

MR Đà Điều Của tôi

HÀ
M
YÊN

Truyện được dịch bởi Green Land và đăng tải tại Kites.vn

Mục lục

- [Chương 1: Thanh Mai Trúc Mã](#)
- [Chương 2: Cô Nàng Bốn Cân Rưỡi](#)
- [Chương 3: Tai Vách Mạch Rừng](#)
- [Chương 4: Không Tồn Tại “Giá Như”](#)
- [Chương 5: Bạn Cùng Bàn](#)
- [Chương 6: Lời Hứa Của Cậu Ấy](#)
- [Chương 7: Trường Trung Học Nguyễn Phi](#)
- [Chương 8: Cậu Thiếu Niên Tạ Ích](#)
- [Chương 9: Qua Nhà Anh Đi](#)
- [Chương 10: Cậu Đang Trưởng Thành](#)
- [Chương 11: Món Quà Ngày Giáng Sinh](#)
- [Chương 12: Kỳ Thi Cuối Học Kỳ](#)
- [Chương 13: Lời Đồn Vô Căn Cứ](#)
- [Chương 14: Sự Thay Đổi Của Cậu Ấy](#)
- [Chương 15: Nụ Cười Ấm Ấp](#)
- [Chương 16: Giao Ước Của Bố Và Con Gái](#)
- [Chương 17: Điều Khó Tin](#)
- [Chương 18: Quá Sức Chịu Đựng](#)
- [Chương 19: Triển Lãm Truyện Tranh Ở Thượng Hải](#)
- [Chương 20: Anh Đi Cùng Em](#)
- [Chương 21: Nàng Cua Thỏ Để](#)
- [Chương 22: Quay Mặt Vào Tường](#)
- [Chương 23: Đêm Ở Thượng Hải](#)
- [Chương 24: Cậu Nhóc Ghen Tuông](#)
- [Chương 25: Quà Sinh Nhật](#)
- [Chương 26: Gió Đêm Mùa Hạ](#)
- [Chương 27: Tương Lai Của Cậu](#)
- [Chương 28: Hai Đứa Trẻ Vô Tư](#)
- [Chương 29: Cuộc Trò Chuyện Giữa Hai Bố Con](#)

Chương 30: Mừng Bảy Tháng Bảy
Chương 31: Lớp 10A2
Chương 32: Cuộc Thi Bóng Bàn
Chương 33: Cuộc Chia Xa Nho Nhỏ
Chương 34: Ngày Tận Thế
Chương 35: Mưa Đông Giăng Mắc
Chương 36: Anh Không Phải Người Khác Thường
Chương 37: Tâm Sự Đêm Khuya
Chương 38: Năm Tháng Bi Thương
Chương 39: Có Nếp Có Tè
Chương 40: Kẻ Ngốc Đố
Chương 41: Có Để Ý Không?
Chương 42: Người Phù Hợp
Chương 43: Sự Cố Trên Đường Đi
Chương 44: Bèo Nước Gặp Nhau
Chương 45: Đáng Xấu Hổ
Chương 46: Hôn Xiêu Phách Lạc
Chương 47: Thật Khó Hiểu!
Chương 48: Trái Tim Chống Đối
Chương 49: Liên Quan Hay Không
Chương 50: Mùa Hạ Năm Đó
Chương 51: Trống Châu Phi
Chương 52: Tâm Trạng Khó Hiểu
Chương 53: Anh Bạn Hàng Xóm
Chương 54: Thời Gian Quay Ngược
Chương 55: Hội Diễn Văn Nghệ
Chương 56: Khúc Nhạc Hoang Dã
Chương 57: Gia Đình Hải Sản
Chương 58: Một Bức Thư Tình
Chương 59: Hai Kiểu “Thích”
Chương 60: Mr Đà Điểu Của Tôi
Chương 61: Hiệu Ứng Cánh Bướm

[Chương 62: Đường Thẳng Hay Vòng Tròn](#)
[Chương 63: Công Viên Thiếu Nhi](#)
[Chương 64: Năm Cuối](#)
[Chương 65: Thế Nào Là Mãi Mãi?](#)
[Chương 66: Trưởng Thành](#)
[Chương 67: Đề Thi Chồng Chất](#)
[Chương 68: Mọi Chuyện Được Định Đoạt](#)
[Chương 69: Biến Người Mênh Mông](#)
[Chương 69+2: Biến Người Mênh Mông \(Tiếp\)](#)
[Chương 70: Tình Yêu Được Ông Trời Sắp Đặt](#)
[Chương 71: Thay Da Đổi Thịt](#)
[Chương 72: Trước Kia Mất Đi, Giờ Có Được](#)
[Chương 73: Bắc Nam Cách Trở](#)
[Chương 74: Cuộc Sống Ở Hai Thành Phố \(1\)](#)
[Chương 75: Cuộc Sống Ở Hai Thành Phố \(2\)](#)
[Chương 76: Cuộc Sống Ở Hai Thành Phố \(3\)](#)
[Chương 77: Cuộc Sống Ở Hai Thành Phố \(2\)](#)
[Chương 78: Trở Về Chốn Xưa](#)
[Chương 79: Không Gặp Không Về](#)
[Chương 80: Rất Đỗi Dè Dặt](#)
[Chương 81: Hai Đoàn Tàu Hoá](#)
[Chương 82: Giáng Sinh Điên Cuồng](#)
[Chương 83: Một Người Khác](#)
[Chương 84: Từ Biệt Khu Tập Thể](#)
[Chương 85: Ngõ Cụt](#)
[Chương 86: Chuyển Biến](#)
[Chương 87: Ánh Sáng Phía Trước](#)
[Chương 88: Bắt Đầu Đi Làm](#)
[Chương 89: Thời Khắc Chuyển Mình](#)
[Chương 90: Kết Thúc Hoàn Mỹ](#)
[Chương 91: Chân Trời Góc Bể](#)
[Chương 92: Thầy Giáo Tiểu Cố](#)

Chương 93: Tâm Đầu Ý Hợp

Chương 94: Lời Nhờ Vả Của Đậu Đậu

Chương 95: Trở Lại Quê Hương Với Tâm Trạng Khác Thường

Chương 96: Niềm Vui Bất Ngờ

Chương 97: Chúc Mừng Năm Mới

Chương 98: Liên Hoan Ngày Tết

Chương 99

Chương 100: Giác Mơ Trở Thành Sự Thực

Chương 101: Ba Ngày Hai Đêm

Chương 102: Chí Ở Bốn Phương

Chương 103: Thí Sinh Lớn Tuổi

Chương 104: Tin Thắng Trận Đầu

Chương 105: Gia Đình Nhà Họ Cổ

Chương 106: Cuộc Chiến Thi Đại Học Lần Thứ Hai

Chương 107: Tấm Lòng Như Biển Cả

Chương 108: Cùng Phe

Chương 109: Thiệp Đỏ

Chương 110: Đám Cưới

Chương 110+2: Đám Cưới 2

Chương 111: Tôi Là Cậu

Chương 111+2: Tôi Là Cậu 2

Chương 112: Mãi Mãi Bên Nhau (Hết)

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Thanh Mai Trúc Mã

Cũng có một hôm tuyết rơi như thế này trong ký ức. Đó là mùa đông năm 1995, tuyết rơi cực kỳ, cực kỳ lớn. Bản tin thời sự trên tivi nói rằng thành phố E đang trải qua đợt tuyết rơi lớn nhất trong vòng 30 năm, nhắc nhở nhân dân thành phố phải chú ý an toàn, cẩn thận khi ra khỏi nhà.

Sáng hôm đó, cô bé Bàng Sánh mới mười tuổi nằm ườn trong chăn ấm không chịu dậy, mẹ cô là chị Kim Ái Hoa đã gọi rất nhiều lần nhưng đều bị con gái coi như không nghe thấy. Thấy bữa sáng sắp nguội lạnh, Kim Ái Hoa bực dọc xông vào phòng giật phắt chăn của Bàng Sánh ra khiến đôi chân trần của cô bé đột ngột tiếp xúc với không khí lạnh. Bị cồng, cô bé nhảy lên như một con châu chấu.

“Lạnh chết mất! Lạnh chết mất!”

Kim Ái Hoa vẫn chưa thôi, chị kéo xoẹt rèm cửa trong phòng con gái rồi nói: “Mày xem thời tiết hôm nay đi, nếu còn không chịu dậy thì cả mày lẫn Minh Tịch đều sẽ muộn học!”

Mắt Bàng Sánh sáng ngời. Bất chấp cái lạnh, cô lập tức bỏ nhào đến bên cửa sổ. Thấy bông tuyết to như lông ngỗng ngoài trời, cô bé vui vẻ mở to mắt nhìn: “Ui chao! Tuyết rơi rồi! Bông tuyết to thế!”

Ăn sáng xong, Bàng Sánh ra khỏi nhà nhưng không đi xuống mà đến gõ cửa nhà số 502 đối diện.

Mới gõ hai cái cửa đã mở, đằng sau cánh cửa là quả đầu rậm rạp, lông mày chau lại, vẻ mặt không vui: “Em càng ngày càng lè mề, hôm nay

đường trơn khó đi lắm! Về sau nếu còn muện thế này nữa, anh không chờ em nữa đâu!”

Bàng Sánh mím môi nhìn cậu ngồi trên ghế xỏ giày. Theo dõi một lúc, cô bĩu môi: “Anh đi giày chậm thế mà còn dám nói em hả?!”

Cậu bé ngược lên nhìn cô, chỉ mím môi chứ không nói gì, sau đó tiếp tục cúi xuống tập tâm xỏ giày.

Bàng Sánh bĩu môi rồi ngồi xồm xuống trước mặt cậu, giúp cậu nhét chân vào miệng đôi giày vải mà vừa nãy cậu nhét mãi không được.

“Được chưa?” Cô hỏi.

“Rồi.” Cậu bé gật đầu.

Cậu bé đứng dậy, Bàng Sánh cầm cặp sách rồi giúp cậu đeo lên vai. Mẹ Cố Minh Tịch là Lý Hàm đi từ trong bếp ra, mỉm cười với Bàng Sánh rồi bảo con trai: “Minh Tịch, hôm nay tuyết rơi dày lắm, đường trơn, để mẹ đưa hai đứa đi học nhé?”

Cậu bé 11 tuổi Cố Minh Tịch lắc đầu: “Con tự đi được, đi chậm là được thôi.”

Nhìn hạt tuyết đang bay lượn ngoài cửa sổ, Lý Hàm không khỏi lo lắng. Cố Minh Tịch thì lại tỏ vẻ chẳng hề gì, nói: “Mẹ mặc áo mưa cho con đi.”

Lý Hàm cầm khăn len và mũ len tới, đội lên cho con thật cẩn thận rồi mới mặc áo mưa cho Cố Minh Tịch. Sợ mũ của áo mưa sụp xuống che mất tầm mắt con trai, chị còn kẹp một cái cặp cố định cổ áo mưa lại.

“Sánh Sánh đi chậm thôi nhé, nhớ để ý Minh Tịch.” Lý Hàm dặn dò Bàng Sánh bằng giọng lo âu. Bàng Sánh gật đầu mấy cái liền, “Bác ơi,

cháu biết rồi mà.”

Sau khi mọi thứ đã ổn thỏa, hai đứa trẻ liền ra khỏi nhà. Chúng đi từng bước xuống sân, Lý Hàm đứng ở cửa gọi với theo: “Minh Tịch! Chú ý an toàn nhé!”

“Con biết rồi...” Chết giọng trong trẻo của cậu bé vọng lại từ hành lang, niềm vui thấp thoáng trong giọng nói.

Ra khỏi mái hiên, Bàn Sảnh căng ô, reo lên rồi lao vào màn tuyết. Cô bé mặc áo phao màu đỏ, bên trong còn mặc một chiếc áo len, một chiếc gile len, một cái áo bông dày như của bà già, cộng thêm một chiếc áo len dệt sợi thô, người bị quấn tròn như quả bóng, còn mũ, khăn quàng và găng tay nên hoàn toàn không thấy lạnh chút nào.

“Úi, mặt đất trơn thật đấy!” Bàn Sảnh chưa gặp trận tuyết nào lớn như vậy nên hết sức phấn khích, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lựng vì gió lạnh thổi qua. Cô bé còn tìm riêng mấy chỗ mặt đất bị kết băng, reo lên một tiếng rồi lướt qua, vui như chơi trượt tuyết.

Cố Minh Tịch thận trọng đi bên cạnh cô bé. Cậu mặc áo mưa xanh lá cây, áo mưa dài trùm qua cả đầu gối, đằng sau thì phồng lên vì cặp sách khiến cậu trông chẳng khác gì một chiếc bánh chưng khổng lồ. Cậu luôn miệng nhắc nhở Bàn Sảnh, “Em cẩn thận một tí đi, đừng đi trên mặt tuyết như thế!”

“Biết rồi, anh lắm chuyện quá!” Bàn Sảnh trượt băng một lúc rồi lại giơ tay hứng tuyết, sau đó còn ấn tay lên lớp tuyết dày trên lùm cây bên đường. Những hạt tuyết sạch sẽ mềm mại này khiến cô cời bỏ găng tay, liên tục ấn tay lên những nơi đóng băng dày, tay phải chẳng mấy chốc đã lạnh buốt đến đỏ bừng.

“Đừng nghịch nữa.” Lúc đầu Cố Minh Tịch còn đợi nhưng thấy cô chơi mãi không chán thì không thể không giục giã: “Đi nhanh lên, chúng ta

sắp muộn rồi!”

“Chơi thêm một lúc nữa thôi mà.” Bàn Sảnh đâu phải đứa trẻ ngoan ngoãn vâng lời. Tay cô bưng một nắm tuyết tươi xốp, càng nhìn càng thấy giống kem, không kiềm chế được bèn ăn một miếng, sau đó người cô rung lên rất mạnh: “Lạnh quá thể! Chẳng có vị gì!”

Cố Minh Tịch hết nói nôi, “Dĩ nhiên là không có vị gì rồi, em tưởng nó ngọt hay sao?”

Bàn Sảnh quay lại nhìn rồi bất ngờ ném nắm tuyết trên tay về phía cậu, “pạch” một tiếng, nắm tuyết hạ cánh trên phần ngực áo mưa của Cố Minh Tịch.

“Này!” Cố Minh Tịch vội lùi lại phía sau. Dưới chiếc mũ mưa bị kẹp quá chặt là gương mặt nhỏ nhắn của cậu, dưới cằm còn có thêm một chiếc cặp trông rất buồn cười. Hạt tuyết bay lượn dính vào lông mày và lông mi cậu rồi lập tức bị tan ra bởi nhiệt độ cơ thể. Mắt cậu trong veo không thấy đáy, trong đó thấp thoáng vẻ không vui, miệng cũng trễ xuống. Nhưng Bàn Sảnh đâu có sợ cậu nổi giận, cô bật cười khúc khích, phúi tuyết trên bàn tay rồi bất ngờ đặt bàn tay lạnh như băng của mình lên mặt Cố Minh Tịch.

“Bàn Sảnh!” Cậu bé ngoảnh đầu tránh cô, thở hổn hển chạy sang chỗ khác nhưng không ngờ dưới chân là lớp tuyết đã đóng băng, cơ thể cậu trượt đi một cái trong khi Bàn Sảnh thì không kịp giữ lại, thế là cậu ngã sòng xoài xuống đất.

Sự việc này khiến Bàn Sảnh không cười nôi, liền vội vàng quàng ô đi rồi đỡ Cố Minh Tịch dậy. Cô không dám giải thích mà chỉ nhìn cậu với vẻ bất an rồi giúp cậu chỉnh lại áo mưa. Sau khi đứng dậy, Cố Minh Tịch đi hai bước tại chỗ, quay lại thấy vẻ mặt ấm ức và sợ sệt của Bàn Sảnh thì nghiêm túc nói: “Được rồi, anh sẽ không nói gì với mẹ đâu.”

Bàng Sánh liền nhoén miệng cười như thổi phào nhẹ nhõm rồi hỏi: “Anh ngã có đau không?”

“Em nói xem.” Cố Minh Tịch trừng mắt với cô.

“Bị đau ở đâu?” Cô vừa nhìn về thăm dò từ trên xuống dưới vừa phủi sạch tuyết bám trên áo mưa cậu sau cú ngã. Bị cô nhìn đến đỏ cả mặt, Cố Minh Tịch cứng nhắc nói: “Không đau. Mau đi thôi, hôm nay bị muộn chắc rồi!”

“Vâng.” Bàng Sánh đeo găng tay, không dám ham chơi nữa mà ngoan ngoãn gật đầu.

Gió lạnh rít gào, cả thành phố là một màu trắng xóa, người đi đường dù là đạp xe hay đi bộ đều hết sức cẩn trọng. Hai đứa trẻ nhỏ bé lẫn trong dòng người ra đường buổi sáng, tuyết bay đầy trời, liêu xiêu đi đến trường.

Bàng Sánh và Cố Minh Tịch đều là học sinh lớp 5 của trường Tiểu học Cầu Tri khu Nam Lâm, thành phố E. Hai đứa trẻ học cùng khối, cùng lớp và ngồi cùng bàn. Không chỉ có vậy, bố mẹ chúng vừa là đồng nghiệp vừa là bạn bè có quan hệ rất tốt với nhau, hai nhà là hàng xóm ở đối diện nhau, vì thế Bàng Sánh và Cố Minh Tịch là thanh mai trúc mã chính hiệu, là bạn bè cùng lớn lên từ bé.

Thập niên 80 của thế kỷ trước, công nhân nhà máy rất được hâm mộ, công ăn việc làm ổn định, không chỉ dễ tìm người yêu mà còn được hưởng phúc lợi chia nhà. Vợ chồng Bàng Thủy Sinh – Kim Ái Hoa và vợ chồng Cố Quốc Tường – Lý Hàm đều là công nhân viên của công ty kim khí của thành phố E. Bàng Thủy Sinh là thợ hàn, Kim Ái Hoa là nhân viên tài vụ, Lý Hàm là nhân viên thống kê còn Cố Quốc Tường là một trong số rất ít người có bằng đại học trong xưởng, làm kỹ thuật viên.

Bàng Thủy Sinh và Cố Quốc Tường là hàng xóm, lớn lên với nhau từ bé, thân nhau như anh em ruột. Hai người kết hôn cùng một năm, đúng lúc

được hưởng phúc lợi chia phòng của nhà máy. Theo điều kiện, Cố Quốc Tường được phân một căn hộ có ba phòng còn vợ chồng Bàn Thủy Sinh và Kim Ái Hoa tuy cũng là công nhân viên nhưng lại chỉ được phân căn hộ hai phòng. Sau này, vì Cố Quốc Tường có quan hệ tốt với lãnh đạo nhà máy, suy nghĩ linh hoạt và dẻo miệng nên đã tranh thủ xin được cho Bàn Thủy Sinh căn hộ ba phòng. Chuyện này khiến vợ chồng Bàn Thủy Sinh vô cùng cảm kích, ghi tạc ân tình này trong tận đáy lòng.

Tổng cộng nhà máy xây bốn khu nhà nằm ở ngay cạnh xưởng, được xây cả tường bao xung quanh nên gọi là Đại viện Vật liệu Kim khí. Mùa đông năm trước khi Cố Minh Tịch ra đời, nhà họ Cố và nhà họ Bàn vui mừng cùng nhau dọn vào khu nhà mới xây. May mắn hơn nữa, họ được phân vào cùng một khu, là hàng xóm cùng tầng. Cả tầng năm có ba nhà, nhà họ Bàn số 501, nhà họ Cố số 502, cửa đối diện với cửa, ban công ngay bên cạnh nhau, một khi trời nắng, căn phòng hướng nam sẽ được nhuộm vàng ươm.

Khi đó Cố Quốc Tường và Bàn Thủy Sinh vẫn còn rất trẻ, họ có công ăn việc làm ổn định, gia đình êm ấm, bố mẹ khỏe mạnh, còn có cả nhà riêng mà bao người mơ ước. Mỗi ngày ra vào họ đều mỉm cười vui vẻ, giống như tất cả các cặp vợ chồng trẻ khác sống trong thành phố này, trải qua cuộc sống bình lặng và ấm áp của mình.

Cố Quốc Tường và Lý Hàm có con vào mùa hè năm 1984, chính là Cố Minh Tịch. Cuối năm đó Kim Ái Hoa cũng mang thai, niềm vui của hai nhà lên đến đỉnh điểm. Nhìn bụng bầu của Kim Ái Hoa, bà nội Cố Minh Tịch mỉm cười nói: “Nếu Ái Hoa mang thai con gái thì vừa hay có thể nhận làm vợ nhỏ cho Minh Tịch nhà mình. Đây mới đúng là môn đăng hộ đối.”

Thế nhưng sau đó, cả gia đình họ Cố lẫn người nhà họ Bàn, thậm chí cả hàng xóm cũ, đồng nghiệp cũ trong khu tập thể kim khí đều hiểu ý không nhắc đến chuyện nhận con dâu nữa. Trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ nội tình khúc mắc bên trong.

Khi Bàn Sánh và Cố Minh bước nặng bước nhẹ đến trường học thì đã muộn 20 phút. Nhưng vì tuyết rơi dày nên mới có nửa giờ học sinh đến lớp, Bàn Sánh thè lưỡi thở phào nhẹ nhõm. Mặt khác, khi thấy Cố Minh Tịch vào cửa lớp, tảng đá trong lòng cô giáo chủ nhiệm họ Lê cũng mới được hạ xuống.

Học sinh đều đang đọc bài buổi sáng, Bàn Sánh đứng ngoài cửa lớp cởi áo mưa giúp Cố Minh Tịch rồi treo áo lên móc ở sau cánh cửa. Cô dựng ô ở góc tường rồi cùng Cố Minh Tịch đến chỗ ngồi của mình.

Đây là bàn học cố định duy nhất trong phòng học của lớp 5A3, nó chưa bao giờ thay đổi kể cả khi tất cả học sinh trong lớp đều được đổi chỗ. Chiếc bàn này nằm cạnh cửa sổ ở hàng cuối cùng, là chiếc bàn được ông bố Bàn Thủy Sinh của Bàn Sánh đặt thợ mộc làm theo yêu cầu.

Độ dài của chiếc bàn giống với những bàn học bình thường khác nhưng lại phân thành hai nửa, một bên cao một bên thấp. Bên cao thì cao bằng bàn học bình thường, còn bên thấp thì thấp hơn bên còn lại hơn 20cm. Thêm vào đó, tất cả các học sinh trong lớp đều ngồi trên ghế băng, chỉ có Cố Minh Tịch là ngồi ghế tựa.

Sau khi hai đứa trẻ ngồi vào bàn, Bàn Sánh cởi mũ và khăn quàng giúp Cố Minh Tịch rồi quay sang lấy sách vở và đồ dùng từ trong cặp của mình ra, không để ý đến cậu nữa. Còn Cố Minh Tịch thì tựa lưng vào ghế, tự tháo giày rồi để cả hai chân lên mặt bàn của bên bàn thấp hơn.

Cậu đi tất sọc hở ngón chân, chân trái cầm cặp, ngón chân phải thành thạo kéo khóa, lần lượt lấy sách giáo khoa cần dùng và hộp bút ra khỏi cặp.

Những bạn học khác trong lớp đều không đặc biệt chú ý đến cậu, người thì đọc bài, người thì viết chính tả, cô Lê đứng trên bục giảng theo dõi học sinh, không quan tâm quá nhiều đến cậu.

Cố Minh Tịch cup mắt lại, dáng vẻ rất bình thản, thình thoảng thì thềm mấy câu với Bàn Sảnh.

Bàn Sảnh vừa sửa lại bài tập sắp phải nộp vừa câu được câu không trả lời cậu, mọi thứ đều có vẻ như rất bình thường.

Ngoại trừ một hình ảnh: dưới đôi vai gầy teo nhỏ bé của Cố Minh Tịch là hai bên tay áo trống không lạng lẽ rủ xuống.

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Cô Nàng Bốn Cân Rưỡi

Tiếng chuông báo hết tiết vang lên, Bàn Sảnh cũng không ngồi yên được nữa. Vương Đình Đình quay lại gọi cô: “Cua ơi Cua! Ra ngoài nghịch tuyết đi!”

“Cua” là biệt danh của Bàn Sảnh. Tất cả mọi người trong lớp ngoài Cổ Minh Tịch đều gọi cô như vậy.

Vậy Cổ Minh Tịch gọi cô là gì? Gọi thẳng tên chẳng?

Dĩ nhiên là không.

Bàn Sảnh cuống quýt đẩy sách giáo khoa ra, đứng phắt dậy chạy theo Vương Đình Đình ra cửa lớp, rồi đột nhiên nhớ ra điều gì, cô quay lại hỏi Cổ Minh Tịch: “Anh có đi cùng không?”

Cổ Minh Tịch vẫn ngồi im ở bàn học, ngoảnh đầu ngoài cửa sổ rồi quay sang nhìn Bàn Sảnh, cuối cùng lắc đầu: “Anh không đi đâu.”

Bàn Sảnh nhoén miệng cười với cậu rồi nắm tay Vương Đình Đình chạy ra khỏi lớp học.

Tuy thành phố E thuộc miền Nam nhưng mùa đông năm nào cũng có tuyết rơi, nhưng nhiều khi chỉ là những trận tuyết nhỏ, chỉ rơi trong khoảng mấy tiếng đồng hồ làm tầng băng kết lại dưới mặt đất còn chưa dày đến vài milimet. Tuyết rơi lớn như năm nay khiến người lớn lo ngại rau củ tăng giá, đường đi trơn trượt, còn đối với trẻ con thì lại là cơ hội ngàn năm có một.

Thời gian nghỉ giải lao giữa các tiết chỉ có mười phút vậy mà gần như toàn bộ học sinh trong trường đều ủa ra sân thể dục, đuổi bắt, đánh lộn, cười nói rôm rả, người thì đập tuyết, người thì ném tuyết. Bàn Sảnh dẫn theo nhóm con gái chiến đấu với tụi con trai, trái cầu tuyết bay qua bay lại, quần áo và đôi bàn tay của tất cả lũ trẻ đều ướt nhẹp nhưng không ai bận tâm.

Cố Minh Tịch vẫn đứng bên cửa sổ nhìn xuống sân thể dục bên dưới. Bất giác cậu sẽ kiểm tìm bóng dáng các bạn cùng lớp của mình trong đám trẻ con đông đúc, rồi dễ dàng tìm ra Bàn Sảnh giữa đám người.

Cô mặc bộ đồ màu đỏ bắt mắt, chạy nhảy trông thật hoạt bát. Cách xa thế mà Cố Minh Tịch gần như vẫn có thể nghe thấy thấy tiếng cười giòn giã của Bàn Sảnh.

Sắp đến tiết học kế tiếp, lũ trẻ lưu luyến quay về lớp.

Bàn Sảnh ngồi xuống cạnh Cố Minh Tịch trong tiếng thở hổn hển và mái tóc ướt nhẹp, khuôn mặt đỏ bừng thấp thoáng vẻ lém lỉnh. Cố Minh Tịch hỏi: “Vui không?”

“Không, tuyết bẩn, đen sì.” Bàn Sảnh chớp mắt nói: “Em muốn đập người tuyết nhưng chẳng có tuyết gì cả, bị người khác chơi hết rồi.”

“Ừm.” Thấy Bàn Sảnh cảm cúi bí mật làm gì đó, Cố Minh Tịch tò mò ngó sang hỏi: “Em làm gì đó?”

Tranh thủ giây phút giáo viên dạy môn tiếp theo bước vào lớp, Bàn Sảnh bất ngờ giơ tay lên cao ném quả cầu tuyết giấu trong tay về phía Cố Minh Tịch.

Cố Minh Tịch nào kịp tránh, thế là quả cầu tuyết rơi thẳng vào giữa trán, không chệch một ly.

Cơ thể cậu chuyển động, bàn chân trần chạm xuống nền nhà, ngay cả ghế ngồi cũng bị va đổ kêu loảng xoảng. Giáo viên đứng trên bục giảng bị giật mình, túi học sinh thì nhất loạt quay đầu lại, nhìn họ bằng ánh mắt ngạc nhiên.

Bàng Sảnh che miệng bò ra mặt bàn mà cười, Cố Minh Tịch thì đứng bên cạnh bàn học, sau một thoáng xuất thần với gương mặt không thể hiện cảm xúc, cậu dùng chân dựng ghế lên rồi bình tĩnh ngồi xuống như không có chuyện gì xảy ra.

Những người khác quay lên, giáo viên cũng chuẩn bị bắt đầu bài học.

Trán Cố Minh Tịch hình như vẫn còn dính vụn tuyết, nước lạnh sau khi tuyết tan chảy xuống theo cặp má nhưng cậu không lấy làm bận tâm, chỉ khom lưng xuống mở sách bằng chân, còn chân phải thì kẹp bút.

Lát sau, tay áo bị Bàng Sảnh ngồi cạnh giật khê nhưng cậu làm lơ. Bàng Sảnh bèn chuyển sang dùng bút chọc vào eo, vào lưng cậu, thậm chí chọc vào cả đùi trái cậu, Cố Minh Tịch lắc người nhưng không tránh được bèn quay sang lườm cô một cái, khê nói: “Đừng nghịch nữa.”

Bàng Sảnh mím môi, xấu hổ thu bút lại rồi lẩm bẩm: “Đồ hẹp hòi!”

Lúc tan học thì tuyết đã ngừng rơi, Bàng Sảnh và Cố Minh Tịch cùng đi về nhà.

Đi qua cổng chính của nhà máy công ty kim khí, Cố Minh Tịch nhanh mắt trông thấy một lớp tuyết đọng dày vẫn còn nguyên vẹn gần khu vực trồng cây xanh.

Cậu gọi Bàng Sảnh đang liêu xiêu đi đằng trước lại, nói: “Em bảo muốn đập người tuyết đúng không, tuyết ở đây đủ đập một người tuyết nè.”

Bàng Sánh quay lại nhìn một lát rồi đáp: “Thôi, có mình em chơi chán lắm.”

Cố Minh Tịch tỏ vẻ không vui: “Chẳng lẽ anh không phải là người?”

Xưa nay Bàng Sánh không bao giờ biết dè dặt trước mặt cậu: “Nhưng anh làm gì có tay, sao mà đấp được?”

Cố Minh Tịch âm ỨC nói: “Đấp bằng chân cũng được mà.”

Nói đoạn, cậu đã bước chân đi về phía khu vực trồng cây xanh đó.

Cậu mặc áo khoác bông màu nâu xám, đeo cặp sách trên lưng, hai ống tay áo bằng bông dày trông không lắc qua lắc lại theo chuyển động cơ thể. Bàng Sánh đứng sau thân thờ nhìn cậu rồi bất ngờ bị Cố Minh Tịch ngoái lại gọi to: “Qua đây đi béo ú, rốt cuộc em có muốn đấp không hả?”

Bàng Sánh nổi cơn tam bành ngay tức khắc, dậm chân nói: “Đã bảo không được gọi em là béo ú rồi mà!”

Cố Minh Tịch nhếch miệng nở nụ cười để lộ hai chiếc răng nanh nhỏ, đáp trả: “Anh cứ gọi đấy! Béo ú, béo ú, béo ú...”

Bàng Sánh chán nản đuổi theo làm bộ muốn đánh cậu, Cố Minh Tịch quay đầu chạy thực mạng, khi chạy, hai bên tay áo trông không của cậu càng phấp phới mạnh hơn, trông hết như đôi cánh bé nhỏ. Lúc hai đứa trẻ chạy đến bên đụn tuyết, Bàng Sánh đưa tay tóm lấy cặp sách của Cố Minh Tịch làm cậu chao đảo rồi ngã sòng xoài xuống mặt đất phủ đầy tuyết.

Cậu ngã ngửa, cơ thể lún sâu trong lớp tuyết, hương vị đặc trưng của mùa đông quanh quần bên mũi, nhẹ nhàng nhưng không kém phần gấp gáp. Bàng Sánh ném hai chiếc cặp sách sang một bên, hai tay vỗ vào nhau, một chân gác lên bồn hoa, đứng từ trên cao nói với Cố Minh Tịch, ra dáng

chẳng khác gì tác phong của một bậc Nữ Vương: “Bây giờ em không còn béo nữa rồi! Từ sau anh không được phép gọi em là béo ú nữa!”

Cố Minh Tịch nhoẻn miệng cười, đôi mắt trong trẻo ngời sáng, biếng nhác lên tiếng: “Ai bảo em họ Bàng, hay là từ giờ trở đi anh gọi em là Bàng Bàng(1)?”

(1) Bàng Bàng trong tiếng Trung đồng âm với Béo ú.

Chính xác, trước đây Bàng Sảnh rất “có da có thịt”.

Còn Cố Minh Tịch, trước khi lên sáu, cũng là một cậu bé hoàn toàn khỏe mạnh.

Không những khỏe mạnh, cậu còn thông minh, ưa nhìn, hoạt bát, là một đứa trẻ rất được lòng người lớn.

Điều này hoàn toàn trái ngược với Bàng Sảnh.

Một buổi chiều tháng tám năm 1985, thời tiết vô cùng nóng nực, tại bệnh viện phụ sản thành phố E, sau khi chịu đựng cơn đau bụng hành hạ suốt một ngày một đêm mà vẫn không thể cho đứa trẻ ra đời một cách tự nhiên, cuối cùng Kim Ái Hoa được chuyển vào phòng phẫu thuật, bắt buộc phải sinh mổ.

Lần đầu tiên nhìn thấy con gái, Bàng Thủy Sinh không khỏi bị sốc, con gái anh mũm mĩm hơn nhiều so với những đứa trẻ khác, tóc vừa đen vừa dày, gương mặt tròn trịa đỏ phừng phừng, da căng bóng không một nếp nhăn. Cô bé cao 51 cm, nặng 4,6 kg, là đứa bé giành giải nhất tháng của bệnh viện phụ sản, được ca tụng là “bé gái bốn cân rưỡi”.

Cố Quốc Tường cùng vợ con đến bệnh viện đúng lúc Bàng Thủy Sinh đang đi dạo bộ trên hành lang cùng cô con gái bốn cân rưỡi trên tay. Thấy đứa trẻ mũm mĩm trong lòng Bàng Thủy Sinh, Lý Hàm cười híp cả mắt,

trêu cậu con trai vừa tròn một tuổi trên tay mình: “Minh Tịch, Minh Tịch, vợ con đây nè.”

Đôi mắt to tròn của Cố Minh Tịch rực sáng, nhìn đứa trẻ sơ sinh mập mạp còn đang quấn tã như một món đồ chơi thú vị. Cậu vừa cười khanh khách vừa rướn người về phía đó, đôi tay nhỏ bé cứ vẫy liên tục.

Bé gái bốn cân rưỡi đang ngủ say chột hé mắt, mở to miệng ngáp một cái thật dài, hơi chun mũi lại, chân đạp một cái rồi bất ngờ khóc oe oe, tiếng khóc vang dội như lay chuyển trời đất.

Cố Minh Tịch nhìn cô bé bằng ánh mắt khó hiểu, một lát sau thì chau mày lù vào lòng mẹ.

Mẹ ơi! Cô vợ này đáng sợ quá đi mất! Con trả hàng được không?

>0

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Tai Vách Mạch Rừng

Cố Minh Tịch tháo giày tất cùng đắp người tuyết với Bàn Sảnh.

Bàn Sảnh chịu trách nhiệm bưng tuyết đến còn Cố Minh Tịch là người đắp thành hình. Cậu ngồi trên tuyết, ngả người về phía sau, thân trên và chân tạo thành một góc hình chữ V, hai chân nâng cao liên tục ghì giữ những khối tuyết được Bàn Sảnh đưa tới, dần dà cậu cũng đắp được thân của người tuyết nhưng không cao lắm, trông cứ tròn tròn thấp thấp.

Lúc đắp đến cái đầu, cậu đứng lên dùng chân trái làm trụ, chân phải nâng cao cùng Bàn Sảnh xoa mịn cái đầu người tuyết, thỉnh thoảng chân cậu lại va phải tay cô, mặc dù ngoài miệng Bàn Sảnh kêu “Bỏ cái chân thối của anh ra!” nhưng thực ra Cố Minh Tịch biết cô không để bụng.

Mất bao công sức mới đắp được một người tuyết chỉ cao đến eo hai đứa trẻ, Bàn Sảnh vừa xoa tay vừa bĩu môi tỏ rõ vẻ chê bai: “Xấu chết đi được.”

Đúng là người tuyết này trông rất xấu, mắt là hai chiếc lá, mũi là một đoạn cành cây, ngay cả phần đầu cũng bị gục xuống. Cố Minh Tịch nhún vai đứng cạnh Bàn Sảnh, cậu cũng chẳng có cách nào khá khẩm hơn cả. Bàn Sảnh chán nản lau khô hai tay vào quần áo rồi xách hai chiếc cặp lên, nói: “Về thôi, chán quá đi mất.”

Cố Minh Tịch khẽ chớp mắt, miệng hơi mở ra rồi lặng lẽ ngồi xuống đất đi tất, đi giày lại.

Bàng Sảnh không biết Cố Minh Tịch ngồi lâu trên tuyết đến nỗi quần đã ướt nhẹp, bây giờ rét căm căm còn chân thì vùi trong tuyết nên bị đông cứng đến mất cảm giác, da đỏ bừng bừng, đến ngón chân cũng không cử động theo sự điều khiển của bộ não nữa.

Bàng Sảnh liêu xiêu đi được một lúc thì nghe thấy Cố Minh Tịch gọi mình: “Bàng Bàng ơi!”

Cô quay lại lườm cậu: “Không được gọi em là béo ú!”

“Không phải béo ú mà là Bàng Bàng!” Cố Minh Tịch mềm giọng: “Em qua đây giúp anh với, ngón chân anh tê cứng không xỏ được giày.”

Bàng Sảnh cau có ngồi xổm xuống bên cạnh đi tất, xỏ giày giúp cậu, thấy tất cũng ướt, cô sụt sịt chực khóc. Cố Minh Tịch im lặng một lát rồi nói: “Anh không nói với mẹ là được, em sợ gì chứ.”

“Vậy nếu mẹ anh hỏi anh tại sao quần bị ướt, anh sẽ trả lời thế nào?”

Cố Minh Tịch nghiêm túc suy nghĩ rồi đáp: “Hay là anh bảo lúc về bị ngã?”

“Anh bị ngã mẹ anh sẽ nói với mẹ em cho coi! Mẹ em vẫn sẽ cho em ăn đòn.”

Thấy Bàng Sảnh sợ hãi đến mức bất giác cất cao giọng nói, Cố Minh Tịch xỏ giày xong chậm rãi đứng dậy, bảo: “Được rồi, anh hứa sẽ không cho mẹ anh biết là được chứ gì.”

“Thật không đó?” Bàng Sảnh quay sang nhìn cậu.

“Thật.” Cố Minh Tịch bước tới đứng cạnh, khẽ huých nhẹ cô bằng bả vai mình: “Đi nào, về thôi, trời sắp tối rồi.”

“Ừa!”

Đeo cặp sách lên vai, hai đứa trẻ bỏ tượng người tuyết xấu xí lại sau lưng, cùng đi về phía khu tập thể kim khí.

Khi về đến khu nhà, Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch gặp Cố Quốc Tường trở về sau giờ tan sở.

Cất xe xong xuôi, ôm cặp tài liệu bước ra thì anh bắt gặp Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch vừa đi vào cổng.

“Con chào bố.”

“Cháu chào bác.”

Nghe thấy tiếng chào của hai đứa trẻ, Cố Quốc Tường bình thản đi về phía bọn nhóc rồi khẽ vỗ vai Cố Minh Tịch: “Tan học rồi à?”

“Vâng.” Cố Minh Tịch gật đầu, lên cầu thang cùng bố.

Cố Quốc Tường năm nay 38 tuổi, người cao, hơi gầy, mặt mũi ưa nhìn, mái tóc đen dày, đeo kính cận, sở hữu hình tượng điển hình của phần tử trí thức.

Trên cầu thang, Cố Minh Tịch đi trước, Cố Quốc Tường đi giữa còn Bàn Sảnh đi sau cùng. Từ tầng một đến tầng năm, Cố Quốc Tường và Cố Minh Tịch không nói chuyện gì với nhau, Cố Minh Tịch bước đi vững chãi, hai tay áo trống không rủ xuống bên cạnh, hoàn toàn không nhảy chân sáo trên cầu thang như những lúc bình thường đi cùng Bàn Sảnh.

Bàn Sảnh biết Cố Minh Tịch có phần sợ sệt bố mình mặc dù trong mắt Bàn Sảnh, Cố Quốc Tường là một người đàn ông dịu dàng và lịch lãm, anh chưa bao giờ nói chuyện to tiếng, lại càng không bao giờ đánh mắng con cái như bố mẹ cô mỗi khi cô gây rối hay nghịch ngợm. Hơn nữa, Cố Quốc Tường được hưởng mức lương cao nên việc ăn mặc của Cố Minh Tịch cũng tốt hơn Bàn Sảnh, vậy nên cô rất ước ao có được một người bố

vĩ đại như Cố Minh Tịch, cô không sao hiểu được sự dè dặt thận trọng của Cố Minh Tịch khi đứng trước mặt bố.

Bản thân cô cho rằng đáng lẽ con cái có thể nghịch ngợm thoải mái trước mặt bố mới đúng.

Lúc đi tới tầng năm, Cố Quốc Tường đột ngột lên tiếng: “Minh Tịch, sao quần con ướt thế?”

Cố Minh Tịch: “...”

Bàng Sảnh giật mình, vội nói “cháu chào bác” rồi cầm chìa khóa mở cửa, lên nhanh vào nhà mình.

Cố Quốc Tường mở cửa nhà số 502. Nghe thấy tiếng động, Lý Hàm liền ra đón, cười nói: “Ồ, sao hai bố con lại về cùng một lúc vậy?”

“Gặp nhau dưới sân.” Cố Quốc Tường đưa cặp tài liệu cho Lý Hàm rồi cởi áo bành tô. Thấy con trai đang ngồi trên ghế tháo giày, anh liền bước tới sờ quần cậu, ướt nhẹ, tay anh cứ thế sờ xuống dưới thì chạm phải đôi chân vừa ướt vừa lạnh như đá của Cố Minh Tịch.

Anh khẽ hỏi nhỏ: “Con tè ra quần à?”

“Không ạ!” Cố Minh Tịch vội lắc đầu, khẽ đáp: “Nước bố ạ, nước từ tuyết tan ngoài trời. Con và Bàng Sảnh vừa nghịch tuyết một lúc, chẳng may làm ướt quần.”

Cố Quốc Tường thoáng trầm tư rồi nói: “Con thay quần ướt ra trước đi, cứ để thế sẽ bị cảm mất.”

“Dạ.” Cố Minh Tịch gật đầu, ngoan ngoãn đi theo bố vào nhà rồi nói thêm một câu: “Con xin lỗi bố, lần sau con sẽ cẩn thận hơn, bố đừng nói với mẹ được không?”

Cố Quốc Tường ngoảnh lại nhìn cậu thật nhanh, cuối cùng anh xoa mái tóc rậm rạp của con trai rồi gật đầu.

Trong bữa tối, Cố Minh Tịch ngồi trên ghế, Lý Hàm bưng một chậu nước ấm tới đặt dưới chân con trai để cậu tự rửa chân, xong xuôi, Lý Hàm lại xới cơm, đưa đũa cho cậu rồi bưng chậu nước đi đổ.

Ngồi bên bàn ăn, Cố Quốc Tường theo dõi tất cả mọi việc diễn ra bằng ánh mắt phức tạp.

Cố Minh Tịch ăn cơm bằng chân phải. Bàn ăn nhà cậu được đặt đúng theo yêu cầu, thấp hơn một chút so với các loại bàn ăn thông thường. Chân phải của Cố Minh Tịch đặt trên bàn, người cậu khom lại, ngón chân kẹp đũa và cơm vào miệng. Lý Hàm liên tục gấp thức ăn vào bát cho con trai, còn múc cho cậu một bát canh.

Cố Quốc Tường vẫn không lên tiếng, mãi đến khi Lý Hàm bóc cho con trai vài con tôm, Cố Quốc Tường mới bảo: “Có những việc em nên để Minh Tịch tự làm.”

Lý Hàm sững người, Cố Minh Tịch cũng ngẩng đầu nhìn bố.

“Anh biết mấy việc như xới cơm, múc canh, bưng chậu đúng là hơi khó nhưng bóc tôm, gấp thức ăn, nó không thể dựa dẫm vào người khác suốt đời, nên học để tự làm mới phải.” Vừa ăn cơm, Cố Quốc Tường vừa bình tĩnh nói: “Bây giờ Minh Tịch còn nhỏ nhưng sau này thế nào nó cũng phải trưởng thành, phải đi học đại học ở thành phố khác, còn phải tìm việc, tìm người yêu. Chẳng lẽ không có bố mẹ thì nó sẽ không ăn không uống? Hàm ơi, chẳng lẽ em định chăm sóc cho nó cả đời hay sao?”

Bả vai Cố Minh Tịch hơi co lại, đầu cúi thấp, hàng lông mi vừa dày vừa dài rủ xuống, tầm mắt cậu đặt lên bát cơm ngay trước mặt mình.

Lý Hàm thoáng ngập ngừng rồi đáp: “Việc gì cũng phải có thời gian, chúng ta không thể vội vàng được, bây giờ Minh Tịch đã tiến bộ rất nhiều rồi, mùa hè nó đã biết cách tự mặc quần áo. Con mới 11 tuổi thôi, anh đừng yêu cầu nó cao quá.”

Cố Quốc Tường nhìn vợ một lúc rồi quay sang nói với Cố Minh Tịch: “Minh Tịch, không phải bố yêu cầu cao với con mà là xã hội này yêu cầu cao với con. Thế giới ngoài kia công bằng và tàn khốc lắm, vì khuyết thiếu đôi tay nên xuất phát điểm của con sẽ không được bằng những người khác, học tập hay công việc đều như vậy cả. Muốn đạt tới độ cao ngang bằng với người ta, con phải cố gắng và hy sinh hơn người ta gấp nhiều lần. Nếu con muốn nhàn hạ, muốn hưởng thụ thì cuối cùng con sẽ bị gần như tất cả mọi người bỏ lại phía sau, chưa cần nói đến thành tích, mà có lẽ ngay cả một công việc con cũng chẳng tìm được. Hiểu chưa nào?”

Cố Minh Tịch mím môi thật chặt, sắc mặt hơi tái, cậu khẽ gật đầu. Lý Hàm xót lắm, liền nói với giọng hơi giận: “Quốc Tường, đang là bữa cơm đó! Anh nói với trẻ con những lời này làm gì, Minh Tịch nhà mình đã cố gắng lắm rồi, lúc nào thi cử cũng xếp trong top 3 ở lớp, vẽ tranh cũng đẹp như thế, vậy mà anh còn chưa hài lòng là sao?”

Nghe vợ nói thế, Cố Quốc Tường bỗng bật cười thành tiếng, anh lắc đầu nói: “Haha, anh rất hài lòng với Minh Tịch, cực kỳ hài lòng, được chưa? Thôi không nói nữa, ăn cơm đã.”

Anh không nói gì thêm nữa, Lý Hàm cũng im lặng, Cố Minh Tịch thì lặng lẽ ăn cơm, cậu không được Lý Hàm gấp thức ăn vào bát cho nữa trong khi chính bản thân lại không gấp được, đành ăn hơn nửa bát cơm không.

Ăn xong, Cố Quốc Tường nhớ ra con trai bị ướt bèn bảo Lý Hàm đưa cậu đi tắm. Cố Minh Tịch đỏ mặt vội nói: “Con không cần mẹ tắm cho đâu, tự con tắm được.”

Mùa hè Cố Minh Tịch toàn tự tắm rửa nhưng đến mùa đông thì phải có người kỳ lưng cho nên cậu đành nhờ bố mẹ giúp đỡ. Mặc dù vậy, cậu cũng vẫn mặc quần đùi những lúc được mẹ kỳ cạo giúp. Song hôm nay, Cố Minh Tịch lại hạ quyết tâm tự tắm rửa vì những lời Cố Quốc Tường vừa nói trong bữa cơm.

Hiểu được suy nghĩ của con trai, Cố Quốc Tường thở dài bảo: “Con tự tắm không sạch, thôi hôm nay để bố tắm cho.”

Hai bố con đi vào nhà tắm, anh cởi hết quần áo cho con trai khiến cơ thể gầy gò của Cố Minh Tịch hoàn toàn lộ rõ. Cậu còn nhỏ, cơ thể chưa phát triển hết, làn da trắng trẻo, bả vai gầy gò, và dưới bả vai ấy hoàn toàn trống không.

Sự cố bất ngờ đó đã khiến hai cánh tay non nớt của cậu biến mất hoàn toàn, đến một đoạn xương nhỏ cũng chẳng còn mà chỉ còn lại hai bả vai tròn trịa và những đường sẹo màu hồng nhạt đáng sợ chạy từ vai xuống dưới nách.

Cố Minh Tịch cúi đầu dùng hai chân kéo quần xuống. Cố Quốc Tường đưa tay chạm nhẹ vào bả vai tàn tật của con trai khiến cậu bé giật thột, khẽ rùng mình một cái. Cậu ngoảnh lại nhìn bố, đôi mắt trong trẻo và đen láy của cậu còn thấp thoáng vẻ đề phòng.

Cố Quốc Tường nhận ra đã lâu lắm rồi mình không nhìn đến vết thương của con trai, anh thu lại vẻ đường đột của mình, hỏi: “Bây giờ con còn thấy đau không?”

Cố Minh Tịch mím môi, lắc đầu trả lời: “Không ạ.”

“Ừ.” Cố Quốc Tường gật đầu: “Nào, để bố cởi quần cho, tắm thôi.”

Ăn tối xong Bànng Sảnh không chịu đi làm bài mà cứ nấn ná trong phòng bố mẹ để xem bộ phim “Ý thiên đồ long ký” do Mã Cảnh Đào và Diệp Đồng đóng. Nhà cô bé mới lắp ti vi năm nay nên xem được rất nhiều phim của Đài Loan và Hong Kong, Bànng Sảnh hoàn toàn không có sức đề kháng, may mà Bànng Thủy Sinh và Kim Ái Hoa không quản lý con gái quá khắt khe nên Bànng Sảnh thích xem thì bố mẹ cũng để cho xem.

Cả nhà đang tập trung xem phim thì có tiếng gõ cửa, Kim Ái Hoa đi mở cửa, hóa ra vị khách ghé thăm là Lý Hàm.

Ngồi trong phòng nghe thấy giọng nói của Lý Hàm, Bànng Sảnh sợ đến toát mồ hôi hột, cô bé sợ bác Lý Hàm sang nhà mách mẹ mình. Có tật giật mình, cô nói với bố là mình không xem ti vi nữa mà phải về phòng làm bài rồi nhanh chóng chuồn về phòng riêng, lúc đi qua phòng khách còn lễ phép chào Lý Hàm: “Cháu chào bác ạ.”

Nụ cười của Lý Hàm có phần xót xa, mắt chị hơi đỏ, trả lời: “Chào cháu, Sảnh Sảnh.”

Bànng Sảnh không biết đã xảy ra chuyện gì, cô về phòng rồi đóng cửa lại, áp tai lên cánh cửa một cách đầy tò mò.

Lý Hàm sang tâm sự với Kim Ái Hoa, chị nói Cố Quốc Tường đang tìm cho Cố Minh Tịch, chị thấy không thoải mái lắm nên sang đây ngồi chơi.

Bànng Sảnh nghe thấy mẹ mình hỏi: “Sao thế? Chị với anh Quốc Tường lại cãi nhau à?”

“Không cãi nhau.” Lý Hàm nói rất nhỏ: “Chỉ là vừa nãy lúc chị rửa bát, anh ấy lại nhắc đến việc kia.”

Hai người phụ nữ cùng im lặng, lát sau Kim Ái Hoa nói: “Thực ra cũng dễ hiểu cho suy nghĩ của anh Quốc Tường. Bây giờ anh ấy đã là kỹ sư

rồi, tương lai ở nhà máy cũng sáng sủa lắm, ai cũng bảo anh ấy có khả năng được thăng chức trong đợt bầu cử lãnh đạo sắp tới. Công việc của anh ấy tốt thế, có nuôi thêm một đứa nữa cũng không vấn đề gì... còn Minh Tịch, Minh Tịch rất ngoan nhưng dù sao nó cũng... Vậy đi, tranh thủ lúc hai người còn trẻ, Minh Tịch lại tàn tật, vợ chồng chị được phép có thêm đứa nữa thì cứ sinh thêm một đứa cũng được, khi nào nó lớn cũng tiện chăm sóc cho Minh Tịch.”

Bàng Sánh giật mình, mặc dù cô mới 10 tuổi nhưng vẫn hiểu được câu “sinh thêm đứa nữa”, tức là bố mẹ Cố Minh Tịch sẽ sinh thêm cho cậu một đứa em trai hoặc em gái ư?

Vậy... Vậy Cố Minh Tịch phải làm sao?

Đang mãi suy nghĩ thì Lý Hàm lên tiếng: “Chị biết, chị biết hết, nhưng chị có nỗi lo của chị Ái Hoa ạ. Chăm sóc Minh Tịch bây giờ thực sự rất mệt mỏi, ăn uống vệ sinh, chẳng việc gì không phải lo cả. Bây giờ thằng bé đi học gần nhà còn đỡ, sau này chẳng may học cấp ba, học đại học mà phải ở ký túc xá, có khi chị còn phải đến ở cùng với nó. Để thêm đứa nữa chị làm gì còn thời gian quan tâm cho Minh Tịch nữa. Với lại bây giờ mặc dù Minh Tịch rất ngoan nhưng lũ trẻ sau tuổi dậy thì sẽ đến tuổi nổi loạn. Nó bị tàn tật nặng thế, sau này... sau này lớn hơn chút nữa, chị sợ nó sẽ lẩn cấn trong lòng. Trước đây chị và Quốc Tường đã thỏa thuận là không sinh thêm nữa mà tập trung lo cho Minh Tịch, dù sao nó cũng chỉ không có hai tay thôi, còn những phương diện khác đều khỏe mạnh bình thường, vả lại con chị cũng rất thông minh. Nhưng dạo này... Quốc Tường cứ nói mãi vấn đề này, bảo muốn sinh thêm một đứa trước 40 tuổi. Hôm nay trong bữa cơm còn nói mấy lời kỳ quái trước mặt Minh Tịch, chị, chị thực sự...”

Tiếng thút thít xen lẫn trong giọng nói của Lý Hàm, còn Kim Ái Hoa thì liên tục an ủi người chị hàng xóm.

Cuối cùng, Lý Hàm ghen ngào nói: “Thực ra chị cũng từng có ý định đó vào năm thứ hai sau khi Minh Tịch cắt tay. Hồi đó chị hỏi nó là con có thích mẹ sinh thêm em không, thằng bé tỏ thái độ không đồng ý rõ ràng.”

Kim Ái Hoa nói: “Sao chị lại coi lời nói của trẻ con là thật kia chứ. Trạc tuổi chị em mình có nhà ai là không đông con, lúc bố mẹ sinh cho em bao nhiêu là em trai em gái, cũng có bao giờ hỏi ý kiến em đâu.”

Lý Hàm nói: “Nhưng Minh Tịch không như những người khác. Hồi đó nó còn nhỏ, ngày nào cũng bám lấy chị đòi ngủ với mẹ, không cho chị ngủ cùng bố nó, ngày nào cũng hỏi chị không biết bao nhiêu lần là “Mẹ ơi, có khi nào mẹ không cần con nữa không”, “Mẹ ơi, con sẽ ngoan, con sẽ học cách dùng chân ăn cơm, viết chữ”, Ái Hoa, lúc ấy nghe xong, nước mắt chị cứ rơi mãi nhưng Minh Tịch thì không khóc chút nào. Kể cả những lúc chị cho thằng bé luyện ép dây chằng, giãn gân, đau đớn khôn xiết, chỉ đứng cạnh nhìn chị còn không cầm được nước mắt, vậy mà mắt con trai chị vẫn ráo hoảnh.”

Bàng Sảnh thần thờ đứng nghe trộm sau cánh cửa, cô thấy lòng nặng nề khó chịu vô cùng. Cô vẫn còn nhớ được một vài chi tiết trong câu chuyện ngày xưa. Bây giờ nghĩ lại, sự cố đó chẳng khác gì một cơn ác mộng.

Lý Hàm ngồi lại nửa tiếng rồi đứng dậy ra về. Bàng Sảnh lấy cốc uống nước để tranh thủ đi ra phòng khách. Bàng Thủy Sinh và Kim Ái Hoa nói chuyện trong phòng, tiếng nói loáng thoáng lọt ra ngoài.

Bàng Sảnh nghe thấy mẹ nói: “Anh nói xem chị Hàm có ý gì chứ, suốt ngày sang kể với nhà mình là Minh Tịch thiệt thòi thế nào, ngoan ngoãn ra sao. Chẳng lẽ chị ấy nhòm ngó Sảnh Sảnh nhà mình, muốn Sảnh Sảnh làm vợ Minh Tịch?”

Bàng Sảnh trốn trong phòng khách, ngậm nước ngậm trong miệng suýt bị phun ra, rồi bất chợt cô nghe thấy Bàng Thủy Sinh nói: “Em đừng nói lung tung, A Hàm không có ý đó đâu. Nhưng mà Minh Tịch thành ra như vậy, Sảnh Sảnh nhà ta cũng có trách nhiệm.”

Kim Ái Hoa quỳnh lên: “Sảnh Sảnh có trách nhiệm gì chứ, hồi đó nó mới 5 tuổi! Nó biết cái khi mốc gì!”

“Em nói năng lịch sự một chút đi.” Bàng Thủy Sinh nói: “Thực ra anh thấy A Hàm và Quốc Tường sinh thêm một đứa nữa là tốt nhất. Bình thường mọi người làm việc trong xưởng thường hay nói đến vợ con mình, như anh đây cũng hay khoe Sảnh Sảnh nhà mình biết múa rồi, thi được 100 điểm, cuối tuần đưa con gái ra công viên chơi, chỉ có mỗi Quốc Tường là chưa bao giờ nhắc đến Minh Tịch.”

Tự nhiên Bàng Sảnh thấy mắt mình cay cay, lòng thấy khó chịu vô cùng. Cô nhẹ nhàng cất cốc nước rồi trở về phòng.

Sáng hôm sau, Bàng Sảnh và Cố Minh Tịch cùng đi học.

Tuyết trên đường vẫn chưa tan hết mà trở nên vừa bắn vừa trơn trượt, Bàng Sảnh không có hứng nghịch tuyết, chỉ cầm cúi lẳng lẳng bước đi.

Đi được nửa đường, cô thực sự không kiềm chế được nữa, bèn hỏi cậu bé đi cạnh: “Cố Minh Tịch, có phải bố mẹ anh sẽ sinh thêm em bé cho anh không?”

Cố Minh Tịch dừng bước, nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu rồi lắc đầu nói: “Anh không biết.”

Bàng Sảnh lắc lư trước mặt cậu: “Sao anh lại không biết chứ, anh không muốn có thêm em đúng không?”

Cố Minh Tịch liếc cô một cái: “Ai bảo thế! Ai bảo anh không thích?”

“Em đoán vậy.” Bàn Sảnh không dám thú nhận là mình đã nghe lén, mà chỉ đưa ra phân tích của mình: “Có phải anh sợ một khi bố mẹ anh có em bé khác sẽ không còn yêu anh nữa không?”

Cố Minh Tịch lại nhìn cô thêm một lúc rồi tiếp tục bước đi, hai tay áo trống không buông thõng bên người, giọng cậu thật lãnh đạm, lãnh đạm đến mức không giống một đứa trẻ 11 tuổi, cậu đáp: “Anh biết bố mẹ yêu anh, nhưng... sau khi anh mất tay, có lẽ bố anh cảm thấy xấu hổ.”

Bàn Sảnh thảng thốt.

Cố Minh Tịch ngoảnh lại nhìn cô rồi mỉm cười, hai chiếc răng khểnh trông đáng yêu vô cùng. Cậu hỏi: “Bàn Bàn, em có thấy anh làm em xấu hổ không?”

Bàn Sảnh lắc đầu như trống bỏi. Nụ cười của Cố Minh Tịch thêm phần phấn chấn, nói: “Tự anh cũng cảm thấy mình chẳng có gì phải xấu hổ cả. Thật đấy!”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Không Tồn Tại “Giá Như”

Bàng Sánh tay chống cằm ngồi xuất thần trước bàn học. Cô đang nghĩ đến câu Cổ Minh Tịch nói trên đường, cậu bảo bố cậu cảm thấy con trai làm mình thấy xấu hổ.

Câu nói đó chẳng khác nào mũi kim nhọn đâm vào lòng Bàng Sánh. Mặc dù mấy năm nay từ lâu cô đã quen với dáng vẻ của Cổ Minh Tịch, cũng quen với cách làm việc của cậu nhưng không thể phủ nhận chỉ cần rời khỏi hoàn cảnh sống quen thuộc, chẳng hạn trường học hay khu tập thể kim khí, chắc chắn Cổ Minh Tịch sẽ trở thành tiêu điểm được tất cả mọi người chú ý.

Chẳng lẽ chính bởi thế nên bác Cổ mới không bao giờ đưa Minh Tịch ra ngoài?

Cổ Minh Tịch đâu có sợ tiếp xúc với đám đông.

Cổ Minh Tịch tham gia tất cả các chương trình du lịch mùa xuân, mùa thu, đại hội thể thao, xem phim hàng năm... do trường học tổ chức. Sau giờ tan học, cậu cũng nhiều lần đi xe bus cùng Bàng Sánh tới cung thiếu nhi, cậu cũng từng tới thăm viện bảo tàng hay thư viện, nhưng lần nào cũng có những người qua đường lạ mặt tới hỏi thăm nửa tò mò nửa thương hại, hỏi cánh tay Cổ Minh Tịch bị làm sao.

Bàng Sánh thấy rất phiền, họ chẳng quen chẳng biết gì những người đó, lắm người còn tận tay sờ nắn bả vai khiếm khuyết của Cổ Minh Tịch, rồi chặc lưỡi thương cảm sau khi bị cậu né tránh, họ bảo thằng bé này đáng thương thật!

Điều khiến Bàn Sánh không thể kiềm chế được là Cố Minh Tịch chưa bao giờ khó chịu với họ, mặc dù không đến mức kể lại tường tận tai nạn khiến mình mất đi hai cánh tay thế nào nhưng cậu cũng sẽ trả lời ngắn gọn là: “Cháu bị điện cao thế giật ạ.”

Có người còn gặng hỏi: “Lúc mấy tuổi thế cháu?”

Cố Minh Tịch đáp: “Sáu tuổi ạ.”

Mỗi lần nghe Cố Minh Tịch trả lời, tâm trạng Bàn Sánh sa sút vô cùng, cô sẽ bước tới đứng cạnh cậu, đỡ lấy vai cậu hoặc túm lấy tay áo trống không của cậu mà kéo đi, thở phì phò quát: “Đi thôi, đi thôi, không kịp mất!”

Hồi đó Bàn Sánh không biết rằng, thực ra cảm giác khó chịu của cô khi chứng kiến cảnh tượng đó là vì những câu hỏi của mọi người sẽ khiến cô nhớ lại mùa hè năm đó, vào buổi chiều nóng bức ấy. Đồng thời, tai nạn xảy ra với Cố Minh Tịch cũng là ký ức mà cả đời này cô không bao giờ muốn nhớ lại.

Trong lòng mỗi người đều có một chai thuốc hối hận chưa được mở nắp.

Sau khi gặp phải chuyện gì đó, con người ta thường nghĩ, nếu lúc đó mình thế này thế kia thì có lẽ chuyện sẽ không thành ra như vậy.

Kể cả với một đứa trẻ mười tuổi như Bàn Sánh thì đôi khi cô cũng bần thần nghĩ nếu năm xưa cô không ném cái đĩa lên cái giá cao ngất ngưỡng đó thì có lẽ bây giờ Cố Minh Tịch cũng như cô, là một học sinh tiểu học hoàn toàn bình thường. Có lẽ cậu còn giỏi giang hơn bây giờ, là đứa con khiến bác Cố tự hào, là đứa trẻ giỏi nhất trong khu tập thể kim khí.

Cho dù đã mất đi hai tay, cậu vẫn có thể giành giải trong cuộc thi toán học “Cúp vàng Hoa La Canh”, cậu dùng chân vẽ tranh còn đẹp hơn gấp

trăm lần so với những bức tranh được vẽ ra bởi bàn tay của Bàn Sảnh, bài văn cậu viết được chọn tham gia cuộc thi cấp thành phố và giành giải xuất sắc, được đưa vào cuốn tuyển tập các bài văn hay của học sinh cấp Một được bày bán cả ở hiệu sách Tân Hoa.

Nếu năm xưa người leo lên cây cột đó không phải Cố Minh Tịch thì kết quả sẽ ra sao?

Vào mùa hè năm 1990, Cố Minh Tịch đã tốt nghiệp mầm non, đang vui vẻ hưởng thụ mùa hè không có bài tập cuối cùng trong đời. Lý Hàm đã mua sẵn cho cậu cặp sách và rất nhiều đồ dùng học tập mới, chỉ chờ sau buổi khai giảng tháng Chín là cậu sẽ chính thức trở thành học sinh tiểu học.

Còn Bàn Sảnh thì vẫn là một cô nàng béo mập, sắp lên lớp mẫu giáo Năm tuổi.

Hồi đó Cố Quốc Tường đã được thăng chức từ nhân viên kỹ thuật lên kỹ sư, thậm chí anh còn giành được cơ hội được cơ quan tài trợ đi nước ngoài bồi dưỡng hai năm. Năm đó vừa qua Tết, anh và ba kỹ sư khác trong nhà máy đã cùng lên đường bay sang Pháp.

Sau khi Cố Quốc Tường đi nước ngoài, Lý Hàm vừa đi làm vừa phải lo việc nhà nên vất vả hơn rất nhiều. Vì vậy suốt mấy tháng hè, ngày nào Cố Minh Tịch cũng được đưa sang nhà Bàn Sảnh để hai cụ Bàn trông nom luôn thể.

Lúc đó Cố Minh Tịch và Bàn Sảnh đã thân thiết hơn nhiều. Qua vụ phong ba trứng kho đó, Cố Minh Tịch không dám để Bàn Sảnh ngồi một mình nữa, chơi trò gì cậu cũng dẫn Bàn Sảnh đi cùng.

Bàn Sảnh vừa mập vừa nóng tính nên suốt ngày bị thua, đã thua lại còn cáu bẳn khiến đám bạn cùng đội với cô không ngừng than vãn, chỉ có Cố Minh Tịch là không khó chịu.

Hồi đó chưa gia đình nào lắp điều hòa, thời tiết vô cùng nóng nực.

Bàng Sánh còn nhớ vào một buổi chiều giữa tháng tám, ngoài cửa sổ ve kêu râm ran, cô và Cố Minh Tịch ngủ trưa dưới gió quạt trần, sau khi thức giấc thì mỗi đứa được ăn hai miếng dưa hấu. Thế rồi Cố Minh Tịch không chờ được thêm nữa bèn rủ tụi bạn tầng trên tầng dưới ra ngoài chơi. Ngày nào hai đứa trẻ cũng vậy nên hai cụ Bàng không ngăn cấm, chỉ dặn Cố Minh Tịch phải để ý Bàng Sánh.

Khu tập thể kim khí chỉ là một khu vực nhỏ gồm bốn khu nhà cao sáu tầng, bồn hoa, cây long não, lán dựng xe đạp và ông lão họ Tăng suốt ngày nghe đài ngoài cửa.

Bọn trẻ chơi được một lúc liền chuyển địa bàn, Cố Minh Tịch hô một tiếng, sáu đứa trẻ liền chạy sang nhà máy của công ty Kim khí chỉ cách khu tập thể một bức tường.

Tụi nhóc đều là con của công nhân viên trong nhà máy suốt ngày đến xưởng chơi nên bảo vệ cũng nhắm mắt cho qua, ngày nào trẻ con cũng sang chơi mà chưa bao giờ có đứa nào bị làm sao trong xưởng.

Nhà xưởng rất rộng, sắt thép vật liệu xếp chồng chất thành từng đống rất to, ngoài ra còn có bảy, tám cái cầu cỡ lớn.

Đầu tiên đám nhóc chơi trốn tìm được một lúc, chạy mệt thì có đứa gợi ý chơi đĩa bay.

Đĩa bay do Chu Tuệ Cường cầm đến, quy tắc được đưa ra rất nhanh, lũ trẻ chia thành hai đội, mỗi đội cử một người ném, một đấu một xem ai ném xa hơn, đội nào thắng ba trên năm ván là thắng.

Trò chơi rất dễ, quy tắc rất đơn giản, đám trẻ liền vui vẻ bắt đầu. Hai lần đầu tiên Bàng Sánh ném không tốt, thậm chí cái đĩa chỉ bay xa được ba, bốn mét, làm đám nhóc cười lẩn lộn. Cố Minh Tịch kiên nhẫn chỉ cho cô,

đến lần thứ ba, cô ra sức ném thật mạnh, không ngờ cái đĩa màu xanh nước biển lại bay rất cao, bay lên tận một cái giá màu xám nhạt.

Giá rất cao, hai đầu là hai cây cột điện, trên giá là một cái thùng đầy những dây dợ lằng nhằng kỳ lạ, còn được dán một biển hiệu có hình tia sét màu vàng.

Nhưng không ai trong lũ trẻ mới năm, sáu tuổi này biết đó là vật gì.

Ngẩng đầu nhìn cái đĩa thân yêu của mình nằm chễm chệ trên cái thùng to đùng kia, Chu Tuệ Cường giận dữ nói với Bàn Sảnh: “Con béo kia, chính mày ném lên đó! Mày phải lấy đĩa của tao xuống!”

Làm sao Bàn Sảnh trèo lên đó được chứ? Cô bĩu môi, hướng ánh mắt khẩn cầu về phía Cố Minh Tịch, còn lắc lư cánh tay cậu.

Cố Minh Tịch lặng lẽ rút tay về, ngược lên nhìn cái giá rồi nói: “Để tao lấy hộ con bé mập ú này, tụi bay đỡ tao lên đi.”

Tụi con trai rất nghe lời Cố Minh Tịch liền xúm lại làm giá đỡ cho cậu, Cố Minh Tịch xoa tay đi tới trước cột điện rồi quay lại nói với Bàn Sảnh: “Em ngốc quá đấy, suốt ngày gây rắc rối cho anh thôi.”

Bàn Sảnh ngơ ngác nhìn cậu – một cậu bé vừa tròn sáu tuổi, tóc cắt ngắn, mặc áo phông ngắn tay màu xanh nhạt, hình như trước ngực còn có ảnh của một nhân vật hoạt hình nào đó. Trên trán, trên sống mũi cậu lấm tấm những giọt mồ hôi trong suốt, hai chiếc răng cửa chưa mọc, không khí còn lọt vào miệng mỗi khi nói chuyện.

Bàn Sảnh cứ ngược lên dõi theo động tác của Cố Minh Tịch, cậu cao hơn những đứa trẻ bằng tuổi nhưng hơi gầy, tay chân thanh mảnh, cậu trèo lên vai Chu Tuệ Cường rồi leo lên cột điện. Với vóc dáng khỏe mạnh, cậu mới leo vài cái đã chạm được tay đến cái giá.

Thế nhưng sau giây phút ấy, ký ức đã biến thành những mảnh nhỏ vỡ vụn.

Bàng Sánh mơ hồ còn nhớ có một tiếng nổ rất to, cả những tia lửa chói mắt, xung quanh là tiếng khóc, tiếng la hét đầy sợ sệt và thê lương của lũ trẻ cùng những luồng khói trắng, trong không khí đầy mùi khét của thịt cháy.

Mùi này... giống như cái lần ông nội cô quên tắt bếp, làm cháy sém một bát thịt heo vậy, khó ngửi vô cùng. Đến cả một người thích ăn thịt như Bàng Sánh mà người thấy cũng không nén được buồn nôn.

Bàng Sánh còn nhớ bản thân cũng khóc, khóc bù lu bù loa như những đứa trẻ khác. Rất nhiều người lớn chạy tới, và cả âm thanh tới rất nhanh, vang vọng rất lớn của xe cấp cứu và xe cảnh sát. Có người ôm lấy Bàng Sánh chạy ra xa, cô nấp trong lòng người đó, ghé cổ lên nhìn những người mặc bộ đồ trắng đưa một vật đen sì như mực lên xe cấp cứu.

“Bàng Bàng.”

“...”

“Bàng Bàng.”

“...”

“Này, Bàng Sánh.”

Cảm giác chột xuất hiện trên đùi khiến Bàng Sánh định thần lại, cô nghiêng sang phải thì thấy chân phải Cố Minh Tịch đang kẹp một cây bút đưa về phía này, đầu bút chọc vào chân cô.

“Làm gì thế hả?” Bàng Sánh xoa nhẹ chân mình, chột dạ giả vờ tức giận.

Cố Minh Tịch nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu, nói: “Em đi lấy cơm đi.”

Bàng Sảnh ngẩng lên thấy các bạn cùng lớp đang xếp hàng trên bục giảng. Lớp phó đời sống và người trực nhật hôm nay đang bê hai thùng xốp lớn đi vào, trong đó là những chiếc cặp lồng bằng nhôm được xếp ngay ngắn, chính là cơm trưa của mọi người.

“Anh chỉ biết ăn thôi!” Nói xong Bàng Sảnh đi lên xếp hàng, để lại Cố Minh Tịch đang trong cơn tức tối.

Xếp hàng xong cô xách hai chiếc cặp lồng về, một chiếc đặt trên mặt bàn Cố Minh Tịch, không quên mở nắp ra giúp cậu. Thức ăn nóng hôi xuất hiện trước mặt họ, Bàng Sảnh không khỏi nuốt nước bọt: “Woa, hôm nay ăn sườn kho!”

Cố Minh Tịch đã dùng chân kẹp thìa từ trong ngăn kéo ra, Bàng Sảnh mở nắp cặp lồng cơm, nhìn sườn trong suất cơm của mình, hơi mỏng, lại quay sang nhìn miếng sườn của Cố Minh Tịch, dày ghê...

Cậu bé cúi người xuống, chân phải kẹp thìa đang định bắt đầu ăn thì Bàng Sảnh lại nhanh nhẩu cướp lấy cặp lồng cơm của cậu.

“Em thích ăn miếng sườn của anh kia!” Cô nói.

Cố Minh Tịch ngồi thẳng lên, Bàng Sảnh đã đặt cặp lồng của mình xuống trước mặt cậu: “Nè, bọn mình đổi nhé.”

Cố Minh Tịch cúi xuống nhìn cặp lồng một lúc rồi nói: “Nếu em ăn được, anh cho em luôn cả miếng của anh đấy.”

Bàng Sảnh: “...”

Cố Minh Tịch mỉm cười với cô: “Có ăn hay không đây, em biết là anh không thích ăn thịt lợn mà.”

Thực sự là vậy. Bàn Sảnh chớp mắt với cậu: “Anh không ăn thật hả?”

“Ừ, không thích ăn.” Cố Minh Tịch lắc đầu, ngón chân kẹp thìa chỉ vào miếng sườn: “Anh vẫn chưa động vào đâu, em mau gấp đi.”

“Ôi dào, anh kén chọn quá đấy!” Bàn Sảnh chau mày bực tức, rồi mặt mày lại hớn hở ngay được: “Vậy em ăn giùm anh nhé, lãng phí là không tốt!”

Cố Minh Tịch lén mỉm cười, thầm nghĩ buổi chiều nhất định phải nhờ Bàn Sảnh đi mua mì trẻ em ở quán bán quà vặt giúp mình mới được.

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Bạn Cùng Bàn

Mấy ngày đi chân trần trên tuyết làm da chân Cố Minh Tịch bị nứt nẻ, điều này khiến cậu hết sức buồn phiền.

Bốn mùa trong năm cậu ghét nhất mùa đông, bởi lẽ mùa đông phải mặc nhiều quần áo làm cậu thấy bất tiện khi làm việc bằng chân, lại không thể tự cởi hay mặc đồ. Còn một nguyên nhân khác là nhiệt độ thấp, hai chân cậu không được che chắn, lạnh thấu tim gan.

Mặc dù Lý Hàm đã may riêng cho Cố Minh Tịch tất hở ngón nhưng cậu cũng không đeo thường xuyên, đa số cậu đều dùng chân không làm việc: đánh răng rửa mặt, ăn cơm, viết chữ... Năm năm đã qua, sau thời gian khổ luyện trong suốt hai năm từ khi cắt tay, bây giờ cậu đã quen với cách sinh hoạt này.

Vết nứt trên ngón chân vừa đỏ tấy vừa ngứa ngáy, Cố Minh Tịch lại không dám mài mạnh. Hồi còn nhỏ cậu cũng bị nứt da, khi đó còn chưa biết gì, cậu cứ mài hai chân vào nhau thật mạnh, hết ngứa thật nhưng da dẻ cũng xước xát, thậm chí còn chảy máu, phải rất lâu sau vết thương mới lành miệng.

Trong giờ học kỹ thuật, Cố Minh Tịch dùng kéo bằng chân phải, cố chịu đựng cơn ngứa ở chân, cong lưng cắt tờ bìa dày một cách cẩn thận. Giáo viên giao nhiệm vụ sớm trong tiết học hôm nay, sắp đến tết âm lịch nên mỗi học sinh phải làm một tấm thiệp chúc mừng năm mới tặng cho bạn cùng bàn.

Không khó hiểu khi kỹ thuật thủ công là môn học Cố Minh Tịch ghét nhất, cậu dùng kéo rất khó, đồng thời cũng khó dùng chân để sử dụng một số dụng cụ khác, nhất là khi gặp phải bài tập nhóm, dù cậu có muốn tham gia thì một số học sinh khác vẫn tỏ ra không mấy thích thú.

Gặp phải tình huống đó, Cố Minh Tịch không dám miễn cưỡng, lại càng không cần phải cãi nhau với người ta. Mười một tuổi cậu đã hiểu được một đạo lý đó là có những người trên đời này mãi mãi không thể chấp nhận cậu, họ thấy cậu rất bẩn thỉu, vô cùng quái dị, thậm chí là cực kỳ đáng sợ. Cậu cũng chẳng có cách nào thay đổi khi rơi vào tình cảnh này.

Bàng Sánh cứ nhìn trộm Minh Tịch mãi, cô cứ cảm thấy cậu có điểm là lạ. Bàn của cậu thấp hơn nên cô đành phải rướn người qua nhìn tờ bìa trên chân cậu mới nhận ra tờ bìa được cắt rất xấu, nham nhở như bị chó cắn mà tốc độ thì chậm rì rì.

“Cố Minh Tịch, có cần em cắt cho anh không?” Cô khẽ hỏi rồi bồi thêm một câu: “Anh cắt xấu thế! Em không cần cái thiệp chúc mừng xấu hoắc vậy đâu.”

Cố Minh Tịch còn thầm thấy vui khi nghe thấy nửa câu đầu của cô, vừa nghe thấy nửa câu sau, cậu liền tỏ vẻ phật ý: “Đòi hỏi quá đấy!”

“Hừ.” Bàng Sánh đáp: “Em sẽ không tặng anh cái thiệp em làm.”

“Tùy em.” Cố Minh Tịch vẫn cúi đầu: “Anh cũng không thèm.”

Cô đáp lại giọng mỉa mai: “Em cũng không thèm!”

Hai người đều quay đi một cách bướng bỉnh. Mười phút sau, Bàng Sánh vẫn không kiềm chế được bèn giật nhẹ tay áo Cố Minh Tịch: “Cố Minh Tịch, anh vẽ hộ em tấm thiệp nhé, em vẽ xấu.”

Cố Minh Tịch ngược lên nhìn cô, ý cười thấp thoáng trên môi nhưng vẫn lạnh lùng đáp: “ThIỆP có phải tặng anh đâu, đẹp hay xấu anh mặc kệ.”

Bàng Sảnh thoáng ngẫm nghĩ, hình như cậu nói rất có lý, nhưng bản thân là một cô gái chân thành, cô liền bảo: “Thế thì... Em tặng anh vậy, anh vẽ đẹp, vẽ hộ em mấy nét thôi mà.”

Cuối cùng Cố Minh Tịch cũng bật cười, nói: “Nếu tặng anh thì em nên tự vẽ mới đúng, chẳng lẽ anh tự vẽ thiệp tặng cho chính mình à?”

Bàng Sảnh gãi đầu, mơ hồ hỏi: “Anh không chê em vẽ xấu hay sao?”

Cố Minh Tịch lắc đầu, cười nói: “Anh không chê.”

Cuối cùng cũng hết tiết học, Cố Minh Tịch và Bàng Sảnh trình trọng tặng thiệp cho nhau. Lúc này, Giản Triết bước tới đứng cạnh Cố Minh Tịch, hỏi: “Cố Minh Tịch, cậu đi vệ sinh không?”

Cố Minh Tịch gật đầu, xỏ giày đứng lên và đáp: “Có.”

Ở lớp, do là một người có cơ thể đặc biệt nên thực sự có rất nhiều bạn học không dám qua lại với cậu, thế nhưng cậu vẫn có mấy người bạn thân.

Giản Triết và Lưu Hàn Lâm là hai người bạn rất thân của Cố Minh Tịch. Hai người không phải trẻ con trong khu tập thể kim khí. Năm đầu tiên đi học, vì Cố Minh Tịch khuyết thiếu hai tay nên có rất nhiều việc cậu không thể tự đảm đương, ví dụ như việc quan trọng nhất là đi vệ sinh. Trong buổi họp phụ huynh, cô giáo Lê đã hỏi ý kiến phụ huynh của một số bạn nam xem họ có đồng ý để con cái mình giúp đỡ Cố Minh Tịch hay không.

Một số phụ huynh nói thẳng là không đồng ý, sợ bẩn, sợ phiền phức, còn sợ ảnh hưởng đến việc học tập của con cái, thế nhưng cha mẹ của Giản Triết và Lưu Hàn Lâm lại rất ủng hộ. Hai ông bố trẻ dặn con trai mình phải

quan tâm chăm sóc Cố Minh Tịch thật nhiều, cậu cũng như những người bình thường khác, không có gì khác biệt cả.

Thế là Giản Triết và Lưu Hàn Lâm đảm nhiệm trọng trách giúp Cố Minh Tịch đi vệ sinh. Hai cậu bé phân công nhau mỗi người làm một tuần, Cố Minh Tịch không thể tự cởi hay mặc quần mà phải nhờ đến sự giúp đỡ của hai cậu bạn, dần dà, ba người cũng trở thành bạn thân của nhau.

Dĩ nhiên Cố Minh Tịch sẽ không đi “nặng” ở trường, dù có lúc không nhìn được, cậu cũng sẽ nhờ thầy giáo giúp đỡ.

Bảo bạn cùng lớp chùi móng hộ... Cậu vẫn không đủ dũng khí.

Nhìn chung Cố Minh Tịch là một đứa trẻ rất hiền lành, nhiều việc cậu không để bụng nhưng điều đó không có nghĩa là trái tim cậu rộng lớn vô biên.

Cậu cũng rất khủng hoảng, rất hoang mang khi cuộc sống như vậy vừa bắt đầu. Dù sao khi một người mất đi hai tay cũng có nghĩa là thế giới sau này của cậu sẽ hoàn toàn không giống những người bình thường.

Lý Hàm cũng từng giấu cậu. Hồi đó khi Cố Minh Tịch mới tỉnh lại sau cuộc phẫu thuật, thấy băng gạc bó kín đôi vai mình còn hai cánh tay thì không thấy đâu nữa, vai cậu rất đau, vừa thấy sợ vừa hoảng loạn, cậu liền bật khóc hỏi mẹ tay con đâu.

Lý Hàm liền sử dụng lời nói dối của tất cả các bà mẹ trên thế giới này: “Tay con bị hỏng nên bác sĩ mang đi sửa rồi, khi nào sửa xong lại mang đến trả cho con.”

Cố Minh Tịch nằm trên giường bệnh không khỏi hoài nghi, yếu ớt hỏi: “Có sửa lại được như trước kia không hả mẹ?”

“Được chứ.”

“Vậy sửa xong có thể lắp lại không ạ?”

“Có.” Lý Hàm xoa đầu cậu đầy tràu mẩn, nén nước mắt trả lời.

Cố Minh Tịch vẫn không yên tâm, cậu hỏi: “Nếu không lắp lại được thì sao hả mẹ?”

Lý Hàm nói: “Chắc chắn sẽ lắp lại được, bác sĩ rất giỏi, chỉ cần Minh Tịch ngoan, uống thuốc đúng giờ thì tay sẽ nhanh chóng trở lại thôi.”

Cố Minh Tịch liền mỉm cười gật đầu nói: “Vâng, con sẽ ngoan.”

Cậu tin lời mẹ nói. Sau đó ngày nào cũng nuôi hy vọng, từng ngày trôi đi, cậu nằm trên giường bệnh hỏi không biết mệt:

“Mẹ ơi, sao tay của con vẫn chưa sửa xong vậy?”

“Mẹ ơi, có khi nào họ quên sửa tay cho con không?”

“Mẹ đi hỏi bác sĩ hộ con được không? Hỏi bác sĩ xem bao giờ trả lại tay cho con được?”

“Mẹ ơi có phải họ sửa rồi làm hỏng tay con luôn rồi không? Hỏng một chút cũng không sao, mẹ bảo họ cứ lắp vào cho con trước được không? Con nhớ tay con lắm.”

Những lúc bác sĩ y tá vào thay thuốc, kiểm tra cho cậu, cậu đều nhin đau, cười khì khì hỏi: “Bác sĩ ơi, chị mau mang cánh tay sửa xong của em qua đây đi, em còn phải đi học nữa.”

Thế rồi một hôm, cậu thỏ thẻ hỏi mẹ: “Mẹ ơi, hôm nay là mừng mấy rồi ạ?”

“Sao thế con?” Lý Hàm biết cậu bé Minh Tịch sáu tuổi chưa hiểu gì về giờ giấc ngày tháng nên chị không hiểu sao cậu lại hỏi vậy. Cố Minh Tịch

khẽ nói: “Mùng Một tháng Chín là ngày con đi học. Mẹ ơi đã đến mùng một tháng chín chưa?”

Lúc đó đã là giữa tháng chín nhưng Lý Hàm vẫn nói dối cậu: “Vẫn chưa đến con ạ.”

Sau đó hình như Cố Minh Tịch cũng đã hiểu ra phần nào, cậu ngày càng lặng lẽ hơn, không còn đầy khao khát hy vọng như lúc đầu nữa. Cậu hỏi Lý Hàm: “Mẹ, có phải tay của con không sửa được nữa không?”

Cậu hỏi thế khiến Lý Hàm không thể kìm nén được thêm, chị rút nước mắt, cố nói một cách thật bình thản: “Minh Tịch, bác sĩ vừa nói với mẹ là tay con hỏng nặng quá, không sửa được.”

“Sao họ lại không giữ lời thế chứ?!” Nước mắt lưng tròng, Cố Minh Tịch ngây ngô hỏi: “Vậy sau này con phải làm sao? Con sẽ không có tay nữa ư?”

Lý Hàm gật đầu nhưng vẫn không quên an ủi con trai: “Không, bác sĩ nói là sau này có thể lắp cho con hai cánh tay bằng máy, giống hệt như cánh tay trước đây của con.”

“Tay bằng máy?” Cố Minh Tịch sung sướng mở to hai mắt: “Là tay bằng máy giống như trong Transformers hả mẹ?”

Thời gian đó phim hoạt hình Transformers đang phủ sóng khắp cả nước, không cậu bé nào không thích. Câu nói đó của Lý Hàm lại thắp lên hy vọng trong lòng Cố Minh Tịch, hồi nhỏ cậu nghĩ nếu mình có được hai cánh tay bằng máy như của Transformers thì thật quá lợi hại.

Thậm chí khi Kim Ái Hoa đưa Bàn Sánh đến bệnh viện thăm Cố Minh Tịch, Cố Minh Tịch còn tự hào nói với cô là sau này cậu sẽ có hai cánh tay bằng máy vạn năng, có thể kéo dài, còn biết biến hình nữa.

Bàng Sánh ngậy thơ nhìn cậu bằng ánh mắt hâm mộ, chìa bàn tay mũm mĩm chạm lên bả vai tròn tròn quấn đầy băng gạc của cậu, hỏi: “Lắp thêm vào đây à?”

“Ừ.”

“Lắp vào có đau không?”

“Ừm... Chắc là cũng hơi đau.” Cố Minh Tịch còn nghiêm túc suy nghĩ, nói: “Nhưng anh không sợ đau!”

Bàng Sánh nói: “VẬY... vậy lúc đó anh có thể cho em mượn cánh tay băng máy của anh chơi được không?”

“Được, nhưng em nhớ phải trả lại cho anh đó.” Cố Minh Tịch vui vẻ nói, xong lại tỏ ra bực mình: “Mấy bác sĩ này nói không giữ lời gì hết, đầu tiên bảo là có thể sửa được tay cho anh rồi lại không sửa được. Thực ra... anh cũng không thích lắp tay băng máy đâu, anh vẫn thích tay ngày xưa của anh hơn.”

...

Khi Bàng Sánh và Cố Minh Tịch tan học cùng đi về nhà, Cố Minh Tịch nói với cô là mình sẽ đi Thượng Hải trong đợt nghỉ Tết.

“Đi Thượng Hải? Làm gì thế?” Bàng Sánh hỏi.

“Anh cũng không biết, bố bảo anh vậy.” Cố Minh Tịch vừa đá hòn sỏi nhỏ bên đường vừa trả lời.

Tuyết đã tan từ lâu. Đang đi trên con đường nhỏ quen thuộc thì Bàng Sánh ngửi thấy mùi khoai nướng bên đường, bất giác thò tay sờ tiền lẻ trong túi quần mình.

“Anh ăn khoai không?” Cô hỏi.

Cố Minh Tịch lắc đầu.

“Thế thì em mua củ nhỏ.” Bàn Sảnh đi đến trước quầy bán khoai của ông lão, lấy tờ tiền năm hào trong túi ra, nói: “Ông ơi, cho cháu một củ khoai năm hào.”

Ông lão nhìn cô rồi thò tay đào trong lò nướng khoai lang, đào một củ ra xem rồi thả lại chỗ cũ, lại tiếp tục đào một củ ra xem rồi thả về chỗ cũ, cuối cùng nói với Bàn Sảnh: “Cô bé ơi, ông không có củ khoai nào nhỏ như vậy, hay là cháu mua củ một đồng đi, ăn cùng với bạn cháu nữa.”

Mặt Bàn Sảnh đỏ bừng, cô chỉ có năm hào thôi.

“Thế thì cháu không mua nữa.” Cô nhét tiền vào túi rồi quay người định đi thì bị Cố Minh Tịch gọi lại.

“Bàn Bàn, trong túi anh có tiền đấy, em tự lấy mà mua củ một đồng đi.”

Bàn Sảnh tỏ vẻ không thích: “Em không ăn đồ đi xin đâu!”

Cố Minh Tịch nói: “Vậy anh ăn với em, được chưa?”

Nghe cậu nói thế, Bàn Sảnh vui vẻ móc tiền trong túi cậu một cách rất thành thạo.

Mua xong họ tiếp tục sải bước trên con đường về nhà, Bàn Sảnh ăn củ khoai nướng thơm phưng phức, chợt nhớ đến câu chuyện ban nãy liền hỏi: “Bố đưa anh đến Thượng Hải để thăm họ hàng à?”

“Chắc là không, nhà anh không có họ hàng ở Thượng Hải.”

“Thế là đi chơi phải không?”

“Không biết, chắc vậy.”

“Bố em đến Thượng Hải rồi.” Khoai lang lấp kín miệng Bàn Sảnh khiến cô nói năng không được rõ: “Bố em bảo Thượng Hải có tàu điện ngầm, có những công trình được xây dựng bằng sắt thép từ nhà máy của bố em đấy.”

“Bố anh cũng nói thế.” Cố Minh Tịch hỏi: “Em đi tàu điện ngầm bao giờ chưa?”

“Chưa.” Bàn Sảnh lắc đầu: “Còn anh?”

Cố Minh Tịch cũng lắc đầu: “Anh cũng chưa đi bao giờ, lần này đến Thượng Hải chắc là sẽ được đi.”

“Lúc về anh phải nói cho em biết có thích không nhé?”

“Ừ.”

“Này, anh ăn khoai không?” Cô sực nhớ ra mỹ vị trên tay: “Anh nói là hai đứa cùng ăn, nếu anh không ăn là em sắp ăn hết rồi.”

Nhìn củ khoai lang đã bị ăn gần hết trên tay Bàn Sảnh, Cố Minh Tịch trả lời vẻ chê bai: “Anh không muốn ăn.”

Bàn Sảnh trừng mắt: “Sao lại không ăn?”

“Anh không đói.” Cố Minh Tịch quay người đi thật nhanh. Bàn Sảnh không chịu liền chạy đuổi theo, cầm khoai lang nhét vào miệng cậu: “Ăn một miếng thôi, vừa ngọt vừa ngon.”

Cố Minh Tịch quay trái quay phải không sao thoát được, đành cắn một miếng khoai trên tay cô: “Xong! Anh ăn rồi.”

“Ngọt không?”

Cậu miễn cưỡng đáp: “Ngọt.”

Bàng Sánh cười khúc khích. Lúc này một người phụ nữ trong khu tập thể kim khí đạp xe đi qua họ, thấy hai đứa trẻ nô đùa trên đường liền cười nói to: “Này, Minh Tịch, đừng đùa nghịch trên đường, nguy hiểm lắm, mau đưa vợ cháu về nhà đi!”

“... Cháu sẽ chú ý an toàn, cô Chung.” Cố Minh Tịch có phần “cạn lời” nhưng vẫn lễ phép đáp.

Đến khi người phụ nữ họ Chung đạp xe đi xa, Bàng Sánh mới bĩu môi với cậu, bực bội nói: “Sao anh lại nói chuyện với cô ấy, mẹ em ghét cô ấy lắm vì cô ấy suốt ngày nói linh tinh ở khu tập thể.”

Cố Minh Tịch chỉ nhìn cô, không nói gì.

Người phụ nữ đó đúng là hơi nhiều chuyện. Ví dụ như giờ đây bà cô này là người duy nhất trong khu tập thể, thậm chí trong cả công ty Kim khí vẫn gọi Bàng Sánh là “vợ” của Cố Minh Tịch như trước đây.

Cho dù Kim Ái Hoa đã từng cãi nhau với chị ta trong căn tin công ty ngay trước mặt mọi người, chị ta vẫn không chịu thay đổi.

Hồi đó Chung Tiểu Liên chế giễu Kim Ái Hoa: “Lúc Minh Tịch nhà người ta còn lành lặn thì nhà chị thân với nhà đó thế, giúp đỡ thân mật, chăm sóc Minh Tịch tận tình như con đẻ. Bây giờ Minh Tịch tàn tật, các người lại phẩy tay hoàn toàn! Tôi nói “vợ” thì có làm sao? Ồ! Bây giờ Minh Tịch không còn xứng đôi với con bé mập nhà chị nữa rồi! Đừng quên con bé mập nhà chị cũng có trách nhiệm khi Minh Tịch bị mất tay đấy nhé!”

Nghe xong Kim Ái Hoa đã định vung tay tát chị ta, cuối cùng lại bị Bàng Thủy Sinh nghe tin chạy tới kéo lại. Đứng ngay trước mặt bao đồng nghiệp, Bàng Thủy Sinh giơ tay thề: “Người nhà họ Bàng chúng tôi nếu vì Minh Tịch không còn tay mà ghét bỏ thẳng bé, thì sẽ bị thiên lôi đánh chết! Cố Quốc Tường là anh em cùng lớn lên với tôi từ bé! Bây giờ anh ấy vẫn

chưa về nước, Bàng Thủy Sinh tôi sẽ thay mặt anh ấy chăm lo cho Minh Tịch! Cố Minh Tịch chính là con trai tôi! Song Minh Tịch và Sảnh Sảnh bây giờ còn nhỏ, chuyện mai mối sau này mọi người đừng nhắc đến nữa. Tương lai hai đứa lớn lên mà tâm đầu ý hợp, Bàng Thủy Sinh tôi hôm nay xin thề nhất định sẽ không phản đối!”

“Bàng Thủy Sinh, anh nói lung tung gì vậy!” Kim Ái Hoa giận dữ kéo anh lại, Bàng Thủy Sinh quay sang lườm vợ: “Còn sợ chưa đủ xấu hổ hay sao! Im miệng!”

Tất nhiên Cố Minh Tịch và Bàng Sảnh không biết chuyện này nhưng từ đó trở đi Kim Ái Hoa rất ghét Chung Tiểu Liên, chị không quên nhắc nhở Bàng Sảnh rằng Chung Tiểu Liên toàn nói linh tinh, còn bảo con gái đừng nghe những lời Chung Tiểu Liên nói.

Rõ ràng thái độ với Cố Minh Tịch của Bàng Thủy Sinh và Kim Ái Hoa rất khác nhau. Sau một năm ở nhà dưỡng bệnh, Cố Minh Tịch cùng vào tiểu học với Bàng Sảnh. Thời gian đó Cố Quốc Tường vẫn chưa về nước, Bàng Thủy Sinh chạy ngược chạy xuôi vì hai đứa trẻ, còn nhờ thợ mộc đóng bàn học cho Cố Minh Tịch, và khẩn thiết yêu cầu giáo viên để Bàng Sảnh ngồi cùng bàn với Cố Minh Tịch.

Hồi đó Cố Minh Tịch và Bàng Sảnh còn rất nhỏ nên dĩ nhiên không có ý kiến gì, hai đứa trẻ cứ thế trở thành bạn cùng bàn, suốt năm năm liền.

Tối đến trong bữa cơm ba người nhà họ Bàng, Kim Ái Hoa bỗng dừng hỏi Bàng Sảnh: “Có phải hôm nay con gặp cô Chung Tiểu Liên không?”

Bàng Sảnh gật đầu vội nói: “Con không nói chuyện với cô ấy đâu ạ.”

“Sau này nhìn thấy cô ấy nhớ phải tránh đi thật xa, nhất định không được để ý đến cô ấy.” Kim Ái Hoa gấp thức ăn vào bát con gái: “Mụ điên ấy vừa về nhìn thấy mẹ liền chạy ra nói nhỏ là thấy con và Minh Tịch nô

đùa trên đường, con còn cho Minh Tịch ăn khoai, trông có vẻ tình cảm lắm. Nói vớ nói vẩn.”

Bàng Sảnh vùi đầu ăn cơm: “...”

Bàng Thủy Sinh hơi giận: “Ái Hoa!”

“Làm sao?” Kim Ái Hoa quay sang hỏi Bàng Sảnh: “Mẹ hỏi con, con có cho Cố Minh Tịch ăn khoai không?”

“Không ạ.” Bàng Sảnh vội lắc đầu: “Chỉ có con tự ăn thôi.”

Kim Ái Hoa nhìn con gái một lát rồi nói: “Con lớn rồi, có những việc cũng nên để ý. Minh Tịch là con trai, mặc dù hai đứa ngồi cùng bàn nhưng con không được thân thiết quá với nó, biết chưa hả?”

“Dạ.” Bàng Sảnh gật đầu như gà mổ thóc.

“May mà hết cấp một hai đứa sẽ không học cùng trường nữa.” Nghĩ đến đây, Kim Ái Hoa tỏ ra rất vui.

Bàng Sảnh lấy làm kinh ngạc liền ngược lên: “Tại sao ạ?”

Bàng Thủy Sinh chặn miệng Kim Ái Hoa lại: “Việc còn chưa chắc chắn, em đừng nhiều lời.”

“Bố...” Chẳng hiểu sao khi nghe thấy không thể học cùng một trường cấp hai với Cố Minh Tịch, Bàng Sảnh lại thấy sờ sợ, và cả cảm giác không thích rất rõ. Bàng Thủy Sinh không cho con gái hỏi tiếp, nói: “Ăn cơm đi, còn một năm rưỡi nữa kia mà, vội gì!”

Hôm sau dĩ nhiên Bàng Sảnh sẽ đẩy sự thắc mắc này cho Cố Minh Tịch, không ngờ cậu cũng lấy làm ngạc nhiên: “Anh không biết, bố mẹ không nói gì với anh cả.”

“Hay là anh chuyển trường đến Thượng Hải?” Bàng Sảnh rất nóng lòng: “Anh về nhà nhớ hỏi bố mẹ đấy!”

Thấy dáng vẻ sốt sắng của cô, Cố Minh Tịch thấy rất buồn cười, bèn hỏi: “Sao vậy? Không phải em suốt ngày nói không muốn ngồi cùng bàn với anh còn gì? Nếu bọn mình không học cùng trường, chắc em vui lắm nhỉ?”

Bàng Sảnh thoáng sửng lại rồi chớp mắt nói: “Cũng đúng... Vậy em sẽ không phải đi học, tan học cùng anh, không phải lấy cơm cho anh, không phải mua đồ hộ anh, không cần mặc áo mưa, không cần xỏ giày, đeo khăn quàng đỏ giúp anh...”

“Ừ.” Cố Minh Tịch mỉm cười nhìn cô: “Thế chẳng tốt sao, em suốt ngày chê anh phiền phức mà.”

“Đúng, đúng...” Bàng Sảnh vẫn chớp mắt rồi tự nhiên trở nên dữ tợn: “Tốt chết mẹ đi!”

Cố Minh Tịch chau mày bĩu môi: “Này Bàng Bàng, giọng em nói chuyện giống hệt giọng mẹ em kìa...”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Lời Hứa Của Cậu Ấy

Đúng là đã rất nhiều lần Bàn Sánh nói không muốn ngồi cùng bàn với Cố Minh Tịch. Nhất là sau khi vào lớp ba, lũ trẻ bắt đầu cao lên làm cô giáo Lê phải thường xuyên điều chỉnh chỗ ngồi. Người lùn, mắt cận thì được chuyển lên bàn trên còn người cao hay mắt sáng thì chuyển xuống những bàn dưới.

Chỉ có vị trí của Bàn Sánh và Cố Minh Tịch là chưa bao giờ di chuyển, kể cả có thay đổi phòng học thì cô và Cố Minh Tịch cũng như tài sản cố định được trói chặt, lúc nào cũng chiếm trọn góc cuối bên cạnh cửa sổ trong lớp.

Bàn Sánh sinh vào tháng tám, là đứa nhỏ tuổi nhất trong lớp, cô không cao mà lại bị cố định ở bàn cuối nên chắc chắn sẽ thấy không vui. Với lại cách chỗ họ không xa là nơi để chổi quét nhà, xẻng hót rác, thùng đựng rác... mùa hè rác rưởi trong thùng nhiều nên không tránh khỏi có mùi hôi bốc lên. Bàn Sánh đã từng than thở vô số lần vì điều này nhưng do việc đọc sách, viết lách của Cố Minh Tịch khá đặc biệt nên cậu không thể ngồi vào những bàn học bình thường khác trong lớp. Vậy nên đã có một thời gian Bàn Sánh suốt ngày kêu ca không muốn ngồi cùng bàn với Cố Minh Tịch nữa.

Cố Minh Tịch không có ý kiến gì, cũng không tỏ ra phật lòng. Vừa vào lớp bốn cậu còn chủ động tìm giáo viên chủ nhiệm đề nghị cô giáo sắp xếp cho Bàn Sánh ngồi lên trên.

Cậu bảo: “Cô ơi, cô cho Bàn Sảnh đổi chỗ định kỳ như các bạn khác đi ạ, em ngồi một mình ở dưới cũng được, bây giờ em đã có thể dùng chân làm việc một cách nhuần nhuyễn rồi, bình thường cũng không cần Bàn Sảnh giúp gì cả.”

Tất nhiên cô giáo sẽ không dễ dàng chấp nhận lời đề nghị của cậu. Trong cuộc họp phụ huynh sau kỳ thi giữa học kỳ, cô giáo bèn gọi Lý Hàm và Bàn Thủy Sinh ra ngoài rồi kể chuyện này lại cho hai người nghe.

Cô giáo Lê biết lý do Bàn Thủy Sinh sắp xếp cho con gái ngồi cạnh Cố Minh Tịch là vì hai đứa trẻ lớn lên từ bé với nhau, đã quen với cách sống của nhau nên Cố Minh Tịch sẽ không quá dè dặt trước Bàn Sảnh vì cơ thể khiếm khuyết của mình. Mặt khác, mọi người đều cho rằng Bàn Sảnh là con gái sẽ cẩn thận tỉ mỉ hơn, có thể chăm sóc Cố Minh Tịch kỹ lưỡng hơn trong mọi việc hàng ngày.

Còn bây giờ cả hai đứa trẻ đều đã có ý không muốn ngồi cạnh nhau nữa, dĩ nhiên cô giáo phải xin ý kiến hai vị phụ huynh.

Nghe cô giáo Lê kể ngọn ngành sự việc, sắc mặt Lý Hàm hơi tệ, chắc chắn chị không muốn Cố Minh Tịch phải ngồi một mình ở góc lớp nhưng chọn một bạn khác tới ngồi cạnh... Đến cả Bàn Sảnh – người hiểu rõ căn nguyên mọi chuyện còn không thích thì phải chẳng những người khác còn thấy ghét con trai mình hơn không? Chẳng may bạn cùng bàn mới bắt nạt Cố Minh Tịch thì sao?

Thấy chị cúi đầu không nói năng gì, Bàn Thủy Sinh liền hiểu ngay, anh nói với cô giáo chủ nhiệm không cần cho Bàn Sảnh đổi chỗ, về nhà anh sẽ thuyết phục con gái.

Cách thuyết phục của Bàn Thủy Sinh chính là đánh Bàn Sảnh một trận nhừ tử, đánh đến khi mông cô bé đỏ chót, khóc hết nước mắt.

Hôm sau, cô bé Bàng Sánh với đôi mắt đỏ hoe đến trường cùng Cố Minh Tịch, cô đang giận dữ nên hoàn toàn chẳng để ý gì đến cậu. Cố Minh Tịch chủ động bắt chuyện thì cô lại quay đi không thèm nhìn cậu. Đến giờ ăn trưa, cô thậm chí còn không lấy đồ ăn cho cậu, hết cách, Cố Minh Tịch đành chờ đến khi các bạn khác nhận hết mới nhờ lớp phó đời sống mang cặp lồng đến bàn cho mình.

Bàng Sánh chỉ cảm cú ăn suất của mình, cô thấy mình chẳng làm gì sai, tất cả đều tại Cố Minh Tịch không ra gì! Không muốn đổi chỗ thì thôi, sao lại đi méc cô làm gì? Hại cô bé bị bố già cho một trận nên thân!

Đến khi kết thúc tiết học đầu tiên của buổi chiều thì cuộc chiến tranh lạnh đến từ một phía này mới chấm dứt. Cố Minh Tịch ra ngoài một mình, lúc về, đầu cậu lệch sang một bên, kẹp giữa má và vai là một túi kẹo socola Mylikes.

Cậu khom lưng xuống trước mặt Bàng Sánh, “bụp” một tiếng, túi kẹo Mylikes rơi lên mặt bàn cô.

“Em ăn đi.” Cậu nói.

Bàng Sánh hơi đỏ mặt. Cố Minh Tịch ngồi vào chỗ của mình, nhìn cô một lúc rồi hỏi: “Sao hôm nay em lại khó chịu thế? Đau bụng à?”

Cậu bé mười tuổi hỏi cô, vẻ quan tâm nồng đượm trong giọng nói làm đầu óc Bàng Sánh rối bời.

Cô lặng lẽ kéo túi kẹo Mylikes lại gần, bóc vỏ rồi nhét một viên vào miệng.

Vị ngọt của socola lan tỏa trên đầu lưỡi, cô quay sang nhìn Cố Minh Tịch ngồi bên cạnh, đôi mắt trong veo của cậu đang mở to nhìn cô, Bàng Sánh chợt nhớ đến trận đòn vô lý mình phải chịu liền thấy bản thân thật ảm

ức. Giọng thoảng nghẹn ngào, cô nói: “Em không đổi chỗ nữa! Nhưng từ giờ trở đi anh phải cho em chép bài tập toán.”

Cố Minh Tịch: “...”

“Anh còn phải cho em chép bài trong giờ kiểm tra toán nữa.” Vừa nghẹn ngào nói Bàn Sảnh vừa nhét thêm một viên kẹo Mylikes nữa vào miệng: “Vớ lại anh phải vẽ tranh cho em trong giờ mỹ thuật. Nếu giờ khoa học phải đào giun, nuôi tằm con anh sẽ phải làm hết, em sợ nhất là sâu! Chưa hết, anh không được méc với cô chủ nhiệm và bố em nữa.”

Cố Minh Tịch hơi há miệng nhưng chẳng thốt lên lời.

Bàn Sảnh lườm cậu: “Anh không chịu hả?”

“Những việc khác thì ok, nhưng toán... thì không được.” Cố Minh Tịch nhếch miệng, “Em không hiểu chỗ nào anh dạy em.”

Đến đây, cuộc phong ba đổi chỗ ngồi tạm dừng lại, từ đó trở đi, Bàn Sảnh không còn nhắc gì đến việc đổi chỗ nữa.

Kết thúc kỳ thi cuối học kỳ cũng là lúc được nghỉ tết.

Tết năm đó cả nhà Cố Minh Tịch không có ở thành phố E mà đến miền Bắc thăm một thành phố nhỏ tại tỉnh Z – quê của Lý Hàm, ông bà ngoại, bác gái và cậu của Cố Minh Tịch đều sống ở đó.

Cố Minh Tịch nói với Bàn Sảnh là từ ngày cậu bị thương, mẹ cậu chưa được về quê lần nào, năm nay ông bà rất nhớ cả nhà con gái nên Cố Quốc Tường và Lý Hàm mới quyết định đưa Cố Minh Tịch đến đó ăn tết. Tết xong, cả nhà họ sẽ đến thẳng Thượng Hải rồi mới về thành phố E.

“Anh hỏi mẹ rồi, mẹ anh bảo anh sẽ không chuyển trường đến Thượng Hải nữa.” Trước khi đi, Cố Minh Tịch mỉm cười nói với Bàn Sảnh.

Bàn Sảnh hỏi: “Thế anh đến Thượng Hải làm gì?”

“Anh không biết, mẹ anh không chịu nói.” Cố Minh Tịch nhún vai: “Khi nào đi mới biết được.”

Cố Minh Tịch đi suốt hai mươi ngày. Đây là lần hai đứa trẻ xa nhau lâu nhất kể từ khi Bàn Sảnh có ký ức. Từ nhỏ đến lớn hầu như ngày nào họ cũng gặp nhau, Bàn Sảnh nhận ra lâu lâu không được gặp Cố Minh Tịch cũng làm cho cô rất nhớ cậu.

Mãi đến khi sắp hết đợt nghỉ tết, cả nhà họ mới trở về.

Cả nhà Cố Quốc Tường đi vào khu tập thể đúng lúc Bàn Thủy Sinh đứng trên ban công hút thuốc lá, anh liền gọi với vào phòng Bàn Sảnh: “Sảnh Sảnh, Minh Tịch về rồi kìa!”

Bàn Sảnh đang nằm trên giường xem phim liền bật dậy ngay lập tức, xỏ dép phóng ra ngoài.

Xuống đến tầng ba cô nghe thấy tiếng bước chân trên cầu thang, chẳng bao lâu sau, cả nhà Cố Quốc Tường đã xuất hiện ngay trước mắt cô bé.

Bàn Sảnh nhìn thấy Cố Minh Tịch đi sau Cố Quốc Tường, cậu mặc áo khoác lông mới tinh, tóc hơi bù xù. Gặp Bàn Sảnh, Cố Minh Tịch thoáng ngỡ ngàng rồi lên tiếng chào cô: “Chúc mừng năm mới Bàn Bàn!”

“Cháu chúc mừng năm mới hai bác ạ.” Bàn Sảnh không quên chào hỏi Cố Quốc Tường và Lý Hàm rồi cùng gia đình họ đi lên tầng năm. Thấy Bàn Sảnh cứ ngượng nghịu đi theo nhà mình, Cố Minh Tịch bèn nói với Cố Quốc Tường: “Bố ơi, con qua nhà Bàn Sảnh chơi một lúc nhé?”

“Ừ.” Cố Quốc Tường nhìn cậu rồi kéo va ly vào nhà.

Lúc Cố Minh Tịch theo Bànng Sản vào nhà số 501 thì bất ngờ bị Lý Hàm gọi lại, chị lấy một bọc nilon nhỏ trong túi ra đưa cậu, Cố Minh Tịch đỏ bừng mặt, nghiêng đầu kẹp bọc đồ.

Hai đứa trẻ vừa vào đến phòng đến phòng Bànng Sản, cô đã vội vàng hỏi cậu: “Cố Minh Tịch, rốt cuộc anh đi Thượng Hải làm gì thế?”

Cố Minh Tịch vẫn vẹo đầu giữ lấy bọc đồ, cậu ngồi xuống mép giường liền chớp chớp mắt với Bànng Sản, nói: “Đây là quà năm mới anh tặng em, em tự lấy đi.”

“Woa, em còn có quà kia à?” Bànng Sản vui vẻ lấy túi đồ dưới má Cố Minh Tịch ra, mở ra xem thì thấy hai chiếc kẹp tóc màu vàng nhạt, cô vui vẻ nói: “Cảm ơn anh nhé.”

“Anh mua ở Thượng Hải đấy.” Mặt Cố Minh Tịch vẫn đỏ hây hây, cất giọng thật khê: “May mà em thích.”

Bànng Sản ngồi xuống cạnh cậu, hỏi: “Anh có được đi tàu điện ngầm ở Thượng Hải không?”

“Có.” Cố Minh Tịch gật gù.

Bànng Sản tỏ vẻ rất hâm mộ: “Có vui không?”

“Vui.” Cố Minh Tịch nói: “Tàu điện ngầm chạy nhanh lắm, cứ lần lượt hết trạm này đến trạm kia, vù một cái đã... đã xuống lòng đất rồi, chẳng thấy gì qua cửa sổ xe cả.”

Bànng Sản vẹo đầu thầm tưởng tượng trong lòng thì nghe thấy Cố Minh Tịch nói tiếp: “Đúng rồi, anh còn đi máy bay nữa.”

“Máy bay?!” Bàn Sảnh há hốc miệng: “Chẳng phải anh đi tàu hỏa đến tỉnh Z sao?”

“Ừ, nhưng sau đó đi máy bay từ tỉnh Z đến Thượng Hải, không mua được vé tàu trong khi mẹ anh lại không đi được xe khách, mẹ anh bị say xe.” Gương mặt Cố Minh Tịch thấp thoáng vẻ phẫn khích: “Nhìn máy bay thì thấy rất to nhưng thực ra bên trong lại bé xíu, không rộng rãi gì hết. Lúc cất cánh, tiếng động rất lớn đến ù cả tai. À! Trên máy bay còn có đồ ăn đồ uống nữa, mà lại không phải trả tiền.”

Cậu nói xong một tràng dài, Bàn Sảnh thấy hay ho nên thỉnh thoảng cũng xen vào hỏi mấy câu.

Hai đứa trẻ không gặp nhau suốt gần một tháng trời nên nói mãi vẫn chưa hết chuyện. Chỉ một lát sau, chủ đề đã chuyển sang những việc đã làm trong Tết. Cố Minh Tịch nói với Bàn Sảnh là đã rất lâu cậu không được gặp ông bà ngoại nhưng ở miền Bắc, họ bảo Minh Tịch gọi là ông ngoại, bà ngoại (Ghi chú: ở Miền Bắc và Miền Nam của Trung Quốc gọi nội ngoại khác nhau về mặt phát âm). Cậu còn nói tuyết ở Miền Bắc mới thực sự là “bông tuyết to bằng lông ngỗng”, đóng băng dày đến nửa mét trên mặt đất, giẫm xuống là quá đầu gối.

“Nhưng trong nhà có lò sưởi nên ấm lắm, không lạnh giá như ở đây.” Cậu nhìn cô cười khúc khích: “Bàn Bàn, Tết em làm gì?”

Bàn Sảnh nghiêng đầu: “Em chẳng đi đâu cả, chỉ đến nhà họ hàng ăn cơm và lấy tiền mừng tuổi thôi, nhưng bị mẹ em tịch thu hết rồi.” Rồi cô chợt nhớ ra một chuyện rất quan trọng liền lao đến bàn học lấy bài tập toán ra: “Cố Minh Tịch, Cố Minh Tịch, anh đã làm hết bài tập chưa? Mau cho em mượn vở chép đi! Em không kịp làm mất!”

“...”

Lúc Cố Minh Tịch ra về, Bàn Sảnh lại hỏi cậu lần nữa: “Ê, anh vẫn chưa nói cho em bố mẹ đưa anh đến Thượng Hải làm gì!”

Gương mặt cậu bé lại đỏ bừng một cách khó hiểu, khẽ nói: “Ừm...
Mấy hôm nữa anh nói được không?”

“Sao lại thế?”

“Bây giờ... anh vẫn chưa chắc chắn.” Đôi mắt cậu khép lại, giọng nói hơi căng thẳng: “Một tháng nữa mới biết.”

Học kỳ mới bắt đầu không bao lâu sau khi Cố Minh Tịch trở về. Cậu không bảo vệ được vở bài tập tết của mình nên bị Bàn Sảnh cướp mất tất cả vở bài tập toán, cô chép hết bài của cậu chỉ trong một buổi tối.

Câu chuyện mà cô hết sức tò mò trong đợt nghỉ tết bị khổ chủ nhanh chóng cho vào quên lãng, thế rồi đáp án bất ngờ đến vào một ngày trung tuần tháng tư.

Hôm đó Cố Minh Tịch rất khác lạ, phấn khởi, căng thẳng.... Trong giờ học cậu hơi xao nhãng rồi lại cười khúc khích một cách ngốc nghếch. Bàn Sảnh lấy làm lạ bèn hỏi: “Anh bị làm sao thế?”

Cố Minh Tịch lắc đầu, chân phải cậu kẹp cây bút chì bấm vẽ lung tung trên giấy. Được một lúc cậu nói: “Bàng Bàng, tối nay em sang nhà anh chơi nhé?”

Bàng Sảnh không hiểu: “Để làm gì?”

“Em chỉ cần sang một lúc thôi, mười phút là đủ.” Ánh mắt cậu đầy thiết tha: “Nhé?”

Bàng Sảnh gật đầu: “Được rồi, ăn cơm xong em sang.”

Tối đến Bàn Sảnh qua nhà Cố Minh Tịch theo lời hẹn, Lý Hàm ra mở cửa cho cô bé, nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt, chị nói: “Sảnh Sảnh, Minh Tịch đang đợi cháu trong phòng đó.”

Bàn Sảnh thấy lạ nhưng vẫn mở cửa phòng Cố Minh Tịch: “Cố Minh Tịch, em vào nhé.”

Bàn Sảnh nhoài người ngó vào trong phòng thì thấy trong phòng tối om, một bóng người đứng trước bàn học, che khuất ánh sáng từ chiếc đèn bàn.

Bàn Sảnh biết người đó là Cố Minh Tịch, cô đã quá quen với dáng vẻ của cậu nhưng lạ lùng là cô cứ có cảm giác cậu lúc này không như bình thường.

Cô đi vào phòng đứng trước mặt Cố Minh Tịch thì thấy gương mặt căng thẳng và những giọt mồ hôi lấm tấm dày đặc trên trán cậu bé, lúc này cô mới nhận ra điểm khác thường của cậu.

Dưới vai Cố Minh Tịch có thêm hai cánh tay.

Cậu mặc một chiếc áo sơ-mi dài tay, ngẩng đầu ưỡn ngực đứng trước mặt Bàn Sảnh, lại còn đeo cả khăn quàng đỏ. Bàn Sảnh nhớ chiếc áo sơ-mi này, trước đây khi Cố Minh Tịch mặc, tay áo bao giờ cũng trống không rủ xuống bên người nhưng hôm nay, trông cậu chẳng khác gì những cậu bé khác trong lớp, tay chân đầy đủ, khỏe khoắn cao ráo, thậm chí cậu còn đẹp hơn, phần chấn hơn những người khác.

Bàn Sảnh bần thần nhìn cậu, Cố Minh Tịch vẫn nhìn cô bằng ánh mắt sáng rực rỡ rồi một lúc sau cậu lại cúi xuống nhìn đôi tay cứng ngắt của mình, khẽ mím môi nói: “Đây là cánh tay giả được đặt riêng mà anh làm ở Thượng Hải đợt tết, bố anh bảo sang năm lên cấp hai rồi, bố bảo anh đeo tay giả đến trường sẽ đẹp hơn.”

Sau đó Bàn Sảnh kéo tay trái cậu nhưng Cố Minh Tịch vẫn không mảy may động đậy. Bàn Sảnh cảm nhận được bàn tay và các ngón tay lạnh lẽo cứng ngắt, cảm giác rất khó chịu khiến cô nghĩ đến ma-nơ-canh đáng sợ trong tủ kính ở trung tâm thương mại.

Bàn Sảnh ngơ ngác đứng một lúc rồi hỏi: “Cố Minh Tịch, anh có thể sử dụng được cánh tay này không?”

“...” Cậu thoáng im lặng rồi lắc đầu nói: “Hình như là không.”

“Ăn uống, viết chữ, lấy đồ, hoàn toàn không dùng được á?”

Ánh sáng lấp lánh trong mắt cậu âm ảm dần: “Không, bố anh bảo chỉ để đẹp thôi.”

“...”

Cố Minh Tịch gượng cười để lộ hai chiếc răng khểnh nho nhỏ, mặc dù giọng điệu có vẻ thoải mái nhưng lại thấp thoáng chút run rẩy: “Bàn Bàn, em thấy anh thế này có đẹp không?”

“Không đẹp.” Bàn Sảnh thu tay lại, mím môi nói vẻ chê bai: “Đẹp gì mà đẹp, chỉ là hai cánh tay giả chẳng có tí tác dụng nào! Xấu hoắc!”

Thậm chí cô bé còn lùi lại hai bước, cau mày lườm Cố Minh Tịch đang lộ rõ vẻ thất vọng: “Em về đây, mai đi học tốt nhất anh đừng mang theo cái thứ vớ vẩn này. Ghê chết đi được!”

“...”

Trước khi cậu kịp lên tiếng, cô đã quay người mở cửa bỏ chạy không một lần ngoảnh lại.

Từ đó về sau Bàn Sảnh không hề thấy Cố Minh Tịch dùng hai cánh tay giả kia nữa, thậm chí cô còn chưa kịp nhìn kỹ chúng, cũng không biết

chúng được gắn lên người Cố Minh Tịch như thế nào. Cô chỉ biết sau khi nghe mình nói thế, lần đầu tiên Cố Minh Tịch đã khước từ yêu cầu của Cố Quốc Tường, nhất quyết không chịu đeo tay giả đi học

Cố Quốc Tường giận lắm, có lần uống rượu say, anh còn giáng cho con trai một cái bạt tai thật mạnh vì chuyện này.

Sao anh có thể không giận cho được. Vốn dĩ anh đã phải tận dụng hết các mối quan hệ mới tìm được cho Cố Minh Tịch một trường cấp hai tư thục có chất lượng rất tốt, hiệu trưởng trường đó đồng ý nhận Cố Minh Tịch vào học nhưng một trong các điều kiện là Cố Minh Tịch phải đeo tay giả khi đến trường, ít nhất như thế thì cậu trông sẽ không quá khác biệt với mọi người và không quá đáng sợ mỗi khi ra vào trường học hay tham gia các hoạt động ngoại khóa.

Nhưng giờ đây, mọi chuyện đã bị đảo lộn và thất bại hoàn toàn.

Cố Quốc Tường lạnh lùng nhìn Cố Minh Tịch, nói: “Con có biết học sinh của trường tiểu học Cầu Tri sẽ được chuyển lên trường nào không? Đó là trường trung học Nguyên Phi, con có biết tỷ lệ học sinh Nguyên Phi đỗ vào các trường cấp ba trọng điểm mỗi năm là bao nhiêu không? Không quá 1/5! Cố Minh Tịch, nếu hôm nay con lựa chọn con đường này thì về sau đừng mong bố quan tâm đến con nữa!”

Cậu bé ương bướng quay đi, nói: “Vốn dĩ bố đã chẳng quan tâm gì đến con rồi. Từ sau khi con mất tay đến giờ đã lần nào bố đi họp phụ huynh cho con đâu!”

Lửa giận hừng hực trong lòng Cố Quốc Tường không sao kìm nén được nữa, anh giơ tay giáng cho Cố Minh Tịch một cái bạt tai. Không giữ được thăng bằng, Cố Minh Tịch bị đẩy lùi lại hai bước, va vào bức tường.

Cậu bị đau đến hoa cả mắt, Lý Hàm thì gạt lệ kéo Cố Quốc Tường lại. Cũng chỉ có những khi ở nhà, đối diện với vợ con mình Cố Quốc Tường

mới mất bình tĩnh đến thế, anh chỉ tay vào Cố Minh Tịch, cơn giận làm giọng anh run rẩy: “Mày... Mày nói gì hả?!”

Cố Minh Tịch đứng vững một cách khó nhọc, cậu cúi xuống, cọ má lên vai mình – đau rát, cậu khẽ cất tiếng nói: “Bố, con đồng ý học trường trung học Nguyên Phi, con đảm bảo với bố là chắc chắn sẽ thi đỗ trường cấp ba trọng điểm. Không chỉ một mình con thi đỗ trường cấp ba trọng điểm mà con cũng sẽ làm cho Bàn Sảnh thi đỗ.”

Mắt cậu vẫn cụp xuống không nhìn thẳng vào Cố Quốc Tường, cuối cùng cậu cất giọng nhỏ hơn nữa: “Con sẽ không làm cho bố phải xấu hổ đâu!”

Một năm sau, từ trường tiểu học Cầu Tri, Cố Minh Tịch và Bàn Sảnh được chuyển lên trường trung học Nguyên Phi chỉ cách khu tập thể kim khí ba cây số một cách hoàn toàn thuận lợi.

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Trường Trung Học Nguyên Phi

Nguyên Phi là ngôi trường trung học đã tồn tại từ rất lâu, bao gồm trường cấp hai và trường cấp ba năm biệt lập. Đa số học sinh của trường tiểu học Cầu Tri sẽ được chuyển lên trường trung học Nguyên Phi, số khác có thể đi học ở trường trung học tư thục hoặc đóng một khoản tiền lớn để được học ở những trường khác có chất lượng cao hơn.

Cố Quốc Tường nói đúng, trung học Nguyên Phi không phải một ngôi trường nổi tiếng, thậm chí người lớn ở khu tập thể Kim Khí còn gọi đây là “ngôi trường rác rưởi”. Trong khu tập thể lưu truyền một câu chuyện thế này: hai cậu bé có thành tích tương đương đồng thời cùng tốt nghiệp tiểu học, bố mẹ cậu A nộp tiền cho con đi học một trường cấp hai danh tiếng, còn cậu B thì được chuyển thẳng lên trường Nguyên Phi. Ba năm cấp hai, trong khi thành tích của cậu A chỉ làng nhàng ở mức trung bình thì cậu B lúc nào cũng nằm trong top 5 của lớp khiến bố mẹ cậu rất lấy làm tự hào, cho rằng khoản tiền lớn mà bố mẹ cậu A bỏ ra thật sự lãng phí.

Kết quả đến kỳ thi vào lớp 10, hai cậu bé đều phát huy một cách bình thường, cậu A thuận lợi thi đỗ một trường cấp ba trọng điểm còn cậu B chỉ đủ điểm đỗ trường cấp ba bình thường. Bị shock, bố mẹ cậu B đến trường hỏi thăm mới biết lớp con mình có bốn mươi học sinh mà chỉ có một người đủ điểm đỗ vào trường cấp ba trọng điểm.

Từ đó Nguyên Phi trở thành ngôi trường nổi tiếng dạy kém, trở thành nỗi lo của các phụ huynh có con em theo học.

Mặc dù Bàn Thủy Sinh biết thành tích học tập của Bàn Sảnh rất kém nhưng anh vẫn ôm tâm lý mong kỳ tích xuất hiện, bảo con gái tham gia kỳ thi đầu vào của một trường cấp hai tư thục, Cổ Minh Tịch và hơn nửa số học sinh trong lớp tiểu học của họ cũng tham gia.

Bàn Sảnh ngồi trong phòng thi, nhìn đề bài mà như nhìn sách trời, đề thi môn toán ứng dụng thực sự rất đáng sợ. Thế tích của một cái bể là xxx, trong bể có ba vòi nước chảy với tốc độ khác nhau, tạm chấp nhận được, thế nhưng trong bể lại còn có ba đường ống thoát nước, tốc độ thoát nước cũng mỗi đường ống cũng khác nhau, vòi nước và ống thoát nước lúc thì chảy vào bể lúc thì thoát nước từ bể ra ngoài, hỏi sau bao lâu bể đầy nước. Mới đọc đề thôi Bàn Sảnh đã thấy đau đầu, sao có thể giải được bài toán chứ?

Dĩ nhiên cô cùng đa số các bạn khác trong lớp không vượt qua bài thi viết, trong khi Cổ Minh Tịch lại được lọt vào vòng phỏng vấn.

Kết quả này không phải vì Cổ Quốc Tường đã “qua lại” trước với trường này, khi các thầy cô giáo trông thấy hai tay áo trống không dưới bả vai cậu rồi nhìn vào bảng điểm thi viết cũng như sơ yếu lý lịch của cậu học sinh này, họ đều hết sức ngạc nhiên.

Nhưng các trường trung học tư thục được phép tự chủ trong cách tuyển sinh, điều nhà trường chú ý không chỉ có thành tích mà quan trọng hơn là khả năng tổng hợp của học sinh cùng viễn cảnh tương lai của họ. Trước tình huống của Cổ Minh Tịch, giáo viên tuyển sinh còn cất công giải thích với Lý Hàm, người đó biện bạch không phải nhà trường quá đặt nặng mức độ tàn tật của Cổ Minh Tịch mà vì tất cả học sinh trong trường đều rất giỏi nên tính ganh đua rất cao, áp lực học hành lớn, nhà trường sợ Cổ Minh Tịch sẽ bị quá sức trong bầu không khí cạnh tranh ấy.

Lý Hàm chỉ cười đáp: “Tôi hiểu.”

Sau khi theo mẹ về nhà, Bàn Sánh vội sang ngay nhà cậu hỏi cuộc phỏng vấn diễn ra như thế nào.

Thú thực Bàn Sánh có hơi khó hiểu với cảm giác của mình, rốt cuộc cô có muốn Cố Minh Tịch vượt qua vòng phỏng vấn hay không, không ngờ Cố Minh Tịch lại tài ba như biết được sự phân vân đó của cô.

“Em muốn anh qua không qua?”

Bàn Sánh không trả lời cậu mà vẫn gặng hỏi: “Rốt cuộc anh có qua không?”

“Không.” Cố Minh Tịch mỉm cười lắc đầu, “Anh không có tay. Em biết đấy, anh đi học rất phiền.”

Theo dõi nét mặt cậu, suy nghĩ về tâm trạng cậu, sau khi xác định cậu thực sự không buồn bã, Bàn Sánh mới ngồi xuống cạnh cậu, nói: “Nói linh tinh, anh đi học thì có gì mà phiền chứ?”

Cố Minh Tịch chỉ mỉm cười nhìn cô, không đáp.

Thực ra họ đều biết Cố Minh Tịch đi học thực sự có hơi phiền phức.

Tạm bỏ qua việc ăn cơm, uống nước, đi vệ sinh bình thường mà chỉ nói riêng về phương diện học tập, học hành vẽ tranh Cố Minh Tịch có thể hoàn thành bằng chân nhưng lượng bài tập của cấp hai và cấp một là hoàn toàn khác nhau, rất nhiều bài học phải dùng tay hoàn toàn lại trở nên hơi khó khăn với Cố Minh Tịch. Ví dụ như làm thí nghiệm hóa học, vật lý, sinh học, v.v... Càng không nhắc tới giờ học thể chất, việc tập thể dục giữa giờ, thư giãn cho đôi mắt, trực nhật, tổng vệ sinh lớp học, du lịch vào mùa xuân hay mùa thu, đại hội thể dục thể thao... bao nhiêu hoạt động từ nhỏ đến lớn, tất cả đều trở nên khó khăn bởi sự hạn chế trên cơ thể Cố Minh Tịch.

Trường công lập phải gánh vác trách nhiệm phổ cập giáo dục chín năm, thế nhưng đối với trường tư thục, ai lại muốn mua dây buộc mình chứ?

Thế là mùa hè năm 1997, Cố Minh Tịch và Bàn Sảnh cùng nhận được thư thông báo nhập học của trường trung học Nguyễn Phi. Đầu tiên Bàn Thủy Sinh đến trường đo kích cỡ bàn học rồi lại thuê thợ mộc đóng cho Cố Minh Tịch một chiếc bàn đặc biệt.

Được giáo viên đề xuất nên Cố Minh Tịch và Bàn Sảnh lại được xếp học cùng lớp. Giáo viên chủ nhiệm là cô Tào đã biết tình trạng của Cố Minh Tịch liền đồng ý để Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch tiếp tục ngồi cùng bàn.

Việc nhập học của hai đứa trẻ được Lý Hàm và Bàn Thủy Sinh giải quyết ổn thỏa, Cố Quốc Tường hoàn toàn không lo tới. Ngày ngày anh vẫn chăm chỉ đi làm, tan ca bình thường, thậm chí còn không thèm nhìn Cố Minh Tịch mỗi khi đi qua cậu.

Cố Minh Tịch vẫn gọi anh là bố như thường, thỉnh thoảng gặp khó khăn vẫn nhờ anh giúp đỡ. Ví dụ như nhờ anh vạy giúp cái nắp chai đóng chặt hay là lấy đồ trên cao, thậm chí khi cậu đi vệ sinh cũng nhờ bố cởi quần, chùi mông giùm.

Mỗi lần như vậy Cố Quốc Tường vẫn lặng lẽ tới giúp, làm xong lại lặng lẽ bỏ đi.

Ông biết mình rất quá quắt. Là một người đàn ông trung niên đã qua cái thuở bông bột mà vẫn giận dữ con trai mình lâu đến vậy. Nhưng ngày ngày đối diện với Cố Minh Tịch, Cố Quốc Tường cảm thấy rất áp lực, anh sợ sau khi nói chuyện với con trai mình sẽ không kìm nén được cơn giận, tuy Cố Minh Tịch không làm gì sai nhưng Cố Quốc Tường vẫn không muốn nhìn thấy cậu, không muốn nhìn thấy dáng vẻ cậu, không muốn nhìn

thấy bộ dạng dùng chân làm việc của cậu, càng không muốn nhìn thấy thái độ của con trai với mình... lúc nào cũng cung kính, lễ phép nhưng lại xa cách.

Tình hình đó kéo dài suốt một tháng. Một hôm Cố Minh Tịch và Lý Hàm cùng ngồi ăn dưa hấu, dưa hấu cắt thành miếng để trên bàn, Cố Minh Tịch cúi xuống ngoạm luôn vào miếng nên trên mặt không khỏi dính nước dưa, thỉnh thoảng Lý Hàm lại dùng khăn lau miệng cho cậu thì bất ngờ cậu bình thản nói một câu.

Cậu nói: “Mẹ đã 39 tuổi rồi, bố mẹ sinh thêm một đứa nữa đi ạ.”

Tối hôm đó Lý Hàm đóng cửa phòng, khóc lóc nghiêm túc nói chuyện tử tế với Cố Quốc Tường. Họ không còn trẻ nữa, câu chuyện sau bao năm lại được khơi lên khiến bầu không khí không khỏi nặng nề.

Cuối cùng họ quyết định sẽ không tránh thai nữa, tất cả cứ để tự nhiên, nếu có thai thật thì sẽ sinh.

Nửa tháng trước ngày khai giảng, Bàn Thủy Sinh chợt nghĩ ra một vấn đề rất quan trọng.

Trường Nguyên Phi cách khu tập thể không gần, vậy Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch phải đến trường bằng cách nào?

Những đứa trẻ trong khu tập thể học ở trường Nguyên Phi đa phần đi học bằng xe đạp, phần nhỏ còn lại thì đi xe bus.

Thế nhưng Cố Minh Tịch vừa không đi được xe đạp lại không tiện đi xe bus một mình, biện pháp duy nhất là để Bàn Sảnh đi xe bus cùng cậu.

Nhưng Bàn Sảnh không thích thế.

Sau khi tốt nghiệp tiểu học, cô được bà nội tặng cho một chiếc xe đạp kiểu nữ rất đẹp, dài khoảng 80 cm, màu xanh nước biển nhạt, cô cứ chờ mãi đến khi lên cấp hai để được đi xe đạp trên đường như người lớn, bây giờ bố lại bảo cô phải đi học bằng xe bus với Cố Minh Tịch, cô cực kỳ, cực kỳ, cực kỳ không thích!

Từ khu tập thể đến trạm chờ xe bus phải mất 10 phút đi bộ, trải qua bốn trạm xe bus, khi xuống lại phải đi bộ thêm 5 phút nữa, lâu hơn đi xe đạp rất nhiều. Bàn Sảnh nổi giận với bố: “Không! Không đâu! Con sẽ đạp xe đi học! Con ghét nhất là đi xe bus! Chen lấn bẹp cả ruột!”

Bàn Thủy Sinh nói: “Thế Minh Tịch phải làm sao?”

“...” Bàn Sảnh không trả lời được, cuối cùng hờn dỗi nói: “Con mặc kệ anh ấy! Tại sao con làm gì cũng phải liên quan đến anh ấy chứ! Chán chết đi được!”

Bàn Thủy Sinh hết cách với Bàn Sảnh, con gái anh đã 12 tuổi, anh không thể hơi một chút là hét mông cô được. anh sang nhà hàng xóm bàn bạc việc này với Lý Hàm, chẳng may lại bị Cố Minh Tịch nghe được.

Cố Minh Tịch đi đến bên cạnh Bàn Thủy Sinh và mẹ, khẽ nói: “Mẹ, thực ra... con cũng có thể đi xe đạp, sau này cùng Bàn Sảnh đi xe đạp tới trường!”

Lý Hàm lấy làm kinh ngạc, “Con đạp xe kiểu gì được chứ? Con làm sao mà queo, làm sao phanh lại được?”

“Queo xe bằng vai. Thực ra hồi xưa Bàn Bàn tập xe trong sân, con cũng thử đi rồi, con đi được.” Cố Minh Tịch khom người xuống, lắc lư hai bên vai cho họ thấy: “Nhưng lúc phanh thì hơi khó nhưng đi chậm một chút là được.”

“Không được!” Lý Hàm cực lực phản đối: “Trong sân khác mà ra đường khác, ngoài đường đông xe cộ, con đạp xe nguy hiểm lắm.”

Cố Minh Tịch bỏ ngoài tai lời răn đe của mẹ. Nghỉ hè, tranh thủ lúc bố mẹ đi làm, cậu mượn được chiếc xe của Chu Tuệ Cường, gọi Bàn Sánh và Chu Tuệ Cường ngày ngày tập xe trong sân.

Xe của Chu Tuệ Cường kiểu nam, có một đoạn khung sắt phía trước khiến việc tập luyện của Cố Minh Tịch hơi vất vả. Cậu ngồi lên xe, hạ người xuống thật thấp, hai bả vai ghì vào ghi-đông, chậm rãi đạp quanh bồn hoa trong sân.

Cậu cố gắng ngẩng đầu nhìn phía trước, tư thế hơi gượng ép nhưng Bàn Sánh vẫn trách móc bên tai: “Cố Minh Tịch, anh đi chậm thế! Chậm hơn cả ốc sên!”

Nghe cô nói vậy, Cố Minh Tịch rướn người đạp nhanh hơn theo bản năng, đúng là xe chạy nhanh hơn thật nhưng cũng khiến cậu khó điều chỉnh phương hướng hơn, chỉ hơi lơ đãng một chút là phần đầu xe đã rung lắc dữ dội, thấy sắp lao vào tường, Cố Minh Tịch không thể phanh lại, cậu đành ghìm xe lại bằng chân rồi cứ thế ngã oạch xuống mặt đất.

Chu Tuệ Cường và Bàn Sánh vội chạy tới, Chu Tuệ Cường xót xe còn Bàn Sánh thì lo lắng cho Cố Minh Tịch nhiều hơn. Cô đỡ cậu dậy, giúp cậu phủi bụi đất trên người rồi nói giọng bực bội: “Thôi anh đừng tập nữa! Đi trong sân còn chẳng ra sao thì đi đến trường kiểu gì!”

Cố Minh Tịch không lên tiếng, lắc lắc cái cổ, cầm cọ lên bả vai bên phải, rũ mắt xuống một cách bướng bỉnh.

Bàn Sánh ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Hay là em đèo anh tới trường?”

“Không được!” Cố Minh Tịch phản đối ngay. Cậu đã 13 tuổi, dáng vóc đã bắt đầu thay đổi, gương mặt cũng không còn non nớt mà trở nên góc cạnh hơn.

Giọng cậu cũng thay đổi, trở nên trầm khàn hơn, không còn trong trẻo như ngày trước nữa. Dưới thái dương, trên chóp mũi lấm tấm mồ hôi, Bàn Sánh còn nhìn thấy một lớp lông mỏng mới xuất hiện trên mép cậu.

Cô hỏi về khó hiểu: “Sao lại không được? Em khỏe lắm, chờ được mà.”

“Thà anh đi bộ cũng không cần em đèo.” Cố Minh Tịch mím môi, lại sai bước đến lấy xe tập đi. Như đang giận dữ, cậu còn đạp nhanh hơn lúc trước, làm Chu Tuệ Cường hoảng đến mức phải chạy theo sau.

Và không có gì bất ngờ khi cậu lại tiếp tục ngã hết lần này đến lần khác. Cuối cùng ông Tăng đứng ở cổng khu nhà không chịu nổi nữa liền tịch thu xe đạp của Chu Tuệ Cường, đuổi mấy đứa nhóc về nhà.

Đi làm về Bàn Thủy Sinh bị lão Tăng gọi lại, kể cho ông nghe chuyện xảy ra mấy hôm nay.

Mặc dù trình độ văn hóa không cao nhưng Bàn Thủy Sinh không phải người ngốc, anh nằm trên giường suy nghĩ một hồi, hôm sau trong nhà máy anh dẫn đo cầm theo một bản vẽ, phân vân rất nhiều lần rồi không chịu nổi nữa bèn đi tới văn phòng của Cố Quốc Tường.

Ba ngày sau Cố Quốc Tường giao cho Bàn Thủy Sinh một bản vẽ cùng một số tiền, Bàn Thủy Sinh dùng khoản tiền đó đi mua một chiếc xe đạp kiểu nam rồi mang thẳng về nhà máy, đeo mặt nạ hàn rồi trang bị thêm một chi tiết cho chiếc xe – gắn thêm một cái giá hình chữ n trên ghi đong, có thể làm cho Cố Minh Tịch không cần xoay người, chỉ cần dùng vai vẫn có thể điều chỉnh hướng đi; gắn thêm một dây phanh bằng chân lên bánh xe bên phải, để cậu dùng chân phanh lại.

Khi Bàn Thủy Sinh đưa cho Cố Minh Tịch chiếc xe đạp này, Cố Minh Tịch phấn khởi vô cùng, cậu nhảy lên xe đạp vài vòng mà không bị ngã lần nào.

Ngày 1 tháng 9 – khai giảng năm học mới.

Bàn Sánh và Cố Minh Tịch cùng đạp xe tới trường.

Từ khi bước vào cổng trường, Cố Minh Tịch liền thu được vô số những ánh mắt khác lạ và cả những lời bàn tán xì xào.

Đây là điều nằm trong dự tính của cậu nên Cố Minh Tịch không thấy khó chịu mà trái lại Bàn Sánh đã lờm nguýt những kẻ tò mò kia không biết bao nhiêu lần.

Cất xe trong nhà xe, Bàn Sánh gặp Vương Đình Đình. Vương Đình Đình là người bạn rất thân của cô hồi cấp một, cấp hai lại được xếp vào cùng lớp nên qua lại rất thân thiết, hai người thì thầm nhỏ to với nhau.

Cố Minh Tịch đeo cặp sách thong thả đi bên cạnh thì bất ngờ nghe thấy Bàn Sánh reo vang: “Thật không?!”

Cố Minh Tịch lấy làm lạ, quay sang nhìn thì thấy mặt mũi Bàn Sánh đỏ bừng vì kích động, cô kéo tay Vương Đình Đình, hỏi dồn dập: “Thật á? Cậu không nói đùa chứ? Chẳng phải Tạ Ích đã đóng tiền để được vào học ở Trường trung học số 5 rồi sao? Sao cậu ấy lại đến Nguyên Phi thế?”

Vương Đình Đình trả lời: “Thật mà. Hàng xóm nhà tớ là bạn cùng lớp của Tạ Ích. Cậu ấy bảo Tạ Ích không chịu đi học ở trường số 5 vì ngại xa, nói là học cấp 2 ở đâu chẳng như nhau, sau này thế nào cũng đỗ Nhất Trung. Kìa, Tạ Ích...”

Bàn Sánh liền quay phắt lại, thứ đầu tiên lọt vào tầm mắt là chiếc xe đạp màu đỏ, cậu thiếu niên đang đạp xe phi “vèo” một cái lướt qua họ.

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Cậu Thiếu Niên Tạ Ích

Nếu đưa cho các nữ sinh của trường tiểu học Cầu Tri một bảng điều tra với câu hỏi là nam sinh nào đặc biệt nhất trường. Tám, chín mươi phần trăm họ sẽ trả lời là: dĩ nhiên là Cố Minh Tịch rồi.

Còn Bànng Sánh lại thuộc mười phần trăm còn lại, cô sẽ nắn nót viết hai chữ: Tạ Ích.

Nhiều năm về sau khi Trung Quốc thịnh hành hai danh từ, một là cao – phú – soái (nghĩa là đẹp trai và giàu có), một là nam thần. Nếu cô bé Bànng Sánh mười hai tuổi có thể nắm được cách sử dụng của hai từ này, cô sẽ vỗ đùi đánh tét mà nói rằng: “Đúng thế đúng thế! Tạ Ích chính là cao – phú – soái! Và là nam thần của tớ nữa!”

Thế nhưng năm Tạ Ích mười ba tuổi, cậu vẫn chỉ là một cậu bé “lùn – phú – soái”, cùng lắm chỉ được coi là một chàng nam thần nhỏ bé mà thôi.

Tạ Ích và Bànng Sánh, Cố Minh Tịch cùng tốt nghiệp trường tiểu học Cầu Tri nhưng từ hai lớp khác nhau. Trong sáu năm học cấp một, cậu là học sinh nổi tiếng ở trường, đẹp trai, điểm cao, tài hoa, năm nào cũng biểu diễn độc tấu violon trong hội diễn văn nghệ của trường. Điều kiện kinh tế nhà Tạ Ích rất tốt, năm lớp ba, cậu chê đánh bóng bàn ở bàn đánh bằng xi măng ở trường khó chịu, bố cậu liền vung tay tài trợ cho trường năm bàn đánh bóng mới tinh, theo tiêu chuẩn thi đấu quốc tế, gây ra tiếng vang không nhỏ trong ngôi trường tiểu học nhỏ bé.

Tạ Ích là một cậu trai rất đặc biệt và tương đối độc lập, cậu đã làm nhiều chuyện khiến người khác không sao hiểu nổi. Ví dụ như cậu nhất

mức từ chối việc làm cán bộ lớp, từ chối trở thành người dẫn chương trình của trường, từ chối làm mẫu trong giờ thể dục, từ chối đại diện cho trường tham gia nhiều cuộc thi.

Việc nổi tiếng nhất Tạ Ích từng làm là bỏ qua cơ hội tham gia cuộc thi đầu vào của trường ngoại ngữ thành phố E trong thời gian chuyển từ tiểu học lên cấp hai. Thông tin này được lan truyền làm cả khối xao động khôn nguôi.

Đối với các học sinh tiểu học, sự tồn tại của trường ngoại ngữ thành phố chẳng khác gì một vị thần. Điểm đặc biệt của ngôi trường này là các học sinh tốt nghiệp tiểu học không được phép tự đăng ký vào trường mà phải được chính trường tiểu học nơi học sinh đang theo học đề cử. Bình thường mỗi trường tiểu học có từ ba đến năm chỉ tiêu, cuối cùng trường ngoại ngữ sẽ lựa chọn theo thứ tự từ cao đến thấp.

Để con em mình được lọt vào danh sách đề cử, các bậc phụ huynh thực sự “không từ thủ đoạn”, mời gia sư đến dạy thêm cho con để nâng cao thành tích, suốt ngày đến nhà giáo viên làm thân, thậm chí còn tặng quà, đút lót tiền...

Cố Quốc Tường đã từng muốn Cố Minh Tịch giành được cơ hội đề cử này nhưng cuối cùng Lý Hàm lại ngăn cản, chị nói: “Học trường ngoại ngữ phải ở ký túc xá, Minh Tịch sao có thể học ở đó được?”

Cố Quốc Tường tính toán kỹ lại, cuối cùng đành bỏ.

Còn với Tạ Ích, sau khi được thầy giáo đưa vào danh sách, cậu lại một mực từ chối.

Cậu nói: “Em không thích thi vào đó đâu ạ, trường đó vừa xa xôi, không có TV để xem lại chẳng có trò gì chơi, thế thì có khác gì đi tù. Chán lắm ạ!”

Vậy mà bố mẹ Tạ Ích lại tôn trọng ý kiến của con trai, hoàn toàn không ép buộc cậu bất cứ điều gì.

Sau cuộc thi đầu vào, ba học sinh nằm trong danh sách đề cử của trường Cầu Tri đều không trúng tuyển. Trưởng nhóm giáo viên lấy được đề bài, liền lên gọi mấy học sinh giỏi tới nói dối đám trẻ là đề luyện thi, bảo họ làm bài trong thời gian bằng với thời gian của cuộc thi.

Và cuối cùng kết quả của cuộc thi thử đó là trong số hơn mười học sinh giỏi, chỉ có Tạ Ích và Cố Minh Tịch đủ điểm trúng tuyển của trường ngoại ngữ. Dĩ nhiên hai đứa trẻ sẽ chẳng bao giờ biết được câu chuyện này.

...

Sau khi đỗ xe gọn gàng trong nhà để xe, Tạ Ích đeo cặp bước tới, cậu không quen Bàn Sảnh và Vương Đình Đình nhưng lại quen Cố Minh Tịch, liền mỉm cười đi về phía cậu: “Hello Cố Minh Tịch, cậu học lớp nào thế?”

Bàn Sảnh không hiểu được thế giới của những người học giỏi, cô chỉ biết ngơ ngác đứng cạnh Cố Minh Tịch, thầm đánh giá Tạ Ích.

Tạ Ích đúng là một cậu bé rất ưa nhìn, lông mày rậm, đôi mắt to tròn, môi hồng hào, răng trắng muốt, trông hơi giống Cơn Lốc Nhỏ Lâm Chí Dĩnh. Bên cạnh đó bộ quần áo cậu rất hợp thời trang, cả cặp sách, giày đều rất phong cách, trông cậu sạch sẽ gọn gàng, bỏ xa đám con trai lôi thôi trong lớp đến ba con phố về khí chất cũng nên.

Nghe thấy câu hỏi của Tạ Ích, Cố Minh Tịch mỉm cười đáp: “Tớ học lớp A6, còn cậu?”

“Trùng hợp ghê, tớ cũng học lớp A6.” Tạ Ích hơi nhướn mày, đôi mắt sáng rực, bấy giờ mới chú ý đến hai cô gái nhỏ đứng cạnh Cố Minh Tịch liền mỉm cười nói: “Chào hai cậu.”

Mặt Bàn Sánh đỏ bừng ngay tức khắc, ngay cả dáng đi cũng hết sức rụt rè e thẹn, Cố Minh Tịch nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu, hỏi: “Bàn Bàn, em sao đấy?”

Bàn Bàn lườm cậu một cái, vui như mở cờ trong bụng.

Cô vui không tưởng luôn! Không ngờ mình lại học cùng lớp với chàng trai Tạ Ích mặc bộ vest đen độc tấu violon trong hội diễn văn nghệ!

Cuộc sống trong trường cấp hai của Bàn Bàn và Cố Minh Tịch chính thức bắt đầu. Trường mới, lớp mới, giáo viên mới, bạn mới, dường như mọi thứ đều rất đáng mong đợi, chỉ trừ... chỗ ngồi vạn năm không thay đổi kia!

Bàn Bàn vẫn ngồi cạnh Cố Minh Tịch ở bàn cuối cùng trong góc lớp bên cạnh cửa sổ. Sau hai tuần, các bạn học mới ở lớp đã dần thoát khỏi nỗi sợ hãi khi lần đầu nhìn thấy Cố Minh Tịch, một số bạn có vẻ khá tốt với cậu nhưng phần lớn những người khác vẫn không dám nói chuyện với Cố Minh Tịch nhưng thỉnh thoảng lại nhìn trộm cậu. Họ tò mò mọi thứ về cậu, cứ cố tình muốn xem dáng vẻ cậu làm việc bằng chân. Mỗi lần bắt gặp ánh mắt tò mò của đám bạn cùng lớp, Bàn Bàn lại trừng mắt với họ một cách thô lỗ.

Thế là không bao lâu sau ngày khai giảng, lời đồn đã bay khắp cả lớp. Về tính toán và trêu chọc bất giác thấp thoáng hiện hiện trong ánh mắt họ nhìn Bàn Bàn và Cố Minh Tịch, ai cũng nói Cố Minh Tịch và Bàn Bàn đang yêu nhau.

Sau khi nghe được những lời này từ chỗ Vương Đình Đình, Bàn Bàn hết sức buồn phiền.

Cô không hiểu tại sao mình ngồi cùng bàn với Cố Minh Tịch suốt sáu năm cấp một mà chưa bao giờ bị đồn thổi gì, thế mà bây giờ chuyển sang một tập thể khác, mới một tháng trời, đám bạn cùng lớp này đã đồn thổi linh tinh gán ghép cô với Cố Minh Tịch là một đôi.

Thậm chí đến cả Tạ Ích hình như cũng nghĩ thế.

Hôm đó Bàn Sảnh đi vệ sinh về, gặp Tạ Ích trên hành lang. Cậu nhìn cô rồi nói: “Cua ơi, lát nữa cậu nhắn với Cố Minh Tịch là tan học ở lại đá bóng nhé.”

Nhờ Vương Đình Đình và các bạn cùng lớp trước đây, các bạn mới bây giờ đều gọi cô là Cua.

Bàn Sảnh lấy làm lạ, đỏ mặt nói: “Sao cậu không tự đi nói với Cố Minh Tịch?”

Tạ Ích nở nụ cười khó hiểu với cô, bảo: “Nói với cậu ấy cũng như nói với cậu thôi mà.”

Dứt lời cậu bèn quay đi, để lại Bàn Sảnh với cái miệng há hốc.

Tan học, Cố Minh Tịch cùng đám con trai ra sân đá bóng, Bàn Sảnh thì không ngừng phàn nàn, cô muốn về sớm xem hoạt hình nhưng lại không yên tâm về Cố Minh Tịch.

Cố Minh Tịch nói: “Hay là em tự về đi, anh đạp xe về một mình cũng được.”

Bàn Sảnh cũng suy nghĩ đến khả năng này nhưng cuối cùng vẫn không đồng ý: “Không được, bố em dặn đường phố nhiều xe cộ, em và anh phải cùng đi về mới được!”

Cố Minh Tịch hơi mím môi, nói: “VẬY em chờ anh một lát, đá bóng xong anh sẽ mời em ăn kem ốc quế.”

Bàng Sánh liền mím cười nói: “Thật không? Em muốn ăn kem vị socola.”

Thấy cô cười cậu cũng mím cười theo: “Ok.”

Trong khi đám con trai ở lớp đá bóng thì Bàng Sánh yên vị trên khán đài cạnh sân thể dục, chống cằm lặng lẽ theo dõi.

Thời điểm đó đội tuyển quốc gia Trung Quốc đang tham gia vòng đội mười đội mạnh của khu vực châu Á của World Cup 98, bảng đấu dễ chịu, đội hình khá, rất có hy vọng được lọt vào vòng chung kết của World Cup, điều này khiến cả nước rộn ràng trong làn sóng bóng đá, trong đó đám trẻ 12, 13 tuổi là sôi nổi nhất.

Cả đám trẻ vây quanh một bên khung thành chạy lung tung đuổi theo trái bóng không có bất cứ chiến thuật nào. Bàng Sánh vốn không hiểu gì về bóng đá, đám bạn cùng lớp lại đá lung tung, cô càng xem càng không hiểu. Sau khi xem chán, tầm mắt liền tập trung dán vào một người trong sân.

Tạ Ích chạy khắp sân, thỉnh thoảng cũng dừng lại nghỉ ngơi một lúc, cậu thường bắc tay thành loa hét to chỉ đạo, những người khác hình như rất nghe lời cậu. Bàng Sánh bắt đầu quan sát bộ quần áo của Tạ Ích, áo đỏ, quần đen, cả áo và quần đều có logo một đường cong, Cố Minh Tịch từng cho cô biết đây là nhãn hiệu Nike, khá đắt tiền.

Đôi giày thể thao xịn nhất của Bàng Sánh là của “Hai Ngôi Sao”, được Kim Ái Hoa mua cho trong đợt giảm giá. Thực ra đa số quần áo của Bàng Sánh đều được mẹ cô mua về từ cửa hàng bán buôn quần áo trẻ em, rất ít có đồ mua ở trung tâm thương mại. Không như Cố Minh Tịch, quần áo giày dép của cậu toàn được mua ở trung tâm thương mại, cái nào cũng đắt tiền

nhưng lúc nào Bàn Sảnh cũng cảm thấy cùng là một kiểu quần áo như nhau, Cố Minh Tịch lại không mặc đẹp bằng Tạ Ích.

Các nữ sinh khác trong lớp đều nói Cố Minh Tịch rất ưa nhìn, Vương Đình Đình còn nói Cố Minh Tịch đẹp trai hơn Tạ Ích, Bàn Sảnh lại cho rằng con mắt thẩm mỹ của họ có vấn đề, Cố Minh Tịch sao có thể đẹp trai hơn Tạ Ích được? Cố Minh Tịch...

Nghĩ đến Cố Minh Tịch, Bàn Sảnh liền hướng ánh mắt về phía cậu. Trong mười mấy cậu con trai, Cố Minh Tịch nổi bật vô cùng, cậu chạy rất nhanh, hai tay áo phồng trống không không ngừng bay phấp phới bên thân. Cậu chiến đấu giành bóng với những đứa trẻ khác một cách nhiệt tình, làm Bàn Sảnh sợ hết hồn.

Cậu không có tay nên không khỏi té ngã nhưng hình như cậu hoàn toàn không để tâm, cứ ngã lại đứng, cứ ngã lại đứng như không thấy đau vậy, vẫn vui vẻ đá bóng như thường.

Hơn nửa tiếng sau đám trẻ nô nghịch đến mệt mỏi liền lục tục chạy ra mép sân, chuẩn bị đeo cặp đi về. Bàn Sảnh thấy Cố Minh Tịch nhem nhuốc, bần đật còn dính cả lên mặt liền nói: “Anh làm bẩn quần áo thế này, mẹ anh liệu có mắng không?”

Mồ hôi tuôn ra như tắm, Cố Minh Tịch lắc đầu bảo: “Không đâu.”

Hai cậu bạn thân của Cố Minh Tịch là Giản Triết và Lưu Hàn Lâm cũng học lớp A6, họ và Tạ Ích cùng đi với Cố Minh Tịch, Lưu Hàn Lâm nói: “Quần áo Cố Minh Tịch bẩn thế thì cậu giặt cho cậu ấy đi Cua.”

Bàn Sảnh vẫn chưa kịp hiểu liền ngây ngô hỏi: “Tại sao tớ phải giặt? Có liên quan gì đến tớ?”

Lưu Hàn Lâm nở nụ cười xấu xa, nói: “Cậu không phải là bạn...”

“Đừng nói lung tung!” Cố Minh Tịch cắt ngang câu nói của Lưu Hàn Lâm, mặt cậu đỏ bừng, lộ rõ vẻ xấu hổ, Bàn Sảnh hiểu ra ngay.

“Đáng ghét!” Cô đeo cặp sách rồi thở hồng hộc bỏ đi. Trước khi đi, cô nhìn thấy Tạ Ích đang uống nước bên sân đá bóng, vừa uống vừa cười tùm tùm nhìn cô.

Cố Minh Tịch nhờ Giản Triết đeo giúp mình cặp sách lên vai rồi sải bước đuổi theo Bàn Sảnh. Cô đã vào nhà xe lấy xe rồi, Cố Minh Tịch đứng bên cạnh nhất thời không biết nên nói gì.

Lấy xe xong Bàn Sảnh ngược lên nhìn cậu, bực mình nói: “Sao? Anh có về không, trời sắp tối rồi!”

“...” Cố Minh Tịch nói: “Anh còn chưa thay giày, em chờ anh một lát nhé?”

Bàn Sảnh cúi xuống: “Anh nhanh lên đi!”

Cố Minh Tịch vội co vai lại làm cặp sách trên vai rơi xuống, cậu ngồi xuống đất, cong lưng dùng răng cời dây giày trên chân, rồi cọ hai chân vào nhau để giày tuột ra.

Cậu cố làm nhanh hơn, dùng chân kéo khóa cặp sách, kẹp đôi dép lê của mình từ trong cặp ra rồi thả đôi giày thể thao vào trong.

Nhưng lúc kéo khóa đóng cặp lại, hình như khóa bị kẹt vào phần vải bên cạnh nên không sao kéo đi được. Cố Minh Tịch sốt sắng, thấy ngón chân không kéo được cậu liền khom lưng xuống, hai chân kẹp miệng cặp sách sát vào với nhau, vùi đầu vào giữa hai chân, dùng răng kéo khóa.

Bàn Sảnh đứng cạnh chờ một lúc lâu bèn bước tới, ngồi xổm xuống trước mặt cậu, giúp cậu kéo khóa lại.

“Dốt quá đi mất!” Cô nói.

Cố Minh Tịch không nói gì, cậu xỏ dép rồi đứng dậy cùng lúc với Bàn Sảnh, Bàn Sảnh ngược lên, thấy mặt mũi cậu nhem nhuốc liền giơ tay ra lau một cách rất tự nhiên, nhẹ nhàng lau sạch bùn đất trên đó. Cố Minh Tịch cao hơn cô nửa cái đầu, lúc này đang cụp mắt nhìn cô, ánh mắt dịu dàng như nước.

Đúng lúc này một tiếng hô to bất ngờ phát ra từ cách đó không xa: “Ồ...” Bàn Sảnh vội quay lại thì thấy sáu, bảy cậu bạn cùng lớp đang đeo cặp, vung vẩy cái áo đi về phía nhà để xe, rõ ràng họ đã tận mắt chứng kiến cảnh tượng vừa nãy, cả đám nhao nhao cả lên như trông thấy một bí mật động trời.

Cố Minh Tịch đỏ mặt còn Bàn Sảnh thì giận nổ phổi, hét về phía đám con trai: “Ồ, ồ, ồ!Ồ con khi mốt! Các cậu không thấy phiền à! Đáng ghét!”

Sau đó cô liền trông thấy Tạ Ích trong đám đông, cậu vẫn cầm chai nước tu ừng ực, nụ cười đơng đẫy trong đôi mắt sáng.

Trên đường đạp xe về nhà Bàn Sảnh không thèm để ý đến Cố Minh Tịch, kể cả Cố Minh Tịch có dùng kem ốc quế vị socola như cô, cô vẫn sa sầm mặt không nói năng gì.

Đối với một cô bé lớp sáu thì lời đồn kiểu này đúng là đã quá sức chịu đựng, sau đó mỗi khi nghe thấy bạn cùng lớp giễu cợt mình và Cố Minh Tịch, Bàn Sảnh lại xù lông đáp trả không khoan nhượng.

Người lớn đều nói con gái cấp một có học giỏi cũng vô dụng, lên cấp hai, cấp ba thành tích sẽ dần tuột dốc bởi con gái phát triển sớm hơn con trai, dễ sa vào những chuyện linh tinh sớm hơn như bắt đầu quan tâm đến quần áo đẹp, trang sức, đồ makeup bắt mắt, ngày càng coi trọng vóc dáng, dung mạo... và cả... sẽ thầm thích một ai đó.

Tuy nói như vậy tương đối phiến diện nhưng vẫn có lý, ít nhất là khá đúng với Bàn Sánh.

Là bạn cùng lớp suốt sáu năm của Cố Minh Tịch, hồi cấp một dù có thế nào thì điểm số của Bàn Sánh vẫn nằm trong tầm trung nhưng lên cấp hai, sau khi có điểm của cuộc thi giữa kỳ đầu tiên, Bàn Sánh suýt khóc khi thấy thứ tự của mình trong lớp.

Cả lớp có 47 người, tổng điểm Toán – Văn – Anh, Tạ Ích đứng thứ nhất, Cố Minh Tịch đứng thứ hai.

Còn Bàn Sánh xếp thứ 41.

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Qua Nhà Anh Đi

Trên đường về nhà sau giờ tan học, rõ ràng trời rất đẹp nhưng Bàn Sảnh lại có cảm giác một đám mây đen nặng trĩu đang đè lên đầu mình. Cô nhả nhó mặt mày, than vắn thở dài, chỉ tiếc mình không bị ngã trên đường, gãy chân phải vào bệnh viện thì mới có khả năng không bị bố mẹ mắng.

Sau khi Cố Minh Tịch và Bàn Sảnh về đến khu tập thể, để xe vào lán xong, Cố Minh Tịch lom khom nhắc chiếc cặp sách trên xe yên sau đeo vào lưng, thấy Bàn Sảnh vẫn đứng thẫn thờ bên chiếc xe, cậu liền giục: “Bàn Bàn, đi thôi.”

Bàn Sảnh ngược lên nhìn cậu với vẻ mặt hết sức sầu não, nói: “Cố Minh Tịch, anh ra ngoài với em một lúc đi, em không dám về nhà.”

Từ cổng khu nhà đi bộ khoảng 10 phút về hướng đông sẽ tới một con đường lớn khá nhộn nhịp, trên con đường đó có một cửa hàng đồ ăn nhanh KFC, Cố Minh Tịch và Bàn Sảnh đi vào nhà hàng, chọn một bàn trong góc tầng hai rồi ngồi xuống.

Bàn Sảnh lấy bài thi môn Văn của mình ra khỏi cặp sách, Văn 78 điểm, Toán 69 điểm, tiếng Anh 65 điểm. Cô hết sức tuyệt vọng khi nhìn ngắm những dấu X đỏ chót to to nhỏ nhỏ phủ kín bài kiểm tra.

Trường học sẽ không tổ chức họp phụ huynh sau kỳ thi giữa học kỳ nhưng có yêu cầu phụ huynh phải ký tên lên bài thi. Sau một hồi lâu nghiên cứu điểm số trên đó, cô hỏi Cố Minh Tịch: “Này, nếu sửa số 6 này thành 8 thì anh bảo có dễ bị lộ không?”

Khóe môi Cố Minh Tịch giật giật: “Thế đến lúc nộp lại bài thi cho giáo viên, em sửa lại kiểu gì?”

“Dùng bút xóa hoặc dán giấy trắng vào... Không được à?” Thấy vẻ mặt ngỡ ngàng của Cố Minh Tịch, Bàn Sảnh mím chặt môi, ngẫm nghĩ rồi nói: “Hay là anh ký tên giùm em nhé, chữ anh đẹp thế chắc là bắt chước được chữ ký của bố em đó.”

Cố Minh Tịch hết nói nổi: “Nếu chú ấy hỏi đến bài thi, em định đưa bố em cái gì?”

“Thì nói là vẫn chưa trả.” Bàn Sảnh gãi đầu, cuối cùng không kiềm chế nổi nữa, bật khóc hu hu: “Cố Minh Tịch, em phải làm thế nào bây giờ? Sao điểm môn nào của em cũng kém thế?”

Cô bé ngồi khóc rấm rứt khiến Cố Minh Tịch không biết phải làm sao, chỉ biết lặng lẽ ngồi bên cạnh. Đúng lúc này nhân viên bưng đồ ăn đến hỏi họ: “Hai bạn có thể gọi món được chưa ạ?”

Bàn Sảnh lau nước mắt ngược lên mới nhận ra bây giờ đang là giờ ăn tối, cửa hàng KFC đông kín khách. Họ bị những người khác tưởng là những kẻ chỉ đến chiếm chỗ ngồi mà không ăn uống, nhưng cô vẫn không dám bèn cố vớt vát nói: “Bọn mình vẫn chưa muốn gọi món.”

Nhân viên phục vụ nhìn họ bằng ánh mắt nghi ngờ, Cố Minh Tịch xấu hổ bèn nói: “Bàn Bàn, hay là bọn mình về đi.”

“Tại sao chứ, bọn mình đến đây ăn cơ mà.” Bàn Sảnh đứng dậy, hỏi Cố Minh Tịch trong khi mắt vẫn ngấn lệ: “Anh ăn gì em xuống mua?”

Thấy cô nói vậy, người đang tìm bàn đành phải đi chỗ khác. Cố Minh Tịch ngược lên nhìn Bàn Sảnh, nói: “Em muốn ăn thật hả?”

“Đúng thế.” Bàn Sảnh gật đầu: “Vừa nãy không đói nhưng ngồi đây nghĩ thấy thèm quá nên lại đói rồi.”

“Vậy em ăn gì thì mua cái đó, anh không ăn.” Cố Minh Tịch suy nghĩ rồi hỏi: “Có đủ tiền không?”

Bàn Sảnh khịt mũi, mắt nhắm nước lấy ra mười đồng trong túi, nói: “Đủ.”

Cố Minh Tịch: “...”

Bàn Sảnh mua một gói khoai tây chiên rồi mua thêm cho mình một cây kem ốc quế. Nhìn mấy đồng xu được thối lại, cô xót tiền vô cùng, mười đồng là tiền tiêu vặt trong một tuần của cô, đã mất quá nửa vào một bữa này.

Cố Minh Tịch và Bàn Sảnh ngồi chụm đầu vào nhau, Bàn Sảnh vừa liếm láp cây kem vừa đối chiếu bài thi của mình và Cố Minh Tịch.

Không ngờ bài thi Toán cậu lại được điểm tối đa! Điểm tối đa cơ đấy! Cậu có phải là người không vậy?! Bàn Sảnh buồn bực hết sức nhưng vẫn cố biện bạch.

“Vốn dĩ bài này em cũng có thể làm đúng, em cũng nghĩ thế này nhưng không hiểu sao lúc thi lại làm sai. Haiz, tận 5 điểm.” Ăn một cây kem vẫn chưa thỏa, Bàn Sảnh nhón một miếng khoai tây, chấm sốt cà chua, đưa vào miệng rồi lại xem đến bài bị sai tiếp theo: “Ồ, câu này chọn B thật à, lúc ấy em đã nghĩ chỉ có thể là B hoặc D, haiz... xui quá.”

Cố Minh Tịch: “...”

Bàn Sảnh lại nhón một cọng khoai nữa, chấm sốt cà chua rồi bất ngờ đưa tới trước miệng Cố Minh Tịch: “Này, há miệng ra.”

Người Cố Minh Tịch lùi lại một chút, vội ngược lên nhìn bốn phía xung quanh, thấy không có ai chú ý đến hai người mới đỏ mặt ngậm cọng khoai tây chiên.

“Em ăn đi, anh không ăn đâu.” Cậu nhai nuốt một cách từ tốn, nói rất khẽ.

Bàng Sảnh liếc cậu: “Em mua để bọn mình cùng ăn mà.”

Cậu không nói gì nữa. Xem bài thi toán xong Bàng Sảnh chuyển sang xem bài thi Văn, xem xong bài thi Văn, cô trải rộng bài thi Tiếng Anh ra trước mặt. Trong quá trình đó, gói khoai tây chiên được cô phân bổ rất đều, ăn xong một cọng, cô lại đút cho Cố Minh Tịch một cọng, nhưng cô vẫn có chiến thuật của mình, lần nào chấm sốt cà cho Cố Minh Tịch cô bé cũng chấm rất ít.

“Tại sao anh có thể thi Tiếng Anh được 98 điểm chứ?” Bàng Sảnh lấy làm thắc mắc: “Tại sao em lại kém anh nhiều thế? Rõ ràng chúng ta cùng bắt đầu học tiếng Anh một lúc mà.”

Cố Minh Tịch không nói gì còn Bàng Sảnh lại nói tiếp: “Nhưng Tạ Ích còn giỏi hơn anh, cậu ấy thi được 100 điểm đó.”

Câu này làm Cố Minh Tịch không vui, nói: “Đáng lẽ anh cũng thi được 100 điểm, chỉ là bất cẩn một chút thôi.”

“Lại huênh hoang!” Bàng Sảnh thờ phì phò nhét cọng khoai tây vào miệng cậu, nói: “Tại bàn của anh thấp quá nên em không nhìn được bài anh trong giờ kiểm tra đó. Bọn mình ngồi ở góc khuất, nếu anh cho em xem một lần thì bài thi của em đâu tệ đến thế này!”

Cố Minh Tịch liếm mép, hình như trên đó còn sót một chút sốt cà, chua chua ngọt ngọt. Cậu cứng rắn nói: “Kể cả bây giờ em nhìn bài anh rồi thi được điểm cao đi nữa, vậy đến lúc thi vào cấp ba thì sao?”

“...” Bàng Sánh đẩy bài thi ra xa, nói giọng giận dỗi: “Thi vào cấp ba à! Thế thì để đến lúc nào thi vào cấp ba hãy nói!”

Cố Minh Tịch nhìn cô thật lâu rồi bất ngờ hỏi: “bàng Bàng, bình thường cô giáo Tiếng Anh dặn phải chuẩn bị bài, ôn tập, nghe viết, chép lại, đọc thuộc bài khóa, em có làm không?”

Bàng Sánh trợn mắt: “Dĩ nhiên là có.”

“Thật không?” Cố Minh Tịch vẫn nhìn cô chăm chăm, vẻ không tin ánh lên trong đôi mắt cậu. Bị ánh mắt đó chiếu tướng, Bàng Sánh hơi chột dạ, nói khẽ: “Anh biết đó, em không có thói quen chuẩn bị bài, nghe viết, chép lại... cũng chỉ là chép ra mà thôi. Đề của em bị hỏng, không nghe bằng được, bố mẹ em lại không biết đọc. Học thuộc... thỉnh thoảng cũng có học qua qua.”

Có lẽ là do cách giáo dục của bố mẹ, mẹ Cố Minh Tịch là học sinh trường chuyên, bố cậu có bằng đại học, mặc dù bây giờ Cố Quốc Tường đã vào tuổi trung niên nhưng vẫn không ngừng nỗ lực để được bình bầu là kỹ sư cao cấp, thỉnh thoảng anh còn đi thi chuyên môn cũng như phải chuẩn bị những bài thuyết trình mang tính học thuật. Từ nhỏ đến lớn Cố Quốc Tường lúc nào cũng rất nghiêm túc trong việc học tập, Cố Minh Tịch cũng được di truyền thái độ này của bố. Phòng đọc sách ở nhà có không biết bao nhiêu sách được Cố Quốc Tường lưu trữ, từ khi Cố Minh Tịch học mẫu giáo, Lý Hàm đã bắt đầu dạy chữ cho cậu, cho cậu xem một vài cuốn sách đơn giản dành cho trẻ nhỏ. Trong suốt một năm Cố Minh Tịch ở nhà dưỡng bệnh sau khi phẫu thuật cắt bỏ cánh tay, ngoài tập làm việc bằng chân, cậu còn chăm chỉ đọc sách, hồi đó cậu vẫn chưa biết được nhiều chữ nên thấy hơi quá tải nhưng chẳng hiểu sao niềm khát vọng dành cho tri thức, sự nhiệt tình đối với học tập vẫn cứ dồi dào.

Bên cạnh đó, không chỉ một lần Cố Quốc Tường và Lý Hàm nhấn mạnh với cậu rằng: Con không có tay, nên học tập là con đường duy nhất!

Song gia đình Bàng Sánh không như vậy, Bàng Thủy Sinh và Kim Ái Hoa chỉ tốt nghiệp cấp hai. Nhờ tự học mà Kim Ái Hoa lên được vị trí nhân viên kế toán. Trong quá trình dạy dỗ con gái, hai người chỉ đặt nặng thành tích chứ không dạy cô phương pháp và thái độ học tập. Cấp một bài vở đơn giản, nhờ chút khôn vặt Bàng Sánh cũng vượt qua nhưng lên cấp hai, tiếng Anh là môn học phải bỏ công khổ luyện và chăm học thuộc, tất nhiên Bàng Sánh lười biếng sẽ không thể học tốt được.

Trong túi chỉ còn một cọng khoai tây duy nhất, sau khi nhìn nó chăm chăm, Bàng Sánh cầm lên, chấm sốt cà rồi đưa tới trước mặt Cố Minh Tịch. Cố Minh Tịch mỉm cười với cô, ánh mắt cậu trong veo: “Em ăn đi.”

Bàng Sánh chớp chớp mắt với cậu rồi thu tay về, nhét miếng khoai vào miệng mình.

Cố Minh Tịch nói: “Bàng Bàng, hay là từ giờ trở đi buổi tối em sang nhà anh cùng làm bài?”

Bàng Sánh nhìn cậu vẻ ngạc nhiên. Cố Minh Tịch nói tiếp: “Bàn học của anh thấp nên em không dùng được nhưng nhà anh có một cái bàn gấp, có thể để vào phòng cho em dùng. Bọn mình cùng nghe tiếng anh, chép bài, và tập hội thoại tiếng Anh. Nếu em không biết làm Toán, anh cũng có thể giảng cho em.”

Bàng Sánh vẫn hơi phân vân vì cô biết Cố Minh Tịch rất nghiêm túc khi học tập. Bình thường cậu sẽ không cho cô chép bài mà sẽ giải thích cho cô hiểu, trừ khi sắp đến lúc phải nộp bài tập, Bàng Sánh như kiến bò trong chảo nóng, Cố Minh Tịch bị lèo nhèo không chịu được nữa mới cho cô chép bài mình.

Thấy cô không lên tiếng, Cố Minh Tịch tiếp tục: “Ừm... Có một điều chắc em vẫn chưa biết, trường mình sẽ chuyển lớp cho học sinh sau mỗi học kỳ. Lớp mình là lớp chọn, những người xếp cuối cùng nhiều khả năng

sẽ bị chuyển xuống lớp A5, nếu em bị chuyển xuống lớp A5, anh đoán... chắc bố em sẽ mắng đấy.”

Thông tin này thực sự làm cho Bàn Sảnh bị hoảng sợ, bị chuyển lớp vì học dốt thực sự rất đáng xấu hổ. Nếu như cô bị đuổi ra khỏi lớp A6, Bàn Thủy Sinh đâu chỉ mắng không mà chắc chắn sẽ đánh chết cô mất!

Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch trở về khi trời đã tối mịt. Đứng ở cửa nhà số 501, Bàn Sảnh sợ run người, túm tay áo Cố Minh Tịch không chịu buông: “Cố Minh Tịch, có phải bố em nhất định phải ký vào bài kiểm tra này không?”

Cậu lắc đầu: “Không.”

Bàn Sảnh mừng rỡ: “Thật hả?”

Cậu nghiêm túc trả lời: “Em cũng có thể bảo mẹ em ký.”

Bàn Sảnh tuyệt vọng.

“Cố Minh Tịch, em chết chắc rồi, buổi tối nhớ sang nhật xác cho em đấy.”

Cô nhún vai chuẩn bị mở cửa thì bị Cố Minh Tịch gọi lại: “Bàn Bàn.”

“Hả?” Bàn Sảnh ngoái lại.

Cố Minh Tịch đi tới trước mặt cô, bả vai cậu khẽ rung lên, nghiêng người chạm vai lên vai cô, nói: “Em cứ nghe lời anh, từ giờ trở đi sang nhà anh làm bài. Anh đảm bảo em sẽ không bao giờ bị điểm kém như lần này nữa.”

Bàn Sảnh ngược lên nhìn cậu. Cố Minh Tịch vẫn như mọi khi, đứng trước mặt cô với ánh mắt bình lặng, nụ cười hiền lành. Mặc dù ngày nào

Bàng Sánh cũng tiếp xúc với cậu nhưng cô chợt nhận ra đã lâu lắm rồi mình không ngắm cậu kỹ như bây giờ. Tầm mắt cô lướt qua các nét trên gương mặt cậu, một suy nghĩ chợt nảy nở trong đầu Bàng Sánh, hình như mắt nhìn của các bạn nữ cùng lớp cũng không quá kỳ quặc, Cố Minh Tịch thực sự rất ưa nhìn.

Nhìn gương mặt dần đỏ bừng một cách kỳ lạ của Bàng Sánh, Cố Minh Tịch không sao lý giải được. Cậu gọi tên làm cô định thần lại, cô hỏi: “VẬY em có thể lọt top 20 trong đợt thi cuối kỳ không?”

“Được.” Cố Minh Tịch gật đầu thật mạnh thay lời khích lệ: “Nhưng em nhất định phải nghe lời anh, không được lười nhác, và không được chép bài anh!”

“...” Bàng Sánh hỏi: “Giả sử không được thì sao?”

“Chắc chắn sẽ được.” Cố Minh Tịch lắc đầu, “Em đâu có dốt, chỉ là lười quá thôi.”

Bàng Sánh: “...”

Tối hôm đó, Lý Hàm mang vào phòng con trai mấy múi bưởi rồi hỏi: “Minh Tịch, có phải Sánh Sánh gặp chuyện gì ở trường không?”

“Không ạ.” Cố Minh Tịch nói: “Sao thế mẹ?”

“Mẹ vừa phơi quần áo ngoài ban công, nghe thấy chú Bàng đang mắng con bé, Sánh Sánh khóc to lắm, hình như còn bị đánh nữa.”

Vừa dứt lời Cố Minh Tịch đã xông ra ngoài, đứng trên ban công, cậu lắng máng nghe thấy tiếng “Vút”, “Vút”, “Vút” vọng ra từ nhà hàng xóm, tiếng trách mắng đầy giận dữ của Bàng Thủy Sinh cùng tiếng khóc nức nở của Bàng Sánh.

Cố Minh Tịch không biết Bàn Sánh bị đánh vào đâu, mông? Lòng bàn tay? Hay là bị tát? Cậu nhớ lại cái tát của Cố Quốc Tường dành cho mình trước đây, đó là lần đầu tiên và cũng là lần duy nhất cậu bị bố đánh, cái tát đó đau thật, làm mặt cậu sưng vù suốt hai ngày. Cố Minh Tịch cụp mắt nghĩ bụng, chắc Bàn Sánh phải đau lắm mới khóc to đến thế.

Hôm sau, ăn tối xong Bàn Sánh liền đeo cặp sang nhà Cố Minh Tịch.

Cố Quốc Tường thờ ơ trước sự “nhiệt tình” của Cố Minh Tịch, còn ngược lại Lý Hàm rất hồ hởi với Bàn Sánh. Chị thực sự cảm kích cô bé từ tận đáy lòng. Sau khi Cố Minh Tịch bị thương, suốt bao năm qua cậu vẫn luôn có Bàn Sánh ở bên, có lẽ ngay cả anh chị em ruột cũng chỉ đến mức đó mà thôi.

Lý Hàm mang chiếc bàn gấp vào phòng Cố Minh Tịch, chuẩn bị thêm cho Bàn Sánh một chiếc ghế đẩu thoải mái rồi bưng vào cho hai đứa trẻ một đĩa bánh quy nhỏ và một bát thanh long cắt miếng sẵn, thêm hai cốc nước chanh ấm rồi mới mỉm cười ra khỏi phòng.

Bàn Sánh thực sự bất ngờ khi được đối đãi như vậy, cô đã dồn toàn bộ sự chú ý của mình lên đĩa bánh quy, không đợi Cố Minh Tịch lên tiếng, cô đã cắn ngay một miếng.

“Bánh quy ngon quá.” Cô ngồi trên ghế rung chân một cách vui vẻ rồi bưng cốc nước chanh lên uống một hớp rồi chau mày đầy mãn nguyện: “Ồi, nóng quá, nóng quá!”

Cố Minh Tịch chỉ nhìn cô không lên tiếng, cậu bất ngờ nhắc chân lên bàn học của mình, dùng ngón chân ấn nút mở khay đựng băng của chiếc catset nhỏ, bỏ một băng tiếng Anh vào rồi nói: “Đừng ăn nữa, chúng ta nghe tiếng Anh trước đã.”

Bàng Sánh: “...”

Cố Minh Tịch quay lại nhìn cô: “Mang vở tiếng Anh ra đây, đầu tiên là nghe và viết, nếu không viết được thì đọc, đọc cho đến khi viết ra được mới thôi. Sau đó chúng ta sẽ tập hội thoại, làm bài tập Tiếng Anh, cuối cùng làm Toán, còn Văn em về tự làm.”

Bàng Sánh còn đang mất tập trung thì Cố Minh Tịch đã chau mày quay người dựa lưng vào ghế, dùng chân kéo ngăn bàn, dùng ngón chân lật sách kẹp quyển bài tập Tiếng Anh mới tinh mang ra rồi duỗi chân phải đặt cuốn sách lên mặt bàn của Bàng Sánh, rồi dùng chân kẹp cây bút.

“Nghe và viết, chuẩn bị, bắt đầu!”

Tay trái cầm bánh quy, tay phải bưng cốc nước chanh, Bàng Sánh thấy Cố Minh Tịch đã duỗi chân bấm nút play trên chiếc catset.

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Cậu Đang Trưởng Thành

“Sai một ly đi một dặm”, giờ đây Bàn Sánh cuối cùng cũng hiểu được hàm ý của câu nói này, cô thấy bản thân đúng là kẻ ăn no rửng mỡ, ban ngày ở lớp chịu sự tra tấn của giáo viên còn chưa đủ, tối đến còn chạy sang nhà Cố Minh Tịch để bị ngược đãi. Sau buổi tối thứ năm được Cố Minh Tịch làm “gia sư”, Bàn Sánh đề nghị dừng lại nhưng Cố Minh Tịch không đồng ý.

“Không được.” Cố Minh Tịch nghiêm túc nói: “Anh không ngờ gốc kiến thức của em lại yếu như vậy, Bàn Bàn buổi tối bình thường em dành bao nhiêu thời gian để làm bài tập hả?”

Bàn Sánh không trả lời được, bình thường buổi tối của cô sẽ diễn ra như sau: tan học về xem một tập phim hoạt hình rồi ăn cơm, ăn xong ngồi đọc báo một lúc... năm nào công ty kim khí cũng tài trợ cho nhân viên một khoản gọi là tiền báo chí, trong nhà Bàn Sánh, Bàn Thủy Sinh đặt nhật báo buổi chiều của thành phố E và đặt thêm cho Bàn Sánh hai quyển “học trò cười” mỗi tháng.

Đọc báo xong đã bảy giờ hơn, là giờ bắt đầu chiếu phim truyền hình, Bàn Sánh lần nào cũng nài nỉ ở lì trong phòng bố mẹ xem một tập, mãi đến khi Bàn Thủy Sinh hỏi: “Đã làm xong bài tập chưa?” Cô mới buồn bã về phòng.

Làm qua loa bài tập trong khoảng một tiếng đồng hồ, Bàn Sánh liền rửa ráy chuẩn bị đi ngủ.

Lúc gần ngủ cô còn giấu mẹ nói là phải nghe bài khóa tiếng Anh thêm một lúc nhưng thực ra cái radio nhỏ của cô đã hỏng từ lâu, chỉ còn dùng nghe đài phát thanh được, Bàng Sảnh liền trùm chăn đeo tai nghe, nghe các chương trình ca nhạc rồi thỉnh thoảng còn nghe chương trình “bến tàu ấm áp” lúc mười giờ đêm.

Rất nhiều người gọi đến cho người dẫn chương trình của “bến tàu ấm áp”, tâm sự về những nỗi phiền muộn trong lòng mình, thỉnh thoảng còn đề cập đến những vấn đề liên quan đến sức khỏe. Lúc đó, tình tò mò của Bàng Sảnh sẽ bộc phát mạnh mẽ, cô hào hứng nghe từng cuộc điện thoại nhưng có rất nhiều vấn đề bản thân cô không sao hiểu được.

Có một vấn đề cô đã nghe rất nhiều lần nhưng vẫn không hiểu được bản chất của nó, thế là tranh thủ trên đường đến trường cùng Cố Minh Tịch, cô đã khiêm tốn xin cậu chỉ dạy.

“Này Cố Minh Tịch, anh có biết mộng tinh là gì không?”

Hai vai Cố Minh Tịch đặt trên khung ngang dùng để điều chỉnh phương hướng, sau khi nghe xong câu hỏi của Bàng Sảnh, phần đầu xe cậu lắc lư rất mạnh, cậu đành phải lập tức chống chân phanh gấp xe lại.

Bàng Sảnh cũng giật mình, dừng xe xong trông sắc mặt cậu rất lạ, thậm chí còn hơi ửng hồng, cô bèn hỏi: “Anh sao thế?”

“Không sao.” Cố Minh Tịch lại bắt đầu đạp xe, Bàng Sảnh đuổi theo cậu, hỏi: “Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em, mộng tinh là gì vậy?”

Cố Minh Tịch khẽ đáp: “Không biết.”

“...” Bàng Sảnh có cảm giác cậu đang giả vờ không biết, liền bĩu môi vẻ khó chịu rồi hỏi tiếp: “Vậy anh có biết thế nào là xuất tinh sớm và chào cờ buổi sáng không?”

Đầu Cố Minh Tịch bùng bùng, liền to tiếng với Bàn Sảnh: “Anh không biết! Em rảnh rồi quá đấy! Có thời gian để ý mấy chuyện này thà làm thêm mấy đề toán còn hơn.”

Bàn Sảnh tỏ vẻ không vui: “Em chỉ hỏi một chút thôi mà, không biết thì bảo không biết là xong, cần gì phải quát to thế?! Anh mới rảnh rồi ấy! Hứ!”

Dứt lời cô liền rướn người đạp xe nhanh hơn, chiếc xe phóng vụt lên đường trước.

“Bàn Sảnh...” Ở phía sau, Cố Minh Tịch vội vàng gọi nhưng lại không thể đuổi theo cô. Cậu đạp được xe đã khó lắm rồi nên sẽ không kích động đến mức mang mạng sống của mình ra làm trò đùa.

Sau khi đạp xe đến trường bằng tốc độ chậm chạp của mình, Cố Minh Tịch nhìn thấy Bàn Sảnh đứng đợi cậu ở cổng trường. Cậu xuống xe, nghiêng người đẩy xe đi bằng việc dùng bả vai đẩy chiếc khung sắt, Bàn Sảnh vẫn phụng phịu nhìn cậu. Lúc đi qua cô, Cố Minh Tịch đột nhiên nhắc chân đá nhẹ vào bắp chân Bàn Sảnh: “Đi thôi, muộn rồi.”

Bàn Sảnh không giận nữa, liền nhoẻn miệng cười.

Sau khi dừng xe và cùng đi lên lớp học, cô vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi cậu: “Cố Minh Tịch, anh thực sự không biết mộng tinh là gì à? Em nghe thầy Giả nói con trai bắt đầu bị từ tầm mười một, mười hai tuổi, nhưng em vẫn không hiểu nó có nghĩa là gì.”

Thầy Giả chính người đàn ông dẫn chương trình “Bến cảng ấm áp”. Cố Minh Tịch thực sự sắp phát điên, cậu ngẫm nghĩ một lúc rồi ghé sát lại, nói thầm vào tai Bàn Sảnh: “Đây là vấn đề về sinh lý của con trai, em không cần phải hiểu. Bàn Bàn, em là con gái, về sau đừng hỏi con trai những câu như thế vì người ta sẽ cho rằng em... rất đê tiện đấy.”

“Anh mới là đồ đê tiện!” Bàn Sảnh nổi giận đùng đùng: “Em không hiểu thật mà! Trong chương trình đó suốt ngày có người hỏi: thầy ơi, ngày nào em cũng bị mộng tinh hoặc thầy ơi, đã mấy ngày em không chào cờ buổi sáng rồi, em nghe mà không hiểu gì hết, ghét quá đi!!!”

Cô gào lên rõ to, Cố Minh Tịch lo lắng đưa mắt nhìn xung quanh rồi lờm cô: “Nói nhỏ thôi, em không biết xấu hổ à?!”

Thế mới gọi là người không biết không có tội. Bàn Sảnh thực sự không hiểu vì sao cậu lại phải giấu giếm như vậy, cô vẫn nói đầy hiên ngang: “Sao em phải xấu hổ chứ? Có phải em chưa thấy ‘chim’ bao giờ đâu, Cố Minh Tịch anh đừng quên là ngày xưa hai đứa mình suốt ngày tắm chung, em còn nghịch ‘chim nhỏ’ của anh đó!”

Cố Minh Tịch: ⊙ o ⊙

Những cuộc tranh luận vẫn tiếp diễn đồng thời những buổi học nhóm buổi tối cũng không dừng lại. Thế rồi một hôm, trong giờ thi toán định kỳ, nhìn đề bài Bàn Sảnh chợt nhận ra chúng dường như không còn quá khó nhằn nữa.

Lần đó cô thi được 87 điểm, lọt vào top giữa ở lớp. Bàn Sảnh vui lắm, liền hào phóng mời Cố Minh Tịch một lon nước ngọt Kiện lực bảo trong giờ cơm trưa.

Vậy là cô không còn thấy ghét những buổi tối phải sang nhà Cố Minh Tịch học bài nữa. Dù sao dưới sự giám sát của cậu, thành tích học tập của cô cũng dần tiến bộ. Phải vào lớp bảy (1) mọi người mới bắt đầu học tiếng Anh, xuất phát điểm là như nhau, Bàn Sảnh đã được Cố Minh Tịch vực dậy đúng lúc đang sắp tụt hậu về phía sau. Ngày nào cậu cũng đốc thúc cô đọc, nghe, viết và giảng thêm về ngữ pháp cho cô, dần dần Bàn Sảnh cũng không còn có cảm giác cô giáo đang đọc sách trời trong giờ tiếng Anh nữa, thỉnh thoảng bị gọi trả lời câu hỏi, cô cũng giải quyết khá tốt.

(1) Ở Trung Quốc, cấp 1 tính từ lớp 1 đến hết lớp 6, cấp 2 tính từ lớp 7 đến hết lớp 9, cấp 3 từ lớp 10 đến hết lớp 12.

Ngoài ra còn có một nguyên nhân rất quan trọng làm Bàn Sảnh thích đến nhà Cố Minh Tịch, đó là -ngày nào Lý Hàm cũng chuẩn bị cho hai đứa nhóc điểm tâm và trái cây, còn cả những loại đồ uống ấm bụng. Với Bàn Sảnh, đây đúng là việc khó từ chối nhất trên đời!

Tiết trời lạnh dần, cuối cùng mùa đông cũng ghé qua.

Hôm đó sau bữa tối, Bàn Sảnh sợ gội đầu muộn không khô tóc nên gội đầu tắm rửa trước rồi mới đeo cặp sang nhà Cố Minh Tịch.

Vừa vào phòng cậu cô đã thấy ấm áp lạ, sau đó mới phát hiện thì ra Lý Hàm đã cắm chiếc quạt sưởi vào phòng Cố Minh Tịch để hai đứa trẻ sưởi ấm.

“Woa, hơi ấm thích quá.” Bàn Sảnh ngồi vào ghế, thấy thoải mái từ tận đáy lòng.

Lúc quay lại, lọt vào tầm mắt Cố Minh Tịch là cảnh tượng này:

Cô bé vừa tắm xong, tóc vẫn ẩm, vẫn rối, hình như cô chưa chải đầu nên hơi lộn xộn. Gương mặt cô được hơi ấm hun đỏ, mắt sáng rực rỡ, đang mỉm cười cầm trên tay một miếng bánh đậu xanh, tay kia bận mở vớ.

Từ nhỏ Cố Minh Tịch đã thích nhìn Bàn Sảnh ăn uống bởi vì mỗi khi được ăn, trông cô vừa say mê vừa hưởng thụ, lúc nào cũng khiến Cố Minh Tịch cảm nhận được hạnh phúc.

Tay Bàn Sảnh cong lên, cô chỉ cầm miếng bánh đậu xanh kia bằng ngón cái, ngón trỏ và ngón giữa, cắn một miếng rồi nhắm mắt lim dim, ưm một tiếng, sau đó thích thú lắc lư cái đầu. Đến khi cắn miếng thứ hai, vụn bánh rơi xuống, Bàn Sảnh vội giơ tay kia ra đón, vụn bánh ngày càng rơi

xuống nhiều hơn, cô liền cắn thật nhanh cho hết miếng bánh rồi không quên ngửa cổ dốc hết chỗ vụn bánh trên tay vào miệng.

Cố Minh Tịch ngắm bàn tay cô, chắc vì vừa tắm xong nên trông cô trắng trẻo hơn bình thường, bàn tay thật xinh xắn, ngón tay mảnh dẻ, móng tay gọn gàng tròn trịa, màu hồng nhạt khỏe mạnh.

Đẹp thật!

Ăn xong bánh đậu xanh Bàn Sánh chuẩn bị bắt tay vào làm bài, ngược lên nhìn Cố Minh Tịch, thấy cậu đang mất tập trung bèn nói: “Này, sao anh ngẩn người ra thế?”

Cố Minh Tịch định thần lại, gương mặt lập tức đỏ bừng. Thấy thế, Bàn Sánh chớp mắt hỏi: “Anh thấy nóng à?”

Cố Minh Tịch lắc đầu quay mặt về phía bàn học, đặt hai chân lên bàn, kẹp chiếc bút chân vào chân rồi hí hoáy viết lên giấy, quay lưng về phía Bàn Sánh không nói năng gì.

Bàn Sánh dùng tay quạt gió, nói: “Nhưng mà bật quạt sưởi nóng thật đấy, sớm biết em đã không mặc áo bông sang đây.”

Cô bèn cởi chiếc áo khoác bằng bông của mình ra một cách rất tự nhiên, bên trong là áo ngủ cổ rộng, có hình chú heo màu hồng. Cởi áo khoác xong cô thấy thoáng khí hơn nhiều.

Cố Minh Tịch có hơi xao nhãng trong buổi học nhóm hôm ấy. Cậu chỉ muốn xong sớm, trong khi Bàn Sánh lại đổ thêm dầu vào lửa.

Lúc giảng Toán cho cô, không hiểu sao sự chú ý của cô lại chuyển từ sách vở sang chân cậu, cô nói: “Cố Minh Tịch, móng chân anh dài thế?”

Cố Minh Tịch: “...”

“Cái cắt móng tay đâu? Để em cắt cho anh.”

Cố Minh Tịch lạnh lùng nói: “Không cần, anh tự cắt được.”

Bàng Sảnh không đồng ý: “Anh cắt chậm lắm, chà, để em cắt cho anh một loáng là xong.”

Cô chẳng lạ gì phòng cậu bèn đi tới chỗ giá sách rồi tìm thấy ngay cái cắt móng tay trong một chiếc hộp nhỏ. Trở lại ngồi xuống cạnh Cố Minh Tịch, Bàng Sảnh kéo chân cậu về phía mình, bắt đầu cúi xuống cắt móng chân giúp cậu.

Những tiếng tách tách lần lượt vang lên. Cố Minh Tịch thấy đầu óc mình hơi mơ màng, cậu bắt mình phải nhìn vào chân nhưng lại không thể rời khỏi bàn tay Bàng Sảnh, bàn tay trắng trẻo mềm mại đó đang nhẹ nhàng giữ chân cậu, cắt móng chân cho cậu.

Đây không phải lần đầu tiên cô cắt móng chân cho cậu. Từ sau khi biết cắt móng tay móng chân, lúc nào cô cũng nhìn chăm chăm vào chân cậu, chỉ cần móng chân hơi dài một chút là cô lại cầm cái cắt móng tay nâng nặc đòi cắt cho cậu, như một trò chơi thú vị.

Trò chơi này đã trải qua ba giai đoạn:

Giai đoạn một, cô muốn cắt cho cậu, cậu không muốn.

Giai đoạn hai, cậu muốn nhờ cô cắt cho mình, nhưng cô không muốn.

Bây giờ họ đang ở giai đoạn ba, cậu không muốn mà cô cũng không muốn. Vì vậy thực ra đã lâu rồi Bàng Sảnh không cắt móng chân cho Cố Minh Tịch.

Tầm mắt Cố Minh Tịch rời khỏi bàn tay Bàng Sảnh rồi dừng lên trên người cô. Cậu chợt nhận ra vì Bàng Sảnh đang cúi xuống nên áo ngủ của cô

hơi trễ, mái tóc dài đen láy đậu trên vai càng làm nổi bật làn da trắng trẻo. Đầu Cố Minh Tịch nổ đùng một tiếng, thực ra cậu không biết bên trong cô mặc gì nhưng chỉ tưởng tượng thôi đã đủ làm cơ thể cậu cứng đờ rồi.

Sau đó Bàng Sánh bị Cố Minh Tịch đuổi về, cô chẳng hiểu gì cả, chỉ thấy hôm nay Cố Minh Tịch cứ là lạ.

Sau đó nữa Cố Minh Tịch lên giường rất sớm nhưng cứ trằn trọc mãi mà không ngủ được, đến nửa đêm, cậu nằm trên giường ngủ mê mệt rồi mơ một giấc mơ.

Trong mơ cậu vẫn còn rất nhỏ, đang đứng trong bồn tắm to bằng gỗ.

Đang tắm bỗng nhiên một cô bé mũm mĩm xuất hiện trước mặt cậu, cô bé ngồi trong bồn tắm trong trạng thái trần như nhộng, ngẩng lên nhìn cậu đầy tò mò.

Cố Minh Tịch tự nhiên thấy xấu hổ, cậu muốn giơ tay ra che đi bé ‘chim nhỏ’ của mình nhưng lắc lắc bả vai mới thấy mình đã không còn tay nữa. Cố Minh Tịch phát phìền, ‘chim nhỏ’ của cậu đang cách cô bé đó không xa, cô nhìn vật nhỏ đang không ngừng động đậy bằng ánh mắt tò mò rồi giơ tay ra véo nó...

Cố Minh Tịch choàng thức dậy, cậu thấy mình vẫn đang nằm sấp, thế nhưng cậu nhận ra quần lót của mình đã ướt ươn ướt rồi.

Cậu không dám động đậy, lòng không khỏi hoảng hốt. Chỗ đó của cậu đã thay đổi, giờ đang cương cứng chọc vào giường. Cố Minh Tịch xấu hổ vô cùng bởi vì cậu nhận ra mình thấy dễ chịu khi nằm sấp như vậy.

Cậu dè dặt lắc người, cảm giác tuyệt vời mà những cái cọ xát nho nhỏ đó mang lại khiến cậu càng thêm hoảng sợ, cậu mở to mắt nằm trong chăn, tim đập thình thịch. Không biết bao lâu sau, cảm giác kích động trong lòng

mới tan biến, toàn thân cậu đầy mồ hôi, cong người hẩy chần ra rồi từ từ ngồi dậy.

Cậu dùng chân bật đèn ngủ, khom lưng nhìn chiếc quần lót của mình, một thứ dịch thể dính dính làm ướt đũng của chiếc quần.

Cố Minh Tịch mím môi bần thần một lúc rồi cắn cây “không cần nhờ vả” tự thay quần lót cho mình.

Chiếc áo may ô cũng bị mồ hôi làm ướt, cậu quyết định thay cả quần lẫn áo. Lúc cởi bộ đồ ướt và đến tủ lấy bộ đồ sạch, cậu chợt nhìn thấy mình trong tấm gương được lắp vào tủ đồ.

Cậu để trần bên trên, bên dưới chỉ vận độc một chiếc quần lót, da dẻ trắng trẻo, dáng người hơi gầy, đôi chân dài cân đối. Cố Minh Tịch lúc đó mười ba tuổi bốn tháng, đang trong giai đoạn cao lên, Lý Hàm từng nói quần cậu mặc chưa đầy hai tháng đã ngắn, giày cũng phải mua size to hơn.

Cố Minh Tịch biết mình đang phát triển, những biến đổi đang diễn ra trên cơ thể cậu, nhiều chuyện không thể né tránh, ví dụ như câu chuyện vừa xảy ra trong giấc mơ kia.

Nhưng so với những cậu bé khác, không khó hiểu khi Cố Minh Tịch có phần mơ hồ, băn khoăn và hoảng sợ hơn.

Đêm đã khuya, mọi âm thanh đều biến mất, đứng trước tấm gương lớn trong phòng, chàng thiếu niên nhỏ bé nhiều lần nhìn ngắm cơ thể không trọn vẹn của mình, thế rồi cậu khẽ thở một hơi thật dài, mặc quần áo sạch rồi tắt đèn nằm lên giường.

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Món Quà Ngày Giáng Sinh

Trước ngày lễ Giáng sinh, Bàn Sảnh, Vương Đình Đình và Chương Úy rủ nhau đi mua thiệp Noel ở khu phố bán sách và đồ dùng văn phòng phẩm. Cửa hàng nào cũng chất đầy bao la những tấm thiệp, bon chen trong đám đông, ba cô gái cẩn thận chọn lựa từng cái một.

Wương Đình Đình hỏi Bàn Sảnh: “Cua ơi, cậu định tặng thế nào?”

Bàn Sảnh nói: “Con gái tớ tặng hết, nhưng những người không thân chỉ tặng thiệp 5 hào thôi.” Cô cầm một tấm thiệp kiểu Hàn Quốc cực đẹp lên, nhìn giá dính bên ngoài túi bọc, cô chỉ cho Vương Đình Đình xem, “Nè, tấm này hai đồng sẽ tặng các cậu.”

Chương Úy nói: “Tớ cũng nghĩ như cậu, à này, cậu có định tặng cho con trai không hả Cua?”

Bàn Sảnh ngẫm nghĩ rồi nói: “Chắc là tớ sẽ mua vài tấm, vì dù sao cũng phải tặng cho Cố Minh Tịch mà.”

Wương Đình Đình và Chương Úy mỉm cười với nhau, Bàn Sảnh lườm hai cô bạn: “Cười gì mà cười!”

Chương Úy kéo tay Bàn Sảnh, nói: “Này có phải Cố Minh Tịch thích cậu không hả Cua?”

“Không có đâu!” Bàn Sảnh nói với vẻ hơi giận dỗi: “Tớ và cậu ấy là hàng xóm, bố mẹ bọn tớ là đồng nghiệp, bọn tớ chơi với nhau từ nhỏ đến lớn.”

“Cậu quen cậu ấy từ khi cậu ấy còn chưa bị mất tay đúng không?” Chương Úy là cô bạn thân mà hồi lên cấp hai Bàn Sảnh mới quen nên không biết chuyện hồi tiểu học của Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch nên cô bé vẫn luôn tò mò về cậu.

Bàn Sảnh hơi ngây ra rồi mới gật đầu: “Ừm.”

“Ồ?” Chương Úy phấn khích nói: “Vậy trước khi bị mất tay trông cậu ấy thế nào? Tớ nghe nói cậu ấy cụt tay vì bị giật điện máy biến thế, sao máy biến thế lại hại vậy nhỉ! Đúng rồi cậu có chứng kiến lúc Cố Minh Tịch bị giật điện không? Cậu ấy đau lắm đúng không? Cậu ấy có khóc không?”

Bàn Sảnh hơi cụt hứng, buồn rầu nói: “Tớ quên rồi.”

Chương Úy còn định hỏi tiếp thì bị Vương Đình Đình cản lại, Vương Đình Đình nói: “Đừng nói về Cố Minh Tịch nữa, chúng mình mau chọn thiệp đi. Nay Chương Úy, chẳng phải cậu bảo muốn mua tấm thiệp đẹp nhất cho Tạ Ích sao?”

Chương Úy đỏ bừng mặt, nói: “Ừ, ngoài Tạ Ích, tớ còn muốn mua một cái thật đẹp tặng cho Cố Minh Tịch nữa. Nay Cua, cậu có biết Cố Minh Tịch thích thiệp kiểu gì không?”

Bàn Sảnh: “...”

Chương Úy hỏi tiếp: “Cậu biết cậu ấy thích màu gì nhất không?”

Tất nhiên Bàn Sảnh biết, Cố Minh Tịch thích nhất là màu xanh nước biển, mà phải là loại màu xanh nước biển đậm thuần khiết như màu của biển sâu thẳm. Bên cạnh đó cậu còn thích màu vàng, cậu có chiếc cốc uống nước màu vàng nên suốt ngày bị Bàn Sảnh chê là ẻo lả như con gái.

Không hiểu nghĩ thế nào, Bàn Sảnh lại nói với Chương Úy: “Cố Minh Tịch thích màu đen, cậu ấy bảo màu đen rất ngẫu.”

Hỡi trời Phật, xin hãy tha thứ cho lời nói dối của cô!

Cố Minh Tịch ghét nhất màu đen, đã có lần cậu nói với Bàn Sảnh là hễ thấy màu đen, tâm trạng cậu sẽ trở nên rất tệ.

Nghe câu trả lời của Bàn Sảnh, Chương Úy có vẻ bất đắc dĩ: “Lấy đâu ra thiệp màu đen bây giờ?!”

Bàn Sảnh nhún vai: “Cậu mua màu khác cũng được mà, màu đỏ màu xanh, màu gì chẳng được.”

Ngày Giáng sinh, vừa đến lớp Bàn Sảnh đã tặng thiệp cho tất cả con gái trong lớp. Cố Minh Tịch thấy cô chạy một vòng quanh lớp rồi mới về chỗ, phấn khởi đến đỏ bừng mặt.

Một lát sau Chương Úy chấp tay đi tới bàn của hai người họ, xòe tay tặng thiệp cho Bàn Sảnh: “Chúc Cua Giáng sinh vui vẻ nhé!”

“Cảm ơn cậu!” Bàn Sảnh vui vẻ nhận lấy, cô thấy Chương Úy vẫn đứng lì tại chỗ, sau một lúc mất tự nhiên, cô lại xòe một tấm thiệp nữa đưa tới trước mặt Cố Minh Tịch: “Cố Minh Tịch, chúc cậu Giáng sinh vui vẻ.”

Cố Minh Tịch có vẻ ngạc nhiên, ngáp ngừng không động đậy. Nhìn bàn chân cậu đặt trên bàn rồi lại nhìn hai tay áo trống không của Cố Minh Tịch, Chương Úy xấu hổ để tấm thiệp lên mặt bàn cậu rồi chạy đi với gương mặt đỏ bừng.

Chương Úy quả là thần thông quảng đại, tấm thiệp của Cố Minh Tịch màu đen thật. Bàn Sảnh áy náy ghé sát mặt về phía mặt bàn, nhìn trộm Cố Minh Tịch. Cố Minh Tịch dùng chân cất tấm thiệp vào cặp sách một cách thản nhiên, không hề mở ra xem.

Sau đó lại có thêm sáu, bảy cô gái nữa lần lượt đến tặng thiệp cho Cố Minh Tịch, Bàn Sảnh ngồi bên cạnh lấy làm ngạc nhiên, qua chiếc phong

bì đựng những tấm thiệp ấy cô đoán được giá của chúng không hề rẻ.

Bàng Sảnh chợt nhận ra Cố Minh Tịch cũng rất được mọi người yêu quý.

Cô cũng không rảnh rang. Giờ nghỉ giải lao giữa giờ, cô lấy tấm thiệp chuẩn bị cho Tạ Ích từ trong cặp ra. Cô để ý thấy rất nhiều bạn nữ mang thiệp đến tặng cho Tạ Ích, vậy thì thêm cô cũng chẳng hề gì.

Cô nấp dưới gầm bàn nhẹ nhàng bóc phong bì ra, kiểm tra xem mình có viết sai chính tả không một lần cuối cùng, dán lại rồi mới ngẩng lên, liền bắt gặp ánh mắt sâu thẳm của người ngồi cùng bàn.

Ánh mắt Cố Minh Tịch lạ quá! Bàng Sảnh hơi chột dạ nhìn cậu, không nói gì, đứng dậy rồi chậm rãi đi qua hơn nửa lớp để đến bàn của Tạ Ích.

Tạ Ích đang nói chuyện với bạn nam ngồi bàn dưới. Nghe thấy Bàng Sảnh gọi mình, cậu liền quay lên, biểu cảm trên mặt vẫn chưa tan biến.

“Tạ, Tạ Ích.” Bàng Sảnh bị nói lắp, đỏ mặt tặng tấm thiệp kia cho cậu: “Chúc, chúc cậu Giáng sinh vui vẻ.”

Mấy tên con trai gần đó xôn xao cả lên còn Tạ Ích thì vui vẻ nhận, cười nói: “Cảm ơn cậu.”

Bàng Sảnh hơi cúi đầu, cố dững cảm nêu lên câu hỏi mà bản thân cô đã muốn hỏi từ lâu: “Tạ Ích, mấy ngày nữa là hội diễn rồi, cậu vẫn chơi violon chứ?”

“Hừm?” Tạ Ích mỉm cười nhìn Bàng Sảnh rồi hỏi lại: “Tại sao cậu lại hỏi vậy?”

“Tớ thấy hồi tiểu học năm nào cậu cũng chơi violon cực hay, haha.” Bàng Sảnh cười khúc khích, “Nếu năm nay cậu vẫn chơi violon, chắc chắn

lớp mình sẽ được giải Nhất.”

Tạ Ích đứng dậy nửa dựa lên bàn học, dùng tay xoay cây bút bi, lười biếng nói: “Tớ chơi violon không phải để tranh giải, mà tớ thực sự thích chơi loại đàn này.”

“Ừ...” Bànng Sảnh gật đầu: “Tớ cũng thích nghe cậu kéo đàn, tớ thấy cậu kéo đàn rất là hay!”

“Cậu học kéo đàn rồi à?”

Bànng Sảnh lắc đầu: “Chưa.”

Tạ Ích cười nói: “Mấy hôm trước cô Tào còn hỏi tớ có muốn lên biểu diễn không, tớ nghĩ lần nào cũng mình cũng đọc chiếm danh sách của lớp thì không hay lắm nên đã từ chối rồi.”

Bànng Sảnh tỏ ra nuối tiếc vô cùng: “Vậ à...”

Bất ngờ Tạ Ích nháy mắt với cô, cười nói: “Nhưng nếu cậu thực sự muốn nghe, tớ sẽ hỏi thử cô Tào xem có thể thêm tớ vào không vì dù sao cũng chỉ mấy phút thôi, chắc không sao.”

Bànng Sảnh kích động: “Thật không?!”

“Ừ.” Tạ Ích khoanh tay dựa lên bàn, tư thế đầy quyến rũ: “Giáo viên dạy đàn cho tớ nói chơi đàn phải chơi cho tri kỷ, chiếc đàn sẽ thấy vui khi có người muốn nghe nói cất tiếng.”

Lúc về chỗ toàn thân Bànng Sảnh như đang bay bổng, cô vui vẻ chuẩn bị sách vở của tiết học tiếp theo, miệng còn ngâm nga hát. Cố Minh Tịch thì không nói gì, quay sang nhìn một lúc mà Bànng Sảnh cũng không phát hiện ra. Cuối cùng cậu quay lại, dùng chân kéo cuốn bài tập toán ra rồi bắt đầu lặng lẽ giải đề.

Bàng Sánh vui vẻ một lúc rồi dùng bút chọc vào eo Cố Minh Tịch:
“Anh đang làm gì đó?”

“Làm toán.” Cậu dịch mông ra xa, khẽ đáp.

“Này Cố Minh Tịch, cho em xem hộp bút của anh đi.”

“Để làm gì?”

Bàng Sánh đã rướn người sang lấy hộp bút gần chân cậu. Đồ đựng trong hộp bút của Cố Minh Tịch rất đơn giản, không có thứ đồ nào màu mè. Bàng Sánh nhìn cái này rồi lại xem cái kia, cuối cùng trả lại cho cậu.

Cố Minh Tịch hỏi cô: “Em xem gì thế?”

“Không có gì.” Bàng Sánh chống cằm cười với cậu, ý cười trong veo trong mắt cô, rõ ràng là tâm trạng đang rất vui.

Cố Minh Tịch lại thấy hơi bí bách nhưng cậu không nói gì, chỉ khom lưng xuống.

Mãi đến lúc tan học Cố Minh Tịch vẫn chưa nhận được thiệp của Bàng Sánh. Mặc dù không khỏi thất vọng nhưng bề ngoài cậu vẫn tỏ ra thoải mái, trước khi dọn dẹp sách vở đi về, cậu lấy một chiếc hộp nhỏ ra khỏi cặp sách, dùng chân đẩy tới trước mặt Bàng Sánh.

“Anh không mua thiệp mà tặng cho em một món quà nhỏ. Bàng Bàng, Giáng sinh vui vẻ!”

Bàng Sánh rất sung sướng. Nhưng sau khi mở hộp nhìn món quà, Bàng Sánh liền sững người.

Thấy phản ứng khác lạ của cô, Cố Minh Tịch hỏi: “Em không thích à?”

“...” Bànng Sảnh ngậy ngô cười: “Không, em thích lắm, cảm ơn anh.”

Buổi tối, khi Bànng Sảnh mang vở bài tập sang nhà cậu, Cố Minh Tịch mới hiểu tại sao buổi chiều cô lại có phản ứng kỳ lạ như vậy sau khi nhận được quà.

Lý do là vì Bànng Sảnh tặng cho Cố Minh Tịch một chiếc hộp nhỏ bọc giấy màu, cậu ngồi khoanh chân cạnh bàn học, mở quà bằng chân rồi ngạc nhiên nhận ra trong hộp là cây bút máy hiệu Hero màu xanh nước biển thẫm.

Cậu cũng tặng cho Bànng Sảnh một cây bút máy, ngoài vỏ bút màu đỏ đậm thì từ kiểu dáng, nhãn hiệu đến bao bì đều giống hệt với cây Bànng Sảnh tặng cậu.

Cậu ngược lên nhìn cô bằng ánh mắt hoài nghi, Bànng Sảnh ỉu xìu nói: “Em cũng không mua thiệp cho anh vì thấy quá hơi hợt. Cây bút này bố em mới mang về mấy hôm trước, bố bảo giá rất đắt mà lại không mua được ở ngoài. Em nài nỉ mấy ngày bố mới cho, muốn tặng cho anh coi như quà Giáng sinh vì anh thích luyện chữ bằng bút máy mà... Kết quả sáng nay đi học vội quá... nên quên không mang theo.”

Cố Minh Tịch: “...”

Bànng Sảnh sốt sắng nói: “Em không phải đến sát ngày mới chuẩn bị đâu, anh xem em gói lại từ mấy hôm trước cơ, tự tay em bọc quà đó! Lúc nhìn thấy quà anh tặng, em giật cả mình, nghĩ sao mà trùng hợp thế!”

“Không phải trùng hợp đâu.” Cố Minh Tịch liền nói: “Đây là bút công ty kim khí đặt để tặng cho khách hàng nhân dịp ba mươi năm thành lập, trên nắp bút còn khắc tên viết tắt của công ty mà, chắc em không để ý thôi. Bố anh lấy một cây về dùng, anh viết thử thấy rất thích nên nhờ bố mang thêm cho một cây để tặng em.”

Bàng Sánh: “...”

Cố Minh Tịch cúi xuống nhìn cây bút máy nằm giữa hai chân mình, thăm nghĩ thì ra có cả màu xanh thẫm. Cậu dùng ngón chân cái vuốt khe thân bút, ngược lên mỉm cười: “Bàng Bàng, cảm ơn món quà của em, anh thích lắm!”

Làm xong bài tập vẫn còn sớm, Cố Minh Tịch và Bàng Sánh nói chuyện về phim hoạt hình và phim truyền hình đang nổi tiếng gần đây, tầm mắt Cố Minh Tịch cứ quẩn quýt mãi trên chiếc bút máy nằm trên mặt bàn. Cậu bất ngờ hỏi Bàng Sánh: “Bàng Bàng, em có biết chuyện nhà máy sắp chuyển đi không?”

Bàng Sánh hoàn toàn không biết chuyện này liền ngược lên nhìn cậu đầy ngạc nhiên: “Hả?! Chuyển tới đâu?”

“Thành Tây. Xa lắm, đi xe ô tô đến đấy cũng phải mấy nửa tiếng.” Cố Minh Tịch nói: “Bố anh bảo người ta đã khoan vùng chỗ đó rồi, qua Tết là bắt đầu khởi công, chắc khoảng hai năm sau là chuyển cả nhà máy tới đó.”

“Thế còn chỗ này?” Bàng Sánh cắn kẹo mút, hỏi: “Xa thế bố mẹ em đi làm kiểu gì nhỉ?”

“Anh cũng không biết.” Cố Minh Tịch lắc đầu, “Bố anh bảo lúc xây dựng nhà máy, khu vực này vẫn là ngoại thành nhưng thành phố đang trong quá trình phát triển, ngày càng mở rộng nên bây giờ khu này trở thành trung tâm thành phố, nhà máy đặt ở đây không tiện.”

Sau một thoáng ngập ngừng, cậu do dự nói: “Còn một chuyện nữa... Bàng Bàng, anh nghe bố bảo công ty sẽ xây khu tập thể ở gần nhà máy mới, sẽ là một khu chung cư cao tầng có thang máy, nhà sẽ rộng hơn đây, lúc ấy có lẽ gia đình anh sẽ chuyển đi.”

Trước dịp nghỉ tết Dương lịch, toàn bộ trường trung học Nguyễn Phi hân hoan chào đón hội diễn văn nghệ thường niên được tổ chức tại hội trường.

Trước giờ bắt đầu hội diễn, Bàn Sánh đi vệ sinh thì nhìn thấy Tạ Ích và cô Tào chủ nhiệm ở ngoài hành lang của hội trường. Hình như hai người đang tranh cãi, tò mò, Bàn Sánh không kiềm lòng được bèn bước về phía đó.

Trên tay cô Tào là một bộ đồ màu trắng, Tạ Ích thì xách hộp đàn violon màu đen đang cố gắng nói gì đó với cô giáo.

Bàn Sánh bước tới sau lưng cậu, nghe thấy Tạ Ích nói: “Em sẽ không mặc bộ này đâu! Em không bao giờ mặc bộ đồ này đứng chơi đàn!”

Cô Tào nói: “VẬY mà em lại không tự chuẩn bị đồ biểu diễn! Chẳng lẽ em mặc áo len lên sân khấu biểu diễn hả?”

Tạ Ích lớn tiếng nói: “Sao lại không được ạ?”

“Thế sao em lại không mặc bộ comple màu trắng này?!”

“Mặc bộ này như đi đóng kịch ấy! Một vở kịch buồn cười!” Tạ Ích lùi lại, khề xua tay với cô Tào: “Nếu không được mặc bộ này, em sẽ không chơi đàn nữa.”

Lúc quay lại khán phòng, tim Bàn Sánh vẫn đập thành thịch.

Câu chuyện vừa nãy khiến cô bị shock, mặc dù không phải học sinh ưu tú nhưng xưa nay Bàn Sánh vẫn luôn kính trọng và nghe lời thầy cô, Cố Minh Tịch cũng vậy, từ nhỏ cậu đã là một đứa trẻ ngoan ngoãn, gần như chưa bao giờ gây phiền phức cho thầy cô.

Bàng Sảnh không biết rằng lại có người dám to gan chống đối thầy cô như vậy, nói chuyện to tiếng với cô giáo như thế.

Khi đến phiên Tạ Ích lên sân khấu, Bàng Sảnh bỗng rất hồi hộp, cô thầm đoán không biết Tạ Ích có mặc bộ comple màu trắng kia không, thực ra Bàng Sảnh không hiểu tại sao cậu lại ghét bộ đồ đó đến thế, cô chỉ nhìn thấy ống quần và tay áo của bộ đó có mấy họa tiết màu vàng, trông cũng đẹp đấy chứ?

Trong tiếng vỗ tay, cậu thiếu niên cầm đàn violon từ tốn bước lên sân khấu, luồng sáng sân khấu chiếu vào cậu. Bàng Sảnh có cảm tưởng như trái tim mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Tạ Ích mặc áo len màu đen của mình, trên cổ áo còn có lông mao, bên dưới là quần jean màu xanh thẫm, chân đi giày thể thao.

Cậu đặt đàn lên vai một cách tự nhiên, giơ cây vĩ lên cao, ngón tay như đang nhảy múa, tiếng nhạc du dương liền vang lên.

Bàng Sảnh bất giác nắm lấy tay áo của Cố Minh Tịch đang ngồi bên cạnh, cô nắm rất chặt, miệng thì thào: “Cố Minh Tịch, Cố Minh Tịch, Tạ Ích ngầu quá, ngầu quá, cậu ấy ngầu chết đi được!”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Kỳ Thi Cuối Học Kỳ

Không bao lâu sau hội diễn văn nghệ là thời gian của kỳ thi cuối học kỳ.

Bàng Sảnh vô cùng lo lắng bởi dù sao cuộc thi này cũng sẽ xếp hạng thành tích của cả khối. Cô xếp thứ bảy từ dưới lên trong lớp sau kỳ thi giữa học kỳ nên xét từ trên phương diện nào thì cũng đang thuộc top “yếu kém” của lớp.

Bàng Sảnh cũng là người biết xấu hổ, Cố Minh Tịch không chỉ là người xếp thứ hai trong lớp mà còn xếp thứ hai trong toàn khối, là người ngồi cùng bàn của cậu, Bàng Sảnh thực sự rất xấu hổ khi là học sinh gần như đội sổ. Vì thế cuộc thi lần này có ý nghĩa quan trọng với cô hơn bất kỳ kỳ thi nào trước đây.

Nhưng thật lạ khi Cố Minh Tịch cũng rất coi trọng kỳ thi lần này, điều này khiến Bàng Sảnh không sao hiểu được.

Mặc dù thành tích của Cố Minh Tịch vẫn luôn cao vọt nhưng hồi tiểu học cậu không phải luôn chiếm vị trí nhất khối, thỉnh thoảng cũng có lần xếp thứ hai, thứ ba nhưng chưa bao giờ cậu lấy thế làm buồn. Vậy nên trong kỳ thi giữa kỳ - kỳ thi đầu tiên sau khi lên cấp hai, cậu giành vị trí thứ hai của khối đã là quá sức tưởng tượng của Bàng Sảnh rồi, cô thấy cậu chẳng có gì phải nuối tiếc hết.

Nhưng lần này Cố Minh Tịch tỏ ra rất không hài lòng với bản thân.

Trước kỳ thi cuối kỳ, cậu làm rất nhiều bài, cũng rất chăm học tiếng Anh. Bàng Sảnh tròn mắt khi nhìn thấy cậu chỉ biết làm bài, đọc sách, rồi lại đọc sách, học bài, bèn nói với cậu: “Cố Minh Tịch, anh đừng ngồi ì mãi một chỗ như thế, ra ngoài giải trí một lát đã.”

Cố Minh Tịch ngược lên nhìn cô, tầm mắt lại lướt qua cảnh tượng bên ngoài cửa sổ. Vị trí của họ ngay cạnh cửa sổ trên tầng ba nên có thể nhìn ra sân thể dục của trường. Trên sân bóng rổ, mấy cậu nam sinh cấp ba đang chơi bóng, những học sinh cấp hai thì chiếm lấy vị trí xung quanh bàn đánh bóng bàn.

Tạ Ích đang đánh bóng bàn, cậu mặc một chiếc áo len đỏ nổi bật, cầm vợt trong tay, lom khom đứng trước bàn chờ phát bóng. Bóng của đối phương vừa được đánh sang cậu liền di chuyển rất mau lẹ, hất cây vợt để đánh bóng sang sân đối phương một cách chuẩn xác.

Cố Minh Tịch thu lại tầm mắt, mím môi lắc đầu rồi nói: “Sắp thi rồi, khi nào thi xong chơi mới đã.”

Bàng Sảnh xì một tiếng, giọng thoáng giễu cợt: “Thi xong là đến nghỉ tết. Anh nghỉ ở nhà là chán nhất đấy, rủ thế nào cũng không chịu ra ngoài.”

Cố Minh Tịch chỉ nhìn cô, không hề cự lại mà chỉ cúi xuống, ngón chân lại kẹp lấy chiếc bút, bắt đầu công phá một bài toán mới.

Bàng Sảnh vẫn đợi cậu đấu võ mồm với mình như khi còn học cấp một nhưng cô nhận ra bây giờ lúc ở lớp, Cố Minh Tịch ngày càng ít nói. Thỉnh thoảng cô lấy bút chọc cậu, chế giễu cậu, thậm chí là trêu chọc cậu, đánh cậu mà Cố Minh Tịch cũng không chấp với cô.

Bàng Sảnh thấy hơi xấu hổ và rất tế nhị. Cô nằm ra bàn nhìn những bạn cùng lớp khác, cứ cách một tuần họ lại được chuyển tổ, ngoài người ngồi cùng bàn, bên cạnh họ còn có những người bạn khác nữa. Vương Đình Đình và Chương Úy ngày càng thân nhau vì một người ngồi bàn trên còn

người kia ngồi bàn dưới; mặc dù Hạ Lam và Lưu Hàn Lâm suốt ngày chí chèo nhưng lúc Lưu Hàn Lâm bị ốm không đi học được, Hạ Lam còn đến tận nhà đưa vở ghi cho cậu ta; người ngồi cạnh Tạ Ích là Tôn Minh Phương – một cô gái có dáng người nhỏ nhắn, Tạ Ích và cậu ấy chỉ là bạn bè bình thường nhưng trái lại Tạ Ích có vẻ rất thân với Khâu Lệ Na. Hôm nào tan học Khâu Lệ Na cũng quay xuống cười nói với Tạ Ích. Còn Giản Triết, sau khi lên cấp hai, hình như cậu và Cố Minh Tịch không còn chơi thân với nhau như trước nữa, cậu có bạn mới, chỉ khi nào Cố Minh Tịch đi vệ sinh cậu mới tới giúp.

Hình như chỉ có Bàn Sánh và Cố Minh Tịch ngồi ở góc lớp này như bị ngăn cách với các bạn khác. Các bạn ngồi bàn trên không thích quay lại nói chuyện với hai người, Bàn Sánh có cảm giác đã qua một học kỳ mà cô vẫn không có người bạn nào mới, không chỉ thế, đến cả Vương Đình Đình cũng không còn thân như ngày xưa nữa.

Vốn dĩ Cố Minh Tịch còn có thể nói chuyện, đùa nghịch với mình nhưng bây giờ hình như cậu ngày càng ít nói một cách khó hiểu. Bàn Sánh thấy hơi khó chịu, chỉ mong sao kỳ thi mau kết thúc để sớm đến đợt nghỉ tết. Tuy nhiên vừa nghĩ đến học kỳ mới sau tết, cuộc sống vẫn sẽ như một hồ nước chết giống bây giờ, Bàn Sánh đã thấy có phần chán nản.

Chỉ là cô muốn tìm một người có thể cùng cô đến hiệu sách thuê truyện tranh, ăn quà vặt trên vỉa hè, cùng cô đi trượt patin, đi công viên trò chơi, dạo cửa hàng bán đĩa hoặc ngồi bên cạnh nhau tâm sự chuyện thầm kín của con gái... Cố Minh Tịch chỉ có thể thực hiện một phần trong số những công việc này. Thế nhưng cho dù trong số những việc cậu có thể thực hiện, thì có đi cùng cô cậu cũng không muốn chơi gì, không muốn ăn uống gì. Nhiều lần như vậy, dĩ nhiên Bàn Sánh sẽ thấy chán.

Cuối cùng kỳ thi cuối học kỳ cũng khép lại vào trung tuần tháng một. Trong bảy môn học: Văn, Toán, Anh, Sử, Địa, Sinh, Chính trị, Bàn Sánh đạt tổng điểm 596, đứng thứ 23 của lớp. Còn Cố Minh Tịch, với tổng điểm

cao hơn 19 điểm so với Tạ Ích, cậu ngồi lên vị trí đầu khối một cách vững chãi.

Nhìn bảng thứ tự được dán trên bảng đen, Bàn Sảnh kích động chạy về phía Cố Minh Tịch, túm lấy tay áo cậu mà nói: “Woa! Cố Minh Tịch! Anh xếp thứ nhất kìa! Không ngờ lại hơn Tạ Ích nhiều điểm như vậy! Giỏi quá đi mất!”

Đôi môi Cố Minh Tịch chỉ hơi cong lên một chút nhưng nụ cười chẳng hề rạn rờ trong ánh mắt, thoáng chau mày nói: “Nhưng... em không được vào top 20.”

Bàn Sảnh thấy chuyện đó chẳng quan trọng, cô đã rất rất hài lòng với thứ hạng của mình rồi. Cô chính là người tiến bộ nhiều nhất lớp, cô biết đó đều là công lao của Cố Minh Tịch.

Bàn Sảnh nói: “Cố Minh Tịch, em thi thế đã là tốt lắm rồi! Kỳ sau em sẽ cố gắng hơn nữa, chắc chắn sẽ được vào top 20.” Cô cười sung sướng, vỗ ngực hào phóng: “Lát nữa đi uống gì đi, em trả tiền!”

Bàn Sảnh nói được làm được. Vừa hết tiết liền xuống quầy bán đồ ăn mua cho Cố Minh Tịch một lon coca, cầm lon nước về lớp, cô mở nắp lon cho cậu, cầm thêm ống hút vào rồi mới đặt xuống cạnh chân Cố Minh Tịch.

Bàn Sảnh ngây thơ không nhận ra ánh mắt kỳ lạ của các bạn trong lớp, rất nhiều người đang thầm đánh giá từng cử chỉ, từng hành động của cô và Cố Minh Tịch. Rồi đến lúc sắp tan học, lớp trưởng đến chỗ Bàn Sảnh nói cô Tào tìm cô.

Bàn Sảnh không thân thiết với các thầy cô, cô là một học sinh rất nhặt nhòa trước mặt họ, chưa bao giờ đặt câu hỏi, chưa bao giờ là cán bộ lớp, thậm chí chức tổ trưởng hay ủy viên môn học cũng chưa bao giờ đảm nhiệm.

Trong mắt các giáo viên, điều đáng chú ý duy nhất về Bàn Sảnh là việc cô ngồi cùng bàn với Cố Minh Tịch. Cô Tào nói với họ Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch đã ngồi cạnh nhau suốt sáu năm cấp một, cô bé sẽ giúp đỡ Cố Minh Tịch trong một số vấn đề thường ngày nên hai người rất thấu hiểu và ăn ý nhau. Vì vậy việc Bàn Sảnh được phân vào lớp chọn của trường trung học Nguyên Phi cũng là nhờ phúc của Cố Minh Tịch. Lẽ ra với thành tích của mình, cô chỉ được phân vào lớp thường mà thôi.

Bàn Sảnh thì không hề hay biết gì cả, cô nghi hoặc đi vào văn phòng, trong đó có bảy, tám thầy cô, ai làm việc của người ấy. Bàn Sảnh thận trọng đi tới trước mặt cô Tào, hỏi: “Cô tìm em ạ?”

“Ừ.” Cô Tào quay lại nhìn Bàn Sảnh, trông cô bé có vẻ căng thẳng, mặt cũng đỏ bừng. Cô Tào thoáng suy nghĩ rồi nói thẳng: “Bàn Sảnh, cô tìm em vì muốn hỏi một số chuyện. Điểm tiếng Anh của em trong cuộc thi lần trước gần như dưới trung bình, sau đó cô có xem bài tập và bài tập trắc nghiệm của em thì thấy cũng khá hơn trước, nhưng bình thường cô chẳng bao giờ thấy em hỏi cô về bài vở. Trong kỳ thi cuối kỳ này cô cũng rất chú ý đến điểm số của em, tiếng Anh 90 điểm, toán 88 điểm, tiến bộ rất nhiều so với giữa kỳ nhưng rõ ràng mới có hai tháng mà thôi.”

Bàn Sảnh càng nghe càng thấy khó hiểu, hoàn toàn không tìm ra trọng tâm trong những lời cô Tào nói. Thế rồi cô Tào ngừng lại một lát, hỏi thẳng: “Bàn Sảnh, em hãy nói thật cho cô biết, có phải trong thời gian này em vẫn luôn chép bài của Cố Minh Tịch rồi lúc thi thì bảo bạn ấy cho nhìn bài không?”

Nghe câu hỏi này, đầu Bàn Sảnh nổ bùm một tiếng. Cô ngược lên nhìn các giáo viên khác trong phòng theo bản năng, trong đó có giáo viên dạy môn học tiếp theo của lớp cô. Họ đang cắm cúi làm việc trên bàn làm việc của mình nhưng Bàn Sảnh cứ cảm thấy họ đang nghe trộm những gì cô Tào nói.

Mặt cô nóng như bị thiêu, nhất thời không biết phải trả lời thế nào, cô đang lựa chọn từ ngữ trong đầu, phải giải thích thế nào cho hợp lý, nói thực ra tối nào cô cũng làm bài cùng Cố Minh Tịch, nhiều chỗ không hiểu cậu đều giảng cho cô.

Nhưng cô không có cơ hội nói ra bởi cô Tào đã liền thoảng: “Bàng Sánh, Cố Minh Tịch là một người tàn tật, có những việc bạn ấy không tiện làm, đúng là em nên chăm sóc, giúp đỡ cậu ấy nhưng không thể vì thế mà bắt cậu ấy phải cho em nhìn bài trong giờ thi cử hay cho em chép bài tập về nhà! Trường cho em vào lớp chọn là vì bố em nhờ chúng tôi, nói Cố Minh Tịch đã quen ngồi cùng bàn với em chứ không phải vì thành tích của em đủ điều kiện. Bản thân em cũng biết khả năng của mình ở mức nào, thi giữa kỳ mới đúng là thành tích của em, em và Cố Minh Tịch đã ngồi cạnh nhau bao nhiêu năm nay, bạn ấy không có tay mà còn biết chăm chỉ học tập, sao em lại không học được tinh thần này của bạn ấy chứ? Sao em lại bắt nạt bạn, bắt bạn cho em nhìn bài!?”

Cô Tào nhấp một ngụm nước rồi tiếp tục khuyên răn: “Còn nữa, Bàng Sánh này, em và Cố Minh Tịch mới học lớp bảy, việc quan trọng là tập trung học tập, đừng có mãi nghĩ đến những chuyện linh tinh. Cố Minh Tịch là một người tương đối đơn giản, con trai, cơ thể lại khiếm khuyết, em lúc nào cũng đối tốt với bạn ấy nên có lẽ bạn ấy sẽ dành cho em một chút tình cảm, đó là chuyện bình thường, cô cũng không tiện nói chuyện với bạn ấy vì sợ làm tổn thương lòng tự trọng của Cố Minh Tịch. Nhưng em nên hiểu chuyện Bàng Sánh ạ, em không được lợi dụng bạn ấy như thế được! Tương lai Cố Minh Tịch chỉ dựa vào con đường học hành, bạn ấy cố gắng rất nhiều, em không được làm cho bạn ấy phân tâm!”

Nghe xong, Bàng Sánh đã hoàn toàn mất đi thôi thúc được biện bạch, tay cô xoắn lại, đầu cúi gằm, hơi nhón chân lên, nhìn chằm chằm sàn nhà như một cách chống đối, cũng chẳng để ý đến những lời dài dòng của cô Tào nữa.

Cuối cùng những lời dài dòng ấy cũng cho ra kết quả, cô Tào yêu cầu Bàn Sảnh phải cam đoan sẽ không bao giờ lặp lại sai lầm này. Khi những giáo viên khác trong văn phòng đồng loạt dồn ánh mắt về phía cô, cuối cùng Bàn Sảnh cũng lên tiếng:

Cô nói: “Thưa cô, em muốn được đổi chỗ, em không muốn ngồi cùng bàn với Cố Minh Tịch nữa.”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Lời Đồn Vô Căn Cứ

Bàng Sánh rời khỏi văn phòng, dọc theo hành lang trở về lớp học. Đi được một lúc, cô không kiềm chế được liền bật khóc.

Đang giờ tan học, từng nhóm học sinh sau khi đã biết thành tích cuối kỳ của mình đi ngang qua cô, người vui, người buồn, ríu rít vừa đi vừa nói chuyện, đôi khi còn có người tò mò nhìn cô.

Bàng Sánh dùng mu bàn tay quạt nước mắt, cắm cúi đi về lớp.

Lớp cô đã về quá nửa, người được phân công trực nhật đang chuẩn bị dọn dẹp vệ sinh. Bàng Sánh đi tới cạnh Cố Minh Tịch, lặng lẽ thu dọn cặp sách, Cố Minh Tịch thì vẫn ngồi yên trên ghế, im lặng nhìn cô.

Khi cô đứng dậy khoác cặp lên vai, Cố Minh Tịch mới gọi: “Bàng Bàng.”

Cậu đứng lên đi tới trước mặt Bàng Sánh nhưng Bàng Sánh lại chuyển hướng lẩn tránh cậu, Cố Minh Tịch lại đi vòng tới trước mặt, chặn cô bên cạnh bàn học.

Hết đường trốn tránh, Bàng Sánh chỉ biết cúi gằm mặt. Cố Minh Tịch khẽ quay sang nhìn cô rồi một lúc lâu sau mới hỏi: “Em sao thế? Cô Tào tìm em có chuyện gì?”

“Chẳng sao cả.” Bàng Sánh lí nhí nói: “Về thôi, sắp đến giờ chiếu phim hoạt hình rồi.”

Cố Minh Tịch còn muốn hỏi tiếp nhưng mấy bạn ở lại quét lớp lại bắt đầu xì xào vì tư thế của Cố Minh Tịch và Bàn Sảnh cực kỳ mờ ám. Cậu chặn cô trong không gian nhỏ hẹp giữa bàn học và tường lớp, thậm chí người còn nghiêng về phía đó. Khoảng cách lúc này giữa họ thật gần, gần đến mức có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương một cách rõ nét. Đám con trai giơ chổi huýt sáo, thậm chí còn có người hô to: “Cố Minh Tịch! Hôn đi!”

Cố Minh Tịch đành đứng thẳng dậy rồi lùi lại mấy bước, hai má ửng hồng. Bàn Sảnh ngược lên, mắt đỏ sọc lườm mấy thằng nhóc lăm mồm một cách dữ dằn.

Đám nhóc không nhận ra điểm khác lạ của Bàn Sảnh nên vẫn đùa cợt nhả. Mạc Tiểu Cường còn bắt chước động tác vừa rồi của Cố Minh Tịch, chặn một đứa con trai khác vào bảng đen, lại còn cho hai tay vào thân áo, để hai cánh tay áo trống không buông thõng xuống. Tên bị chặn kêu lên một cách kỳ dị: “Đáng ghét! Không được hôn người ta!”

Đám bạn đứng xem thì tỏ vẻ cố nhịn cười. Cố Minh Tịch nghiêng rặng, sụp mắt xuống, đang định gọi Bàn Sảnh về thì cô gái trước mặt cậu đã lao nhanh lên bực giảng.

Cô cầm lấy hộp phấn viết trên mặt bàn, giơ tay lên cao. Thấy cô sắp đổ phấn xuống đầu Mạc Tiểu Cường, Cố Minh Tịch hô to: “Bàn Sảnh!”

Nhưng hộp phấn không bị đổ xuống, có người túm tay Bàn Sảnh từ phía sau, cô quay lại với đôi mắt ngấn nước, không ngờ lại là Tạ Ích vừa về sau trận đá bóng.

Cố Minh Tịch đã chạy tới bên cạnh Bàn Sảnh, chau mày nhìn cô. Tạ Ích thì bình tĩnh lấy hộp phấn ra khỏi tay Bàn Sảnh, cậu liếc qua Mạc Tiểu Cường rồi quay người đi dọc một vòng các lối đi trong lớp vừa đi vừa đổ

phấn xuống nền nhà, còn vờ vô tình giẫm lên làm chúng nát bét trên nền đất, bụi phấn làm nền lớp trông rất bẩn.

Mọi người chỉ biết lặng im, Tạ Ích quay lại bực giảng, ném hộp không vào người Mạc Tiểu Cường rồi lạnh lùng nói: “Rảnh rồi quá phải không? Quét nhà đi kìa!”

Cố Minh Tịch và Bàn Sảnh cùng đạp xe về nhà, Bàn Sảnh không nói gì, Cố Minh Tịch chăm chú nhìn cô hồi lâu rồi nói: “Bàn Sảnh, em đừng nghĩ đến mấy lời người ngoài nói!”

Cậu gọi cả họ và tên cô chứng tỏ bản thân cậu rất trân trọng cuộc đối thoại này nhưng Bàn Sảnh vẫn chỉ im lìm.

Cố Minh Tịch suy nghĩ rồi hỏi: “Em muốn ăn khoai lang nướng không? Anh mời.”

Bàn Sảnh: “...”

“Hay là ăn mít?”

“...”

“Hạt dẻ rang đường, bánh tổ chiên, Lạp xưởng nướng?” Cố Minh Tịch kể hết những món Bàn Sảnh thích ăn: “Đậu phụ thối chiên, giò viên, KFC?”

“...”

Cậu mỉm cười như hoàn toàn không thấy bực bội vì chuyện lúc nãy: “Em muốn ăn gì anh cũng mời em. Hôm nay có điếm, thấy em tiến bộ nhiều nên anh định thưởng cho em...”

Không nhắc đến chuyện này thì thôi, vừa nghe thấy câu nói đó, trong lòng Bàn Sảnh lập tức ngổn ngang trăm mối tơ vò. Cô to giọng cắt ngang cậu: “Ai cần anh thưởng! Ai cần anh thưởng chứ! Anh thích ăn thì tự đi mà ăn! Điểm anh cao nhất khối còn gì! Người đáng được thưởng nhất phải là anh mới đúng! Em làm gì có tư cách được hưởng ké vinh quang đó?!”

Cố Minh Tịch không hiểu gì khi nghe những lời nói dồn dập như súng liên thanh đó của Bàn Sảnh, đành ấp úng gọi: “Bàn Bàn...”

Cậu thật tội nghiệp, đôi mắt thuần khiết gần như trong suốt. Bàn Sảnh biết mình quá đáng nhưng cô cũng thấy rất ấm ức mà không biết nói cùng ai, đành phải giận lây sang Cố Minh Tịch.

Cô biết chắc chắn cậu sẽ không giận, thực sự có một điều cô Tào nói không sai, đúng là cô luôn kiểm chuyện bắt nạt cậu.

Vừa nghĩ thế nước mắt đã bưng bình rơi xuống, Bàn Sảnh nghiêng rãnh quay đi, “hứ” một tiếng, tranh thủ lúc Cố Minh Tịch vẫn chưa kịp trông thấy giọt lệ tràn khỏi khóe miệng, đạp xe nhanh hơn về nhà.

Lần nào hai người giận đối nhau cô cũng lấy chiêu này ra đối phó cậu. Cô biết Cố Minh Tịch không thể đuổi theo mình bởi nếu cậu đạp xe quá nhanh thì sẽ rất khó phanh và dễ bị ngã. Thực ra trong học kỳ này, không ít lần cậu ngã ra đường nhưng lúc nào cũng giấu bố mẹ, chỉ nhờ Bàn Sảnh vào hiệu thuốc mua urgo rồi giúp cậu dán lên vết trầy xước.

Không còn phải thi cử, mỗi học sinh được phép nghỉ ở nhà hai ngày. Không phải sang nhà Cố Minh Tịch học nhóm, Bàn Sảnh thấy vô cùng bức bối, cả ngày chỉ ôm lấy cái tivi hoặc đem truyện tranh ra đọc. Có lần Cố Minh Tịch sang nhà tìm cô nhưng Bàn Sảnh lại bưng bình trốn trong phòng chứ không chịu ra gặp cậu. Cố Minh Tịch đợi ở phòng khách nửa tiếng, cuối cùng đành ra về.

Bàng Sánh biết mình là kẻ giận cá chém thớt, Cố Minh Tịch không làm gì sai mà trái lại cô còn được cậu giúp đỡ rất nhiều, nếu không có cậu thì thành tích của cô cũng không tiến bộ nhanh đến vậy.

Nhưng cũng chính vì cậu mà Bàng Sánh bị người ta đồn đại, không kết giao thêm được bạn mới, lại còn bị cô giáo cho là chép bài tập, nhìn bài thi của Cố Minh Tịch! Cô Tào còn nói cô đã lợi dụng cậu! Điều khiến Bàng Sánh khó chấp nhận nhất là đến bây giờ mới biết thì ra cô được phân vào lớp chọn là vì cô đã ngồi cạnh Cố Minh Tịch suốt sáu năm cấp một!

Đúng là nực cười thật! Cô nằm trên giường tức tối nghĩ: Trong mắt các bạn khác, cô là “bạn gái” của Cố Minh Tịch, còn đối với thầy cô, có lẽ cô sắm vai bảo mẫu của Cố Minh Tịch chẳng?!

Lần đến trường cuối cùng trước kỳ nghỉ Tết là để lấy bảng điểm, Bàng Sánh không đi cùng Cố Minh Tịch, cũng chẳng quan tâm cậu đến trường bằng cách nào, tóm lại tạm thời cô không muốn nói chuyện với cậu.

Ban đầu Cố Minh Tịch cũng không hiểu Bàng Sánh giận mình chuyện gì. Mãi đến khi đi vệ sinh cùng Lưu Hàn Lâm, cậu bạn mới trách móc cậu: “Cố Minh Tịch, lần sau thi cậu đừng cho Cua nhìn bài nữa, cậu ấy thi được điểm cao như vậy là không công bằng với những người khác!” Cố Minh Tịch mới biết Bàng Sánh gặp phải chuyện gì.

Lúc gần tan học, vốn dĩ cậu định nói chuyện với Bàng Sánh thì lại bị cô Tào gọi đến văn phòng. Trước khi đi, cậu nói với Bàng Sánh đang bận thu dọn sách vở: “Bàng Sánh, em đợi anh một lát nhé, tí nữa về cùng cho vui.”

Bàng Sánh cúi gằm mặt, bĩu môi không để ý đến cậu.

Đứng trong văn phòng giáo viên, nghe những lời dạy bảo ân cần của cô Tào, cuối cùng Cố Minh Tịch cũng hiểu cặn kẽ “chân tướng sự thật”, cậu không thể giữ im lặng được nữa, bèn nói: “Em đảm bảo với cô là Bàng

Sánh không hề nhìn bài em trong giờ kiểm tra, hoàn toàn không! Điểm số đó là do chính bản thân cậu ấy giành được!”

Cô Tào xua tay, nói với giọng hơi thiếu kiên nhẫn: “Cố Minh Tịch, em không cần phải nói đỡ cho bạn ấy, cô biết em và bạn ấy lớn lên với nhau từ nhỏ nên rất thân thiết, nhưng em bao che cho bạn như thế không phải giúp bạn đâu, em đang làm hại Bàn Sánh đó! Em bảo tự bạn ấy thi được điểm cao như vậy? Em bảo cô làm sao mà tin được đây, mới hai tháng mà từ 60 điểm tiếng Anh bạn ấy vọt lên tận 90 điểm? Nếu bạn ấy có gia sư ở nhà hoặc chăm hỏi bài thầy cô giáo thì còn hiểu được, đây thì không, không bao giờ thấy hỏi bài giáo viên gì cả!”

Cố Minh Tịch nhún vai vẻ nóng lòng, nói: “Không phải đâu ạ, thực ra ngày nào Bàn Sánh cũng...”

“Được rồi, em không cần nói nữa.” Cô Tào đứng dậy vỗ vai Cố Minh Tịch. Một giáo viên chủ nhiệm trẻ chắc chắn sẽ dành nhiều sự quan tâm cho học sinh bị tàn tật hơn những học sinh khác. Với Cố Minh Tịch, bề ngoài thì có vẻ như cô Tào rất hòa nhã nhưng thực ra không tránh khỏi vài phần xa cách, thậm chí cô còn hơi sợ những tiếp xúc cơ thể như động tác vỗ vai vừa rồi nên bình thường vẫn cố gắng tránh.

Cô nói tiếp: “Cố Minh Tịch em không cần phải nghĩ nhiều, cô chỉ nói với em vậy thôi, kể cả em học giỏi thì cũng không thể dung túng cho bạn học một cách vô nguyên tắc như vậy. Dù sau này em có ngồi cạnh bạn khác thì cũng phải kiên trì giữ lấy nguyên tắc của mình, hiểu chưa?”

Cố Minh Tịch bắt ngay được trọng tâm trong câu nói của cô Tào, hai mắt cậu mở to, hỏi: “Ngồi cạnh bạn khác ạ?”

Cô Tào gật đầu: “Ừ, cô đã đồng ý với Bàn Sánh là sau khi bắt đầu học kỳ hai, bạn ấy sẽ không còn ngồi cạnh em nữa, tới lúc đó cô sẽ chọn một bạn có lực học khá tới ngồi cùng em...”

Còn chưa dứt lời, cô Tào đã thấy Cố Minh Tịch chạy ra ngoài. Khi chạy tới cửa văn phòng thì cô thấy cậu nam sinh đang chạy như bay trên hành lang, hai tay áo trống không tung bay theo gió, chẳng mấy chốc đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Lúc Cố Minh Tịch chạy về đến lớp thì Bàn Sảnh đã không còn ở đó nữa. Cậu dọn sách vở với tốc độ nhanh nhất có thể, vội đến mức không thể dùng cách nào đeo cặp sách ngay ngắn lên vai, cậu quyết định cúi xuống dùng miệng cắn quai cặp sách rồi cứ thế chạy xuống cầu thang tới tận nhà xe.

Cặp sách nặng làm mồm miệng cậu tê dại nhưng Cố Minh Tịch vẫn cố chịu đựng. Khi chạy đến nhà xe thì chỉ có lác đác vài chiếc xe đạp, chẳng thấy bóng dáng Bàn Sảnh đâu nữa.

Cố Minh Tịch cảm thấy bất lực, hé mở hàm răng để cặp sách rơi xuống đất đánh “bịch” một tiếng.

Một mình cậu đứng trong nhà xe thờ phì phò, rất lâu sau đó, nhà xe người đến người đi, cuối cùng chỉ còn lại duy nhất chiếc xe đặc biệt của Cố Minh Tịch. Cố Minh Tịch nhìn chăm chăm chiếc xe đạp của mình đến bần thần, cậu hít sâu một hơi rồi quay lại dùng miệng nhấc cặp sách lên, đi xe về nhà.

Tối hôm đó Bàn Thủy Sinh đi họp phụ huynh. Bàn Sảnh đang đọc truyện tranh trong phòng thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

Bàn Sảnh nghe thấy tiếng mẹ đi mở cửa, sau đó thì nghe được tiếng nói chuyện của Cố Minh Tịch. Lát sau Kim Ái Hoa đến mở cửa phòng con gái: “Sảnh Sảnh, Minh Tịch sang tìm con này.”

Trong khi Bàn Sảnh ngồi dậy thì Cố Minh Tịch đã vào đến phòng cô. Hình như cậu vừa tắm xong, tóc ướt nhẹ, mặc chiếc áo thể thao có bông màu xám, kiểu áo có cả mũ vừa dày vừa mềm. Mặc dù hai bên tay áo rũ xuống nhưng trông cậu vẫn gọn gàng đáng yêu.

Nhưng gương mặt cậu có vẻ hơi mất tự nhiên. Mặc dù Kim Ái Hoa đã đóng cửa lại nhưng Cố Minh Tịch vẫn đứng ở đó, Bàn Sảnh chỉ nhìn cậu một cái rồi nằm sấp lên giường, tiếp tục đọc truyện.

Cố Minh Tịch đi tới bàn học của cô, ngồi lên ghế. Bàn Sảnh mặc cậu, cậu cũng không bắt chuyện với cô, chỉ lặng lẽ ngồi im.

Bàn Sảnh cũng không phải dạng vừa. Có người ngồi ngay bên cạnh mà cô vẫn có thể ung dung đọc truyện, Cố Minh Tịch ngồi im được mười phút rồi không nhịn thêm được nữa, nhắc chân để lên giường cô, dùng ngón chân giở mấy cuốn truyện rồi hỏi: “Em đang đọc truyện gì...”

“Bốp!” Bàn Sảnh không khách sáo đập luôn vào bắp chân cậu, Cố Minh Tịch vội bỏ chân xuống, Bàn Sảnh lườm cậu: “Không được để cái chân thối của anh lên giường em!”

“...” Nét mặt thoáng thay đổi, Cố Minh Tịch khẽ nói: “Chân anh sạch, anh rửa rồi.”

“Rửa rồi cũng không được!” Bàn Sảnh phụng phịu ngồi dậy, ném quyển truyện vào một góc rồi hỏi: “Tìm em có việc gì?”

Cố Minh Tịch nhìn cô rồi nói: “Tối nay mẹ anh đi họp phụ huynh. Anh đã nhờ mẹ nói với cô Tào là hai tháng nay ngày nào em cũng làm bài tập với anh, chỗ nào em không hiểu anh đều giảng cho em. Chiều nay anh đã nói rồi nhưng cô ấy không tin nên anh nhờ mẹ nói hộ, nếu cô Tào vẫn không tin thì anh sẽ bảo mẹ anh nói với bố em. Tóm lại... Chắc chắn anh sẽ khiến cô Tào tin là em tự lực cánh sinh làm bài thi. Trong thời gian này em đã rất cố gắng, cô Tào không thể nghi oan cho em được.”

Cố Minh Tịch đang trong giai đoạn vỡ giọng nên giọng cậu hơi khàn, không dễ nghe chút nào. Thế nhưng ngữ điệu vẫn ôn hòa và điềm đạm, lúc nói, hai mắt cậu nhìn thẳng vào Bàn Sảnh, hoàn toàn không một chút dao động.

Bàn Sảnh cúi gằm mặt, hai tay không ngừng vôn vê ga trải giường, hồi lâu không lên tiếng.

Cố Minh Tịch đợi thêm một lúc rồi mím chặt môi, dững cảm nói: “Thế nên... Bàn Bàn, em đừng đổi chỗ được không?”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Sự Thay Đổi Của Cậu Ấy

Trong căn phòng yên ắng, Bàn Sảnh nhìn vào mắt Cố Minh Tịch. Cô chợt nghĩ, suy cho cùng chuyện gì đã xảy ra trong mấy năm nay mà lại khiến cho cô và Cố Minh Tịch khó xa rời nhau đến thế?

Đầu tiên khi họ cùng đi học, Bàn Thủy Sinh nhắc nhở Bàn Sảnh hết lần này đến lần khác: “Sảnh Sảnh, con là em gái của Minh Tịch, Minh Tịch không có tay, nếu bị các bạn bắt nạt, con phải nói với cô giáo, về nhà phải nói với bố. Quan trọng nhất là có những việc Minh Tịch không tự làm được, con phải nhớ giúp đỡ anh ấy nhé.”

Bàn Sảnh đã bắt đầu đi học cùng Cố Minh Tịch với nhiệm vụ đó trên vai. Đó mới là thời điểm Cố Minh Tịch mất tay được một năm, cậu thực sự không làm được việc gì cho ra hồn. Giở sách vở, viết chữ bằng chân với cậu khó hơn lên trời, ô ly trên trang giấy bé xíu còn con chữ dưới ngòi bút được cậu viết ra bằng chân lại to đùng. Chẳng có cách nào khác, cậu phải dành ra nhiều thời gian hơn người khác để chăm chỉ tập viết.

Lý Hàm theo cậu đến trường trong suốt tuần học đầu tiên. Vừa chăm sóc Cố Minh Tịch chị vừa hướng dẫn cho Bàn Sảnh cách giúp đỡ cậu. Sau đó Lý Hàm không đến trường nữa, cô bé sáu tuổi Bàn Sảnh trở thành người giúp đỡ Cố Minh Tịch trong cuộc sống.

Lúc đến lớp và lúc ra về, Bàn Sảnh phải giúp Cố Minh Tịch bỏ cặp xuống và đeo cặp lên vai; lúc Cố Minh Tịch dọn đồ dùng bằng chân, Bàn Sảnh cũng phải giúp một tay vì Cố Minh Tịch làm việc này vẫn chưa thành thạo, sách vở đồ dùng thường rơi xuống đất mà cậu lại không tiện nhặt lên;

trong giờ uống sữa giữa buổi, Bàn Sảnh phải cắm ống hút vào bình sữa cho Cố Minh Tịch rồi đặt tới bên chân cậu; còn trong giờ ăn cơm, Bàn Sảnh phải đi lấy suất ăn cho Cố Minh Tịch. Thời gian đó Cố Minh Tịch vẫn chưa thể tự ăn cơm, thường làm rơi vãi lên quần áo, Bàn Sảnh phải lau đi cho cậu thậm chí mùa đông mặc nhiều quần áo khó cử động, Bàn Sảnh còn phải đút cơm cho Cố Minh Tịch.

Thực ra những chuyện tương tự như vậy nhiều không đếm xuể. Trong lớp hay cả những hoạt động ngoại khóa, Bàn Sảnh nhỏ bé chẳng khác nào cái bóng của Cố Minh Tịch, ngoài đi vệ sinh, Bàn Sảnh phải giúp đỡ Cố Minh Tịch trong tất cả những việc còn lại: đội mũ, lấy đồ, cởi áo mưa, thắt dây giày, mua vé xe bus, cho cậu uống nước, lau mồ hôi...

Có lẽ cuộc sống đó đã kéo dài quá lâu, đến mức làm cho Bàn Sảnh quen với nó và Cố Minh Tịch cũng vậy. Mặc dù sau này Cố Minh Tịch đã biết cách tự làm rất nhiều việc, ít khi cần đến sự giúp đỡ của Bàn Sảnh hơn trước nhưng họ vẫn quen có người kia bên cạnh.

Thế nhưng một ngày nào đó thế cân bằng này sẽ bị phá vỡ. Họ dần trưởng thành, dần phát hiện cái tôi độc lập trong con người mình, họ sẽ mong muốn có được cuộc sống của riêng mình. Giống như tất cả các cô cậu tuổi teen bình thường khác trên đời, họ không thích bố mẹ đọc trộm nhật ký của mình và cũng không còn tâm sự mọi chuyện với bố mẹ nữa; vì một nụ cười dành cho mình của ai đó mà họ thầm thương trộm nhớ trong lớp mà vui vẻ thật lâu; họ muốn có thêm những người bạn mới và có những hoạt động xã giao như những người trưởng thành thực sự; họ thấy hào hứng với tất cả những điều mới lạ, quan sát thế giới này bằng đôi mắt tò mò và đầy nhiệt thành; bắt đầu theo đuổi thần tượng, đọc những cuốn sách mà trước kia không hiểu, bắt đầu tự suy nghĩ, bắt đầu trưởng thành hơn.

Họ không còn muốn bị bó buộc trong lối mòn của cuộc sống trước đây, trải qua mỗi ngày một cách tẻ nhạt nữa.

Trong thời khắc đó bỗng nhiên Bàn Sảnh nhớ tới Tạ Ích, một Tạ Ích thật ngẫu, một Tạ Ích đáng yêu, một Tạ Ích xử sự rất lạ lùng nhưng lại vô cùng lôi cuốn. Rõ ràng đối với cô nàng Bàn Sảnh chưa tròn mười ba tuổi, sức hấp dẫn của một Cố Minh Tịch ngoan ngoãn, điềm đạm và sống nội tâm không thể nào sánh kịp Tạ Ích.

Là một đứa trẻ bình thường không ai không hâm mộ Tạ Ích, hâm mộ thái độ sống thoải mái và phóng khoáng vô cùng của cậu. Sau mười mấy năm sống dưới vòng tay của thầy cô và bố mẹ, Tạ Ích bất thành linh xuất hiện trong cuộc đời Bàn Sảnh như một vì sao trên trời, chiếu sáng muôn dặm nhưng lại xa không với tới.

Không đợi được câu trả lời của Bàn Sảnh, Cố Minh Tịch bèn nói thêm: “Bàn Bàn, thật đó, em đừng đổi chỗ. Anh biết em không vui khi cứ bị ngồi mãi ở góc cuối lớp nhưng mà...”

“Cố Minh Tịch.” Bàn Sảnh khẽ cất giọng gọi tên cậu, Cố Minh Tịch lập tức không nói gì nữa. Bàn Sảnh ngồi bó gối trên giường, đặt cằm trên đầu gối nhìn cậu một cách chăm chú.

Cô nói: “Em đã ngồi cùng anh suốt sáu năm rồi, Cố Minh Tịch, đã quá lâu rồi. Anh nói đúng, em không muốn tiếp tục ngồi bàn cuối nữa, đâu chỉ là bàn cuối mà còn ở trong tận góc lớp, hết tiết cũng chẳng có ai muốn nói chuyện với em. Chắc anh không biết, ngày xưa em rất thân với Vương Đình Đình nhưng bây giờ chủ nhật nào cậu ấy cũng đi chơi cùng Chương Úy và Khâu Lệ Na, chẳng bao giờ rủ em cả. Các cậu ấy nói em với anh đang yêu nhau vì suốt ngày như hình với bóng. Họ còn nói số em may mắn, được chép bài tập của anh, được nhìn bài anh trong giờ kiểm tra nên điểm mới cao thế.”

Nói đến đây Bàn Sảnh bật khóc, từng giọt nước mắt tí tách rơi xuống: “Cô Tào còn nói em được vào lớp chọn là vì em chịu ngồi cạnh anh chứ lẽ ra em chỉ được học lớp thường thôi. Cố Minh Tịch, em không thể

nào tham gia vào những câu chuyện mà các bạn nữ lớp mình nói, còn đám con trai thì suốt ngày lấy chuyện của hai bạn mình ra chế giễu em. Em thực sự không thích thế, thật đấy, em rất ghét cái kiểu này. Cố Minh Tịch tại sao em cứ phải nhường nhịn anh mãi như thế? Sáu năm rưỡi, đã quá lâu rồi. Bây giờ anh dùng chân làm việc đã rất thành thạo thì đâu cần em phải ngồi cùng bàn nữa?!”

Khi Bàn Sảnh nói ra những lời này, đôi mắt vốn trong trẻo của Cố Minh Tịch dần trở nên âm đạm, cậu nhìn cô chăm chú, môi mím chặt.

Hai người cùng giữ im lặng, trong căn phòng chỉ còn tiếng thút thít khe khẽ của Bàn Sảnh. Lát sau, Cố Minh Tịch nói: “VẬY... Bàn Bàn, nếu em chuyển chỗ, bạn mình vẫn có thể cùng đi học, cùng tan học chứ?”

“Anh có tự đi xe được một mình được không?” Hai mắt Bàn Sảnh đỏ sọc, ghen ngào nói: “Nếu anh tự đi xe được một mình thì tốt nhất chúng ta không nên đi về cùng nhau. Em không thích họ bàn tán này nọ.”

Cố Minh Tịch nghiêng răng thật chặt khiến hàm răng cũng hơi đau, cậu hỏi tiếp: “VẬY kỳ sau em có còn đến nhà anh học buổi tối không?”

Bàn Sảnh khịt mũi rồi chậm rãi lắc đầu.

Cố Minh Tịch chau mày: “Nếu lỡ thành tích của em kém đi thì sao? Lần trước anh đã hứa với em là sẽ không bao giờ để em thi kém như trong đợt giữa học kỳ nữa.”

Bàn Sảnh nhìn sang hướng khác, buồn bã nói: “Em sẽ tự chăm chỉ học. Cố Minh Tịch, anh không phải thầy giáo của em, em thi tốt hay thi kém cũng chẳng liên quan gì đến anh cả.”

Nghe thấy cô nói vậy, Cố Minh Tịch liền đứng phắt dậy.

Bàng Sánh vẫn giữ tư thế ngồi bó gối, Cố Minh Tịch đứng một lúc, khẽ nói: “Biết rồi, vậy anh về đây.”

Cậu đi về phía cửa phòng Bàng Sánh, định dùng chân mở cánh cửa nhưng khi ngón tay chạm vào phần tay nắm, cậu lại hạ chân xuống và quay lại nhìn cô.

Bàng Sánh vẫn giữ nguyên tư thế ấy còn Cố Minh Tịch thì nhìn cô chăm chăm, cả hai đều không động đậy chẳng khác nào hai pho tượng sống. Rất lâu sau đó Cố Minh Tịch mới quay lại, nhắc chân mở cửa rồi chậm chậm đi ra.

Bàng Sánh nghe thấy tiếng cậu chào Kim Ái Hoa, cậu thay dép ở cửa tạo thành tiếng loẹt quẹt do gế mài xuống đất, tiếp theo là tiếng mở rồi đóng cửa, sau đó căn nhà trở nên im phăng phắc.

Bàng Sánh ngã nhào xuống giường, lát sau, cô òa khóc thành tiếng.

Nghỉ tết năm đó Cố Minh Tịch và Bàng Sánh không chơi với nhau. Trong bữa cơm của hai gia đình, hai đứa trẻ gặp nhau nhưng cũng chỉ nói về những chuyện vô thưởng vô phạt, về phim hoạt hình, về bài tập tết. Bàng Sánh có cảm giác Cố Minh Tịch đang tỏ ra rất xa cách, về phía mình, hình như cô không thể như ngày xưa, không thể hống hách ngang ngược một cách không ngần ngại trước mặt cậu nữa.

Học kỳ thứ hai vừa bắt đầu, cô Tào đã bắt tay ngay vào việc chuyển chỗ. Như để che giấu một điều gì đó, cô giáo đã thực hiện việc đổi chỗ cho tất cả các học sinh trong lớp. Lần này chỗ ngồi của Bàng Sánh được thay đổi làm tất cả các bạn khác lấy làm ngạc nhiên, chỉ có Bàng Sánh và Cố Minh Tịch là im lặng.

Cuối cùng Bàng Sánh được chuyển đến bàn thứ hai trong dãy sát tường, gần như chéo thẳng với vị trí của Cố Minh Tịch. Lúc Bàng Sánh thu dọn sách vở, Cố Minh Tịch chỉ im lặng không mảy may lên tiếng.

Cuối cùng cô ôm cặp đứng dậy, khẽ hỏi Cố Minh Tịch: “Anh đã biết ai sẽ chuyển đến ngồi cạnh chưa?”

Cố Minh Tịch không ngược lên nhưng vẫn trả lời: “Anh đã nói với cô Tào là không cần ai ngồi cạnh, anh muốn được ngồi một mình một bàn.”

Bàng Sánh: “...”

Bạn học ngồi cạnh Bàng Sánh ở vị trí mới là một cậu con trai tên Hồ Thiêm Lực, đó là một cậu nam sinh mập mập hay cười, trông rất giống Phật Di lặc và cũng rất dễ chịu. Ngồi trên cô là Tôn Minh Phương và Tương Lỗi, bàn sau là Khâu Lệ Na và Tạ Ích.

Từ khi bắt đầu đi học đến nay Bàng Sánh chưa bao giờ được ngồi ở những bàn phía trên, lúc đầu cô cũng thấy có phần không quen nhưng sau một thời gian, cô nhận ra cảm giác được hòa đồng với mọi người thực sự rất tuyệt.

Thêm vào đó, cô còn ngồi ngay bên trên Tạ Ích, hết tiết có thể nói với cậu vài câu, mỗi lần truyền bài tập, đề thi cũng có thể nhìn cậu một cái, và lần nào trái tim cô cũng đập loạn xạ.

Còn Cố Minh Tịch thì ngồi một mình ở bàn cuối.

Qua lần điều chỉnh của toàn khối sau kỳ thi cuối học kỳ một, lớp A6 vẫn có 47 học sinh, trong đó 46 người được xếp ngồi bàn hai, chỉ mình Cố Minh Tịch là không ngồi cạnh bạn nào.

Cậu ngày càng ít nói, đi học hay tan học cũng chỉ có một mình, hiếm lắm mới nói chuyện với Giản Triết và Lưu Hàn Lâm, cậu cũng nhờ hai người bạn giúp mình chuyện đi vệ sinh và lấy hộ cơm trưa.

Trước đây cậu không như thế.

Hồi học cấp một cậu không phải một người ít nói, và cũng rất tích cực tham gia các hoạt động của lớp. Lần nào trong câu chuyện Bàn Thủy Sinh và Kim Ái Hoa cũng nhắc đến Cố Minh Tịch, họ nói cậu bé này thật không đơn giản, dù mất cả hai tay nhưng không hề trở nên tự ti hay mặc cảm, vẫn cười đùa với Bàn Sánh như bình thường, ngày nào cũng thấy cậu cười rạng rỡ.

Nhưng giờ thì sao?

Bàn Sánh ngồi trên nên hầu như cô sẽ không thể nhìn thấy Cố Minh Tịch. Kể cả lúc hết tiết, cô cũng không thể đường đường chính chính ngoái lại nhìn cậu, chỉ biết tranh thủ lúc ra vào lớp để liếc trộm cậu thật nhanh.

Cô bao giờ cũng đi ra đi vào bằng cửa sau để được nhìn thấy cậu. Nhiều lúc Cố Minh Tịch chỉ giữ nguyên một tư thế ngồi trên ghế, khom lưng, gập chân đặt lên mặt bàn, cây bút trên ngón chân cậu không ngừng chuyển động phục vụ chủ nhân của nó làm bài.

Chỉ có một lần khi Bàn Sánh đi vào từ cửa sau là thấy Cố Minh Tịch ngồi thẳng lưng dựa vào ghế, hai chân để dưới đất, hai tay áo trống không bất động buông thõng bên người, đang quay đầu nhìn ra cửa sổ.

Đám học sinh trong lớp đang cười nói ầm ĩ nhưng cậu gần như không hề hay biết, chỉ lẳng lặng phóng tầm mắt nhìn ra cửa sổ.

Đương là những ngày đầu xuân thời tiết rất đẹp, trải qua cả mùa đông, cây cối trên sân thể dục bắt đầu đâm chồi nảy lộc, trông xanh mướt thật thích mắt. Bầu trời xanh ngắt một màu, chỉ có vài đám mây trôi lững lờ, Bàn Sánh chợt nhớ tới lúc mình ngồi cạnh cửa sổ, cảm giác đôi má được làn gió dịu dàng mơn man thật dễ chịu.

Bàng Sảnh biết Cố Minh Tịch rất ít khi nhìn ra bên ngoài như vậy bởi vì nếu tầm mắt nhìn theo hướng đó, cậu sẽ bị Bàng Sảnh cho là đang nhìn mình. Sau đó cô sẽ dùng đầu bút chọc vào sườn Cố Minh Tịch, dữ dằn mắng: “Nhìn gì mà nhìn! Quay ra chỗ khác ngay!”

Còn bây giờ, cậu ngồi ở vị trí bên cạnh cửa sổ, sẽ không còn bị người nào che khuất tầm mắt nữa. Cậu cứ nhìn mãi ra bên ngoài như vậy, chỉ cho Bàng Sảnh nhìn thấy gáy mình, khiến cô không đoán được vẻ mặt cậu.

Đúng là này Cố Minh Tịch bất ngờ quay lại, Bàng Sảnh không kịp nhìn sang chỗ khác, hai tầm mắt thành hình giao thoa.

Cố Minh Tịch không thể tỏ ra xấu hổ, ánh mắt cậu tĩnh lặng như nước, nhìn qua Bàng Sảnh thật nhanh rồi cậu tháo giày, đặt hai chân lên bàn, cúi gằm mặt xuống.

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Nụ Cười Ấm Áp

Trong kỳ thi giữa học kỳ hai lớp bảy, Bàn Sảnh bị tụt hạng, cô chỉ giành được vị trí thứ ba mươi bảy trong lớp, dĩ nhiên không tránh khỏi bị Bàn Thủy Sinh mắng cho một trận, may mà không bị đánh.

Bàn Thủy Sinh đập bàn hỏi Bàn Sảnh: “Mày nói cho tao nghe! Tại sao lúc đi học hay tan học mày lại không về cùng Minh Tịch? Tại sao lại chuyển chỗ không chịu ngồi cạnh Minh Tịch nữa? Kỳ trước mày sang nhà Minh Tịch học bài hai tháng, điểm thi cuối kỳ còn chấp nhận được! Sao bây giờ lại không đi nữa? Minh Tịch nó còn không ngại mất thời gian kèm cặp cho mày! Thế mà mày còn lười biếng! Mày ngồi với Minh Tịch bao nhiêu năm mà sao không học được cái tính siêng năng chịu khó của nó chứ! Cứ thế này thì mấy năm nữa làm sao mày thi được vào cấp ba công lập đây? Cùng lắm chỉ đủ điểm học trường dân lập thôi, hiểu chưa hả?”

Bàn Sảnh bướng bỉnh quay đi không chịu lên tiếng, Kim Ái Hoa nghe không lọt tai liền kéo con gái về phía mình rồi nói: “Sao anh lại mắng con như vậy?! Sảnh Sảnh lớn rồi, con gái con đưa suốt ngày lẻo đẻo đi theo Cố Minh Tịch còn ra thể thống gì nữa?! Sảnh Sảnh học không giỏi có khi cũng vì bao nhiêu năm phải ngồi ở góc lớp với Cố Minh Tịch suốt từ khi bắt đầu lớp một, giáo viên chỉ bận chăm sóc cho Cố Minh Tịch, đâu còn thời gian quan tâm đến Sảnh Sảnh nhà mình.”

Đầu Bàn Sảnh cúi thấp, Kim Ái Hoa ký nhẹ lên đầu cô một cái rồi nói: “Con cũng thật là, không ngốc mà sao điểm thi kém thế? Nếu cứ tiếp tục thế này, từ giờ đến cuối kỳ mà còn không tiến bộ, mẹ sẽ mời gia sư về nhà dạy. Chắc chắn không học trường dân lập, ít nhất cũng phải thi được

vào trường công lập thì sau này mới mong thi được vào một trường đại học tốt tốt nào đó.”

Sau khi bị giáo huấn một trận, Bàn Sảnh cun cút đi về phòng. Cô bần thần ngồi cắn bút, đến chính bản thân cô cũng không hiểu tại sao điểm thi của mình lại kém đi nhiều đến vậy. Nửa học kỳ này cô tự thấy bản thân đã học tập khá nghiêm chỉnh. Bài tập chép chính tả, học thuộc lòng tiếng Anh cô giáo giao cô đều làm đầy đủ, Toán cũng không làm kiểu đối phó nữa. Nhưng vì có khúc mắc với cô Tào nên có chết cô cũng không chịu đến văn phòng hỏi bài giáo viên, bài nào không làm được cô cũng chỉ biết tự kiên trì mà thôi.

Cô không khỏi nhớ tới Cố Minh Tịch. Trước đây Cố Minh Tịch không bao giờ nề hà giảng bài cho cô, cậu giảng rất tỉ mỉ và cực kỳ kiên nhẫn, giảng đến khi nào cô hiểu tường tận mới thôi. Trong quá trình đó cậu còn phải chịu đựng sự quấy rối, cười đùa của cô nhưng chưa bao giờ nổi cáu với Bàn Sảnh.

Sau khi không còn ngồi cạnh Cố Minh Tịch, Bàn Sảnh đã có lần thử hỏi Tạ Ích một bài toán. Tạ Ích cũng giảng cho cô nhưng cậu mới nói một lần Bàn Sảnh chưa hiểu thì Khâu Lệ Na ngồi cạnh đã tỏ thái độ dè bieu, Bàn Sảnh liền cảm thấy rất ngại, đành cảm ơn Tạ Ích rồi quay lên. Sau đó cô không còn mặt dày hỏi bài Tạ Ích lần nào nữa.

Kỳ thi lần này Cố Minh Tịch lại đứng nhất khối trong khi Tạ Ích chỉ xếp thứ tư nhưng Tạ Ích hoàn toàn không để bụng, hàng ngày cậu vẫn cười nói, ham chơi như trước, có lần còn rủ Bàn Sảnh đi đánh bóng bàn.

Cậu hỏi: “Này Cua cậu có biết đánh bóng bàn không?”

Bàn Sảnh không biết nhiều, chỉ biết đánh bình thường thôi. Cô bèn thật thà lắc đầu trả lời: “Tớ không biết đánh mấy đâu.”

“Ok, đi với tớ đi, tớ sẽ dạy cậu.” Tạ Ích gọi cả mấy người bạn gần đó: “Khâu Lệ Na, Hồ Thiêm Lực, Tương Lỗi cũng đi.”

Tạ Ích là cao thủ bóng bàn, hồi nhỏ hình như cậu còn có cả huấn luyện viên chuyên nghiệp, hiện giờ cậu đang giữ chức quán quân toàn trường.

Đám trẻ lần lượt chơi bóng bàn, ai thua năm bàn sẽ bị thay bằng người khác. Bàn Sảnh không biết chơi nên lần nào cũng thua cả năm bàn. Tạ Ích đứng ngoài thấy thế bèn nói: “Ê Cua, tớ dạy cậu phát bóng trước nhé, cậu phát tệ quá.”

Cậu tới bên Bàn Sảnh làm mẫu cho cô, lưng hơi khom xuống, tay trái tung bóng, tay phải hất vợt, trái bóng liền rơi hoàn toàn sang phần sân đối phương bằng một quỹ đạo đẹp mắt, mặc dù Hồ Thiêm Lực đỡ được nhưng lại quả bóng lại chạy thẳng ra ngoài biên.

Trong lòng Bàn Sảnh thầm khen “Ngầu quá” rồi ngượng ngùng nhìn Tạ Ích.

“Cậu thấy chưa, đây là kiểu phát bóng rất đơn giản nhưng quả bóng sẽ đổi hướng, kể cả đối phương có bắt được bóng của cậu nhưng cũng không ghi được điểm.” Cậu làm mẫu cho Bàn Sảnh thêm vài lần nữa rồi gọi Bàn Sảnh vào đánh thử. Bàn Sảnh đánh liều học theo động tác của Tạ Ích, tay phải hất vợt, trái bóng bay đi nhưng lại lao thẳng ra ngoài.

Mấy bạn nữ đứng ngoài bật cười khiến Bàn Sảnh thấy rất xấu hổ, Tạ Ích không nói gì mà chạy đi nhặt bóng, nhường mày nói với Khâu Lệ Na đứng phía đối diện: “Cười gì mà cười, Cua mới phát lần đầu mà trái bóng đã xoáy như vậy là rất có thiên phú đó.”

Sau khi giao trái bóng cho Bàn Sảnh, tay phải của Tạ Ích liền cầm lấy bàn tay đang cầm vợt của cô một cách hoàn toàn tự nhiên, nói: “Cậu tung bóng lên đi, nhìn kỹ động tác của tớ.”

Trái tim Bàn Sánh đập thình thịch, tay trái tung trái bóng lên, nắm cổ tay cô, Tạ Ích vung cao cây vợt, “bình” một tiếng, trái bóng xoay tròn rồi bay sang sân bên kia, lại một lần nữa Hồ Thiêm Lực không chụp được bóng, liền tức tối đi nhặt.

Tạ Ích bỏ tay ra, cười hỏi: “Đã nhớ chưa? Dùng lực như vậy, vừa đủ thôi.”

Bàn Sánh ừm một tiếng rồi cúi xuống nhìn cổ tay mình, độ ấm bàn tay của Tạ Ích dường như vẫn còn đọng lại trên đó, ấm áp đến mức khiến mặt cô nóng ran.

Đánh bóng bàn xong, đám trẻ mồ hôi nhễ nhại trở về lớp học. Tạ Ích bình thản đi cạnh Bàn Sánh, khe khẽ nói chuyện với cô: “Này Cua, cậu với Cố Minh Tịch sao thế? Tại sao học kỳ này cậu không nói chuyện với cậu ấy?”

Bàn Sánh lấy làm ngạc nhiên, Tạ Ích nói không sai, đúng là đã lâu lắm rồi cô và Cố Minh Tịch không nói chuyện với nhau.

Từ nhỏ đến lớn họ luôn sát cánh bên nhau như hình với bóng vậy mà mấy tháng nay, mặc dù vẫn là hàng xóm, vẫn học cùng một lớp nhưng Bàn Sánh lại cảm thấy như họ đã xa nhau từ rất lâu rồi.

Thậm chí cô còn không một lần gặp Cố Minh Tịch trên đường đi học, Bàn Sánh đã cố lần thay đổi giờ đi học của mình từ bảy giờ đến bảy rưỡi nhưng dù có điều chỉnh thế nào cũng vẫn không gặp được Cố Minh Tịch. Nhưng chỉ cần mười phút sau khi cô đến lớp thì Cố Minh Tịch sẽ xuất hiện.

Thế rồi Bàn Sánh nhận ra Cố Minh Tịch đã cố tình chờ đến khi cô đi rồi mới ra khỏi nhà.

Bàn Sánh không biết nên trả lời câu hỏi của Tạ Ích như thế nào, nghĩ thật lâu mới ra lý do: “Vì mấy đứa con trai đáng ghét trong lớp cứ trêu tở

với Cố Minh Tịch, bực ghê!”

Tạ Ích tỏ ra hơi ngạc nhiên, hỏi: “Chỉ có thể thôi hả?”

Bàng Sánh khẽ gật đầu.

Tạ Ích thấy thật khó tin: “Tớ nghe Giản Triết nói cậu và Cố Minh Tịch thân nhau từ bé, cậu bơ cậu ấy chỉ vì lý do vừa nãy thôi hả?”

Bàng Sánh: “...”

“Như vậy không ổn đâu, cậu không thấy đáng tiếc à?” Vừa đi Tạ Ích vừa tung bóng bằng vợt, cậu rất giỏi, trái bóng nhỏ màu trắng cứ nhảy tung tung trên mặt vợt. Cậu ngược lên, đưa mắt về một phía với thái độ dừng dừng rồi uể oải nói với Bàng Sánh: “Cua ơi, cậu có biết Cố Minh Tịch vẫn theo dõi chúng ta đánh bóng từ nãy đến giờ không?”

Trái tim Bàng Sánh chấn động, liền ngẩng phắt đầu nhìn lên cánh cửa sổ trên tầng ba, cậu nam sinh ngồi bên cửa sổ chưa kịp chuyển tầm nhìn mà cũng hoàn toàn không có ý né tránh, chăm chú nhìn Bàng Sánh một cách bình tĩnh.

Bàng Sánh lại chợt dạ quay đi.

Thực ra ở sâu trong lòng cô thấy rất tiếc, rất hối hận.

Bàng Sánh không biết tại sao mình và Cố Minh Tịch lại rơi vào tình trạng như ngày hôm nay. Nhưng cô thực sự không tìm được cơ hội cũng như không tìm ra cách để kéo lại tình bạn giữa hai người. Ở lớp cô ngại đến chỗ Cố Minh Tịch, trên đường đến trường hay về nhà, cậu lại né tránh cô. Quan trọng nhất là Bàng Sánh có vẻ như rất hài lòng với cuộc sống hiện tại, dù điểm số có ra sao thì cô cũng quen thêm được những người bạn, thỉnh thoảng cuối tuần cũng được bạn rủ đi chơi.

Cố Minh Tịch không thể mang đến cho cô những niềm vui đó. Đôi lúc Bàn Sảnh nghĩ có lẽ cô và Cố Minh Tịch chỉ thân thiết khi ngồi cùng bàn. Khi vị trí của họ tạo thành hai đầu mút của một đường chéo nghĩa là họ đang dần rời xa thế giới của người kia.

Lần nói chuyện duy nhất của hai người là vào buổi chiều một ngày chủ nhật đầu tháng Năm.

Lúc Bàn Sảnh ngậm kẹo mở cửa thì cũng là lúc cánh cửa nhà số 502 vừa hé mở. Nhìn thấy cô, cậu bé đứng sau cánh cửa thoáng giật mình, đang định đi thì lập tức khựng lại.

Bàn Sảnh nhìn cậu một lát rồi mỉm cười chào: “Chào anh, Cố Minh Tịch.”

“Ừ.” Cậu đáp lời rồi đi ra.

Cậu đeo bảng vẽ trên lưng, thêm cả một chiếc cặp sách vải bạt. Đi cùng cậu trên cầu thang, Bàn Sảnh hỏi: “Anh đi đâu thế?”

“Đi học vẽ.” Cậu trả lời rất ngắn gọn, lúc đến tầng hai mới quay lại nhìn cô: “Còn em đi đâu vậy?”

Bàn Sảnh chớp mắt nói: “Em đi hiệu sách Tân Hoa với Vương Đình Đình.”

“À, đi mua quyển bộ đề Toán mà cô bảo ấy hả?”

“Vâng.”

“Em mua cho anh một quyển nhé?” Cố Minh Tịch nói: “Anh không có thời gian đi mua.”

“Ok.”

“Anh gửi em tiền luôn này.” Cậu đứng lại trên bậc thang nói: “Ở trong cặp anh, em tự lấy hộ anh với.”

“Lần sau trả em cũng được.”

“Ừ.”

Ra khỏi khu nhà, hai đứa trẻ cùng đi tới lán để xe. Cố Minh Tịch mím môi nói: “Thi cuối kỳ xong sẽ chuyển lớp một số học sinh, lần trước có bốn người bị chuyển, không biết lần này chuyển mấy người nữa?”

Bàng Sảnh: “...”

“Bàng... Sảnh.” Nhìn cô, cậu nói rất nghiêm túc: “Em phải cố gắng nhiều hơn, đừng có ham chơi nữa, phải cố gắng giữ vị trí top 25 của lớp. Về sau học lý, hóa sẽ khó hơn bây giờ. Nếu cứ giữ thành tích như hiện nay, em không chắc đã đỗ được cấp ba đâu.”

Tự nhiên Bàng Sảnh lại thấy hơi tức, cô nhướn mày, cao giọng nói: “Sao anh biết em không cố gắng chứ! Anh dựa vào đâu mà nói em ham chơi hả! Em cũng muốn được vào top 25 nhưng không phải cứ muốn là được! Cố Minh Tịch, anh thật đáng ghét! Em biết anh học giỏi nhất khối! Anh rất giỏi nhưng xin đừng quản lý em được không?!”

Nói xong Bàng Sảnh ném cái xác nhỏ vào giỏ xe đạp, rồi nhảy lên xe đi thật nhanh. Cô thấy Cố Minh Tịch bây giờ ngày càng đáng ghét, ngày càng thích lên mặt dạy đời. Học giỏi nhất khối thì hay lắm à? Tạ Ích cũng được điểm cao nhưng chẳng bao giờ cậu ấy nói với người khác về mấy chuyện vớ vẩn như thi cử, thi vào cấp ba, thứ tự... Cố Minh Tịch sao lại phiền thế chứ! Năm nay mới học lớp bảy, sao anh ta lại phải nhắc đến chuyện của hai năm sao làm gì! Chán quá đi mất!

Sau đó quan hệ của Cố Minh Tịch và Bàng Sảnh đóng băng trở lại. Cô mua cho cậu quyển bộ đề nhưng không tận tay đưa cho Cố Minh Tịch mà

lại nhờ Lý Hàm chuyên cho cậu.

Cuối tháng Năm, nhà máy mới tọa lạc ở Thành Tây của công ty Kim khí bắt đầu khởi công. Cố Quốc Tường đi công tác, anh tới Bắc Kinh tham khảo công ty của bạn bè, phải đi một tuần liền.

Trong nhà chỉ còn Lý Hàm và Cố Minh Tịch, mọi ngày vẫn trôi qua như bình thường nhưng sự cố đã phát sinh vào một buổi tối.

Sau bữa tối hôm đó Bàn Sảnh về phòng làm bài, Kim Ái Hoa rửa bát trong bếp còn Bàn Thủy Sinh thì xem thời sự. Đúng lúc đó, một tiếng la lớn vọng vào từ ngoài cửa, sau đó là tiếng đập cửa dữ dội và tiếng nói đầy sợ hãi của Cố Minh Tịch: “Cô chú ơi! Cô chú mở cửa đi ạ! Cứu cháu với! Chú ơi, mở cửa! Cứu cháu với, cứu mẹ cháu...”

Kim Ái Hoa chạy vội ra mở cửa, bố con Bàn Sảnh cũng lao ra khỏi phòng. Cửa vừa mở, họ đã giật thót người khi nhìn thấy Cố Minh Tịch. Chân cậu đỏ chót, mặt mũi tái mét đầy hoảng hốt, áo sơ-mi trắng và chiếc quần màu xám bê bết máu đỏ.

Bàn Thủy Sinh chạy vội sang nhà Cố Minh Tịch thì phát hiện Lý Hàm bất tỉnh nằm trên nền nhà vệ sinh. Chị chảy máu ồ ạt, làm ướt đầm cả quần. Bàn Thủy Sinh bình tĩnh hơn, dặn Kim Ái Hoa gọi 120 rồi sai Bàn Sảnh mang khăn tắm đến quấn lên người Lý Hàm cho ấm.

Cố Minh Tịch đứng chôn chân ở cửa nhà vệ sinh, căng thẳng nhìn mọi người hành động. Bàn Sảnh đi về phía cậu, giật khẽ tay áo Cố Minh Tịch. Người cậu run lẩy bẩy quay lại nhìn cô, ánh mắt mờ lung.

Xe cấp cứu 120 đến rất nhanh, Bàn Thủy Sinh lên xe cùng Lý Hàm tới bệnh viện, Kim Ái Hoa ở lại thu dọn rồi dẫn hai đứa trẻ bắt taxi đến sau.

Trong khi Lý Hàm phẫu thuật thì Bàn Thủy Sinh mãi mới gọi được cho Cố Quốc Tường đang ở Bắc Kinh. Cố Quốc Tường lòng nóng như lửa

đốt, đặt vé máy bay mười giờ tối cùng ngày, nói sẽ về ngay.

Khi Cố Quốc Tường tới được bệnh viện thì đã là ba giờ sáng. Kim Ái Hoa nắm chặt tay Lý Hàm sau cuộc phẫu thuật, Bàn Thủy Sinh để ý Cố Minh Tịch, ngay cả Bàn Sảnh cũng thức đêm trong bệnh viện.

Thấy Cố Quốc Tường mệt mỏi chạy tới, Bàn Thủy Sinh liền qua đón. Cố Quốc Tường hỏi: “Có chuyện gì vậy? A Hàm sao rồi?”

Bàn Thủy Sinh vỗ vai anh, nói: “Quốc Tường, anh phải bình tĩnh, A Hàm không nguy hiểm đến tính mạng nhưng cô ấy... bị sảy thai rồi.”

Cố Quốc Tường hết sức kinh hãi: “A Hàm có thai?!”

“Anh không biết sao?” Bàn Thủy Sinh thoáng bối rối: “Chắc chính bản thân cô ấy cũng không biết, hoặc là chưa kịp nói với anh.”

Bàn Thủy Sinh và Cố Quốc Tường đi về phía Cố Minh Tịch, Cố Minh Tịch đang ngồi ngay ngắn trên ghế, máu trên quần áo đã khô lại biến thành màu đỏ sẫm đáng sợ, cậu ngược lên nhìn bố mình rồi đứng dậy ngay.

“Bố.”

Giọng cậu khô khốc, khàn không nghe rõ. Nghe thấy tiếng động, Bàn Sảnh buồn ngủ đang gà gât trên ghế liền mở mắt. Cô thấy Cố Quốc Tường đứng trước mặt Cố Minh Tịch, bình tĩnh hỏi: “Minh Tịch, rốt cuộc chuyện là thế nào?”

“Con cũng không biết.” Cố Minh Tịch lắc đầu rồi kể lại chuyện xảy ra buổi tối: “Tan học về nhà con và mẹ ăn cơm. Rồi hai mẹ con đi siêu thị mua đồ, con hết màu mà mai đi học lại phải dùng, mẹ nói đi bộ cho tiêu cơm. Mua đồ xong về nhà mẹ bảo thấy bụng khó chịu, phải đi vệ sinh, kết quả vừa vào mẹ đã ngã xuống đất. Con chạy tới xem thấy mẹ... chảy máu

lênh lảng, bảo đau bụng... Con... con không nâng được mẹ dậy nên sang tìm chú Bàng.”

Cố Quốc Tường thoáng trầm tư rồi hỏi: “Hai mẹ con đi siêu thị có mua gì ngoài màu vẽ không?”

“Mua sách bài tập, bút bi, giấy vệ sinh, nước giặt, còn...” Cố Minh Tịch cẩn thận nhớ lại: “Còn gạo nữa, mẹ mua một bao gạo vì nhà sắp hết rồi.”

Sắc mặt Bàng Thủy Sinh nghiêm trọng hẳn, giọng Cố Quốc Tường đã hơi run rẩy, anh hỏi: “Bao nhiêu cân gạo?”

“Chắc khoảng... năm cân.” Cố MINH TỊCH nhìn thẳng vào mắt bố: “Bố...”

“Được rồi, không cần nói nữa.” Cố Quốc Tường xua tay bất lực: “Từ siêu thị về mẹ con phải xách năm cân gạo kia và những đồ linh tinh khác về tận nhà đúng không?”

Cố Minh Tịch gật đầu.

Cố Quốc Tường chợt bật cười đau khổ, cơ thể anh lão đảo, Bàng Thủy Sinh vội giơ tay ra đỡ. Cố Quốc Tường bóp trán nói: “Thủy Sinh, cậu thấy chưa, thấy chưa! Đúng là tôi đã có một đứa con quá tốt!”

Thực ra Bàng Sảnh không hiểu vấn đề Cố Quốc Tường đang nói có liên quan gì đến bệnh tình của Lý Hàm nhưng cô chắc chắn câu nói cuối cùng của anh là chế giễu Cố Minh Tịch.

Rõ ràng Cố Minh Tịch cũng biết nhưng cậu cũng mơ hồ như Bàng Sảnh vậy. Cậu cúi gằm mặt đứng im, ánh mắt như mất phương hướng, sắc mặt rất tệ. Quần áo cậu luộm thuộm, loang lổ máu me, phần tay của chiếc

áo sơ-mi ngắn tay trống không rủ xuống bên người, cơ thể hơi run lên nhẹ nhẹ.

Sáng sớm hai ngày sau đó, Cố Minh Tịch thức dậy, ngậm cây “không cần nhờ vả”, cúi xuống dùng những ngón tay trên cây ngãi giữa kéo cặp quần, rồi tự mặc quần lên cho mình. Sau đó cậu lại căn một chiếc áo phông, ngồi trên giường, hai chân kéo rộng vạt áo, uốn người xỏ áo vào người.

Cậu đã biết cách tự mặc quần áo mùa hè một cách thuần thục, chỉ cần một cây “không cần nhờ vả” là có thể hoàn toàn không cần người khác giúp đỡ.

Cố Quốc Tường đi làm rồi. Cố Minh Tịch mặc quần áo, vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt, mọi việc cậu đều làm bằng chân, tuy hơi chậm một chút nhưng cậu tự làm được tất cả các công việc. Rửa ráy xong, cậu vào tủ lạnh căn ra một túi bánh mì rồi đặt lên bàn, tập trung ăn hết. Cuối cùng cậu vào phòng của bố mẹ, quay lại nói với Lý Hàm đang nằm trên giường: “Mẹ ơi con đi học đây, mẹ ở nhà một mình không sao chứ?”

Lý Hàm mở to mắt khẽ mỉm cười với con trai rồi giơ tay xoa tóc cậu, khó nhọc nói: “Mẹ không sao, lát nữa bà nội con sang bây giờ. Con tự lo cho mình nhé.”

“Dạ.” Cố Minh Tịch gật đầu, “Con đi đây.”

“Đi cẩn thận con nhé, đừng đi xe đạp.”

Cậu thoáng sững sốt rồi gật đầu: “Con biết rồi. Con chào mẹ.”

Cố Minh Tịch đeo cặp sách đi xuống cầu thang. Ra khỏi khu nhà, cậu nhìn về phía lán để xe, liền thấy ngay chiếc xe đạp của mình. Sau một hồi đắn đo, cậu đi bộ về phía cổng ra vào.

Từ nhà đến trường phải đi bộ 45 phút. Cố Minh Tịch rất tập trung đi trên đường gần như không hề chớp mắt, cậu cũng chẳng để ý đến ánh mắt khác thường dành cho mình của những người qua đường.

Mới đầu mùa hè, tiết trời hơi nóng bức, trên trán cậu dần xuất hiện một lớp mồ hôi mỏng. Cố Minh Tịch không phải mới lần đầu tiên đi trên con đường này nhưng lần này càng ngày cậu càng thấy kỳ lạ. Một cảm giác dần trỗi dậy trong lòng, cuối cùng cậu dừng bước rồi thình lình quay người lại.

Trên đường kẻ qua người lại, một cô bé mặc váy liền màu tím, buộc tóc đuôi ngựa đang đứng sau cậu, cách khoảng năm sáu mét. Thấy cậu quay lại cô cũng dừng bước, đeo cặp đứng nhìn cậu chăm chăm.

Cố Minh Tịch bình tĩnh nhìn cô một hồi, Bàn Sảnh thì nghiêng đầu nhìn cậu, còn lè lưỡi làm mặt xấu.

Nắng sớm vàng ươm chiếu trên người Cố Minh Tịch. Cậu đón lấy ánh nắng, mắt hơi híp lại, rồi bất ngờ bật cười.

Nụ cười quen thuộc đã lâu mới xuất hiện, ấm áp đi vào lòng Bàn Sảnh. Cô ngây ngơ nhìn cậu rồi cũng lập tức nở nụ cười tươi tắn.

Hai đứa trẻ mỉm cười đứng đối diện nhau, Bàn Sảnh liêu xiêu đi tới trước mặt Cố Minh Tịch, ngược lên nhìn cậu, chun mũi nói: “Đừng cười nữa, răng khểnh lộ ra kìa, đồ trẻ con!”

Cố Minh Tịch liền ngậm miệng, cậu đá viên sỏi trên mặt đất rồi hỏi: “Em làm gì vậy?”

“Làm gì là sao?” Bàn Sảnh giả vờ không hiểu: “Em đang đi học.”

“Tại sao không đi xe đạp?”

“Em thích thế.” Bàn Sảnh hếch cằm hỏi cậu: “Còn anh sao lại không đi xe đạp?”

“...” Cậu không cười nữa, im lặng một lát rồi trả lời: “Mấy hôm trước anh đạp xe về bị người ta đâm phải.”

“Hả? Đâm có bị thương không? Em chẳng biết gì cả.” Bàn Sảnh giơ tay túm lấy quần áo cậu: “Anh có sao không?”

Cố Minh Tịch lắc người tránh ra, khẽ đáp: “Ngã làm trầy da ở chân, còn bị bầm tím nữa, vậy thôi.”

“Sao anh bất cẩn vậy! Dốt quá!” Bàn Sảnh nén giận rồi ngồi xuống túm ngay lấy ống quần Cố Minh Tịch.

“Anh bảo người ta đâm anh chứ anh không đâm vào người ta.” Cố Minh Tịch không trốn thoát, ống quần đã bị cô kéo lên. Cô đã nhìn thấy vết thương trên chân cậu, rất to.

“Đã đi bệnh viện chưa? Người ta có đền tiền không?” Bàn Sảnh sốt sắng hỏi, ngón tay chọc nhẹ vào chỗ bầm tím kia, Cố Minh Tịch bị đau liền lùi lại: “Đau lắm! Đừng có ấn!”

Cậu dững mũi chân đá nhẹ Bàn Sảnh: “Đứng lên đi, đừng nhìn nữa.”

Bàn Sảnh phụng phịu đứng dậy rồi tiếp tục tra khảo: “Có bắt được người đâm vào anh không?”

“Anh bắt kiểu gì được?” Cố Minh Tịch nhún vai làm tay áo trống không bay bay: “Vừa đâm vào anh người ta vội chạy luôn, đâm hỏng cả xe anh.”

Bàn Sảnh mím môi: “Sao anh không nói gì!”

“Nói với ai?” Cố Minh Tịch bật cười: “Cũng không đáng ngại, vài ngày nữa là khỏi.”

“Vậy mấy ngày nay anh đều đi về bộ à?”

“Ừ.”

“Thế thì lâu lắm.”

“Cũng bình thường, vừa đi vừa học tiếng anh cũng được.”

“Bó tay với anh.”

Cố Minh Tịch và Bàn Sánh cùng đi bộ trên đường. Lát sau Bàn Sánh nói: “Cố Minh Tịch, từ giờ trở đi bọn mình vẫn đi về cùng nhau nhé.”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Giao Ước Của Bố Và Con Gái

Tan học Bàn Sảnh và Tôn Minh Phương cùng đi xuống cầu thang. Tôn Minh Phương nhỏ nhắn, hướng nội, là bạn học ngồi đằng trước cô nàng Bàn Sảnh tùy hướng trong mấy tháng trở lại đây, mặc dù vậy, quan hệ của hai cô bé tương đối tốt.

Bình thường hai cô gái sẽ cùng đạp xe về với nhau nhưng hôm nay Bàn Sảnh lại nói mình không đi xe đạp mà sẽ về bằng xe bus.

Tôn Minh Phương đi về phía nhà xe còn Bàn Sảnh thì ngậm nga hát đi tới cổng trường. Cô đi về hướng tây men theo đường cái, vừa đi vừa nhìn ngó xung quanh. Đi được vài phút thì có tiếng một cậu con trai vang lên bên cạnh: “Bàng Bàng.”

Bàng Sảnh quay lại thì thấy Cố Minh Tịch đang đứng đợi bên cạnh một cửa hàng sửa chữa xe đạp, cô dờ khóc dờ cười: “Sao anh lại đứng ở đây?”

“Ở đây kín đáo, khó phát hiện.” Cố Minh Tịch ngược nhìn mái hiên tối đen trên đỉnh đầu rồi bước tới cạnh Bàn Sảnh, mỉm cười: “Đi về thôi.”

Bàng Sảnh vẫn tiếp tục cười: “Bọn mình thế này giống cảnh sát đặc nhiệm năm vùng nhỉ?”

“Em không thích bị mọi người đồn thổi lung tung còn gì?” Cố Minh Tịch bình thản nói: “Không để họ nhìn thấy là được.”

Bàng Sánh há miệng, rất muốn nói cho cậu biết là thực ra cô đã không còn để bụng nữa rồi. Tạ Ích nói rất chính xác, tình cảm bao năm từ tấm bé của cô và Cố Minh Tịch sao có thể bị mấy tên con trai đáng ghét trong lớp làm ảnh hưởng được? Nhưng vừa thấy đôi mắt long lanh của Cố Minh Tịch, Bàng Sánh lại cho rằng nếu mình mà nói ra thì lại có vẻ trước sau bất nhất nên đành im lặng.

Trong thời gian đợi xe bus ở trạm, Bàng Sánh chạy tới cửa hàng bán đồ ăn vặt trên đường mua một cây kem, vừa ăn kem vừa trở lại trạm xe, Cố Minh Tịch đứng đó đợi cô, nhìn dáng vẻ tham ăn liếm lấy liếm để cây kem của Bàng Sánh, cậu bật cười thành tiếng: “Bàng Bàng có phải ngày nào tan học em cũng phải ăn quà trên đường thì mới chịu về nhà không?”

“Vớ vẩn! Đâu có!” Bàng Sánh vỗ lên vai cậu một cái: “Hôm nay trời nóng, em chỉ thấy khát nước thôi mà.”

Trước kia cô cũng thường xuyên có những hành động thân thiết với cậu như vậy: véo cậu, đánh cậu, cù cậu, thậm chí lúc còn bé, hai đứa trẻ còn lăn lộn trên giường cãi cọ om sòm. Cố Minh Tịch chưa bao giờ lẩn tránh Bàng Sánh, cũng chẳng cố tình giấu đi cơ thể không trọn vẹn của mình trước mặt cô. Thế nhưng lần này, không hiểu vì lý do gì mà sau khi bị Bàng Sánh vỗ vai, cậu bèn lùi lại, đứng cách xa cô một chút.

Bàng Sánh thoáng ngạc nhiên, tay vẫn lơ lửng trong không trung, cuối cùng tức tối thu tay về rồi tiếp tục liếm cây kem như không có chuyện gì xảy ra, Cố Minh Tịch cũng không nói gì thêm nữa. Ăn kem xong được vài phút thì xe bus mới tới.

Xe bus trong giờ cao điểm buổi chiều đông như nêm như cối, lúc Bàng Sánh và Cố Minh Tịch leo lên xe thì đã hết ghế ngồi từ lâu. Bàng Sánh nhét hai đồng tiền xu rồi đi cùng Cố Minh Tịch vào trong.

Thời tiết nóng bức nên Cố Minh Tịch chỉ mặc áo ngắn tay. Cơ thể khiếm khuyết của cậu rất nổi bật, bác tài liền mở loa thông báo trên xe, một giọng nữ nhắc lại nhiều lần: “Xin quý khách nhường chỗ cho một hành khách trên xe, cảm ơn quý khách!”

Lời nhắc này không xuất hiện còn đỡ, vừa dứt lời đã có rất nhiều hành khách bắt đầu dò xét Cố Minh Tịch nhưng may mắn chẳng có một ai đứng dậy nhường chỗ.

Biểu cảm của Cố Minh Tịch vẫn rất bình thường, cậu chỉ tới đứng dựa vào một cây cột cho vững mà thôi.

Xe lăn bánh, Cố Minh Tịch nghiêng người đi, tựa vai lên cây cột, hai chân bắt chéo nhau giữ thăng bằng. Bàn Sảnh đứng cạnh cẩn thận che chắn cho cậu, một tay ôm cột, tay kia khẽ vòng qua lưng cậu.

Cố Minh Tịch hơi phản ứng lại, lắc lắc người muốn tránh khỏi tay cô. Bàn Sảnh lừ mắt với cậu, khẽ nói: “Không được động đậy, anh muốn ngã để bị thâm tím thêm phải không?”

Cố Minh Tịch không động đậy nữa. Cậu quay đầu nhìn ra cửa sổ, trên con đường nhộn nhịp, các cửa hàng san sát, gương mặt của những người qua đường lộ rõ vẻ mỏi mệt nhưng sống động... Cậu cố hết sức tập trung vào những điều khác nhưng vùng da trên lưng thực sự rất nhạy cảm, lớp vải mỏng không ngăn được nhiệt độ trong lòng bàn tay Bàn Sảnh, thậm chí cậu còn cảm nhận được chỗ áo bị cô túm lấy, ngón tay khẽ chạm vào người cậu theo nhịp chuyển động lắc lư của chiếc xe.

Trí tưởng tượng của cậu có phần xa vời rồi lại lập tức cảm thấy xấu hổ vì những suy nghĩ trong đầu.

Bàn Sảnh trộm nhìn một bên mặt Cố Minh Tịch. Tóc cậu cắt rất đẹp, không để dài như Tạ Ích mà chất tóc cũng không được mềm như cyar Tạ Ích, vừa ngắn vừa cứng cáp, tóc cậu mọc rậm rạp, bóng mượt dưới ánh

năng. Còn một bên mặt cậu... Bàng Sánh nhận ra đã lâu lắm rồi mình không ngắm kỹ Cố Minh Tịch, chẳng lẽ phải xa cách mới thấy nhau đẹp chẳng? Nhìn đường cong gương mặt trơn mượt, sống mũi thẳng và đôi lông mày đậm của Cố Minh Tịch, lúc này Bàng Sánh không thể không thừa nhận rằng Cố Minh Tịch đúng là rất điển trai.

Sau đó, cô lại gạt hái được một phát hiện kỳ diệu.

“Cố Minh Tịch.”

Nghe tiếng gọi của Bàng Sánh, cậu thiếu niên không thể không quay lại, gương mặt có vẻ hơi mất tự nhiên: “Sao thế?”

“Có phải anh lại cao lên không?” Bàng Sánh kiểng chân so sánh rồi ghì giọng vui sướng lại: “A ha, anh cao lên thật nè! Học kỳ một em cao đến mang tai anh mà bây giờ mới tới cằm, anh sắp cao hơn bố em rồi!”

Cố Minh Tịch thoáng đỏ mặt, nói: “Hình như có cao lên một chút, mẹ anh bảo mùa xuân là dễ cao lên nhất.”

Bàng Sánh cười khờ khạo: “Liệu sau này anh có cao như bố anh không nhỉ, thế thì đẹp trai lắm!”

Đúng lúc này chiếc xe bus phanh gấp, Cố Minh Tịch không thể dùng tay ôm cột nên người rung lắc rất mạnh, cuống quá Bàng Sánh liền ôm hông cậu, giúp cậu ổn định cơ thể.

Cuối cùng cũng có người nhận ra cậu bé không có tay mà đứng như vậy sẽ rất nguy hiểm nên đứng dậy nhường chỗ cho Cố Minh Tịch. Cố Minh Tịch đỏ mặt, Bàng Sánh còn tưởng cậu đỏ mặt vì được người khác nhường chỗ, bèn đỡ eo để cậu ngồi lên ghế, rồi đặt hai chiếc cặp sách lên đùi Cố Minh Tịch.

Bàng Sánh có cảm giác Cố Minh Tịch rất lạ nhưng không biết diễn tả thế nào, đành nhìn ra ngoài cửa xe. Đến trạm dừng, hai người xuống xe và phải đi bộ thêm mười phút mới về đến khu tập thể, cuối cùng Cố Minh Tịch nói: “Bàng Bàng, lúc nào về anh sẽ nói với mẹ là thực ra chân anh đã hết đau rồi, từ mai bọn mình vẫn đạp xe đi học nhé.”

Bàng Sánh tò mò hỏi: “Tại sao?”

“Đi xe bus phiền lắm.” Cố Minh Tịch nghiêm túc trả lời: “Còn đi bộ thì em đi quá chậm!”

Bàng Sánh: “...”

Cố Minh Tịch cười: “Yên tâm, xe của anh đã sửa ok rồi, đi được.”

Bàng Sánh lo lắng hỏi: “Thế nếu anh bị ngã nữa thì sao, hồi trước đi xe với anh, anh cũng bị ngã mấy lần.”

Cố Minh Tịch dịu dàng: “Ngã bình thường không sao, đừng nói với mẹ anh là được.”

Cậu nhắc đến Lý Hàm làm Bàng Sánh không thể không hỏi: “À, mẹ anh đã đỡ chưa?”

“Đỡ nhiều rồi.” Ánh mắt Cố Minh Tịch buồn bã hẳn đi, đáp: “Bác sĩ bảo mẹ anh nằm nghỉ thêm mấy ngày, họ nói mẹ anh không đáng ngại. Đạo này toàn bà nội anh đến chăm sóc.”

“Thế thì tốt rồi.” Nghĩ đến chuyện xảy ra tối hôm đó Bàng Sánh vẫn không khỏi sợ hãi. Cô chưa bao giờ gặp chuyện như vậy, trên người Cố Minh Tịch và Lý Hàm đầy máu, trong toilet nhà cậu cũng lênh láng máu, ngoài phòng khách còn có dấu chân dính máu của Cố Minh Tịch, kéo dài ra tận cửa và dừng lại trên cánh cửa nhà Bàng Sánh.

Cậu dùng toàn thân đập cửa và lấy chân đá, sau đó Kim Ái Hoa phải dùng bột giặt kỳ cọ rất lâu mới sạch được vết máu trên cánh cửa.

Có một chuyện Bàn Sảnh mãi vẫn chưa hiểu, cô cũng không che giấu sự hiếu kỳ trước mặt Cố Minh Tịch, bèn hỏi: “Này Cố Minh Tịch, tại sao hôm đó bố anh lại nói anh như vậy, bác ấy nói thế là sao?”

Cố Minh Tịch im lặng một lát rồi nói: “Mẹ anh không giữ được em bé.”

“Em biết.” Bàn Sảnh vẫn chưa hiểu: “Nhưng đó là sự cố ngoài ý muốn, không liên quan đến anh, tại sao bố anh lại nói anh như vậy?”

“Em biết không, bố anh xưa nay vẫn muốn sinh thêm đứa nữa.” Cố Minh Tịch bình tĩnh nói: “Chắc chắn bố anh rất thất vọng khi em bé không còn. Với lại anh cũng có trách nhiệm, nếu anh không đòi đi siêu thị, mẹ anh sẽ không mua gạo, nếu không mua gạo chắc sẽ không có chuyện đó. Với lại... Nếu có tay, anh sẽ giúp mẹ anh xách đồ, như vậy mẹ anh cũng không gặp chuyện.”

Bàn Sảnh không hiểu: “Chuyện đó liên quan gì đến mua gạo? Cũng... có liên quan gì đến anh không có tay?”

Cố Minh Tịch nhìn cô rồi chặc một tiếng: “Em vẫn còn nhỏ, không hiểu được đâu.”

Bàn Sảnh tức tối quát to: “Anh mới còn nhỏ ấy!”

Thấy dáng vẻ phồng mang trợn má của cô, Cố Minh Tịch không nhịn được cười rồi kiên nhẫn giải thích: “Bà nội anh bảo phụ nữ có thai không được làm việc nặng, nhất là trong ba tháng đầu. Đi đứng phải hết sức chú ý, nếu không rất dễ bị sảy thai, phim cũng thế mà. Huống hồ mẹ anh đã 40 tuổi, mang thai đã là rất nguy hiểm, không được để xảy ra bất cứ sơ suất nào, vậy mà mẹ anh còn xách bao gạo nặng thế đi suốt từ siêu thị về nhà.”

Bàng Sánh chăm chú nghe rồi mím môi nói: “Nhưng đây cũng không phải lỗi của anh mà, sao bố anh có thể nói anh như vậy chứ?”

Cố Minh Tịch chỉ cười: “Bố anh cũng chỉ vì lo cho mẹ quá nên mới giận lung tung thôi.”

Bàng Sánh chợt nghĩ ra một tình huống khác rồi nhìn Cố Minh Tịch một cách lo lắng, nói: “Nếu sau này bố mẹ anh sinh em bé thật, vậy chẳng phải nó sẽ nhỏ hơn anh rất nhiều sao. Khi ấy anh hơn 20 tuổi mà em anh mới vào tiểu học, vậy thì sao nhỉ?”

Cố Minh Tịch tưởng tượng rồi cười bảo: “Sao là sao? Càng tốt.”

“Sao lại tốt?”

“Lúc đó anh đã đi làm, biết kiếm tiền, anh sẽ dẫn nó đi ăn những món ngon, mua đồ chơi quần áo cho nó.” Cố Minh Tịch mỉm cười với Bàng Sánh: “Chắc chắn bố anh sẽ rất thích nó, và chắc chắn nó sẽ là một đứa trẻ rất đáng yêu, như vậy không tốt sao?”

Bàng Sánh thực sự chẳng hiểu như thế có gì tốt. Cô không dám nghĩ đến khả năng nếu bây giờ bố mẹ sinh thêm em cho mình, chắc chắn cô sẽ không chấp nhận được. Hơn nữa Cố Minh Tịch còn không có tay, lẽ nào cậu không sợ bố mẹ có em rồi sẽ không lo cho mình nữa sao?

Mặc dù không phải việc nhà mình nhưng Bàng Sánh lại rất quan tâm, cô vẫn cho rằng bố mẹ Cố Minh Tịch không sinh thêm đứa nữa là tốt nhất. Cô tự nhủ mình phải xóa tan suy nghĩ muốn có em ra khỏi đầu óc Cố Minh Tịch, liền nói với cậu: “Anh đừng quên là nhà anh chỉ có ba phòng, phòng bố mẹ anh, phòng anh và một phòng làm việc. Nếu bố mẹ anh có thêm đứa nữa thì nó sẽ ngủ ở đâu chứ, chẳng lẽ ở cùng phòng với anh? Không khéo khi đó anh bị lừa ra ngoài ban công ngủ ấy chứ.”

Cố Minh Tịch bật cười khi nghe suy nghĩ quái đản này của cô, lắc đầu nói: “Không đâu.”

“Sao lại không?”

Cậu nhìn cô, khẽ nói: “Em quên anh đã từng nói với em là khu nhà ở Thành Tây đã bắt đầu khởi công rồi ư? Khu nhà đó có lắp thang máy, căn nhỏ nhất cũng rộng tới 90 m², căn lớn nhất là 120 m². Bố anh bảo bố đã xin được nhà rồi, khoảng hai ba năm nữa nhà anh sẽ dọn qua đó.”

Chuyện này bị Bàn Sảnh mang ra lèo nhèo với Bàn Thủy Sinh thật thật lâu. Cô lấy được từ Cố Minh Tịch một vài thông tin quan trọng, tất cả các công nhân cả cũ lẫn mới ở công ty Kim khí đều có thể xin cấp nhà, tiêu chuẩn xét duyệt là kinh nghiệm, chức vụ, vị trí, mức độ cống hiến cho công ty. Điều kiện của những người chưa có nhà sẽ khắt khe hơn, những công nhân cũ đã từng được phân nhà có thể xin cấp nhà mới nhưng phải hoàn trả nhà cũ và nộp thêm mấy chục nghìn đồng coi như tiền chênh lệch đổi nhà to hơn..

Thực ra Bàn Sảnh không thích ở nhà rộng, cô cũng không hiểu rốt cuộc mình nghĩ như thế nào, chỉ là sau khi biết Cố Minh Tịch sẽ chuyển đi, cô cảm thấy vừa không nỡ vừa khó chịu. Cô lèo nhèo xin Bàn Thủy Sinh làm đơn xin đổi nhà, Bàn Thủy Sinh thực sự thấy không cần thiết, nhà ở khu tập thể này cũng đủ rộng, lại ở trung tâm thành phố. Bây giờ chuyển đến Thành Tây heo hút xa xôi, lại phải đóng thêm mấy chục nghìn, chẳng phải tự dưng một người hay sao?

Cuối cùng bị con gái lèo nhèo đến hết cách, Bàn Thủy Sinh bắt đầu đặt điều kiện với cô:

“Bố sẽ xin nhưng con phải hứa là sẽ thi đỗ trường cấp ba trọng điểm.”

Bàng Sánh: “!”

Bàng Thủy Sinh hút một điếu thuốc: “Hai năm nữa con thi vào cấp ba, nếu đỗ trường trọng điểm, nhà mình sẽ chuyển khi nào khu đó xây xong. Còn nếu không đỗ bố sẽ rút đơn về, coi như hoàn toàn không có bất cứ chuyện gì cả. Đồng ý không?”

“...” Bàng Sánh nghiêng rằng: “Liệu bố có lừa con không?”

Bàng Thủy Sinh cốc đầu cô thật đau: “Bố đã bao giờ lừa mà chưa? Sao, không tin à?”

Bàng Sánh còn nghiêm túc suy nghĩ nửa tiếng đồng hồ rồi nắm tay đồng ý: “Ai không tin! Thỏa thuận thế nhé!”

Mấy hôm sau Bàng Thủy Sinh nộp đơn xin đổi nhà lên công ty, còn Bàng Sánh đeo cặp gỗ cửa nhà Cổ Minh Tịch.

Lúc thấy cô vào phòng mình, Cổ Minh Tịch hết sức ngạc nhiên. Bàng Sánh ngồi xuống đối diện cậu, hung hăng lấy sách vở bút lách ra khỏi cặp sách, vừa làm vừa nói: “Cổ Minh Tịch, từ giờ ngày nào em cũng sang nhà anh làm bài, anh phải giảng cho em những chỗ em không hiểu.”

“Ừ...” Cổ Minh Tịch gật đầu chấp thuận rồi hỏi: “Bàng Bàng làm sao đấy?”

“Không có gì.” Bàng Sánh ngược lên nhìn cậu, mặt tỏ rõ vẻ “kiên trung bất khuất”: “Cổ Minh Tịch, liệu anh có thể làm cho em đỗ trường cấp ba trọng điểm được không?”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Điều Khó Tin

Lúc ngồi xem tivi cùng Bàng Thủy Sinh, Kim Ái Hoa hỏi chồng: “Anh tính chuyển nhà thật à?”

Bàng Thủy Sinh trợn mắt, “Đâu có.”

“Vậy mà anh còn làm đơn?” Kim Ái Hoa thực sự không sao giải thích nổi: “Lại còn nói với Sảnh Sảnh như vậy. Em thấy con bé nghiêm túc lắm, dạo này học hành chăm chỉ ghê.”

Bàng Thủy Sinh xua tay, “Anh còn không hiểu con gái mình hay sao? Với khả năng của nó và niềm hăng hái chỉ duy trì được vài ngày, chỉ cần đỗ được trường công lập là anh đã mừng như điên rồi, nói gì đến trường trọng điểm?”

Kim Ái Hoa tỏ ra không vui khi nghe chồng nói vậy, “Sảnh Sảnh nhà mình không phải dạng dốt nát, biết đâu nó đỗ thật thì sao?”

Bàng Thủy Sinh cười đáp: “Nếu Sảnh Sảnh đỗ trường trọng điểm thật thì anh cũng vui vẻ chuyển nhà thôi! Mười năm nữa em mới nghỉ hưu, còn anh thì những mười chín năm nữa, nhà máy chuyển tới Thành Tây, hai vợ chồng mình ngày nào cũng phải đi về bằng xe cơ quan thì cũng nhọc lắm, chi bằng chuyển đến khu tập thể mới mà ở, nếu may mắn biết đâu còn được tiếp tục làm hàng xóm với nhà anh Quốc Tường và A Hàm.”

Kim Ái Hoa im lặng một lúc rồi nói: “Thực lòng em không muốn ở cạnh nhà anh Quốc Tường và chị Hàm nữa đâu.”

“Tại sao?” Bàn Thủy Sinh lấy làm ngạc nhiên: “Chẳng phải em và A Hàm thân nhau như chị em ruột hay sao?”

“Vì Sảnh Sảnh.” Kim Ái Hoa thở dài đáp: “Em cứ có cảm giác Minh Tịch thích Sảnh Sảnh nhà mình, Sảnh Sảnh có quá quắt thế nào thằng bé cũng không giận con bé. Sau này nếu hai đứa lớn hơn chút nữa mà yêu sớm thì biết phải làm sao?”

Bàn Thủy Sinh bật cười khà khà, “Em nói vợ vẫn gì thế, sao mà cả nghĩ quá vậy? Hai đứa chúng nó mới mấy tuổi đầu mà yêu sớm với chả yêu muộn?”

“Cười con khi mồi!” Kim Ái Hoa véo cánh tay chồng, “Em nói thật đó. Anh nghĩ xem nếu lỡ mai sau Minh Tịch và Sảnh Sảnh phải lòng nhau thì sao?”

Bàn Thủy Sinh thực sự không hiểu vợ mình đang lo lắng điều gì, “Đầu tiên chưa kể đây là chuyện của mười mấy năm sau, kể cả Minh Tịch và Sảnh Sảnh yêu nhau thì cũng có sao đâu, Minh Tịch là một đứa trẻ ngoan, hai gia đình lại thân thiết nhau, anh thấy chẳng có vấn đề gì cả.”

Kim Ái Hoa lấy làm kinh ngạc, “Bàn Thủy Sinh anh có bị làm sao không? Cố Minh Tịch không có tay! Sau này kể cả nó có học đại học, thì tốt nghiệp xong cũng chưa chắc đã tìm được việc làm. Còn nữa, anh biết không, chị Hàm nói với em là trong sinh hoạt bình thường rất nhiều việc Cố Minh Tịch phải nhờ người khác hỗ trợ, ra ngoài còn không tự đi vệ sinh được! Anh muốn để Sảnh Sảnh nhà mình đi làm vú em cho nó hay sao? Anh xem con gái anh bây giờ có giỏi nữ công gia chánh không, em cũng không muốn nó lấy Cố Minh Tịch để chịu khổ cả đời.”

Đúng lúc này cánh cửa bị mở ra, một cái đầu nhỏ do dự ló vào trong, nói bằng giọng nịnh bợ: “Mẹ ơi con làm bài xong rồi, con xem tivi một lúc được không? Chỉ xem mười phút thôi ạ.”

Bàng Thủy Sinh mỉm cười, vẫy tay với con gái: “Vào đây, à trong tủ lạnh có kem ốc quế socola đấy, thích thì con lấy mà ăn.”

Bàng Sánh vỗ tay reo hò: “Bố vạn tuế!”

Cô bé vui vẻ chạy đi lấy kem. Bàng Thủy Sinh khẽ thủ thủ với Kim Ái Hoa: “Em không cần phải băn khoăn chuyện này đâu. Em xem con gái mình bây giờ mới có mấy tuổi đâu, chẳng phải nó còn chưa dậy thì sao? Em xem có phải em đang lo bò trắng răng không, Sánh Sánh vẫn chỉ là một đứa trẻ con thôi.”

Kim Ái Hoa vừa định bác lại thì Bàng Sánh đã nhảy chân sáo vào phòng, vừa ăn kem vờngõi xuống cạnh Bàng Thủy Sinh xem phim truyền hình, chẳng mấy chốc đã tập trung vào bộ phim mà bố đã bật sẵn.

Nhìn dáng vẻ hào hứng phấn khởi của con gái, cuối cùng Kim Ái Hoa không nói gì nữa.

Đúng là Bàng Sánh thậm chí còn chưa bị kinh nguyệt ghé thăm.

Cô cao ráo, nếu so với các bạn nữ trong lớp thì vóc dáng cũng thuộc tầm trung, phần ngực đã bắt đầu phát triển, có hơi nhô ra nhưng còn lâu mới đến lúc phải mặc áo ngực, Kim Ái Hoa có mua vài chiếc áo lá màu trắng, dặn con gái phải mặc như đồ lót.

Quần áo mùa hè mỏng manh, phần ngực phát triển khiến Bàng Sánh không khỏi xấu hổ, đi lại luôn cố còng lưng xuống. Kim Ái Hoa trách móc cô, dặn đi dặn lại là sắp thành thiếu nữ nên phải tự chú ý đến bản thân.

Nhưng đến hết lớp bảy mà kỳ kinh nguyệt đầu tiên vẫn chưa ghé thăm Bàng Sánh. Tuy nhiên điều này không khiến Bàng Sánh mấy bận tâm bởi toàn bộ sự chú ý đều đã được cô đặt lên cuộc thi cuối kỳ rồi. Tháng cuối, Cổ Minh Tịch phụ đạo cấp tốc cho Bàng Sánh làm cô giành được vị trí thứ

26 trong lớp, tăng 11 bậc so với đợt thi giữa kỳ, điểm số các môn chủ chốt đều vượt qua cậu bạn cùng bàn Hồ Thiêm Lược.

Bàng Sánh lấy làm hãnh diện, cuối cùng lần này không ai dám nói cô giận lặn nữa rồi. Thế nhưng thành tích này không khỏi trở thành một hiện tượng kỳ lạ, trong bốn cuộc thi của lớp bảy, thứ tự trong lớp của cô từ 41 nhảy lên 23 rồi tụt xuống 37 xong lại tăng lên 26, biên độ thay đổi quá lớn khiến mọi người không khỏi ngạc nhiên.

Trên đường về nhà, Bàng Sánh phấn khởi nói với Cố Minh Tịch: “Kỳ tới nhất định em phải vào được top20 của lớp.”

Cố Minh Tịch liền dội ngay cho cô một chậu nước lạnh, “Nếu muốn thi được trường trọng điểm, ít nhất em phải nằm trong top 10 và phải luôn duy trì thành tích đó.”

Bàng Sánh không đáp lại nhưng cô biết Cố Minh Tịch nói đúng, cô cũng từng được nghe Bàng Thủy Sinh kể về câu chuyện giữa cậu A và cậu B của khu tập thể Kim Khí. Bàng Sánh chợt nhận ra rằng thi đỗ trường trọng điểm không phải là chuyện đơn giản như mình vẫn nghĩ.

“Cố Minh Tịch, lỡ em không đỗ trường trọng điểm thì phải làm sao?” Bàng Sánh hơi nản lòng, cúi đầu buồn bã nói. Cậu bé kế bên đang cùng cô đạp xe về nhà, mặt trời hừng hực đang lơ lửng trên đỉnh đầu làm mồ hôi tuôn ra như suối.

Bàng Sánh vẫn chưa nói cho Cố Minh Tịch về giao hẹn giữa cô và bố, điều đó quá khùng bố, sao có thể cho cậu biết là sở dĩ mình muốn đỗ trường trọng điểm là để được chuyển nhà cùng cậu?

Cố Minh Tịch cũng chưa bao giờ hỏi Bàng Sánh lý do. Cô bé ngốc nghếch này chắc sẽ chẳng bao giờ biết Cố Minh Tịch đã vui thế nào khi nghe thấy cô nói mình muốn thi đỗ trường trọng điểm.

Thấy Bàn Sánh có vẻ không tự tin, Cố Minh Tịch bèn trấn an: “Còn những hai năm nữa nên không thể nói trước bất cứ điều gì được, biết đâu lúc đó em còn thi được điểm cao hơn anh thì sao?”

Bàn Sánh phấn khởi hết sức, “Hả? Thi được điểm cao hơn anh? Làm gì có chuyện đó! Em đâu phải là Tạ Ích!”

“Có gì mà không thể?” Nghe thấy cái tên Tạ Ích, gương mặt Cố Minh Tịch thoát hồng, bĩu môi, “Lúc vừa bị cắt tay, mọi người còn nói anh không thể đi học, không thể tự lo cho mình, bây giờ chẳng phải anh đã làm được hay sao?”

Bàn Sánh: “...”

Bố mẹ của cả Cố Minh Tịch lẫn Bàn Sánh đều phải đi làm bình thường trong thời gian hai đứa trẻ được nghỉ hè. Con cái không còn nhỏ nên người lớn không cần nhờ ông bà tới coi sóc nữa. Tối hôm trước nấu dư một chút đồ ăn cất vào tủ lạnh, dặn con cái trưa hôm sau hâm nóng mà ăn.

Để thuận tiện, Bàn Thủy Sinh đã thống nhất với Lý Hàm là mỗi gia đình sẽ thay phiên nhau nấu cơm trong một tuần để hai đứa trẻ ăn trưa với nhau. Nhưng vì Cố Minh Tịch không thuận tiện nên Bàn Sánh sẽ đảm nhận trách nhiệm hâm nóng cơm và thức ăn.

Vì thế suốt kỳ nghỉ hè, chỉ trừ ngày cuối cùng, còn đâu gần như Bàn Sánh và Cố Minh Tịch ngày nào cũng như hình với bóng. Kể cả bạn có rủ ra ngoài chơi Bàn Sánh cũng từ chối vì cô còn phải nấu cơm cho Cố Minh Tịch nữa.

Hôm nay đến lượt Bàn Sánh sang nhà Cố Minh Tịch ăn cơm. Ngoài trời nóng như đổ lửa đến tận ba mươi tám độ nên Cố Minh Tịch bật điều

hòa trong phòng bố mẹ rồi bảo Bàn Sảnh đặt mâm cơm lên chiếc bàn nhỏ trong phòng, hai đứa trẻ vừa ăn vừa xem tivi.

Cố Minh Tịch ăn cơm bằng chân trước mặt Bàn Sảnh một cách vô cùng tự nhiên. Ngón chân phải của cậu cực kỳ linh hoạt, dùng thìa hay đũa đều thuần thục chẳng kém gì người bình thường. Bàn Sảnh cũng đã quen với dáng vẻ ăn cơm bằng chân của cậu, bàn thấp nên Cố Minh Tịch còn tự gấp được thức ăn cho mình. Bàn Sảnh cười khúc khích xem “Hoàn Châu Cách Cách”, hoàn toàn không cần để mắt tới cậu.

Ăn xong Bàn Sảnh không về nhà mình vì bố mẹ cô đã khóa cửa phòng nên sẽ không có điều hòa, vừa nóng vừa buồn tẻ.

Cố Minh Tịch không có ý kiến gì trước việc Bàn Sảnh cứ ở lý nhà mình, điểm duy nhất khiến cậu không vui là Bàn Sảnh lúc nào cũng tranh tivi với cậu. Cố Minh Tịch muốn xem buổi phát lại của cuộc đấu World Cup tại Pháp trong khi Bàn Sảnh thì thích xem “Hoàn Châu Cách Cách”, Cố Minh Tịch buột miệng nói: “Em xem hai lần rồi mà vẫn chưa chán à?”

“Không chán, không chán!” Bàn Sảnh đắc ý ôm chặt điều khiển tivi, thấy vẻ gầy rõi của cô, Cố Minh Tịch bất ngờ giơ chân ra cướp lấy chiếc remote trên tay Bàn Sảnh, Bàn Sảnh giơ cao tay cười nói: “Công bằng nhé, bọn mình oản tù tì đi.”

Câu nói này khiến Cố Minh Tịch tức điên người.

Cậu lặng lẽ ngồi bó gối ở góc nhà, vai co lại, hai mắt rủ xuống, Bàn Sảnh biết mình vừa quá đáng liền liếc trộm cậu vài lần rồi để chiếc remote xuống bên chân cậu: “Được rồi em không xem nữa, anh xem đi.”

Cố Minh Tịch không tự ái trước mặt cô nữa liền ngẩng lên nhìn Bàn Sảnh, nói: “Bàn Sảnh, lần sau em đừng lôi chuyện anh không có tay ra trêu anh nữa nhé?”

Bàng Sảnh ngẩn ngơ nhìn cậu, không ừ hử gì.

Từ nhỏ đến lớn đi cùng Cố Minh Tịch, Bàng Sảnh đã không ít lần nghe thấy người khác lấy sự thiếu hụt trên thân thể ra trêu chọc cậu. Đám trẻ trong khu tập thể kim khí đặt biệt danh cho Cố Minh Tịch là “thằng tàn phế”, “đồ cụt tay”, “quái vật không có tay”... Đã có lần Bàng Sảnh đánh nhau với chúng vì những biệt danh này thế nhưng Cố Minh Tịch hoàn toàn không vì thế mà khóc lóc.

Cô luôn cho rằng cậu không bận tâm bởi lẽ giờ đây cậu đã rất xuất sắc. Lúc hai người đi với nhau, cô rất ít khi chú ý tới điểm khác thường của cậu vì thú thực là cô đã hoàn toàn quen với nó. Nhưng có vẻ như Cố Minh Tịch vẫn rất để tâm...

Như đọc được suy nghĩ trong đầu cô, Cố Minh Tịch lại tiếp tục nói, giọng nhẹ và chậm rãi: “Người khác nói sao anh không quan tâm, có điều anh không thích em cũng nói với anh những lời như thế, chẳng có gì hay ho cả!”

Bàng Sảnh gật đầu: “Em biết rồi.”

Cố Minh Tịch mỉm cười, cậu tựa lưng vào tường, dùng chân phải khều nhẹ bấp chân cô, nói: “À này, anh mua mấy đĩa game mới đấy, em chơi không?”

“Có chứ.” Bàng Sảnh đáp.

Cố Minh Tịch đứng dậy đi đến kệ tivi, dùng chân phải mở ngăn kéo rồi kẹp mấy đĩa game mang ra ngoài, hỏi Bàng Sảnh: “Em tự xem xem thích chơi trò nào?”

Bàng Sảnh tới xem, đó toàn là những trò chưa nghe tên bao giờ nên không thích lắm, nói: “Chơi Super Mario đi.”

“Này...”

“Xe tăng điên cuồng cũng được.”

“...”

Đúng lúc này Bàn Sảnh nhìn thấy một chiếc đĩa CD bên cạnh hộp đựng đĩa game. Cô lấy ra xem thì thấy trên đó có in hình nam-nữ chính của bộ truyện tranh Nhật tên là “Fushigi YTiêu Úc Tĩnhgi”. Bàn Sảnh mừng hóm, bèn nói: “Ồ! Cố Minh Tịch thì ra anh có bộ phim hoạt hình này! Em thích xem lắm!”

Cố Minh Tịch hoàn toàn không biết gì về chiếc đĩa CD này, ngẫm nghĩ rồi nói: “Anh không biết, anh chưa nhìn thấy bao giờ...”

Bàn Sảnh reo hò đầy thích thú: “Em muốn xem!”

Trong khi Cố Minh Tịch bật đầu VCD thì Bàn Sảnh vào tủ lạnh nhà cậu lấy hai cây kem bơ.

Cô vừa ăn kem vừa vui vẻ ngồi xuống nền nhà, Cố Minh Tịch ấn nút play rồi đi tới ngồi bên cạnh, Bàn Sảnh đưa cây kem còn lại cho cậu, cậu giữ bằng chân phải rồi vòng chân lên, cúi xuống từ từ thưởng thức.

Đồng hồ hiển thị trên đầu VCD vẫn chạy bình thường mà màn hình tivi vẫn đen sì, thỉnh thoảng mới thấy có hạt tuyết bay bay, Bàn Sảnh sốt ruột hỏi: “Sao thế nhỉ?”

“Không biết.” Cố Minh Tịch vừa nói xong thì màn hình tivi bỗng dưng sáng choang. Bàn Sảnh mở to mắt nhìn, không sao tưởng tượng được hình ảnh như vậy lại xuất hiện trên màn hình... Đúng là Fushigi(1).

(1) Từ tiếng Nhật, nghĩa là kỳ lạ, kỳ bí.

Dưới luồng sáng mờ ảo, trên chiếc giường phủ ga trắng tinh, trong tiếng rên rỉ “ừm ừm a a” không ngừng, cơ thể gấn bó khăng khít của đôi nam nữ không hề bị làm mờ xuất hiện ngay trước mặt Cố Minh Tịch và Bàn Sảnh. Bàn Sảnh há hốc miệng, bị bất ngờ đến đờ cả ra, quên cả ăn kem. Từng giọt kem chảy từ bàn tay cô xuống nền nhà, còn Cố Minh Tịch thì phản ứng nhanh hơn nhiều, cậu bất chấp cây kem giữa hai chân, đặt nó luôn xuống sàn rồi đứng dậy lao tới chiếc tivi, nhất thời ngây ra không biết nên tắt đầu VCD hay tivi, cuống quá bèn giơ chân ra kẹp lấy dây nguồn của tivi rồi kéo thật mạnh làm chiếc tivi tắt ngúm, đồng thời âm thanh khiến con người không chịu nổi kia cũng hoàn toàn biến mất.

Trán cậu vã mồ hôi, khẽ thở phào rồi nhìn ra phía sau thì thấy Bàn Sảnh vẫn ngồi đó, toàn thân cứng đờ không nhúc nhích, mặt thoắt đỏ thoắt trắng. Mặt Cố Minh Tịch cũng nóng rẫy như bàn là, thậm chí còn không nói được trôi chảy: “Chắc, chắc là để, để nhầm đĩa, ờ, ờ, em đừng...”

“Cố Minh Tịch...” Tay phải Bàn Sảnh vẫn giữ chặt cây kem đang không ngừng tan chảy, tay trái kéo vạt áo phông của mình, cô cắt ngang lời cậu, cất giọng cũng lắp bắp không kém: “Em, em, em... Hình như... em bị rồi.”

Cố Minh Tịch: =.=!! (biểu tượng toát mồ hôi).

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Quá Sức Chịu Đựng

Cố Minh Tịch đi một vòng quanh nhà vệ sinh nhưng không tìm thấy băng vệ sinh của mẹ ở ngăn kéo tủ chứa giấy vệ sinh.

Bình thường Lý Hàm rất chú ý đến những chuyện này, chị luôn tích trữ rất nhiều đồ dùng cần thiết của mình, đồng thời cũng không bao giờ ăn mặc hở hang trước mặt con cái. Không tìm thấy đồ cần dùng, Cố Minh Tịch quay lại phòng, nói với Bàn Sánh đang ngồi chờ ra như tảng đá: “Ờ... Nhà anh không có, anh không tìm thấy, hay là em về nhà em đi...”

Mắt Bàn Sánh đỏ hoe, lắc đầu rồi cất giọng đáng thương, “Em không đứng lên được.”

“...” Cố Minh Tịch thực sự thấy khó xử, “Vậy phải làm sao? Hay là anh sang nhà em lấy?”

“Ồ được đó! Nhà em có!” Bàn Sánh đưa cho cậu chìa khóa nhà mình, “Trong ngăn kéo tủ ở nhà vệ sinh nhé.”

Cố Minh Tịch cẩn thận chìa khóa trong miệng đi ra cửa rồi chạy sang nhà Bàn Sánh, cậu lao thẳng vào nhà vệ sinh, dùng chân mở ngăn kéo tủ liền thấy ngay mấy gói băng vệ sinh chưa xé.

Trước nay Cố Minh Tịch chưa bao giờ tìm hiểu về thứ đồ này, cùng lắm chỉ mấy lần thấy trong quảng cáo chiếu trên tivi mà thôi. Nhất thời cậu cũng chẳng biết nên lấy gói nào, dẫn đo một thoáng rồi dùng miệng cắn ra một gói băng vệ sinh màu hồng nhạt gồm năm miếng, chuẩn bị về nhà.

Không ngờ lúc đứng khóa cửa nhà Bàn Sảnh thì Chung Tiểu Liên lại đúng lúc đi từ cầu thang tầng trên xuống. Thấy Cố Minh Tịch đang dùng chân khóa cửa nhà Bàn Sảnh thì không khỏi cười trêu: “Này Minh Tịch, cháu còn có cả chìa khóa nhà vợ nữa à?”

Cố Minh Tịch đang cuống sấn, thấy người ngoài lại càng thêm lo lắng, rằng không cẩn thận làm gói băng vệ sinh rơi bịch xuống đất.

Cậu quay sang đối mặt trực diện với Chung Tiểu Liên. Dù sao chị cũng là người lớn, liền bước tới nhặt gói băng vệ sinh lên rồi nhét vào túi quần lưng cho cậu.

“Sảnh Sảnh đến kỳ rồi à?” Chị hỏi.

Cố Minh Tịch đỏ mặt gật đầu, “Em ấy đang ở nhà cháu, cháu về nhà Bàn Sảnh lấy hộ.” Lát sau cậu còn nói thêm: “Cô đừng nói với bố mẹ cháu nhé?”

Chung Tiểu Liên nổi tiếng nhiều chuyện, việc gì chỉ cần chị ta biết là sẽ bị đồn thổi khắp khu tập thể này. Cố Minh Tịch rất lo vì đã có lần Cố Quốc Tường dặn cậu chỉ được cho Bàn Sảnh sang ăn cơm rồi phải bảo cô về nhà ngay, hai đứa trẻ không được vào phòng người lớn xem tivi hay chơi game.

Trái lại Lý Hàm không khắt khe với hai đứa trẻ như chồng, lúc nào chị cũng giữ Bàn Sảnh ở nhà mình chơi. Cố Quốc Tường bận tối ngày, hôm nào cũng đi sớm về muộn, nên có về nhà cũng không nhận ra phòng mình có gì khác lạ.

Thế nhưng lúc này là hai giờ chiều, Cố Minh Tịch biết bố mình là người tinh tường, nếu lỡ anh biết giờ này Bàn Sảnh vẫn còn ở nhà mình, chắc chắn anh sẽ đoán ra hai đứa trẻ đã chui vào phòng ngủ chính xem tivi.

Nghe Cố Minh Tịch nói vậy, Chung Tiểu Liên mỉm cười: “Cô không nhiều chuyện đến thế đâu. Chuyện chẳng có gì to tát, cháu mau về nhà đi.”

Cố Minh Tịch thấy yên tâm hơn, giơ chân đẩy cánh cửa khép hờ nhà mình ra, lúc gần đi vào thì Chung Tiểu Liên gọi cậu lại, nói: “Đúng rồi Minh Tịch, cháu nhớ dặn vợ đừng ăn đồ lạnh, đồ cay, không được tắm nước lạnh. Bây giờ con bé lớn rồi, cháu phải chú ý chăm sóc vợ đấy, biết chưa hả?”

Mặt mũi Cố Minh Tịch nóng ran như bếp lò, vội chào cô Chung rồi lẩn nhanh vào nhà.

Bàng Sánh sử dụng miếng băng vệ sinh đầu tiên trong đời ở phòng vệ sinh của nhà Cố Minh Tịch, lòng rối như tơ vò.

Đã không biết bao nhiêu lần cô tưởng tượng ra cảnh lần đầu tiên có kinh nguyệt của mình: có thể bất thành linh xảy ra trong lúc ở nhà một mình như Vương Đình Đình; có thể là phát hiện ra khi đi vệ sinh ở trường như Tôn Minh Phương, đành phải giả vờ bình tĩnh đi mua băng vệ sinh ở quán bán đồ ăn vặt, trưởng thành một cách kín đáo; xui xẻo nhất thì giống Chương Úy, Chương Úy kể lần đầu tiên của mình bất ngờ ghé thăm trong chuyến du xuân cùng cả lớp hồi học lớp Năm, lần đó đám con trai bị hãi hùng một phen, còn bản thân Chương Úy thì tưởng mình bị bệnh nan y, đã khóc bù lu bù loa ở công việc.

Nghe mấy cô bạn kể lại Bàng Sánh còn cười khúc khích, nhưng lúc này cô thực sự không cười nổi. Cô may mắn vì không “bị” ở trường hay gặp phải sự cố đáng xấu hổ này trước mặt bạn bè nhưng lại buồn bã vì mình đã “xấu mặt” trước Cố Minh Tịch.

Nhưng nghĩ kỹ lại, cô dần bình tĩnh hơn.

Cố Minh Tịch, may mà là Cố Minh Tịch.

Chiếc quần sáng màu của cô rất mỏng, chất dịch màu đỏ thấm ra ngoài một chút, tuy không nhìn rõ nhưng cô vẫn cuống quýt về nhà thay quần.

Trước khi đi, cô tới phòng ngủ của bố mẹ Cố Minh Tịch để chào tạm biệt cậu. Cậu bé đang cắm cúi miệt mài, cây kem của cậu đã tan chảy thành một đồng nước màu trắng trên nền, cộng thêm mấy giọt nước chảy từ kem của Bàn Sánh, và cả dấu vết màu đỏ kia.

Bàn Sánh thực sự thấy ngỡ ngàng, nhìn Cố Minh Tịch đứng trên nền nhà, chân trái làm trụ, chân phải chà mạnh khăn lau nhà. Khi chiếc khăn đã ướt, cậu muốn đi vò cũng chỉ còn cách nhón mũi chân phải, cuộn khăn đặt gọn lên mu bàn chân rồi chậm chạp đi đến nhà vệ sinh bằng mũi và gót chân.

Bàn Sánh ngỡ ngàng chín mặt, tính làm việc này thay cậu liền quay sang cầm chiếc khăn lau trên mu bàn chân Cố Minh Tịch, nói: “Để em lau cho.”

Cố Minh Tịch liền nghĩ ngay đến lời dặn dò của Chung Tiểu Liên, cậu rụt chân phải về phía sau rồi nghiêm túc nói: “Thôi, em không được chạm vào nước lạnh, mau về đi. Với lại trong thời gian này, em không được ăn đồ lạnh: kem, hoa quả, nước lạnh cũng không được, à, không được ăn cay nữa.”

Bàn Sánh nhếch mép, nhìn cậu, “Cố Minh Tịch, anh còn biết mấy cái này nữa hả?”

Cố Minh Tịch đỏ mặt, kêu to: “Anh nghe thầy Giả nói không được à?”

Bàn Sánh thực sự rất ngạc nhiên: “Ồ... Thì ra anh cũng nghe ‘Bến cảng ấm áp’?”

Cố Minh Tịch: “...”

Sau khi Bàn Sánh xấu hổ về nhà mình, Cố Minh Tịch đi đi lại lại giữa phòng ngủ chính và nhà vệ sinh mấy lần, cuối cùng cũng lau sạch sẽ nền nhà. Sau đó, cậu không kiềm chế được bản thân không nghĩ tới chiếc đĩa CD đang nằm trong đầu VCD.

Cậu đặt ngón chân cái lên nút mở ổ đĩa, ngập ngừng thật lâu, yết hầu cậu chuyển động một vòng rồi bỏ chân xuống.

Cố Minh Tịch kéo kín rèm cửa trong phòng rồi cắm lại dây nguồn tivi vào ổ điện. Cậu ngồi xuống nền nhà, đối diện với kệ tivi, do dự hồi lâu, cậu rụt rè ấn nút play trên đầu VCD.

Không lâu sau, hình ảnh khiến con người ta xao động và bất an lại xuất hiện.

Cố Minh Tịch đã chỉnh âm lượng xuống rất thấp nhưng lại không tắt tiếng hoàn toàn. Tiếng rên rỉ của đôi nam nữ trở nên vô cùng rõ nét. Cố Minh Tịch ngồi trước màn hình tivi với một khoảng cách rất gần, ngửa mặt lên xem một cách cực kỳ tập trung.

Cậu dồn toàn bộ sự chú ý của mình vào đó, đóng tai nghe tiếng động ngoài cửa vì sợ bố mẹ sẽ về bất ngờ. Chân phải cậu vẫn chực sẵn ở nút nguồn tivi, chuẩn bị sẵn sàng tắt tivi bất cứ lúc nào.

Biết mình không nên xem nhưng thực sự Cố Minh Tịch rất tò mò.

Nguyên Phi không phải ngôi trường chỉ toàn những học sinh chăm chỉ ngoan ngoãn. Khối nào cũng có một, hai lớp chọn bao gồm những đối tượng được các thầy cô chú trọng bồi dưỡng để thi vào cấp ba, thi vào đại học. Còn những lớp bình thường khác thì quản lý rất lỏng lẻo, nam nữ trong độ tuổi dậy thì đưa nào chẳng dào dạt sức sống, có tư tưởng chống đối và sống một cách mơ hồ. Vậy nên trong những buổi chào cờ vào mỗi

thứ hai đầu tuần không hôm nào không được nghe thông báo xử lý kỷ luật một số học sinh trong trường.

Học sinh A của lớp 8 nào đó bị kỷ luật vì truyền bá đĩa CD đồi trụy trong lớp bị giáo viên phát hiện; học sinh B của lớp 10 nào đó thường xuyên giao du với nhân viên tạp vụ ngoài trường, dám côn đồ liên tục tổ chức cướp bóc tài sản của nữ sinh cấp hai; học sinh C và học sinh D của lớp 11 nào đó có quan hệ nam nữ bất chính ở sân bóng trong giờ tự học, đuổi học bạn nam và kỷ luật bạn nữ...

Nhiều khi Cố Minh Tịch có cảm giác mình và những học sinh bị kỷ luật này không cùng một thế giới. Các bạn trong lớp cậu đều rất ngoan, mặc dù không tránh những câu đồn đại kiểu như bạn A thích bạn B nhưng cũng chỉ nói với nhau thế thôi, chứ trong một năm nay trong lớp đã có cặp nào ra hồn đâu. Vậy mà ở những lớp khác lại lắm chuyện thế ư?

Không phải không biết về sự tồn tại của những bộ phim “kỳ lạ” đến từ Hongkong hay Nhật Bản này nhưng Cố Minh Tịch thực sự chưa bao giờ xem. Nói chuyện với Giản Triết, Lưu Hàn Lâm hay các bạn khác, họ cũng chỉ nói về đá bóng, phim hoạt hình, bài hát thịnh hành, đề thi... nếu nhất định phải tìm ra nội dung nào đó có liên quan đến chữ “sắc” thì có lẽ chỉ là các bạn nam trong lớp sẽ thì thầm với nhau là trong lớp, trong khối có bạn nữ nào tương đối ưa nhìn mà thôi.

Bạn nữ xinh xắn nhất lớp 7A6 tên là Triệu Cảnh, là hoa khôi của lớp được mọi người công nhận: đôi mắt hai mí to tròn, da trắng, đôi môi anh đào nhỏ nhắn. Lưu Hàn Lâm thừa nhận thích Triệu Cảnh, Giản Triết thì bảo tuy Triệu Cảnh có xinh thật nhưng cậu ấy lại thấy Khâu Lệ Na đáng yêu hơn. Lưu Hàn Lâm liền cười cậu, nói rõ ràng Khâu Lệ Na thích Tạ Ích, ai cũng bảo hai người đó là một cặp, cậu hết cửa rồi. Giản Triết tỏ ra hơi buồn, lảng sang hỏi Cố Minh Tịch thấy bạn nữ nào trong lớp xinh nhất?

Cố Minh Tịch không trả lời được, chính xác, cậu không trả lời được.

Cậu thấy mẹ mình rất xinh, dịu dàng nhã nhặn, mặt mũi ưa nhìn. Lý Hàm cũng từng kể với cậu là hồi còn con gái, chị được rất nhiều đồng nghiệp trong công ty theo đuổi, cuối cùng chị đã sáng suốt lựa chọn Cố Quốc Tường lúc đó vẫn chỉ là một anh nhân viên quèn.

Một mình Cố Minh Tịch ngồi ở góc cuối cùng của lớp, tất cả các bạn đều ngồi trước cậu. Lúc rảnh rỗi cậu sẽ dành thời gian quan sát họ. Trong giờ học cậu có thể thấy rõ bạn nào đang ngủ gật, ai đang lén lút đọc truyện trong ngăn bàn, ai đang truyền giấy, ai đang nghịch ngợm dán giấy nhớ vào lưng bạn ngồi bàn trên. Lúc hết tiết, cậu cũng biết rõ ai đang nói chuyện, đùa nghịch với ai, ai đang uống sữa, ai với ai rủ nhau đi vệ sinh, ai đang trả vở bài tập...

Đối tượng cậu theo dõi nhiều nhất dĩ nhiên là Bàn Sảnh.

Hai đầu mút của đường chéo của phòng học chính là cậu và Bàn Sảnh.

Bàn Sảnh đang cười, Bàn Sảnh đang nô đùa, Bàn Sảnh đang nói chuyện với Tôn Minh Phương về cuốn truyện tranh, Bàn Sảnh đang lau bảng, Bàn Sảnh đang ăn vụng, Bàn Sảnh nằm ngủ ngon trên mặt bàn... thỉnh thoảng Bàn Sảnh cũng quay lại nói chuyện với Tạ Ích, ánh mắt cô sáng như sao, nụ cười rục rĩ vô cùng, hình như cô chưa bao giờ nạt nộ Tạ Ích, thấy thế Cố Minh Tịch không khỏi bất mãn.

Bàn Sảnh có xinh không?

Không biết.

Cố Minh Tịch chưa bao giờ hỏi người khác nên không biết Bàn Sảnh có dáng vẻ như thế nào trong mắt họ. Cậu chỉ biết trong lòng mình, Bàn Sảnh sống động, chân thật và độc đáo. Cậu chứng kiến cô lớn lên từng ngày, cậu hiểu tường tận từng ánh mắt, từng cái nhíu mày, từng nụ cười của Bàn Sảnh, cậu biết rõ suy nghĩ của cô qua từng câu nói.

Cố Minh Tịch rất muốn trả lời Giản Triết rằng cậu thấy Bàn Sảnh xinh nhất lớp.

Nhưng cậu không nói ra vì thấy không cần thiết, cuối cùng cậu đáp bừa: “Tất nhiên xinh nhất là Triệu Cảnh.”

Thế rồi hôm đó trên đường về nhà, Bàn Sảnh hỏi cậu với vẻ hậm hực: “Cố Minh Tịch, mọi người nói anh thích Triệu Cảnh? Thật không vậy? Điệu bộ và giọng nói điệu đà đó của Triệu Cảnh mà anh cũng thích được hả?”

Cậu thiếu niên ngồi trước tivi đỏ mồ hôi như tắm, đầu óc miên man, nhịp thở gấp gáp, tiếng tim đập làm lỗ tai rung bần bật, vừa rõ vừa mạnh.

Thình thịch, thình thịch, thình thịch.

Cậu cảm nhận được rất rõ sự biến đổi ở phần thân dưới, cơ thể phần khích khác thường, cảm giác tội lỗi mạnh mẽ trào dâng trong lòng cũng như nỗi đau rõ rệt. Cố Minh Tịch thấy mình trở nên hư đốn, không sai, tại sao cậu lại hư đốn đến thế? Chẳng có gì khác với những học sinh bị kỷ luật ở trường, sao cậu có thể vụng trộm xem bộ phim này mà rõ ràng là đáng lẽ cậu phải khống chế được bản thân?!

Thế nhưng cậu không thể khống chế được chính mình! Cậu thấy sợ nhưng cũng vô cùng tò mò, cậu ray rứt tự trách bản thân nhưng lại không kiềm chế được hành động của mình.

Thế rồi Cố Minh Tịch thực sự không kìm nén được nữa, cậu tắt tivi, chạy sang phòng mình và phi thẳng lên giường.

Cậu còn chưa kịp bật quạt, căn phòng bức bối nóng nực vô cùng. Giường cậu trải chiếu cói xù xì, chiếu trải xộc xệch nhưng Cố Minh Tịch đã vội vàng đến mức không còn chú ý được gì nữa.

Đôi vai khiếm khuyết tì chặt lên giường, phần thân dưới căng cứng không ngừng chà xát lên mặt chiếu, đau nhưng rất kích thích. Cảm giác da thịt bị cắn xé dồn dập xuất hiện, cậu không kiềm được tiếng rên rỉ phát ra khỏi miệng, mồ hôi cũng nhanh chóng làm chiếc áo phông ướt đẫm. Cậu nhắm mắt lại, đầu óc bất giác nhớ lại những hình ảnh vừa xem trên tivi.

14 tuổi, đây là lần đầu tiên Cố Minh Tịch chủ động làm việc này, thiếu đi đôi tay nên cậu chỉ có thể dùng cách thức xấu hổ như vậy mà thôi. Vừa làm cậu vừa thấy xấu hổ vô cùng song lại không nỡ dừng lại. Cậu chỉ biết tự nói với bản thân chỉ làm một lần này thôi, chỉ một lần này thôi! Từ giờ trở đi sẽ không bao giờ tái phạm nữa!

Trong khi vẫn còn đắm chìm trong cảm giác mê mông lung thì sức chịu đựng của cậu đã lên tới đỉnh điểm, ngọn lửa hùng hực trong bụng tìm được lối thoát, Cố Minh Tịch cứng đờ nằm im trên giường, trải nghiệm cảm giác rung động trong cơ thể non nớt mà khó có từ ngữ nào diễn tả được.

Cậu bỗng dưng choàng mở mắt trong thời khắc bùng nổ, hình ảnh một cô bé đang cười như xuất hiện trước mắt.

Cậu thở hỗn hển thành tiếng, nằm bất động như một xác chết, chất dịch nhớp nháp phun đầy lên quần, mồ hôi túa ra khắp người. Cậu ghì giọng nói xuống mức thấp nhất, một cái tên quanh quẩn trong cổ họng:

“Bàng Bàng”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Triển Lãm Truyện Tranh Ở Thượng Hải

Bàng Sánh và Cố Minh Tịch lên lớp tám.

Bài vở nhiều hơn vì phải học thêm hai môn lý và hóa. Như một người sinh ra để học hành, càng ngày Cố Minh Tịch càng học giỏi. Cậu luôn giành vị trí nhất khối trong tất cả các kỳ thi còn thành tích của Tạ Ích thì lúc lên lúc xuống, rất không ổn định.

Cuộc thi giữa kỳ hai lớp tám, Tạ Ích thi không tốt đến mức bị cô Tào gọi ra nói chuyện riêng.

Vậy mà khi về lớp Tạ Ích vẫn như không có chuyện gì xảy ra, vẫn vô tư rủ mấy cậu bạn đi đánh bóng bàn. Có phần không yên tâm về cậu nên Bàng Sánh bất giác cùng Tôn Minh Phương đi theo ra ngoài.

Khi xuống cầu thang cùng Tạ Ích, Bàng Sánh cố tỏ vẻ thoải mái, hỏi cậu: “Tạ Ích, cô Tào gọi cậu ra nói chuyện gì vậy?”

“Không có gì, chỉ trách tớ thi kém quá thôi.” Cây vọt của Tạ Ích không ngừng tâng bóng, cười nói Bàng Sánh: “Thực ra đứng thứ chín của khối là được rồi, bây giờ tranh đứng thứ nhất, thứ hai chán phèo, chỉ cần đảm bảo sang năm thi đỗ Nhất Trung là OK.”

Tuy không phải trường cấp ba trọng điểm tốt nhất của thành phố E nhưng Nhất Trung vẫn được xếp vào những ngôi trường hàng đầu. Sở dĩ Tạ Ích vẫn coi đây là mục tiêu là bởi Nhất Trung có sân vận động tiên tiến nhất trong tất cả các trường trung học trọng điểm, quan trọng hơn, sân vận động

được đầu tư một bàn đánh bóng bàn chuyên nghiệp và cao cấp nhất, và cũng là nơi tổ chức giải đấu bóng bàn học sinh cấp thành phố.

Khi lý do này được chính Tạ Ích nói với Bàn Sảnh, cô đã há hốc miệng vì ngạc nhiên, thậm chí Tạ Ích ngẫu quá đi mất!

Nghe câu trả lời của Tạ Ích, cô nhìn cậu bằng ánh mắt bá phúc, nói: “Cậu có đảm bảo sẽ đỡ Nhất Trung không?”

“Chắc là có.” Tạ Ích cười nhả nhở, vẻ tự tin toát ra từ giọng nói.

Tạ Ích giờ đây đã cao lên rất nhiều, đúng như lời Cố Minh Tịch đã nói rằng mùa xuân là mùa để cao lên. Khung hình cơ thể cậu trở nên nở nang và cơ bắp cũng chắc chắn hơn. Tạ Ích cao ráo, ngay cả tay cũng to hơn mọi người, không còn vẻ yếu đuối trắng trẻo như hồi mới vào cấp hai, thoát nhìn rất giống tay đàn ông trưởng thành. Có lẽ việc chơi đàn violon khiến ngón tay cậu rất đẹp, rất thon thả, và càng ưa nhìn hơn nữa khi cử động, hoàn toàn không thô ráp hay cứng nhắc như tay những cậu con trai khác.

Bàn Sảnh khẽ ngược lên nhìn cậu, có cảm giác hình như cậu ngày một đẹp ra.

Đây là tiết học tự quản. Vừa trải qua cuộc thi giữa kỳ nên không ai muốn ngồi lý trong lớp, mấy bàn đánh bóng bàn đông như nêm như cối, Tạ Ích phải nài nỉ rất lâu mới xin được một chân đánh, cậu xắn tay áo rồi nhanh chóng chiến đấu với đối phương.

Bên cạnh khu vực đánh bóng bàn là rào chắn, Bàn Sảnh và Tôn Minh Phương dựa lên hàng rào nói chuyện, họ hướng ánh mắt vào bàn đánh, thỉnh thoảng lại nhìn về phía lớp học.

Khi nói chuyện Bàn Sảnh thường lơ đãng ngược lên, nhìn về phía lớp mình theo bản năng. Bỗng nhiên cô nhìn thấy bóng người ngồi cạnh cửa sổ

phía góc cuối lớp, mặt Cố Minh Tịch chỉ xuất hiện thoáng qua rồi không còn thấy đâu nữa.

“Ồ nhất gan!” Bàn Sảnh khẽ lẩm bẫm. Tôn Minh Phương liền hỏi: “Cậu nói gì vậy?”

“Không có gì.” Bàn Sảnh vội lắc đầu và chuyển sự chú ý vào Tạ Ích đang hăng hái chiến đấu trên bàn đánh bóng bàn.

Tạ Ích quả là một ngôi sao sáng. Cậu rất tập trung đánh bóng, ánh mắt chăm chú, dáng vẻ phóng khoáng không kém gì một vận động viên chuyên nghiệp. Mọi người vây lại bên bàn đánh bóng xem cậu chơi, mỗi lần đánh được một cú bóng đẹp, mọi người lại hò reo ủng hộ. Rất đông con gái ở các khối lớp khác đứng ngoài nhìn Tạ Ích rồi thì thầm nhỏ to với nhau.

Bàn Sảnh đang nhìn cậu đến bần thần thì bất ngờ bị Tôn Minh Phương hỏi: “Này Cua, Tạ Ích sẽ thi Nhất Trung, cậu tính thi trường nào?”

Dưới sự giám sát của Cố Minh Tịch, thành tích trong năm học lớp tám của Bàn Sảnh rất ổn định, cuộc thi nào cũng nằm trong top 20 của lớp. Theo thành tích truyền thống của Nguyên Phi, những ai nằm top 20 của lớp chọn đều có khả năng thi đỗ các trường cấp ba trọng điểm, vậy nên Bàn Sảnh giờ đây cũng được coi là học sinh ưu tú của lớp.

Mặc dù cô không thích học lý, hóa một chút nào vì thấy nó rất khó nhưng Cố Minh Tịch chưa bao giờ cho phép cô lơ là. Cậu biết Bàn Sảnh là một con gụ phải chạm vào thì mới động đậy, còn nếu để mặc thì cô mãi mãi chỉ là một con cua chết mà thôi.

Nhìn Tạ Ích với dáng người khỏe khoắn đang đứng cách đó không xa, Bàn Sảnh khẽ nói: “Tớ cũng muốn thi Nhất Trung, điểm đầu vào không cao lắm, dễ đỗ hơn Quảng Trình và Cửu Trung nhưng lại hơi xa.”

Tôn Minh Phương cười khúc khích, nói: “Cậu thi Nhất Trung vì Tạ Ích chứ gì?”

“Đâu có, tớ suy nghĩ theo thành tích của mình mà. Nếu Tạ Ích thi Quảng Trình, chẳng lẽ tớ cũng đâm đầu vào thi sao? Thế thì đúng là tự chui đầu vào ngõ cụt.” Bàn Sảnh cố biện bạch, sao cô có thể tự thừa nhận chút cảm tình nho nhỏ dành cho Tạ Ích của mình được?

Tôn Minh Phương che miệng cười trộm rồi hỏi: “Thế còn Cố Minh Tịch, cậu ấy sẽ thi vào Quảng Trình hay Cửu Trung?”

Bàn Sảnh giật mình.

Phải rồi, thành tích của Cố Minh Tịch không chỉ tốt mà còn rất ổn định, lần nào cũng bỏ xa người xếp thứ hai của khối rất nhiều điểm, chắc chắn cậu sẽ muốn thi vào Quảng Trình hoặc Cửu Trung – hai ngôi trường cấp ba tốt nhất thành phố E rồi.

Bàn Sảnh chợt nhớ lại nguyện vọng thi đỗ trường cấp ba trọng điểm của mình trước kia. Hồi đó là vì bố đã giao hẹn là cô phải đỗ trường trọng điểm thì mới chuyển nhà đến nhà máy mới ở Thành Tây để tiếp tục làm hàng xóm của Cố Minh Tịch.

Nhưng nếu Cố Minh Tịch đỗ vào Quảng Trình hay Cửu Trung trong khi cô học trường khác, vậy chẳng phải hai người sẽ xa cách hay sao? Vậy giao hẹn ban đầu của hai bố con cô còn có tác dụng gì nữa?

Bàn Sảnh cúi thấp, buồn bã nói: “Tớ cũng không biết Cố Minh Tịch dự định thi trường nào, dù sao tớ cũng không thể đỗ vào những trường mà cậu ấy đủ điểm.”

“Ai bảo thế.”

Một giọng con trai trong trẻo vang lên bên tai cô, Bằng Sảnh vội ngược lên liền thấy Cố Minh Tịch đứng ở một nơi cách cô không xa.

Cậu mặc chiếc áo khoác thể thao màu xanh đen làm tôn lên làn da trắng trẻo, gương mặt hơi cau có tỏ vẻ khó chịu.

Cố Minh Tịch cũng cao lên rất nhiều, có thể coi là một trong những cậu con trai cao nhất lớp. Cậu sở hữu đôi chân dài và thẳng tắp cùng với bả vai rộng, mặc áo thể thao rất đẹp và chuẩn nhưng hai tay áo phất phơ lại trống trơn, khẽ chuyển động theo bước chân chủ nhân.

Cố Minh Tịch tới bên cạnh Bằng Sảnh, bắt chước cô dựa lên hàng rào. Bằng Sảnh lừ mắt với cậu: “Sao anh lại xuống đây?”

“Anh không được xuống à? Đây là tiết học tự quản mà.” Lúc này giọng nói Cố Minh Tịch đã không còn vẻ trẻ con, chất giọng cậu dịu dàng rõ nét, phù hợp với thái độ nhã nhặn trước nay nên rất dễ nghe.

Bằng Sảnh đã quen nhấm nhẳng với cậu, bèn chỉ lên cửa sổ gần chỗ ngồi của cậu ở phía xa xa, nói: “Vừa nãy anh còn ở kia. Em thấy anh nhưng anh lại trốn đi mất.”

“Anh không trốn, anh nhìn thấy em đang chơi dưới này nên mới xuống.” Cố Minh Tịch mỉm cười để lộ hai chiếc răng khểnh, Bằng Sảnh buột miệng nói: “Đã bảo anh không được cười hở răng rồi mà! Con trai mà có răng khểnh trông như trẻ con ấy! Bảo anh đi nẹp răng mà anh không chịu!”

“Sao anh phải đi nẹp răng?” Cố Minh Tịch ngậm miệng lại nhìn Bằng Sảnh một lát rồi há miệng to một cách hết sức khoa trương, để lộ hai hàm răng trắng tinh, bảo: “Em xem này, anh không bị sâu răng đâu nhé!”

“Oài! Ngậm miệng lại đi! Đồ ngốc!” Bằng Sảnh khẽ đẩy một cái khiến cơ thể Cố Minh Tịch hơi giật lên, đôi mắt đang cúp bỗng mở to chan

chứa ý cười.

Tôn Minh Phương chứng kiến cuộc nói chuyện của Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch từ đầu đến cuối, không kiềm chế được bèn chen ngang: “Thực ra răng khểnh của Cố Minh Tịch trông rất đáng yêu, hoàn toàn không cần đi nẹp răng.”

Cố Minh Tịch mỉm cười với cô bạn, hếch cằm đầy đắc ý, nói với Bàn Sảnh: “Xem Tôn Minh Phương tinh tường chưa kìa!”

“Biến đi.” Bàn Sảnh đẩy lưng Cố Minh Tịch, “Rốt cuộc anh xuống đây làm gì?”

“Anh xuống xem em chơi bóng, Bàn Bàn.” Cậu để mặc cô đẩy mình nghiêng nghiêng ngả ngả mà không hề nổi giận. Một lát nữa là tới lượt Bàn Sảnh, Tôn Minh Phương nhìn hai người, đúng lúc có chân đánh bóng bàn, cô liền chủ động nhập cuộc.

Bên cạnh hàng rào chỉ còn Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch, hai người im lặng một lúc rồi bất ngờ đồng thời lên tiếng.

Bàn Sảnh: “Anh...”

Cố Minh Tịch: “Em...”

Bàn Sảnh: “...”

Cố Minh Tịch: “Em nói trước đi.”

Bàn Sảnh chợt nhớ đến câu chuyện vừa nói với Tôn Minh Phương lúc nãy, bèn hỏi: “Cố Minh Tịch, năm sau anh định thi vào trường nào? Quảng Trình hay Cửu Trung?”

“Tại sao anh phải thi Quảng Trình với Cửu Trung?” Cố Minh Tịch nhìn Bàn Sảnh, hỏi: “Chẳng phải em muốn thi vào Nhất Trung sao?”

“...” Bàn Sảnh lặng im một lúc rồi gật đầu công nhận: “Vâng.”

“Anh cũng muốn thi Nhất Trung.”

Bàn Sảnh ngờ ngàng ngược lên nhìn cậu. Cố Minh Tịch mỉm cười với cô: “Sao thế, không được à?”

“Tại sao?” Bàn Sảnh không hiểu, “Nhất Trung sao so được với Quảng Trình, rõ ràng anh đủ điểm đỗ Quảng Trình kia mà.”

“Nhưng Quảng Trình chưa chắc đã nhận anh.” Cố Minh Tịch nhún vai nhìn tay áo trống không của mình, “Cũng như hai năm trước, không phải anh cứ đủ điểm là họ sẽ nhận. Cấp ba không còn thuộc diện phổ cập giáo dục nữa, bên cạnh đó, một số học sinh lớp 11 ở Quảng Trình sẽ trở thành học sinh trao đổi được đi du học nước ngoài, còn học sinh lớp 12 sẽ có rất nhiều người được cử đi học ở những trường hàng đầu cả nước, năm nào cũng có không ít người đỗ Thanh Hoa, Bắc Đại. Nói thật, một ngôi trường cao siêu như vậy, anh cảm thấy giả sử vào đó học cũng rất là mệt.”

Bàn Sảnh hầu như không hề biết về những điều cậu nói, gì mà học sinh trao đổi được đi du học nước ngoài, gì mà những trường hàng đầu cả nước, Thanh Hoa, Bắc Đại, toàn là những chuyện cô không dám nghĩ tới. Cô ngơ ngác nhìn Cố Minh Tịch, có phần không hiểu được suy nghĩ của cậu.

Rồi Cố Minh Tịch lại khẽ nói: “Với lại nếu vào Quảng Trình chắc anh cũng không quen ai, cũng thấy chẳng có gì hay ho.”

Cậu nói rất nghiêm túc, còn Bàn Sảnh thì vô tâm vô tính hỏi: “Ồ, anh sợ đến lúc đó không ai giúp anh đi vệ sinh hả?”

Cố Minh Tịch đỏ mặt, buồn bực nói: “Bàn Sảnh!”

Bàng Sánh cười khúc khích thành tiếng, Cố Minh Tịch tức tối đá cô một cái, dĩ nhiên cậu không dùng sức mà chỉ làm bộ thôi. Vậy mà Bàng Sánh lại nhảy lên như một con thú nhỏ bị tấn công, những năm đấm cứ bình bịch giáng lên người Cố Minh Tịch: “Cố Minh Tịch, anh tạo phản hả! Dám đá em kia à?!”

Cố Minh Tịch không ngăn được cô và trong thâm tâm cậu cũng không muốn ngăn, cứ để mặc cô bắt nạt mình. Cậu biết Bàng Sánh cũng như mình, chỉ đùa chứ không dùng sức.

Đúng lúc Tạ Ích được ra sân, quay sang thấy Bàng Sánh đang đánh Cố Minh Tịch liền mỉm cười bước tới.

Vừa đi vừa cởi áo khoác buộc vào eo, cậu mặc áo phông ngắn tay màu trắng bên trong. Cuộc đánh bóng bàn làm người cậu toát rã mồ hôi, ngực áo phông ướt đầm, mái tóc cũng ẩm ẩm và lộn xộn. Nhìn khuôn mặt thoáng đỏ và đôi mắt sáng rực như ánh sao của cậu, Bàng Sánh tự nhiên trở nên ngại ngùng.

“Cua, cậu lại bắt nạt Cố Minh Tịch.” Tạ Ích tới bên hai người chau mày nhìn Bàng Sánh khiến cô dụi dàng nói: “Người ta đâu có.”

Cố Minh Tịch rất không quen với vẻ e thẹn của Bàng Sánh, Tạ Ích thì không phản ứng gì. Cậu đã thấm mệt nên ngồi phất lên lan can, nói: “Cua, cậu đã xuống đây một lúc rồi mà vẫn chưa vào đánh, Tôn Minh Phương đánh hai ván rồi đó.”

Bàng Sánh không trả lời, ma xui quỷ khiến thế nào Cố Minh Tịch lại nói: “Mấy ngày nay cậu ấy không tiện vận động mạnh.”

Bàng Sánh: “!”

Tạ Ích: “...”

Sau một hồi im lặng, Bàn Sảnh xấu hổ vô cùng, thậm chí còn muốn bóp cổ Cố Minh Tịch. Cố Minh Tịch cũng biết điều ngậm miệng, cuối cùng người phá tan sự trầm lắng vẫn là Tạ Ích, cậu hỏi: “Đúng rồi Cua, cậu rất thích xem ‘Vua Manga(1)’ sao. Biết không, nghỉ hè năm nay triển lãm manga sẽ được tổ chức ở Thượng Hải, rất nhiều tác giả của ‘Vua Manga’ sẽ đến đó ký tặng, cậu có muốn đi xem không?”

(1) Một tạp chí mang phong cách Thượng Hải chuyên về manga và hoạt hình của Trung Quốc.

“Vua Manga” là tạp chí hàng tháng chuyên về manga mà Bàn Sảnh thích nhất. Vừa nghe cô đã kích động: “Tớ biết! Kỳ mới nhất có quảng cáo về vụ này, nhưng... Thượng Hải xa quá, bố mẹ chưa chắc đã đưa tớ đi.”

Tạ Ích nhìn cô vẻ ngạc nhiên: “Đi Thượng Hải sao phải đi cùng bố mẹ? Đi một mình cũng được mà.”

Bàn Sảnh như vừa nghe chuyện nghìn lẻ một đêm, “Tự đi kiểu gì?”

“Đi tàu.” Tạ Ích lười biếng nói: “Tớ có bạn trong câu lạc bộ manga, nghỉ hè năm nay tớ sẽ cùng họ đến Thượng Hải chơi, họ còn làm Cosplay nữa, chắc sẽ có biểu diễn ở triển lãm.”

Bàn Sảnh ngơ ngác nhìn cậu, Tạ Ích nhìn Cố Minh Tịch đang đen mặt đứng cạnh, mỉm cười nói: “Hahaha, tớ sẽ không rủ cậu đi cùng đâu Cua ạ nhưng nếu cậu đi thì có thể chơi cùng bọn tớ, tớ cũng có màn Cosplay đó.”

Đúng lúc này có người đứng cạnh hàng rào gọi Tạ Ích: “Vua bóng bàn ơi! Đến lượt cậu rồi!”

Hai tay Tạ Ích chống lên lan can, nhảy xuống đây phong cách rồi quay lại vẫy tay với Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch: “Tớ đi đánh bóng trước đây.”

Cậu cởi chiếc áo khoác buộc bên hông rồi thuận tay vứt xuống đất, sau đó cầm vợt lên, miệng huýt sáo. Lúc khởi động bên bàn đánh bóng, ánh mắt lập tức hoàn toàn chăm chú.

Tâm mắt Bàn Sánh vẫn theo sát Tạ Ích, cô bần thần hồi lâu rồi quay sang hỏi cậu bé vẫn im lặng nãy giờ: “Cố Minh Tịch, Cố Minh Tịch, anh bảo bố mẹ em liệu có đồng ý cho em nghỉ hè đi Thượng Hải chơi không?”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Anh Đi Cùng Em

Kể từ sau khi được Bàng Thủy Sinh đặt tạp chí “Vua Manga” từ năm lớp bảy, Bàng Sảnh không những không thể rời mắt mà ngày càng chìm sâu hơn. Một cuốn tạp chí cô có thể xem đi xem lại nhiều lần không biết chán. Đến năm lớp tám, Bàng Thủy Sinh thấy không ổn bèn không tiếp tục đặt tạp chí cho con gái nữa. Bàng Sảnh không màng, bố không đặt cho thì tự mua là xong.

Mỗi tháng “vua Manga” ra một cuốn, hồi đầu là tám đồng rưỡi rồi tăng đến mười đồng, chiếm gần một phần tư tiền tiêu vặt hàng tháng của Bàng Sảnh. Thế nhưng cô vẫn nghiện rằng tiết kiệm tiền ăn vặt của mình chứ nhất quyết không chịu bỏ lỡ kỳ tạp chí nào.

Cô rất thích một số tác giả manga thường đăng bài trên tạp chí như Thang Úy Thanh, Lâm Oánh, Đinh Đông... Nhìn thấy tranh truyện của những tác giả này cô có thể xem hàng trăm lần không biết chán, lúc thích quá còn bám riết đòi Cố Minh Tịch vẽ cho mình. Ai bảo Cố Minh Tịch vẽ đẹp thế chứ.

Cố Minh Tịch bắt đầu học vẽ tranh chuyên nghiệp từ năm lên chín. Năm đó Cố Quốc Tường đã về nước sau đợt bồi dưỡng chuyên sâu ở nước ngoài, nhìn cậu con trai khuyết tật của mình, anh không thể không tính đến con đường phát triển sau này của cậu.

Học hành, kể cả có thể học tới đại học thì sau khi tốt nghiệp sẽ có khả năng xin được những việc như thế nào? Bác sĩ, giáo viên, công an... không làm được; tài xế, công nhân, đầu bếp... thì không thể làm; càng không nói

đến kỹ thuật viên, kiến trúc sư như anh. Cố Quốc Tường đắm mình trong khói thuốc mấy ngày liên tục, sau bao đêm thao thức, cứ nghĩ đến cậu con trai vốn khỏe mạnh thông minh của mình về sau thậm chí còn không thể làm được một công nhân hàn điện như Bàn Thủy Sinh, anh lại cảm thấy như có một tảng đá đè chặt trong lòng, chèn ép đến mức bản thân không sao thở nổi.

Thế rồi Cố Quốc Tường và Lý Hàm đã chọn cho Cố Minh Tịch một hướng phát triển khác, đó là theo con đường mỹ thuật tạo hình. Từ nhỏ Cố Minh Tịch đã thích vẽ vời, đó đã là năm thứ ba sau khi cậu bị cắt chân, vẽ tranh màu nước bằng chân cũng không đến nổi, nhân vật manga dưới bàn chân cậu trông rất sinh động, hình như cậu có thiên bẩm trong lĩnh vực này.

Thế là Cố Quốc Tường đăng ký cho cậu học lớp vẽ tranh ở Cung thiếu nhi, cuối tuần nào cũng đi học. Lên cấp hai, Cố Quốc Tường nhờ bạn bè tìm cho Cố Minh Tịch một họa sĩ dày dặn kinh nghiệm, mỗi cuốn tuần sẽ dạy Cố Minh Tịch theo kiểu một thầy một trò. Cậu tiến bộ rất nhanh, chỉ sau mấy năm mà cách dùng màu, tạo khối của cậu đã rất tốt, bên cạnh đó, có lẽ chính sức tưởng tượng phong phú mới là điểm mạnh nhất của Cố Minh Tịch.

Thầy giáo nói tranh vẽ của Cố Minh Tịch không bị bó buộc trong một khung hình nào, phong cách phóng khoáng mà bạo dạn, nhất là về chủ đề động vật, cậu vẽ tai thỏ rất dài, còn vẽ được cả bức tranh mèo và chuột hôn nhau. Hồi còn nhỏ cậu đặc biệt thích vẽ chim, đủ các loại chim với những bộ lông sặc sỡ đầy màu sắc, con nào con nấy sải rộng cánh bay lượn trên bầu trời.

Thầy giáo nói với Lý Hàm, đừng nhìn Cố Minh Tịch bề ngoài dẹt dẹt ngoan ngoãn, thực ra cậu là người rất có lập trường chứ không phải một đứa trẻ chấp nhận số phận bị sắp đặt.

Đã rất nhiều lần Bàn Sảnh được tận mắt theo dõi Cố Minh Tịch vẽ chim. Giấy trắng trải rộng trên mặt bàn, bút chì cậu kẹp vào kẽ ngón chân phải, phẩy phẩy vài nét bút lên xuống rồi tô màu, thế là một chú chim đã xuất hiện.

Cậu đặt bút xuống, chân trái cầm tuýp màu nước, chân phải mở nắp có phần vụng về, hai bàn chân cậu xanh đỏ tím vàng lòe loẹt nhưng Cố Minh Tịch hoàn toàn không bận tâm. Bàn Sảnh chống cằm ngồi cạnh theo dõi rồi khen ngợi: “Vẽ đẹp quá! Cố Minh Tịch, tại sao anh thích vẽ chim thế?”

Cố Minh Tịch trả lời: “Vì chim biết bay.”

Lúc đưa ra câu trả lời này, đôi môi mỏng của Cố Minh Tịch hơi mím lại, đôi mắt sụp xuống, đôi chân không ngừng bận rộn, bóp màu, rửa bút lông, tạo màu... Ngón chân con người rất ngắn và nằm sát cạnh nhau, cũng chỉ có thể dùng được hai ngón là ngón cái và ngón thứ hai, không thể linh hoạt được bằng bàn tay. Nhưng cậu bé Cố Minh Tịch không thể không học cách làm việc bằng chân, cậu biết dáng vẻ cậu khi đó là vô cùng kỳ dị trong mắt mọi người, nhưng cậu đâu có cách nào khác.

Cậu cũng muốn bay như chim nhưng lấy đâu ra đôi cánh?

Kỹ thuật vẽ tranh của Cố Minh Tịch ngày càng cao siêu, đây là điều Bàn Sảnh rất thích. Cô thuê truyện tranh ở cửa hàng, nếu thấy thích hình nào trong đó, Bàn Sảnh sẽ bám riết lấy Cố Minh Tịch nhờ cậu vẽ ra cho mình.

Một Cố Minh Tịch không chịu im lặng khi bị giáo viên vu oan lần nào cũng ngoan ngoãn vẽ tranh cho Bàn Sảnh, sau một thời gian dài, Bàn Sảnh đã sưu tập được một xấp dày tranh vẽ của Cố Minh Tịch. Có khi Cố Minh Tịch cũng phàn nàn, nói: “Tại sao lần nào cũng bắt anh vẽ nhân vật nam, em không thể nhờ anh vẽ một cô gái xinh xắn nào đó sao?”

Ôm tranh các anh chàng đẹp trai vai rộng chân dài được cậu vẽ cho, Bàn Sánh chảy nước miếng ào ào, nói: “Con gái có gì đẹp mà vẽ, thích thì anh tự vẽ cho mình đi, dù sao em cũng không cần.”

Cố Minh Tịch: “...”

Bàn Sánh rất thích những bức tranh được Cố Minh Tịch vẽ cho, luôn nói: “Cố Minh Tịch, anh vẽ đẹp thật đấy, sau này anh cũng có thể đi vẽ manga, làm cộng tác viên cho ‘Vua Manga’, trở thành họa sĩ vẽ truyện tranh.”

Cố Minh Tịch cười hỏi cô: “Nếu anh xuất bản truyện tranh, em có mua không?”

“Có chứ!” Bàn Sánh kích động nói: “Em sẽ mua 100 cuốn để tặng cho tất cả những ai em quen, và nói với họ đây là truyện của bạn thân em vẽ, anh ấy cực siêu!”

Cố Minh Tịch khẽ nở nụ cười.

Bàn Sánh nói tiếp: “Đúng rồi, đến lúc được nổi tiếng, anh liệu có vẽ truyện với nhân vật nữ chính là em không?”

Cố Minh Tịch tò mò hỏi: “Em muốn câu chuyện thế nào?”

“Giống như truyện ‘Fushigi YTiêu Úc Tĩnhgi’, Tamahome thích Miaka, Hotohori thích Miaka, Tasuki thích Miaka, đến cả Chiriko cũng thích Miaka... Tóm lại tất cả mọi người đều phải thích nữ chính! Cũng chính là em!”

Cố Minh Tịch: “...”

Nhiều năm sau câu chuyện như thế được gọi là Mary Sue(1) ^_^

(1) Một tên gọi được dùng để chỉ một nhân vật (thường là nữ) hoàn hảo về mặt: xinh đẹp, giỏi giang, tốt bụng, hiền lành, được tất cả mọi người yêu mến.

Sau cuộc trò chuyện với Tạ Ích, về nhà Bàn Sánh xin Bàn Thủy Sinh hè này cho cô đi xem triển lãm ở Thượng Hải, Bàn Thủy Sinh không đồng ý: “Đừng có nói đùa, trẻ con sao đi xa một mình được. Bố không cho!”

Bàn Sánh lại bắt đầu thể hiện công lực keo 502, ngày nào về nhà cũng bám riết lấy Bàn Thủy Sinh, xin bố mẹ dẫn cô đi Thượng Hải.

Bàn Thủy Sinh cầm tạp chí xem thời gian triển lãm diễn ra rồi nói: “Chắc không được rồi, thời điểm đó bố bận lắm, có khi còn phải đi công tác nửa tháng.”

Bàn Sánh lại tới ôm chân mẹ, Kim Ái Hoa bảo: “Lớn thế rồi còn đọc truyện tranh gì chứ, chỉ có trẻ con mới xem mấy thứ đó. Thượng Hải mùa hè nóng lắm, nếu con muốn đi chơi, mẹ dẫn con đi chèo thuyền trúc nhé?”

Bàn Sánh không chùn bước, liền bắt đầu mặc cả với Bàn Thủy Sinh, ngày nào cũng lải nhải bên tai bố, cuối cùng Bàn Thủy Sinh bị làm phiền đến phát bực, bèn nói: “Ba điều kiện: Một, điểm thi cuối kỳ phải trong top 10. Hai, ít nhất phải có 4 người đi cùng. Ba, ở Thượng Hải bố sẽ nhờ bạn lo nơi ăn chỗ ngủ cho mấy đứa, không được một mình tự tung tự tác. Nếu đáp ứng cả ba điều kiện này, bố sẽ cho mày đi.”

Con người thần kinh thô là Bàn Sánh lập tức đồng ý ngay mà chẳng mấy may nghĩ ngợi: “Con đồng ý! Bố phải giữ lời đấy!”

Cô bắt đầu lao vào học, sự nhiệt tình đó khiến Cố Minh Tịch tròn mắt. Bên cạnh đó trong giờ ra chơi, Bàn Sánh bắt đầu lôi kéo bạn bè để đáp ứng chỉ tiêu bốn người.

Người đứng mũi chịu sào dĩ nhiên là Cố Minh Tịch.

“Cố Minh Tịch, chắc chắn anh sẽ đi cùng em, đúng không?” Bàn Sảnh nắm lấy tay áo trống không của Cố Minh Tịch, nhìn cậu bằng ánh mắt sáng như sao: “Cố Minh Tịch tốt với em nhất, vả lại anh cũng thích xem truyện tranh. Đến đó có thể được nhìn thấy tận mắt rất nhiều, rất nhiều họa sĩ vẽ truyện tranh, anh đi đi, đi đi, đi đi mà...”

Cố Minh Tịch sao có thể từ chối lời mời gọi nài nỉ đó của cô, nhưng cậu cũng khó một niềm băn khoăn không nhỏ. Cố Minh Tịch nói: “Bàn Bàn, anh có thể đi cùng em, nhưng... anh ra ngoài rất bất tiện, anh không có tay, nếu đi vệ sinh chắc chắn phải có người giúp, em lại là con gái...”

Bàn Sảnh cho đây chỉ là chuyện nhỏ: “Anh có thể rủ Giản Triết và Lưu Hàn Lâm đi cùng, anh thử hỏi xem các cậu ấy có đi được không?”

Cố Minh Tịch liền đến hỏi Giản Triết và Lưu Hàn Lâm. Lưu Hàn Lâm nói nghĩ hè cậu phải về quê nội còn Giản Triết thì có vẻ cũng thích đi triển lãm, có đứa trẻ nào không thích đi xa với bạn bè, mà lại còn không có bố mẹ, thầy cô quản lý?

Giản Triết về hỏi bố mẹ rồi báo với Cố Minh Tịch là bố mẹ cậu đồng ý cho đi.

Cố Minh Tịch thở phào nhẹ nhõm. Có Giản Triết đi cùng, cậu yên tâm hơn nhiều.

Vấn đề của Cố Minh Tịch đã được giải quyết xong, Bàn Sảnh vui lắm, cô bắt đầu đi tìm Vương Đình Đình, Tôn Minh Phương và Chương Úy. Vương Đình Đình nói bố mẹ không cho đi, Chương Úy không dám đi, chỉ có Tôn Minh Phương là mang tin tốt đến cho Bàn Sảnh, nói cô ấy đi được.

Bàng Sánh vui như mở cờ, về nhà liền nói lại chuyện này cho Bàng Thủy Sinh, vỗ ngực đảm bảo: “Bố! Thi cuối kỳ con chắc chắn sẽ được top 10.”

Cô bắt đầu tập trung vào học, đến mức phim hoạt hình cũng không xem, tối nào cũng đeo cặp sang nhà Cố Minh Tịch học bài cùng cậu và giải quyết được rất nhiều bài tập.

Một ngày trước kỳ thi, trong phòng Cố Minh Tịch, Bàng Sánh ôm bát dưa hấu ướp lạnh to đùng ngồi ăn... Dưa hấu đã được Lý Hàm cắt nhỏ và cắm thêm hai chiếc đĩa để Bàng Sánh và Cố Minh Tịch cùng ăn, cuối cùng tất cả chui hết vào bụng Bàng Sánh.

Cô ăn một miếng lại xiên một miếng cho Cố Minh Tịch, động tác rất tự nhiên, dùng cùng một cái đĩa, Cố Minh Tịch không từ chối, cứ để cô đút tận miệng.

Thấy Bàng Sánh đờ ra, Cố Minh Tịch bèn hỏi: “Bàng Bàng, em thích đi Thượng Hải xem triển lãm đến thế cơ à?”

“Ừ.” Bàng Sánh gật đầu, không biết nghĩ đến ai mà đỏ mặt, nói: “Em chỉ muốn đi xem Thang Úy Thanh trông như thế nào, và muốn xin chữ ký của chị ấy.”

“Ừ.” Cố Minh Tịch cụp mắt lại, không nói gì nữa.

Bàng Sánh lại chấp tay, thì thầm cầu xin: “Cố Minh Tịch! Xin hãy ban cho em sức mạnh!”

Đã có điểm thi cuối kỳ, Toán, Văn, Anh, Địa lý, Chính trị, Sử, Sinh, Lý, Hóa, chín môn, Bàng Sánh phát huy siêu tốt, là người cuối cùng trong top 10 của lớp.

Bàng Thủy Sinh không nói được gì, đành đồng ý cho cô đi Thượng Hải.

Ngày đến lấy bằng điểm, Bàng Sánh ngưỡng ngùng nói với Tạ Ích: “Tạ Ích, ba ngày diễn ra triển lãm cậu đều ở đó đúng không, bố tớ đồng ý cho tớ đi Thượng Hải rồi.”

Tạ Ích tỏ ra rất vui và bất ngờ: “Thật hả? Tớ ở đó suốt ba ngày, bạn tớ ở câu lạc bộ manga còn có gian hàng ở triển lãm, lúc nào đến nhớ tìm tớ nhé, tên là ‘câu lạc bộ manga Ánh Sao’, nếu không có gì đặc biệt thì tớ sẽ ở triển lãm suốt, nhớ đến tìm tớ đó.”

Bàng Sánh gật đầu như gà mổ thóc, cười như hai đóa hoa: “Ừ ừ, ok.”

Nhưng đến lúc tan học cô không còn cười được nữa. Tôn Minh Phương bảo không đi Thượng Hải được. Lý do hả? Là vì lần này thi điểm kém quá nên bố mẹ đã quyết định sẽ mời sinh viên đến làm gia sư cho cô trong mùa hè này, ngày nào cũng phải học thêm.

Bàng Sánh còn nói gì được. Không ngờ trên đường về nhà, Cố Minh Tịch lại cho cô đòn đả kích thứ hai: “Bàng Bàng, vừa nãy Giản Triết nói với anh là cậu ấy không đi triển lãm được. Vì bố mẹ sẽ cho cậu ấy đi du lịch, mà thời gian lại trùng vào mấy ngày triển lãm.”

Bàng Sánh sững người, Giản Triết không đi cũng có nghĩa là Cố Minh Tịch không đi. Vậy chẳng phải chỉ còn mình cô thôi sao?

Nghĩ đến sự cố gắng bao lâu nay của mình, giành được top 10 của lớp một cách thần kỳ suy cho cùng chỉ là công dã tràng mà thôi, Bàng Sánh ngồi lên xe đạp, túi thân rơi nước mắt như mưa.

Tình huống này khiến Cố Minh Tịch không biết phải làm sao. Cậu không sợ Bàng Sánh khóc nức nở nhưng thực sự không thể chịu được khi cô lẳng lẳng rơi lệ như thế. Đạp xe bên cạnh cô, cậu luôn miệng khuyên

nhủ, dỗ dành nhưng Bàn Sảnh một mực coi như không nghe thấy, chỉ lo khóc lóc.

Về đến khu tập thể Kim Khí, cất xe xong, Bàn Sảnh không thèm chờ Cố Minh Tịch mà đeo cặp rồi leo phắt lên cầu thang. Cố Minh Tịch đi sau gọi mãi mà cô chẳng thèm để ý.

Tối đến Cố Minh Tịch sang nhà tìm Bàn Sảnh.

Cô bó gối ngồi trên ghế nhìn Cố Minh Tịch bằng ánh mắt trách cứ, vẻ mặt buồn rầu.

Cố Minh Tịch ngồi xuống bên giường, kiên nhẫn nói: “Em giận đối gì anh hả, Tôn Minh Phương với Giản Triết không đi chứ có phải anh không đi đâu, sao lại bơ anh, liên quan gì đến anh?”

“Sao lại không liên quan đến anh?” Bàn Sảnh kêu lên: “Giản Triết không đi là anh cũng không đi! Một mình em đi kiểu gì?!”

Cố Minh Tịch ngoảnh đầu đi, khẽ nói: “Giản Triết không đi anh cũng vẫn đi được.”

Bàn Sảnh cứ tưởng mình nghe nhầm, “Anh nói gì?”

Cố Minh Tịch quay lại nhìn cô, mặt cậu hơi đỏ. Ngồi trong bóng tối, ánh mắt Cố Minh Tịch sáng ngời, nói một cách tròn vành rõ chữ: “Bàn Bàn, anh nói là anh có thể đi cùng em, không cần tìm ai nữa, hai bọn mình đi cũng được. Nhưng em đừng nói với bố kéo chú ấy lo...”

“Thật sao?” Bàn Sảnh ngây cả ra, há miệng nhìn cậu rồi khẽ nói: “Nhưng anh đi vệ sinh...”

“Anh sẽ nghĩ cách.” Cố Minh Tịch nói nhỏ: “Ở nhà anh cũng tự đi ‘nhẹ’ một mình, không cần ai hỗ trợ. Nếu ra ngoài, cùng lắm là anh uống ít

nước...”

“Không cần rắc rối vậy đâu.” Bàn Sảnh híp mắt lại rồi trịnh trọng nói: “Cố Minh Tịch, lần trước em đã nói với anh rồi, thực ra em cũng có thể giúp anh đi vệ sinh. Có gì ghê gớm chứ, hồi xưa chẳng phải ngày nào em cũng nghịch ‘chim nhỏ’ của anh sao?”

Cố Minh Tịch: “...”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Nàng Cua Thỏ Đẽ

Triển lãm manga ở Thượng Hải sẽ diễn ra vào trung tuần tháng bảy, Bàn Sảnh ghi nhớ lời dặn của Cố Minh Tịch nên không cho Bàn Thủy Sinh biết về chuyện Giản Triết và Tôn Minh Phương không đi. Cô phấn khởi chuẩn bị một chiếc máy ảnh chụp lấy ngay, mua thêm hai cuộn phim và không quên một cuốn sổ bìa da dày cộp để các tác giả manga ký tên cho.

Thấy con gái hào hứng như vậy, Bàn thủy sinh chợt nhận ra Bàn Sảnh đã mười bốn tuổi. Chuyến du lịch lần này cũng có thể coi như một lần trải nghiệm của cô, để cô và bạn bè ra thế giới bên ngoài mở rộng tầm mắt.

Bàn Thủy Sinh và Kim Ái Hoa là công nhân hạng quèn ở nhà máy, lương không cao, đồng thời cũng không có ý thức nuôi dạy con trẻ toàn diện nên từ nhỏ đến giờ Bàn Sảnh không có nhiều cơ hội được đi đây đi đó.

Tổng cộng Bàn Sảnh mới được đi xa nhà hai lần. Lần đầu tiên là vào mùa hè năm cô lên tám, Bàn Thủy Sinh đi công tác ở Vô Tích và Nam Kinh, nhân thể đưa Bàn Sảnh đi chơi, lúc về đi xe khách.

Hồi đó còn chưa có đường cao tốc, mỗi chuyến đi phải mất mười mấy tiếng trên xe, Bàn Sảnh lại bị say nôn thốc nôn tháo.

Đến nơi, Bàn Thủy Sinh đưa Bàn Sảnh đi chơi nhưng lại gặp phải đợt lũ lụt ở Thái Hồ, nước tràn lên bờ, cao đến đầu gối Bàn Sảnh khiến cô được mở mang tầm mắt. cô còn được ăn vịt muối Nam Kinh và xương sườn ngâm muối ở Vô Tích. Lúc về không quên xin bố mua hai hộp làm quà cho Cố Minh Tịch.

Mấy tháng sau chuyến đi đó, Bàn Sánh vẫn lải nhải không ngừng trước mặt Cố Minh Tịch, hơi một chút đã kể “Lần trước em đi Nam Kinh, nơi đó bla bla...” hoặc “Lúc em ở Vô Tích bla bla...” Thế nhưng Cố Minh Tịch chưa lần nào ngắt lời cô mà cứ im lặng nghe cô kể lẽ hết lần này đến lần khác. Nửa năm sau tự thấy nói mãi cũng chán, Bàn Sánh mới không kể nữa.

Lần thứ hai xa nhà là năm mười tuổi cô được mẹ và ông bà đưa về thăm quê của bà ngoại. Bà ngoại rời quê lên thành phố E đã lâu, vừa nhớ nhà vừa nóng ruột khi nghe tin em trai qua đời, thâm tâm bà cũng rất muốn về quê xem sao. Thế là Kim Ái Hoa quyết định xin nghỉ năm ngày, đưa Bàn Sánh đang trong kỳ nghỉ hè và bố mẹ già cùng về quê.

Đó là một làng nhỏ lạc hậu thuộc một tỉnh nào đó của miền Nam, phải đi xe buýt giường nằm một ngày một đêm mới tới nơi. Bàn Sánh lại một lần nữa nôn thốc nôn tháo. Chơi ở quê một tuần, vì không thể nói chuyện được với đám trẻ chỉ biết nói tiếng địa phương nên cũng chẳng chơi được với chúng, ngày nào Bàn Sánh cũng nhàn rỗi đến phát sầu, chỉ biết chơi với chó con ở nhà họ hàng của bà ngoại mà thôi.

Trở về sau chuyến này, Bàn Sánh không kể gì với Cố Minh Tịch. Cố Minh Tịch hỏi cô chơi vui không, cô lắc đầu trả lời: “Chẳng có gì thú vị cả.”

So ra, kinh nghiệm đi du lịch của Cố Minh Tịch phong phú hơn Bàn Sánh rất nhiều. Hồi còn chưa bị cắt tay, cứ mỗi hai năm cậu lại được Lý Hàm đưa về quê thăm ông bà ngoại ở Miền Bắc, đi bằng tàu hỏa giường nằm chạy đường dài. Sau khi bị thương, Lý Hàm vẫn chăm chỉ đưa Cố Minh Tịch đi du lịch trong những dịp được công ty tổ chức.

Cố Minh Tịch từng được đi Tế Nam, leo núi Thái Sơn, còn tới Bắc Kinh, Thượng Hải, Nam Kinh, Tỉnh Cương Sơn, Phố Đà... Cậu từng đi máy bay, du thuyền, tàu hỏa và cả xe khách. Vì lý do này mà không ít lần

Bàng Sảnh nổi giận hỏi bố mẹ: “Tại sao Cố Minh Tịch được đi chơi cùng bác Lý mà bố mẹ đi du lịch chẳng bao giờ cho con đi theo?”

Bàng Thủy Sinh không thể nói cho Bàng Sảnh biết rằng Cố Minh Tịch được đi chơi thực chất là được Cố Quốc Tường nhường cho suất của mình. Cố Quốc Tường là nhân viên cấp cao của nhà máy, anh nói mình không đi mà để vợ và con trai đi, liệu có ai dám nói ‘không được’?

Vì vậy đứng trước Cố Minh Tịch, Bàng Sảnh chỉ là một đứa “quê một cục”. Cô chưa được đi tàu hỏa bao giờ, suốt ngày hô hào Thượng Hải Thượng Hải nhưng thậm chí còn không biết Thượng Hải nằm ở hướng nào của thành phố E.

Bàng thủy Sinh khích lệ con gái tự đi mua vé tàu. Anh thấy khiến thức của con mình khá nông cạn nên phải để cô tự làm nhiều việc cho biết.

Bàng Sảnh hoàn toàn không biết mua vé tàu như thế nào, còn không biết nhà ga nằm ở đâu. Thực lòng cô cũng không dám nhờ bố đi mua hộ bởi vì cô chỉ mua hai vé, nếu nhờ Bàng Thủy Sinh thì lộ tẩy ngay.

Thế là Bàng Sảnh hẹn Cố Minh Tịch cùng đi nhà ga mua vé.

Hai đứa trẻ đi xe bus tới nơi. Đang mùa hè nên nhà ga đông nườm nượp, người đến kẻ đi như mắc cửi. Bàng Sảnh hơi kém về nhận biết phương hướng nên Cố Minh Tịch phải nhìn bảng chỉ dẫn mới tìm được điểm bán vé.

Lúc xếp hàng mua vé, Bàng Sảnh đứng sát vào Cố Minh Tịch, thậm chí còn níu lấy vạt áo cậu một cách khoa trương.

Cố Minh Tịch nói vào cửa bán vé: “Cho cháu mua hai vé tàu đi Thượng Hải sáng mười sáu tháng bảy.”

“Sáng hết vé rồi, chỉ còn buổi chiều thôi, hai giờ tàu chạy.”

“Vậy sáng mười bảy thì sao ạ?”

“Cũng hết rồi.”

“Vậy cháu mua chiều mười sáu. Hai vé.” Dừng lại một lúc, cậu nói: “Cô ơi, cháu mua luôn vé từ Thượng Hải về thành phố E chiều mười tám được không?”

“Được.”

“Vậy cho cháu thêm hai vé lượt về.”

“Chiều mười tám ba giờ được không?”

“Được ạ.”

“Tổng cộng bốn vé, một trăm hai mươi tám đồng.”

Cố Minh Tịch quay lại nói với Bàn Sảnh đang đứng ngây ra: “Bàn Bàn, trả tiền đi.”

Bàn Sảnh vội lấy tiền đưa cho người bán vé, nhận tiền thừa và vé tàu.

Lúc ra khỏi nhà ga, cô cảm cúi nhìn bốn tấm vé trên tay, nói như vừa tìm hiểu được điều gì, “Thì ra mua vé tàu là như vậy.”

Cố Minh Tịch thật không biết nên nói gì. Nhìn dáng vẻ tò mò ngó nghiêng hết chỗ này đến chỗ nọ của Bàn Sảnh, cậu chợt hiểu ra rằng đây là một con cua khôn nhà đại chợ điển hình. Vừa ra khỏi cửa có lẽ cô còn nhát gan hơn thỏ đế.

Đến ngày lên đường, nỗi lo của Cố Minh Tịch biến thành sự thật. Bàn Thủy Sinh và Lý Hàm thì luôn miệng dặn dò Bàn Sảnh phải chăm sóc cho Cố Minh Tịch, Bàn Sảnh miệng thì dạ vâng nhưng vừa tới nhà ga, cô lại đi theo Cố Minh Tịch như một cái đuôi dính chặt.

Soát vé vào trạm, qua cửa kiểm tra hành lý, tìm phòng chờ, soát vé lên tàu, tìm chỗ ngồi... Một ý nghĩ khắc sâu trong đầu Cố Minh Tịch, nếu chỉ có một mình, nhiều khả năng Bàn Sảnh sẽ quay về nhà.

Hôm nay là thứ sáu, toa tàu đông kín chỗ. Dĩ nhiên Bàn Sảnh sẽ giành ngồi cạnh cửa sổ, tò mò bám lấy khung cửa nhìn chăm chăm ra ngoài.

Chẳng mấy chốc Cố Minh Tịch đã trở thành tâm điểm của tất cả các hành khách xung quanh, mọi người lặng lẽ đánh giá cậu bằng ánh mắt tò mò và dò xét. Cậu bình thản coi như không nhìn thấy. Khó chịu vì bị nhìn chăm chăm hồi lâu, cậu bèn quay sang chăm chú nhìn Bàn Sảnh.

Cô bé mặc áo phong ngắn tay màu đỏ sẫm... Đây là yêu cầu của Bàn Thủy Sinh, anh nói mặc quần áo màu sắc sỡ nếu đi lạc cũng dễ tìm. Cô buộc tóc đuôi ngựa, dùng dây buộc tóc cũng màu đỏ, chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ không chớp mắt như kính Tây(1).

(1) Xuất phát từ một dụng cụ trò chơi dân gian TQ. Có một chiếc hộp chứa bức ảnh thu nhỏ bên trong, trên hộp có lắp kính lúp nên nhìn qua hộp có thể thấy bức hình được phóng to. Vì hồi xưa ảnh chủ yếu là của Tây nên gọi là kính Tây.

Lúc tàu hỏa lặn bánh, trên mặt Bàn Sảnh hiện rõ vẻ kinh ngạc rồi cô dần yên lặng lại, dựa lên người Cố Minh Tịch ngoan ngoãn như một con mèo.

Chuyến tàu chạy từ thành phố E đến Thượng Hải phải mất ba tiếng rưỡi. Ngồi được một lúc, cảm giác mới lạ ban đầu dần phai nhạt, Bàn Sảnh lấy một quyển truyện tranh từ ba lô ra rồi kiểm thêm một túi snack Lăng Vị Tiên, mở gói rồi vừa ăn vừa đọc truyện.

Và tất nhiên cô cũng không quên thỉnh thoảng nhét một miếng Lăng Vị Tiên vào miệng Cố Minh Tịch. Đây là một hành động cực kỳ thân mật,

vì vậy Cố Minh Tịch không khỏi đỏ mặt khi tiếp xúc với những ánh nhìn đầy ngỡ ngàng của các vị khách xung quanh.

Sau khi tàu chạy được nửa tiếng, bà cụ đi cùng chồng ngồi đối diện hai đứa trẻ bắt đầu lân la hỏi chuyện Bàn Sảnh: “Cô bé, các cháu đi đâu vậy?”

Bàn Sảnh ngược lên nhìn bà lão, trên tay vẫn cầm nguyên cuốn truyện tranh và bịch snack Lãng Vị Tiên, thật thà đáp: “Tụi cháu đi Thượng Hải ạ.”

“Chỉ có hai cháu thôi à? Đi Thượng Hải làm gì thế?”

Bàn Sảnh toan trả lời thì Cố Minh Tịch đã nói trước: “Bố mẹ chúng cháu làm việc ở Thượng Hải, bọn cháu qua đó nghỉ hè ạ.”

“À...” Bà lão chột hiểu ra, “Hai cháu là anh em?”

Cố Minh Tịch gật đầu: “Dạ.”

“Hai cháu bao nhiêu tuổi rồi?”

“Bọn cháu học cấp hai.” Cố Minh Tịch từ tốn đáp: “Em cháu trông còn nhỏ nhưng đã có chứng minh thư rồi ạ.”

Bà lão nhìn Bàn Sảnh vẻ hồ nghi, trên khóe miệng cô còn vài mảnh vụn snack, ánh mắt dè dặt, nhìn thế nào cũng còn rất trẻ con.

Sau một khoảng im lặng, bà lão lại hỏi chuyện Cố Minh Tịch: “Cậu bé, hai tay cháu sao vậy?”

Cố Minh Tịch mặc áo sơ mi kẻ caro trắng xám ngắn tay, hai bên tay áo trống không rủ xuống bên người. Hình ảnh trống rỗng trên tay áo khiến người ta không khỏi tò mò muốn biết căn nguyên thực sự. Cậu thoáng mỉm cười rồi trả lời ngắn gọn: “Hồi nhỏ cháu sơ ý bị máy biến thế giật ạ.”

“Ồ... Tiếc quá, một cậu bé đẹp trai vậy mà...” Thương hại và xót xa hiện rõ trong giọng nói bà cụ, Bàng Sảnh tự nhiên thấy khó chịu, cô mím môi thờ phì phì, nhét truyện tranh và bịch Lãng Vị Tiên ăn dở vào ba lô một cách thô bạo, gây lên tiếng động rất lớn. Cuối cùng cô ngang nhiên nằm bò ra mặt bàn đánh một giấc.

Lúc gỗi mặt lên cánh tay, cô nghe thấy Cố Minh Tịch lễ phép nói với bà cụ: “Em gái cháu là vậy đấy, tính nó hơi tùy hứng ạ.”

Anh mới tùy hứng! Bàng Sảnh nổi giận mắng thăm.

“Con gái đưa nào chẳng thế.” Bà lão nói: “Cháu phải nói bố mẹ không được nuông chiều nó như vậy, sau này bước chân vào xã hội, tìm chồng, tìm việc sẽ rất khó.”

Nét cười thấp thoáng trong giọng nói Cố Minh Tịch, “Cháu biết rồi ạ.”

Sau đó bà lão bắt đầu kể về cô con dâu hết sức tùy tiện, vô lý và không biết điều của mình. Cố Minh Tịch không hề xen ngang, bà lão nói liên miên suốt hai mươi phút đồng hồ, thì bỗng Bàng Sảnh đang lơ mơ buồn ngủ nghe thấy Cố Minh Tịch nói: “Bà ơi, thực ra em cháu rất ngoan, rất được mọi người yêu quý. Chỉ là bây giờ em cháu vẫn còn chưa hiểu chuyện, sau này trưởng thành chắc chắn sẽ là một cô gái rất tốt.”

Bàng Sảnh giả vờ ngủ từ đầu đến cuối đến mức cánh tay đã hơi tê dại. Không hiểu sao sau khi nghe Cố Minh Tịch nói vậy, hai mắt cô lại hơi rơm rớm.

Toàn bộ hành trình tiếp theo, sau khi Bàng Sảnh “thức giấc”, cô lại tiêu diệt thêm một túi cá khô, một chai sữa hoa quả và một cây jambon.

Cố Minh Tịch há hốc mồm nhìn cô lấy hết loại đồ ăn này đến loại đồ ăn khác từ trong ba lô ra, sau đó nhét chúng vào bụng với vẻ mặt thỏa thích. Cuối cùng Bàng Sảnh hỏi Cố Minh Tịch có muốn uống nước không

vì trời thì nóng mà đã mấy tiếng cậu không uống ngụm nào, trông môi cũng hơi khô.

Cố Minh Tịch liếm môi, thú thật là rất khát nên không từ chối nữa. Nhờ Bàn Sảnh giúp đỡ, cậu uống hết nửa chai nước khoáng.

Tàu hỏa đến ga Thượng Hải đúng lịch trình. Chập tối, Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch đeo hai chiếc ba lô trên lưng ra khỏi nhà ga.

Thượng Hải là một đô thị phồn hoa tầm cỡ quốc tế. Lúc này mặt trời đã xế bóng, sắc trời nhá nhem tối, đèn nê ông và đèn cao áp trên đường đều đã sáng tỏ. Bàn Sảnh đứng ở lối ra, nhìn đám đông nhộn nhịp trước mắt, những tòa nhà cao ốc san sát nối đuôi nhau cùng dòng xe cộ nườm nượp trên đường, cô bắt đầu thấy ngỡ ngàng và xen chút âu lo.

Dù sao cô cũng còn nhỏ, tưởng tượng và thực tế là hai thái cực hoàn toàn khác biệt. Cô gần như bám sát lên người Cố Minh Tịch như sợ bị lạc mất nhau, tay trái níu chặt vạt áo sơ mi cậu.

Thời điểm đó đến cả người lớn cũng chẳng mấy ai có điện thoại di động, huống hồ là hai đứa trẻ. Cố Quốc Tường cũng sắm được một chiếc, còn Bàn Thủy Sinh chỉ có một chiếc máy nhắn tin. Bàn Sảnh thực sự không dám tưởng tượng sẽ phải làm gì nếu lạc mất Cố Minh Tịch.

Dường như cảm nhận được sự lo lắng qua ánh mắt hoảng hốt của Bàn Sảnh, Cố Minh Tịch quay lại nhìn cô, nghiêm túc nói: “Bàn Bàn, đây là Thượng Hải chứ không phải thành phố E. Em nghe cho rõ đây, nếu chẳng may hai đứa mình lạc nhau thì em phải đứng im một chỗ không được đi lại lung tung, anh nhất định sẽ đến tìm em, biết chưa?”

Bàn Sảnh ngược lên nhìn cậu rồi khẽ gật đầu.

Cố Minh Tịch nhoen miệng cười nói: “Đi thôi, chúng ta tìm chỗ ở qua đêm nay trước đã. Có phải bố em nói đã nhờ một người bạn sắp xếp chỗ ăn

ngủ cho bọn mình không?”

Bàng Sánh gật đầu rồi lại ngẩng phắt lên: “Không được, bọn mình chỉ có hai người, nhờ chú ấy biết rồi nói lại với bố em, em chết chắc!”

Cố Minh Tịch suy nghĩ thấy cũng đúng nhưng cả hai đều không có chứng minh thư thì thuê phòng trọ sao được?

Sau một hồi suy nghĩ cậu vẫn cảm thấy việc tìm nơi dừng chân có phần quan trọng hơn, bèn bảo Bàng Sánh gọi cho ông chú đó nhưng cô lại khăng khăng không đồng ý: “Em không gọi đâu, Cố Minh Tịch, lúc trước chính anh bảo đừng nói thật với bố em.”

Cố Minh Tịch chau mày, “Nếu em không gọi cho chú ấy thì chẳng phải bố em vẫn biết mà trái lại còn lo hơn?”

Bàng Sánh đảo mắt một vòng, “Có cách rồi. Em sẽ gọi cho chú ấy bảo là người nhà của bạn khác đã thu xếp cho bọn mình ở khách sạn, nên không phiền chú ấy nữa!”

Cố Minh Tịch hết nói nổi, “Em từ chối chú ấy thế thì tối nay bọn mình ở đâu?”

Bàng Sánh gãi đầu rồi tự đưa ra ý kiến: “Chỉ cần có tiền thì ở đâu chẳng được.”

Cố Minh Tịch hoàn toàn bị cô đánh bại.

Sau đó Bàng Sánh dùng điện thoại công cộng gọi cho người bạn ở Thượng Hải của Bàng Thủy Sinh, nói dối là bốn đứa đã tìm được chỗ ở. Xong xuôi cô gọi điện về nhà báo đã đến nơi an toàn, Cố Minh Tịch cũng khẳng định với Lý Hàm là mình đã đến Thượng Hải bình an, tất cả đều ổn.

Cúp điện thoại, Cố Minh Tịch ngược lên nhìn bốn xung quanh nhà ga, đúng là có rất nhiều nhà nghỉ, khách sạn cỡ nhỏ.

Cậu biết những nơi này trị an không cao nhưng lại không thuyết phục được Bàng Sảnh. Đúng lúc này, một người phụ nữ trung tuổi tay cầm ảnh khách sạn tới chào mời họ: “Hai em tìm nhà nghỉ đúng không? Có nước nóng, tivi, điều hòa, tám mươi đồng một đêm. Muốn qua xem không, nếu không thích sẽ đưa các em về.”

Chị ta vờ như không thấy sự khiếm khuyết trên cơ thể Cố Minh Tịch. Thấy hai đứa trẻ đứng ngây ra, chị ta liền kéo tay Bàng Sảnh: “Đi thôi đi thôi, trời sắp tối rồi, có xe đưa hai em đi. Gần lắm, ở ngay bên cạnh.”

Bàng Sảnh đã bước đi theo chị ta, Cố Minh Tịch vội kêu lên: “Bàng Bàng! Đứng lại!”

Bàng Sảnh quay lại nhìn cậu với vẻ hơi hoảng sợ, muốn giẫy khởi tay người phụ nữ, chị ta mỉm cười bỏ tay ra rồi nói: “Cô không phải người xấu, không làm hại hai cháu đâu. Thấy hai cháu giống như chưa tìm được chỗ ở, hai cháu có chứng minh thư không?”

Cố Minh Tịch im lặng, theo phán đoán của cậu, người phụ nữ này đích thực là người môi giới tìm khách thuê nhà trọ chứ không phải hội buôn người gì đó, còn cậu và Bàng Sảnh đúng là không có chứng minh thư nên không khỏi có chút dao động.

Lúc này Bàng Sảnh vẫn im lặng bồng nhếch môi, lạch bạch chạy lại chỗ Cố Minh Tịch, bám chặt vào người cậu, sợ đến run rẩy: “Cố Minh Tịch... Hu hu...”

Cố Minh Tịch: “...”

Người phụ nữ trung tuổi dờ khóc dờ cười: “Chao ôi cô hiểu rồi, nhìn qua là biết ngay! Hai đứa yêu nhau, gia đình không đồng ý nên bỏ trốn phải

không? Haiz... tụi bay còn bé quá, mau đi với cô tìm chỗ qua đêm nay, đừng ngủ lại ngoài đường, cô chỉ lấy của tụi bay năm mười đồng thôi. Mai đi tàu về nhà luôn nhé, người lớn chắc lo lắm đấy!”

Bàng Sánh nức nở khóc liên hồi, nhìn bầu trời tối dần, Cố Minh Tịch có cảm giác chính mình cũng sắp khóc đến nơi!

Ngồi trên chiếc xe vừa vặn ga đã gào rú như xe bán bánh mì, Bàng Sánh lo lắng đến không nói thành lời. Cô và Cố Minh Tịch ngồi ở hàng ghế cuối cùng, đằng trước ngoài người phụ nữ trung niên còn có ba người bị lôi kéo đi thuê phòng.

Sau mười phút bon chen trên đường, xe rẽ vào một hẻm nhỏ rồi dừng bánh. Bàng Sánh và Cố Minh Tịch xuống xe, đi theo người phụ nữ trung niên vào một nhà trọ lụp xụp.

Ở quầy lễ tân, người phụ nữ trung niên trao đổi giúp họ để miễn thủ tục đăng ký. Khi cầm chìa khóa dẫn hai đứa trẻ vào phòng, chị ta tốt bụng nhắc nhở Cố Minh Tịch: “Trong phòng không có đồ bảo hộ, cháu muốn dùng thì phải tự đi mua.”

Mặt Cố Minh Tịch đanh lại, đã quyết định không đáp lời thì Bàng Sánh lại tò mò hỏi: “Đồ bảo hộ gì vậy?”

Người phụ nữ trung niên liếc mắt nhìn cô, không khỏi than vãn: “Haiz... Đúng là không ra sao, cô bé còn nhỏ quá, haiz...”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Quay Mặt Vào Tường

Người phụ nữ trung niên dắt Cố Minh Tịch và Bànng Sảnh lên tầng hai. Hành lang nhà trọ chật chội tối tăm, nặng mùi mốc meo. Một vài tiếng động bất thành linh thỉnh thoảng lại vọng ra từ đằng sau những cánh cửa phòng ở hai bên hành lang, đôi khi còn có cả những người đàn ông cởi trần, hút thuốc đi ngang qua.

Thấy Cố Minh Tịch và Bànng Sảnh, ai cũng tò mò nhìn lại vài lần. Khi ánh mắt đó quét qua người mình, Bànng Sảnh lập tức cúi gằm mặt xuống, núp bên cạnh Cố Minh Tịch.

Cố Minh Tịch khẽ trấn an cô: “Bànng Bànng đừng sợ!”

Từ bé đến giờ Bànng Sảnh chưa bao giờ đến nơi nào như thế này, sao có thể không sợ hãi và lo lắng cho cam, cô chỉ biết bám riết lấy Cố Minh Tịch và đi thẳng về phía trước. Người phụ nữ trung niên dẫn họ đến căn phòng ở cuối hành lang, cửa vừa mở, một thứ mùi vừa chua vừa hôi hám liền nồng nặc bốc ra ngoài. Bànng Sảnh tuy không phải đại tiểu thư được nuông chiều từ nhỏ nhưng nhìn cách bài trí của căn phòng này, cô cũng cảm thấy quá mức lụp xụp, tuềnh toàng.

Căn phòng rất nhỏ, chỉ khoảng bảy, tám mét vuông, bờ tường loang lổ, nền nhà dán tấm lót bằng nhựa, chiếc giường rộng chừng một mét năm vừa khít giữa hai bức tường, ga trải giường màu trắng đã biến thành vàng khè. Bên cạnh là tủ đầu giường có đèn ngủ và hai cái cốc. Trên bàn đối diện giường là một chiếc tivi, chềch chềch là một chiếc điều hòa cũ kỹ. Những thứ này còn tạm, điều tệ hại nhất là trong phòng này không có nhà vệ sinh.

Cố Minh Tịch chau mày vẻ không hài lòng, Bàn Sảnh lại kéo tay áo cậu, nói: “Cố Minh Tịch, em không muốn ở đây đâu!”

Cố Minh Tịch quay lại nói với người phụ nữ trung niên: “Ở đây không có nhà vệ sinh thì ở làm sao được?”

Người phụ nữ quay lại mở một cánh cửa khác trên hành lang, thì ra đối diện là nhà vệ sinh, có khóa bên trong, đầy đủ bồn cầu, bồn rửa và bình nóng lạnh. Chị ta nói: “Nhà vệ sinh này không phải dùng chung mà là của riêng phòng này, trong đó cũng đầy đủ đúng không? Phòng này cửa hai đứa ở cuối hành lang, sẽ không có ai lai vãng ngoài lao công quét dọn vệ sinh, nên rất an toàn. Với lại hai đứa là học sinh nên chỉ lấy năm mười đồng thôi.”

Cố Minh Tịch nói: “Tiền không thành vấn đề, chị có phòng tiêu chuẩn không, đắt hơn một chút cũng được.”

“Cậu em à, nhóc không có chứng minh thư, chị sao dám cho nhóc ở phòng tiêu chuẩn chứ?” Người phụ nữ trung niên nói: “Em nên biết là những khách sạn khác sẽ không cho em vào ở đâu, chẳng may công an đến kiểm tra thì chết cả lũ.”

Cố Minh Tịch cũng lờ mờ biết chị ta nói không sai. Cậu thầm suy tính thiệt hơn, còn Bàn Sảnh thì đứng cạnh bấu môi lẩm bẩm. Cố Minh Tịch ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Được rồi, phòng này đi, bọn cháu nghỉ một đêm.”

Người phụ nữ giao chìa khóa cho Bàn Sảnh rồi bỏ đi. Cố Minh Tịch và Bàn Sảnh vào phòng, bỏ ba lô xuống rồi lập tức khóa cửa lại, Cố Minh Tịch nhắc chân mở cửa sổ.

Căn phòng nóng nực vô cùng, cửa sổ vừa mở thì một luồng gió nóng liền thổi vào, Cố Minh Tịch khụt khịt mũi, có cảm giác chỉ mới một lúc mà không khí đã trong lành hơn nhiều.

Bàng Sánh râu rĩ ngồi bên mép giường, nhìn miếng nhựa lót nền đã bẩn đến chuyển sang màu đen và một cái mạng nhện ở góc phòng, bèn oán thán: “Cố Minh Tịch, sao chúng ta phải ở đây chứ, lụp xụp quá đi mất!”

Cố Minh Tịch đang tìm điều khiển điều hòa, đáp: “Ai bảo em nhất quyết không chịu gọi cho bạn của chú Bàng, không có chứng minh thư, chúng ta không ở được nhà trọ nào tốt hơn đâu.”

Bàng Sánh mím chặt môi, bỗng nhiên nhớ đến Tạ Ích. Giờ này chắc hẳn Tạ Ích đã đến Thượng Hải rồi, không biết cậu đang ở đâu, ban ngày có đi triển lãm không?

Bỗng Bàng Sánh nảy ra một ý định, vui vẻ nói với Cố Minh Tịch: “Cố Minh Tịch! Sáng mai là bọn mình gặp Tạ Ích đúng không, lúc đó mình có thể nhờ cậu ấy đặt cho một phòng ở chỗ cậu ấy ở. Anh thấy sao?”

Cuối cùng Cố Minh Tịch cũng tìm thấy điều khiển, đang ngồi khoanh chân trên giường nghiên cứu nó. Nghe thấy Bàng Sánh nói vậy, cậu ngược lên nhìn cô một lúc rồi nói: “Tùy em.”

Thấy cậu có vẻ không thích, Bàng Sánh cũng hơi bực mình. Cố Minh Tịch đã bật được điều hòa nhưng nó lại kêu cạch cạch cạch cạch, cánh quạt gió mở, tiếng gió thổi ra vù vù.

Cố Minh Tịch đi tới đứng dưới điều hòa, ngẩng đầu lên lẩm bẩm: “Sao gió không mát nhỉ?”

Cậu điều chỉnh nhiệt độ xuống 20 độ C mà gió thổi ra vẫn nóng hầm hập, Cố Minh Tịch đành thôi, nói với Bàng Sánh: “Điều hòa hỏng rồi, đành chịu đựng qua tối nay vậy.”

Bàng Sánh thấy rất khó chịu, liền vùng vằng với cậu: “Trời nóng thế này! Kể cả không có điều hòa thì cũng phải có cái quạt chứ! Không thì tối ngủ làm sao!”

Cố Minh Tịch cup mắt suy nghĩ một lát, gật đầu bảo: “Được, để anh xuống nhà hỏi xem họ có quạt điện không?”

Cậu đang định đi ra cửa thì Bàn Sảnh nhảy lên kéotay áo cậu lại, nắm chặt đến mức làm áo cậu lệch sang hẳn một bên: “Cố Minh Tịch, em đi với anh!”

Cố Minh Tịch quay lại thì thấy Bàn Sảnh chớp chớp mắt với mình, cậu nhoẻn miệng cười nói: “Bàn Bàn hay là bọn mình đi ăn trước rồi về tính sau. Đã bảy giờ hơn rồi, lát nữa hết đồ ăn mất!”

Bàn Sảnh ngoan ngoãn gật đầu, Cố Minh Tịch đi tới trước ba lô của mình, ngồi trên giường kéo khóa ra bằng chân rồi dùng ngón chân kẹp cây gậy lưng bằng tre từ trong đó ra, đây cũng chính là người bạn mang tên “không cần nhờ vả” của cậu.

Cậu nghiêng đầu kẹp cây gậy ngửa vào giữa má và bả vai, nói với Bàn Sảnh: “Anh đi vệ sinh cái đã.”

Bàn Sảnh ngậy ra nhìn cậu, tay vẫn kéo vạt áo Cố Minh Tịch đi theo cậu ra cửa, Cố Minh Tịch đành nói với vẻ bất đắc dĩ: “Bàn Bàn, anh đi vệ sinh, em đừng đi theo nữa. Em cứ ở trong phòng, không có ai đâu.”

Bàn Sảnh khẽ hỏi: “Anh có cần em giúp không?”

“Không, anh tự làm được.” Cố Minh Tịch mỉm cười rồi khẽ cọ chân mình vào bắp chân Bàn Sảnh thay lời trấn an, “Chờ anh, lát nữa anh mời KFC, ở giao lộ có một hàng, anh nhìn thấy lúc ngồi trên xe.”

“Không phải đã nói là tiền ăn chia đôi rồi sao?” Bàn Sảnh nói: “Em có mang 500 đồng mà.”

“Không cần đâu, em dùng tiền đấy mà mua đồ ở triển lãm. Chẳng phải lần trước em kể với anh là thích mấy quyển truyện hay sao?” Cố Minh Tịch

vừa nói vừa cười rồi nhấc chân mở cửa, đi ra ngoài.

Bàng Sảnh không đóng cửa. Cô đứng sát vào mép cửa, nhìn chăm chăm cánh cửa nhà vệ sinh ở phía đối diện. Cố Minh Tịch đã ở trong đó rất lâu, đến mức làm Bàng Sảnh sốt sắng chỉ muốn tới gõ cửa xem sao. Thế rồi bất thành linh cánh cửa được mở ra, đầu cậu vẫn vẹo sang một bên, đi ra cùng cây gãi lưng.

Thoạt nhìn cậu cũng không có gì khác lạ ngoài hai chân trong đôi dép lê hơi ướt, gấu quần cũng thế. Thấy Bàng Sảnh cúi xuống nhìn chân mình, Cố Minh Tịch vội thanh minh: “Đó là nước! Anh rửa chân chứ không phải... gì khác cả.”

Hai đứa trẻ khóa cửa lại rồi đi ra đường cái ăn KFC. Rồi xa cảnh tượng ồn ào ở nhà ga, những con đường nhỏ ở Thượng Hải mang đến một cảm giác khác, màn đêm buông xuống, rất nhiều người dân trong thành phố đổ ra các con đường nhỏ hóng gió, cảnh này có phần giống với thành phố E khiến trái tim thấp thỏm bất an của Bàng Sảnh dần bình tĩnh lại.

Cô nhìn xung quanh bằng ánh mắt tò mò, nghĩ đến mình đã đặt chân lên đất Thượng Hải – một nơi cách nhà ba tiếng rưỡi đi tàu hỏa, tối nay sẽ ngủ cùng một phòng với Cố Minh Tịch, bỗng nhiên Bàng Sảnh lại thấy tự hào, bèn nói với Cố Minh Tịch: “Đây là lần đầu tiên em qua đêm một mình ở bên ngoài đó.”

Cố Minh Tịch cười: “Thực ra anh cũng là lần đầu tiên.”

“Anh có thấy sợ không?” Bàng Sảnh hỏi, “Vừa nãy em sợ thót cả tim, chẳng muốn trèo lên cái xe bán bánh mì đó chút nào.”

Cố Minh Tịch chỉ cười không đáp. Thực ra cậu không phải không sợ, dù sao cậu cũng chỉ là một thằng nhóc mười lăm tuổi không có tay, xa nhà đến thành phố lạ lẫm này, nhất định không tránh khỏi cảm giác thấp thỏm âu lo.

Nhưng chút cảm giác bất an đó đã hoàn toàn bị Cố Minh Tịch kiềm chế lại sau khi tận mắt chứng kiến mức độ nhút nhát của Bàn Sánh. Từ đáy lòng cậu nghĩ, cái cậu phải đối mặt đơn giản chỉ là một vài khó khăn nho nhỏ trong cuộc sống như đi vệ sinh, ăn cơm, mua vé xe... cùng lắm thì nhờ Bàn Sánh giúp, có thể nào cũng không thể rơi vào bước đường cùng được.

Còn cái Bàn Sánh phải đối diện là một kiểu sợ hãi về mặt tâm lý. Cố Minh Tịch cảm nhận được rất rõ sự ỷ lại của cô vào mình, thật lạ là cậu lại thấy vui vui. Thế rồi bỗng chốc cậu nhận ra rằng mình hoàn toàn không sợ gì cả.

Bàn Sánh nhận lấy bữa tối KFC được gói trong giấy bìa rồi xách về phòng cùng Cố Minh Tịch. Cậu hỏi quầy lễ tân có quạt điện không thì bị trả lời là không bằng một thái độ rất thiếu kiên nhẫn. Bàn Sánh sợ run cả người, chỉ biết giật nhẹ vạt áo Cố Minh Tịch, hai đứa trẻ đành lủi thủi về phòng.

Họ ăn tối trong phòng ngủ, Bàn Sánh mở hộp hamburger ra để lên bàn. Cố Minh Tịch thì đứng trước bàn, cúi xuống xoay người ngoạm luôn lấy chiếc hamburger, thỉnh thoảng mới ngẩng lên hút vài hớp coca.

Xưa nay cậu không thích ăn fastfood kiểu Âu bởi vì thực sự thấy rất bất tiện do không có bát đũa nhưng Bàn Sánh thích nên cậu cũng chiều lòng cô.

Ăn xong, Cố Minh Tịch giục Bàn Sánh đi tắm rồi ngủ sớm. Bàn Sánh rất nghe lời, mang quần áo và khăn mặt vào đó. Nhà vệ sinh chật chội, nước thì không nóng, Bàn Sánh cũng chẳng buồn than thở, đành cẩn thận lập cập gội đầu, tắm tấp bằng nước lạnh rồi về phòng.

Cố Minh Tịch đang xem ti vi, thấy Bàn Sánh mặc áo ngủ trở về với mái tóc ướt nhẹ bèn hỏi: “Nước có nóng không?”

Cô thờ hồng hộc nói: “Không nóng tí nào, lạnh chết đi được.”

Cố Minh Tịch suy nghĩ rồi nói: “Xem ra tối mai nhất định phải chuyển nơi khác thôi.”

“Ừm.”

“Anh đi tắm đây.” Cậu đứng lên thu dọn đồ đạc. Hình ảnh nhà vệ sinh chật hẹp kia hiện lên trong đầu, cậu liền quay lại nói với Bàn Sảnh: “Trong đó không có chỗ ngồi, anh muốn cởi quần áo dài ở đây trước.”

Bàn Sảnh vừa lau tóc vừa xem ti vi, dửng dưng đáp: “Vâng.”

“...” Thấy cô không để ý, Cố Minh Tịch bèn nói: “Em tạm thời quay mặt đi đã.”

“Ui giời!” Bàn Sảnh lườm cậu, “Phòng thì bé bằng mắt muỗi, anh muốn em úp mặt vào tường à? Không sao đâu, cứ cởi đi, ngày xưa em còn nghịch ‘chim nhỏ’ của anh mà...”

Cố Minh Tịch sắp phát rồ, liền nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Em có thể đừng nói đến chim nhỏ được không!!!”

Bàn Sảnh hừ một tiếng rồi tức tối quay mặt đi, đối diện với bức tường màu trắng, cô nói: “Anh nhanh lên đi!”

Cố Minh Tịch vội vàng cởi quần áo ra. Cởi áo dễ ợt, áo sơ mi của cậu không có cúc, cổ áo rộng nên chỉ cần thu vai lại, khom lưng xuống, giơ chân phải kéo cổ áo ra ngoài là xong.

Quần dài cũng dễ, quần chun chỉ cần hai chân lần lượt kéo ống quần vài cái là cởi xong.

Cố Minh Tịch dùng miệng cắn quần lót sạch, vắt khăn lên vai, dùng má kẹp cây gãi lưng, nói với Bàn Sảnh: “Anh đi mở cửa, em nhắm mắt

lại.”

Bàng Sánh hét to: “Anh lẳng nhăng quá!”

Cố Minh Tịch nhanh chóng lao ra khỏi phòng nhưng cậu lại để quên chìa khóa.

Nửa tiếng sau, lúc Bàng Sánh đang nằm trên giường xem tivi thì có tiếng gõ cửa phòng. Cô liền trở nên cảnh giác, ngồi dậy đi đến gần cánh cửa, hỏi: “Ai đó?”

“Bàng Bàng, mở cửa đi, anh đây!”

Nghe thấy tiếng Cố Minh Tịch, Bàng Sánh mở cửa ra ngay, miệng không quên trách móc: “Còn nói đi vệ sinh nhớ mang chìa khóa, đến lượt mình lại quên...”

Sau đó, cô đứng ngây ra như phỗng.

Cố Minh Tịch đứng trước mặt cô, dưới ánh đèn lờ mờ trên hành lang, chỉ cần liếc mắt một cái Bàng Sánh đã nhận ra cậu ở trần, chỉ mặc độc một chiếc quần lót.

Đã rất nhiều năm Bàng Sánh không nhìn thấy cơ thể khuyết tật của Cố Minh Tịch. Lần trước hình như là vào năm cô chín tuổi, sang nhà Cố Minh Tịch chơi, khi đó cậu bé Cố Minh Tịch mười tuổi chỉ mặc chiếc áo may ô màu trắng mà trẻ con tầm tuổi đó thường mặc, hai vai tròn tròn nổi bật lộ ra ngoài, và cả vết sẹo ngoằn ngoèo do cuộc phẫu thuật để lại.

Lúc đó Bàng Sánh đã nói gì? Cô nhớ lảng máng hình như đã bảo vết sẹo của cậu trông sợ quá!

Từ đó trở đi Cố Minh Tịch không còn lộ bả vai trước mặt cô lần nào nữa.

Bàng Sánh gần như đã quên đi câu chuyện này, chỉ là đột ngột nhớ ra trong khoảnh khắc nhìn thấy cơ thể cậu mà thôi. Cố Minh Tịch hơi ngại, Bàng Sánh liền nghiêng người nhường đường cho cậu, khăn mặt và quần lót thay ra cậu vẫn vắt trên vai, khẽ nói: “Xin lỗi, anh quên mang chìa khóa.”

Bàng Sánh: “...”

“Em đừng nhìn, quay mặt đi để anh mặc quần áo đã.”

Nói đoạn cậu đã đi đến bên giường, dùng chân kẹp áo phông sạch từ ba lô ra. Bàng Sánh không nghe lời cậu mà lén lút quay lại nhìn. Chân trái làm trụ, cơ thể Cố Minh Tịch hơi liêu xiêu, chân phải không ngừng lục lọi ba lô.

Nhìn bóng dáng cậu Bàng Sánh chợt nhận ra một Cố Minh Tịch gầy gò trong ký ức giờ đã phồng phao lên nhiều. Dáng cậu cao dong dỏng, vai rộng, cơ thể không còn gầy như da bọc xương giống trước đây, xương sườn vẫn lộ rõ nhưng hình như đã cao lên nhiều. Chân cậu vừa dài vừa thẳng, đường cong rõ ràng, trông đầy sức mạnh.

Cô lại quan sát đôi vai thiếu hụt của cậu. Cuộc phẫu thuật hình như đã phá hủy nang lông dưới nách cậu, vì vậy phần nách ở hai bên sườn trông rất sạch sẽ, nhìn kỹ vẫn chẳng thấy sợi lông nào. Vết sẹo dưới nách cậu vẫn sờ sờ ở đó, có nhạt màu hơn theo năm tháng nhưng hình dạng không hề thay đổi.

Bàng Sánh chăm chú nhìn phần vai Cố Minh Tịch, không hiểu sao trước đây mình lại thấy vết sẹo này đáng sợ, bây giờ cô chẳng thấy như vậy chút nào. Cô thường xuyên đập lên vai cậu, lúc chạm tay vào chẳng hề có cảm giác khác lạ.

Bàng Sánh vẫn dõi mắt theo Cố Minh Tịch mà cậu hoàn toàn không phát hiện ra. Đúng lúc này cậu nghiêng người chuẩn bị mặc quần áo, liếc

mắt một cái Bàn Sánh đã thấy ngay vị trí ‘chim nhỏ’ của cậu. Vật nhỏ bé xíu, mềm mềm trong trí nhớ bây giờ đã trở thành một “đống” lớn nằm trong quần lót rồi!

Mặt Bàn Sánh cứ thế đỏ bừng, như cảm giác được điều gì, Cố Minh Tịch bất ngờ quay lại, hai cặp mắt liền giao hòa.

Bàn Sánh há miệng, từ từ quay đi trở lại đối diện với bức tường dưới ánh mắt sáng như lửa của cậu. Sau lưng cô im lặng hồi lâu rồi có tiếng quần áo sột soạt vang lên.

Vài phút sau Cố Minh Tịch khẽ nói: “Xong rồi, em quay lại đi.”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Đêm Ở Thượng Hải

Ánh đèn nê ông sáng tỏ trong phòng. Bàn Sảnh kéo rèm cửa lại, hai đứa trẻ nằm trên hai chiếc giường khác nhau cùng xem ti vi.

Thượng Hải có mấy kênh truyền hình mà ở thành phố E không xem được. Thấy tò mò nên Bàn Sảnh cứ đổi qua đổi lại mấy kênh này, Cố Minh Tịch bèn nói: “Em đừng đổi kênh nữa được không, kênh nào chẳng được, xem một lúc rồi ngủ.”

“Anh phiền phức quá đấy, Cố Minh Tịch.” Bàn Sảnh lẩm bẩm nhưng không đổi kênh lia lịa nữa. Một kênh đang chiếu thời sự Thượng Hải, sau vài tin tức xã hội, người dẫn chương trình vui vẻ đề cập đến triển lãm manga đã khai mạc ngày hôm nay.

Bàn Sảnh ngồi bật dậy, lê xuống cuối giường để ghé sát vào màn hình xem cho rõ. Đầu tiên là lãnh đạo sở văn hóa cắt băng khai mạc, tiếp theo là một số tiết mục văn nghệ của học sinh, sau đó màn hình chiếu tới đại sảnh của triển lãm, ngoài những đoàn người tấp nập ghé thăm còn có các tác giả truyện tranh nổi tiếng trên khắp mọi miền đất nước đang mở gian hàng ký tên.

Bàn Sảnh xem rất chăm chú, trên màn hình bất ngờ xuất hiện mấy hình ảnh thoáng qua, trông giống như khu vực của các câu lạc bộ manga, trên sân khấu còn có biểu diễn Cosplay.

“Woa.” Bàn Sảnh kích động kêu lên, “Tạ Ích chắc chắn có ở đây!”

Cố Minh Tịch: “...”

Xem hết tin tức, Bàn Sảnh xuống giường xách ba lô để lên bàn rồi lục tìm bên trong. Cố Minh Tịch tò mò hỏi: “Em làm gì đấy?”

Bàn Sảnh tìm thấy một gói khoai tây chiên, đáp: “Em đói.”

Cố Minh Tịch thực sự không biết phải nói cô thế nào nữa. Bàn Sảnh ôm gói khoai tây chiên ngồi khoanh chân trên giường, vừa nhai rộp rộp vừa xem cuốn “Vua Manga” có đăng tải thông tin về triển lãm rồi nói với Cố Minh Tịch: “Trên này có địa chỉ của trung tâm triển lãm nè, không biết mai bọn mình có tìm được không?”

Cố Minh Tịch thờ ơ đáp: “Có.”

“Thật không? Anh biết phải đi đến đó như thế nào à?” Bàn Sảnh nghiêm túc suy nghĩ rồi nói: “Bố em dặn nếu không tìm được thì đi taxi.”

Cố Minh Tịch trở mình trên giường, quay lưng về phía Bàn Sảnh và nói: “Anh biết đường đi, ngủ sớm thôi, anh mệt rồi.”

Bàn Sảnh vẫn hỏi: “Sao anh biết?”

Cố Minh Tịch cau kỉnh, “Trước khi đi anh đã nghiên cứu bản đồ Thượng Hải rồi.”

Bàn Sảnh không nói gì nữa, bĩu môi rồi một lúc sau mới khẽ nói: “Không biết mai có gặp được Tạ Ích không?”

Cậu thiếu niên nằm trên chiếc giường bên kia trả lời cô bằng một cái lưng im lìm, người cậu hơi nhấp nhô như đã thực sự chìm vào giấc ngủ.

Bàn Sảnh ăn thêm vài miếng khoai tây, tiếng nhai khoai tây “rộp rộp” rõ mồn một trong căn phòng tĩnh mịch. Nhìn Cố Minh Tịch đã ngủ, Bàn Sảnh để túi khoai đã ăn được một nửa lên bàn, cầm cốc nước và bàn chải sang nhà vệ sinh đánh răng.

Về phòng, cô rón rén cất cốc nước rồi đi tới bên giường Cố Minh Tịch nhìn cậu, Cố Minh Tịch mặc áo phông trắng ngắn tay, quần short, nằm nghiêng nhắm mắt quay mặt vào tường. Tay áo trống không phủ lên người cậu, nhịp thở đều đặn kéo dài. Bàn Sảnh tung chiếc chăn mỏng được gấp gọn trên giường cậu ra rồi phủ lên cho Cố Minh Tịch, khẽ nói: “Cố Minh Tịch, em đi ngủ đây.”

Nói xong cô tắt ti vi và đèn rồi đi tới giường mình, ôm chăn nhắm mắt lại.

Căn phòng tối đen như mực, lặng phắc như tờ, chỉ thỉnh thoảng mới có tiếng còi xe mơ hồ vọng vào từ dòng xe cộ xa xa qua cánh cửa sổ.

Cố Minh Tịch mở mắt trong bóng đêm, cậu nằm im không động đậy hồi lâu khiến cơ thể hơi tê dại, người toát rã mồ hôi vì chiếc chăn mỏng Bàn Sảnh phủ lên cho mình. Cậu khẽ trở mình, quay lại nhìn Bàn Sảnh đang nằm ở giường bên kia. Căn phòng tối đen như mực nên chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng cô. Chắc Bàn Sảnh cũng thấy nóng nên chăn đã bị đá ra một góc từ bao giờ, tay chân dang rộng ngủ say như chết.

Cố Minh Tịch xuống giường đi tới cửa nhìn ngó một hồi, cậu không bất ngờ khi Bàn Sảnh đi đánh răng về quên không khóa cửa. Cậu khóa lại rồi khẽ khẽ quay về giường, nằm ngửa xuống.

Một cảm giác khó hiểu dâng trào trong lòng cậu. Ở một thành phố xa lạ, khu nhà xa lạ, căn phòng xa lạ, trên chiếc giường xa lạ mà ga trải đã vàng ố, cậu lại qua đêm cùng Bàn Sảnh. Cuối giường Cố Minh Tịch là cửa sổ vẫn mở toang, gió thổi làm bức rèm mỏng hơi vén lên, từ vị trí này, cậu có thể loáng thoáng nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài.

Khu vực này không có nhiều nhà cao ốc, bên ngoài chỉ toàn nhà trệt san sát nhau. Qua bức màn phật phòng lúc lên lúc xuống, thậm chí Cố

Minh Tịch còn trông thấy bầu trời đêm xám xịt của Thượng Hải, sương mù giăng mắc, trời không sao và cũng không thấy bóng dáng của ánh trăng.

Cố Minh Tịch ra mồ hôi khắp người, cổ khát khô, còn rất đói. Bữa tối của cậu chỉ có một cái hamburger và một cốc coca, sao có thể khiến một cậu nhóc đang tuổi ăn tuổi lớn no bụng? Nhưng cậu không muốn dậy uống nước hay tìm đồ ăn vì để làm được thì cậu phải bật đèn, còn có thể gây ra những tiếng động rất lớn, dễ khiến Bàn Sảnh thức giấc.

Bàn Sảnh có tật cáu kỉnh khi vừa thức dậy. Hồi trước nếu đang ngủ say mà bị đánh thức, cô sẽ khóc lóc làm loạn, lớn thêm vài tuổi, họ cũng thường xuyên suýt bị muộn học vì Bàn Sảnh cứ lè mề mãi trên giường, cuối cùng phải đeo cặp chạy thực mạng đến trường.

Cố Minh Tịch biết dây thần kinh của Bàn Sảnh vừa căng thẳng vừa hưng phấn suốt ngày hôm nay nên cô cần được yên tĩnh nghỉ ngơi. Về phần mình, cậu thực sự không thấy buồn ngủ chút nào.

Không biết đã là mấy giờ, Cố Minh Tịch đang mơ màng ngủ thì đèn trong phòng bỗng sáng trưng, cậu liền choàng mở mắt ngồi dậy, thì thấy Bàn Sảnh híp mắt, tóc tai bù xù ngồi trên giường, tay phải gãi tay trái và hai chân, miệng kêu: “Có muỗi! Em bị muỗi đốt chết rồi!”

Cố Minh Tịch nhìn bốn xung quanh, cậu chẳng biết phải làm sao với lũ muỗi này. Bàn Sảnh bò xuống giường, ngồi lên mép giường Cố Minh Tịch cho cậu xem tay chân mình: “Anh xem em bị đốt mấy phát này! Một, hai, ba, bốn, năm..... Năm nốt! Ngứa quá đi mất, Cố Minh Tịch phải làm sao bây giờ?!”

Tay và đùi cô đúng là bị cắn sưng phồng, đỏ bừng, trông rất đáng sợ. Biết Bàn Sảnh rất ngứa, Cố Minh Tịch vội đứng dậy đóng cửa sổ, ngẫm nghĩ rồi nói: “Để anh xuống dưới xem có hương muỗi không?”

Bàn Sảnh dẫu môi nhìn cậu, “Anh đi nhanh về nhanh nhé.”

“Ừ.” Cậu nhét tiền vào túi quần rồi đi ra, hai mươi phút sau trở về với một túi nilon trên miệng.

Lúc đi vào, Cố Minh Tịch thấy ngay Bàn Sảnh đang ngồi ở một góc giường như vừa gặp ma. Giật mình, cậu bỏ túi nilon xuống, vội hỏi: “Sao thế?”

Bàn Sảnh ôm gối trong lòng, nước mắt lưng tròng nói với Cố Minh Tịch: “Cố Minh Tịch, có gián...”

“Gián đâu?”

“Không biết, một con gián to đùng.”

“...” Cậu ngẫm nghĩ rồi nghiêm túc nói: “Đốt hương muỗi lên là được, gián cũng sợ hương muỗi mà.”

“Thật hả?”

“Ừ.”

Bàn Sảnh xuống giường lê lét đến bên Cố Minh Tịch, cất giọng hơi giận dỗi, “Sao anh đi lâu vậy!”

Cố Minh Tịch ngồi lên giường, dùng chân lấy hương muỗi và bật lửa ra khỏi túi nilon, “Quầy lễ tân không có, anh phải ra cửa hàng tạp hóa mở cửa 24h ngoài đường mua.”

Hương muỗi vẫn còn nằm trong bao bì, cậu khom người dùng hai chân xé thật cẩn thận. Bàn Sảnh quỳnh lên bèn tới giúp, lấy hương muỗi ra khỏi túi rồi đặt vào khay sắt. Nhìn bật lửa, cô có vẻ lúng túng, “Em không biết bật lửa đâu.”

Cố Minh Tịch nhìn cô, dùng chân trái đón lấy chiếc bật lửa trên tay Bàn Sảnh, dùng chân kẹp chặt lấy, ngón chân phải ấn xuống để ngọn lửa

xuất hiện, Cố Minh Tịch cẩn thận nghiêng chiếc bát lửa đến đầu hương muỗi rồi châm lên.

“Đến bây giờ em vẫn chưa dám bật lửa, vậy trong giờ thí nghiệm phải đốt đèn cầy thì làm thế nào?” Cậu bình thản hỏi.

Bàng Sánh thờ ơ đáp: “Hồ Thiêm Lực biết bật lửa.”

“Vậy sau này em học nấu ăn kiểu gì?” Cố Minh Tịch hơi buồn cười, “Xào rau rất dễ bị bùng lửa.”

“Làm sao em phải học nấu ăn chứ?!” Bàng Sánh đồng dục nói: “Mẹ em cũng chẳng mấy khi vào bếp, toàn bố em nấu ăn thôi. Sau này em sẽ tìm chồng như bố em, để khỏi phải nấu nướng.”

Cố Minh Tịch chớp chớp mắt nhìn cô, không đáp.

Đốt hương muỗi xong hai đứa trẻ đều tự giác quay về giường mình. Sau khi tắt đèn, Cố Minh Tịch tiếp tục mất ngủ, lát sau tiếng nói của Bàng Sánh khẽ bay bổng trong bóng tối: “Anh ngủ chưa Cố Minh Tịch?”

Cố Minh Tịch giả vờ một lúc mới ừ một tiếng, “Vẫn chưa, sao thế?”

“Cố Minh Tịch, liệu gián có bò lên người em không nhỉ?”

“...” Cậu nhin cười: “Không đâu, anh đã bảo gián sợ hương muỗi mà.”

“Nếu gián quay lại, anh có dám đánh nó không?” Bàng Sánh nói: “Bố em biết đánh gián cơ, lấy dép đập.”

Cố Minh Tịch đáp: “Dám, anh sẽ giẫm chết nó.”

Sau một hồi im lặng, Bàng Sánh bỗng thở dài.

Cố Minh Tịch hỏi: “Sao thế?”

“Nếu sớm biết thế này, bọn mình mua vé tàu chiều mai về luôn.” Vé buồn bã hiện rõ trong giọng nói Bàn Sảnh, “Chơi ngày mai rồi chiều về cũng được. Không cần phải ở lại thêm một đêm nữa.”

“Tại sao? Như thế vội lắm, mai chơi cũng không đã.” Cố Minh Tịch nói: “Đi xa thế mới đến được Thượng Hải, chẳng phải em muốn chơi ở triển lãm thật lâu sao?”

Bàn Sảnh thoáng im lặng rồi nói: “Em thấy hơi nhớ nhà.”

Cố Minh Tịch trở mình sang nhìn cô trong bóng đêm, hình như cô đang co rúm lại trên giường. Cậu thoáng trầm tư rồi nói: “Bàn Bàn, ngày mai ban ngày mình sẽ chơi ở triển lãm. Tối mai anh sẽ dẫn em đi chơi ở đường Nam Kinh rồi tới Bến Thượng Hải một lát, ok không? Buổi tối ở Bến Thượng Hải đẹp lắm, còn xem được tháp truyền hình Minh Châu Phương Đông(1) nữa.”

(1) Minh Châu Phương Đông là tên một tháp truyền hình ở Thượng Hải, Trung Quốc. Tháp nằm ở mũi bán đảo Lục Gia Chủy, quận Phố Đông, bên sông Hoàng Phố, đối diện với Bến Thượng Hải.

Bàn Sảnh ngần ra rồi hỏi một câu ngốc nghếch, “Anh có biết đường đi không?”

“Biết, anh xem bản đồ rồi, cũng từng đi qua rồi, bọn mình sẽ đi tàu điện ngầm.”

“Được đó.” Bàn Sảnh cười nói: “Không biết tối mai Tạ Ích có rảnh không nhì, nếu rảnh, cậu ấy có thể đi chơi với chúng ta.”

Cố Minh Tịch thấy hơi khó chịu trong lòng, ngữ điệu cũng lạnh nhạt hơn: “Tạ Ích tới đây với bạn của cậu ấy, chắc là họ đã có lịch trình của riêng họ rồi.”

Bàng Sánh ngẫm nghĩ rồi nói: “Cũng đúng, không biết họ có kế hoạch gì nữa, thực ra chúng ta cũng có thể đi chơi với họ mà.”

Cố Minh Tịch suýt thì hộc máu.

Lát sau căn phòng yên tĩnh trở lại, mùi hương mũi dần bao trùm, hơi nồng nhưng có thể khiến người ta yên tâm.

Cửa sổ bị đóng lại khiến căn phòng trở nên oi bức vô cùng khó chịu, toàn thân Cố Minh Tịch hết ướt lại khô, hết khô lại ướt. Không chịu nổi nữa, cậu ngồi dậy cởi áo, ngủ trần.

Chỉ một lúc sau cậu đã bị muỗi đốt hai vết vào lưng. Cố Minh Tịch không thể gãi nên đành phải chịu đựng cơn ngứa, cậu nhắm mắt với cơ thể đầm đìa mồ hôi, thầm nghĩ nếu muỗi không đốt Bàng Sánh nữa mà chuyển sang đốt cậu vài nốt thì cũng không sao cả.

Sáng hôm sau có lẽ do căn phòng quá nóng bức và ngột ngạt lại có mùi khó chịu nên đến cả một người hay ngủ nướng như Bàng Sánh cũng dậy rất sớm. Người cô nhóp nhép toàn mồ hôi hết sức khó chịu, lại bất ngờ trông thấy Cố Minh Tịch ở giường bên kia... Cậu không mặc áo! To gan dám cởi trần ngủ trên giường! Còn không đắp chăn!

Ánh nắng buổi sáng chiếu xuyên qua khe cửa sổ lọt vào phòng soi sáng tất cả mọi thứ trong mắt Bàng Sánh. Cô ném phăng cái gối của mình vào trúng người Cố Minh Tịch, “Cố Minh Tịch! Đồ không biết xấu hổ này!”

Cố Minh Tịch gần như trần trọc suốt đêm, lúc trời gần sáng mới chớp mắt được một chút. Bị gối đập vào người, cậu giật thót mình đến độ bật dậy khỏi giường, ngồi mơ màng. Hai người nhìn nhau, cả hai tóc tai rối bù, mặt

mũi hốc hác, mồ hôi đầy người. Nhìn nhau một lúc, cuối cùng họ không nhìn được thêm nữa, bật cười khà một tiếng.

“Chào buổi sáng Bàng Bàng!” Cố Minh Tịch hé môi để lộ hai chiếc răng khểnh, nở nụ cười với Bàng Sánh.

Bàng Sánh cười khúc khích không ngớt, nói: “Cố Minh Tịch, anh có rí mắt kìa!”

“Này!”

Bàng Sánh và Cố Minh Tịch lần lượt thay phiên đi đánh răng rửa mặt, sau khi thay sang bộ quần áo sạch, họ xếp đồ đạc cẩn thận vào ba lô, thanh toán tiền phòng rồi rời khỏi nhà trọ.

Về sau trong cuộc đời mỗi người, có thể họ sẽ dừng chân trong những khách sạn sang trọng đẳng cấp năm sao hay những biệt thự mini có bể bơi trên đảo, cũng có thể ở trong những ngôi nhà homestay với hương nho vờn quanh rồi khoan chân nằm nghỉ trong những vườn nho; hoặc cũng có khi họ sẽ ở trong ký túc xá của trường đại học, những khách sạn nhỏ tọa lạc ở một nơi xa xôi nào đó, thậm chí là túp lều trong buổi dã ngoại, những nhà trọ bình dân cùng các vị khách đến từ khắp mọi nơi... Cho dù là ở đâu, ngủ trên một chiếc giường như thế nào, họ cũng không thể quên đi buổi tối đáng nhớ ở Thượng Hải vừa qua.

Trong khu nhà trọ lụp xụp nằm sâu trong một con hẻm nhỏ, thậm chí hai người còn không nhớ được tên và địa chỉ của khu nhà trọ nhưng mãi mãi Bàng Sánh và Cố Minh Tịch không bao giờ quên, mãi mãi không quên.

Bàng Sánh và Cố Minh Tịch giải quyết bữa sáng trong quán bán đồ ăn ở đầu ngõ.

Thú thực Cố Minh Tịch rất đói, cậu chén một bát hoành thần rồi thêm một đĩa bánh bao nhỏ, cuối cùng còn mua cả hai phần bánh quây.

Chiếc bàn với độ cao hạn chế trong quá thực sự vô cùng phù hợp với cậu, Cố Minh Tịch khom lưng ngồi trên ghế đầu, chân phải đặt lên mặt bàn, gấp bánh bao bằng đũa một cách linh hoạt, nhét hết miếng này đến miếng khác vào miệng.

Bàng Sảnh cũng ăn khá nhiều. No bụng, cô xé giấy lau miệng cho Cố Minh Tịch rồi trả tiền, sau đó hai người đeo ba lô lên vai, xuất phát đi đến trung tâm triển lãm truyện tranh.

Cố Minh Tịch hỏi đường mới biết xung quanh đây có trạm tàu điện ngầm. Thế thì quá tiện, gần trung tâm triển lãm cũng có trạm tàu điện ngầm, Cố Minh Tịch thấy thoải mái hơn nhiều. Sau khi cùng Bàng Sảnh tìm ra trạm xe, họ đi vào bên trong, nghiên cứu tấm bản đồ tàu điện ngầm của thành phố.

Sau khi biết được đi tàu điện ngầm, Bàng Sảnh rất phấn khích, cô đã quên băng nổi nhớ nhà của mình đêm qua, liền thoáng hỏi này hỏi nọ.

Trạm tàu điện ngầm bán vé tự động, đứng trước máy bán vé, Cố Minh Tịch dạy Bàng Sảnh cách làm. Quá căng thẳng nên Bàng Sảnh có vẻ rất nghiêm túc lúc nhét tiền xu vào khe nhận tiền, mãi đến khi vé tàu được đẩy ra ngoài cô mới dám thở phào nhẹ nhõm, vui hẳn lên: “Hay quá!”

Cô nhắc đi nhắc lại: “Thích quá đi mất! Cố Minh Tịch, lát nữa để em mua vé lượt về luôn nhé!”

“Ừ.” Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lên cao và đôi mắt ngời sáng của Bàng Sảnh, Cố Minh Tịch nhoẻn miệng cười.

Cậu dẫn Bàng Sảnh vào ga, không phải đợi lâu đoàn tàu điện ngầm đã vùn vụt lao tới. Bàng Sảnh không giấu được tâm trạng kích động của mình, vui vẻ chăm chú theo dõi tàu điện ngầm từ từ dừng bánh.

Hai người lên tàu, tuy hôm nay là thứ bảy trên tàu không đông đúc như giờ cao điểm buổi sáng của những ngày thường, nhưng vẫn không có chỗ ngồi. Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch tìm một góc để đứng, Cố Minh Tịch áp lưng vào cột trụ, nghiêng người bảo vệ Bàn Sảnh trước ngực mình.

Là một cô bé tò mò, Bàn Sảnh ló đầu ra ngoài dáo dác nhìn xung quanh, rồi cô phát hiện ra mọi người trên tàu đều đang đánh giá Cố Minh Tịch.

Bàn Sảnh thực sự rất phản cảm với những ánh mắt kiểu này liền bực tức thu tầm mắt lại, lặng lẽ đứng trước mặt Cố Minh Tịch, tay phải lặng lẽ ôm ngang hông cậu.

“Này, nhột quá đấy!” Cố Minh Tịch khẽ vắn người, khẽ nói.

“Em sợ phanh gấp.”

“Tàu điện ngầm không phanh gấp đâu.”

“À...”

Hai mươi phút sau Cố Minh Tịch và Bàn Sảnh ra khỏi trạm tàu điện ngầm. Nhờ sự giúp đỡ của một chú bảo vệ, họ tìm được đường tới trung tâm triển lãm.

Nhìn thấy băng rôn tuyên truyền về triển lãm truyện tranh giống hệt như trên ti vi, Bàn Sảnh reo vang: “Tìm thấy rồi!”

Họ mua vé cho cả buổi sáng lẫn buổi chiều rồi đi vào trong. Trong hội trường người đông nườm nượp, phần lớn là học sinh tầm tuổi họ, cũng có một số thanh niên và một vài học sinh cấp một được bố mẹ dẫn tới.

Mắt Bàn Sảnh sáng ngời, vội kéo tay áo Cố Minh Tịch, nói: “Cố Minh Tịch, chúng ta đi tìm Tạ Ích trước đã.”

Ánh mắt Cố Minh Tịch thoáng chùng xuống nhưng vẫn gật đầu.

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Cậu Nhóc Ghen Tuông

Bàng Sánh tìm thấy Tạ Ích một cách dễ dàng, ngay ở hội trường trung tâm triển lãm, tại gian hàng của câu lạc bộ truyện tranh đó. Điều khiến Bàng Sánh bị bất ngờ là Tạ Ích đang tạo dáng rất ngẫu chụp ảnh cùng những vị khách ghé thăm và tất nhiên, đa số đều là các cô gái trẻ.

Cậu trang điểm, tóc nhuộm nâu, đánh mắt đậm đến mức gần như không nhận ra dáng vẻ vốn có của cậu nữa song vẫn có thể nhận ra đây là một cậu bé khôi ngô điển trai.

Cậu khoác trên người một bộ quân phục thời dân quốc màu đen, dáng người cao dong dỏng, đeo thắt lưng lông, quân hàm đầy đủ, những thứ trang trí bằng kim loại chói lóa. Sau lưng cậu là một bên cánh rộng lớn, Bàng Sánh không nhìn nhầm, đó đích thực là một bên cánh giống như của thiên sứ, Tạ Ích đứng trong không gian náo nhiệt này với một ánh mắt lạnh lùng. Những cô gái bên cạnh cứ đến rồi lại đi nhưng cậu không hề động đậy, chỉ thỉnh thoảng mới thay đổi tư thế đứng, vẻ lạnh lùng vẫn giữ nguyên trên gương mặt.

Bàng Sánh nhìn đến ngây cả, rồi nói với Cố Minh Tịch: “Đây là Mudo Setsuna! Mudo Setsuna trong truyện ‘Thánh địa Thiên thần’(1)! Ối mẹ ơi, giống quá đi mất! Cố Minh Tịch anh còn nhớ không, anh đã từng vẽ lại cho em đó!”

(1) Thánh Địa Thiên Thần (Angel Sanctuary) là một bộ truyện tranh đình đám, gây tranh cãi về đề tài tôn giáo lẫn mối tình ngang trái của gia đình Mudo. Mudo setsuna vốn là thiên thần, bị đày xuống trần gian và phải

chịu sự trừng phạt của thượng đế. Setsuna có một em gái song sinh tên Mudo Sara, người có tình cảm sâu nặng với anh. Để sống hạnh phúc bên nhau, Setsuna và Sara phải đấu tranh với các thế lực bóng tối ở thánh địa lẫn địa ngục. Setsuna chấp nhận hi sinh tất cả vì sự an toàn của em gái.

Cố Minh Tịch biết Mudo Setsuna nhưng cũng như Bàn Sảnh, cậu hoàn toàn không biết gì về trào lưu Cosplay mới nổi này, đồng thời cũng chẳng lấy làm gì hào hứng với nó. Bàn Sảnh đã lấy máy ảnh ra khỏi ba lô, vui vẻ chạy tới chỗ Tạ Ích. Cố Minh Tịch nhìn thấy Tạ Ích vừa chụp xong với một cô gái, quay lại nhìn thấy Bàn Sảnh, gương mặt vốn đang lạnh lùng đến đóng băng lập tức đầy ý cười.

“A! Cua!” Cậu vẫy tay với Bàn Sảnh, vừa thấy Cố Minh Tịch đứng sau lưng cô liền chủ động chào trước: “Hello Cố Minh Tịch. Ở, những người khác đâu? Cậu nói có Tôn Minh Phương và Giản Triết đi cùng mà Cua?”

Bàn Sảnh trả lời: “Nhưng về sau hai cậu ấy không đi được.”

Tạ Ích lấy làm ngạc nhiên, nói: “Chỉ có hai cậu đi thôi hả?”

“Ừ.” Bàn Sảnh cười khúc khích nói: “Bọn tớ đến Thượng Hải chiều qua, đã ở qua một tối rồi, chiều mai đi tàu hỏa về.”

Tạ Ích vui vẻ nói: “Vậy hả, nếu sáng mai rảnh, hai cậu có thể đến xem bọn tớ thi chung kết.”

Chưa kịp hỏi cậu thi gì, Bàn Sảnh đã gật đầu lia lịa: “Được, được, sáng mai bọn tớ rảnh.”

Nhìn chiếc máy ảnh trong tay Bàn Sảnh, Tạ Ích cười hỏi: “Cậu có muốn chụp cùng tớ không, Cua?”

Bàng Sảnh then thùng gật đầu, Tạ Ích liền nhờ một người bạn tới chụp hộ. Bàng Sảnh đứng bên cạnh, Tạ Ích tạo dáng theo tư thế kinh điển của Mudo Setsuna, “tách” một tiếng, hai người đã có một bức ảnh chụp chung.

Chợt nhớ tới Cố Minh Tịch đang đứng gần đó, Tạ Ích liền ngoái lại nói: “Cố Minh Tịch, cậu có muốn chụp cùng bọn tớ một tấm không?”

Cố Minh Tịch đang định lắc đầu thì Bàng Sảnh đã chạy lại, đỡ hông cậu đẩy lại gần, nói: “Chụp với nhau đi mà.”

Cố Minh Tịch đành phải đứng bên phải Bàng Sảnh còn Tạ Ích đứng bên trái, cậu không tạo dáng mà khoác vai Bàng Sảnh một cách rất tự nhiên. Bàng Sảnh đứng đực ra, khuôn mặt chẳng mấy chốc đã đỏ bừng. Quay sang thấy cánh tay Tạ Ích đang khoác lên vai phải Bàng Sảnh, Cố Minh Tịch im lặng, thoáng chau mày.

Chụp ảnh xong, Tạ Ích tháo một bên cánh phía sau rồi ôm vào lòng, dẫn Cố Minh Tịch và Bàng Sảnh tới trước gian hàng của câu lạc bộ manga Ánh Sao. Bàng Sảnh nhìn thấy có cả trai lẫn gái, ai cũng lớn hơn họ, người cao tuổi nhất chắc đã hơn hai mươi rồi. Trong đó cũng có mấy người đóng vai các nhân vật trong truyện, trang điểm rất đậm, đang chỉnh lại đầu tóc quần áo cho nhau. Tạ Ích giới thiệu mọi người với nhau rồi ngồi xuống chiếc ghế đã dựng sẵn, cười với Bàng Sảnh: “Cái cánh này nặng thật, làm tớ mệt muốn chết!”

Bàng Sảnh nóng lòng muốn đeo thử: “Cho tớ đeo thử một lúc được không?”

“Được chứ.” Tạ Ích đứng dậy, móc cái cánh lên vai phải Bàng Sảnh. Cô ngoái lại nhìn chiếc cánh rồi cười với Cố Minh Tịch, hỏi: “Đẹp không?”

Cố Minh Tịch gật đầu, cậu vẫn lặng lẽ đứng ở trước gian hàng triển lãm.

Bên cạnh gian hàng là một chiếc ghế gấp, Bàn Sảnh ngồi trên ghế nói chuyện với Tạ Ích. Ngược lên nhìn những bức tranh lớn có nhỏ có treo ở vị trí trung tâm của gian hàng, có bức vẽ trắng đen, cũng có bức vẽ màu, quan sát kỹ một lượt rồi Bàn Sảnh vui vẻ nói: “Tranh đẹp quá đi mất!”

Cô kéo Cố Minh Tịch cùng đi xem rồi bắt đầu hối hận, ghé sát vào tai Cố Minh Tịch thì thầm: “Sớm biết thế này em đã mang theo mấy bức tranh anh vẽ tới, có thể trưng bày ở đây cho mọi người xem. Tranh của anh cũng đẹp đâu có kém gì.”

Thoạt nhìn Cố Minh Tịch có vẻ không mấy thích thú, còn không thèm ừ hử gì. Bàn Sảnh lờm cậu, khẽ nói: “Anh làm sao thế?”

Cố Minh Tịch cụp mắt xuống, giọng buồn buồn: “Đã vào được một lúc rồi, em cứ ở đây mãi, không định đi xem các gian hàng khác à? Chẳng phải em còn muốn xin chữ ký của mấy tác giả sao?”

“Còn cả buổi chiều nữa mà, anh vội gì chứ!”

“Không phải anh vội mà là bọn Tạ Ích đang bày biện đồ đạc trong gian hàng, không có việc của em, mà em cũng không phải người trong câu lạc bộ của họ, cứ ở mãi đây làm gì?”

“Em chỉ xem thôi, không được hay sao!” Bàn Sảnh buồn bã nói: “Em chỉ muốn ở đây thêm một lúc thôi.”

Cố Minh Tịch mím môi nhìn cô, đôi mắt đen láy sâu thăm thăm, nói: “Thế em cứ ở đây nhé, anh đi chỗ khác xem.”

Cậu cứ nghĩ Bàn Sảnh chắc chắn sẽ đi theo mình không ngờ cô lại gật đầu, đáp: “Ok, vậy anh đi tham quan một vòng đi, lát nữa nhớ quay lại tìm em.”

Cố Minh Tịch nghiêng rặng nghiêng lợi nhưng lời đã nói ra sao thu lại được, mặt mũi bí xị, cậu đeo ba lô lên vai rồi rời khỏi gian hàng. Tạ Ích đang phát tờ rơi quảng cáo cho gian hàng của câu lạc bộ mình gần đó, thấy Cố Minh Tịch bỏ đi liền tò mò hỏi Bàn Sảnh: “Cố Minh Tịch đi đâu đấy?”

Bàn Sảnh dẫu môi nói: “Không biết, cậu ấy đi chơi một mình.”

Tạ Ích lại gần cô, hỏi: “Sao cậu không đi cùng cậu ấy?”

Bàn Sảnh há miệng nhưng không trả lời được, Tạ Ích cười vẻ thấu hiểu rồi hỏi: “Đúng rồi, có phải lần trước cậu bảo cậu thích Thang Úy Thanh?”

“Ừ.” Bàn Sảnh gật đầu, “Tớ thích chị ấy nhất đấy!”

“Đi chụp ảnh với xin chữ ký chị ấy không?” Tạ Ích cười đắc ý, “Xong việc tớ dẫn cậu đi gặp chị ấy, tớ quen!”

“Thật á?!” Bàn Sảnh thích lắm, còn nói: “Sao cậu không nói sớm, Cố Minh Tịch đi mất rồi!”

Tạ Ích mỉm cười: “Chờ cậu ấy về cũng được mà.”

Một mình Cố Minh Tịch đeo ba lô đi qua vài gian hàng triển lãm cá nhân.

Lúc đầu cậu thấy hơi tức nên cũng không thể hoàn toàn tập trung vào việc chiêm ngưỡng các tác phẩm triển lãm. Mãi đến khi cậu nhìn thấy một tác phẩm được mang tới triển lãm của tác giả truyện tranh mình yêu thích mới dần bình tĩnh lại, bắt đầu học hỏi với một thái độ khiêm nhường.

Hội trường triển lãm rất rộng, nhà tổ chức triển lãm cũng khá đầu tư, có phòng triển lãm dành riêng cho các tác phẩm của các tác giả truyện

tranh Hong Kong, Đài Loan và nước ngoài, có phòng triển lãm riêng của các tác giả Trung Quốc Đại lục, bên cạnh đó còn có các gian hàng bán đồ lưu niệm có liên quan đến truyện tranh, và có nơi để tổ chức cuộc thi vẽ manga.

Cố Minh Tịch lưu lại rất lâu ở khu vực diễn ra cuộc thi vẽ tranh. Trong lúc cậu đứng đó xem các thí sinh vẽ tại chỗ, một vài người lớn có đến hỏi chuyện cậu, bởi cơ thể đặc biệt và nổi bật của Cố Minh Tịch nên lúc nào cũng có người tò mò đến hỏi vài câu.

Cố Minh Tịch xưa nay vẫn luôn duy trì thái độ lễ phép nhưng xa cách đối với những người như thế, đôi khi có người hỏi thẳng quá, cậu sẽ nở nụ cười thay câu trả lời.

Lúc đi dạo quanh khu vực bán đồ lưu niệm, nhìn quầy hàng được trang trí rực rỡ với muôn vàn màu sắc, trong đầu Cố Minh Tịch xuất hiện một suy nghĩ.

Cậu đi hết một lượt tất cả các gian hàng rồi dừng chân trước một trong số đó. Đây là gian hàng trưng bày các sản phẩm có liên quan đến tạp chí “Vua Manga”, có bán rất nhiều bookmark, bưu thiếp, sổ tay, huy hiệu và một số đồ vật nhỏ khác in hình nhân vật trong các bộ truyện kinh điển của nhiều tác giả.

Cố Minh Tịch trông thấy một hộp bưu thiếp in hình Thang Úy Thanh được làm rất tinh xảo, hình như gồm 12 tấm.

“Cho em mua một hộp này, bao nhiêu tiền ạ?” Cậu hất cằm về phía hộp bưu thiếp đó, hỏi cô gái trẻ đang trông hàng.

Cô gái khoảng hơn hai mươi tuổi, trả lời với vẻ ngượng ngập khi nhìn thấy tay áo trống không của cậu, “Ba mươi đồng.”

Cố Minh Tịch gật đầu. Nhớ ra tiền mình để trong ba lô, cậu lắc nhẹ vai, đặt ba lô xuống đất. Ngẫm nghĩ một lúc, cậu ngồi bệt xuống mặt đất, chân phải mở phéc mơ tuya của một ngăn nhỏ trong ba lô rồi kẹp tờ 100 đồng ra bằng ngón chân.

Mọi người xung quanh ai nấy đều đang theo dõi từng động tác của cậu, Cố Minh Tịch mặc áo phông trắng ngắn tay, quần dài vàng nhạt, bên chân là đôi dép xỏ ngón màu xanh nước biển.

Cậu đứng dậy giơ chân lên cao đặt tờ tiền lên trên mặt tủ kính, nhìn cô gái kia với vẻ áy náy.

Sau một thoáng chần chừ, cô gái nhận tờ tiền đó rồi trả lại cho cậu bảy mươi đồng. Cố Minh Tịch nói: “Phiền chị bỏ tiền thừa vào túi quần giúp em được không ạ? Cảm ơn chị!”

Cô gái vòng qua tủ kính đi ra, từ tốn nhét tiền vào túi quần cậu rồi hỏi: “Mình bỏ bưu thiếp vào ba lô cho bạn nhé?”

“Vâng, cảm ơn chị.” Cố Minh Tịch mỉm cười thẹn thùng. Cảm giác buồn bã lan tỏa trong lòng cô gái, cất hộp bưu thiếp cẩn thận, kéo khóa lại rồi giúp Cố Minh Tịch đeo ba lô lên vai.

“Bạn đi một mình thôi à?” Cô bất giác hỏi.

Cố Minh Tịch lắc đầu: “Không ạ, em đi với bạn.”

“Bạn mua bưu thiếp của Thang Úy Thanh để tặng phải không?”

Cố Minh Tịch đỏ mặt trả lời: “Vâng, em tặng bạn, bạn em rất thích Thang Úy Thanh.”

Cô gái mỉm cười, lấy một chiếc huy hiệu từ trong tủ kính nhét vào túi Cố Minh Tịch: “Chị tặng em cái này, em có thể tặng nó cho bạn em.”

Cố Minh Tịch: “Thôi ạ.”

“Không có gì, món đồ nhỏ không bao nhiêu tiền cả.” Nhìn cậu, mắt cô gái cay cay, “Em phải chú ý an toàn, nên đi cùng với bạn, ở đây có trộm đấy.”

Mua đồ lại được tặng thêm nên Cố Minh Tịch rất vui. Cậu xem giờ thì đã đi được hơn nửa tiếng rồi, cậu nghĩ Bàn Sảnh ở đó cũng tương đối lâu, chắc đã xem đủ rồi. Quan trọng là sáng nay Cố Minh Tịch đã uống nửa chai nước khoáng rồi ăn một bát canh hoành thánh nên hơi mắc tiểu.

Cậu đeo ba lô trở lại gian hàng của câu lạc bộ thì tìm thấy gian hàng của Ánh Sao ở đó. Người trong câu lạc bộ thấy cậu đều nở nụ cười thân thiện. Nhưng Cố Minh Tịch dáo dác nhìn quanh mà không thấy bóng dáng Bàn Sảnh và Tạ Ích đâu.

Cậu hỏi một cô gái có vẻ là sinh viên: “Chị có biết Tạ Ích với bạn em đi đâu không ạ?”

“À, hình như họ đi chơi với nhau rồi.” Cô gái lại hỏi mấy người xung quanh, “Này, có ai biết Tạ Ích với cô bé kia đi đâu không?”

“Không biết, hình như Tiểu Tạ đưa cô bé đi gặp bạn.”

“Chắc cũng đi được một lúc rồi, tầm hai mươi phút.”

Mấy người nhao nhao tranh nhau nói, Cố Minh Tịch hết cách đành ngồi đó chờ họ về. Có người mang ghế đến cho cậu, Cố Minh Tịch cảm ơn rồi ngồi lên chiếc ghế.

Từng giây phút trôi đi, Cố Minh Tịch lom khom ngồi im tại chỗ một cách hết sức nghiêm túc. Các bạn của Tạ Ích đều cảm thấy cậu trầm lặng ít nói, nghĩ đến cơ thể khiếm khuyết của Cố Minh Tịch, họ cho rằng tính tình

có kỳ lạ một chút cũng là điều dễ hiểu nên không có ai chủ động đến hỏi chuyện Cố Minh Tịch.

Cố Minh Tịch rất muốn đi tìm Bàn Sảnh nhưng sau đó bàn quang của cậu đã trưởng lên vì nhịn tiểu, cậu cảm thấy nếu mình cứ tiếp tục nín nhịn như vậy mà đi đi lại lại thực sự chẳng phải chuyện dễ dàng.

Bàn Sảnh và Tạ Ích vẫn chưa về, Cố Minh Tịch cũng không biết mình đã phải đợi trong bao lâu. Hội trường triển lãm sôi động náo nhiệt, người tham quan kéo đến từng tốp từng tốp, người thuộc các câu lạc bộ manga thì tranh thủ phát tờ rơi, cùng với rất nhiều người khoác lên mình trang phục Cosplay như Tạ Ích, đứng tụ tập ở hội trường triển lãm chụp ảnh cùng mọi người.

Mồ hôi lạnh toát ra trên trán Cố Minh Tịch, phần lưng áo cậu đã ướt đẫm, cơ thể cứng ngắc, hai chân khép lại thật chặt, phần bụng dưới như sắp nổ tung khiến cậu không dám có bất cứ một cử động nào.

Mặc dù có thể nhờ người xung quanh giúp đỡ nhưng cậu không muốn làm vậy. Đây có lẽ là lòng tự tôn nực cười của con người, cậu không biết những người này, nếu như tùy tiện nhờ vả như vậy, những người đó sẽ nghĩ gì về cậu. Hơn nữa, họ còn là bạn của Tạ Ích.

Cô gái nói chuyện với Cố Minh Tịch ban nãy trao đổi với người khác: “Đến giờ đặt cơm trưa rồi, sao Tiểu Tạ vẫn chưa về nhỉ?”

“Liệu cậu ấy có đưa cô bé kia ra ngoài ăn không?”

“Sao vậy được? Bạn nó còn ở đây mà.” Cô gái quay sang nói với Cố Minh Tịch: “Bạn ơi, bọn mình chuẩn bị đặt cơm trưa, bạn ăn luôn cùng tụi mình nhé?”

Cố Minh Tịch lắc đầu, cất giọng đồng dục, “Dạ thôi. Cảm ơn chị, em chờ bạn em về rồi đi ăn luôn thế.”

“Hai đứa kia đi đến giờ vẫn chưa thấy về, hai tiếng đồng hồ rồi còn gì, chắc ra ngoài ăn uống đâu đó rồi.”

Cố Minh Tịch mím môi rồi lắc đầu, “Không đâu, bạn em chắc chắn sẽ quay lại.”

Thấy cậu nhất mực như vậy, cô gái cũng không nài ép nữa, chạy đi đếm số người rồi đặt vài hộp cơm.

Cố Minh Tịch lại im lặng, ngồi một mình một góc lặng lẽ chờ đợi.

Cuối cùng Tạ Ích và Bàn Sảnh cũng trở lại đúng lúc cơm hộp được đưa tới. Hai người cười cười nói nói một cách vui vẻ. Vừa thấy Cố Minh Tịch, hai mắt Bàn Sảnh sáng rực, vội chạy tới nói: “Cố Minh Tịch, anh có biết em thu thập được bao nhiêu tranh do chính các tác giả vẽ không? Không chỉ ký tên thôi đâu, có những bức còn là tranh do họ tự vẽ rồi đích thân họ ký lên nữa! Người khác xếp hàng còn chẳng giành được! Em...”

Cô không thể tiếp tục cất lời được nữa, vì ánh mắt của Cố Minh Tịch đã chặn miệng Bàn Sảnh.

“Em ăn cơm chưa?” Cậu hỏi.

Bàn Sảnh lắc đầu. Tạ Ích bước lại, nói: “Để tớ đặt cơm cho hai cậu nhé, ăn cùng mọi người ở đây luôn.”

“Không cần đâu.” Cố Minh Tịch chậm chậm đứng lên, nói với Bàn Sảnh: “Bọn mình ra ngoài ăn, đừng làm phiền người khác.”

Thấy nét mặt nghiêm túc khác lạ của Cố Minh Tịch, Bàn Sảnh giật nảy mình, bèn gật đầu: “Vâng.”

Cô quay lại mím cười với Tạ Ích: “Tạ Ích, cảm ơn cậu đã dẫn tớ đi gặp các tác giả truyện tranh nhé. Cậu đi ăn trưa với bọn mình được không?”

Mình mời.”

Tạ Ích đang định trả lời thì Cố Minh Tịch đã bình tĩnh lên tiếng: “Bàng Bàng, Tạ Ích bận lắm. Em không được quấy rầy cậu ấy.”

Tạ Ích lấy làm sửng sốt. Sau khi định thần lại thấy trong lòng vui vui, bèn chỉ vào bề ngoài khoa trương của mình và nói với Bàng Sảnh: “Tớ không ra ngoài được, ăn mặc thế này sẽ làm người khác sợ chết mất. Cậu đi ăn với Cố Minh Tịch đi, tớ không đi đâu.”

Bàng Sảnh tỏ vẻ tiếc nuối rồi vẫy tay chào Tạ Ích: “VẬY tớ đi trước, buổi chiều qua chơi với cậu tiếp nhé.”

Tạ Ích mỉm cười rạng rỡ: “Ừ, chào hai cậu.”

Bàng Sảnh và Cố Minh Tịch rời khỏi hội trường triển lãm, bên ngoài là hành lang rất rộng, cạnh đó có một nhà vệ sinh công cộng.

Cố Minh Tịch bất thành lình dừng bước, căn răng thật chặt, mặt mũi nhăn nhó. Cậu ôm chặt hai vai, nói nhỏ với Bàng Sảnh: “Bàng Bàng, em phải giúp anh một việc, anh không nhịn được nữa rồi.”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Quà Sinh Nhật

Đang là giữa trưa nên dòng người trong trung tâm triển lãm thưa thớt hơn rất nhiều. Đa số những người tham quan triển lãm đều đã đi giải quyết bữa trưa, còn đội ngũ nhân viên hay những người có công việc trong triển lãm đa phần đang ăn trưa hoặc nghỉ ngơi. Rất ít người qua lại trên hành lang, còn ở nhà vệ sinh ra sao... Bànג Sánh thực sự không biết.

Đúng là cô đã từng nói có thể giúp cậu đi vệ sinh. Thậm chí tính đến giây phút ngay trước khi gặp phải tình huống này, cô vẫn cảm thấy đó chẳng phải việc gì quá to tát.

Thế nhưng đến khi Cố Minh Tịch thực sự mở lời nhờ đến sự giúp đỡ của cô, Bànג Sánh vẫn không khỏi lúng túng.

Cô lắp bắp nói: “Không... không phải anh có thể tự đi... đi vệ sinh hay sao, tối qua, sáng nay, anh đều tự đi mà.”

Mặt mũi Cố Minh Tịch đỏ rần vì nhẹn tiểu, mồ hôi chảy dọc theo đường thái dương, cậu nghiêng răng nói: “Bây giờ anh không nhẹn thêm được nữa, nếu tự đi thì phải dùng chân cởi quần, chậm quá...”

Bànג Sánh sốt sắng nói: “Sao vừa rồi anh không nói! Em gọi Tạ Ích tới giúp!”

Cô toan chạy đi thì đã bị Cố Minh Tịch gọi lại: “Bànג Bànג!”

Bànג Sánh vừa quay lại thì rơi vào ngay đôi mắt đen láy như sao trời của Cố Minh Tịch, cậu cất giọng thật nhẹ: “Đừng gọi Tạ Ích đến giúp được

không?”

Trong khi Bàn Sánh còn đang ngây thuôn ra thì Cố Minh Tịch đã không còn thời gian để xuất thần nữa, cậu vội vàng đeo ba lô đi vào nhà vệ sinh nam. Tư thế đi của cậu không tự nhiên chút nào, rõ ràng là đã nhịn tiểu đến cực hạn rồi. Bàn Sánh đứng lưỡng lự ở cửa vài giây, nhìn quanh thấy không ai để ý đến mình, cuối cùng đành bạo dạn xông vào trong.

Đây không phải lần đầu tiên Bàn Sánh vào nhà vệ sinh nam. Hồi cấp một, đám con gái ở lớp đưa nào cũng đánh đá ghê gớm, chẳng biết tụi con trai sợ thật hay chỉ là không muốn tính toán với lũ con gái, tóm lại cứ hết giờ là đám con gái lại rượt đuổi, chòng ghẹo tụi con trai. Có những tên con trai bị đánh đến bầm dập, cuống quá đành trốn vào nhà vệ sinh nam, đám con gái chặn ngoài cửa gọi những tên này là kẻ nhát gan, chỉ có Bàn Sánh là dám bạo dạn xông thẳng vào nhà vệ sinh nam, tóm gọn những tên con trai đó lôi ra ngoài.

Có lần cô còn gặp phải một thầy giáo đang đi tiểu bên trong. Thực ra Bàn Sánh chưa nhìn thấy gì nhưng vẫn bị thầy giáo lôi đến văn phòng, và bị phê bình nghiêm khắc.

Nhà vệ sinh nam ở trung tâm triển lãm rất rộng, trên tường có lắp khá nhiều bồn tiểu loại dành cho nam, đại khái khoảng tám, chín cái. Trong nhà vệ sinh ngoài Cố Minh Tịch còn hai người đàn ông khác, một người đang đi tiểu, người còn lại đang rửa tay.

Quay lại nhìn thấy Bàn Sánh đứng ở cửa, người đàn ông đang rửa tay ngây ra một lúc rồi liếc nhìn mấy bồn tiểu kiểu đứng, sau đó mới tốt bụng nhắc nhở: “Cô bé, cháu đi nhầm nhà vệ sinh rồi.”

Mặt Bàn Sánh đỏ bừng, “ạ” một tiếng rồi lù ra khỏi cửa. Đợi đến khi cả hai người đàn ông đi khuất, cô mới chạy vào, chỉ cần liếc qua đã nhìn thấy Cố Minh Tịch đang bần thần đứng trước bồn tiểu.

Bàng Sánh mở cửa một phòng vệ sinh rồi lên vào trong, sau đó mới khẽ gọi Cố Minh Tịch đang đứng bên ngoài: “Cố Minh Tịch, vào đây đi!”

Cố Minh Tịch lập tức bước vào, Bàng Sánh chốt cửa lại rồi mới nhận ra Cố Minh Tịch đã hết sức chịu đựng, cậu luôn miệng nói: “Nhanh lên, nhanh lên, anh không nhịn được nữa rồi.”

“Suyt... Khẽ tiếng thôi.” Bàng Sánh lừ mắt với cậu rồi cúi xuống cởi quần Cố Minh Tịch.

Căn phòng của nhà vệ sinh rất hẹp, hai người phải chen chúc nhau mới đủ chỗ đứng, ngoài ra trên lưng mỗi người còn có một chiếc ba lô đầy ắp khiến không gian càng chật chội hơn.

Cố Minh Tịch mặc quần chun, bên dưới không có phéc mơ tuya. Bàng Sánh vén vạt áo phong của cậu lên rồi bình tĩnh tụt quần ngoài xuống dưới đùi. Chiếc quần lót màu xám thẫm của Cố Minh Tịch lộ ra, bên cạnh đó, còn cả bộ phận được chiếc quần lót ôm trọn, cũng chính là ‘chim nhỏ’ trong miệng Bàng Sánh.

Trẻ con tầm tuổi này đã bắt đầu dậy thì. Học qua môn sinh, Bàng Sánh biết quá trình dậy thì ở con trai có điểm khác với ở con gái. Họ sẽ có yết hầu, sẽ mọc râu, cô cũng nhận ra giọng nói tụi con trai ở lớp bây giờ không còn như hồi lớp bảy mới nhập học nữa.

Bàng Sánh còn có thể quan sát được những sợi lông phát triển rậm rạp trên chân đám con trai trong mùa hè – khi mà chúng chỉ mặc áo ngắn tay và quần short. Dĩ nhiên cô không sao tán thưởng nổi “vẻ đẹp của giống đực” này, đã có lần Bàng Sánh lên quan sát chân Cố Minh Tịch và Tạ Ích rồi thầm thấy may mắn vì mặc dù chân hai cậu cũng có lông nhưng so ra thì còn tương đối “nhẵn nhụi”.

Chính bản thân cơ thể Bàng Sánh cũng có những biến đổi rất lớn, ngoài phần ngực nở nang, những nơi “thầm kín” trên người cũng bắt đầu

mọc lông thưa thớt, thậm chí còn ngày càng đen và dày hơn theo thời gian.

Thi thoảng cô còn tò mò suy nghĩ không biết đám con trai có giống mình không, liệu tụi con trai có mọc lông ở bộ phận đó không? Cô không khỏi nhớ lại cơ thể Cố Minh Tịch trước đây, giữa đôi chân nhẵn nhụi trắng trẻo là một vật nhỏ mũm mĩm. Thế rồi cô lại nhớ tới bộ phim “khó tin” ở nhà Cố Minh Tịch, mặc dù xem chưa được một phút nhưng những hình ảnh đó thực sự quá ấn tượng, Bàn Sánh còn nhớ rất rõ người đàn ông trưởng thành ấy sở hữu một bộ phận mà cô không thể hiểu được, trông khá giống cây lạp xưởng nướng trong quán bán đồ ăn vặt ở cổng trường...

“Làm thế nào đây?” Bàn Sánh đứng ở bên phải Cố Minh Tịch, cúi xuống nhìn bộ phận đó của cậu, cô đỏ mặt hỏi: “Có cần cởi cả quần lót không?”

“Không.” Cố Minh Tịch cúi xuống, mặt cũng đang đỏ như cà chua chín. Cậu thực sự không biết nên chỉ đạo Bàn Sánh thế nào, nhưng giờ không phải lúc giả vờ thanh cao hay xấu hổ, cậu không thể nín nhịn được thêm nữa, cơ thể trưởng căng cứng đờ, đành nói thẳng: “Vén quần lót lên là được, em đừng cúi đầu xuống, không được nhìn!”

“...” Bàn Sánh hơi ngoảnh mặt đi rồi đánh bạo vén một bên ống quần lót của Cố Minh Tịch lên, một thứ gì đó lập tức nảy ra, đầu ngón tay và mu bàn tay Bàn Sánh chạm phải, phần da hơi lạnh và cả những sợi lông thô ráp... Trái tim cô đập thình thịch, cố gắng không nhìn vào nó nhưng lại không trấn áp được sự “tò mò” quá mãnh liệt trong lòng, tranh thủ lúc Cố Minh Tịch không để ý, Bàn Sánh vụng trộm liếc nhìn nơi đó một cái.

Chỉ cần một cái liếc mắt, toàn thân Bàn Sánh đã hóa đá.

“Chim nhỏ” của Cố Minh Tịch cuối cùng cũng được giải phóng. Cậu thở phào nhẹ nhõm một hơi dài trong lòng, mặc dù bình thường những khi Giản Triết và Lưu Hàn Lâm giúp cậu đi vệ sinh, họ sẽ nâng “chim nhỏ”

giúp cậu như những người đàn ông bình thường khác nhưng chắc chắn Bàn Sảnh sẽ không làm vậy, tuy nhiên được thế này Cố Minh Tịch đã hài lòng lắm rồi.

Cậu nhắm trúng giữa bồn cầu, cơ thể phải nín nhịn đã lâu được thả lỏng, nước tiểu “ào ào” chảy xuống.

Bàn Sảnh còn đang bần thần bên cạnh, dòng nước chảy xuống rất lâu mới dừng lại, Cố Minh Tịch khẽ nói: “Xong rồi.”

Vẻ thoải mái lộ rõ trong giọng nói cậu và cả thoáng chút mất tự nhiên, Bàn Sảnh đưa tay sang định chỉnh lại quần lót cho cậu, không ngờ tay lại chạm phải nơi đó của Cố Minh Tịch... Cô giật thót tim, thực sự là quá kinh ngạc! Bởi vì mới vài phút trước cô rõ ràng nhìn thấy thứ đó căng lên vừa to vừa cứng, thế mà bây giờ chạm tay vào lại thấy nó đã mềm oặt rồi...

Biết bao câu hỏi không có được đáp án, Bàn Sảnh nghiến răng rồi hạ quyết tâm quay đầu nhìn lại chỗ đó của Cố Minh Tịch. Tự nhiên thấy cô hướng ánh mắt nhìn về nơi đó, Cố Minh Tịch thực sự lấy làm hoảng sợ, cậu hoàn toàn không thể ngăn cản cô, chỉ biết hô lên thật to: “Bàn Sảnh!”

Ngoài cửa có tiếng bước chân vang lên, ai đó đã đứng trước cánh cửa buồng vệ sinh của hai người, gõ cửa đồng thời cất tiếng hỏi: “Sao thế?”

Cả Cố Minh Tịch lẫn Bàn Sảnh đều giật mình, hai đứa trẻ cùng giữ im lặng, người đứng ngoài lại gõ cửa, hỏi: “Bảo vệ đây, người bên trong không sao chứ?”

Cố Minh Tịch đành trả lời: “Không sao ạ, cháu làm rơi đồ.”

“Không sao thật hả?”

“Vâng.”

“Cẩn thận đấy, ở đây nhiều người nên cũng không an toàn lắm đâu.”
Bảo vệ nói xong rồi đi ra.

Bên ngoài dần yên tĩnh lại, cuối cùng không còn chút tiếng động nào nữa. Trong buồng vệ sinh, hai đứa trẻ dựa sát vào hai bức tường nhưng hai chiếc ba lô to oành vướng víu trên lưng đã kéo sát khoảng cách giữa chúng.

Bàng Sánh nghe rõ mồn một tiếng thở của Cố Minh Tịch ở ngay trước mặt mình, Bàng Sánh còn nhìn thấy cả yết hầu của cậu khẽ chuyển động lên xuống đều đặn. Tim cô đập cực nhanh, mặt cũng đỏ như gấc chín. Cố Minh Tịch cất giọng khe khẽ phá tan bầu không khí tĩnh mịch, “Bàng Bàng, em kéo quần lên cho anh với.”

Bàng Sánh vừa định cúi xuống, cậu đã vội kêu lên: “Em đừng có nhìn!”

“...” Bàng Sánh lườm cậu một cái, phàn nàn: “Gì mà ghê vậy, có phải em chưa thấy bao giờ đâu.”

Cô cố gắng không nhìn xuống dưới, bình tĩnh dùng tay kéo quần lót lên cho Cố Minh Tịch rồi chỉnh lại cho ngay ngắn, sau đó mới giúp cậu mặc quần dài.

Phải quay lại nhìn chiếc bồn cầu Bàng Sánh mới biết Cố Minh Tịch đi tiểu không chuẩn, trên mặt đất bên cạnh bồn cầu có mấy giọt nước màu vàng, cô lại cúi xuống nhìn quần cậu, ống quần dài màu vàng nhạt cũng ướt ươn ướt, trên đôi dép xỏ ngón, trên chân cậu... hình như cũng có.

Bàng Sánh bĩu môi. Dĩ nhiên biểu cảm đó của cô không tránh khỏi tầm mắt của Cố Minh Tịch. Mặc dù rất xấu hổ nhưng cậu không biết giải thích thế nào, đành nói: “Lát nữa anh sẽ rửa chân.”

Chỉnh trang mọi thứ xong xuôi, Bàng Sánh mở cửa lạng lẽ ngó ra ngoài xem, chẵn chẵn trong nhà vệ sinh không có ai, cô và Cố Minh Tịch

liền chạy nhanh ra ngoài. Thế nhưng khi cô đang đứng trước bồn rửa tay rửa chân cho Cố Minh Tịch, thì bất ngờ một tốp khoảng bảy, tám đứa con trai bước vào, họ đang tíu tít nói chuyện, vừa thấy Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch liền im bật.

Bên chân trái của Cố Minh Tịch đã rửa sạch, chân phải đang gác lên bồn rửa tay, Bàn Sảnh xả nước rửa qua loa rồi cậu thu chân lại, cùng Bàn Sảnh rời khỏi nhà vệ sinh nam ngay trước mặt đám con trai kia.

Tiếng xì xào khe khẽ vọng ra từ mấy người sau lưng: “Có phải đứa con trai vừa này không có tay không?”

“Nó nhờ con gái giúp đi vệ sinh á?”

“Kinh thật!”

...

Rời khỏi trung tâm triển lãm, Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch đi bộ trên đường phố một cách vô định. Bàn Sảnh thấy Cố Minh Tịch có vẻ rất lạ, bởi vì kể từ lúc ra khỏi nhà vệ sinh nam, cậu không thèm nói chuyện với cô, trên mặt hiện rõ hai chữ: không vui.

Bàn Sảnh thực sự rất bức mình, cô đã giúp cậu đi vệ sinh còn gì?! Còn có điểm gì làm cậu chưa hài lòng nữa?! Chẳng lẽ chỉ vì đã bị cô nhìn thấy “chim nhỏ” sao? Cho xin đi! Ngày xưa đã nhìn không biết bao nhiêu lần rồi, mặc dù có thể nói bây giờ “chim nhỏ” đã biến thành chim lớn, nhưng... trăm sông cũng đổ về một biển, bản chất vẫn như nhau thôi mà!

Trưa hè nắng chói chang, hai đứa trẻ đi trên đường toát rã mồ hôi. Bàn Sảnh hí mắt nhìn xung quanh, quyết định không thèm chấp với Cố Minh Tịch nữa bèn quay lại hỏi cậu: “Anh ăn mì không?”

Cố Minh Tịch ngược lên xem thì thấy bên đường có một quán mì, liền gật đầu: “Ừ.”

Hai đứa trẻ bước vào nhà hàng. Có lẽ ở ngay gần trung tâm triển lãm nên khách khứa trong tiệm khá nhiều, Bàn Sảnh đi tới đi lui may mà tìm được một bàn trống trong góc, ở nơi xa xôi nên không mấy ai chú ý.

Sau khi cả hai ngồi xuống, nhân viên nhà hàng đến ghi món, Bàn Sảnh xem thực đơn rồi chọn cho mình một bát mì thịt heo, quay sang hỏi Cố Minh Tịch, cậu đáp: “Anh cũng thế.”

Bàn Sảnh lờm nguýt: “Chẳng phải anh không thích ăn thịt heo sao?”

“VẬY em gọi giúp anh gì cũng được.” Mắt cậu rử xuống, hoàn toàn không buồn xem đến quyển thực đơn, vẻ mặt đờm buồn như bị vừa phải chịu một cú đả kích mạnh.

Bàn Sảnh gọi cho Cố Minh Tịch một bát mì bò. Chờ đến khi nhân viên đi rồi, cô chống cằm nói: “Lát nữa cho em nếm thử mì bò của anh nhé?”

Cố Minh Tịch xụ vai ngồi trên ghế, đáp băng quơ: “Ừa.”

Bàn Sảnh nhìn cậu hồi lâu rồi bất ngờ vờ lấy giấy ăn trên bàn, cuộn tròn lại ném về phía cậu. Cố Minh Tịch không tránh, cục giấy va vào cằm cậu rồi lăn xuống đất.

Cuối cùng Cố Minh Tịch cũng ngược lên nhìn Bàn Sảnh, cô liền hỏi: “Cố Minh Tịch, anh bị làm sao thế hả? Thấy khó chịu trong người à? Tại sao không nói gì?”

“...”

“Chính anh nhờ em giúp đi vệ sinh mà.” Bàn Sảnh nói, “Thế nên... nên chắc chắn em sẽ nhìn thấy chỗ đó của anh, có gì đâu mà...”

Cố Minh Tịch nhìn cô một lúc rồi nói: “Có biết vừa nãy anh đã chờ em bao lâu không?”

Đôi mắt Bàn Sảnh trợn trừng: “?”

“Anh chờ em suốt hai tiếng đồng hồ, em đi đâu cũng không nói với anh một câu. Có biết đi một mình như thế rất nguy hiểm không hả?”

Bàn Sảnh cãi lại, “Em không đi một mình, em đi cùng Tạ Ích mà.”

Giọng nói Cố Minh Tịch trở nên nghiêm túc, “Nhưng em tới đây cùng anh, chứ không phải cùng Tạ Ích! Nếu em xảy ra chuyện, anh sẽ phải chịu trách nhiệm!”

“Gì mà ghê vậy!? Em... em cũng đợi anh nửa tiếng, không thấy anh về mới đi cùng Tạ Ích đấy chứ.” Bàn Sảnh vội thanh minh, “Trước khi đi em còn cất công chạy đi tìm anh mà không thấy. Tạ Ích nói chị Thang Úy Thanh chiều nay không tới, chỉ có thể gặp được vào buổi sáng thôi. Vừa may Tạ Ích lại quen chị ấy, hình như là họ hàng nên mới...”

Đôi môi Cố Minh Tịch hơi dẫu lên, đến cả lông mày cũng chau tít lại. Bàn Sảnh dần dịu giọng, “Vì thế... em mới đi với cậu ấy. Xin lỗi anh, Cố Minh Tịch, không nghĩ Tạ Ích lại đưa em đi gặp nhiều tác giả manga như vậy, họ rất tốt bụng, còn đồng ý tự tay vẽ tranh ngay tại đó tặng cho em nên mới mất nhiều thời gian đến thế.”

Cố Minh Tịch quay đi, chẳng nói chẳng rằng.

Hiếm khi nào cậu giận đến mức ấy, Bàn Sảnh suy nghĩ một lát, đành phải tung chiêu sát thủ vậy.

Cô moi trong ba lô một chiếc hộp nhỏ rồi mở ra cho Cố Minh Tịch xem, nằm bên trong hộp là một chuỗi vòng đeo tay màu vàng nhạt với những hạt trân châu bằng sứ hai màu vàng trắng xen kẽ. Bàn Sảnh nói: “À, đây là vòng đeo chân, em vừa mua lúc nãy, vốn định để giành đến tháng sau mới mang ra tặng anh coi như quà sinh nhật. Nhưng bây giờ em sẽ tặng anh luôn, anh đừng giận nữa nhé Cố Minh Tịch?”

Nhìn chiếc hộp nhỏ trên tay cô, Cố Minh Tịch thoáng đỏ mặt. Bàn Sảnh thấy cách này có tác dụng, bèn lẳng xẳng chạy vòng qua bàn đến ngồi xuống bên cạnh cậu, nói: “Anh cho chân lên ghế đi.”

Cố Minh Tịch thoáng chần chừ rồi mới đặt chân phải lên mặt ghế. Bàn Sảnh cúi xuống gài chiếc vòng lên cổ chân phải cậu, quan sát một hồi rồi hỏi: “Đẹp lắm. Anh có thích không?”

“...” Cố Minh Tịch không trả lời. Chắc chắn cậu sẽ không chê nhưng nếu nói là thích thì mất thể diện quá, chẳng phải cậu đang giận Bàn Sảnh sao?

Thế là cậu quyết định dùng chân mở khóa ba lô của mình, sau đó dùng ngón chân kẹp hộp bưu thiếp kia ra, đặt lên trên bàn rồi đẩy tới trước mặt Bàn Sảnh, nghiêm túc nói: “Trùng hợp quá, anh cũng tặng quà sinh nhật cho em trước một tháng đây.”

Bàn Sảnh cầm bưu thiếp lên nhìn một lúc rồi nói: “Cái này... Vừa nãy chị Thang Úy Thanh đã tặng em một hộp rồi, chị ấy còn đích thân ký lên trên hộp nữa kia.”

Cố Minh Tịch tức hộc máu.

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Gió Đêm Mùa Hạ

Phục vụ cửa hàng bưng hai tô mì tới. Bàng Sánh hỏi Cố Minh Tịch: “Anh tự ăn được không?”

Cố Minh Tịch gật đầu, dựa lưng lên thành ghế, chân phải đặt lên bàn, Bàng Sánh nhét đũa vào kẽ ngón chân cậu, Cố Minh Tịch cúi xuống, tì gót chân lên mặt bàn, cắm xiên đôi đũa vào bát, gấp vắt mì lên.

Bàn ăn trong quán là loại bàn bình thường với độ cao tiêu chuẩn nên tư thế ăn của cậu hơi gượng gạo, may mà chỉ ăn mì nên vấn đề cũng không lớn lắm.

Cố Minh Tịch không hề chạm đũa đến mấy miếng thịt bò nổi lơ lửng trên mặt nước mì mà chờ Bàng Sánh gấp về bát của mình. Song Bàng Sánh hình như quên mất việc này, chỉ xì xụp bưng bát ô tô ăn mì thịt heo thơm ngon của mình. Cố Minh Tịch bèn nhắc cô: “Chẳng phải em nói thích ăn thịt bò sao?”

Bàng Sánh sững ra một rồi mới sực nhớ: “Ờ, đúng rồi, để em nếm thử một miếng.”

Cô vươn tay, không hề khách sáo gấp luôn một miếng thịt bò trong bát Cố Minh Tịch cho thẳng vào miệng, nhâm nhi thật kỹ rồi bày tỏ cảm xúc: “Dù sao cũng đắt hơn bát của em hai đồng, thịt bò mềm, ăn ngon ghê.”

Cố Minh Tịch mím môi nói: “Nếu em thích thì quơ hết thịt bò ăn đi.”

Bàng Sánh lắc đầu, “Không cần đâu, trong bát mì này chỉ có mấy miếng thịt là ngon nhất. Em ăn của anh thì anh ăn gì?”

Cố Minh Tịch khẽ trả lời: “Anh ăn canh, ăn trứng gà là được rồi. Anh không thích thịt bò lắm.”

“Nói lung tung, mẹ anh bảo anh thích ăn thịt bò nhất!” Bàng Sánh vạch trần lời nói dối của Cố Minh Tịch một cách thẳng thừng, “Lần sau em cũng gọi mì bò, còn anh sẽ ăn thử mì đùi gà, hình như cũng ngon lắm í.”

Cố Minh Tịch khẽ nở nụ cười, cúi xuống gấp vắt mì cho vào miệng, nhân thể nếm luôn một miếng thịt bò.

Ồ Bàng Sánh nói không sai, đúng là rất ngon!

Ăn mì xong vẫn còn sớm, Bàng Sánh cùng Cố Minh Tịch quyết định nghỉ ngơi một lúc trong quán mì, gọi thêm hai cốc coca.

Bàng Sánh bắt đầu lo lắng đến vấn đề chỗ ở tối nay, cô nói với Cố Minh Tịch: “Vừa rồi em đã hỏi Tạ Ích, họ đang ở trong một phòng khách sạn gần đây, hình như mất khoảng hai trăm sáu mươi đồng một đêm. Cậu ấy bảo nếu bọn mình muốn ở, cậu ấy có thể nhờ bạn đặt phòng hộ.”

Cố Minh Tịch không đáp. Bàng Sánh nói tiếp: “Nhưng em vẫn chưa đồng ý, em muốn hỏi qua anh rồi mới quyết định. Cố Minh Tịch, anh thấy sao?”

Không hiểu sao Cố Minh Tịch lại thấy vui vui, cậu hỏi với vẻ mong đợi, “Tại sao em lại chưa đồng ý?”

Bàng Sánh nghiêm túc trả lời: “Vì em thấy hai trăm sáu mươi đồng đắt quá!”

Cố Minh Tịch: “...”

Bàng Sánh đầu môi nói: “Cố Minh Tịch, anh nói xem em có nên gọi điện nhờ bạn của bố em đặt phòng khách sạn giùm bọn mình không?”

“Đừng gọi, làm vậy sẽ khiến chú ấy có ấn tượng không tốt về em.” Cố Minh Tịch suy nghĩ cẩn thận rồi nói: “Cũng đừng làm phiền Tạ Ích, để anh nghĩ cách.”

Bàng Sánh ngơ ngác hỏi: “Anh có cách gì?”

“Anh cũng không biết là có được hay không, ra ngoài gọi điện thử xem sao.”

Rời khỏi quán mì, hai đứa trẻ tìm được một bộ điện thoại công cộng nằm đằng sau cửa hàng bán đồ ăn vặt. Bàng Sánh giúp Cố Minh Tịch bấm số điện thoại cố định nhà cậu, rồi đặt ống nghe dưới má cậu.

Cậu nghiêng đầu kẹp ống nghe bằng má và vai. Lát sau có tiếng người nhắc máy, Cố Minh Tịch nói: “Mẹ ơi, con Minh Tịch đây ạ. Bố có nhà không mẹ?”

Bàng Sánh đứng bên cạnh nghe cậu gọi điện thoại, Cố Minh Tịch nói chuyện rất rành mạch, chỉ vào câu đã nói rõ ràng đầu đuôi, chỉ có một câu nói dối là Tôn Minh Phương và Giản Triết đã về thành phố E trước.

Trao đổi vài câu xong, Cố Minh Tịch nở nụ cười vui vẻ nói: “Cảm ơn bố! Vậy bây giờ con và Bàng Sánh sẽ ra đợi ở cửa trung tâm triển lãm, địa chỉ là XXXX.”

“...”

“Dạ, con chào bố!”

Bàng Sánh giúp cậu đặt ống nghe vào đúng vị trí cũ, trả tiền và tò mò hỏi: “Ai sẽ tới thế hả anh?”

“Một người bạn thân ở Thượng Hải của bố anh. Bố anh bảo bây giờ sẽ gọi cho chú ấy, chú ấy sẽ sắp xếp khách sạn cho chúng ta, ở ngay gần đây thôi.”

Bàng Sảnh rất vui: “Tốt quá rồi!”

Họ đợi ở cửa trung tâm triển lãm, hai người sóng vai ngồi trên bậc tam cấp tránh nắng. Bàng Sảnh cho Cố Minh Tịch uống coca lạnh, còn lấy cả chiến lợi phẩm ban sáng ra cho cậu xem, vui vẻ nói về sự tồn tại của những bức tranh được các tác giả tự tay vẽ này.

Nửa tiếng sau một người đàn ông trung niên hút hải đi tới, nhìn xung quanh cửa triển lãm hồi lâu, tầm mắt đảo quanh Cố Minh Tịch mấy lần nhưng không hề dừng lại. Cố Minh Tịch nhìn người đó một lúc rồi đứng dậy, Bàng Sảnh cũng vội đứng lên theo. Cô nghe thấy Cố Minh Tịch hỏi: “Chú Lâm đúng không ạ?”

Lâm Vệ Bân quay sang nhìn Cố Minh Tịch, đúng là bị hoàn toàn bị bất ngờ, anh ta ngập ngừng hỏi: “Cháu... Cháu là con trai của kỹ sư Cố Quốc Tường?”

Cố Minh Tịch mỉm cười với người đàn ông, “Dạ, cháu là Cố Minh Tịch. Cháu chào chú Lâm!”

Lâm Vệ Bân đánh giá Cố Minh Tịch một lượt từ trên xuống dưới, tóc cậu bé ướt nhẹp vì mồ hôi, gương mặt đỏ hây hây vì ở lâu dưới ánh nắng, nhìn kỹ mặt mũi cũng có nhiều nét giống Cố Quốc Tường. Tầm mắt anh ta chuyển qua hai vai Cố Minh Tịch, trên lưng cậu là chiếc ba lô to oạch có dây đeo khổ rộng, hai tay áo phông trông không buông thõng một cách bất lực. Những lúc cậu nói chuyện hoặc khi cơ thể khẽ chuyển động, hai tay áo mới khẽ phấp phới theo.

Lâm Vệ Bân có phần không kiềm chế được bản thân, nhấn mạnh hỏi lại lần nữa: “Cháu thực sự là con trai của kỹ sư Cố chứ? Cháu là con thứ

nhất hay thứ hai?”

Cố Minh Tịch sững sốt nói: “Bố cháu chỉ có một đứa con là cháu thôi ạ.”

Lâm Vệ Bân há hốc miệng, lau mồ hôi trên trán rồi nói: “Ồ, xin lỗi cháu, mặc dù chú và bố cháu biết nhau mười năm nay nhưng chưa lần nào có cơ hội gặp mặt mẹ con cháu. Đáng lẽ cháu nên liên lạc với chú từ hôm qua ngay khi đặt chân đến Thượng Hải mới đúng, chú có thể đưa mấy đứa đi ăn.”

Cố Minh Tịch bẽn lễn cười, nói: “Hôm qua tụi cháu còn mấy người bạn nữa ạ. Hôm nay cháu thực sự phải làm phiền chú rồi, ngày nghỉ còn gây phiền hà cho chú.”

Lâm Vệ Bân vội nói: “Không phiền không phiền. Hãy, kỹ sư Cố giúp đỡ bọn chú rất nhiều, cháu Cố đến Thượng Hải chú vui còn không hết!”

Lâm Vệ Bân lái xe đưa Cố Minh Tịch và Bàn Sánh đến một khách sạn bốn sao gần đó, đặt cho hai đứa trẻ một phòng tiêu chuẩn. Trên đường cầm thẻ mở cửa phòng dẫn hai đứa nhóc đi lên bằng thang máy, anh ta luôn miệng liến thoắng nói mình quen biết với Cố Quốc Tường như thế nào và cả những lần qua lại với nhau.

“Lần nào bố cháu đến Thượng Hải cũng gọi chú đi uống rượu. Chú với bố cháu là bạn thân của nhau, bố cháu đã có lần ăn cơm ở nhà chú rồi.” Lâm Vệ Bân nói, “Cháu đừng trách chú không nhận ra cháu ngay từ đầu nhé, bởi vì lúc kể về cháu, bố cháu luôn bảo cháu rất giỏi, thi điểm cao nhất khối, còn giành được giải trong cuộc thi vẽ tranh nữa nên chú sao mà biết được... Haiz...”

Bàn Sánh đứng bên cạnh không chịu được bèn nói xen vào: “Cố Minh Tịch là người học giỏi nhất khối bọn cháu, kỳ thi nào cũng vậy.”

Cố Minh Tịch mím môi không lên tiếng. Lâm Vệ Bân nói tiếp: “Vậy thì thật là quá giỏi. Tiểu Cố, chuyện gì đã xảy ra với cháu vậy? Bố cháu chưa bao giờ kể chuyện này cho bọn chú nghe, có phải lúc nhỏ cháu bị giật điện cao thế không?”

“Vâng.” Cố Minh Tịch khẽ đáp: “Chuyện xảy ra năm cháu sáu tuổi ạ.”

“Vậy là lâu lắm rồi!”

“Chín năm ạ.” Cố Minh Tịch mỉm cười.

Lâm Vệ Bân thở dài rồi hỏi tiếp: “Chín năm, vậy bây giờ cháu còn thấy khó khăn trong cuộc sống không?”

“Cháu thấy bình thường, cháu có thể tự xử lý những vấn đề cơ bản.” Cố Minh Tịch nói với vẻ hơi ngại ngùng, “Nhưng chắc chắn có những việc không làm được mà cần đến sự giúp đỡ của người khác.”

Lâm Vệ Bân chau mày nhìn cậu bằng ánh mắt thoáng chút hoài nghi, rồi anh ta hỏi: “Vậy... Dưới cháu có em gái không?”

Nhìn ánh mắt anh ta, Cố Minh Tịch dần hiểu ra ẩn ý trong câu hỏi đó. Cậu suy ngẫm một lát mới trả lời: “Bố mẹ cháu cũng có ý định sinh thêm nhưng đến bây giờ vẫn chưa có ạ.”

“À, ra thế.” Lâm Vệ Bân nói vẻ thấu hiểu, “Kỹ sư Cố năm nay ngoài bốn mươi, còn trẻ hơn chú một tuổi. Vẫn còn trẻ trung lắm, bố cháu giỏi giang như vậy, chắc chắn là có thể sinh thêm một đứa nữa. Nếu có chắc cũng không bị tính là sinh vượt kế hoạch đúng không? Cháu gặp sự cố như vậy nên chắc chắn bố mẹ cháu được ưu tiên sinh thêm nữa, đúng không?”

Cố Minh Tịch gật đầu, bình thản đáp: “Vâng, cháu tật nguyện nên bố mẹ cháu có thể sinh thêm con, không bị tính là sinh vượt kế hoạch.”

Lâm Vệ Bân bắt đầu chuyển sang nói đến những điểm bất cập của chính sách kế hoạch hóa gia đình. Điển hình là những người như anh ta, cũng như Cố Quốc Tường, thuộc tầng lớp công nhân doanh nghiệp nhà nước, lại được giữ vị trí cao, nếu sinh quá một đứa thì sẽ lập tức rơi vào số phận bị giáng chức hoặc khai trừ, ngoài ra còn phải nộp một khoản tiền phạt khổng lồ.

Bàng Sánh đứng cạnh nghe mà tức no cả bụng nhưng nghĩ đến đây là bạn của Cố Quốc Tường, cô cũng biết phải kiềm chế bản tính của mình, không nên tỏ thái độ khó chịu với người ta.

Thang máy lên tầng, Lâm Vệ Bân quẹt thẻ mở cửa phòng. Khi nhìn thấy cách bài trí trong phòng, Bàng Sánh sung sướng đến mở to hai mắt. Xưa nay cô chưa bao giờ được ở khách sạn đẳng cấp tính bằng sao nên chẳng thể ngờ không gian trong phòng lại hào nhoáng tới vậy.

Lâm Vệ Bân đàm đạo với Cố Minh Tịch thêm một lúc lâu nữa. Cuối cùng Cố Minh Tịch nhìn đồng hồ thấy không còn sớm, bèn khéo léo nói mình và Bàng Sánh còn phải đi tham quan triển lãm, Lâm Vệ Bân mời hai đứa trẻ đi ăn tối nhưng Cố Minh Tịch đã từ chối.

Thấy cậu không có tay, Lâm Vệ Bân thầm nghĩ không biết đứa trẻ này có thể tự ăn cơm được hay không. Lời từ chối của cậu vừa hay lại đúng với tâm tư anh ta. Dù sao Cố Minh Tịch cũng là con trai Cố Quốc Tường, Lâm Vệ Bân thực lòng không nỡ thấy cậu phải chật vật.

Anh ta đưa hai đứa trẻ trở lại trung tâm triển lãm, dặn dò vài câu rồi đi. Lâm Vệ Bân đi rồi, Bàng Sánh liền thả lỏng khuôn mặt, thở hồng hộc nói với Cố Minh Tịch: “Ông chú vừa nãy nói chuyện đáng ghét thật đấy, bố anh với chú ấy quen nhau đã mười năm, sao có thể chưa từng nói gì đến chuyện của anh được chứ?! Cái vẻ ngạc nhiên đó thật đáng ghét!”

Cố Minh Tịch và Bànng Sảnh trải qua lượt soát vé buổi chiều cùng tiến vào đại sảnh, vẻ lãnh đạm lộ rõ trên gương mặt cậu, nói: “Thực ra bạn bè ở tỉnh ngoài của bố anh chắc không ai biết chuyện của anh đâu.”

Bànng Sảnh lấy làm ngạc nhiên, “Tại sao?”

“Chẳng có ai đang yên đang lành lại nói với mọi người là con mình bị tàn phế, mất hết cả hai tay!” Cố Minh Tịch mỉm cười nhìn cô, “Những người đó lại không có cơ hội gặp anh, chắc chắn bố anh sẽ chỉ kể chuyện vui với họ thôi.”

Bànng Sảnh ngẫm nghĩ, cô hiểu có lẽ đây chính là sự thật.

Cố Quốc Tường xưa nay chưa bao giờ đưa Cố Minh Tịch ra ngoài chơi, đa số thời gian nghỉ hè anh đều đi công tác xa, kể cả những khi có thể đưa con cái đi cùng, anh cũng không bao giờ tranh thủ.

Bànng Sảnh vẫn còn muốn nói tiếp về đề tài này thì bị Cố Minh Tịch ngăn cản: “Vấn đề chỗ ở tối nay được giải quyết êm đẹp rồi, em không cần phải lo lắng nữa. Chiều nay chúng ta cứ chơi cho thỏa thích!”

Bànng Sảnh nhìn cậu thật kỹ. Cố Minh Tịch đang nhoèn miệng cười, ánh mắt trong trẻo sáng ngời, hình như hoàn toàn không bị ảnh hưởng chút nào từ ông chú họ Lâm kia. Bànng Sảnh gật đầu thật mạnh, nói: “Vâng.”

Hầu như cả buổi sáng Bànng Sảnh đều đi với Tạ Ích, cô biết Cố Minh Tịch có hơi phật ý nên buổi chiều cô chỉ đến chào hỏi Tạ Ích một lúc rồi đi lần lượt tất cả các phòng triển lãm cùng Cố Minh Tịch.

Có nhiều phòng triển lãm Cố Minh Tịch đã ghé qua vào buổi sáng nhưng cậu vẫn sẵn sàng đi thêm lần nữa cùng Bànng Sảnh một cách rất hào hứng. Một cuộc thi ký họa trong vòng mười phút đang diễn ra ở phòng triển lãm vẽ manga trực tiếp, Bànng Sảnh nhiệt tình khích lệ Cố Minh Tịch

tham gia, không thay đổi được suy nghĩ của Bàn Sảnh, Cố Minh Tịch đành đăng ký thi đấu.

Nơi diễn ra cuộc thi không có ghế ngồi, tất cả các thí sinh đều đứng vẽ tranh bên cạnh bàn, chỉ có Cố Minh Tịch là đứng thẳng lưng, dùng chân trái làm trụ, chân phải đặt trên bàn kẹp lấy bút vẽ.

Tư thế của cậu thu hút được sự chú ý của đông đảo mọi người nhưng trong lòng Cố Minh Tịch lại hoàn toàn bình tĩnh. Cậu ngược lên nhìn Bàn Sảnh đứng bên ngoài với dáng vẻ phẫn khích, luồng suy nghĩ nhanh chóng chuyển động, cậu liền coi cô là nguyên mẫu để vẽ nên một nhân vật nữ trong truyện tranh.

Cuộc thi kết thúc, bức tranh của Cố Minh Tịch được ban giám khảo trao giải ba, phần thưởng là một cuốn sổ tay bìa da cứng cáp. Bàn Sảnh nhảy cẫng lên vì vui sướng.

Bàn Sảnh dẫn Cố Minh Tịch tới hội trường nơi các tác giả truyện tranh ký tên, họ lần lượt lên sân khấu ký tên cho độc giả. Nhìn dòng người xếp hàng thật dài, Bàn Sảnh nói với Cố Minh Tịch: “Em có cảm giác sau này sẽ có một ngày, anh cũng sẽ ngồi ở vị trí đó ký tên cho độc giả!”

Cố Minh Tịch nhìn cô bằng ánh mắt ngờ ngàng, Bàn Sảnh mở rộng bức tranh đang cầm trong tay, nhân vật trên đó chính là cô. Bàn Sảnh nói: “Cố Minh Tịch, anh xem anh vẽ đẹp như thế này, tương lai chắc chắn sẽ trở nên vô cùng, vô cùng nổi tiếng. Dòng người xếp hàng chờ đến lượt được anh ký tên sẽ phải dài lắm, dài ra tận ngoài đường luôn.”

Cố Minh Tịch mỉm cười, cất giọng bình thản: “Ừ, anh sẽ cố gắng!”

Cuối cùng họ mua thêm một vài đồ kỷ niệm nhỏ. Cố Minh Tịch chọn cho mình một số dụng cụ vẽ tranh còn Bàn Sảnh thì mua mấy cuốn truyện. Chập tối, người trong triển lãm thưa thớt dần, Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch ôm đồng chiến lợi phẩm đi chào tạm biệt Tạ Ích, chuẩn bị ra về.

Không ngờ Tạ Ích đã không còn ở đó nữa, các bạn của cậu chỉ nói cậu đã về trước chứ không biết đã đi đâu.

“Vậy trận chung kết ngày mai cậu ấy có đến không?” Bàn Sảnh hỏi.

“Chung kết Cosplay?” Chàng trai đó lắc đầu, “Chắc là không, Tiểu Tạ vốn thất thường, muốn đi là đi ngay. Mục đích cậu ấy tới đây chỉ để chơi, nếu không muốn chơi nữa là phải mông đi ngay!”

Bàn Sảnh bần thần đứng sững lại, lòng thất vọng vô cùng.

Cô và Cố Minh Tịch quay về phòng khách sạn nghỉ ngơi một thời gian. Trời vừa sập tối, hai người thay quần áo ra ngoài kiếm ăn.

Dựa vào trí nhớ của mình, Cố Minh Tịch đưa Bàn Sảnh đi tàu điện ngầm đến miếu Thành Hoàng, mời cô ăn bánh bao Nam Tường nổi tiếng lầy lừng. Bàn Sảnh ăn rất nhiều đến no căng cả bụng, ăn xong liền rủ Cố Minh Tịch đi bộ cho tiêu cơm, đi tới Bến Thượng Hải ở đường Nhân Dân.

Đây là buổi tối thứ hai của họ trên đất Thượng Hải, Bàn Sảnh bây giờ mới thực sự hiểu được hàm ý của bảy chữ “đại đô thị đẳng cấp quốc tế” được nhắc đến trong giờ Địa lý. Nhìn cảnh đêm rực rỡ ở bờ bên kia sông Hoàng Phố, tháp truyền hình Minh Châu Phương Đông quá đồi rộng lớn với mình, Bàn Sảnh bé nhỏ có chút say sưa.

Cô đã không còn nhớ được nỗi sợ hãi và kích động vào buổi tối đầu tiên trên mảnh đất xa lạ này, mà lúc này đây, trong lòng cô chỉ có sự phấn khích và tự hào tràn đầy. Cô thấy mình như đã trưởng thành, bạn xem, cô bé đã được đi tàu hỏa, đi tàu điện ngầm, được chơi thỏa thích trong triển lãm truyện tranh đúng như kế hoạch, còn được đi chơi ở miếu Thành Hoàng, ăn bánh bao Thượng Hải nổi tiếng. Bây giờ cô đang dừng chân ở Bến Thượng Hải trong truyền thuyết, Cố Minh Tịch còn nói họ sẽ đi dọc theo Bến Thượng Hải để đến đường Nam Kinh.

Bến Thượng Hải quả thực rất đẹp, sông Hoàng Phố lững lờ chảy quanh, cảnh đêm rực rỡ sắc màu bên bờ sông làm người ta say đắm hết như trên phim ảnh, và cả những vật kiến trúc đầy hơi thở thời đại nữa. Cô bé Bàn Sảnh mới mười bốn tuổi không tìm được từ ngữ nào phù hợp để miêu tả tâm trạng phấn khích trong lòng mình, cô chỉ biết tham lam nhìn khắp nơi, hoa chân múa tay vui vẻ nói cho Cố Minh Tịch biết cảm nhận của mình.

Du khách đến với bến Thượng Hải đông như nêm như cối, không gian náo nhiệt ồn ào. Bầu trời đêm ở Thượng Hải tuy mù mịt nhưng vẫn có thể nhìn thấy một vầng trăng khuyết sáng tỏ lơ lửng trên không trung. Không biết tự bao giờ, Bàn Sảnh im lặng hẳn, cô chấp hai tay ra phía sau, bước chân nhảy nhót, thỉnh thoảng còn lùi lại đi bên cạnh Cố Minh Tịch, nghiêng đầu nở nụ cười trong veo với cậu.

Làn gió nhẹ lướt qua mái tóc bên tai Bàn Sảnh. Cô mặc áo phông màu hồng, quần lửng trắng, một kiểu ăn mặc rất bình thường của các cô gái trẻ. Nhưng Cố Minh Tịch lại có cảm giác ánh mắt cô giờ đây còn sáng hơn cả tháp truyền hình Minh Châu Phương Đông bên bờ sông Hoàng Phố.

Nhìn gương mặt tươi cười rực rỡ của người bạn đồng hành, ca từ của một bài hát đột nhiên xuất hiện trong đầu cậu:

Làn gió đêm mùa hạ

Thổi qua em, người con gái trong lòng anh

Mái tóc em tung bay

Quẩn quanh anh, đừng đưa theo gió

Trăng sáng rờ trên bầu trời

Nói hộ những lời trong lòng em

Gió thoang thoảng mùi hương của em

Đó chính là tình yêu mà anh vẫn đang đợi chờ

Tình yêu trong làn gió đêm mùa hạ

Tình yêu của một trái tim thầm lặng

Một tình yêu vẫn còn đợi mong...

(Lời bài hát Gió đêm mùa hạ - Ngũ Bách & China Blue)

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Tương Lai Của Cậu

Khi Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch trở lại khách sạn thì đồng hồ đã điểm chín giờ tối. Cả hai đều mệt phờ người, ban sáng hầu như không được nghỉ ngơi, buổi tối thì lại đi bộ quá nhiều. Bàn Sảnh chẳng quan tâm đến cơ thể ướt đẫm mồ hôi, cô đá bay đôi dép sandal rồi nhào lên giường giang rộng tay chân thành hình chữ đại, miệng than: “Mệt chết đi được!”

Cố Minh Tịch nói: “Tắm rồi đi ngủ sớm thôi.”

“Anh tắm trước đi...” Bàn Sảnh lăn lộn trên giường, “Để em nghỉ một lát đã.”

Cố Minh Tịch bật cười, “Ừ, vậy em xem ti vi trước đi.”

Nhà vệ sinh của khách sạn bốn sao vừa rộng rãi vừa sạch sẽ, Cố Minh Tịch thoải mái tắm một cái thật sạch. Dây chằng trên hai chân rất dẻo dai, cậu có thể giơ chân cao đến ngang đầu. Ngồi trong bồn tắm rộng rãi, thậm chí cậu còn tự gội đầu được cho mình.

Tắm xong, lúc đứng trước gương mặc quần áo, hơi nước trên mặt gương đã bay dần, Cố Minh Tịch lại một lần nữa được chiêm ngưỡng cơ thể của mình. Cậu xoay một vòng, nhìn bờ vai của mình, nơi đáng lẽ phải có hai cánh tay bây giờ chỉ còn lại mẫu xương đầy sức sống vẫn đang sinh trưởng, và cả vết sẹo trông thật đáng sợ ngoài da.

Tự nhiên lại thấy bức bối trong lòng vì mình không giống như những người bình thường khác. Cậu bé mười lăm tuổi Cố Minh Tịch cúi gằm mặt, hai vai co lại, nước trên đầu róc rách chảy xuống, đột nhiên, tầm mắt cậu

đặt lên chiếc vòng chân trên cổ chân bên phải. Trước khi tắm cậu đã định tháo ra nhưng đành bó tay vì cô ngốc Bàn Sảnh đã thắt gút “chết” nên Cố Minh Tịch dùng chân trái tháo thế nào cũng không ra được, đành thôi.

Bây giờ khi nhìn thấy sợi dây trên chân mình, màu vàng nhạt ấm áp, hạt chân trâu tròn trịa mượt mà, khoe môi cậu bất giác nhếch lên.

Thực ra cũng không tệ đến mức ấy. Cố Minh Tịch nhún vai nghĩ.

Cậu không mặc áo, khi trở về phòng với cây “không cần nhờ vả” trên miệng, Bàn Sảnh đã ngủ say trên giường. Cố Minh Tịch đi tới bên cạnh, quay sang gọi cô khe khẽ, Bàn Sảnh nhắm chặt mắt ngủ rất say, thậm chí còn có tiếng ngáy se sẽ phát ra. Cố Minh Tịch hiểu rằng cô thực sự đã mệt nhoài.

Để cô ngủ một lát vậy – Cố Minh Tịch nghĩ. Sau đó cậu dùng chân tung một góc chăn, nhẹ nhàng đắp lên cho Bàn Sảnh.

Cố Minh Tịch không bật ti vi, cậu dùng miệng xách ba lô của mình ngồi lên giường, lấy những thứ trong túi ni lon ra sắp xếp lại cho gọn gàng.

Túi nilon đầu tiên chứa bàn chải, kem đánh răng và khăn mặt; túi còn lại là quần áo bẩn cậu thay ra trong hai ngày nay. Cố Minh Tịch tò mò ghé vào ngửi thử, mùi mồ hôi chua lôm bốc lên suýt làm cậu chết ngạt. May mà còn một bộ quần áo sạch, Cố Minh Tịch quyết định chỉ mặc quần short đi ngủ giống đêm qua. Cậu có cảm giác là Bàn Sảnh sẽ không còn hoảng sợ khi thấy cậu cởi trần nữa.

Cậu sắp xếp lại những thứ mua được ở triển lãm: bút vẽ, màu nhập ngoại, ruột bút chì nhập ngoại, và một cuốn truyện tranh của tác giả manga mà cậu thích. Cố Minh Tịch ngồi khoanh chân trên giường, dùng ngón chân gỡ vài trang rồi vui vẻ đặt những món đồ này cùng vé vào triển lãm và cuốn sổ tay được thưởng, nhét cả vào ba lô.

Sau đó cậu nhìn thấy hộp đựng chiếc vòng chân, liền mỉm cười rồi cất vào ba lô. Còn mấy cuốn truyện của Bàn Sảnh cũng đã nằm gọn trong ba lô của cậu. Lý do là vì Cố Minh Tịch cảm thấy những cuốn truyện đó rất nặng, cậu là con trai cần phải chăm sóc cho phái nữ.

Cuối cùng, trên giường chỉ còn lại một bức ảnh.

Bức ảnh được chụp ở Bến Thượng Hải, kiểu chụp ảnh lấy ngay, kích thước rất nhỏ, màu sắc không mấy tươi tắn nhưng cũng tương đối rõ ràng.

Đây là ảnh chụp chung của cậu và Bàn Sảnh. Lúc đó Bàn Sảnh cầm chiếc máy ảnh chụp lấy ngay của mình chụp cho cậu vài tấm còn cậu thì chẳng thể nào chụp cho cô một bức ảnh, vậy mà Bàn Sảnh chẳng hề để bụng. Cô nói với Cố Minh Tịch rằng đây là đĩa cuộn phim thứ hai của mình, cuộn phim thứ nhất cô đã dùng hết để chụp ảnh với các tác giả manga ban ngày rồi.

Sau đó Cố Minh Tịch nhìn thấy một hiệu ảnh, nếu chụp ảnh bằng phim thì phải để lại địa chỉ để chủ tiệm gửi ảnh về, còn nếu chụp ảnh lấy ngay thì chỉ cần đợi một lúc.

Cố Minh Tịch nhờ chủ tiệm lấy trong túi mình ba mươi đồng, chụp cho Bàn Sảnh một kiểu với quang cảnh là tháp truyền hình Minh Châu Phương Đông và chụp thêm hai tấm ảnh chung của hai người.

Cậu giữ một tấm ảnh chung. Trong ảnh, cậu và Bàn Sảnh sóng vai đứng bên lan can, một làn gió thổi qua khiến tay áo cậu hơi phấp phới, và cả mái tóc hơi rối của Bàn Sảnh sau một ngày chơi đùa thỏa thích.

Cô cười rất đẹp, càng nhìn lâu Cố Minh Tịch càng cảm thấy Bàn Sảnh thực ra rất đáng yêu, chẳng có điểm gì thua kém Triệu Cảnh hay Khâu Lệ Na cả.

Có điều cô còn nhỏ quá. Dù là đầu óc hay tâm lý, cô vẫn chỉ là một đứa trẻ mà thôi.

Cố Minh Tịch cất bức ảnh vào túi một cách hết sức cẩn thận. Cậu nghĩ, nếu có thể, cậu mong Bàn Sảnh lớn chậm một chút.

Hơn mười một giờ đêm, Bàn Sảnh tỉnh giấc vì mót tiểu, đành gắng gượng đi tắm gội, rồi chẳng kịp đợi cho tóc khô đã ngã nhào xuống giường.

Ngủ một mạch đến tận chín giờ sáng hôm sau, Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch tỉnh táo thức dậy, xuống nhà ăn giải quyết bữa sáng rồi trở về phòng thì bất ngờ điện thoại cố định đổ chuông.

Người gọi tới là Lâm Vệ Ân, anh ta hỏi Cố Minh Tịch đi tàu chuyến mấy giờ, Cố Minh Tịch trả lời là ba giờ chiều, Lâm Vệ Ân liền nói phải mời hai đứa trẻ bữa trưa rồi sẽ chịu trách nhiệm đưa họ ra tận nhà ga.

Sở dĩ Lâm Vệ Ân hành động như vậy là vì anh ta cảm thấy hôm trước mình có phần thất lễ với Cố Minh Tịch. Anh ta không biết thái độ của Cố Quốc Tường với Cố Minh Tịch là thế nào, lỡ cậu bé không có cánh tay này lại là bảo bối trong lòng kỹ sư Cố, vậy chẳng may lúc về Cố Minh Tịch nói lại với bố thì sau này họ sẽ không tránh khỏi khó khăn khi cần nhờ đến sự giúp đỡ của Cố Quốc Tường trong công việc. Thế là sau khi bàn với vợ, Lâm Vệ Ân nghĩ ra một cách cứu vãn để thể hiện anh ta rất coi trọng Cố Minh Tịch.

Cố Minh Tịch không sao thoái thác được lời mời mọc của đối phương. Lâm Vệ Ân là bạn của bố mình, cậu không thể cứ nằng nặc từ chối mãi được. Nhưng... cậu đã hứa là sẽ đưa Bàn Sảnh đi leo tháp truyền hình Minh Châu Phương Đông, đành thất hẹn với cô vậy.

Lúc ăn trưa, mặt Bàn Sảnh sưng sía như Bao Công, còn Cố Minh Tịch thì vẫn lịch sự trò chuyện với Lâm Vệ Ân. Hôm nay là chủ nhật nên Lâm Vệ Ân đưa cả vợ con tới. Con gái anh ta tên Lâm Tuyền, đang học

lớp năm, là một cô bé gốc Thượng Hải rất thích làm nũng. Chẳng biết có phải bữa cơm này cũng làm hỏng kế hoạch của cô nhóc hay không mà mặt cô nàng cũng sừng sĩa không kém Bàn Sảnh.

Cố Minh Tịch dùng chân ăn cơm, Lâm Tuyên bĩu môi nhìn cậu từ đầu đến cuối. Cô bé quan sát thật kỹ xem chân cậu có bẩn hay không và nhất quyết không động đũa vào bất cứ món ăn nào đã “bị” Cố Minh Tịch gặp.

Trước mặt Cố Minh Tịch là đĩa sườn xào chua ngọt, là món ăn mà đứa trẻ nào cũng thích, ở gần gần dễ nên cậu cũng ăn được vài miếng. Lâm Vệ Bân không hiểu tâm tư con gái, thấy cô bé không ăn, tưởng là ở xa quá không gặp được, liền giơ tay gắp một miếng đặt vào bát Lâm Tuyên. Cô bé liền đập đôi đũa đánh bụp một tiếng xuống bàn rồi nói: “Con no rồi, con không ăn nữa đâu.”

Lâm Vệ Bân lấy làm ngạc nhiên, cũng nói bằng tiếng Thượng Hải: “Vừa mới bắt đầu sao con đã no rồi được?”

Cái miệng nhỏ nhắn của Lâm Tuyên mím chặt lại, âm ức kêu lên: “Ảnh dùng... chân thúì... ăn rùi, con không thèm!”

Lâm Vệ Bân vội mắng: “Tuyên Tuyên!”

Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch cùng ngừng lại. Bàn Sảnh không hiểu tiếng Thượng Hải nên chỉ biết nhìn chăm chăm Lâm Tuyên bằng ánh mắt khó hiểu, không biết cô bé này bị làm sao.

Còn Cố Minh Tịch thì lặng lẽ gác đũa, thả chân xuống gầm bàn rồi nói: “Chú Lâm, cháu no rồi, mọi người ăn đi ạ.”

Bàn Sảnh quay lại nhìn cậu rồi suy nghĩ một cách kỹ càng, cô cũng đã hiểu ra phần nào, bèn đặt đũa xuống bàn rồi nói: “Cháu cũng no rồi ạ.”

Bữa cơm kết thúc trong bầu không khí không lấy gì làm vui vẻ. Gói đồ ăn vặt to đùng mà Lâm Vệ Bân chuẩn bị riêng cho Cố Minh Tịch cũng bị cậu khước từ, lập tức chào tạm biệt cả gia đình họ Lâm rồi rời đi cùng Bàn Sảnh.

Lúc đi tàu điện ngầm đến nhà ga, Bàn Sảnh nổi giận bưng bưng, hỏi Cố Minh Tịch: “Con nhóc kia vừa nói gì vậy? Anh hiểu đúng không? Anh nói cho em biết nó vừa nói gì đi! Có phải nó mắng anh không?”

Cố Minh Tịch bị cô làm phiền suốt quãng đường. Bàn Sảnh nhớ lại câu nói đó: “Anh dùng... chân thú... ăn rùi, rớt cuộc là có ý gì?”

Cố Minh Tịch quay sang nhìn cô rồi bình thản đáp: “Nó nói là anh ấy dùng chân thối ăn rồi, con không muốn ăn món đó nữa!”

Chỉ một câu nói đã khiến Bàn Sảnh nín thinh, cô ôm ba lô ngồi xuống bên Cố Minh Tịch. Hai người nhìn không gian tối mịt lướt qua rất nhanh ngoài cửa tàu điện ngầm, còn có thể nhìn thấy chính mình qua lớp kính trong suốt.

Những hành khách lên xuống đi qua họ đều liếc mắt nhìn Cố Minh Tịch một cái, không biết là vô tình hay cố ý. Cố Minh Tịch thì luôn ngẩng cao đầu, nhìn thẳng vào mắt họ bằng thái độ rất đối bình thản. Bàn Sảnh thì từ từ cúi thấp, ngón tay vôn vê ba lô của mình.

Có những việc, chỉ là họ chưa đối diện, không có nghĩa là không xảy ra.

Có những người, chỉ là họ chưa gặp mặt, không có nghĩa là không tồn tại.

Rời khỏi thành phố E, rời khỏi khu tập thể kim khí, rời khỏi những con đường quen thuộc xung quanh khu nhà, rời khỏi trường tiểu học Cầu Tri, rời khỏi trường trung học Nguyên Phi... rời khỏi góc lớp bên cạnh cửa

số tuy cô đơn nhưng yên tĩnh và bình lặng, rời khỏi bàn đánh bóng bàn tuy không thể chơi nhưng vẫn có thể đứng đó nhìn rồi nói chuyện... Bàn Sảnh chợt nhận ra rằng khi Cố Minh Tịch rời khỏi những nơi quen thuộc đó, rời xa những người giáo viên, bạn học, láng giềng, họ hàng... cậu thực sự biến thành một người rất “kỳ quặc”, rất “đặc biệt”, rất “thu hút người khác”.

Mặc dù trong mắt cô Cố Minh Tịch thậm chí còn không kỳ quặc, đặc biệt và thu hút bằng Tạ Ích nhưng trong mắt tất cả những người bình thường khác, cậu chính là một kẻ ngoại đạo, hoàn toàn xa lạ.

Việc giác ngộ điều này khiến tâm trạng Bàn Sảnh sa sút rất nhiều, cô không biết theo dòng chảy thời gian, họ dần trưởng thành, tình trạng này liệu có khá hơn bây giờ chút nào hay không? Cô không biết tương lai của Cố Minh Tịch sẽ ra sao, trước kia không bao giờ thèm nghĩ tới vì cậu quá giỏi giang! Còn giờ đây cô lại không dám nghĩ tới, thực sự là không dám nghĩ tới.

Lúc chờ tàu trong ga Thượng Hải, Bàn Sảnh bất ngờ nói với Cố Minh Tịch: “Cố Minh Tịch, em cảm thấy tốt nhất anh vẫn không nên thi Nhất Trung.”

“Tại sao?” Cố Minh Tịch hỏi.

“Nhất Trung không tốt, anh nên thi vào Quảng Trình.” Bàn Sảnh cẩn thận phân tích cho cậu, “Lần trước lúc sang nhà em chơi, mẹ anh đã hỏi mẹ em một số chuyện liên quan đến kế toán. Bác Lý nói bác muốn tương lai anh làm về kế toán nhưng không phải là những người phải chạy đôn chạy đáo ra ngân hàng để hạch toán giá thành, mà là kiểu nhân viên chỉ cần ngồi bàn giấy từ đầu giờ đến cuối giờ. Sau này anh lại thích học Toán, Lý, Hóa, nên chắc chắn sẽ tiếp thu rất nhanh. Nhưng... Nhưng nếu anh làm về kế toán thì chắc chắn phải thi vào một ngôi trường tốt với chuyên ngành tốt,

tốt nhất là học cả nghiên cứu sinh, như vậy mới có sức mà cạnh tranh với những người còn lại.”

Bàng Sảnh hiếm khi nào nói chuyện với thái độ nghiêm túc như vậy, cô cố gắng nhớ lại nội dung câu chuyện của Lý Hàm và Kim Ái Hoa mà mình nghe trộm được hôm đó, rồi nói tiếp: “Nếu anh học ở Nhất Trung thì sau này khả năng thi vào đại học sẽ thấp hơn nếu học ở Quảng Trình. Với thành tích của anh, không khéo lên cấp ba đã được tiến cử vào đại học, có thể chọn một trường đại học thật tốt, tốt nghiệp xong kiếm một vị trí nhân viên kế toán nào đó cho ổn định. Mẹ em bảo đừng thấy đa số những người làm kế toán là nữ mà nhầm, hầu như những kế toán viên giỏi đều là đàn ông!”

Nhìn khuôn miệng nhỏ nhắn của cô cứ mấp máy liên tục, nói luyên thuyên một tràng dài, cuối cùng cũng chen được vào câu chuyện, cậu hỏi: “Vậy có phải em vẫn định thi vào Nhất Trung cùng Tạ Ích hay không?”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Hai Đứa Trẻ Vô Tư

Trên chuyến tàu trở về thành phố E, Bàn Sánh ngả đầu vào vai Cố Minh Tịch ngủ thiếp đi. Cố Minh Tịch thì không hề thấy buồn ngủ chút nào, từ đầu đến cuối chỉ quay đầu nhìn ra cửa sổ.

Chuyến tàu băng qua thành phố rồi đến với nông thôn, phong cảnh trước mắt cậu từ nhà cao tầng biến thành ruộng đồng bát ngát. Nhìn phong cảnh biến mất thật nhanh trước mắt, đôi mắt Cố Minh Tịch thoáng về mơ hồ.

Những lời Bàn Sánh vừa nói với cậu, Lý Hàm chưa từng nhắc tới trước mặt con trai. Lần thi nào Cố Minh Tịch cũng giành được vị trí nhất khối, Lý Hàm hiếm khi hỏi đến chuyện học hành của cậu. Còn một năm nữa mới thi vào cấp ba, chị cũng chưa lần nào hỏi Cố Minh Tịch có ý định thi vào trường nào?

Nhưng có lần Cố Minh Tịch đã vô tình nghe thấy bố mẹ nói chuyện riêng với nhau. Hai người đứng trong bếp, Cố Quốc Tường hạ giọng nói nhỏ với Lý Hàm: “Đừng quan tâm Cố Minh Tịch muốn thi vào trường cấp ba nào, điều mà vợ chồng mình phải lo lắng là trường nào sẽ chấp nhận nó?”

Mấy năm nay Cố Minh Tịch không lúc nào không chăm chỉ học tập. Chữ cậu viết bằng chân rất đẹp, ngay cả chữ tiếng Anh cũng tròn trịa rõ ràng, đằng sau mỗi con chữ cậu còn thêm vào một cái đuôi nhỏ xinh xắn; những hình vẽ cậu dùng eke, thước đo góc vẽ ra vừa chính xác vừa sạch đẹp, trình bày bài giải toán gần như giống hệt với đáp án tiêu chuẩn; trí nhớ

và khả năng tiếp thu của cậu tốt vô cùng, đến cả những môn phụ cậu cũng rất nghiêm túc học tập, không hề lơ là chểnh mảng, thậm chí nhờ sự giúp đỡ của các bạn, cậu còn biết làm thí nghiệm bằng chân.

Mặc dù cuộc sống đơn giản và trong sáng nhưng thực ra cũng không khỏi có phần nhàm chán. Đa số thời gian cậu đều dùng vào việc học, những lúc rảnh rỗi sau giờ học thì vẽ tranh. Còn thời gian dùng cho việc nghỉ ngơi hầu như đều có liên quan đến Bàn Sảnh.

Xem bộ phim Bàn Sảnh gợi ý, nghe bài hát mà Bàn Sảnh yêu thích, xem bộ phim hoạt hình Bàn Sảnh cuồng si, may mà có sự tồn tại của Bàn Sảnh nên cuộc sống của Cố Minh Tịch mới trở nên phong phú hơn một chút.

Đúng là cậu chưa từng nghĩ đến chuyện tương lai, dù sao còn chưa tốt nghiệp cấp hai, ba năm cấp ba, bốn năm đại học, thậm chí còn dài hơn nữa, Cố Minh Tịch bây giờ sao phải nghĩ đến công việc sau này của mình kia chứ?

Nhưng Lý Hàm đã bắt đầu nghĩ tới, chị muốn hướng cho cậu theo ngành kế toán, Cố Minh Tịch hoàn toàn không biết gì về công việc này. Cậu biết Kim Ái Hoa là kế toán viên, cả ngày chỉ ngồi bàn giấy bấm máy tính. Cảm giác buồn phiền thoáng chộn rộn trong lòng Cố Minh Tịch, cậu bấm máy tính bằng chân chậm rãi, chậm rãi!

Cậu không muốn làm kế toán một chút nào!

Khi Cố Minh Tịch và Bàn Sảnh về đến nhà đã là bảy rưỡi tối. Sau ba ngày hai đêm, hai đứa trẻ đều đen hơn, trông cũng có vẻ lồi thối lệch thếch. Bàn Sảnh đói meo, vừa về đến nhà đã mè nheo đòi ăn cơm. Còn việc đầu tiên sau khi Cố Minh Tịch về nhà là nhờ bố cho đi “nặng”.

Cậu đã thấy hơi “buồn” từ tối qua nhưng sự thôi thúc đó không mãnh liệt lắm nên cậu cố nhịn lại, tính ra đã nhịn cả một ngày đêm rồi.

Từ sau ngày bị cắt tay, điều này hình như đã trở thành một kỹ năng đặc biệt của Cố Minh Tịch, không tính những khi bị tiêu chảy, bình thường Cố Minh Tịch có thể nhịn tới hai, ba ngày cũng không sao.

Ăn xong món cơm rang trứng đích thân bố làm cho mình, lúc Bàn Sảnh đang ngồi trên bàn ăn nho thì Kim Ái Hoa phe phẩy cái quạt bên cạnh, lân la hỏi con gái: “Sảnh Sảnh, nói thật cho mẹ biết, rốt cuộc đám các con đến Thượng Hải chơi gồm mấy người?”

Bàn Sảnh nhè vỏ nho ra khỏi miệng, chột dạ trả lời: “Chẳng phải con đã nói với bố mẹ rồi sao, bốn người.”

“Đúng là bốn người chứ?”

“Vâng.”

Kim Ái Hoa đặt mạnh chiếc máy ảnh chụp lấy ngay của Bàn Sảnh xuống mặt bàn: “Đến lúc mẹ rửa ảnh ra mà thấy trong ảnh không có đủ bốn người thì tự con biết phải làm sao rồi đấy!”

Bàn Sảnh cuống lên, cô thực sự không nghĩ mẹ mình còn có chiêu này, đành thanh minh: “Mẹ, ban đầu chúng nó bảo có đi...”

Kim Ái Hoa giận bưng bưng, giáng ngay một cái tát xuống mặt Bàn Sảnh: “Con điên này! Mà muốn chết phải không! Nếu bác Cố không sang nói thì đến cả tao cũng không biết chỉ có mày và Cố Minh Tịch ở Thượng Hải! Mà biết nói dối từ bao giờ thế hả?! Hả?! Đồ mặt dày mày dạn!?”

Bị đau, Bàn Sảnh khóc toáng lên: “Đau đau đau đau quá! Mẹ, con nào có mặt dày!”

Kim Ái Hoa nổi cơn lôi đình, liền đánh thêm vài cú vào gáy con gái: “Còn cãi hả! Minh Tịch là con trai! Mà là con gái! Mà dám đi chơi với nó! Lại còn qua đêm! Cùng một phòng! Bác Lý nói Minh Tịch ở ngoài không đi vệ sinh một mình được! Mà có biết không hả?!”

Bàng Sánh ôm đầu chạy trốn: “Con biết!”

Kim Ái Hoa giận tái mặt: “Biết?! Biết mà mà còn đi cùng với nó! Vậy tao hỏi mà một câu, ở Thượng Hải mà có giúp Cố Minh Tịch đi tiểu lần nào không?”

Bàng Sánh ôm đầu không trả lời, Kim Ái Hoa lại giáng thêm một cái tát nữa, “Tao đang hỏi mà đấy!”

Bàng Thủy Sinh nghe thấy tiếng động trong phòng khách liền thông thả đi ra, nói: “Sánh Sánh vừa về đến nhà, mới ăn cơm xong sao em đã đánh mắng con rồi?!”

Kim Ái Hoa đập bàn nói: “Anh đi mà hỏi con gái bảo bối của anh ấy! Minh Tịch đã mười lăm tuổi rồi! Chỉ có hai đứa đi chơi, Minh Tịch đi vệ sinh kiểu gì được?!”

Bàng Thủy Sinh nhìn Bàng Sánh bằng ánh mắt dò hỏi. Sau một thoáng chần chừ, Bàng Sánh nói: “Cố Minh Tịch có thể tự đi vệ sinh! Con chỉ giúp anh ấy... một lần... thôi.”

Giọng cô bé ngày càng nhỏ lại, vì nhận ra cả bố lẫn mẹ đều đang trợn mắt nhìn mình.

Bàng Sánh vẫn cố vớt vát: “Có gì đâu, thực sự chỉ có một lần thôi. Ngày xưa chẳng phải ngày nào con cũng tắm chung với Cố Minh Tịch, sờ qua sờ lại khắp nơi còn gì...”

Lý Hàm thu quần áo xong mang vào phòng ngủ, nói với Cố Quốc Tường: “Nhà bên cạnh sao thế nhỉ, Sảnh Sảnh vừa mới về mà, Ái Hoa sao lại đánh con bé, Sảnh Sảnh khóc to quá đi mất.”

Cố Quốc Tường không để ý đến vợ, anh ngả lưng lên đầu giường, tay cầm quyển sách chăm chú đọc.

Lý Hàm gấp gọn quần áo rồi cất vào tủ, sau đó đi tắm rồi quay lại với một bộ váy ngủ có thắt lưng nơ.

Chị nằm xuống bên cạnh Cố Quốc Tường, sau khi thuận tay chuyển kênh ti vi mấy lần liền cất giọng ngại ngùng: “Quốc Tường, hôm nay em... đang trong kỳ.”

Tâm mắt Cố Quốc Tường không rời khỏi trang sách, thuận miệng hỏi: “Kỳ gì?”

“Kỳ rụng trứng ấy.” Lý Hàm cup mắt lại, chủ động áp sát về phía Cố Quốc Tường, “Lâu rồi vợ chồng mình không quan hệ, hôm nay thử nhé, được không anh?”

Cố Quốc Tường thoáng trầm ngâm rồi đặt quyển sách xuống, tháo kính ra, khẽ xoa chóp mũi rồi nói với Lý Hàm: “A Hàm, hôm nay anh thấy hơi mệt.”

Lý Hàm thất vọng vô cùng. Dù sao trong một tháng cũng chỉ có một, hai ngày rụng trứng. Nếu để lỡ lần này thì phải chờ đến tận tháng sau. Nhưng chị sẽ không làm trái ý Cố Quốc Tường.

Lý Hàm ừm một tiếng rồi dùng điều khiển tắt ti vi đi, xuống giường rót cho Cố Quốc Tường một ly sữa và không dặn dò: “Em đi ngủ trước, nếu anh thấy mệt thì uống sữa rồi cũng nghỉ sớm đi.”

Chị đặt mình xuống giường nằm nghiêng quay lưng về phía Cố Quốc Tường. Không lâu sau, phía sau lưng có tiếng anh uống sữa rồi tắt đèn, anh cũng nằm xuống.

Cố Quốc Tường ôm lấy Lý Hàm từ phía sau. Lý Hàm không lên tiếng, chị hiểu rất rõ Cố Quốc Tường, biết là anh có chuyện muốn nói với mình.

Quả nhiên sau một hồi trầm ngâm, Cố Quốc Tường lên tiếng: “Còn nhớ Lâm Vệ Bân mà anh từng nói đến với em không? Đó là người bạn ở Thượng Hải mà anh đã quen mười năm nay.”

“Nhớ.” Lý Hàm đáp.

“Hôm nay anh ta gọi điện cho anh, luôn miệng giải thích.”

“Có chuyện gì vậy?”

“Hôm qua anh nhờ anh ta sắp xếp chỗ nghỉ cho Minh Tịch với Sảnh Sảnh. Trưa nay, anh ta đưa vợ con đến mời hai đứa trẻ đi ăn, kết quả đang ăn thì mất vui.”

Giọng nói của Cố Quốc Tường vẫn đều đều, Lý Hàm không biết ý anh muốn nói đến điều gì, bèn hỏi: “Sao vậy?”

“Lâm Vệ Bân nói đứa con gái mười một tuổi của anh ta giật mình khi nhìn thấy Minh Tịch nhà ta. Trẻ con không hiểu chuyện nên đã nói ra những lời không nên nói.”

Lý Hàm: “...”

“A Hàm, anh có rất nhiều bạn ở Thượng Hải. Lần nào đi công tác, họ cũng xếp hàng mời anh đi ăn. Họ gọi anh là kỹ sư Cố, biểu thuốc lá, biểu rượu, thậm chí có người còn biếu cả tiền cho anh. Trong lúc nhậu nhẹt, thỉnh thoảng mọi người đều nói về con cái mình. Có người hỏi anh, này kỹ

sư Cố, con anh bao nhiêu tuổi rồi? Là con trai hay con gái? Anh đã trả lời là con trai, đang học cấp hai. Họ lại bảo khi nào có dịp nhớ dẫn con trai đến Thượng Hải chơi một chuyến, bởi vì Thượng Hải cũng đâu xa thành phố E là mấy. Anh cũng chỉ biết trả lời là con mình bận học hành, không có thời gian đi chơi. Con tôi năm nào cũng dẫn đầu khối, nghỉ đông nghỉ hè còn phải học vẽ. Họ liền khen đứng nhất khối thì chắc chắn tương lai sẽ là một nhân tài.”

Lý Hàm: “...”

“Bây giờ Lâm Vệ Bân đã biết chuyện của Minh Tịch, không bao lâu nữa các bạn của anh ở Thượng Hải cũng sẽ biết hết. Họ sẽ nói gì đây, liệu có cười anh nói dối như Cuội, con của Cố Quốc Tường không có tay, làm sao biết vẽ vờì gì? Lại còn đứng đầu khối!”

Nói đến đây, Cố Quốc Tường bật cười khe khẽ, “A Hàm, anh thường nghĩ nếu đứa bé trong bụng em ngày trước vẫn còn khỏe mạnh thì đến giờ chắc nó cũng được bốn, năm tháng rồi nhỉ?”

Nước mắt Lý Hàm đã tuôn rơi tự khi nào nhưng chị vẫn cắn chặt răng không để nghẹn ngào thành tiếng. Cố Quốc Tường thở dài, thả lỏng vòng tay rồi nói: “Không nói chuyện nữa. Ngủ thôi.”

Tháng chín khai giảng, Cố Minh Tịch và Bằng Sảnh đều lên lớp Chín. Cho dù Nguyên Phi là một ngôi trường không ra gì, thì đám trẻ trong lớp chọn vẫn phải bắt đầu học hành một cách nghiêm túc.

Đó là năm cuối cùng của thế kỷ, là năm chuyển giao giữa hai thiên niên kỷ. Ngày ba mươi một tháng mười hai, Bằng Thủy Sinh đưa vợ con về nhà bố mẹ ăn cơm. Trên đường về nhà, tiếng pháo, mùi khói rộn ràng không ngớt.

Bàng Sánh không thích đốt pháo, cô sợ lửa và chẳng ưa gì mùi thuốc súng sau khi pháo hoa đã tàn.

Bên ngoài tiếng pháo nổ đom đóp rợp trời, Bàng Sánh ôm một hộp chocolate tối gỗ cửa nhà Cố Minh Tịch.

Cô lễ phép chúc mừng năm mới Cố Quốc Tường và Lý Hàm rồi đi vào phòng của Cố Minh Tịch.

Thấy Cố Minh Tịch đang làm bài tập, Bàng Sánh thật báii phục cậu sát đất, sau khi lột vỏ một viên kẹo chocolate nhét vào miệng Cố Minh Tịch, cô ngồi lên giường cậu lắc lư đôi chân.

Cố Minh Tịch ngoái lại nhìn cô, trên môi là nụ cười hiền hòa. Bàng Sánh mím cười hỏi: “Ngon không? Chú em đi du lịch nước ngoài mang về đấy.”

“Ngon lắm.” Cố Minh Tịch đứng dậy ngồi xuống mép giường bên cạnh Bàng Sánh: “Tìm anh có việc gì không?”

Bàng Sánh nổi giận trừng mắt: “Không có việc thì không được sang tìm anh hả?!”

“Gì mà ghê thế. Anh không có ý đó, chẳng phải em không ăn tối ở nhà sao?” Cố Minh Tịch nói, “Anh tưởng em sang tìm anh có việc.”

Bàng Sánh hứ một tiếng, bĩu môi nói: “Đúng là chẳng có việc gì cả, em sang đây chơi một lúc thôi. Này, anh có cuốn truyện tranh nào mới không?”

“Có, vài hôm trước anh lén mua mấy quyển Thám tử Kindaichi.” Ngồi vào bàn học, Cố Minh Tịch khom lưng dùng chân lục tìm trong ngăn bàn bên trên ngăn kéo, hồi lâu sau mới dùng ngón chân kẹp ra một cuốn truyện tranh. Cậu lặp lại động tác này vài lần, tổng cộng lấy ra bốn cuốn truyện.

Bàng Sánh vui lắm: “Anh giấu kỹ y như em vậy, òa... bụi quá này.”

“Đành chịu thôi, mẹ anh mà phát hiện chắc chắn sẽ tịch thu.” Cố Minh Tịch trở lại ngồi xuống cạnh Bàng Sánh. Bàng Sánh bóc vỏ hai viên kẹo, một để mình ăn, một viên nhét vào miệng Cố Minh Tịch. Cô mở cuốn truyện ra, nói: “Em chưa đọc truyện này bao giờ, cho em mượn nhé.”

“Ừa, nhưng đừng làm mất của anh đấy.”

“Em làm mất của anh bao giờ?”

“Em làm mất của anh bốn quyển lận! Một quyển Rurouni Kenshin, hai quyển Hành trình U Linh Giới, một quyển Thợ săn!”

Bàng Sánh nhìn cậu bằng ánh mắt nghi ngờ: “Em làm mất á?”

“Dĩ nhiên rồi!” Vừa ăn kẹo Cố Minh Tịch vừa nói: “Anh còn chưa kịp mua bù vào.”

“Đồ keo kiệt, em cũng cho anh mượn truyện đọc, lại còn mời anh ăn kẹo chocolate nữa.” Bàng Sánh bĩu môi, “Cố Minh Tịch, anh thật nhỏ mọn, hôm nay là giao thừa mà anh còn tính toán với em. Cùng lắm sau này em mua trả lại cho anh là được chứ gì?!”

“...” Gặp phải kiểu chơi xấu của Bàng Sánh, xưa nay Cố Minh Tịch chỉ biết trơ mắt nhìn mà thôi.

Lát sau Bàng Sánh đã cời giầy nằm lên giường Cố Minh Tịch. Cô ăn chocolate, đọc truyện tranh, hai chân bên dưới thì cứ lắc lư liên tục.

Đang ngồi bên cạnh nhìn Bàng Sánh, chợt Cố Minh Tịch nhớ ra một chuyện, nói: “Bàng Bàng, em biết không? Khu tập thể ở Thành Tây sắp xây xong rồi.”

“Hả?” Bàn Sảnh có vẻ rất hứng thú với đề tài này, bèn ngồi ngay dậy, nói: “Thật không?”

“Ừ.” Cố Minh Tịch vui vẻ gật đầu, cậu cũng cho hai chân lên giường, chống cằm lên đầu gối, nói: “Bố anh nói thế, không sai đâu. Bố anh bảo bây giờ đang lắp nội thất rồi, chắc khoảng tháng bảy năm sau là giao nhà. Sau đó nhanh thì cuối năm là có thể dọn tới ở.”

“Oa, vậy nghĩa là chỉ cần em thi đỗ Nhất Trung thì nửa năm sau là có thể dọn tới nhà mới? Lại còn có cả cầu thang máy?”

Thấy cô vui như vậy, Cố Minh Tịch cũng cảm thấy rất phấn khởi, nụ cười tươi rói đến mức đuôi mắt cũng cong cong, “Ừ, nửa năm là đủ.”

“Quá tuyệt!” Bàn Sảnh ngửa mặt nằm xuống giường Cố Minh Tịch, ôm lấy gối của cậu mà lăn lộn, “Không biết bọn mình có thể tiếp tục là hàng xóm không nhỉ?”

Cố Minh Tịch ung dung nhún vai, “Được ở cùng một khu là tốt lắm rồi. Nếu nhất định phải là hàng xóm, anh đành nhờ bố anh tìm cách vậy.”

“Hay quá!” Bàn Sảnh vui kinh khủng. Thành tích học tập của cô bây giờ rất ổn định, thi vào Quảng Trình hay Cửu Trung hơi khó nhưng nếu cứ đà này phát huy thì thi vào Nhất Trung ngon ơ.

Cố Minh Tịch mím môi, bèn nói ngay: “Bàn Bàn, nếu chúng ta vẫn ở cùng một khu nhà với nhau, anh thấy mình vẫn nên thi vào Nhất Trung thì hơn.”

Bàn Sảnh thoáng sửng sốt, ngồi dậy nhìn cậu.

Cố Minh Tịch nhìn cô không hề trốn tránh, nói: “Mấy hôm trước mẹ đã đưa anh đến Quảng Trình. Mẹ anh đưa bảng điểm cho giáo viên tuyển sinh nhưng họ khuyên anh không nên đăng ký vào Quảng Trình.”

Bàng Sánh: “...”

“Cửu Trung cũng vậy, anh cũng đến rồi nhưng họ không muốn nhận anh vào học.” Cố Minh Tịch cười hiền hòa, nói: “Anh bảo mẹ là anh thích thi vào Nhất Trung, bởi vì em cũng đăng ký Nhất Trung. Mẹ anh đã đồng ý là mấy hôm nữa đưa anh tới Nhất Trung gặp giáo viên trước, hỏi thử xem sao.”

Bàng Sánh sốt sắng hỏi: “Vậy nếu bên Nhất Trung cũng không nhận thì sao?”

“Không nhận thì anh cũng đành chịu thôi.” Cố Minh Tịch cup mắt, quay sang nhìn hai bên tay áo trống không dưới bờ vai mình, “Nhưng anh nghĩ rồi sẽ có một ngôi trường nào đó chịu thu nhận mình, bởi vì anh đâu có gây cho họ phiền phức gì, đúng không?”

Bàng Sánh dờ dẩn gật đầu. Cô không biết phải an ủi Cố Minh Tịch thế nào, suy nghĩ hồi lâu mới nói: “Cố Minh Tịch, anh phải cố lên! Lúc nào đến Nhất Trung gặp giáo viên, anh hãy nói với họ là một người bạn thân của anh cũng sẽ thi vào trường này, nhờ trường chia anh vào cùng lớp với người bạn đó. Người bạn đó sẽ xung phong ngồi cạnh anh, giúp đỡ anh trong học tập cũng như cuộc sống thường ngày, không phải phiền đến những bạn khác.”

Cố Minh Tịch ngây ngô nhìn cô, khóe môi cậu giật nhẹ, hỏi với vẻ không chắc chắn lắm: “Người bạn em nói... không phải là Tạ Ích đấy chứ?”

“Anh điên à! Sao em lại kêu Tạ Ích giúp anh được?!” Bàng Sánh giơ tay véo lên eo cậu, vỗ ngực nói: “Người em nói đến chính là em! Đồ ngốc!”

Mặc dù bị cô véo rất đau nhưng nụ cười trên môi Cố Minh Tịch lại hết sức vui vẻ.

Lời giao hẹn cùng thi vào một trường cấp ba đã được hai đứa trẻ đặt ra một cách vui vẻ như vậy đấy!

Thế nhưng khi đến Nhất Trung, sau khi xem bảng điểm của Cố Minh Tịch, nhìn cậu dùng chân viết chữ, mở sách vở, mặc quần áo và làm một số công việc khác ngay tại đó, giáo viên phụ trách việc tuyển sinh của trường đã tỏ ý có thể nhận cậu vào học. Vậy là đến thời điểm điền đơn đăng ký thi, cả Bàn Sánh và Cố Minh Tịch đều ghi nguyện vọng là trường Nhất Trung của thành phố E. Bàn Sánh không đặc biệt chú ý đến nguyện vọng của Tạ Ích, bởi kể cả Tạ Ích có đăng ký vào Quảng Trình, Cửu Trung, Nhị Trung, Tam Trung, Ngũ Trung hay gì đi nữa, cô cũng sẽ không thay đổi quyết định của bản thân.

Kỳ thi vào cấp ba được diễn ra vào tháng Sáu năm 2000. Cuối tháng, khi thành tích được công bố rộng rãi, Bàn Sánh và Cố Minh Tịch đều giành được số điểm rất tốt. Nhất là Cố Minh Tịch, cậu không chỉ là học sinh thi được điểm cao nhất của Nguyên Phi mà còn dẫn đầu mấy trường cấp hai trong khu vực.

Đầu tháng bảy các trường cấp ba công bố điểm trúng tuyển, Bàn Sánh đổ vào Nhất Trung một cách thuận lợi. Sau khi gọi tới hệ thống kiểm tra, cô chạy vội sang nhà đối diện, cầm ngay số báo danh của Cố Minh Tịch để gọi điện kiểm tra luôn cho cậu.

Cố Minh Tịch dở khóc dở cười: “Anh điểm cao hơn em mà, em đổ chẳng lẽ anh lại trượt?”

“Đừng nhiều lời!” Bàn Sánh nghe thật kỹ tiếng nói phát ra từ điện thoại rồi cười sung sướng: “Cố Minh Tịch Cố Minh Tịch! Cả hai chúng ta đều đỗ Nhất Trung rồi!”

Cố Minh Tịch cũng rất vui, cậu nói: “Chúng ta phải đi chúc mừng mới được, anh mời em một bữa McDonald’s nhé?”

“Khoan đã.” Bàn Sánh hớn hở nói: “Em phải đi hỏi bố em, em đã thi được vào trường cấp ba trọng điểm đã đến lúc bố em phải thực hiện lời hứa rồi! Haha Cố Minh Tịch, em vui chết đi được, cuối cùng chúng ta dọn về nhà mới, có thể tiếp tục là hàng xóm!”

Cố Minh Tịch gật đầu như gà mổ thóc, “Bố em đồng ý xong anh sẽ mời em một bữa thật hoành tráng!”

Nhưng cậu không đợi được tin tức từ Bàn Sánh. Bởi trong suốt ba ngày hè, cậu hoàn toàn không thấy bóng dáng cô.

Lúc Cố Minh Tịch đến gõ cửa nhà số 501, Kim Ái Hoa ra mở cửa nói với cậu: “Minh Tịch à, nhà cô đang có việc, trước mắt cháu đừng đến tìm Sánh Sánh, vài hôm nữa cô sẽ bảo nó sang gặp cháu.”

Mặc dù rất lo cho Bàn Sánh nhưng Kim Ái Hoa đã nói như vậy, Cố Minh Tịch biết phải làm sao, đành thất thểu trở về nhà. Cậu có hỏi qua Lý Hàm, hình như mẹ cậu biết phong phanh nhưng lại không chịu nói ra.

Khi Cố Minh Tịch nhìn thấy Bàn Sánh thì đã là một tuần sau khi biết tin trúng tuyển.

Lúc Bàn Sánh sang nhà Cố Minh Tịch, bố mẹ cậu đều đã đi làm. Bàn Sánh ngồi thẫn thờ trước mặt Cố Minh Tịch hồi lâu, cậu không thúc giục cô mà chỉ ngồi bên cạnh một cách im lặng. Cuối cùng Bàn Sánh nói: “Cố Minh Tịch, anh có thể đi cùng em đến chỗ này được không?”

Họ đi rất xa, hỏi đường rất nhiều lần mới tìm được một trạm xe bus.

Trên xe không có điều hòa, không khí nóng bức như lò thiêu. Cố Minh Tịch mồ hôi như tắm, Bàn Sánh ngồi bên cạnh bần thần như người gỗ.

Phong cảnh bên đường chuyển từ sầm uất đến hoang vu, thậm chí còn có cả cánh đồng lúa. Cố Minh Tịch ngờ ngàng nhìn ra ngoài, chiếc xe bus

lắc lư chạy hơn một tiếng mới đến trạm dừng chính. Cố Minh Tịch và Bàn Sảnh xuống xe, ngay trước mắt họ là một khoảng không rộng lớn.

Dưới ánh nắng gay gắt trên bầu trời, môi Cố Minh Tịch khô đến tróc cả da, cậu nheo mắt nhìn bốn xung quanh rồi nghiêng mặt, cọ cảm lên vai để lau đi một ít mồ hôi. Sau đó mới quay sang nói với Bàn Sảnh: “Hỏi đường thôi, anh chưa tới đây bao giờ.”

Bàn Sảnh gật đầu, hai đứa trẻ đi bộ mười phút mới gặp được một người đàn ông trông có vẻ là công nhân xây dựng. Cố Minh Tịch đứng ra hỏi đường, may mà không đi lạc.

Họ tìm được điểm đích theo hướng mà người đàn ông đó chỉ, đó là khu vực nhà máy rất rộng đang trong giai đoạn thi công. Xung quanh nhà máy là vài tòa cao ốc đã xây dựng xong với bức tường bên ngoài màu vàng nhạt, cửa sổ màu cà phê, được thiết kế rất ưa nhìn. Dưới ánh mặt trời, những căn nhà mới hiện lên rõ nét như trên quảng cáo sau khi đã được photoshop, những mảnh kính khúc xạ ánh sáng làm mắt Bàn Sảnh nhức nhối.

Đứng dưới mấy tòa kiến trúc, Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch cùng ngược lên nhìn. Được một lúc thì Bàn Sảnh bất ngờ òa khóc.

Cố Minh Tịch không biết phải làm gì chỉ có thể luôn miệng dỗ dành cô, an ủi cô, hỏi cô bị làm sao, sao lại không vui. Bàn Sảnh không đáp, chỉ lu loa khóc.

Khóc phải đến mười phút mới dần ngừng lại, Bàn Sảnh dùng mu bàn tay gạt nước mắt rồi quay sang nhìn Cố Minh Tịch. Người cậu ướt đẫm mồ hôi, vẻ mặt đầy lo âu. Thấy Bàn Sảnh đã bình tĩnh lại, cậu thở phào nhẹ nhõm rồi nói: “Bàn Bàn đừng khóc, có chuyện gì em nói với anh đi.”

“Cố Minh Tịch.” Bàn Sảnh sục sục nhìn cậu, mắt sưng như hai quả táo: “Bố anh có nói với anh là sau khi chuyển nhà máy, công ty kim khí sẽ

thay đổi cơ chế không?”

“Thay đổi cơ chế?” Cố Minh Tịch lắc đầu, “Anh không biết.”

“Em cũng chưa nghe bố em nhắc đến bao giờ, mọi người giấu em lâu quá!” Bàn Sảnh vừa nói vừa bắt đầu khóc, nước mắt tuôn rơi như những hạt trân châu đứt dây, “Cố Minh Tịch, bố em bị sa thải, đã nghỉ việc mấy tháng nay rồi. Bố mẹ sợ làm ảnh hưởng đến kỳ thi vào cấp ba của em nên không cho em biết. Bây giờ em thi xong rồi bố mẹ mới nói. Vậy nên...”

Dưới ánh mắt ngày càng trở nên âm đạm của Cố Minh Tịch, Bàn Sảnh nói: “Vậy nên Cố Minh Tịch, chúng ta không thể là hàng xóm được nữa rồi!”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Cuộc Trò Chuyện Giữa Hai Bố Con

Thành Tây là khu vực nằm ở phía Tây Bắc của nội thành thành phố E, là khu công nghiệp mới được chính quyền thành phố quy hoạch. Hầu hết các nhà máy quy mô lớn trước đây nằm trong nội thành đều lần lượt chuyển tới khu vực Thành Tây này. Nhiều nhà máy đồng nghĩa với dân số gia tăng; gia tăng dân số thì số lượng những khu dân cư, bệnh viện, trường học, công viên, trung tâm thương mại cũng phải gia tăng theo. Thế nhưng ở thời điểm hiện tại nơi này vẫn rất hoang sơ, chưa có hơi thở của sự sống.

Cố Minh Tịch và Bàn Sảnh đứng đợi xe bus bên con đường vắng vẻ, trạm xe chỉ có đúng một biển hiệu, thậm chí còn không có mái hiên che nắng. Bàn Sảnh liên tục ngó nghiêng xung quanh, ở đây không có nhiều nhà cao tầng nên những khu chung cư cao hơn hai mươi tầng của công ty Kim Khí bên đường càng trở nên nổi bật.

Bàn Sảnh chăm chú nhìn ngắm những tòa chung cư màu vàng nhạt dưới ánh mặt trời, những căn nhà được xây thật đẹp, lại được trang bị cả thang máy, Cố Minh Tịch còn nói căn nào cũng rộng thênh thang. Lúc đứng dưới căn phòng đó, qua lan can hai người còn nhìn thấy trong khu nhà có một công viên nhỏ, có suối chảy qua, bên dòng suối là hòn giả sơn, đình nghỉ mát và trồng rất nhiều cây. Rõ ràng công ty Kim Khí đã đầu tư không ít tiền bạc để xây dựng khu chung cư này.

Thế nhưng tất cả những điều đó đã không còn liên quan gì đến Bàn Sảnh nữa.

Bàng Sảnh thực sự không hiểu tại sao công ty lại vô tình vô nghĩa như vậy, có tiền xây một khu chung cư sang trọng như thế cho cán bộ công nhân viên mà tại sao lại không có tiền để giữ lại vị trí cho bố cô chứ?

Qua tivi và sách báo, Bàng Sảnh hiểu thế nào là bị sa thải. Bố cô – Bàng Thủy Sinh mười tám tuổi đầu quân vào nhà máy, làm việc suốt hai mươi lăm năm, những tưởng cứ thế công tác đến sáu mươi tuổi sẽ được yên ổn về hưu như công nhân ở các doanh nghiệp nhà nước khác, thậm chí còn có thể được về hưu sớm lúc năm mươi lăm tuổi do tính chất đặc biệt của công việc thợ hàn điện.

Nhưng hiện nay anh đã bốn mươi ba tuổi, cơ thể mắc nhiều bệnh nghề nghiệp do làm thợ hàn trong nhiều năm. Anh không có bằng cấp và cũng không tinh thông nghề nào khác, để mất bát cơm này, Bàng Sảnh hoàn toàn không biết sau này bố mình có thể làm được việc gì.

Xe bus tròng trành đi vào trạm, Bàng Sảnh và Cố Minh Tịch bước lên. Cô cố tình ngồi ở hàng ghế cuối cùng, Cố Minh Tịch đành lặng im đi theo.

Chiếc xe từ tốn lăn bánh chạy về hướng nội thành, Bàng Sảnh ngồi bên cửa sổ nhìn phong cảnh đìu hiu ngoài cửa sổ, không khỏi lo lắng thay Cố Minh Tịch, bèn hỏi: “Ở đây xa nội thành quá, Cố Minh Tịch, sau này anh đi học sao đây?”

Đây là lần đầu tiên Cố Minh Tịch đến đây, cậu có khả năng phân định phương hướng tốt hơn Bàng Sảnh rất nhiều. Vì vậy cậu biết nhà mới đúng là cách Nhất Trung rất xa, thậm chí còn phải đi qua một làng nằm trong nội thành.

Với khoảng cách này chắc chắn không thể đi lại bằng xe đạp vì quá nguy hiểm. Cố Minh Tịch suy nghĩ rồi trả lời: “Chỉ còn cách đi xe bus thôi.”

“Anh đi xe bus một mình hả?” Bàn Sảnh chau mày nhìn cậu, “Nhưng phải chuyển tuyến, xe bus buổi sáng lại đông, anh có đi được không?”

“Thế em bảo phải làm sao?” Ánh mắt Cố Minh Tịch dừng lại trên người Bàn Sảnh, hỏi.

Bàn Sảnh suy nghĩ một lúc nhưng không nghĩ ra cách gì.

Cố Minh Tịch hỏi: “Chuyện công việc của bố em còn cách nào cứu vãn không? Chú đã nói chuyện với bố anh chưa?”

“Em không biết.” Bàn Sảnh buồn thiu, “Đã hơn hai tháng bố em không đi làm rồi, vì ngày nào cũng phải đi học nên em không phát hiện ra. Thi xong em ở nhà thì bố em ngày nào cũng giả vờ mặc quần áo đi làm, em không biết bố chạy đi những đâu trong thời tiết nắng nóng thế này. Nếu em không hỏi đến chuyện nhà mới thì bố mẹ cũng không có ý định cho em biết.”

Cố Minh Tịch nói: “Thế nghĩa là vẫn chưa lâu lắm. Không biết bố em đã làm thủ tục chưa. Thế này nhé, để anh về nhà hỏi thử bố anh xem còn cơ hội cứu vãn không?”

Bàn Sảnh vui sướng nhìn cậu, nói: “Thật không? Bố anh sẽ giúp chứ?”

“Bố em với bố anh là bạn thân từ nhỏ mà.” Cố Minh Tịch nói chắc nịch: “Bố anh có vị trí tương đối cao ở nhà máy, chắc sẽ giúp được việc này thôi.”

Bàn Sảnh vui lắm, một tia hy vọng lại sáng lên trong lòng, liền thoảng nói: “Cố Minh Tịch anh thật tốt bụng, tốt quá đi mất! Anh đúng là người tốt!”

Buổi tối Cố Minh Tịch đứng trước cửa phòng làm việc của Cố Quốc Tường, nhấc chân gõ nhẹ lên cánh cửa.

Cố Quốc Tường nói: “Vào đi.”

Cố Minh Tịch dùng vai mở cửa rồi đi vào trong phòng. Cố Quốc Tường đang ngồi trước bàn làm việc, trên mặt bàn là một bộ máy vi tính. Nửa năm trước bố cậu đã gọi thợ đến lắp bộ máy này, mất hơn mười ngàn đồng.

Cố Quốc Tường không nhìn Cố Minh Tịch, ngón tay anh không ngừng lướt nhanh trên bàn phím. Cố Minh Tịch tiến lại gần bố, cậu thấy trên màn hình là một đoạn văn dài chi chít chữ.

Cậu hỏi: “Bố ơi, chữ này là bố đánh ra ạ?”

Cố Quốc Tường lật sang một trang sách khác, không buồn ngược lên, “Đúng rồi, bố đánh ra đấy.”

“Siêu quá!”

Lời tán thưởng này xuất phát từ tận đáy lòng Cố Minh Tịch. Cố Quốc Tường ngược lên nhìn con trai, hỏi: “Con tìm bố có việc gì không?”

“Có ạ.” Cố Minh Tịch cúi mình đứng trước mặt Cố Quốc Tường hệt như một học sinh ngoan đứng trước người thầy nghiêm khắc. Cậu hỏi: “Con không làm phiền bố chứ?”

“Không.” Cố Quốc Tường tháo cặp kính xuống, dùng tay xoa nhẹ hai mắt, đáp: “Đúng lúc bố cũng thấy hơi mệt.”

Cố Minh Tịch khẽ mỉm cười rồi bắt đầu lên tiếng: “Chuyện là thế này ạ. Ngày hôm nay Bàn Sánh nói với con là chú Bàn bị sa thải. Con thấy

Bàng Sảnh rất buồn nên muốn hỏi bố thử xem còn cách nào cứu vãn tình thế không?”

Nghe thấy con trai mình nói vậy, Cố Quốc Tường hết sức ngạc nhiên, đến mức đã cầm kính lên tay mà quên khuấy việc đeo vào. Sau một thoáng ngỡ ngàng, anh mỉm cười hỏi Cố Minh Tịch: “Chú Bàng hay Bàng Sảnh bảo con nói với bố?”

Cố Minh Tịch thảng thốt, vội lắc đầu: “Không ai bảo con nói với bố cả, là tự con muốn hỏi thôi.”

Cố Quốc Tường lạnh lùng nhìn cậu, “Con nghĩ rằng bây giờ bố có chút địa vị ở nhà máy nên giữ lại công việc cho chú Bàng của con chỉ là việc như trở bàn tay phải không?”

“Không phải vậy ạ...” Cố Minh Tịch nhận ra bố mình đang giận nhưng cậu không định bỏ dở tại đây, bèn nói tiếp: “Con thấy chú Bàng rất giỏi, chẳng phải trước đây năm nào chú ấy cũng là công nhân tiên tiến xuất sắc sao. Chú ấy còn giúp con sửa xe đạp, đến giờ vẫn còn bền lắm...”

“Rốt cuộc con muốn nói gì?” Cố Quốc Tường đeo kính rồi đứng dậy đi tới góc phòng lấy một chiếc ghế gấp, mở ra đặt xuống trước mặt, “Con ngồi đi, Minh Tịch.”

Cố Minh Tịch thấp thỏm ngồi xuống ghế, Cố Quốc Tường cầm tách trà trên bàn lên nhấp một ngụm rồi thông thả nói: “Đã lâu rồi bố không tâm sự với con, mới chớp mắt mà con đã cao lớn thế này rồi.”

Anh dùng tay xoa lên bả vai Cố Minh Tịch. Qua lớp vải áo, anh nhẹ nhàng nắm lấy bả vai trơn tuột của cậu, dưới bàn tay anh là phần xương bị cắt đang phát triển mạnh mẽ dưới da thịt, tạo thành khung xương cho cậu bé, nuôi dưỡng cậu lớn lên từng ngày.

Cố Minh Tịch nói: “Ý con là khả năng làm việc của chú Bàn chắc chắn rất tốt, vậy tại sao lại bị sa thải chứ? Bố...”

Cậu ngập ngừng đưa mắt nhìn Cố Quốc Tường, cố lấy dũng cảm nói tiếp: “Bố và chú Bàn là bạn thân từ nhỏ đến giờ, Bàn Sảnh cũng giúp đỡ con rất nhiều. Chú Bàn gặp phải chuyện lần này, nếu có khả năng, bố có thể giúp chú ấy một chút không ạ? Bố?”

Cố Quốc Tường yên lặng nghe Cố Minh Tịch nói hết câu, trong lúc đó thỉnh thoảng anh có nhấp một ngụm trà. Nghe xong, anh khẽ mỉm cười rồi lắc đầu, bảo: “Minh Tịch, con đúng là vẫn còn trẻ con quá.”

Là một cậu bé sắp tròn mười sáu tuổi, chiều cao đã đạt tới một mét bảy mươi sáu dĩ nhiên Cố Minh Tịch không thích bị bố coi là trẻ con. Nhưng giờ đây cậu không dám cãi lại mà chỉ mím môi ngồi im, hai bàn chân hơi đan vào nhau, đây là một hành động theo thói quen.

Cố Quốc Tường nói: “Bố biết với con, Bàn Sảnh rất đặc biệt, có lẽ sau này hai đứa còn có khả năng phát triển hơn nữa. Thế nhưng con trai, con nên biết rằng xã hội này vô cùng tàn khốc và thực tế, có những việc không thể chỉ nhìn bề ngoài được. Đơn cử như chuyện nhà bên cạnh chẳng hạn, công việc của chú Bàn đúng là không vấn đề gì nhưng dì Ái Hoa của con thì sao? Dì Ái Hoa chỉ tốt nghiệp cấp hai, đang làm tài vụ, năm nay bốn mươi hai tuổi. Nhà máy trang bị cho dì ấy một bộ máy vi tính, yêu cầu dì ấy dùng máy tính để làm sổ sách nhưng dì ấy không sao học được cách sử dụng nó. Nhà máy thay đổi cơ chế muốn tinh giản rất nhiều nhân viên, những người như dì Ái Hoa của con chính là đối tượng hàng đầu bị sa thải. Nhà máy hoàn toàn có thể tuyển một sinh viên tốt nghiệp đại học vào vị trí tài vụ, biết dùng máy tính, biết tiếng Anh, hiệu suất làm việc lại cao hơn. Sau khi biết chuyện bố đã nói chuyện với chú Bàn rồi nhất trí quyết định bố sẽ đứng ra giàn xếp để giữ dì Ái Hoa lại, chuyển sang vị trí thủ kho, làm thêm bảy, tám năm nữa thì về hưu. Để tránh lời đàm tiếu của người ngoài, chú Bàn đành phải ra đi nhưng chú ấy là người có kỹ năng làm việc nên

có chuyển nơi khác vẫn có thể làm được, biết đâu lương còn cao hơn ở đây.”

Cố Minh Tịch đã hoàn toàn bị kinh ngạc. Cố Quốc Tường uống hết tách trà, cười nói: “Sao? Con không ngờ sự việc lại là như vậy, đúng không? Bố biết ngay là Sảnh Sảnh nói với con mà. Hai đứa nhóc chẳng hiểu gì hết. Minh Tịch à...”

Anh lại vỗ vai con trai lần nữa, thở dài rồi nói: “Con thật thà quá. Thực ra con nên suy nghĩ thấu đáo hơn, con nói Bàn Sảnh đã giúp đỡ con suốt bao năm qua ư? Sao con không nghĩ là ngày xưa vì đâu mà con bị mất hai cánh tay. Sao con không nghĩ xem mấy năm nay nếu không có con, thành tích của Bàn Sảnh có được như thế không? Liệu một mình nó có thể thi đỗ cấp ba trọng điểm không?”

Vẻ khinh khi hiện rõ trong giọng nói của Cố Quốc Tường, lại một lần nữa Cố Minh Tịch phải giật mình. Đã nhiều năm nay nhà cậu không nhắc lại sự cố gây thương tích năm xưa nữa, vậy mà bây giờ Cố Quốc Tường đột ngột nói đến, Cố Minh Tịch mới biết khi ấy dù đang đứng trên đất Pháp xa xôi thì sự việc này vẫn cứ canh cánh mãi trong lòng anh.

“Bố, chuyện đó thực sự không thể trách Bàn Sảnh được.” Cố Minh Tịch nhìn thẳng vào mắt Cố Quốc Tường, “Lúc đó em ấy mới năm tuổi, đó hoàn toàn chỉ là một sự cố ngoài ý muốn thôi.”

Cố Quốc Tường ngờ vực nhìn con trai, “Minh Tịch, bố vẫn không hiểu, con thực sự chưa bao giờ hận Bàn Sảnh ư?”

“Tại sao con phải hận em ấy chứ?” Cố Minh Tịch cất giọng vừa nhẹ vừa khẽ, “Lúc đó đĩa bay của Chu Tuệ Cường bị ném lên máy biến áp, bọn con đều không biết gì cả, chắc chắn sẽ có đứa trèo lên lấy. Nếu con không đi thì sẽ là Chu Tuệ Cường, Đông Đông, Tiểu Kiếm, thậm chí còn có thể là

Bàng Sánh. Dù là ai thì cũng có khả năng gặp tai nạn. Con chỉ bị mất hai tay đã là may mắn rồi, nếu là người khác có khi còn mất mạng.”

Cố Quốc Tường thực sự không thể hiểu được lời lý giải của con trai, “Con còn thấy mình may mắn ư?”

“Bố, đã mười năm rồi.” Cố Minh Tịch nhìn Cố Quốc Tường, nói: “Bây giờ con thấy việc mất đi hai cánh tay cũng chẳng ảnh hưởng nhiều lắm đến cuộc sống. Những việc mọi người làm bằng tay con có thể làm bằng chân.”

“Vậy con có nghĩ đến chuyện sau này học đại học, tìm việc, lấy vợ thì thế nào không? Xã hội ngoài kia tàn khốc đến đâu con có biết không? Khôn sống đại chết, cá lớn nuốt cá bé, tất cả đều phải dựa vào bản lĩnh của mỗi người! Bây giờ sinh viên tốt nghiệp không còn được nhà nước bao cấp, bố trí công việc cho nữa, mọi người tìm việc đều phải dựa vào chính bản thân mình. Cho dù bố có thể tìm cho con một công việc thì ông chủ của con cũng không phải là nhà từ thiện, người ta trả lương cho con thì con phải tạo ra giá trị cho nó. Lúc còn làm việc, có thể lời nói của bố còn có chút trọng lượng, nhưng lúc bố đã nghỉ hưu thì phải làm sao? Cũng chỉ mười mấy năm nữa thôi!”

Cố Quốc Tường nhìn thẳng vào mắt con trai, khuyên nhủ: “Minh Tịch, con mới mười sáu tuổi, cứ tính là con sống đến bảy mươi thì cũng còn con đường hơn năm mươi năm nữa phải đi. Năm mươi năm sau, lúc đó bố mẹ cũng qua đời hết rồi, vậy con phải làm sao?”

Cố Minh Tịch buột miệng đáp: “Con ở viện dưỡng lão.”

“Hừ!” Cố Quốc Tường khó tin, “Con chỉ đến thế thôi à?!”

...

Trước khi rời khỏi phòng làm việc của bố, Cố Minh Tịch liếc mắt nhìn bộ máy vi tính. Nghĩ đến chuyện Cố Quốc Tường vừa nói về Kim Ái Hoa, cậu mở lời hỏi bố: “Bố có thể dạy con dùng máy tính được không ạ?”

“Chẳng phải ở trường con có môn tin học sao?” Cố Quốc Tường nói: “Bố đã xem thời khóa biểu của con, từ lớp bảy tuần nào cũng có một tiết mà?”

Cố Minh Tịch căn môi thú nhận: “Thực ra... Con chưa học tin học bao giờ, cô giáo nói con không có tay không dùng được máy tính, nên con toàn ngồi ở lớp làm bài.”

Cố Quốc Tường im lặng hồi lâu mới hỏi: “Đến cả bật tắt máy con cũng không biết à?”

“Vâng.” Cố Minh Tịch xấu hổ gật đầu, “Con chưa được chạm vào máy tính bao giờ.”

“...” Cố Quốc Tường gật đầu, “Bố biết rồi. Để bố nghĩ xem nên cho con học máy tính thế nào đã.”

Cố Minh Tịch không có cách nào nói cho Bàn Sảnh biết về “chân tướng sự thật” được Cố Quốc Tường tiết lộ. Điều này quá tàn khốc, Bàn Sảnh không hiểu tại sao Bàn Thủy Sinh bị sa thải, nếu để cô biết lý do đích thực là vì mẹ mình quá kém cỏi mà bố bị đuổi việc, thì không biết cô sẽ phải đối diện với bố mẹ mình như thế nào nữa.

Cũng như việc cha mẹ nào cũng hy vọng con mình xuất sắc, con cái nào mà chẳng hy vọng bố mẹ mình là người giỏi giang, vĩ đại và vạn năng, có thể chắn gió che mưa cho mình.

Cố Minh Tịch không muốn phá hỏng hình tượng của Bàn Thủy Sinh và Kim Ái Hoa trong mắt Bàn Sảnh nên khi Bàn Sảnh hỏi, cậu đã trả lời là: “Xin lỗi Bàn Bàn, bố anh thực sự không có cách gì cả.”

Bình thường Bàn Sảnh lúc nào cũng hống hách trước mặt Cố Minh Tịch nhưng đối với những việc nghiêm túc, cô không phải loại người không biết lý lẽ, sẽ không vì thế mà giận cá chém thớt với Cố Minh Tịch. Cô chỉ khẽ nhún vai, đáp: “Biết ngay mà, hết cách cứu vãn rồi.”

Đầu tháng tám Cố Quốc Tường được nhận chìa khóa nhà mới. Anh mượn một chiếc xe tính đưa vợ con đến xem nhà mới ở Thành Tây. Hôm đó là chủ nhật, trùng hợp là ngày sinh nhật lịch âm của Cố Minh Tịch. Cậu rụt rè hỏi bố có thể cho phép Bàn Sảnh đi cùng được không?

Cố Quốc Tường nói: “Chỉ cần Sảnh Sảnh đồng ý là được.”

Cố Minh Tịch lập tức chạy sang nhà đối diện hỏi Bàn Sảnh có muốn cùng cậu đi xem nhà mới không.

Lúc đầu Bàn Sảnh không muốn đi cho lắm. Quá là đau lòng đi, vốn dĩ cô cũng có phần, vậy mà bây giờ chỉ được đi xem nhà của người khác mà thôi, buồn chết đi được ấy chứ! Nhưng Cố Minh Tịch cứ nài nỉ mãi làm Bàn Sảnh rầu cả ruột đành nói: “Nhà anh đi xem nhà liên quan gì đến em?”

Cố Minh Tịch sững người, thực sự không biết trả lời thế nào đành trầy trật tìm cớ: “Anh muốn em là người đầu tiên xem phòng của mình!”

“Phòng của anh có gì đẹp chứ?!”

“Ờ... Nhà anh rộng 120 mét, có khoảng bốn phòng. Mẹ anh bảo ngoài phòng ngủ chính, anh có thể tùy ý lựa chọn một trong ba phòng còn lại. Em có thể chọn giúp anh.”

“Khoe khoang! Đồ khoe khoang!” Bàn Sảnh nổi giận ném gối về phía Cố Minh Tịch, “Anh thật đáng ghét Cố Minh Tịch ạ!”

Hai đứa trẻ đang cãi nhau ỏm tỏi trong phòng thì Bàn Thủy Sinh chuẩn choáng men rượu liêu xiêu đi vào, khuyên con gái: “Hôm nay là sinh nhật Minh Tịch, thọ tinh đến rủ con mà con còn kên kiệu thế. Ngày nào cũng ru rú ở nhà sắp đóng kén rồi kìa, mau ra ngoài chơi với Minh Tịch đi!”

Bàn Sảnh buột miệng nói ra chưa kịp nghĩ: “Bố cũng ở nhà nhiều đến đóng kén còn gì!”

Bàn Thủy Sinh sững người, đánh vào ót Bàn Sảnh đánh bốp một tiếng, “Không biết lớn bé gì hết, mày đủ lông đủ cánh rồi hả! Mau thay quần áo đi! Minh Tịch đang chờ kìa!”

Bàn Sảnh la lên: “Bố!”

Bàn Thủy Sinh bỗng bật cười khì khì một cách kỳ quái, nói: “Con gái nghe lời bố, đi xem phòng của Minh Tịch mau lên, biết đâu sau này sẽ trở thành phòng của con đó!”

Cố Minh Tịch: “...”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Mừng Bảy Tháng Bảy

Lúc lên xe Bàn Sảnh vẫn còn miễn cưỡng nhưng khi xuống xe thì dáng vẻ đã thay đổi hoàn toàn. Cô tò mò đi theo gia đình Cố Minh Tịch bước vào khu nhà mới. Mới được giao căn hộ nên khá nhiều gia đình đến xem nhà trong đó có tương đối nhiều gương mặt quen trong nhà máy. Thấy Cố Quốc Tường, họ còn lịch sự chào hỏi.

Nhà mới của Cố Minh Tịch nằm ở tầng thứ mười sáu. Lúc Cố Quốc Tường tra chìa khóa mở cửa nhà, cửa sổ chưa đóng khiến gió thổi vào lồng lộng. Bàn Sảnh mở to mắt nhìn căn nhà rộng hơn một trăm hai mươi mét vuông này, mặc dù hiện tại mới chỉ được xây thô với sơn màu xám nhưng cô vẫn nhận ra rằng căn nhà này thực sự rộng thênh thang.

Cố Quốc Tường và Lý Hàm bắt đầu kiểm tra nhà một cách cẩn thận còn Cố Minh Tịch và Bàn Sảnh đâu cần xem xét tiểu tiết, hai đứa trẻ phần khích chạy tới chạy lui khắp các căn phòng.

Ở phòng ngủ chính có một ban công rất rộng, phòng khách cũng có một cái tương tự. Ngoài ra còn ba phòng khác trong đó một phòng nhỏ hơn hẳn, hai phòng còn lại diện tích tương đương nhau, một phòng hướng nam còn một phòng hướng bắc.

Đứng trong căn phòng hướng nam, Bàn Sảnh nói với Cố Minh Tịch: “Dĩ nhiên anh phải chọn phòng này rồi, anh xem sáng sủa ghê chưa!” Cô đứng bên cửa sổ nhìn xuống bên dưới, tóc bay phấp phới bởi gió mạnh trên tầng thứ mười sáu, nói tiếp: “Còn xem được cả công viên dưới sân này.

Những phòng khác chỉ nhìn thấy đường cái thôi. Này Cố Minh Tịch, nghe lời em là chuẩn đấy, chọn phòng này đi.”

Cố Minh Tịch mỉm cười nhìn cô. Cậu đứng bên cạnh Bàn Sảnh ngược lên nhìn ngắm xung quanh căn phòng với ánh mắt sáng rực như sao trời. Bàn Sảnh chạy tới giữa phòng, xoay người một vòng rồi khoa tay múa chân nói: “Chỗ này kê giường, chỗ này là tủ đầu giường, ở đây đặt tủ quần áo, cuối cùng giá sách để ở đây. Bàn học thì kê sát cạnh cửa sổ để tranh thủ ngắm phong cảnh bên ngoài lúc làm bài tập.”

Nói đoạn cô lại cất giọng ngưỡng mộ: “Phòng rộng thật đó, còn rộng hơn cả phòng bố mẹ em bây giờ, lại còn ở tận tầng mười sáu nữa chứ!”

Bàn Sảnh đúng là một cô gái lạc quan, từ lâu đã không còn bận tâm về chuyện công việc của bố mẹ mình nữa. Thấy Cố Minh Tịch sắp chuyển đến nhà mới, được ở phòng rộng, mặc dù không khỏi tiếc nuối nhưng cô thực lòng thấy vui thay cậu.

Không ngờ sau khi xem một lượt rồi quay trở lại, Cố Quốc Tường và Lý Hàm lại đưa Cố Minh Tịch tới căn phòng hướng bắc. Cố Quốc Tường nắm lấy bả vai con trai, nói: “Minh Tịch, đây sẽ là phòng của con.”

Bàn Sảnh toan lên tiếng thì bị Cố Minh Tịch cản lại bằng ánh mắt. Cậu gật đầu nói: “Vâng ạ.”

Bàn Sảnh nuốt những lời định cất ra vào bụng, tự nhiên thấy ấm ức thay Cố Minh Tịch. Bố mẹ còn chưa hỏi ý kiến mà đã quyết định thay cậu rồi, gì vậy chứ!

Trên đường đi xuống sau khi xem nhà xong, Bàn Sảnh hỏi Lý Hàm: “Bác ơi, căn phòng bên cạnh phòng của hai bác sau này sẽ là phòng làm việc của bác trai ạ?”

“Không.” Lý Hàm đáp: “Phòng làm việc là căn phòng nhỏ phía Tây cơ.”

“Vậy căn ở phía nam dùng để làm gì ạ?”

Lý Hàm mỉm cười trả lời: “Cứ để đó thôi.”

Bàng Sảnh lại càng không sao hiểu được, tại sao họ thà để lãng phí căn phòng đó cũng không cho Cố Minh Tịch vào ở?

Trên đường về, Cố Minh Tịch nói với Bàng Sảnh: “Bàng Bàng, hôm nay là sinh nhật anh. Tối nay gia đình anh sẽ ăn cơm với ông bà nội ở nhà hàng, em đi cùng nhé?”

“Hả?” Bàng Sảnh lấy làm ngạc nhiên, rồi đưa mắt nhìn Cố Quốc Tường và Lý Hàm đang ngồi ở hàng ghế trên, không thấy hai người lớn có ý kiến gì, cô bèn nói: “Thôi ạ, nhà anh tổ chức ăn uống, em không đến đâu.”

Cố Minh Tịch nói: “Chỉ là ông bà nội với nhà cô anh thôi, em đều gặp rồi mà.”

Bàng Sảnh thoáng ngập ngừng, Lý Hàm quay lại nói: “Sảnh Sảnh đi cùng đi cháu, cơ hội này không còn nhiều nữa. Sang năm nhà bác không còn ở khu tập thể kim khí nữa, cháu với Cố Minh Tịch cũng khó có thể cùng đón sinh nhật được.”

Bàng Sảnh lại thấy hơi buồn, Cố Minh Tịch nhìn cô bằng ánh mắt long lanh, cạo nhẹ chân trái lên bắp chân cô, “Đi cùng nhé?”

Cuối cùng Bàng Sảnh cũng gật đầu: “Dạ.”

Cố Quốc Tường đã đặt một phòng riêng ở nhà hàng tọa lạc tại trung tâm thành phố. Trời vừa tối, ông bà nội và gia đình cô của Cố Minh Tịch

cùng tới. Em gái Cố Quốc Tường tên là Cố Quốc Anh, con trai chị ta là Đồng Nguyên nhỏ hơn Cố Minh Tịch một tuổi, năm nay cũng tốt nghiệp cấp hai.

Xưa nay Đồng Nguyên học không giỏi. Cậu ta đăng ký thi vào một trường cấp ba công lập nhưng không đỗ, con trai không chịu học dân lập nên Cố Quốc Anh đành phải nhờ Cố Quốc Tường thu xếp giúp, giúp Đồng Nguyên liên hệ với một trường cấp ba ở ngoại thành, đóng một khoản tiền để chuẩn bị nhập học.

Bàng Sảnh từng gặp Đồng Nguyên, trước đây ba đứa trẻ còn chơi cùng với nhau. Trong ấn tượng của Bàng Sảnh, Đồng Nguyên không mấy thân thiết với Cố Minh Tịch, thậm chí hai cậu bé còn có phần bằng mặt nhưng không bằng lòng. Đồng Nguyên được nuông chiều quá sinh hư, có phần tự cao tự đại nhưng cái kiêu tự cao tự đại đó của cậu ta hoàn toàn không giống với tính cách độc lập khác biệt của Tạ Ích; thậm chí Bàng Sảnh còn cảm thấy cậu ta hơi dần.

Gặp lại Đồng Nguyên, Bàng Sảnh không khỏi hãi hùng, sao bây giờ cậu ta mập mạp đến mức này chứ?! Cái bụng kia, cánh tay kia, cặp đùi kia! Trông cậu ta gần như to gấp đôi Cố Minh Tịch!

Sau khi mọi người có mặt đông đủ, Cố Quốc Tường gọi phục vụ chọn món. Anh lễ phép đưa thực đơn cho bố mẹ nhưng hai ông bà kêu mắt kém liền chuyển luôn thực đơn cho Cố Quốc Anh, Đồng Nguyên liền giật lấy cuốn thực đơn một cách không khách sáo, nói: “Để con xem nào!”

Sau đó cậu ta bắt đầu gọi món. Nhìn hình ảnh được in trên cuốn menu, chẳng cần biết đó là món nguội hay món nóng, có cần kết hợp giữa món mặn, món chay và món canh hay không, cậu ta thích món gì liền gọi món đó, gọi liền năm món thịt heo: sườn rưới mật ong, chân giò ủ muối, thịt nướng Quảng Đông, sườn bọc trứng rán và thịt phủ rau mơ.

Cố Quốc Anh nói: “Đủ rồi đủ rồi, mau đưa thực đơn cho ông bà ngoại đi.”

Đổng Nguyên tỏ vẻ không vui: “Con còn chưa xem xong mà.”

Hai ông bà Cố tùm tùm cười: “Không sao không sao, cứ để Nguyên Nguyên gọi món. Con trai đang đà phát triển nên ăn nhiều thịt một chút.”

Bàng Sánh chỉ biết ngồi im trợn mắt nhìn, trùng hợp cô lại ngồi ngay bên cạnh Đổng Nguyên bèn nhỏ tiếng đề nghị: “Gọi thịt bò xào ớt đi.”

Đổng Nguyên lớn tiếng nói: “Thịt bò xào ớt có gì ngon chứ, cậu thích ăn cay hả? Vậy tớ gọi cho cậu thịt gà xào ớt nhé.”

Bàng Sánh: “...”

Cố Minh Tịch khẽ đá vào chân cô dưới gầm bàn. Bàng Sánh quay sang nhìn cậu, Cố Minh Tịch liền khẽ lắc đầu, không quên nhoèn miệng cười với cô.

Đổng Nguyên xem thực đơn rất lâu mới trả lại cho Cố Quốc Tường với vẻ vẫn còn tiếc nuối. Cố Quốc Tường bình thản gọi thêm vài món rau và một món cá rồi kêu phục vụ bưng đồ lên.

Sau khi đồ ăn lần lượt được dọn lên, Bàng Sánh mới được rửa mắt trước kiểu ăn uống của Đổng Nguyên. Món sườn bọc trứng rán, cậu ta nhều nháo hai ba miếng đã hết bay một khúc sườn, còn ăn liền một lúc ba khúc. Cậu ta khen món chân giò ủ muối ngon, ông Cố liền cho phép cháu ngoại bưng món đó ra khỏi bàn kính để ăn một mình. Lúc tôm được dọn lên, Đổng Nguyên gắp mấy lần hết kiên nhẫn liền bưng cả đĩa gặt lia lịa nửa đĩa vào bát mình. Tưởng ăn như hổ đói làm Bàng Sánh ngồi cạnh sợ chết khiếp.

Chỉ có Cố Minh Tịch là ăn rất ít.

Bàn ở nhà hàng cao cậu ăn không tiện, hơn nữa vì có nhiều người nên xuất phát từ phép lịch sự, Lý Hàm liền đặt một cái ghế khác trước mặt Cố Minh Tịch, giúp cậu gấp chút thức ăn vào bát nhỏ rồi đặt lên ghế để con trai tự gấp ăn.

Vậy là trở thành Cố Minh Tịch ngồi quay lưng về phía Bànng Sảnh. Thịnh thoảng Bànng Sảnh lại đưa mắt sang nhìn cậu, tự nhiên thấy ấm ức trong lòng thay Cố Minh Tịch. Hôm nay là sinh nhật cậu, đây là tiệc mừng sinh nhật mười sáu tuổi của cậu, vậy mà cậu lại không được ăn cơm trên bàn, mà phải cúi gằm xuống, còng lưng gấp một tẹo thức ăn được bày sẵn trên ghế!

Cả bữa cơm hầu như chỉ có tiếng nói chuyện của gia đình Cố Quốc Anh. Nói đến lễ khai giảng sắp tới gần, Đồng Nguyên vẫn còn nhiều thứ chưa mua, ông Cố nghe xong liền nói với Cố Quốc Tường: “Dù sao Minh Tịch vào cấp ba, các con cũng phải chuẩn bị cặp sách, đồ dùng học tập mới cho nó, vậy tiện thể mua luôn cho Nguyên Nguyên một bộ.”

Lý Hàm cúi mặt không nói gì, Cố Quốc Tường gật đầu: “Con biết rồi, con sẽ bảo A Hàm mua.”

Đồng Nguyên lên tiếng: “Bác ơi, cháu còn muốn mua máy tính nữa.”

Thời điểm đó máy tính không phải thứ đồ rẻ tiền, Cố Quốc Tường bình thản trả lời: “Minh Tịch vẫn chưa có máy tính.”

Đồng Nguyên trả lời: “Có máy tính Minh Tịch cũng không dùng được.”

Qua bàn ăn, Cố Quốc Tường nhìn cháu trai chăm chăm bằng ánh mắt dần lạnh lẽo, chắc Đồng Nguyên thấy hơi sợ nên bĩu môi cúi đầu thấp hơn.

Ông Cố lại nói: “Nguyên Nguyên nói cũng đúng, thực sự là Minh Tịch không dùng được máy tính trong khi Nguyên Nguyên lại dùng được. Quốc

Tường, vậy con mua cho cháu một bộ đi.”

Cố Quốc Tường chưa kịp trả lời, Lý Hàm đã không nhịn được: “Bố, một bộ máy tính những hơn mười nghìn đồng ạ.”

Ông Cố không biết giá cả của máy vi tính nên giật mình khi nghe thấy cái giá đó nhưng lời đã nói ra mà nuốt lại thì mất thể diện quá. Không tiện nói người khác, ông bèn nói thẳng với Lý Hàm: “Mười nghìn có là gì, mấy năm nay tiền khám chữa bệnh của con chẳng biết đã tới mấy chục nghìn rồi ấy chứ! Chẳng phải đều là tiền Quốc Tường bỏ ra hay sao!”

Bàng Sánh thực sự không hiểu chuyện nhà Cố Minh Tịch, cô không biết Lý Hàm bị bệnh gì mà phải khám chữa. Nhưng không cần phải đợi lâu, Cố Quốc Anh đã cho cô bé biết câu trả lời: “Chị vẫn đi khám bệnh ạ? Bác sĩ nói thế nào? Nói ra mới nhớ, em có đưa bạn cùng lớp làm ở bệnh viện số ba của thành phố E, khoa vô sinh của bệnh viện số ba nổi tiếng lắm đấy, hay là em nhờ người ta hẹn gặp chuyên gia cho chị nhé?”

Mặt Lý Hàm thoát đỏ thoát trắng. Đúng lúc phục vụ bưng đồ ăn lên, Cố Quốc Tường hạ giọng nói: “Đừng nói chuyện nữa, ăn cơm thôi!”

Từ đầu chí cuối Cố Minh Tịch không hề quay người lại. Bàng Sánh cách cậu rất gần, có những lúc chẳng hiểu sao cô lại muốn chạm vào người cậu, thế là tay phải liền lén lút đặt lên lưng Cố Minh Tịch.

Ngón tay cô chạm phải sống lưng Cố Minh Tịch, cậu đang khom người làm phần lưng căng lên hết cỡ, Bàng Sánh có thể sờ thấy những đốt xương sống rõ mồn một của cậu và cả những bắp thịt bị kéo căng.

Dĩ nhiên Cố Minh Tịch nhận ra hành động của Bàng Sánh nhưng cậu vẫn không quay lại, dường như tất cả mọi câu chuyện trên bàn ăn này đều chẳng mảy may liên quan gì tới mình.

Lúc ăn sắp xong, Lý Hàm bê bánh ga tô tới đặt lên bàn. Cuối cùng Cố Minh Tịch cũng đứng dậy, Lý Hàm thắp nến sinh nhật cho cậu, đang định đi tắt đèn thì ông Cố nói: “Không cần đâu, thôi nến cho xong đi!”

Lý Hàm xấu hổ đứng yên đưa mắt nhìn Cố Quốc Tường. Cố Quốc Tường nhìn vợ rồi nói: “Thôi, không cần phải hát chúc mừng sinh nhật nữa.”

Bàng Sánh nhìn mọi việc xảy ra bằng ánh mắt không thể tin nổi. Cố Minh Tịch không đưa ra bất cứ ý kiến nào, thậm chí không ai chúc mừng sinh nhật, cậu đã đứng tại chỗ, nghiêng người thối nền.

Cố Quốc Anh vội vàng cắt bánh ga tô rồi đưa cho con trai Đồng Nguyên miếng đầu tiên. Ông Cố bảo: “Nguyên Nguyên ăn nhiều vào. Bác gái con mua cái bánh to quá, chắc chắn sẽ không ăn hết. Lát nữa Nguyên Nguyên mang về nhà cất đi, sáng mai lấy mà ăn sáng.”

Nhếch mép nhìn Đồng Nguyên ăn như kẻ bị chết đói, Bàng Sánh đã chẳng còn hơi đâu mà khinh bỉ cậu ta nữa.

Cố Quốc Tường đứng bên cạnh xoa đầu Cố Minh Tịch, nói: “Minh Tịch nhà ta mười sáu tuổi, đã là một đứa con trai lớn rồi.”

Mãi đến lúc đó Cố Minh Tịch mới hơi nhoẻn miệng cười, không quên quay sang liếc nhìn Bàng Sánh thật nhanh.

Bàng Sánh vừa được chia một miếng bánh ga tô. Ném thử một miếng, cô cảm thấy đây là miếng bánh ga tô khó nuốt nhất mà cô từng được ăn trong đời.

Bữa tiệc kết thúc, mọi người ra về. Cố Quốc Tường lái xe đưa Lý Hàm, Cố Minh Tịch và Bàng Sánh về khu tập thể kim khí rồi đi trả xe. Sau khi anh đi, Lý Hàm dẫn hai đứa trẻ đi vào khu nhà thì bất ngờ vạt áo sơ mi

của Cố Minh Tịch bị Bàn Sảnh kéo lại, cậu bèn quay lại nhìn cô, đôi mắt sáng rực rỡ giữa màn đêm.

Bàn Sảnh nói: “Em ăn no quá, Cố Minh Tịch, anh đi dạo cho tiêu bớt cơm với em nhé?”

Giữa hè, không khí nóng nực và ẩm ướt, dù có gió thì cái nóng vẫn không giảm bớt chút nào.

Nhưng đối với Bàn Sảnh, đi bộ đến toát mồ hôi cùng Cố Minh Tịch trên đường còn thoải mái hơn ngồi trong nhà hàng sang trọng ăn bữa cơm kia rất nhiều.

“Sao bây giờ Đồng Nguyên lại biến thành như vậy nhỉ, như con heo ấy!” Trước mặt Cố Minh Tịch, Bàn Sảnh luôn nghĩ gì nói vậy, “Anh biết không, em có đếm xem cậu ta ăn mấy khúc sườn đấy, tổng cộng có mười hai miếng sườn rưới mật ong, thì một mình cậu ta xơi bảy miếng! Sườn bọc trứng rán có mười miếng, cậu ta ăn năm! À, còn món chân giò ủ muối kia nữa, cái chân giò to thế! Mỡ kinh lên được! Thế mà một mình cậu ta chén sạch! Đúng là làm em sợ chết khiếp!”

Cố Minh Tịch không khỏi bật cười khi nghe cô nói vậy: “Em đúng là rảnh rỗi quá thế, lại còn đếm xem nó ăn bao nhiêu nữa chứ, vậy em có ăn được nhiều không?”

“Dĩ nhiên là không rồi, em chưa no.” Bàn Sảnh dẫu môi nói: “Ai bảo anh không quan tâm đến em, chỉ biết quay đi vùi đầu vào ăn thôi, không thèm quay sang nói chuyện với em gì hết, em ngồi một mình buồn thú ruột!”

Cố Minh Tịch dừng bước nhìn cô rồi nghiêm túc hỏi: “Chưa no thật hả?”

Bàng Sảnh cười xấu xa rồi lắc lư ngón trỏ trước mặt cậu: “Nè... Anh cũng chưa no đúng không?”

Cố Minh Tịch ăn không ít, Bàng Sảnh biết điều này.

Cố Minh Tịch đỏ bừng mặt, vội ngoảnh đi chỗ khác, Bàng Sảnh bám riết bên cạnh cười nhạo cậu: “Đại thọ tinh ời là đại thọ tinh, anh có nhầm không vậy, bữa tiệc mừng sinh nhật mình mà lại chưa ăn no là sao?!”

Cố Minh Tịch không trốn thoát khỏi móng vuốt của cô, liền tỏ ra rất bất đắc dĩ: “Được rồi đừng đùa nữa, anh vẫn chưa no, được chưa hả? Em muốn ăn gì anh mời?”

Bàng Sảnh nhìn chiếc áo sơ mi và quần lửng cậu đang mặc trên người, hỏi với giọng giễu cợt: “Anh mang tiền hả?”

Cố Minh Tịch: “...”

Bàng Sảnh cười khà khà rồi rút trong túi ra hai tờ mười đồng, mỗi tay cầm một tờ quạt quạt trước mặt Cố Minh Tịch: “Nhìn nè, em có mang tiền cơ! Đi thôi Cố Minh Tịch, em mời anh ăn đồ nướng nhé!”

Ngồi trên chiếc bàn nhỏ đầy dầu mỡ trong quán nướng vỉa hè Bàng Sảnh gọi hai lon coca hết bốn đồng, mười xiên thịt dê nướng hết mười đồng và hai bát mì xào sáu đồng. Tiêu hết sạch tiền nhưng cô rất vui, nụ cười tươi rói trên môi.

Chủ quán bưng đồ ăn lên, Bàng Sảnh tách đôi đĩa dùng một lần cho Cố Minh Tịch, Cố Minh Tịch đặt chân phải lên bàn, chờ cô nhét đĩa vào kẽ ngón chân cho mình. Bỗng nhiên Bàng Sảnh nói: “Khoan đã!”

Cố Minh Tịch mở to mắt nhìn Bàng Sảnh, cô cười khúc khích, nói: “Em hát bài chúc mừng sinh nhật tặng anh trước đã.”

Cô vừa vỗ tay vừa hát, lại còn hát rất to. Khách ngồi những bàn bên cạnh đều chuyển tầm mắt về phía hai đứa trẻ, mặt Cố Minh Tịch đỏ bừng, đợi mãi Bàn Sảnh mới hát xong, cậu mới dám thở phào nhẹ nhõm.

Bàn Sảnh vẫn chưa chịu buông tha, cô cầm lon coca cụng lên lon nước trước mặt Cố Minh Tịch, “keng” một tiếng, Bàn Sảnh cười một tràng dài, nói: “Cố Minh Tịch, chúc anh sinh nhật vui vẻ!”

Ngoài trời nóng hầm hập, trên mũi cô lấm tấm những hạt mồ hôi trong suốt, tóc mái dính lên trán nhưng trong mắt Cố Minh Tịch, Bàn Sảnh thực sự vô cùng đáng yêu trong dáng vẻ này.

Hai người bắt đầu chiến đấu ăn ngon lành từng miếng mì xào thật to. Bàn Sảnh còn đút thịt dê đến tận miệng Cố Minh Tịch cho tiện, cậu chẳng bận tâm, cứ thế cắn thịt trên tay cô.

Đang vui vẻ ăn thì ông chủ quán nướng mang tới bàn họ hai xiên lạp xưởng nướng. Bàn Sảnh ngây ngô nói: “Bọn em không gọi món này ạ.”

Ông chủ cười xuề xòa đáp: “Hôm nay là đêm thất tịch, lại là sinh nhật cậu bé này, anh mời hai nhóc đấy!”

Cố Minh Tịch rất ngại còn Bàn Sảnh thì vui vẻ nhận lấy: “Cảm ơn anh chủ quán!”

Tâm trạng cô tốt lên rất nhiều, sau khi chia nhau mỗi người một xiên lạp xưởng nướng, Cố Minh Tịch và Bàn Sảnh ôm hai cái bụng tròn xoe đi về.

Bàn Sảnh vẫn không kiềm chế được mà hỏi thăm Cố Minh Tịch về chuyện của Lý Hàm, cậu nói: “Sau lần mẹ anh bị sảy thai đó, bác sĩ nói mẹ khó có khả năng mang thai nữa nên mẹ anh vẫn phải thuốc thang đều đặn suốt hai năm nay.”

Bàng Sánh hỏi: “Mẹ anh đã ngoài bốn mươi rồi mà vẫn muốn sinh em bé á?”

“Ừ.” Cố Minh Tịch gật đầu vừa đi vừa nhìn mũi chân mình: “Không chỉ bố mẹ anh muốn mà ông bà nội anh cũng muốn. Họ thường nói nuôi con để dưỡng già, kể cả là con gái cũng được nhưng nuôi một đứa như anh chẳng những sau này không được an hưởng tuổi già mà có khi còn trở thành gánh nặng của gia đình.”

“Vớ vẩn! Không có chuyện đó đâu!” Bàng Sánh giận dữ quát lên.

Cố Minh Tịch mỉm cười nhìn cô, “Em kích động thế làm gì, anh chỉ thuật lại những gì họ nói chứ đó đâu phải suy nghĩ của anh!”

Trong lòng Bàng Sánh rất khó chịu, nhất thời cô không biết nên nói gì.

Thình thoảng Cố Minh Tịch lại ngược lên nhìn bầu trời đêm. Họ đang đứng trước cửa chính của nhà máy công ty Kim khí, nơi này vắng vẻ và cũng không có đèn đóm gì còn sao trời thì lẽ nhờ không tỏ.

Thấy Cố Minh Tịch cứ nhìn trời mãi, Bàng Sánh cũng ngược lên nhìn hồi lâu rồi hỏi: “Anh đang nhìn gì vậy?”

“Ngân hà.” Cố Minh Tịch đáp, “Em có nhìn thấy không?”

Bàng Sánh: =.=

Cố Minh Tịch nhìn cô bằng thái độ khinh thường, “Chẳng lẽ em còn không phân biệt được đâu là dải ngân hà!?”

Bàng Sánh gào to: “Em cận thị được chưa!”

“Không cần phải nói dối anh, em đâu có cận thị!” Cố Minh Tịch có vẻ bất đắc dĩ, vì không có cách nào chỉ lên bầu trời cho cô xem. Cậu đành nói: “Em có nhìn thấy ngôi sao rất sáng trên đỉnh đầu không?”

“Ờ...” Bàn Sảnh nhìn kỹ một lượt, ngón tay chỉ về một hướng rồi nói với vẻ không chắc chắn lắm: “Kia hả?”

“Ừ.” Cố Minh Tịch mỉm cười, “Đó là sao Chức Nữ.”

Bàn Sảnh chớp chớp mắt, há to miệng rồi hỏi tiếp: “VẬY sao Ngưu Lang đâu?”

“Ở bên kia dải ngân hà, kia, chính là ngôi sao mờ hơn kia... Thấy chưa?”

“Không thấy.” Bàn Sảnh quỳnh lên, “Em còn chưa nhìn thấy ngân hà.”

“Là cái trông giống một đám mây mù, dài dài ấy. Ở thành phố đúng là khó nhìn hơn thật.” Cố Minh Tịch lắc đầu, “Phí công em đọc Saint Seiya với thần thoại về các cung hoàng đạo...”

Bàn Sảnh vỗ thật mạnh tay lên lưng cậu mấy cái liền: “Đáng ghét! Liên quan gì đến nhau chứ?!”

Đánh xong cô không thả tay xuống mà khoác lên vai cậu, cùng cậu ngược lên nhìn bầu trời.

Sau đó nữa, cô khoác cả tay kia lên, thả lỏng người, hai tay quấn quanh cổ cậu, đánh đu cả lên người cậu.

Toàn thân Cố Minh Tịch cứng đờ, cậu cảm nhận được cơ thể thiếu nữ mềm mại dán sát vào người mình, cánh tay cô hơi dính vì mồ hôi, làn da nóng hổi áp sát lên phần da lộ ra ngoài ở vai cậu, cảm giác không mấy thư thả.

Cậu còn cảm nhận được hơi thở của Bàn Sảnh ngay sát bên tai. Trong hơi thở thanh mát còn thoang thoảng mùi thịt dê. Sức nặng toàn thân

Bàng Sánh cứ thế dồn cả lên người cậu, trái tim Cố Minh Tịch đập vội vã, da mặt nóng bừng bừng với tốc độ nhanh chóng, mặc dù trong lòng không muốn buông cô ra chút nào nhưng e là nếu cứ tiếp tục thế này, cậu sẽ phạm lỗi mất.

Cố Minh Tịch uốn éo người, vờ nói giọng giận dỗi: “Buông ra đi, em không thấy nóng à?!”

Bàng Sánh lẩm bẩm hai tiếng rồi nũng nịu: “Đồ hẹp hòi! Đỡ em một lúc đi mà, em ăn nhiều quá rồi!”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Lớp 10A2

“Cố Minh Tịch, ngủ ngon nhé.”

Bàng Sánh mỉm cười mở cửa nhà số 501 đi vào trong rồi ló đầu ra, vẫy tay chào tạm biệt Cố Minh Tịch.

“Chúc em ngủ ngon.” Cố Minh Tịch vừa nói hết câu Bàng Sánh liền đóng cửa lại. Cố Minh Tịch giơ chân đá cửa nhà mình, lát sau Lý Hàm đã bước tới mở cửa cho cậu.

Cậu vào trong nhà. Đầu tiên là vào bếp uống nước, chắc là phải khát lắm nên mới không thèm dùng đến ống hút, không dùng chân đỡ cốc mà quay người ngậm luôn cái cốc bằng miệng rồi ngửa cổ tu ừng ực từng hớp to.

Kiểu uống như vậy không khỏi làm nước rớt ra ngoài. Dòng nước chảy theo cằm cậu chui vào cổ áo sơ mi, Lý Hàm trách: “Làm ướt hết áo rồi kìa!”

Cố Minh Tịch quay người đặt chiếc cốc không xuống mặt bàn, lắc cổ làm mấy giọt nước trên vai rơi xuống đất, nói: “Không sao, con đi tắm bây giờ đây.”

Lý Hàm đứng ở cửa nhà bếp, nói: “Con trai, mẹ nấu cho con một bát canh sủi cải nhé, tối nay con chẳng ăn được gì.”

Không ai hiểu con bằng mẹ, Cố Minh Tịch thấy lòng như ảm lại, cậu cười bảo: “Thôi ạ, con đã ăn bù với Bàng Bàng ở ngoài quán rồi, mì xào

với thịt dê xiên nướng.”

Lý Hàm hơi ngạc nhiên rồi cảm rằm một câu: “Sau này hạn chế ăn đồ via hè thôi, không sạch sẽ gì đâu.”

Cố Minh Tịch cười: “Con đi tắm cái đã.”

“Có cần mẹ kỳ lưng cho không?”

“Không ạ.”

Tắm xong, để thuận tiện, Cố Minh Tịch chỉ mặc quần lót về phòng. Vừa vào cửa, cậu thấy ngay mẹ đang ngồi trên giường mình, bèn lấy làm ngạc nhiên: “Mẹ!”

Lý Hàm ngược lên nhìn cậu với đôi mắt đỏ hoe. Nhận ra điểm khác lạ của mẹ, Cố Minh Tịch quên cả mặc quần áo bèn ngồi xuống bên cạnh, hỏi: “Mẹ sao thế?”

Lý Hàm không đáp lại câu hỏi của cậu mà hỏi: “Con trai, hôm nay con buồn lắm đúng không?”

Đáp án của câu hỏi này chắc cần nói ra cũng đã rõ mồn một, chắc chắn trong lòng Cố Minh Tịch khó tránh khỏi có chút khó chịu, nhưng cậu suy nghĩ rất thoáng, vả lại vừa đi ăn cùng Bàn Sánh nên đã sớm không còn bận lòng nữa rồi.

Cậu rất thân với mẹ nên cũng không giấu diếm: “Trong bữa ăn cũng hơi hơi nhưng bây giờ con ổn rồi. Mẹ không phải không biết thái độ của ông bà nội với cô út xưa nay vẫn vậy mà.”

Lý Hàm nhìn chăm chăm nửa thân trên để trần của Cố Minh Tịch. Con trai chị đã lớn thật rồi, chiều cao vóc dáng chẳng thua kém gì đàn ông

trưởng thành, chỉ là đôi vai khiếm khuyết của cậu nhìn thế nào cũng vẫn nổi bật.

Chị nhẹ nhàng xoa lên bả vai tàn tật của con, cậu không tránh mà chỉ khẽ chau mày: “Mẹ...”

“Có lúc mẹ nằm mơ.” Lý Hàm nói: “Mơ thấy hai cánh tay con vẫn còn nguyên vẹn, khỏe mạnh như những đứa trẻ khác...”

“Mẹ...” Cố Minh Tịch dài giọng cắt ngang lời chị, lắc vai né tránh bàn tay Lý Hàm, “Từ giờ trở đi mẹ đừng nói những lời như vậy nữa được không?”

Lý Hàm lau nước mắt, “Minh Tịch, gần đây mẹ thường nghĩ nếu mẹ sinh thêm em bé thì con phải làm thế nào, sau này bố sẽ giữ lại cho con những gì? Còn nếu không sinh thì mẹ con mình phải làm sao, ông con muốn có thêm một đứa cháu nội nữa, ông đã bảy mươi rồi, bố con không chỉ hiếu thảo mà chính bản thân bố cũng muốn như vậy. Thế nhưng mẹ đã bốn mươi hai rồi...”

Chị nói lộn xộn, cuối cùng không kiềm chế được tiếng khóc nức nở. Lý Hàm chưa bao giờ nói với Cố Minh Tịch những lời này, chị cũng chẳng biết tâm sự cùng ai. Cuộc hôn nhân này của chị giờ đây đã chẳng khác nào đi trên băng mỏng.

Lý Hàm và Cố Minh Tịch là cặp đôi yêu nhau thật lòng. Hồi Cố Minh Tịch theo đuổi chị, anh kín đáo và kiên trì, lúc ấy anh là sinh viên mới ra trường tài năng vừa được tuyển dụng vào nhà máy, không chỉ phong độ mà còn rất có chí hướng. Còn chị là hoa khôi của nhà máy được bao nam thanh niên đồng nghiệp theo đuổi, tướng mạo dịu dàng, yêu kiều thướt tha.

Ban đầu ông Cố không đồng ý cho hai người lấy nhau vì Lý Hàm là gái tình lẻ. Ông muốn con trai tìm một cô gái thành phố, biết rõ gốc gác của nhau, lễ tết cũng tiện đi lại thăm hỏi.

Thế nhưng Cố Minh Tịch và Lý Hàm không thỏa hiệp trước áp lực của gia đình, cuối cùng họ đến được với nhau và còn sinh ra một cậu con trai kháu khỉnh đáng yêu chính là Cố Minh Tịch...

Giờ đây dung nhan của Lý Hàm từ lâu đã không còn trong sáng xinh đẹp như xưa, mặc dù chị không béo lên nhưng các nếp nhăn hằn rõ trên gương mặt, quanh mắt còn nổi vài nốt tàn nhang. Mấy năm trước đây chị quá vất vả, gần đây lại bị trầm cảm mức độ nhẹ. Nhìn mình trong gương, chị gần như đã sắp không nhận ra bản thân nữa rồi.

Cố Minh Tịch lặng lẽ ngồi bên Lý Hàm, cậu không biết nên an ủi thế nào, cậu rất muốn giang rộng vòng tay ôm lấy mẹ, bèn rướn người về phía chị, áp sát người mình lên người Lý Hàm.

Đầu cậu ngả trên vai Lý Hàm. Rất lâu sau mẹ cậu mới giang cánh tay ra, ôm lấy con trai thật chặt.

Chị ghen ngào nói: “Sao số con trai mẹ lại khổ thế này!”

Trong lòng Cố Minh Tịch có rất nhiều điều muốn nói nhưng sau khi đắn đo rất lâu, cậu chỉ nói đúng một câu: “Mẹ, con không thấy khổ, con sẽ phấn đấu hết mình.”

Sau khi Lý Hàm rời khỏi phòng, Cố Minh Tịch nằm thẫn thờ trên giường.

Thực ra có một điều cậu không sao hiểu được, tại sao hầu hết mọi người đều nghi ngờ cậu, cảm thấy cậu là người không có tương lai? Cậu chỉ thiếu đi hai cánh tay, đúng là có hơi bất tiện một chút nhưng điều này chưa bao giờ khiến cậu rơi xuống vực sâu tuyệt vọng.

Không nhảy được thì có thể hát; không thể đánh đàn có thể vẽ tranh; không thể đánh cầu có thể chạy bộ; sau này không làm được bác sĩ, cảnh sát, giáo viên, lái xe, đầu bếp... thì có thể làm luật sư, tác giả truyện tranh,

người dẫn chương trình trên đài phát thanh, môi giới chứng khoán... thậm chí có thể làm một nhân viên tài vụ như mẹ cậu đã nói.

Cố Minh Tịch vẫn muốn học cách dùng máy vi tính, mặc dù không có tay nhưng cậu có chân; cậu đã từng thấy bố dùng máy tính nên tin rằng chắc chắn bản thân sẽ học được.

Trên đời không phải một mình cậu không có tay, những người khác còn bị mù lòa, câm điếc, không thể đi lại, thậm chí là liệt cả tay chân... nhưng họ đều sống tốt, có những người còn giành được thành tích cao trong nhiều lĩnh vực. Cố Minh Tịch ấn cảm để nhìn thật kỹ đôi vai khiếm khuyết đã theo mình hơn mười năm nay, rõ ràng cơ thể này sẽ khiến mọi người kinh ngạc, thậm chí hoảng sợ, đáng vẻ cậu dùng chân làm việc có thể cũng khiến người xem không dễ chịu đối với Cố Minh Tịch, những điều đó chẳng hề quan trọng.

Có thể vì cậu cắt tay từ khi còn quá nhỏ, cũng có thể vì bây giờ cậu mới mười sáu tuổi. Nói tóm lại, đối diện với những nghi kỵ và khinh thường từ phía họ hàng người thân bao năm qua, một thứ cảm xúc ngày càng trào dâng mạnh mẽ trong lòng cậu, không phải ảm ức, không phải tức tối, không phải thù hận, không phải tan nát cõi lòng, mà là một sự không phục xuất phát từ tận đáy lòng.

Bắt đầu vào lớp mười, lần đầu tiên đến trường của Cố Minh Tịch và Bàn Sánh là do Cố Quốc Tường lái xe đưa đi.

Cố Quốc Tường mua một chiếc Santana màu đen, Bàn Sánh thấy bác Cố rất cừ, thời điểm đó trong nhà gửi xe của khu tập thể Kim khí đa số chỉ có xe đạp và xe máy, còn số lượng ô tô riêng quả thực chỉ đếm trên đầu bàn tay.

Đến cổng trường, thật lạ là Cố Quốc Tường không xuống xe mà để Lý Hàm đưa hai đứa trẻ vào trong. Trước đây Lý Hàm đã gặp giáo viên phụ trách tuyển sinh của trường nhưng chưa lần nào được gặp giáo viên chủ nhiệm lớp Cố Minh Tịch, tranh thủ khai giảng, chị thấy mình nhất thiết phải cùng con tới diện kiến cô giáo.

Một điều may mắn là cả Bàn Sảnh lẫn Cố Minh Tịch đều được phân vào lớp 10A2. Nhìn danh sách dán trên tường, Bàn Sảnh dò từ trên xuống dưới mà vẫn không thấy tên Tạ Ích đâu, không khỏi thầm thấy hơi thất vọng.

Lúc cô còn đang mãi tìm tên cậu trong danh sách của những lớp khác thì Cố Minh Tịch đứng cạnh gọi: “Bàn Bàn, đi thôi.”

Bàn Sảnh miễn cưỡng cùng cậu đi lên cầu thang. Cô vào lớp còn Cố Minh Tịch thì đi cùng Lý Hàm tới gặp cô chủ nhiệm.

Lớp 10A2 nằm ở tầng bốn, trong phòng học đã có không ít học sinh. Trước đó Bàn Sảnh đã xem danh sách lớp, lớp này ngoài Cố Minh Tịch, cô không quen bất cứ một ai khác. Cô đeo cặp đi vào, liếc mắt đã thấy ngay bàn cuối lớp, chiếc bàn đặc biệt nằm bên cạnh cửa sổ.

Đó là chiếc bàn được Bàn Thủy Sinh nhờ thợ đóng riêng, đây đã là lần thứ ba anh làm việc này. Cố Minh Tịch cao lên, vì vậy độ cao của bàn học cũng cần phải điều chỉnh kịp thời. Khi gặp Cố Minh Tịch, Bàn Thủy Sinh luôn vỗ lưng cậu, lớn tiếng nói: “Nhóc con, ngẩng cao đầu, ưỡn ngực về phía trước, giữ cho lưng thẳng tắp! Cháu viết bài luôn khom lưng xuống, cẩn thận không lại bị gù mất!”

Bàn Sảnh thật lòng cảm kích bố mình trong việc này. Cô đi tới chiếc bàn một bên cao một bên thấp kia, tự nhiên ngồi vào bên bàn cao hơn.

Hành động này khiến lớp học thoáng xôn xao hẳn lên. Hai nam sinh ngồi bàn trên quay xuống, một cậu để tóc ngắn húi cua, trông rất khỏe

khoản, thuộc kiểu mang “vẻ đẹp của giếng đực” điển hình trong mắt Bàn Sảnh, trán còn mọc mấy nốt mụn trứng cá. Cậu nhìn Bàn Sảnh chằm chằm một lúc rồi ngập ngừng hỏi: “Bạn ơi, sao bạn lại ngồi đây vậy?”

“Tại sao tớ lại không được ngồi ở đây?” Bàn Sảnh thắc mắc.

“Tớ nghe nói...” Cậu ta hạ giọng tỏ vẻ thần bí, “Lớp mình có một bạn nam tàn tật, không có tay, cậu ấy sẽ ngồi ở đây.”

Cậu chỉ vào bên bàn thấp hơn kia. Tầm mắt Bàn Sảnh nhìn qua đó theo hướng tay cậu ta rồi nói: “Đúng vậy, đúng là có một người không có tay, tớ chính là người ngồi cùng bàn với cậu ấy!”

“Ngồi cùng bàn?” Cậu nam sinh còn lại tỏ vẻ không tin. Cậu ta đeo kính, da hơi đen, trông bề ngoài cũng không đến nỗi nào. Cậu ta hỏi Bàn Sảnh: “Cậu quen cậu ấy à?”

“Ừ.” Bàn Sảnh cẩn thận quan sát thì thấy hai cậu nam sinh này không có ác ý mà chỉ đơn thuần là tò mò mà thôi. Cô cất giọng thân thiết hơn, giải thích ngọn ngành: “Tớ và cậu ấy học cùng cấp một, cấp hai, cùng lớp và ngồi cùng bàn suốt sáu năm rưỡi. Cậu ấy tới văn phòng của cô giáo, sẽ đến lớp ngay.”

Hai cậu nam sinh gật đầu thấu hiểu rồi mỉm cười thật tươi. Cậu tóc húi cua cười nói: “Tớ tên là Chu Nam Trung. Còn cậu?”

“Bàn Sảnh, Bàn trong to lớn còn Sảnh trong Thiên Nữ U Hồn.”

“Tiểu Sảnh!” Cậu đeo kính cười khà khà, “Tớ là Uông Tùng.”

Lúc đeo cặp đi vào lớp bằng cửa sau, Cố Minh Tịch liếc mắt đã thấy ngay Bàn Sảnh ngồi bên cạnh vị trí của mình, đã hai năm rưỡi họ không ngồi cùng bàn, nghĩ đến từ giờ cô lại trở về ngồi cạnh mình, tâm trạng Cố Minh Tịch vui vẻ hơn rất nhiều.

Sau đó cậu nhìn thấy Bằng Sảnh đang nói chuyện với hai nam sinh bàn trên, hai cậu kia quay lại, trong đó một người còn đặt cả tay lên mặt bàn của Bằng Sảnh, trên mặt cả ba đều nở nụ cười tươi tắn, có vẻ đang nói chuyện rất vui.

“Minh Tịch.”

Lý Hàm gọi cậu, Cố Minh Tịch liền quay lại nhìn mẹ mình. Lý Hàm chỉnh lại áo sơ mi, kéo tay áo cho cậu rồi phui áo cho thẳng ra sau đó mới nói: “Sau này cô Đới sẽ cử một số bạn nam giúp con việc đi vệ sinh. Tất nhiên mọi việc đều phải tự nguyện là chính, nếu người ta không thích con tuyệt đối không được miễn cưỡng. Mẹ tin trong số hơn hai mươi bạn nam trong lớp, ắt sẽ có người vui vẻ giúp đỡ giống như Giản Triết và Lưu Hàn Lâm vậy.”

Cố Minh Tịch gật đầu: “Con biết rồi ạ.”

“Còn những việc khác, có Sảnh Sảnh ở đây mẹ cũng yên tâm hơn phần nào. Ăn cơm trưa, ăn nhẹ giữa buổi, sang lớp khác lấy sách vở... Sảnh Sảnh sẽ giúp con.”

“Con biết.”

“Ở trường không được cãi nhau với các bạn, nếu bị người khác bắt nạt phải nói với cô giáo, về nói với mẹ, không được đối đầu với người ta, con đánh không lại đâu.”

Cố Minh Tịch hết nói nãi: “Mẹ này, con đâu phải học sinh cấp một, ai lại bắt nạt con chứ...”

“Cũng chưa chắc. Nhiều đứa hư lắm, như Trương Giai Kỳ ở khu nhà mình ấy, rõ ràng lớn hơn con hai tuổi mà đi học cấp hai còn gặp rắc rối kìa.” Lý Hàm kí nhẹ lên đầu Cố Minh Tịch, “Tan học nhớ đi xe bus về cùng Sảnh Sảnh, thế an toàn hơn. Haiz... nhưng sau này thì sao đây?”

Cố Minh Tịch không chịu nổi nữa: “Mẹ nói nhiều quá đi mất. Mẹ mau về đi, bố còn đứng ngoài chờ đó, thôi con vào lớp đây.”

Lý Hàm lại dài dòng dặn cậu thêm vài câu rồi mới rời khỏi trường học.

Cố Minh Tịch đứng ngoài cửa lớp hít một hơi thật sâu rồi mới đi vào từ cửa sau. Cả lớp liền im phăng phắc, Cố Minh Tịch ngẩng đầu ưỡn ngực, cố gắng không chú ý đến những ánh mắt khác lạ đó, cậu chỉ nhìn Bàn Sảnh rồi từng bước đến gần cô.

Cậu lắc nhẹ bả vai để cặp sách rơi xuống mặt bàn. Sau khi ngồi vào ghế, cậu tháo đôi dép xỏ ngón ra khỏi chân rồi đặt cả hai chân lên mặt bàn học, ngón chân linh hoạt lấy sách vở ra khỏi cặp.

Thình thoảng được Bàn Sảnh giúp đỡ, Cố Minh Tịch không từ chối. Chu Nam Trung và Ưông Tùng quay lại, nhìn Cố Minh Tịch với ánh mắt thân thiện và bình thản. Cố Minh Tịch mỉm cười với hai người, nói: “Tớ là Cố Minh Tịch, hai cậu tên gì?”

**

Sau khi bàn bạc, Cố Minh Tịch và Bàn Sảnh quyết định sau này vẫn đi học và đi về bằng xe bus.

Đạp xe từ khu tập thể kim khí đến trường Nhất Trung phải mất hơn nửa tiếng, giữa đường còn phải đi qua hai cây cầu. Cố Minh Tịch đạp xe xuống dốc cực kỳ nguy hiểm, Bàn Sảnh cho rằng không thể đùa giỡn với tính mạng của cậu như vậy được.

Tuần lễ đầu tiên sau khi khai giảng dành để tập quân sự. Cố Minh Tịch chưa lần nào được tham gia tập quân sự ở cấp một và cấp hai, lên lớp mười, cậu xin được tham gia, sau khi cân nhắc, cô Đới chủ nhiệm cũng đồng ý.

Mới sáng sớm Cố Minh Tịch và Bàn Sánh đã rời khỏi nhà. Hai người mặc quần phục màu xanh lá cây, giặt ấm nước và khay cơm vào thắt lưng đi bộ tới trạm xe bus, sau đó leo lên xe bus số ba mươi một theo chỉ dẫn của người lớn.

Xe bus rất đông người, Bàn Sánh suýt chút nữa bị đè bẹp. Cô giúp Cố Minh Tịch đi sâu xuống dưới, cuối cùng tìm được một vị trí tương đối thoải mái gần đuôi xe, hai người đứng ngay cạnh nhau.

“Chẳng lẽ sau này ngày nào cũng thế này ư?!” Bàn Sánh lau mồ hôi trên trán, thấy mặt mũi Cố Minh Tịch cũng đầy mồ hôi, cô liền lấy rút một tờ trong gói giấy ăn trong túi ra lau cho cậu.

Cố Minh Tịch có vẻ hơi mất tự nhiên, Bàn Sánh cũng chẳng bận tâm đến những ánh mắt nhiều biểu cảm của những người xung quanh, ngược lên nhìn bản đồ các tuyến xe bus dán trên xe rồi đếm thử, tổng cộng phải đi qua chín chặng.

“Chết mất thôi.” Nghĩ đến phải chịu đựng cuộc sống này suốt ba năm tới, trái tim Bàn Sánh như đóng băng, nói: “Cố Minh Tịch, tại anh cả đấy, em ghét nhất phải bon chen trên xe bus. Chen chúc thế này ba năm em chết mất thôi, hết buổi tập hôm nay anh phải mời em ăn kem để bồi thường đấy nhé!”

Xe bus chạy chao đảo không ngừng, Cố Minh Tịch im lặng một lúc rồi tốt bụng nhắc nhở cô: “Bàn Bàn, em không phải bon chen ba năm đâu, nhà mới của anh đang trong quá trình hoàn thiện rồi. Bố anh bảo tầm đầu tháng mười là xong, để không hai tháng, đến tháng mười hai là chuyển vào ở được.”

Bàn Sánh bấy giờ mới phản ứng lại, ngây ngô nhìn cậu rồi mấp máy môi một lúc mới nói: “Vậy sau này anh đi học một mình thế nào?”

“Đi xe bus, đeo thẻ IC vào cổ, lên xe quét một cái là xong.” Cố Minh Tịch đã nghĩ ra cách: “Nhà anh là trạm đầu tiên, lên xe thế nào cũng có chỗ ngồi, đến trạm phải chuyển xe thì cũng chỉ cần chịu đựng ba trạm nữa thôi. Nếu xe thứ hai mà đông quá thì cùng lắm anh đi bộ đến trường.”

“Cố Minh Tịch...” Bàn Sảnh ấp úng hồi lâu mới nói: “Sau này em không thể học bài cùng anh, chẳng may thi đội số thì sao?”

Cố Minh Tịch chẳng cần nghĩ đã trả lời: “Nếu có chỗ nào không hiểu em có thể hỏi anh bất cứ lúc nào ở trường. Trong trường hợp không muốn người ta nói này nói nọ thì cuối tuần anh sang nhà dạy cho em, dĩ nhiên em phải đồng ý mới được.”

Bàn Sảnh mỉm cười: “Tất nhiên em đồng ý.”

Lát sau, cô lại nói: “Cố Minh Tịch, sau này hai chúng ta thi cùng một trường đại học nhé?”

“Hả?” Cố Minh Tịch nhìn cô với vẻ ngạc nhiên, đôi mắt sáng lấp lánh.

Bàn Sảnh trợn mắt với cậu: “Sao? Anh không muốn thế à?”

“Không.” Cố Minh Tịch khẽ cười: “Giao hẹn thế nhé, không được đổi ý đâu.”

Bàn Sảnh ra sức gật đầu, “Chắc chắn sẽ không đổi ý!”

Tập quân sự rất vất vả, buổi chiều trời nắng như thiêu như đốt, một số học sinh đứng lâu còn bị cảm nắng đến ngất xỉu. Sợ xảy ra chuyện không hay, nhà trường vội vàng thông báo cho tất cả học sinh lớp Mười vào lớp tránh nắng.

Cô Đới là một cô giáo trẻ dạy môn tiếng Anh, cô không nghe theo chỉ thị của ban giám hiệu mà đưa học sinh lớp 10A2 tới một khu vực râm mát

trên sân tập thể dục, ngồi thành một vòng tròn lớn.

Bên rìa sân thể dục của trường Nhất Trung có trồng mấy loại cây đã vài chục năm nay nên rất xum xuê, trời dù rất nắng nhưng ngồi dưới bóng mát cũng có gió, nên cũng thấy mát mẻ hơn rất nhiều.

Cô Đới tự giới thiệu về mình với các học sinh rồi tổ chức một trò chơi nhỏ, mỗi học sinh tự giới thiệu bằng tiếng Anh nhưng không phải giới thiệu một cách bình thường mà ngoài giới thiệu sơ qua về mình còn phải mô tả bản thân bằng một loài động vật. Bạn trước giới thiệu bạn sau phiên dịch, cứ thế đến khi cả lớp giới thiệu xong.

Mục đích của cô là muốn dùng trò chơi này để xem trình độ tiếng Anh của học sinh trong lớp. Đầu Bàn Sảnh như phình ra, cô nói tiếng Anh rất kém, ngồi bên cạnh Cố Minh Tịch chỉ hận không có cái lỗ nào mà chui xuống.

Cô Đới chỉ đại một bạn nam, trò chơi bắt đầu. Cậu này cũng rất phóng khoáng, đứng dậy nói đồng dục: “Mình là XX, đến từ trường trung học XX, mình thích XX, XX và XX, mình thấy mình giống một chú chó, trung thành, nhanh nhẹn và sâu sắc...”

Cậu nói xong, cô Đới liền gọi bạn nữ ngồi cạnh cậu nam sinh đứng lên phiên dịch, bạn nữ phiên dịch xong thì tự giới thiệu về mình. Tụi trẻ thi được vào cấp ba trọng điểm đều có thành tích khá tốt nên nhanh chóng nắm được quy tắc trò chơi, người này nói xong đến lượt người kia.

Đến lượt Bàn Sảnh, cô đứng dậy lắp bắp nói hai câu rồi vội vàng ngồi xuống.

Cô Đới chỉ vào Cố Minh Tịch: “Bạn nam này phiên dịch nào!”

Cố Minh Tịch thấy rất xấu hổ khi phải phiên dịch cho Bàn Sảnh nhưng vẫn đứng dậy: “Bạn vừa nãy nói bạn ấy tên là Bàn Sảnh, đến từ

trường trung học Nguyễn Phi. Bạn ấy thích đọc sách, đọc báo và bơi lội, bạn ấy thấy mình giống loài cua vì... bạn ấy họ Bàng.”

Các bạn đều bật cười, Bàng Sảnh đỏ bừng mặt, cúi gằm xuống đất, ngón tay thì không ngừng vôn vê ống quần màu xanh lá cây.

Cô Đới dùng động tác ra hiệu cho mọi người trật tự, cười nói: “VẬY ĐẾN LƯỢT EM TỰ GIỚI THIỆU.”

Cố Minh Tịch khẽ gật đầu, hơi hắng giọng rồi bắt đầu nói. Cậu nói rất lưu loát như đã nghĩ sẵn trong đầu từ trước. Cậu nói rất nhanh, phát âm dễ nghe, Bàng Sảnh hoàn toàn không hiểu gì, nói mãi nói mãi, cô thấy nụ cười tươi tắn nở trên môi cô Đới.

Cố Minh Tịch nói xong, cô Đới liền chỉ vào Ưng Tùng: “Bạn nam này phiên dịch đi nào.”

Ưng Tùng trợn mắt gãi đầu: “Thưa cô, em không nghe được ạ... Em chỉ biết bạn ấy tên là Cố Minh Tịch, đến từ trung học Nguyễn Phi, ngoài ra...”

“Không sao.” Cô Đới lại hỏi một bạn nữ, “Em có phiên dịch được không?”

Bạn nữ đó cũng đỏ mặt lắc đầu.

Cô Đới hỏi: “Có bạn nào dịch được không?”

“Để em thử xem sao.” Một giọng nữ trong trẻo vang lên, Cố Minh Tịch quay đầu nhìn lại thì thấy một bạn nữ tóc ngắn với dáng người nhỏ nhắn, đeo kính phôi mờ đứng dậy, cô bạn sở hữu gương mặt trái xoan, trông rất nhã nhặn.

Cô bạn khẽ mỉm cười với Cố Minh Tịch rồi đồng dục dịch lại:

“Mình thấy mình là một chú đà điểu nhưng không phải con đà điểu tự lừa mình dối người trong hội chứng tâm lý đà điểu, sẽ rúc đầu xuống cát khi gặp phải kẻ thù, giả vờ như mình không thấy kẻ thù và kẻ thù cũng không thấy mình. Sở dĩ mình nghĩ bản thân là đà điểu là vì đà điểu là loài chim lớn nhất trên thế giới hiện nay, cánh của nó đã bị thoái hóa nên không bay được. Song đà điểu có một đôi chân rất khỏe khiến nó có thể chạy với vận tốc rất nhanh, đồng thời sức lực của đôi chân cũng rất lớn, thậm chí đà điểu có thể dùng chân để chống lại nhiều thiên địch lớn hơn mình nhiều lần. Mình giống đà điểu, mình không có đôi cánh, làm mọi việc hoàn toàn bằng hai chân nhưng có hề gì, đà điểu vẫn là loài chim lớn nhất thế giới, mình tin rằng mình cũng có thể trở thành một người mạnh mẽ!”

Nói xong cô bé liếc mắt nhìn Cố Minh Tịch rồi nhìn sang cô Đới: “Cô ơi em dịch xong rồi ạ, không biết có đúng hay không?”

Cô Đới nói: “Vậy phải hỏi bạn Cố Minh Tịch mới biết được.”

Sắc mặt Cố Minh Tịch hơi nhợt nhạt, ánh mắt thâm trầm như biển, cậu dạ một tiếng rồi ngồi xuống.

Cô gái đứng đó, khẽ mỉm cười.

Bàng Sánh kéo tay áo cậu, ghé sát vào tai cậu hỏi: “Cậu ấy dịch đúng hết á?”

“Ừm...”

“Anh... Tự giới thiệu mà nói những điều này làm gì?”

Cố Minh Tịch chau mày, cũng ghé sát vào tai cô nói: “Anh cứ nghĩ không ai hiểu vì có nhiều từ cấp hai không được dạy, đây là một đoạn Nhật ký bằng tiếng Anh anh từng viết trước đây, anh cũng không hiểu sao bạn ấy lại hiểu được.”

Lúc này cô gái tóc ngắn đã bắt đầu tự giới thiệu về mình: “Chào mọi người, mình là Tiêu Úc Tĩnh đến từ trường trung học số Năm thành phố E. Trước khi vào cấp hai, mình lớn lên ở Nam Phi. Bố mình là một nhà động vật học, hiện đang công tác tại vườn bách thú thành phố E. Khi còn học cấp một, nhà mình nuôi rất nhiều đà điểu và coi chúng là thú cưng...”

Cố Minh Tịch: “...”

Bàng Sánh lại kéo tay áo Cố Minh Tịch: “Cô ấy nói gì vậy? Có phải cô ấy cũng nói đến đà điểu không?”

Cố Minh Tịch nghe rất chăm chú, liền nghiêng răng kèn kẹt: “Đừng làm ồn!”

Bàng Sánh véo lưng cậu một cái rõ đau, khẽ lẩm bẩm: “Cố Minh Tịch, anh dám nạt nộ em cơ đấy!”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Cuộc Thi Bóng Bàn

Tiêu Úc Tĩnh nói mình giống một chú linh dương Nam Phi nhỏ, mặc dù bề ngoài nhỏ nhắn, rất hiền lành nhưng khi nhảy lại có thể cao tới hơn ba mét.

Trong quá trình tập quân sự, cuối cùng Bàng Sánh cũng hiểu tại sao Tiêu Úc Tĩnh lại dùng hình ảnh linh dương để mô tả về bản thân.

Cô ấy rất hiếu động nhưng sự hiếu động đó của cô ấy không được bộc lộ hoàn toàn một cách dễ thấy. Mặc dù trông cô rất mong manh nhưng lại có thể lực khá tốt, đứng nghiêm nửa tiếng, lâu đến mức mấy bạn trong lớp cả nam lẫn nữ đều báo cáo xin ra khỏi hàng nghỉ ngơi một lát mà cô ấy vẫn đứng thẳng tắp tại chỗ, hoàn toàn nghiêm túc.

Hình như Tiêu Úc Tĩnh không có người quen, cô ấy rất ít khi nói chuyện với người khác, đa số chỉ ngồi một mình lặng lẽ. Cô gái này hoàn toàn không nhu mì như vẻ ngoài ... Sau một thời gian ngầm quan sát, Bàng Sánh đưa ra kết luận.

Nội dung tập quân sự không nằm ngoài đứng nghiêm, đi thường, đi diễu hành, tập một số động tác thể dục trong quân đội, hát các bài hát quân đội... Cố Minh Tịch không thể tham gia rất nhiều nội dung trong số đó.

Ví dụ như học đi diễu hành, các huấn luyện viên được cử đến dạy cho từng lớp, họ sẽ yêu cầu các học sinh tập vung tay, một hai, một hai, một hai... Những lúc đó, Cố Minh Tịch chỉ có thể đứng nghiêm bên ngoài nhìn các bạn tập mà thôi.

Học sinh lớp 10A2 rất dễ thân nhau, ít nhất là theo quan điểm của Bàn Sảnh, các bạn nhanh chóng đón nhận Cố Minh Tịch, không giống thời điểm mới vào cấp hai nhiều bạn còn không dám tới nói chuyện với cậu.

Trong giờ nghỉ giải lao giữa buổi tập, mấy cậu nam sinh đi vệ sinh đều tới hỏi Cố Minh Tịch có muốn đi không. Lúc đầu Bàn Sảnh tưởng cô Đới cắt cử nhưng sau đó mới biết là không phải, có tới bảy, tám bạn nam tới hỏi Cố Minh Tịch cùng một câu, cô mới hiểu ra đây là họ tự nguyện.

Thậm chí vài bạn nữ cũng tới nói chuyện với Cố Minh Tịch, trong số đó có một bạn rất xinh xắn với mái tóc rất dài được tết gọn về đằng sau. Cô bạn ấy ngồi cạnh Cố Minh Tịch hỏi han cậu với vẻ rất dịu dàng, thình thoảng còn che miệng cười khúc khích.

Bàn Sảnh cầm siêu nước tiến về phía sau lưng Cố Minh Tịch. Cố Minh Tịch không nhìn thấy cô, cậu đang nghiêm túc trả lời câu hỏi của bạn nữ kia: "... Toán tớ được điểm tối đa, Lý bị trừ hai điểm, Hóa được điểm tối đa, tiếng Anh bị trừ bốn điểm..."

Đồ khoe mẽ... Bàn Sảnh lạnh lùng cười lẩm bẩm trong lòng, trong khi cô gái kia lại nói với vẻ hâm mộ: "Cậu giỏi ghê nhỉ! Thế tại sao cậu không thi vào Quảng Trình?"

Cố Minh Tịch nói: "Điểm Văn của tớ không được cao vì tớ làm bài bằng chân, không thể viết nhanh bằng các cậu được, với lại làm văn tương đối mất thời gian nên lần nào thi tập làm văn tớ viết cũng không được tốt..."

"Cố Minh Tịch!"

Nghe thấy tiếng Bàn Sảnh, Cố Minh Tịch liền quay đầu lại. Bàn Sảnh lắc lắc chai nước trước mặt cậu: "Uống nước không?"

“...”

Tập quân sự nên Cố Minh Tịch đi giày thể thao, nếu muốn tự uống nước thì phải cởi giày ra rồi sau đó lại nhờ Bàn Sảnh buộc dây giày cho mình. Còn nếu không muốn cởi giày thì phải nhờ Bàn Sảnh cho cậu uống nước. Sau khi nghĩ đến hai khả năng, Cố Minh Tịch đáp: “Không, anh không khát.”

Mắt Bàn Sảnh híp lại. Cố Minh Tịch một ngày uống bao nhiêu nước kia chứ, trời nắng như thiêu như đốt, mọi người đứng phơi trên sân tập, người bình thường đều phải uống hết bốn, năm chai, trong khi cậu sáng một chai, chiều mới có nửa chai.

Bàn Sảnh nói: “Anh không uống thì em đổ đi.”

Cố Minh Tịch nhìn cô bằng ánh mắt pha chút khó hiểu, không ngờ cô gái ngồi cạnh lại xen vào: “Cố Minh Tịch, lát nữa nếu cậu khát, tớ đi rót nước cho!”

Mắt Bàn Sảnh đã híp lại thành một đường chỉ.

Cuối cùng Cố Minh Tịch cũng nhận ra vẻ “không vui” trong mắt Bàn Sảnh bèn mỉm cười: “Sao lại đổ đi, phải đi rất lâu mới lấy được nước uống, để anh uống.”

Cậu đang nói thì cô bé tóc tết ngạc nhiên kêu lên: “Woa, Cố Minh Tịch, cậu có hai răng khểnh kìa, đáng yêu quá đi mất!”

Bàn Sảnh đã đưa chai nước tới trước mặt Cố Minh Tịch rồi nghiêng người xuống từ từ cho cậu uống, cô gái ngồi cạnh thềm đánh giá thái độ của hai người. Bàn Sảnh bất ngờ cố tình mạnh tay làm cái chai nghiêng đi, ngay lập tức nước chảy ồ ồ ra ngoài. Vì không kịp tránh nên mặt mũi, cổ vào vạt áo quân phục màu xanh phía trước đều bị ướt, lại còn bị sặc nước đến mức phải ho lụ khụ.

Trông cậu thật nhếch nhác, còn Bàng Sánh thì nhìn bằng ánh mắt vô tội, nói: “Xin lỗi, em lỡ tay.”

Cố Minh Tịch thừa biết là cô cố ý, cậu thở hồng hộc trợn mắt lườm cô. Bàng Sánh làm mặt hề với cậu rồi vui vẻ cầm chai chạy mất.

Cô gái tóc tết chau mày nhìn theo bóng dáng Bàng Sánh, khẽ trách: “Sao cậu ấy lại làm vậy chứ?”

Thấy quần áo Cố Minh Tịch bị ướt, cô bé bèn lấy khăn tay ra định lau cho cậu. Cố Minh Tịch liền đứng dậy tránh đi, chỉ nói: “Không cần lau đâu. Trời nắng, chỉ một lát nữa là khô thôi.”

Thu tay về với vẻ hơi thất vọng, cô gái hỏi: “Bạn vừa nãy là bạn gái cậu hả?”

Bị cô hỏi thẳng thừng như vậy, Cố Minh Tịch vội phủ nhận: “Không phải.”

“Tớ thấy hai người thân nhau lắm, đi học đi về với nhau, lúc tập còn thường xuyên nói chuyện, trên lớp thì ngồi cùng bàn.”

“Ừ, đúng rồi.” Cố Minh Tịch có cảm giác mồ hôi đang lăn dài trên má, cậu nghiêng cổ cọ vào vai rồi trả lời: “Tớ và cậu ấy lớn lên với nhau từ bé, bọn tớ là hàng xóm, cậu ấy như em gái tớ vậy.”

...

Không dễ gì mới chịu đựng được tới khi buổi tập quân sự kết thúc, Bàng Sánh đã mệt phờ tới mức sắp gục ngã. Lúc đi cùng Cố Minh Tịch ra khỏi cổng trường, cô liền rẽ vào một quán bán đồ ăn vặt, ghé sát vào tủ lạnh chọn kem.

Sau một hồi đấu tranh tư tưởng quyết định chọn một cây kem ốc quế vị chocolate, Bàn Sảnh cầm tới quầy tính tiền, vừa lấy ra tờ năm nghìn, chủ quán liền chỉ vào Cố Minh Tịch đứng cạnh, nói: “Cậu này trả tiền rồi.”

Dứt lời, ông chú nhét tiền lẻ vào túi quần cho Cố Minh Tịch.

Bàn Sảnh liếm kem ốc quế, bĩu môi nói: “Biết thế em chọn loại đắt tiền hơn.”

Cố Minh Tịch nhoẻn miệng cười.

Họ đi cùng nhau hướng về phía trạm xe bus, Bàn Sảnh hỏi Cố Minh Tịch: “Bạn nữ vừa nãy tên là gì?”

“Tiêu Úc Tĩnh.”

“...” Bàn Sảnh ngạc nhiên, “Em nói bạn lúc sau tết tóc cơ.”

“À, Tưởng Chi Nhã.”

Bàn Sảnh nguýt cậu: “Ồ? Cố Minh Tịch, anh nhớ tên các bạn nữ nhỉ?”

“Tên các bạn nam anh cũng nhớ mà.”

“Giấu đầu hở đuôi!”

“Này! Cậu đó không phải dùng như thế đâu!”

Trên xe bus về nhà, họ may mắn kiếm được hai chỗ ngồi phía đuôi xe. Sau một ngày tập luyện cật lực, theo nhịp lắc lư của chiếc xe, Bàn Sảnh bắt đầu mơ màng ngủ.

Đầu cô lắc lư hết bên này sang bên nọ, thấy vậy, Cố Minh Tịch liền để cô ngồi sát về phía mình rồi kín đáo nghiêng vai về phía Bàn Sảnh. Đầu

Bàng Sảnh gác lên vai cậu, cơ thể dần thả lỏng hơn, đi vào giấc ngủ trên vai Cố Minh Tịch.

Cố Minh Tịch thở phào nhẹ nhõm rồi quay đầu nhìn ra cửa sổ. Cô gái nhỏ tựa đầu lên vai cậu, nhịp thở đều đặn, hàng lông mi dài, chiếc mũi nhỏ cong cong, Cố Minh Tịch chợt có cảm giác chín chạng là một hành trình quá ngắn ngủi.

Nếu là mười chín chạng thì tốt quá!

**

Trường Nhất Trung của thành phố E có một khu căng tin. Bữa trưa của học sinh không được giải quyết trong phòng học như hồi cấp hai nữa mà mọi người sẽ dùng thẻ tới căng tin ăn trưa.

Bàng Sảnh nhận trách nhiệm lấy cơm cho Cố Minh Tịch. Hai người cùng xếp hàng chờ tới lượt thì Bàng Sảnh đưa ra hai khay đựng cơm: “Một cái hai lạng cơm, một cái bốn lạng cơm.”

“Cái hai lạng cơm cho cháu một miếng sườn kho, rau cải xào, à... thêm một quả trứng luộc.”

“Cái bốn lạng cơm cho cháu một cái đùi gà mặn... Cố Minh Tịch, anh thích trứng bác cà chua hay đồ xào?”

Cố Minh Tịch: “Trứng bác cà chua.”

Bàng Sảnh mỉm cười nói với bác đầu bếp gấp thức ăn: “Cho cháu trứng bác cà chua, cho cháu nhiều trứng một chút bác nhé!”

Lúc bưng hai khay cơm đi tìm chỗ ngồi cùng Cố Minh Tịch, cô gặp một người.

“Tạ Ích!”

Tạ Ích ngoái đầu nhìn lại rồi vẫy tay chào Bàn Sánh và Cố Minh Tịch: “Hello Cua, chào Cố Minh Tịch! Hai cậu tìm chỗ đi, bọn mình ngồi cùng bàn nhé.”

Ba người đặt khay cơm xuống mặt bàn, Bàn Sánh lại chạy đi lấy hai bát canh miễn phí rồi quay về đặt một bát xuống trước mặt Cố Minh Tịch, sau một thoáng suy nghĩ, cô đưa bát còn lại cho Tạ Ích.

Tạ Ích đẩy bát canh về phía cô: “Cậu ăn đi, tớ có đồ uống rồi.”

Bàn Sánh không nài ép, ba người cùng ăn, vừa ăn vừa nói. Bàn ăn ở căng tin tương đối phù hợp với Cố Minh Tịch, chân phải cậu để lên bàn, đũa kẹp vào ngón chân, cúi xuống đặt miệng bên cạnh khay rồi và cơm.

Bàn Sánh đã biết Tạ Ích học lớp 10A8. Nhất Trung hoàn toàn chỉ dạy cấp ba(1), mỗi khối có tám, chín lớp, số lượng học sinh khá nhiều.

(1) Ở Trung Quốc có những trường trung học dạy cả cấp hai và cấp ba, có trường chỉ dạy cấp hai hoặc cấp ba.

“Lớp cậu có bạn nào học lớp mình không?” Bàn Sánh hỏi Tạ Ích. Cậu lắc đầu đáp: “Chẳng có ai cả, hôm đó tớ xem danh sách. Lớp 9A6 của tụi mình có năm người đỗ Nhất Trung, Lăng Đào học lớp 10A4, Vương Thần Phi thì 10A9.”

“Haiz, chẳng quen ai cả.” Bàn Sánh tỏ vẻ nuối tiếc, “Tôn Minh Phương thi không tốt, cậu ấy cũng đăng ký Nhất Trung nhưng không đủ điểm nên chuyển sang học một trường công lập. Nay Cố Minh Tịch, có phải Giản Triết cũng đăng ký Nhất Trung không?”

Cố Minh Tịch gật đầu: “Ừ, thiếu ba điểm nên không đỗ.”

“Tiếc thật, xưa nay cậu ấy vẫn học giỏi hơn em.”

Tạ Ích nói: “Đã biết gì chưa, lớp 10A2 của các cậu tập trung nhiều nhân tài nhất đấy, nghe nói năm người có điểm thi cao nhất năm nay đều được xếp vào lớp 10A2.”

Bàng Sánh ngữ ngàng: “Chẳng lẽ 10A2 là lớp chọn?”

“Tớ không rõ, nhưng không trùng hợp đến mức ấy chứ?” Tạ Ích nói: “Năm người điểm cao nhất được xếp vào cùng một lớp, đến lúc thi khảo sát đầu vào là biết ngay thôi.”

Bỗng nhiên trong lòng Bàng Sánh xuất hiện một dự cảm không lành. Nhớ lại lần giới thiệu bằng tiếng Anh hôm đó, đa số các bạn trong lớp đều có khả năng nói rất tốt, cô nghe mà chẳng hiểu mấy. Ôi trời ơi! Không phải một lần nữa cô lại được “ưu ái” vào lớp 10A2 vì Cố Minh Tịch đấy chứ?!

Ăn cơm xong, Bàng Sánh và Tạ Ích đi rửa khay còn Cố Minh Tịch thì đứng ngoài căng tin đợi hai người.

Bên bồn rửa người đông như nêm như cối. Lúc xếp hàng, Tạ Ích nói với Bàng Sánh: “Vừa nãy có Cố Minh Tịch tớ không tiện hỏi. Này Cua, cậu có muốn tham gia đội bóng bàn của trường không?”

“Hả?!” Bàng Sánh hết sức ngạc nhiên, “Tớ? Tớ đánh kém lắm!”

“Cậu đã không còn kém lắm nữa rồi. Hôm qua tớ vào đội đánh thử một chút, cậu biết không, mặc dù bóng bàn là điểm đặc sắc của Nhất Trung nhưng trình độ của đội thì không cao mấy. Cậu ra trận chắc chắn không bị đứng chót đâu!”

Bàng Sánh bắt đầu do dự: “Gia nhập bằng cách nào?”

“Phải đăng ký, sau đó có một cuộc thi tuyển chọn, tỉ lệ trúng đại khái khoảng một trên ba, không khó lắm.”

Bàng Sánh chớp mắt: “Cậu nghĩ tớ có qua được vòng tuyển chọn không?”

“Cậu hãy ăn điểm bằng kiểu phát bóng con cua của mình!” Tạ Ích cười nói: “Tung hoành ngang ngược, mạnh mẽ vô biên!”

Bàng Sánh: “...”

Bàng Sánh là người thuộc phái hành động, ngày hôm sau liền tiến hành nộp đơn đăng ký theo đề xuất của Tạ Ích.

Cố Minh Tịch không bình luận gì về hành động này của cô, chỉ nói: “Anh sẽ đến xem em thi.”

Ngày cuối cùng của kỳ tập quân sự là ngày tổ chức hội thao, Cố Minh Tịch không tham gia. Cậu quá nổi bật trong hàng ngũ, sẽ gây ra bất lợi cho lớp trong việc thi đấu nên mặc dù được cô giáo Đới khuyến khích tham gia, cậu vẫn tự giác rút lui.

Cậu ngồi trên khán đài bên cạnh sân tập đóng vai một khán giả tiêu chuẩn, nhìn Bàng Sánh đi trong hàng, cô không cao nên được xếp vào hàng thứ hai trong đội xếp theo thứ tự từ thấp đến cao.

Cô diễu hành một cách rất nghiêm túc, tinh thần phơi phới, bộ ngực nhỏ ưỡn ra một cách kiêu ngạo, thực ra cũng tương đối đẹp mắt.

Đến lượt lớp Tạ Ích vào sân, Cố Minh Tịch nhìn thấy Tạ Ích là người cầm cờ. Lúc đi qua lễ đài chuyển từ đi đều sang đi diễu hành, Tạ Ích giương cao cờ của lớp mình, ngẩng đầu ưỡn ngực đi dưới ánh nắng.

Cậu ấy thực sự rất khôi ngô, đây là điều Cố Minh Tịch không thể không thừa nhận.

Cuộc thi chọn thành viên mới cho đội bóng bàn của trường Nhất Trung diễn ra vào ngày hôm sau của hội thao. Quy tắc thi rất đơn giản, tám mươi tư bạn vừa nam vừa nữ đã đăng ký được chia thành hai nhóm thi đấu trực tiếp để chọn ra bốn mươi hai người, sau đó thi đấu tiếp để chọn hai mươi một người. Bên cạnh đó huấn luyện viên sẽ chọn thêm chín người trong số những người thi đấu bị thua.

Cố Minh Tịch đi xem Bàn Sánh thi, Chu Nam Trung và Uông Tùng cũng đi, thậm chí cả Tưởng Chi Nhã nữa. Dĩ nhiên, cô ấy đi theo Cố Minh Tịch.

Bàn Sánh rất hồi hộp, Tạ Ích thì đứng cạnh chỉ đạo: “Cậu tranh chấp bóng không tốt nên phải cố chiến thắng cô ấy ngay từ khi phát bóng. Tranh chấp trong vòng ba lượt thì mới đánh, quá ba lượt thì thôi, phí sức vô ích.” Tạ Ích ghé sát vào tai Bàn Sánh: “Hãy dựa vào vận may, phải biết chọn góc, đối phương cũng hồi hộp lắm, nhìn cậu thế này còn tưởng cậu là cao thủ đó.”

Bàn Sánh: “Ý cậu là thực ra tớ đánh rất tệ?”

Tạ Ích cười xòa: “Nói rất tệ thì không đến nỗi, cùng lắm thì hơi tệ thôi. Tớ nói cậu thế này nhé, cậu học xù kiểu đánh của Đặng Á Bình đi, áp đảo đối thủ bằng khí thế. Cua, cậu chính là đệ tử của tớ, đừng để sư phụ mất mặt nhé.”

(2) Đặng Á Bình được coi là vận động viên bóng bàn vĩ đại nhất mọi thời đại với lối đánh tấn công cực kỳ dũng mãnh, luôn ôm sát bàn, tấn công dữ dội ngay từ quả giao bóng của đối thủ nên chị luôn khiến các đối thủ phải e dè.

Bàn Sánh đỏ mặt: “Vậy nhờ tớ thua thì sao?”

“Thua thì thôi, dù sao sau này tớ cũng ở trong đội tuyển, muốn đánh cứ đến tìm tớ là ok.” Tạ Ích đưa vợt bóng bàn của mình cho Bàn Sánh:

“Dùng vợt của tớ đi, dù sao cậu cũng không biết về vợt, vợt của tớ chắc chắn là vợt tốt nhất trường.”

Nghe xong lời dặn dò của Tạ Ích, Bàn Sảnh bước vào sân với khí thế hiên ngang cực kỳ hùng dũng. Được phát bóng trước, cô liền bắt chước Tạ Ích thổi thổi cây vợt rồi hô lên một tiếng ya đồng dục làm cô gái ở đầu bàn bên kia sợ chết khiếp.

Sau đó cô liền phát bóng.

Nhờ kiểu phát bóng kỹ xảo được Tạ Ích dạy cho, chỉ khẽ hất vợt một cái, quả bóng nhỏ đã xoáy vào góc bàn làm cô gái kia không kịp trở tay.

“Hãy ya!” Bàn Sảnh nắm tay hô thật to, nhảy lên nhảy xuống trông rất có tướng của một vận động viên bóng bàn chuyên nghiệp.

Tạ Ích đứng ngoài cười đến sắp ngắt xiu, Cố Minh Tịch ngồi xem mà đỏ mồ hôi như tắm, khóe miệng khẽ co giật. Uông Tùng ngồi cạnh cậu, nói: “Thật không ngờ Tiểu Sảnh chơi bóng bàn lại có phong cách thế!”

Cố Minh Tịch: “...”

Trận đấu đầu tiên đối phương có thể nói là bị Bàn Sảnh dọa nên thua, Bàn Sảnh hí hửng đập tay với Tạ Ích rồi chạy như bay tới bên cạnh Cố Minh Tịch.

Cô uống nửa chai nước, vui vẻ nói: “Cố Minh Tịch! Em thắng rồi!”

Tướng Chi Nhã ngồi cạnh bĩu môi: “Cậu hét to đến mức cả cái nhà thi đấu này đều nghe thấy!”

Bàn Sảnh hếch cằm lên cao: “Đó gọi là khí thế, cậu sao mà hiểu được chứ!”

Nhưng tới vòng hai, khí thế của Bàn Sánh không còn đất dụng võ nữa, rõ ràng cô gái kia có kỹ thuật tốt hơn cô, lại có tâm lý vững vàng, tiếng hô hào của Bàn Sánh không dọa được đối thủ và cũng không thể chiến thắng trong vòng ba lượt phát cầu nên nhanh chóng thất bại.

Cô ủ rũ trả vợt lại cho Tạ Ích, Tạ Ích nói: “Không sao, chẳng phải vẫn còn chín suất nữa sao, tớ giúp cậu tác động với huấn luyện viên.”

Cố Minh Tịch nhìn Bàn Sánh, thấy hai mắt cô hơi đỏ, rõ là có phần không phục. Cậu thở dài, nói: “Đừng buồn, thắng thua là chuyện thường tình của nhà binh. Em chưa được tập luyện bài bản, được vào vòng hai là tốt rồi.”

Bàn Sánh buồn bã nhìn cậu. Cố Minh Tịch ngẫm nghĩ rồi tranh thủ lúc không ai để ý liền thì thầm vào tai cô: “Mấy ngày nữa anh tặng em một cây vợt xịn một chút để em tập cho giỏi. Sang năm những thành viên cũ rút khỏi đội, em lại thử xem sao.”

Bàn Sánh: “Vợt xịn đắt lắm!”

“Ừa...” Cố Minh Tịch nói: “Coi như tặng trước quà sinh nhật sang năm.”

“Sinh nhật năm nay của em vừa qua mà.” Bàn Sánh cuống quýt: “Coi là quà Noel cũng được đó.”

“Được rồi, thì là quà Noel.” Cố Minh Tịch bật cười với cô.

Kết quả không cần đợi tới khi Cố Minh Tịch mua vợt, Tạ Ích đã mang tới cho cô một tin tốt, đó là cô đã được chọn vào đội bóng bàn, là một trong chín người kia.

Bàn Sánh vui hết cỡ, cảm thấy cuộc sống cấp ba thực sự quá tuyệt vời. Nhưng chẳng bao lâu sau, tâm trạng của cô liền sa sút tới tận đáy vực.

Sau khi chính thức vào học, trường Nhất Trung tổ chức một cuộc thi khảo sát đầu vào dành cho tất cả các học sinh lớp Mười. Sau khi có kết quả cuối cùng Bằng Sánh cũng hiểu thế nào là đầu voi đuôi chuột.

Cuối cùng cô cũng tin rằng năm người có điểm thi cao nhất nằm trọn trong lớp mình.

Bảng thành tích không chê vào đâu được của Văn và tiếng Anh cùng thành tích ổn định của Toán, Lý, Hóa, Tiêu Úc Tĩnh giành vị trí nhất khối. Xếp thứ hai là một cậu bạn tên là Ngô Mân, còn Cố Minh Tịch thì là người xếp thứ tư.

Còn Bằng Sánh, hồi lớp Tám, lớp Chín, cô luôn nằm trong top 20 của lớp chọn trường Nguyễn Phi, thậm chí có lần còn vào top 10, đã rất lâu rất lâu rồi cô không nếm trải tư vị xếp cuối.

Vậy mà trong lớp 10A2 có năm mươi hai học sinh, Bằng Sánh... là người đội số.

Thành tích của cô không phải quá kém, môn thấp nhất cũng được hơn bảy mươi điểm nhưng vẫn là người đội số.

Cơn ác mộng hồi lớp Bảy lại tái diễn. Sau kỳ thi khảo sát đầu vào là cuộc họp phụ huynh đầu năm, Bằng Sánh thực sự có cảm giác muốn chết quách đi cho xong.

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Cuộc Chia Xa Nho Nhỏ

Trong trí nhớ của Bàn Sánh, cô chưa bao giờ bị đứng cuối lớp trong bất cứ kỳ thi nào. Lần kém nhất trong đời chính là hồi xếp thứ bốn mươi một trong cuộc thi giữa học kỳ một lớp Bảy.

Giờ ra chơi, Bàn Sánh mặt dày tới lớp 10A8 tìm Tạ Ích, sau khi hỏi thăm cậu số điểm của một số người đứng cuối của lớp 10A8, cô đau khổ nhận ra ở lớp 10A8, nếu với thành tích của mình, gần như có thể giành được vị trí thứ tám, thứ chín tính từ dưới lên.

Mặc dù đều là tính từ dưới lên nhưng thứ tám, thứ chín và đội số thực sự có sự khác biệt vô cùng lớn về bản chất!

Tan học, Bàn Sánh đứng trước bảng thông báo ở văn phòng giáo viên của trường Nhất Trung, miệng mấp máy, mắt gián vào mấy tờ giấy ghi tên những người được điểm cao nhất trong kỳ thi vào đại học đã trắng bệch vì bị nắng chiếu lâu ngày do đã được dán lên đó từ mấy tháng trước.

Cố Minh Tịch đứng cạnh cô nhìn qua rồi hỏi với vẻ khó hiểu: “Bàn Bàn, em đang làm gì đó?”

“Đừng ồn! Em quên mất đếm đến bao nhiêu rồi.” Bàn Sánh rầu rĩ nói rồi tiếp tục lẩm bẫm trong miệng. Sau một hồi, cô hỏi Cố Minh Tịch: “Anh xem có phải trên bảng này liệt kê điểm số của tất cả các học sinh thi vào đại học năm nay của trường Nhất Trung?”

Nhìn những con chữ màu đen chi chít trên tấm bảng, Cố Minh Tịch gật đầu: “Đúng rồi, thậm chí cả những người chỉ thi vào cao đẳng cũng có

tên.”

“VẬY em tiêu rồi!” Bàn Sảnh bỗng nhiên thở dài thườn thượt, nói: “Ví dụ mỗi khóa tốt nghiệp gồm tám lớp, mỗi lớp năm mươi người thì tổng cộng là bốn trăm học sinh, nhưng ở đây chỉ có ba trăm bảy mươi sáu cái tên.”

Cố Minh Tịch nhìn cô mà khóe môi giật giật, Bàn Sảnh bưng mặt: “Ai bảo thi đỗ trường cấp ba trọng điểm thì chắc chắn sẽ đỗ đại học? Cố Minh Tịch, có lẽ sau này em không thi được vào đại học mất!”

“Sao có thể như vậy được?” Cố Minh Tịch an ủi: “Đây mới là lần thi khảo sát đầu năm, có phải nghỉ hè em không động bút làm bài gì hết không?”

Bàn Sảnh nhìn cậu như nhìn một dị nhân: “Nghỉ hè mà anh cũng làm bài cơ à?”

“Anh có làm mấy đề Toán Olympic, có học tiếng Anh nữa.” Cố Minh Tịch thở dài, “Em không hề đọc sách, không động bút làm bài, thảo nào kết quả thi đầu năm không tốt là đúng rồi. Yên tâm, sau khi chính thức vào học kỳ mới, em sẽ đuổi kịp chương trình thôi. Có chỗ nào không hiểu anh giảng cho.”

Nghe cậu nói vậy, trong lòng Bàn Sảnh cũng yên tâm hơn phần nào. Có Cố Minh Tịch ngồi cạnh ở lớp, có Cố Minh Tịch là hàng xóm ở nhà, Bàn Sảnh chẳng khác nào có được một vị gia sư miễn phí, kể cả có chỗ không hiểu cũng chẳng việc gì phải lo lắng.

Lúc Bàn Sảnh về nhà đưa bài thi cho Bàn Thủy Sinh ký tên, không ngờ bố cô bé lại cảm thấy con gái mình thi không tồi. Anh cho rằng học sinh ở trường cấp ba trọng điểm đều là những người học rất giỏi, chắc chắn đề thi sẽ khó hơn so với các trường cấp ba công lập nên những bài thi được

hơn bảy mươi điểm, tám mươi điểm của Bằng Sánh đã khiến anh đủ hài lòng rồi.

Dĩ nhiên Bằng Sánh không dám cho bố biết vị trí xếp thứ của mình trong lớp. Tối hôm họp phụ huynh, cô sang nhà Cố Minh Tịch, phấp phỏng chờ Bằng Thủy Sinh về.

Cô bám riết Cố Minh Tịch không buông, mãi đến khi ngoài phòng khách có tiếng Lý Hàm mở cửa đi vào.

Sắc mặt Bằng Sánh thoát cái trắng bệch, cô nằm lên giường Cố Minh Tịch, vùi mặt vào gối đầu của cậu, cứng đờ như một xác chết: “Cố Minh Tịch, vĩnh biệt!”

Bằng Sánh ủ rũ đi về nhà mình. Lúc đi ra phòng khách, Cố Minh Tịch nghe thấy tiếng bố mẹ đang nói chuyện trong phòng ngủ.

Lát sau Cố Quốc Tường đi ra gọi Cố Minh Tịch vào phòng làm việc của mình.

Anh ngồi xuống bàn nhưng không bảo Cố Minh Tịch ngồi mà để cậu đứng trước mặt mình.

Sau một thoáng trầm tư, Cố Quốc Tường lên tiếng: “Minh Tịch, bố nghe mẹ con nói lần này thi khảo sát, con đứng thứ tư của khối?”

“Vâng.” Cố Minh Tịch gật đầu, “Con thi Văn không tốt, bài tập làm văn... cuối giờ còn một chút nữa chưa viết xong, nên con vội vàng làm kết bài. Lý thi cũng không tốt lắm, con làm sai một bài.”

“Vì sao lại viết văn không kịp?”

“Con viết bằng chân, hơi chậm.” Cố Minh Tịch cúi gằm đầu xuống rồi lại ngước lên, “Nhưng con sẽ chăm chỉ luyện tập. Lần sau chắc chắn con sẽ

không chậm như vậy nữa đâu bố ạ.”

Cố Quốc Tường chăm chú nhìn con trai một lúc rồi nói: “Sau này trong xã hội chắc sẽ ngày càng ít viết tay mà chủ yếu sẽ dùng bàn phím gõ chữ là chính.”

Cố Minh Tịch: “?”

Cố Quốc Tường đứng dậy: “Nào, ngồi vào đây, bố dạy con dùng máy vi tính.”

Cố Minh Tịch bước tới ngồi vào bàn làm việc của Cố Quốc Tường với tâm trạng vừa thấp thỏm vừa chờ mong. Cố Quốc Tường khom lưng tháo bàn phím và chuột ra, chuyển vị trí từ mặt bàn xuống nền nhà rồi cắm lại như cũ. Anh chỉ vào cái nút to trên case máy tính: “Ấn vào nút này để khởi động máy.”

Cố Minh Tịch đưa chân ra ấn vào cái nút đó, ngón chân cái vừa đè xuống, đèn báo hiệu màu xanh dương liền sáng lên, tiếng quạt gió ro ro trong case cũng vang vọng. Màn hình xuất hiện thông báo hệ thống với dòng chữ Windows 98, sau đó màn hình chính hiện lên. Cố Quốc Tường nói: “Bố dạy con gõ chữ, bàn phím và chuột đặt tạm dưới nền nhà, khi nào dùng quen, bố sẽ đặt riêng một chiếc bàn thấp một chút để phù hợp với con. Thế là con có thể gõ chữ trên mặt bàn như làm bài tập vậy.”

Tâm trạng Cố Minh Tịch có phần phấn khích, cậu nhìn Cố Quốc Tường ngồi xõm bên chân cậu ấn chuột, mở ra một trang soạn thảo trắng tinh, anh gõ bàn phím, một hàng chữ liền hiện rõ trên màn hình.

“Kiểu đánh này gọi là ABC thông minh(1), chỉ cần con biết phiên âm của chữ là có thể đánh được. Nhưng con dùng chân, không thể luyện cách gõ mười ngón tay được, muốn đánh nhanh chỉ có cách chăm chỉ luyện tập mà thôi.”

(1) Chữ Trung Quốc là kiểu chữ tượng hình nên khi muốn đánh bằng bàn phím thì phải biết phiên âm của chữ thì mới nhập theo kiểu ABC được.

Cố Minh Tịch gật đầu, Cố Quốc Tường hướng dẫn sơ qua một lúc, cậu liền thử dùng hai ngón chân cái gõ vào bàn phím.

Bàn phím để thấp, Cố Minh Tịch lại hoàn toàn không biết cách sắp xếp chữ cái trên đó nên để nhìn được rõ, cậu không thể không khom lưng xuống thật thấp. Nhưng do ngón chân to hơn nhiều so với ngón tay, cậu không tiết chế được lực vừa đủ, nên chỉ cần vừa đặt ngón chân xuống thì đã hiện ra đến mấy chữ liền, khi đó Cố Quốc Tường sẽ chỉ cho cậu cách xóa.

Phải nói một lúc Cố Minh Tịch mới biết cách dùng ngón chân chậm chạp gõ từng chữ, từng chữ một, cảm giác đánh bàn phím thực sự rất kỳ diệu. Cậu cúi đầu, cẩn thận dùng ngón chân làm quen với cảm giác đó, nhìn thấy những lời muốn viết lần lượt hiện lên màn hình, cậu thấy thật vui vẻ.

Cố Quốc Tường đứng cạnh theo dõi một lúc rồi quay người đi về phía giá sách lấy một cuốn đặt lên mặt bàn: “Đây là sách đại cương về máy vi tính, lúc nào rảnh con có thể lấy ra đọc. Sau này mỗi tối con dành ra một tiếng tập sử dụng máy tính, bố sẽ dạy cho con cách sử dụng những phần mềm thông dụng như thế này.”

Cố Minh Tịch ra sức gật đầu thật mạnh, “Vâng, nhất định con sẽ học được.”

Cố Quốc Tường vỗ vai cậu: “Nhưng con phải hứa với bố là không được chơi game. Và sẽ luôn phải nằm trong top ba của khối của tất cả các kỳ thi.”

Cố Minh Tịch ngược lên nhìn bố mình rồi nghiêng răng gật đầu: “Con xin hứa!”

**

Bàng Sánh không đến mức phải vĩnh biệt Cố Minh Tịch. Mặc dù vẫn còn sống nhưng cô không tránh khỏi một trận mắng mỗ thậm chí của bố.

Sau khi chính thức vào học, Bàng Sánh nhận ra các môn tự nhiên ở cấp ba trở nên khó nhằn hơn rất nhiều, môn Toán bắt đầu từ hàm số. Xưa nay đây chính là điểm yếu của Bàng Sánh, thực sự có phần tối dạ không hiểu bài.

Vậy là nhiệm vụ của Cố Minh Tịch cũng tăng lên rất nhiều. Cậu phải đảm bảo làm cho Bàng Sánh hiểu được những kiến thức mới của ba môn Toán, Lý, Hóa; và phải đôn đốc cô phải chăm chỉ học thêm ngày càng nhiều từ mới và bài khóa tiếng Anh. Ngoài ra cậu còn phải lo cho việc học của chính mình, luyện tập để tăng tốc độ viết chữ bằng chân và làm hết một số lượng lớn bài tập.

Cậu hiểu bố đặt ra yêu cầu rất cao với mình, không phải cứ thi đỗ một trường đại học nào đó là được. Cố Quốc Tường thực sự đã yêu cầu Cố Minh Tịch phải thi đỗ các trường đại học thuộc top đầu, tốt nhất là những trường 985, thấp hơn cũng phải là các trường 211(3).

(3) 985 và 211 là tên hai dự án của chính phủ TQ về chương trình giáo dục 10 năm nhằm xây dựng các đại học đẳng cấp quốc tế. Các ngôi trường thuộc 2 dự án này đều là các trường đại học chính quy hàng đầu của nước này.

Vì vậy Cố Minh Tịch bắt đầu có cảm giác không có đủ thời gian. Mỗi tối Bàng Sánh đều sang nhà cậu làm bài, cậu còn đảm nhiệm trọng trách giảng bài cho cô. Trước khi cô sang, Cố Minh Tịch sẽ nhanh chóng ăn cơm và tập dùng máy tính một tiếng. Sau khi cô về, cậu mới làm việc của mình, bình thường phải qua mười hai giờ đêm mới ngủ.

Sáu giờ sáng hôm sau cậu đã phải dậy.

Cuộc sống kiểu này rất mệt nhưng cũng không kém phần phong phú. Chỉ là thỉnh thoảng Cố Minh Tịch cũng sẽ mơ hồ, ví dụ những khi Chu Nam Trung và Ưông Tùng nói chuyện với nhau về NBA hay giải bóng đá vô địch quốc gia Tây Ban Nha, Cố Minh Tịch sẽ giật mình vì đã lâu lắm rồi cậu không được xem đá bóng. Chưa nói đến xem đá bóng, ngay cả bản tin thể thao vào sáu giờ tối mỗi ngày mà trước đây cậu không bỏ buổi nào cũng đã bị gián đoạn từ lâu vì phải học máy tính.

Cố Minh Tịch nhớ tới những lời Bàn Sánh nói với mình hồi cấp hai về Tạ Ích. Hồi đó Bàn Sánh ngồi trên Tạ Ích nên rất thân thiết với cậu ấy. Lúc sang nhà Cố Minh Tịch làm bài tập, cô sẽ nói cho cậu nghe một vài chuyện về Tạ Ích. Tạ Ích có rất nhiều sở thích, ngoài chơi bóng bàn, chơi violon và thích xem truyện tranh, cậu còn thích nuôi chó, thích chơi game, thậm chí là thích chơi bài.

Theo lời Tạ Ích tự thừa nhận, mỗi ngày sau khi đi học về, đầu tiên cậu sẽ chơi game một lúc rồi ăn cơm, sau đó dắt chó đi dạo. Khi về mới làm bài tập, bình thường đến chín giờ là xong bài, cậu sẽ chơi violon một lúc, đọc truyện rồi đi ngủ.

Cố Minh Tịch hỏi Bàn Sánh: “Tạ Ích luyện violon muộn thế kia à? Vậy chẳng phải hàng xóm nhà cậu ấy sẽ điếc tai chết mất sao?”

Bàn Sánh thường nhìn cậu bằng ánh mắt “đúng là người không rành thế sự”, nói: “Nhà Tạ Ích là biệt thự ở tách biệt với những người xung quanh. Cậu ấy bảo phòng luyện đàn của cậu ấy được xây cách âm, bên ngoài hoàn toàn không nghe thấy tiếng đàn.”

Đó chính là cuộc sống của Tạ Ích: phóng khoáng, tự tại, vui vẻ và dễ chịu. Hình như cậu ấy chẳng bao giờ phải dành nhiều thời gian cho việc học nhưng lần nào thi cũng được điểm rất cao.

Cố Minh Tịch không nhớ mình đã được sống như vậy bao giờ hay chưa, cậu biết mình không dốt nát mà còn khá thông minh, học tập với cậu có thể nói là không mấy khó khăn nhưng nếu muốn giữ thứ hạng cao, cậu biết bản thân mình phải chăm chỉ, chịu khó và cố gắng hơn nữa.

Sau khi gia nhập đội bóng bàn, mỗi tuần Bàn Sảnh phải ở lại một tiếng vào thứ ba và thứ năm để luyện tập ở sân vận động.

Cố Minh Tịch phải đợi cô để cùng đi về, cậu không thích đợi ở lớp nên lần nào cũng tới nhà thi đấu, nơi rất đông người đã vì chơi bóng mà thân thiết với nhau. Cậu sẽ tìm một chỗ gần đó, tranh thủ thời gian học tiếng Anh.

Bàn Sảnh quen một cô bạn ở đội bóng bàn, chính là người đã loại cô trong cuộc thi tuyển chọn lần trước. Cô ấy tên là Trịnh Xảo Xảo, học lớp 10A5, mặc dù cái tên rất đáng yêu nhưng lại là người vô cùng chín chắn và điềm đạm.

Trịnh Xảo Xảo được bắt cặp với Bàn Sảnh để luyện tập nên tất nhiên cũng chú ý tới Cố Minh Tịch. Trong lúc đợi bàn trống, hai cô gái đứng cạnh nhau nói chuyện.

Trịnh Xảo Xảo hỏi Bàn Sảnh: “Cố Minh Tịch với cậu là thế nào vậy?”

Sau hơn một tháng kể từ ngày khai giảng, cả trường đã biết đến cái tên Cố Minh Tịch, một là vì cậu không có tay, hai là vì cậu học rất giỏi, lại có vẻ ngoài bắt mắt.

Bàn Sảnh đáp: “Cậu ấy ngồi cùng bàn với tớ.”

“Ngồi cùng bàn mà phải tới chờ cậu tập đánh bóng bàn hả?”

“Tớ và cậu ấy là hàng xóm, phải đi về cùng nhau.” Tiếp xúc nhiều, Bàn Sảnh rất thích Trịnh Xảo Xảo, cảm thấy cô ấy giống như một người chị của mình vậy. Cô nói, “Cậu ấy không có tay nên một mình ngồi xe rất bất tiện.”

“Cũng đúng.” Phóng tầm mắt nhìn Cố Minh Tịch phía xa, cậu đang ngồi một mình chơi ghế nghỉ, cuốn sách tiếng Anh đặt trên đùi, nhắm mắt nhắm bài, Trịnh Xảo Xảo bèn nói: “Cậu ấy chăm chỉ thật đấy, lần nào đến chờ cậu cũng tranh thủ học thuộc bài ở đó. Cậu ấy có phải một sách không?”

“Dĩ nhiên là không!” Bàn Sảnh nói: “Con người của Cố Minh Tịch rất thú vị!”

“Thú vị thế nào?”

Thế nhưng Bàn Sảnh lại không trả lời được câu hỏi này của Trịnh Xảo Xảo, bèn nói: “Dù sao ở với cậu ấy cũng không hề nhạt nhẽo.”

Đúng lúc này Tạ Ích đi tới đứng cạnh hai cô gái: “Hai cậu không tập đánh bóng lại đứng buồn chuyện, rảnh rồi nhỉ!”

Bàn Sảnh nói: “Có bàn đâu mà đánh!”

“Không có bàn thì phải nói với tớ chứ, để tớ sắp xếp cho cậu nhé!” Tạ Ích đánh bóng hăng say đến mức cả người đổ mồ hôi như tắm, gương mặt đỏ hây hây sau khi vận động mạnh. Cậu nói với Bàn Sảnh: “Cua, cậu chính là đệ tử của tớ, sư phụ sẽ che chở cho cậu.”

Bàn Sảnh cười khúc khích, ngón tay không ngừng vôn vê vạt áo.

Huấn luyện viên của đội lớn tiếng gọi Tạ Ích từ phía xa, Tạ Ích liền chạy về phía đó. Mười sáu tuổi cậu đã thực sự là một cậu thiếu niên hùng hực tuổi trẻ, cao hơn Cố Minh Tịch, gương mặt đẹp mỹ miều như ngọc, các

nét trên đó không chê vào đâu được, vóc dáng lại cân đối, đúng là nơi tập hợp tất cả sủng ái của trời đất dành cho một con người.

Tầm mắt Bàn Sảnh đuổi theo hình bóng Tạ Ích, mãi đến khi cậu đi theo huấn luyện viên ra khỏi sân vận động mới thu về. Trịnh Xảo Xảo nhìn cô một lát rồi hỏi: “Vậy cậu với Tạ Ích là như thế nào?”

“Tớ với cậu ấy học cùng trường cấp một và cấp hai.” Bàn Sảnh đỏ mặt, vội giải thích: “Cấp hai còn học cùng lớp nữa, tớ ngồi bàn trên cậu ấy.”

“Aha, Cua...” Vì Tạ Ích gọi Bàn Sảnh là Cua nên người trong đội bóng bàn cũng gọi cô là Cua giống cậu. Trịnh Xảo Xảo nói: “Có phải cậu thích Tạ Ích không?”

Thực ra đến cả bản thân Bàn Sảnh cũng không hiểu tâm tư của mình với Tạ Ích là thế nào.

Lúc đầu cô hâm mộ và khâm phục cậu, thấy cậu vừa đẹp trai lại thông minh, còn rất cá tính, là người đặc biệt nhất trong số tất cả con trai Bàn Sảnh quen biết từ bé đến giờ. Bàn Sảnh biết mình thích Tạ Ích nhưng cô luôn cảm thấy chữ “thích” này giống như fan hâm mộ thích thần tượng vậy. Bàn Sảnh không dám ôm ảo tưởng về Tạ Ích, mặc dù cô đọc rất nhiều truyện tranh kiểu như cô bé Lộ Lem và Hoàng tử nhưng cô vẫn chưa phi thực tế đến mức cho rằng một người Tạ Ích sẽ đem lòng yêu thích mình.

Nhưng sau đó Bàn Sảnh và Tạ Ích thân thiết hơn, cô dần nhận ra rằng Tạ Ích không phải một người khó tiếp xúc. Thoạt nhìn cậu rất lạnh lùng nhưng lại rất hòa nhã với Bàn Sảnh. Bàn Sảnh cũng cẩn thận giấu đi tình cảm đó của mình, lén lút ở bên nhìn trộm cậu.

Đối diện với câu hỏi của Trịnh Xảo Xảo, tất nhiên Bàn Sảnh sẽ không thừa nhận, cô tỏ thái độ như vừa nghe một câu chuyện cười, cười rữ

rượu một hồi rồi nói: “Đúng đấy đúng đấy, tớ thích Tạ Ích, tất cả con gái trong đội bóng bàn đều thích Tạ Ích mà!”

Tập xong Bàn Sảnh đeo cặp đi tới bên sân thi đấu. Cố Minh Tịch vẫn ngồi đó, đầu cúi xuống, quyển sách tiếng Anh mở trên đùi. Bàn Sảnh đi tới bên cạnh cậu mới giật mình nhận ra Cố Minh Tịch đang ngủ.

Sân vận động đông đúc và ồn ào, nhiều người sau khi ăn điểm còn kêu lên rất to, cả những tiếng vỗ tay rợp trời từ người xem bên cạnh, vậy mà trong hoàn cảnh như thế, Cố Minh Tịch vẫn có thể ngủ được.

Bàn Sảnh đặt tay lên vai cậu, cơ thể Cố Minh Tịch rung lên rồi choàng mở mắt làm cuốn sách trên đùi rơi xuống đất. Bàn Sảnh nhặt lên, nhìn nét mặt mơ màng như vừa tỉnh khỏi giấc mộng của cậu, bèn hỏi: “Đêm anh đi ăn trộm hay sao mà ngồi đây cũng ngủ được thế?”

Cố Minh Tịch chẳng màng tới ánh mắt của những người bên cạnh, giơ chân phải lên cao rồi dùng mu bàn chân dụi mắt, đáp: “Đêm qua chỉ được ngủ có bốn tiếng, thấy mệt.”

“Bốn tiếng?!” Bàn Sảnh giật mình, “Anh làm gì muộn thế?”

“Làm đề thi, khó quá nên không để ý giờ giấc, đến một giờ hơn mới xong.”

Bàn Sảnh: “Cố Minh Tịch, anh ngày càng hết thuốc chữa. Tối nay em không sang nhà anh nữa, anh đi ngủ sớm đi.”

“Không được.” Cố Minh Tịch ngược lên nhìn cô, ánh mắt quả quyết không cho thỏa hiệp: “Sắp thi giữa kỳ rồi!”

Bàn Sảnh nói: “Chỉ một hôm thôi, không sao đâu, em thấy mắt anh sắp không mở được ra nữa rồi.”

Cô giúp Cố Minh Tịch nhét sách vào cặp rồi đeo cặp sách lên vai cậu, kéo tay áo thể dục của cậu ra rồi vuốt lại cho phẳng phiu hơn.

Cố Minh Tịch vẫn lắc đầu: “Không được.”

“Tại sao chứ?”

“Bàng Bàng, anh sắp chuyển đi rồi.” Cậu không trả lời thẳng vào câu hỏi của cô mà cúi đầu hạ giọng nói: “Tối nay em sang nhà anh đi, bài tập hôm nay tương đối khó, anh sợ nếu không giảng cho em, em sẽ không làm được.”

Bàng Sánh im lặng đeo cặp cùng cậu đi ra khỏi sân vận động, hỏi: “Vậy anh không ngủ đủ thì phải làm sao?”

“Không sao.” Cố Minh Tịch nói, “Anh có thể ngủ trên xe bus một lúc.”

Đi đến cổng trường thì bỗng một chiếc xe đạp phóng vụt qua người họ, đó là một chiếc xe đạp địa hình chuyên nghiệp, tay lái rất thấp, Tạ Ích nhào người trên thân xe, không quên quay lại vẫy tay chào Bàng Sánh và Cố Minh Tịch: “Bye bye!”

Giữa tháng mười, nhiệt độ giảm mạnh nhưng trên người Tạ Ích vẫn là chiếc áo ngắn tay, cậu buộc áo khoác bên hông, thỉnh thoảng sẽ nhấc mông ra khỏi yên xe đạp, chiếc xe đó có tốc độ rất lớn, Bàng Sánh còn chưa kịp bye bye thì Tạ Ích đã biến mất như một cơn gió.

Cô không còn khen “Tạ Ích ngầu quá!” trước mặt Cố Minh Tịch như hồi lớp bảy nữa, mà chỉ ngần ngại nhìn góc đường nơi cậu thiếu niên đó biến mất, hồi lâu mới định thần lại, nói: “Đi thôi Cố Minh Tịch!”

Trên chiếc xe bus về nhà, hai người có ghế ngồi. Cố Minh Tịch nói mình sẽ ngủ một lát còn Bàng Sánh tập bóng bàn mệt nên cũng ngả đầu vào

vai cậu, nhắm nghiền hai mắt.

Cô chẳng cảm thấy hành động này có gì không ổn, xe bus bon bon chạy trên đường, Bàn Sảnh cũng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ trên bờ vai Cố Minh Tịch. Còn hai mắt Cố Minh Tịch thì chậm rãi mở ra.

Cậu hướng ánh mắt nhìn ra con đường tấp nập trong giờ cao điểm buổi tối bên ngoài cửa xe. Ai nấy đều tỏ ra vội vã, gương mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi. Cố Minh Tịch biết bản thân mình cũng giống như họ.

Điều này đúng là có phần đáng buồn nhưng có lẽ cuộc sống là vậy, có bao nhiêu người được như Tạ Ích, tự do tự tại, không chút trói buộc?

Nhất là Cố Minh Tịch cậu, thực chất mục tiêu lớn nhất trong cuộc đời này mà cậu đặt ra là có được một cuộc sống bình thường như những người khác.

Tạ Ích là một người đặc biệt, còn Cố Minh Tịch thì không muốn đặc biệt một chút nào.

Trong cuộc thi giữa học kỳ, thành tích của Bàn Sảnh có tiến bộ hơn, cô xếp thứ sáu từ dưới lên ở lớp.

Sau khi biết điểm số của cô, Tạ Ích nói tổng điểm như vậy mà ở lớp 10A8 thì có thể ở top giữa, chứ chắc chắn không đến mức xếp cuối. Bàn Sảnh hỏi cả Trịnh Xảo Xảo, cô ấy cũng bảo điểm số của Bàn Sảnh bằng những người đứng giữa của lớp 10A5.

Bàn Sảnh có thể khẳng định chắc chắn hơn rằng chính vì Cố Minh Tịch nên cô mới bị xếp vào lớp 10A2 đáng sợ này.

Cố Minh Tịch giành được vị trí thứ ba của cả khối.

Đối với thứ bậc này, mặc dù ngoài miệng cậu không nói nhưng Bàn Sảnh biết cậu có phần thất vọng. Cố Minh Tịch đã rất liều mạng nhưng vẫn không thể vượt qua Tiêu Úc Tĩnh và Ngô Mân.

Tiêu Úc Tĩnh như một người lạc loài ở lớp 10A2 mặc dù cô ấy không phải người lạnh lùng mà luôn nở nụ cười tươi tắn, đối xử với mọi người đầy lịch sự và khách sáo. Nhưng rõ ràng quan hệ của cô ấy với các bạn trong lớp không lấy gì làm tốt đẹp.

Bàn Sảnh cho rằng con trai không chơi với Tiêu Úc Tĩnh là vì cô ấy học quá giỏi, khiến đám con trai thấy rất áp lực. Còn vì con gái không chơi với cậu ấy thì dễ hiểu hơn, điều kiện gia đình của Tiêu Úc Tĩnh không tệ, quần áo không phải loại rẻ tiền, bề ngoài thùy mị, lại sở hữu thành tích học tập tốt đến không tưởng và luồng không khí lạnh lẽo tỏa ra từ cơ thể, ai lại muốn chơi với người như thế kia chứ?!

Tiêu Úc Tĩnh có vẻ không hề bận tâm, lúc nào cũng cô độc một mình, ngoài người ngồi cạnh, cô ấy không bao giờ nói chuyện với người khác, cả ngày chỉ ngồi ở chỗ của mình không biết làm gì.

Một lần Bàn Sảnh giả vờ vô tình đi qua chỗ Tiêu Úc Tĩnh, để lạng lẽ xem xem cô ấy đang làm gì, liền sợ chết khiếp.

Không ngờ Tiêu Úc Tĩnh lại đang chăm chú đọc một cuốn tiểu thuyết bản gốc bằng tiếng Anh.

Lúc kể chuyện này cho Cố Minh Tịch nghe, cô chực khóc: “Lớp 10A2 thật đáng sợ, toàn là người ngoài hành tinh thôi! Em muốn chuyển lớp, huhuhu...”

**

Cuối tháng mười một, Bàn Sảnh nhận ra nhà số 502 đối diện rất bận rộn, ngày nào cũng có bao nhiêu người ra ra vào vào. Cho đến một hôm

Bàng Sánh nhìn thấy thợ sửa chữa đến dỡ điều hòa ở nhà hàng xóm ra.

Lúc sang nhà Cố Minh Tịch làm bài, cô nhận ra phòng cậu trở nên vô cùng bừa bộn.

Cố Minh Tịch nói với cô rằng cậu sắp chuyển đi, đang thu dọn đồ đạc.

Gia đình Cố Minh Tịch chính thức dọn đi vào một buổi sáng cuối tuần đầu tháng mười hai.

Do chức vụ của Cố Quốc Tường ở công ty nên có rất nhiều người trong nhà máy đến giúp anh chuyển nhà. Một chiếc xe tải chở hàng của công ty kim khí đỗ dưới sân, từng tốp công nhân trong nhà máy đi lên gác dọn lần lượt những đồ gia dụng, đồ điện còn dùng được và cả những thùng đựng đồ dùng lặt vặt và quần áo mà Lý Hàm đã xếp gọn trước đó xuống dưới.

Bên ngoài ồn ào suốt cả buổi sáng còn Bàng Sánh thì cuộn tròn trong ổ chăn của mình. Máy ngày nay đang có không khí lạnh, bên ngoài lạnh căm căm, chỉ có trong chăn là ấm thôi.

Bàng Thủy Sinh cũng sang nhà hàng xóm giúp một tay, Kim Ái Hoa vào gọi Bàng Sánh: “Sánh Sánh, Minh Tịch tìm con này!”

Bàng Sánh vùi đầu vào sâu trong chăn, “Mẹ bảo anh ấy là con ngủ chưa dậy!”

“Đã mấy giờ rồi mà còn chưa dậy, Minh Tịch sắp phải dọn đi rồi, con không ra nói chuyện với anh à?!”

“Có gì mà nói chứ, ngày nào chẳng gặp ở trường!” Bàng Sánh vẫn không thèm chui đầu ra ngoài, “Phiền phức thế nhỉ, con buồn ngủ lắm!”

Đến trưa nhà hàng xóm im ắng hẳn, Bàng Thủy Sinh mang một thùng lớn vào phòng Bàng Sảnh: “Vẫn chưa dậy à?!” Anh đặt thùng giấy xuống đất rồi nói: “Này, Minh Tịch bảo tặng hết cho con những thứ này, nó nói toàn những đồ con thích.”

Bàng Sảnh ngồi dậy ngay lập tức: “Cố Minh Tịch đâu rồi?”

“Đi xuống dưới rồi, xe sắp chạy rồi.”

Bàng Sảnh vội vén chăn đi ra khỏi giường, mặc áo len rồi chạy ra ban công ở phòng ngủ chính.

Cô mở cửa sổ, ghé sát vào lan can, gió lạnh liền ùa tới làm hai má cô ran rát. Bàng Sảnh nhìn chiếc xe tải đầy ắp đồ đạc dưới sân, mấy người đang chằng buộc những thùng đồ cuối cùng. Cô cũng nhìn thấy Cố Minh Tịch, một người công nhân đang đỡ cậu lên xe. Buồng lái của xe tải rất cao, phải bám vào tay vịn mới lên được, Cố Minh Tịch được người ta đỡ hông đẩy lên. Thế rồi cậu bất ngờ ngược lên nhìn tầng năm qua cửa kính xe.

Chẳng hiểu lúc đó nghĩ thế nào mà Bàng Sảnh vội ngồi xổm xuống nền nhà, trốn sau lan can.

Sau đó dưới sân vọng lên tiếng khởi động xe ầm ĩ. Tiếng xe từ gần đến xa, cuối cùng Bàng Sảnh cũng đứng dậy, nhìn theo chiếc xe chở Cố Minh Tịch nhanh chóng rời khỏi khu tập thể kim khí.

Cô ngơ ngác nhìn theo lâu thật lâu, lúc Bàng Thủy Sinh cầm áo khoác đến phủ thêm cho con gái, anh thấy con bé đã khóc tức tưởi tự bao giờ.

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Ngày Tận Thế

Những món đồ nằm trong chiếc thùng mà Cố Minh Tịch để lại cho Bàn Sảnh đa số là đồ cũ.

Bàn Sảnh ngồi cạnh chiếc thùng, lần lượt lấy từng món đồ ra ngoài. Trong thùng đa số là truyện tranh, từng bộ truyện đầy đủ không thiếu quyển nào, còn mới đến tám mươi phần trăm, toàn là những bộ truyện Bàn Sảnh thích nhất hồi cấp hai. Hồi đó cô không có tiền mua, Cố Minh Tịch liền đi mua rồi bảo cô thích xem thì sang nhà cậu lấy. Bây giờ cậu chuyển đi và để lại những cuốn truyện này cho cô.

Còn có một chiếc máy chạy đĩa CD cầm tay hiệu Panasonic. Bàn Sảnh biết chiếc máy này rất nhiều tiền, Lý Hàm bỏ ra hơn hai nghìn để mua nó về. Bàn Sảnh cũng hiểu tại sao Cố Minh Tịch lại tặng chiếc máy này cho mình, bởi vì từ khi nó được mua về đến nay đa số đều được vận hành dưới bàn tay Bàn Sảnh.

Đặt cùng chiếc máy là hơn chục đĩa CD tuyển tập các bài hát của một số ca sĩ đang hot hiện nay, cũng đều là những ca sĩ mà Bàn Sảnh thích. Nhớ lại lúc cùng Cố Minh Tịch đi vào cửa hàng bán đĩa, lúc nào cô cũng cầm các CD tuyển tập lên và nói: “Cố Minh Tịch, bài hát chủ đề của CD này rất hay nhé! Em nghe đi nghe lại trên radio đó.”

Cố Minh Tịch liền nói: “Vậy hả? Để anh mua về nghe thử.”

Bàn Sảnh lại mặt dày nói: “Nghe xong anh cho em mượn nghe nhé.”

Cố Minh Tịch sẽ ngoảnh đi, đáp: “Không cho mượn!”

“Anh thật hẹp hòi!”

Cuối cùng, dĩ nhiên cậu sẽ không keo kiệt.

Và đến cuối cùng của cuối cùng, những ca sĩ cũng như các tuyến tập mà Bàn Sảnh yêu thích, cậu đều để lại cho cô.

Ngoài ra còn có một số đồ vật nhỏ khác, toàn là những thứ đồ chơi được Bàn Sảnh buột miệng khen “xinh quá” hay “cái này hay thế, cho em mượn chơi một lúc” trong những lần vào phòng Cố Minh Tịch. Chẳng hạn một chiếc đồng hồ cát cực kỳ tinh xảo, một quả táo bằng thủy tinh, một bức tượng nhỏ của nhân vật nào đó trong truyện tranh Nhật, và còn một tập ký họa rất dày.

Trong tập ký họa là những nhân vật manga mà Bàn Sảnh yêu thích. Cô không biết thì ra trước khi Cố Minh Tịch vẽ cho cô đều phải vẽ nháp. Và cuốn ký họa này chính là tập hợp những bản nháp của cậu.

“Đúng là coi mình như bãi rác.” Ngoài miệng nói vậy nhưng Bàn Sảnh lại thấy mũi cay cay. Sau khi lấy hết đồ ra khỏi thùng, Bàn Sảnh phát hiện dưới đáy là một chiếc hộp nhỏ được đóng gói cẩn thận, mở ra xem mới biết bên trong là một cái vợt đánh bóng bàn.

“May mà cũng có đồ mới.” Bàn Sảnh lấy chiếc vợt ra, cầm trên tay vung thử, khoe môi bất giác cong lên.

Trong giờ tập đánh bóng bàn, Tạ Ích nhìn thấy chiếc vợt mới trên tay cô.

“Ái chà chà, cậu mua từ bao giờ đấy?” Tạ Ích cầm vợt của Bàn Sảnh lên nhìn thật kỹ, còn thử vung vẩy vài cái. Khung vợt là gỗ thô, nhìn không mấy bắt mắt, mặt trên dán keo màu đỏ.

Bàn Sảnh không hiểu ý cậu, liền đáp: “Có người tặng cho tớ.”

Tạ Ích nói: “Cây vợt này của cậu phải đến mấy trăm nghìn, quá xịn với người mới tập đánh.”

Bà Bàn Sảnh mỗi tháng chỉ được cho sáu mươi đồng tiêu vặt giắt thót tim: “Mấy... mấy trăm?”

“Ừ, ít nhất là tám trăm, thậm chí có thể hơn một nghìn.” Tạ Ích chỉ vào LOGO in trên cây vợt cho Bà Bàn Sảnh nhìn: “Stiga, nhãn hiệu của Thụy Điển, mặc dù hơi đắt nhưng dùng rất thích.”

“Sao lại đắt thế chứ?!” Bà Bàn Sảnh trợn mắt: “Tớ thấy vợt DHS trong siêu thị có ba mươi đồng! Hai cái này có gì khác nhau chứ?!”

“...” Tạ Ích khẽ búng tay lên trán cô, “Đồng hồ bán ở vỉa hè mười đồng một cái cũng có, đồng hồ bán ở trung tâm thương mại có giá đến mấy nghìn, mấy chục nghìn, chẳng phải chỉ để xem giờ thôi sao, cậu nói xem có gì khác nhau chứ?!”

Bà Bàn Sảnh nghiêm mặt đáp: “Đúng là tớ cảm thấy chẳng có gì khác nhau cả.”

Tạ Ích cười sảng sặc: “Tớ không nói lại cậu, chăm chỉ mà tập luyện, đừng lãng phí cây vợt và phụ lòng người tặng vợt cho cậu.”

Cậu vừa nói xong thì tầm mắt Bà Bàn Sảnh liền hướng về rìa sân theo thói quen, thế nhưng lần này cô lại không nhìn thấy người đó.

Bấy giờ cô mới nhớ ra Cố Minh Tịch đã chuyển nhà nên tan học cậu sẽ đi về một mình, không còn đến sân vận động chờ cô nữa.

Khu nhà mới của Cố Minh Tịch tên là Tân Uyển của công ty Kim Khí, nằm ở phía Tây của trường Nhất Trung trong khi khu tập thể Kim Khí thì lại nằm ở phía Đông của ngôi trường này.

Điều này đồng nghĩa với việc khi học, Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch cùng đi ra khỏi cổng trường thì một người sẽ rẽ trái còn người kia rẽ phải, chứ không còn đi chung một con đường nữa.

Tối về đến nhà, Bàn Sảnh vẫn canh cánh mãi trong lòng về cây vọt có giá mấy trăm nghìn đó. Cô đứng trước cửa phòng báo cáo với bố mẹ là có một bài không làm được, muốn gọi điện cho Cố Minh Tịch.

Ngồi trong phòng khách, Bàn Sảnh bấm số điện thoại cố định nhà Cố Minh Tịch. Người nhắc máy là Cố Quốc Tường, Bàn Sảnh liền nói: “Bác ơi cháu là Bàn Sảnh đây ạ, Cố Minh Tịch có nhà không ạ, cháu có một bài tập muốn hỏi anh ấy.”

Cố Quốc Tường im lặng một lúc rồi nói: “Có, để bác gọi nó ra nghe điện. Nhưng... Sảnh Sảnh, bác gợi ý cháu thế này, sau này nếu có bài nào không làm được thì hãy để đến hôm sau đi học mà hỏi thầy cô giáo. Dù sao Minh Tịch cũng không còn ở cạnh nhà cháu nữa, chương trình học bây giờ lại nhiều, bản thân nó cũng rất vất vả.”

Bàn Sảnh chờ đợi, bèn nói: “Vâng cháu biết rồi ạ, cháu xin lỗi bác, lần sau cháu sẽ không, cháu...”

Bất ngờ một giọng nói loáng thoáng vọng ra từ trong ống nghe: “Bố, Bàn Sảnh gọi đến ạ?”

Bàn Sảnh im lặng, Cố Quốc Tường ừm một tiếng, đầu dây bên kia vọng vào tiếng chuyển ống nghe rồi sau đó là giọng nói trong trẻo của Cố Minh Tịch, vẻ vui mừng nồng đượm: “Bàn Bàn?”

“Vâng, em đây.” Giọng Bàn Sảnh ứ dột thấy rõ.

“Có bài nào không làm được à? Môn nào? Nói cho anh biết đi.”

“Không phải...” Bàn Sảnh cắn môi nói thật với cậu, giọng thật khẽ:
“Em chỉ muốn nói chuyện với anh thôi.”

“Hả?” Cố Minh Tịch lấy làm ngạc nhiên, rồi cũng hạ thấp giọng nói:
“Em sao thế?”

Nghĩ đến mục đích ban đầu khi mình gọi cuộc điện thoại này, Bàn Sảnh liền trách móc Cố Minh Tịch: “Hôm nay Tạ Ích nói với em là cây vợt anh tặng rất đắt, tại sao anh lại mua cây vợt đắt như vậy cho em? Bố mẹ anh có biết không hả? Nếu bố em mà biết em nhận quà đắt tiền như vậy của anh, chắc chắn bố sẽ mắng em!”

“Vì chuyện này mà em gọi điện cho anh?” Cố Minh Tịch chậm chậm lên tiếng, “Em yên tâm không ai biết đâu. Anh mua bằng tiền tiền vặt của mình, bình thường anh không tiêu nhiều tiền nên lâu lâu cũng tích cóp được một ít.”

Bàn Sảnh vẫn thấy rất ngại, liền nói: “Còn nữa, anh chuyển nhà thì cứ chuyển, tại sao để lại cho em nhiều đồ như vậy? Cả chiếc máy chạy CD kia, nếu mẹ anh phát hiện không thấy nó ở nhà thì sao?”

“Anh ra ngoài một mình cũng không tiện nghe nhạc.” Ý cười thấp thoáng trong giọng nói của Cố Minh Tịch: “Sau này có cơ hội ra ngoài cùng nhau, em hãy mang nó đi cùng, mỗi đứa sẽ nghe một bên tai nghe như ngày xưa.”

Bàn Sảnh liền không biết nói gì nữa. Thấy cô không nói gì, Cố Minh Tịch hỏi: “Sao vậy, em không thích mấy món đồ anh tặng em à? Mặc dù là cũ, nhưng... thực ra đều bị em làm cũ mà.”

“Nói vớ vẩn!” Bàn Sảnh chán nản kêu lên, “Đúng rồi Cố Minh Tịch, em còn chưa hỏi anh, vậy anh tặng em mấy cuốn đề mẫu tiếng Anh, bộ đề Toán, Lý, Hóa mới tinh là ý gì?!”

**

Những cây ngô đồng Pháp bên đường chỉ còn trơ trụi cành không. Mùa đông tới, rất nhiều hộ gia đình trong khu tập thể kim khí lục tục chuyển tới Tân Uyển.

Bàng Sảnh bắt đầu đi học bằng xe đạp. Lúc đến nhà để xe lấy xe, cô cảm nhận được một cách rõ ràng rằng lượng xe ở đây ngày càng ít đi.

Ông lão Tăng ở phòng trực ban vẫn ngồi trước cửa phòng hút thuốc như mọi khi, trên bếp than đang đun thứ gì đó. Lúc đạp xe về, Bàng Sảnh sẽ chào ông: “Cháu chào ông Tăng!”

Ông Tăng sẽ cười khà khà nói: “Mập đấy à, Minh Tịch đi rồi nên chỉ còn mình cháu thôi nhỉ?”

Ngoài chuyển nhà, việc di dời nhà máy cũng bắt đầu được tiến hành. Nhà máy mới ở Thành Tây đã bắt đầu đi vào sản xuất, diện tích rộng hơn nhà máy cũ trong nội thành rất nhiều, thiết bị cũng tiên tiến hơn, còn có một khu nhà văn phòng kiểu mới.

Nhưng tất cả những điều này đều không có bất cứ liên quan gì đến gia đình nhỏ của Bàng Sảnh.

Qua sự giới thiệu của Cố Quốc Tường, Bàng Thủy Sinh tới làm việc tại một xí nghiệp tư nhân, vẫn là công nhân hàn điện, lương cao hơn trước nhưng cường độ làm việc cũng tăng lên rất nhiều, cứ ba ngày thì hai ngày phải làm thêm giờ, tiền lương làm thêm giờ cũng rất khá.

Còn Kim Ái Hoa thì hàng ngày sẽ đi xe bus của công ty đến làm việc tại nhà máy mới ở Thành Tây, chị không còn là nhân viên của bộ phận tài vụ nữa mà chuyển sang làm thủ kho. Mặc dù kho hàng có một phòng nghỉ có lắp điều hòa nhưng trong giờ làm việc, chị chỉ có thể mặc bảo hộ lao động thật dày chịu đựng những cơn gió rét căm căm trong kho hàng trống

trái. Lạnh còn dễ đối phó chứ chỉ cần nghĩ đến mùa hè năm sau, nhiệt độ cao ngất trong kho mới là thử thách sức chịu đựng của con người.

Hôm nào Kim Ái Hoa tan ca về đến nhà cũng đã tối muộn, Bàn Thủy Sinh lại suốt ngày phải làm thêm giờ, vì vậy Bàn Sảnh thường gặp phải cảnh vườn không nhà trống sau mỗi buổi đi học về.

Cô đã học được cách vo gạo và cắm cơm bằng nồi điện, còn thức ăn thì mới đợi bố mẹ về nấu, nếu đói quá thì đành úp mì ăn liền ăn tạm.

Lúc ăn mì, cô sẽ nhớ tới căn nhà số 502 đối diện, căn nhà đó đã bị bỏ không suốt một thời gian dài. Bàn Sảnh có hỏi bố là sau khi thu hồi, công ty Kim khí sẽ xử lý nó như thế nào. Bàn Thủy Sinh nói: “Chắc là sẽ xếp cho những công nhân trẻ mới vào nhà máy ở xem như là ký túc xá của công ty, chứ không biến thành tài sản riêng của công nhân nữa.”

Khi đó Bàn Thủy Sinh nhận được bảy vạn tiền chấm dứt hợp đồng lao động. Anh bỏ ra bốn vạn mua đứt quyền sở hữu căn nhà số 501, và kể từ đó, anh không còn bất cứ mối quan hệ nào với công ty kim khí nữa.

Đến tháng một năm sau, quá trình di chuyển nhà máy của công ty Kim khí gần như đã hoàn thành toàn bộ, chỉ còn lại một vài công việc cuối cùng. Thậm chí cửa chính của nhà máy cũ còn bị dán giấy niêm phong, lúc đạp xe qua đó, Bàn Sảnh vẫn chưa thể quen ngay với việc một mảnh đất vốn dĩ bị chiếm bởi một nhà máy rộng lớn giờ lại trở nên trống trải và hiu quạnh đến thế.

Cô vẫn nhớ như in không khí ngày trước ở đây mới náo nhiệt và sôi động làm sao, hàng trăm, hàng nghìn công nhân ra ra vào vào, trong nhà máy có phòng chiếu phim, nhà tắm công cộng, nhà trẻ, hội trường, thậm chí còn có cả một bệnh viện nhỏ.

Bàn Sảnh sinh ra và lớn lên tại nơi đây, công ty Kim khí giống như một hình ảnh thu nhỏ của xã hội rộng lớn vào thời điểm đó, đã khắc sâu

vào tâm khảm cô. Mười mấy năm qua đi, hòa nhịp với thế giới biến động từng ngày ngoài kia, nơi này cuối cùng cũng hoàn toàn thay hình đổi dạng.

Trong cuộc thi cuối học kỳ một lớp Mười, thành tích của Bàn Sảnh thụt lùi một bậc, là người đứng thứ năm của lớp từ dưới lên.

Đội số, thứ sáu từ dưới lên, thứ năm từ dưới lên... Cô đã tê dại, đã hoàn toàn chấp nhận thân phận mới – là học sinh học kém và chậm tiến của lớp rồi.

Trở về sau buổi họp phụ huynh, Bàn Thủy Sinh liền phủ đầu bằng một trận mắng mỏ: “Minh Tịch xếp thứ ba của khối, thứ ba của khối! Còn con thì sao? Đứng thứ năm từ dưới lên của lớp! Khóa của con có hơn bốn trăm năm mươi học sinh, có lẽ con chính là những người kém nhất, xếp cuối cùng! Con không thấy xấu hổ hay sao?!”

Bàn Sảnh khóc không ra nước mắt, cô rất muốn nói với bố là cô đã hỏi thăm rồi, với thành tích của mình có lẽ xếp khoảng thứ ba trăm năm mươi của khối.

Trong kỳ nghỉ Tết, Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch có hẹn đến nhà mới của cậu chơi.

Trước đó, vào thời điểm trang trí nhà mới, Bàn Sảnh đã đến chơi một lần, lúc đó đồ gia dụng và đồ điện còn chưa được lắp đặt mà mới xong các phần chính là trần, tường, nền nhà, điện nước. Tới khi Cố Minh Tịch dọn nhà, lại gần với thời gian thi cuối kỳ nên Bàn Sảnh chưa có dịp đến lần nữa.

Một mình cô đi xe bus mất hơn một tiếng mới đến trạm cuối cùng. Vừa xuống xe đã thấy Cố Minh Tịch đứng đợi ở đó.

Bàn Sảnh chạy về phía cậu, trách: “Sao lại tới đón em làm gì, em biết đường mà!”

Cố Minh Tịch chỉ cười: “Phải đi bộ hơn mười phút nên anh muốn tới đón em!”

Cùng Cố Minh Tịch đi bộ trên đường, Bàn Sảnh nhận ra con đường cái còn hoang vắng quạnh hiu vào nửa năm trước giờ đã có phần náo nhiệt hơn. Xe cộ nhiều, các hàng quán ven đường cũng bắt đầu có, không còn vắng vẻ như lần cô và Cố Minh Tịch đầu tiên đến đây vào mùa hè năm ngoái.

Thấy Bàn Sảnh xách theo một túi nilon màu đen, Cố Minh Tịch tò mò hỏi: “Em mang gì tới vậy?”

“À...” Bàn Sảnh mở túi cho cậu xem, “Bố em làm ba con vịt rưới nước tương, với một ít Lạp Xưởng của bà nội em nữa. Bố em nói từ nhỏ bác Cố đã thích ăn Lạp Xưởng của bà nội em làm.”

“Ừ, đúng là bố anh rất thích.” Cố Minh Tịch gật đầu, “Nhưng anh thích vịt rưới nước tương hơn, món đó bố em làm rất ngon. Anh còn nghĩ năm nay không được ăn chứ!”

Bàn Sảnh nở nụ cười hồn nhiên.

Cố Minh Tịch hỏi: “Em xách có nặng không?”

“Hơi hơi.” Bàn Sảnh ước chừng cân nặng, mỉm cười: “Nhưng nghĩ đến mang đồ ăn ngon đến cho anh, em xách được!”

Bàn Sảnh đi theo Cố Minh Tịch đến nhà cậu. Đang trong đợt nghỉ Tết nên cả Cố Quốc Tường và Lý Hàm đều ở nhà. Lý Hàm đón lấy túi nilon trên tay cô rồi bảo Cố Minh Tịch đưa Bàn Sảnh đi thăm quan nhà mới.

Chẳng đợi Lý Hàm cho phép, đôi mắt của Bàn Sảnh đã sớm liếc nhìn bốn xung quanh nhà. Trong nhà có đồ đạc và hơi người nên rõ ràng ấm áp

và đáng yêu hơn nhiều. Bàn Sảnh thấy nhà Cố Minh Tịch rất đẹp, vừa rộng rãi vừa sáng sủa, lại còn có mùi sơn thoang thoảng nữa.

Cô đặc biệt chú ý đến căn phòng phía Nam của phòng ngủ chính, phát hiện nó tạm thời đang trở thành một nhà kho, chẳng có gì ngoài mấy thùng các tông và những đồ không dùng tới.

Tham quan xong, Cố Minh Tịch dẫn Bàn Sảnh vào bếp. Lý Hàm đang chuẩn bị bữa trưa, Cố Minh Tịch hỏi: “Mẹ ơi trưa nay ăn gì ạ?”

Lý Hàm nói: “Cá quả thái lát, thịt bò kho, canh gà nấu với ngô và mấy món khác nữa.”

“Ngon quá!” Bàn Sảnh níu tay Lý Hàm: “Lâu lắm rồi cháu không được ăn cơm bác nấu! Cháu thích nhất món canh gà của bác!”

“Bác nấu món đó theo kiểu ở quê bác.” Cũng đã lâu rồi Lý Hàm không gặp Bàn Sảnh, chị mỉm cười nói: “Sảnh Sảnh thấy nhà mới của Minh Tịch thế nào?”

“Đẹp lắm ạ!” Bàn Sảnh khen thật lòng, rồi cô chớp chớp mắt, nói tiếp: “Nhưng hình như có một phòng vẫn chưa bày đồ đạc.”

“À... Ừ...” Sắc mặt Lý Hàm thoáng ngại ngùng liền sai Cố Minh Tịch: “Ôi trời, hai đứa nhỏ đừng luận quần trong bếp nữa, Minh Tịch đưa Sảnh Sảnh ra phòng khách xem ti vi đi.”

Lúc Bàn Sảnh đi theo Cố Minh Tịch ra phòng khách thì nhìn thấy Cố Quốc Tường đang lạnh nhạt xem ti vi trên sofa. Anh vẫn ngồi đó từ khi Bàn Sảnh vào nhà đến giờ, ngay cả lúc Bàn Sảnh chào, anh ta cũng chỉ gật đầu với cô bé.

Thấy Cố Quốc Tường như vậy, Bàn Sảnh hơi sợ sệt, bèn giật nhẹ tay áo Cố Minh Tịch: “Cố Minh Tịch.”

“Hả?” Cố Minh Tịch quay lại.

Bàng Sảnh khẽ nói: “Hay là vào phòng anh chơi đi.”

Dĩ nhiên Cố Minh Tịch cũng thấy thái độ của Cố Quốc Tường, cậu thấy hơi buồn nhưng vẫn gật đầu: “Ừ.”

Phòng cậu hướng Bắc, cửa sổ nhìn ra đường cái, nhưng vì ở trên tầng cao mà xe cộ lại không nhiều nên chỉ cần đóng cửa sổ là không còn nghe thấy tiếng ồn gì nữa.

Bàng Sảnh loanh quanh mấy vòng trong phòng mới của Cố Minh Tịch, tò mò sờ hết thứ này đến thứ nọ. Phòng cậu sạch như li như lau, hai màu chủ đạo là xanh thẫm và màu gỗ, giá sách được đóng riêng, cao tầm ngang đầu Bàng Sảnh để cậu tiện lấy đồ hay để đồ lên đó bằng chân.

Cố Minh Tịch ngồi trên giường, hỏi: “Bàng Bàng, em không nhận ra phòng anh có thêm gì à?”

“Có thêm gì?” Bàng Sảnh nhìn quanh quất cuối cùng mới nhận ra một chiếc bàn máy tính mới tinh đặt gọn trong góc phòng, bàn rất thấp, trên đó là một bộ máy tính để bàn.

“Máy tính!” Bàng Sảnh vui vẻ reo lên, “Anh mua máy tính bao giờ đấy?”

“Thì cuối kỳ xong thì đi mua.” Cố Minh Tịch đi tới bên cạnh Bàng Sảnh, gác chân lên mặt bàn, dùng ngón chân khẽ đẩy bàn phím rồi nói: “Bây giờ tốc độ đánh chữ của anh khá tốt, một phút đánh được hơn bảy mươi chữ đó.”

“Giỏi quá!”

Nhận thức về máy tính của Bàn Sảnh chỉ đến từ mỗi tuần một tiết học Tin học ở trường mà thôi. Cô chưa lên mạng bao giờ, cũng không hiểu thế nào là internet. Cố Minh Tịch bật máy rồi lên mạng chỉ cho cô cách đọc báo, vào chat room thế nào, còn dạy cô chơi dò mìn.

Ngón chân cậu gõ bàn phím một cách thành thạo, thỉnh thoảng lại chuyển sang kích chuột vài cái, Bàn Sảnh nhìn hoa cả mắt, trái tim cũng bắt đầu rúc rích, đòi Cố Minh Tịch cho mình chơi thử một lúc.

Nhưng mới được một lát cô đã không còn thích thú gì nữa, bàn máy tính của Cố Minh Tịch thực sự rất thấp làm cô phải khom lưng xuống để dùng, rất khó.

Cố Minh Tịch hơi xấu hổ, bèn nói: “Trong ngăn kéo có đồ ăn vặt và nước uống, toàn những thứ em thích, tự lấy nhé.”

Bàn Sảnh chọn một túi khoai tây chiên, bóc ra rồi nhai rôm rốp. Cô nhìn thấy sau cửa phòng có dán một bức ảnh của ngôi sao đá bóng nào đó, bèn hỏi: “Đó là ai vậy?”

“Hách Hải Đông.” Cố Minh Tịch nói: “Tiền đạo chơi hay nhất của Trung Quốc.”

“Không biết.”

Cố Minh Tịch bật cười: “Vậy em biết ai?”

“...” Bàn Sảnh nghĩ ngợi một lúc, “Em không biết ai cả.”

“Thế thì thôi.”

Hai người im lặng một chốc, Bàn Sảnh hỏi: “Dạo này anh có đọc truyện tranh không?”

“Không, em thì sao?”

“Em cũng không đọc mấy.”

Cố Minh Tịch: “Lâu lắm rồi anh không đọc truyện.”

“Em cũng thế.”

Sau năm câu nói, bầu không khí lại rơi vào tĩnh lặng. Không hiểu sao cảm giác chua chát lại dâng lên trong lòng Bàn Sánh, cô và Cố Minh Tịch vẫn ngồi cùng bàn ở lớp nhưng sau kỳ thi cuối học kỳ, họ đã hơn mười ngày không gặp nhau, bây giờ được gặp thì dường như ngoài việc học lại chẳng có chuyện gì để nói.

Trước đây không như vậy. Trước đây họ không giấu nhau bất cứ điều gì, gần như lúc nào cũng như hình với bóng. Từ sáng rời khỏi nhà đi đến trường đến chiều muộn đi từ trường về nhà, Bàn Sánh còn sang nhà Cố Minh Tịch làm bài, mười mấy tiếng ở cùng nhau mà họ vẫn có chuyện không kịp nói hết.

Cố Minh Tịch lại đi tới bên cạnh chiếc máy vi tính, dùng chân mở ngăn kéo lấy đĩa CD bên trong ra rồi hỏi Bàn Sánh: “Em muốn xem phim không?”

“Được.”

“Xem phim gì?”

“Phim gì cũng được.”

Cậu liền chọn một đĩa phim cho vào khu vực chạy đĩa trên case máy tính. Đó là phim “Gladiator” của điện ảnh Hollywood, Cố Minh Tịch đã xem một lần còn Bàn Sánh mặc dù chưa xem nhưng thực sự cũng không thích kiểu phim hành động máu me như vậy. Thế là cả hai đều không mấy thích thú.

Đúng lúc đó một tiếng âm chát chúa chói tai vang lên bên ngoài, hình như là tiếng vỡ của bát đĩa hay đồ sứ, thủy tinh gì đó rơi xuống đất.

Âm thanh rất lớn, hình như không phải vô tình làm rơi mà thành, mà hình như là bị xô đổ hay ném xuống nền nhà.

Bàng Sánh và Cố Minh Tịch đều giật mình, hai người liếc nhìn nhau, Bàng Sánh chưa kịp lên tiếng thì tiếng đổ vỡ thứ hai, thứ ba đã xuất hiện.

Tiếng choang choang không dứt bên tai, Bàng Sánh đã sợ đến đờ ra, chỉ biết thần thờ nhìn Cố Minh Tịch. Bất ngờ, tiếng hét chói tai của Lý Hàm vang lên: “Cố Quốc Tường! Nếu như hôm nay anh dám bước ra khỏi cửa nhà này thì đừng bao giờ về nữa!”

Cố Quốc Tường không đáp lại nhưng hình như thấp thoáng có tiếng lôi lôi kéo kéo và tiếng mắng lộn xộn của Lý Hàm.

Sau đó cuối cùng Cố Quốc Tường cũng gào lên: “Em còn chưa chịu thôi đi hả?!”

“Huhu” Lý Hàm bật khóc đau đớn tâm can khiến trái tim Bàng Sánh đập nhanh hơn rất nhiều. Cả cô lẫn Cố Minh Tịch đều đang ngồi thừ ra tại chỗ, rồi nghe thấy tiếng Lý Hàm vạch trần tội lỗi của Cố Quốc Tường.

Ngay khi chị nói ra câu thứ hai, Bàng Sánh đã đứng dậy thật nhanh, cô đứng trước mặt Cố Minh Tịch, không may may do dự đưa tay bịt chặt hai tai cậu.

Cậu thiếu niên ngồi trước mặt cô với gương mặt tái nhợt, cả cơ thể căng lên hết cỡ rồi bắt đầu run dử dội, ngay cả hai tay áo trống không kia cũng bắt đầu bay phấp phới một cách khó kiểm soát.

Bàng Sánh dùng hết sức bịt chặt tai cậu, dù biết mình làm cậu đau nhưng cô mặc kệ, cô chỉ biết mình không muốn để cậu nghe thấy những lời

nói của Lý Hàm, và cả tiếng Cố Quốc Tường trả lời vợ mà thôi.

Cố Minh Tịch cứ ngẩng lên nhìn cô mãi, trong đôi mắt trong trẻo kia là vẻ mơ hồ rất rõ. Bàn Sảnh dừng cảm cúi xuống mãi miết nhìn cậu, thậm chí còn nhoẻn miệng cười với Cố Minh Tịch.

Trời lạnh căm căm, hai tai Cố Minh Tịch bị bịt chặt dưới đôi tay lạnh như đá của Bàn Sảnh, trong tai chỉ còn tiếng ong ong, cậu nghe được tiếng của mẹ, thỉnh thoảng xen lẫn tiếng của bố nhưng không rõ là họ nói gì.

Những lời nói ác độc gây tổn thương kia lọt vào tai Bàn Sảnh không sót một chữ, trong lòng cô sợ hãi vô cùng, cảm giác như đây là ngày tận thế. Thế nhưng với Cố Minh Tịch, cô vẫn giữ nguyên nụ cười.

Dần dần, dần dần, thế giới ngày càng yên ắng hơn, sắc mặt Cố Minh Tịch không còn đáng sợ như trước nữa, cơ thể cậu cũng dần bình tĩnh lại, cuối cùng, cậu thậm chí còn nhắm nghiền mắt.

Bàn Sảnh vẫn cứ mạnh tay che kín hai tai cậu mãi đến khi bên ngoài lặng phắc như tờ.

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Mưa Đông Giăng Mắc

Đến khi Bàn Sảnh chắc chắn bên ngoài không còn tiếng cãi vã mới buông lỏng hai bàn tay che kín tai Cố Minh Tịch. Cô xụi lơ ngồi bệt xuống nền nhà, luôn miệng thở phì phò còn Cố Minh Tịch thì dần mở to đôi mắt, hai người cứ nhìn đối phương trong im lặng như thế, bên tai chỉ còn tiếng bài hát nhạc phim phát ra từ loa máy tính.

Tiếng âm nhạc bao phủ hoàn toàn không hề phù hợp với bầu không khí hiện tại.

Sắc mặt Cố Minh Tịch đã bình tĩnh trở lại, cậu đứng dậy rồi nói: “Để anh ra ngoài xem sao.”

Lúc bước qua Bàn Sảnh, cô liền kéo tay áo cậu lại, túm chặt đến mức Cố Minh Tịch không thể không dừng bước.

Bàn Sảnh đứng dậy nói: “Để em đi cùng anh.”

Họ ra khỏi phòng rồi chậm chậm bước ra phòng khách dọc theo lối hành lang. Bầu không khí trong nhà tĩnh lặng khác thường, hoàn toàn không mấy may có bất cứ tiếng động nào. Bàn Sảnh hơi sợ sệt, cô biết lúc này gần như Cố Quốc Tường và Lý Hàm đã đánh nhau, rồi sau đó là tiếng sập cửa rất mạnh, không biết là ai đi khỏi nhà nữa.

Lúc đi tới cửa nhà bếp, Cố Minh Tịch nhìn thấy mẹ mình.

Trước đó Bàn Sảnh đã được ghé thăm nhà bếp, nơi đó vô cùng sạch sẽ và ấm cúng cùng mùi thức ăn thơm phức, Lý Hàm đeo tạp dề bận rộn

trong bếp chuẩn bị cơm, vậy mà lúc này, nơi đây chỉ còn là một đồng lộn xộn.

Lý Hàm ngồi bệt dưới nền dựa lưng vào tủ lạnh, tạp dề vẫn quấn trên thắt lưng, tóc chị rối tung, đôi mắt trống rỗng, trên người vô số vết bẩn.

Các món ăn rơi vỡ liêng xiêng, cá quả thái lát, thịt bò kho, canh gà nấu với ngô... bát đĩa vỡ, nước canh đổ đầy xuống nền, xoong chảo lộn xộn ném trong bồn rửa, thậm chí có mấy mảnh vỡ còn bắn ra ngoài phòng khách cách đó khá xa.

Cố Minh Tịch ngồi xồm xuống cạnh Lý Hàm, khẽ gọi: “Mẹ ơi.”

Lý Hàm lặng im rất lâu, Cố Minh Tịch phải gọi thêm vài tiếng, chị mới dần định thần lại.

Bàng Sảnh đã cầm thùng rác đi lượm mảnh vỡ thì bị Lý Hàm ngăn lại: “Sảnh Sảnh, cháu đừng đụng vào, cẩn thận đứt tay đó!”

Bàng Sảnh dừng việc đang làm, hướng đôi mắt thấp thỏm về phía chị.

Trong lòng Bàng Sảnh thực sự rất băn khoăn khi đã trót nghe trộm việc nhà của Cố Minh Tịch. Vừa nãy cô đã nghe rất rõ nội dung cuộc cãi vã giữa hai vợ chồng Cố Quốc Tường và Lý Hàm, lòng cô hốt hoảng vô cùng, nên bây giờ không tránh khỏi cảm giác xấu hổ khi đối diện với Lý Hàm.

Lý Hàm từ từ đứng dậy, mặc dù rất nhếch nhác nhưng vẻ mặt chị đã dịu dàng như mọi khi. Chị nói với Cố Minh Tịch: “Minh Tịch, đồ ăn ở nhà hỏng cả rồi, con dẫn Sảnh Sảnh ra ngoài ăn trưa đi, mẹ phải đi tắm rồi dọn dẹp nhà cửa.”

Cố Minh Tịch chưa kịp đáp, Bàng Sảnh đã nói: “Thôi ạ! Cháu cũng sắp phải về rồi bác ạ.”

Lý Hàm nói: “Không được, cháu lặn lội đường xa tới đây, sao có thể không ăn bữa cơm được. Minh Tịch...”

Chẳng đợi chị nói xong, Cố Minh Tịch đã lên tiếng, “Mẹ, con ở nhà với mẹ.”

Bàng Sảnh gật đầu như gà mổ thóc, “Đúng đó bác, Cố Minh Tịch không cần phải tiễn cháu đâu, cháu về trước đây ạ.”

Cô quay người chuẩn bị đi thì bị Lý Hàm gọi lại, giọng chị thều thào, còn thoáng chút cầu khẩn: “Sảnh Sảnh, Minh Tịch, hai đứa ra ngoài một lát đi, thật đấy, bác muốn được yên tĩnh một mình.”

Cố Minh Tịch lo âu nhìn mẹ mình rồi hỏi: “Mẹ, mẹ ở một mình không sao thật chứ?”

Lý Hàm vất tay lên trán, nhắm mắt lại rồi gật đầu.

Cố Minh Tịch quay sang nói với Bàng Sảnh: “VẬY... Bàng Bàng, bọn mình ra ngoài ăn trưa đi.”

Bàng Sảnh và Cố Minh Tịch đi ra khỏi cửa, xuống thang máy, rời khỏi khu nhà, không ai nói với ai câu nào.

Trên đường Cố Minh Tịch dáo dác đưa mắt nhìn xung quanh, muốn tìm một nhà hàng nào đó, còn Bàng Sảnh thì kéo tay áo cậu: “Cố Minh Tịch, tốt nhất anh vẫn nên về nhà với mẹ anh đi.”

Cố Minh Tịch quay lại nhìn cô: “Không được, em ăn trưa rồi hãy về.”

“...” Cậu nói giọng rất quả quyết, trên mặt lộ rõ vẻ cứng đầu. Bàng Sảnh đành im lặng, ngoan ngoãn đi theo cậu.

Nhưng họ không tìm được nhà hàng nào cả, đang trong đợt nghỉ Tết nên các cửa hàng nhỏ đều đóng cửa còn nhà hàng lớn thì lại quá xa xôi. Bàn Sảnh theo Cố Minh Tịch loanh quanh trên đường hồi lâu, vừa lạnh vừa đói, bèn nói: “Cố Minh Tịch, em muốn đi về.”

Cố Minh Tịch vẫn trả lời: “Không được, chúng ta vẫn chưa ăn gì.”

“Em về nhà ăn cũng được.”

“Không được.”

“Xung quanh nhà anh chẳng có hàng ăn nào, thậm chí hàng bán đồ ăn vặt cũng chẳng có.”

“Chúng ta đi tìm.”

“Đã đi mấy con đường rồi.”

“Đằng trước là một siêu thị lớn, chắc ở đó có KFC.”

“Em không muốn ăn KFC!”

Bàn Sảnh dừng bước níu tay áo Cố Minh Tịch lại. Áo len của Cố Minh Tịch bị cô kéo lệch cả đi nhưng cậu không quay lại, chỉ nói: “Đằng trước có hàng ăn, đi một lát nữa là tới!”

“Cố Minh Tịch, em mệt lắm rồi!” Giọng Bàn Sảnh xen lẫn cả tiếng khóc: “Em muốn đi về, anh cũng về nhà với mẹ anh đi.”

Cố Minh Tịch đưa Bàn Sảnh đến trạm xe bus, hai người đứng kề vai nhau. Đang là giữa trưa mà bầu trời lại tối tăm, gió cũng thổi mạnh hơn, vù vù lướt qua hai đôi má đào.

Bàn Sảnh đeo găng tay và khăn quàng, tóc rối tung vì gió thổi, cô nói: “Hình như sắp mưa rồi.”

“Ừ.” Cố Minh Tịch hỏi: “Em có mang ô theo không?”

Bàng Sảnh chỉ vào ba lô nhỏ sau lưng: “Có.”

“Hôm nay xin lỗi em.” Cố Minh Tịch nói: “Lần sau anh mời em một bữa hoành tráng nhé.”

“Được, em muốn ăn thịt dê xiên nướng.”

“Ăn gì cũng được tốt.” Cố Minh Tịch mỉm cười.

Xe bus tới trạm, Bàng Sảnh liền bước lên rồi tìm ghế ngồi bên cạnh cửa sổ, sau đó hướng ánh mắt nhìn ra ngoài.

Cố Minh Tịch vẫn đứng ở trạm chờ, dáng người cậu cao dong dỏng, khuôn mặt trầm lặng. Cậu cứ mãi miết nhìn theo cô, Bàng Sảnh bèn xua tay: “Anh mau về đi!”

Cố Minh Tịch lại nhoẻn miệng cười, “Anh biết rồi, đi đường cẩn thận nhé.”

Xe nổ máy, Bàng Sảnh vẫn nhoài ra ngoài cửa sổ nhìn theo hình bóng Cố Minh Tịch ngày càng xa dần. Con đường này thật vắng vẻ, hầu như chẳng thấy bóng dáng người qua lại vậy nên hình ảnh của Cố Minh Tịch trở nên hết sức rõ ràng.

Mãi đến khi không còn nhìn thấy cậu nữa, Bàng Sảnh mới quay đầu lại, bần thần ngồi trên ghế xe.

Bàng Sảnh có cảm giác cho dù vừa nãy cô đã bịt chặt tai cậu, cốt để cậu không nghe thấy cuộc cãi vã đó nhưng chung quy Cố Minh Tịch vẫn biết chuyện gì đang xảy ra.

Có một cụm từ thường xuyên phát ra từ miệng Lý Hàm: Hồ ly tinh!

“Nếu anh đi tìm con hồ ly tinh đó, tôi sẽ chết cho anh xem! Tôi sẽ chết cùng con trai tôi!”

“Anh bị con hồ ly tinh kia làm cho thần hồn điên đảo rồi phải không?! Cố Quốc Tường, anh không còn cần cái nhà này nữa chứ gì?!”

“Rốt cuộc con hồ ly tinh kia có gì tốt đẹp? Trẻ trung? Xinh đẹp? Hẳn là khả năng ở trên giường cũng cao siêu lắm nhỉ?”

“Uống cho các đồng nghiệp ở công ty gọi anh là kỹ sư trưởng Cố! Cố Quốc Tường, tôi cảnh cáo anh, nếu anh còn không chấm dứt mối quan hệ với con hồ ly tinh đó, tôi nhất định sẽ viết thư tố cáo trình lên cấp trên! Tố cáo anh quan hệ nam nữ bừa bãi!! Tôi phải để cho tất cả công nhân viên ở cái công ty Kim khí này biết! Mẹ kiếp, anh là đồ mặt người dạ thú! Bề ngoài tốt đẹp mà bên trong thì thối tha hư hỏng! Anh là đồ súc sinh! Tôi phải cho anh mất hết danh dự! Còn nữa, anh đừng quên chúng ta là vợ chồng bao năm nay, tôi sẽ cho mọi người biết hết những chuyện xấu xa anh đã lén lút làm!”

...

Gió xua tan mây, sắc trời nhanh chóng sa sầm lại, chỉ một lát sau, cơn mưa to trút xuống và cả những tiếng sấm chớp ùng ùng.

Cửa kính xe bus bị mưa rơi xuống xối xả, xe cộ đi lại trên đường đều phải bật đèn pha, có những xe còn bật cả đèn cảnh báo. Bàn Sảnh nghĩ, mới có mười phút trôi qua, không biết Cố Minh Tịch đã về đến nhà chưa?

Cơn mưa đổ xuống khiến đường đi đông đúc hơn, khi Bàn Sảnh về đến nhà đã là một tiếng sau đó, mặc dù rất đói nhưng cô không dám nói với bố mẹ là chưa ăn cơm, chỉ có thể mè nheo nhờ Bàn Thủy Sinh nấu cho mình một bát chè khoai lang rồi bưng vào phòng ăn như hổ đói.

Cơn mưa kéo dài suốt từ trưa đến sập tối. Lúc chuẩn bị ăn tối, điện thoại cố định đổ chuông. Bàng Thủy Sinh nghe máy rồi gọi Bàng Sảnh: “Con gái ơi! Điện thoại của Minh Tịch này!”

Bàng Sảnh đi ra khỏi phòng, không khỏi thấy khó hiểu, cô cầm ống nghe lên thì chỉ nghe thấy tiếng mưa và cả tiếng ô tô chạy trên đường.

“Cố Minh Tịch?” Bàng Sảnh thắc mắc: “Anh ở ngoài đường à?”

Cố Minh Tịch không nói gì, chỉ có tiếng hít thở.

“Anh đang ở đâu vậy?” Bàng Sảnh cuống lên, “Em đang hỏi anh đó! Nói đi, anh đang ở đâu hả?”

Cuối cùng cậu cũng lên tiếng: “Anh ở gần nhà em.”

“Hả?”

“Bàng Bàng, em ra ngoài được không?”

“Được, anh nói địa chỉ đi, em sẽ tới ngay.”

“Đừng nói với bố mẹ em chuyện nhà anh.”

“Em biết rồi!”

“Ừ, vậy anh chờ em.”

Bàng Sảnh mặc thêm áo khoác rồi mang ô chuẩn bị ra ngoài. Kim Ái Hoa giữ cô lại: “Sắp ăn cơm rồi, bên ngoài mưa to thế con định đi đâu?”

“Con...” Bàng Sảnh xin sự giúp đỡ của bố: “Bố, con đi gặp Cố Minh Tịch đây, bố mẹ cứ ăn trước đi, đừng chờ con.”

Bàng Thủy Sinh lấy làm kinh ngạc, anh kéo vợ ra rồi nói: “Chắc hai đứa nhỏ có việc gì, để con đi đi.”

Kim Ái Hoa than vãn: “Minh Tịch bày trò gì vậy, chẳng phải trưa nay Sảnh Sảnh mới ăn cơm nhà nó sao? Nó lại chạy tới đây làm gì chứ?”

“Em không cần lo chuyện tui nhỏ.” Bànng Thủy Sinh lại dặn dò Bànng Sảnh đang xỏ giày, “Trời mưa, con phải che ô cho Minh Tịch đấy, đừng để thằng bé dính mưa kéo bị cảm, biết chưa?”

Bànng Sảnh gật đầu, rời khỏi nhà với tâm trạng nóng như lửa đốt.

Cô che ô đi về phía một con đường tấp nập nằm cạnh khu tập thể kim khí, đi được một lúc Bànng Sảnh bắt đầu chạy, chẳng màng đến những vũng nước dưới chân hay nước nhỏ từ ô xuống người. Cố Minh Tịch nói cậu đang chờ cô ở cửa hàng tiện lợi gần trạm xe bus. Đi được mười phút thì Bànng Sảnh nhìn thấy Cố Minh Tịch, đúng như dự đoán của cô, toàn thân cậu ướt như chuột lột. Trước ngực cậu là thẻ xe bus treo lủng lẳng, còn đeo cả ba lô trên vai, ba lô đầy ắp căng phồng, không biết đựng cái gì nhưng đã ướt sũng nước mưa rồi.

“Cố Minh Tịch!” Cô chạy về phía cậu, vừa bực vừa cuống, rồi nhìn cậu từ trên xuống dưới một lượt: “Anh làm gì sao vậy? Đã có chuyện gì? Anh bỏ nhà đi đấy à?”

Cố Minh Tịch thở hển hển nhìn cô, nước mưa trên tóc nhỏ xuống tí tách, mặt cũng ướt, môi thâm tím vì lạnh. Áo len của cậu dính nước, Bànng Sảnh kéo ống tay áo bên phải mới thấy tay áo nặng trĩu. Vừa thả ra, ống tay liền buông thõng xuống, ẩm ướt dính vào người.

Bànng Sảnh lấy khăn tay lau nước mưa trên mặt cho Cố Minh Tịch. Sau một hồi im lặng, cuối cùng cậu cũng lên tiếng: “Bànng Bànng, mẹ anh về quê ngoại rồi, đi chuyển bay tối nay. Mẹ anh chỉ đặt một vé cho mình, đã đi rồi.”

Bànng Sảnh: “...”

“Còn bố anh... Anh gọi điện thì bố nói bố phải đi công tác ở tỉnh ngoài, mấy ngày tới sẽ không về nhà.”

“...”

“Bố bảo anh đến nhà ông bà nội nhưng anh không muốn tới đó.” Cố Minh Tịch nói: “Mùa đông anh không thể ở nhà một mình được, quần áo mặc nhiều mà anh lại không thể tự cởi. Anh không biết nấu cơm, gần nhà lại không có cửa hàng nào bán đồ ăn. Anh nói với mẹ là anh có thể đi về quê cùng mẹ vì đã lâu rồi anh cũng không được về thăm ông bà ngoại nhưng mẹ anh cứ khóc, cứ khóc mãi, không để ý gì đến anh cả.”

Cậu lại ngược lên nhìn Bàn Sánh, đôi mắt đầy nặng nề: “Anh không còn cách nào khác mới đến tìm em, Bàn Bàn.”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Anh Không Phải Người Khác Thường

Bàng Sánh căng ô đưa Cố Minh Tịch về nhà mình.

Lúc đi vào khu tập thể kim khí, ông Tăng nhìn thấy hai đứa trẻ liền nhiệt tình hỏi thăm: “Minh Tịch đến nhà Mập chúc Tết đấy à?”

Cố Minh Tịch cúi gằm mặt còn Bàng Sánh thì mỉm cười nói với ông Tăng: “Vâng, Minh Tịch đến nhà cháu ăn tối, ông Tăng ạ.”

Lúc lên cầu thang, Cố Minh Tịch đang đi thì đột ngột dừng lại.

Cậu ngược lên nhìn cô đang đi đằng trước, khẽ nói: “Đang Tết nhất mà tự nhiên anh lại đến nhà em thế này hình như không hay lắm thì phải.”

“Có gì không hay chứ!” Bàng Sánh chạy xuống, chống hai tay vào lưng Cố Minh Tịch đẩy cậu lên trên, “Anh còn khách sáo gì với bố mẹ em nữa! Mau lên nào, quần áo anh ướt hết rồi kìa!”

Nhìn thấy Cố Minh Tịch xuất hiện trước cửa nhà mình một cách đường đột như vậy, quả thực Kim Ái Hoa và Bàng Thủy Sinh không khỏi ngạc nhiên nhưng họ nhanh chóng bình thường trở lại. Bàng Thủy Sinh đưa Cố Minh Tịch vào phòng thay quần áo ướt, Kim Ái Hoa thì vào bếp chuẩn bị bữa tối cho hai đứa trẻ.

“Minh Tịch làm sao thế?” Chị hỏi con gái, “Sao lại đeo một cái ba lô to oành đến nhà mình? Chẳng phải trưa nay con vừa tới nhà nó chơi sao?”

Bàng Sánh cầm một cái đùi gà rán trên tay, ngáp ngừng nói: “Bố anh ấy đi công tác đột xuất, còn mẹ... hình như là ở quê có việc nên về nhà ngoại rồi.”

“Tại sao Cố Minh Tịch lại không đi cùng?”

Bàng Sánh mở to mắt nói dối: “Vé máy bay đắt quá mà mẹ.”

Không ngờ Kim Ái Hoa lại tin, hỏi tiếp: “Vậy sao Minh Tịch không đến nhà ông bà nội?”

“Mẹ, đâu phải mẹ không biết xưa nay ông bà nội Minh Tịch nào có thích anh ấy, anh ấy không muốn tới đó đâu.”

Kim Ái Hoa chau mày hỏi: “Con bảo nó đến nhà mình phải không?”

Sau một thoáng phân vân, Bàng Sánh khẽ gật đầu: “Cũng chỉ ở hai, ba ngày thôi mà. Mẹ, Cố Minh Tịch không còn chỗ nào để đi cả, mẹ đừng khó khăn với anh ấy nhé.”

Kim Ái Hoa chống nạnh trợn mắt: “Mẹ khó khăn với nó bao giờ?”

Trong phòng Bàng Thủy Sinh đang giúp Cố Minh Tịch cởi lần lượt từng chiếc quần áo bị ướt, anh nhận ra cậu bé này ướt sũng từ trong ra ngoài, người lạnh như băng. Bàng Thủy Sinh lấy khăn mặt giúp cậu lau khô người và tóc, sau đó tìm trong tủ quần áo của mình, lấy một hộp quần lót mới, nói: “Đây là kiểu quần nhỏ tứ giác của ông già, cháu lấy mặc tạm nhé.”

Để cơ thể khiếm khuyết trần trụi trước mặt Bàng Thủy Sinh, lại còn thay quần lót với sự giúp đỡ của anh khiến Cố Minh Tịch thực sự thấy rất xấu hổ nhưng lúc này cậu không thể nằng nặc đòi tự mặc được nữa. Sau đó Bàng Thủy Sinh mặc áo ngủ dày và quần ngủ của mình vào cho Cố Minh Tịch. Anh lùn hơn Cố Minh Tịch, nên Cố Minh Tịch mặc quần của

Bàng Thủy Sinh có vẻ hơi bị ngẩn. Anh nói: “Mai chú sẽ đi mua cho cháu mấy bộ đồ mới.”

Cố Minh Tịch cười đáp: “Không cần đâu chú ạ, cháu làm việc bằng chân nên mặc quần dài quá lại không tiện.”

Hai người đi ra phòng khách thì Bàng Sảnh đang giúp Kim Ái Hoa bưng thức ăn lên bàn. Bàng Thủy Sinh và Kim Ái Hoa đã ăn tối, anh liền vỗ vai Cố Minh Tịch, nói: “Cháu và Sảnh Sảnh ăn với nhau nhé, cô chú ra ngoài xem ti vi đây. Hai đứa cứ bình tĩnh mà ăn, ăn nhiều vào.”

“Chú.” Cố Minh Tịch rất ngại, “Cháu xin lỗi vì đã làm phiền cô chú.”

“Thằng bé ngốc này lại còn khách sáo với chú nữa, cứ tự nhiên như ở nhà, biết chưa hả?” Bàng Thủy Sinh xoa đầu Cố Minh Tịch rồi ấn vai cậu ngồi vào bàn ăn, sau đó quay sang nói với Bàng Sảnh: “Sảnh Sảnh, xới cơm lấy đĩa cho Minh Tịch đi con.”

Bàng Thủy Sinh và Kim Ái Hoa vào phòng và không quên đóng cửa lại, lúc này trong phòng khách chỉ còn Cố Minh Tịch và Bàng Sảnh.

Bàng Sảnh và Cố Minh Tịch đã vô số lần ăn cơm cùng nhau, chiều cao bàn ăn nhà cô cũng như các loại bàn ăn bình thường nhưng Cố Minh Tịch vẫn có thể miễn cưỡng ăn được bằng chân. Bàng Sảnh chu đáo gấp thức ăn, múc canh cho cậu, cậu cúi thấp và từng miếng cơm vào miệng, rõ là rất đói. Ăn hết một bát, Bàng Sảnh bèn xới thêm cho cậu bát nữa, bấy giờ tốc độ ăn của Cố Minh Tịch mới chậm lại.

Bàng Sảnh gấp thịt bò xào vào bát cơm cho Cố Minh Tịch, cậu liền ngược lên nhìn cô, hỏi: “Em nói với bố mẹ em thế nào?”

Bàng Sảnh liền lặp lại những lời vừa nói với Kim Ái Hoa. Cố Minh Tịch gật đầu: “Ừ, cảm ơn em.”

“...” Bàn Sảnh khẽ hỏi: “Bố mẹ anh sao bây giờ lại như vậy?”

“Sáng nay ở nhà anh em đã nghe thấy hết phải không?” Cố Minh Tịch kẹp đũa bằng chân, từ tốn và còm trong bát: “Trước đó bố mẹ anh cũng to tiếng nhưng không đến mức như hôm nay. Trước đây... mặc dù anh không nghe thấy nhưng anh biết bố anh có người phụ nữ khác ở ngoài.”

Bàn Sảnh mở to mắt: “Hả?”

“Ừ, mấy hôm trước mẹ anh còn hỏi nếu hai người ly hôn, anh muốn ở với ai?”

Thông tin này thực sự làm Bàn Sảnh quá chấn động. Dù sao trong mắt cô Cố Quốc Tường và Lý Hàm cũng là đôi vợ chồng tình cảm thăm thiết, lúc nào cũng hết mực tôn trọng nhau. Xưa nay cô chưa bao giờ tưởng tượng được là gia đình Cố Minh Tịch đã sắp tới bờ tan vỡ.

Cô hỏi: “Anh trả lời sao?”

“Lúc đó anh chưa rõ hai người đã nghiêm trọng đến mức nào nên anh bảo không biết, còn nói con không muốn bố mẹ ly hôn.” Đôi mắt Cố Minh Tịch sụp xuống, cặp lông mi dài và cong chậm rãi lay động, “Chắc chắn mẹ anh vẫn còn tình cảm với bố anh, còn bố anh... anh thấy... vẫn còn yêu mẹ. Chỉ là...”

Cậu nhún bả vai bên phải của mình, để Bàn Sảnh nhìn thấy tay áo trống không đang buông thõng: “Chỉ là anh không có tay, trong khi bố anh lại rất muốn có một đứa con khỏe mạnh.”

“Nhưng, nhưng mà...” Không hiểu sao Bàn Sảnh lại quỳnh lên: “Anh giỏi vậy cơ mà, anh thi được điểm cao như thế, sau này chắc chắn có thể thi đỗ một trường đại học tốt, anh lại còn biết vẽ tranh, lại học giỏi tiếng Anh có thể làm phiên dịch viên!”

“Thì sao chứ?” Cố Minh Tịch cười khỗ sở, “Lần trước bố anh xem thời sự nói về nhiều gia đình có con thi đỗ đại học đều mở tiệc cảm ơn các thầy cô giáo, tóm lại là đặt mấy bàn trong khách sạn để chúc mừng con mình đỗ đại học. Xem xong bố anh liền bảo với anh là nếu sau này anh có thi đỗ, bố anh cũng sẽ không tổ chức những bữa tiệc như thế.”

Bàng Sánh há hốc mồm.

Cố Minh Tịch: “Bố anh còn bảo sau này anh lấy vợ, trừ khi có đeo tay giả, còn không thì bố anh sẽ không mời bạn bè của bố anh đến dự. Có lần bố anh say rượu thậm chí còn nói là bố anh cũng không muốn tham gia lễ cưới của anh bởi vì không muốn đối diện với những ánh mắt cùng những lời phê bình đả kích của họ hàng nhà gái.”

Bàng Sánh cắn hàm răng lại thật chặt, Cố Minh Tịch thở dài, nói: “Nhiều khi những lời đó của bố anh khiến anh thấy u mê. Bàng Bàng, có lúc anh nghĩ có phải mất đi hai tay làm anh kém hơn mọi người một bậc, làm người thân phải xấu hổ, phải mất mặt hay không? Đi ngoài đường bố anh lúc nào cũng đi cách anh rất xa, cứ như sợ người ngoài biết hai người là bố con vậy.”

“Không phải vậy đâu!” Bàng Sánh thực sự nóng lòng đến không chịu nổi nữa, “Cố Minh Tịch anh không được nghĩ lung tung, anh xem, xưa nay mẹ anh có bao giờ nghĩ như vậy đâu, bố mẹ em cũng không nghĩ thế, cả em nữa! Em nói thật lòng, thật lòng, thật lòng đấy! Xưa nay, xưa nay, xưa nay em chưa bao giờ cho anh là một người khác thường cả!”

Mặt cô lộ rõ vẻ nôn nóng, dùng ba chữ “thật lòng”, ba chữ “xưa nay” để nhấn mạnh đã khiến Cố Minh Tịch bật cười thành công. Đôi mắt cậu trong veo, môi cong thành một đường cong tuyệt đẹp, hai chiếc răng khểnh thoát ẩn thoát hiện. Cậu cười nói: “Anh biết mà. Mau ăn cơm thôi, ăn xong anh còn phải làm bài tập Tết nữa!”

Đề tài thay đổi quá nhanh khiến Bàn Sánh trợn mắt: “Bàì, bàì tập Tết?”

“Ừ, anh có mang theo.” Cố Minh Tịch nghiêm túc nói: “Bắt đầu đi học là sẽ thi khảo sát luôn, em không muốn lại đội sổ nữa chứ?”

Bàn Sánh sắp quỳ lạy cậu luôn: “Xì xì xì, năm mới không được trù ẻo em!”

Ăn xong Bàn Sánh chủ động đi rửa bát, Bàn Thủy Sinh gọi Cố Minh Tịch đi tắm, nhân thế sắp xếp chỗ ngủ tối nay.

Mặc dù nhà Bàn Thủy Sinh có ba phòng nhưng một phòng nhiều năm không có người ở nên đã biến thành nhà kho chứa đầy dụng cụ làm việc của Bàn Thủy Sinh, thực sự không thể biến đó thành chỗ ngủ được. Với lại cả ba phòng đều không có sofa, Bàn Thủy Sinh liền bảo Cố Minh Tịch ngủ giường của Bàn Sánh còn Bàn Sánh thì nằm dưới nền nhà.

Bàn Sánh còn chưa kịp nêu ý kiến, Cố Minh Tịch đã khẳng khái từ chối.

Cậu chỉ nói duy nhất một câu: “Bàn Sánh là con gái, cháu là con trai, cháu sẽ ngủ dưới nền nhà.”

Bàn Thủy Sinh rơi vào tình thế khó xử, “Vậy cháu nằm dưới đất ở chỗ nào được đây? Nếu ở ngoài phòng khách thì sẽ vướng đường đi vệ sinh, nếu có người ngủ ở đây, người khác sẽ không đi vệ sinh được.”

Cố Minh Tịch biết đây là vấn đề thực tế nên cũng chưa có cách nào khác. Bàn Thủy Sinh đưa ra ý kiến Kim Ái Hoa và Bàn Sánh ngủ với nhau còn anh sẽ ngủ cùng Cố Minh Tịch nhưng Bàn Sánh không chịu, “Con không muốn! Mẹ ngày to lắm!”

Sau một hồi bàn bạc, Bàn Sảnh thân nhiên nói: “Để Cố Minh Tịch nằm ở dưới nền trong phòng con, lần trước bọn con đi Thượng Hải cũng ở cùng phòng, không sao đâu.”

Bàn Thủy Sinh nhìn Kim Ái Hoa bằng ánh mắt dò xét. Mặc dù rất không hài lòng nhưng nghĩ đến tính tình Cố Minh Tịch, chị đành gật đầu chấp thuận.

Sau một hồi bận rộn, Bàn Thủy Sinh và Kim Ái Hoa trải giúp Cố Minh Tịch chăn dưới nền nhà trong phòng Bàn Sảnh, nệm là hai tấm chăn bông dày, chăn thì gồm một cái chăn bông và một tấm thảm lông. Sau khi chuẩn bị xong xuôi, hai vợ chồng về phòng mình.

Trong lúc Cố Minh Tịch đi tắm thì Bàn Sảnh thu xếp lại ba lô cho cậu. Cô thực sự quá khâm phục cậu, Cố Minh Tịch gói kỹ bài tập Tết vào túi ni lông nên hoàn toàn không bị nước mưa làm ướt sách vở, tuy nhiên toàn bộ quần áo cậu mang tới đã bị ướt sũng.

“Ồngốc!” Bàn Sảnh bỏ từng chiếc quần áo ướt vào chậu rửa mặt rồi bưng tới cạnh máy giặt, định bụng sáng mai nhờ mẹ nhân thể giặt luôn. Đúng lúc này, cô nghe thấy một tiếng động lạ phát ra từ nhà vệ sinh.

Bàn Sảnh đi qua xem thì thấy cửa phòng vệ sinh mở toang, Cố Minh Tịch đã tắm xong, vẫn mặc áo ngủ của Bàn Thủy Sinh, dùng chân trái làm trụ, chân phải thì giơ lên cao giặt quần áo trong bồn rửa mặt, chầm xà phòng bằng ngón chân, Cố Minh Tịch đang vò xà phòng chỗ quần áo ướt mình vừa thay ra.

Bên chân trái cậu có hai cái chậu, một cái chứa áo phao, áo len và quần mặc ngoài, chậu còn lại là áo quần mặc bên trong. Trong bồn rửa mặt hiện có một đôi tất và một chiếc quần lót, cậu đang cố gắng vò xà phòng nhưng vì xà phòng vừa nhiều vừa trơn nên cậu không kẹp được bằng ngón chân, cứ liên tục rơi xuống bồn rửa.

Cơ thể cậu lắc lư không ngừng làm hai tay áo cũng liên tục chuyển động. Quay lại thấy Bàn Sảnh, Cố Minh Tịch mỉm cười xấu hổ, nói: “Em tới đúng lúc lắm, Bàn Bàn, lấy giúp anh cái ghế đến đây được không, anh ngồi giặt quần áo trong chậu để hơn.”

Bàn Sảnh nói: “Anh đừng giặt nữa, sáng mai mẹ em sẽ nhét hết quần áo vào máy.”

Cố Minh Tịch nói: “Anh sẽ không giặt áo khoác vì không giặt được nhưng đồ lót anh muốn tự giặt... Máy giặt không sạch.”

Bàn Sảnh nhìn cậu rồi đưa mắt nhìn đồng hồ treo tường, đã chín giờ hơn rồi.

“Anh giặt xong rồi đi làm bài tập? Đừng đùa.” Bàn Sảnh xắn tay áo: “Chỉ có một bộ quần áo với một đôi tất và một cái quần lót thôi đúng không? Haiz, anh xê ra, xê ra, để đó em giặt cho.”

Cố Minh Tịch sao có thể đồng ý: “Không cần đâu, em lấy giúp anh cái ghế đến đây là được, anh tự giặt được mà.”

“Anh phiền ghê đó!” Bàn Sảnh kéo khăn xuống lau khô chân phải cho cậu rồi kéo chân cậu xuống đất một cách thô bạo, suýt chút nữa Cố Minh Tịch không đứng vững, chân trái lùi lại hai bước, bất mãn kêu lên: “Bàn Sảnh!”

“Đây là nhà em, em nói phải nghe!” Bàn Sảnh đẩy Cố Minh Tịch ra khỏi nhà vệ sinh, “Anh vào phòng em trước đi, em giặt xong sẽ vào sau, anh nói làm em sợ chết khiếp, em còn một đồng bài chưa làm kia!”

Cố Minh Tịch đứng im không động đậy.

Bàn Sảnh quay lại lờm cậu: “Anh có đi không? Không đi hả? Có tin em gọi mẹ em tới giặt quần lót cho anh không?”

Cố Minh Tịch quay người đi luôn.

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Tâm Sự Đêm Khuya

Thực ra Bàn Sánh rất ít khi động tay vào việc nhà. Trước khi lên cấp ba, mười ngón tay cô gần như không bao giờ phải dính nước, thậm chí đồ lót cũng đến tay Kim Ái Hoa. Nhưng mấy tháng trước, sau khi bố mẹ cô thay đổi công việc, căn nhà vốn bình yên đột nhiên quay ngoắt một trăm tám mươi độ. Để kịp chuyển xe đưa đón công nhân, hàng ngày Kim Ái Hoa phải dậy từ tờ mờ sáng sau đó mãi đến tối mịt mới trở về, mặc dù chị không bắt Bàn Sánh phải làm gì nhưng Bàn Sánh thực sự không thể đứng đờ để bố mẹ sau một ngày làm việc vất vả về nhà lại còn phải làm một đống việc nhà.

Thế là sau khi đi học về, Bàn Sánh phải quét nhà, lau nhà, vo gạo nấu cơm và giặt một số quần áo bằng tay. Cô không hề kể công với bố mẹ nhưng Kim Ái Hoa vẫn thầm thì với Bàn Thủy Sinh là Sánh Sánh lớn rồi, hiểu chuyện hơn rất nhiều.

Bàn Sánh đứng trước bồn rửa tay giặt quần áo cho Cố Minh Tịch, đó đều là quần áo mà cậu mặc nên cô cũng không có cảm giác gì đặc biệt. Đúng lúc này, Bàn Thủy Sinh mặc áo khoác đi ra ngoài, lúc ngang qua nhà vệ sinh, hai bố con đưa mắt nhìn nhau, Bàn Thủy Sinh giơ chiếc điện thoại di động lên khẽ nói: “Bố ra ngoài hút điếu thuốc, tiện thể gọi điện cho bố Cố Minh Tịch.”

“Bố!” Chẳng màng đến đôi tay đầy xà phòng, Bàn Sánh giữ chặt tay anh lại, suy ngẫm một lúc rồi khẽ nói: “Bố cứ báo Minh Tịch ổn là được, không cần nói thêm gì đâu.”

Bàng Thủy Sinh đứng im nhìn con gái mình, ngập ngừng hỏi: “Có phải con đã biết chuyện gì rồi không?”

Bàng Sảnh căn môi đáp: “Hôm nay con đến nhà Cố Minh Tịch nghe thấy bác Cố với bác Lý cãi nhau, cãi nhau to luôn, vậy nên Cố Minh Tịch mới đến nhà mình. Bố, hình như... hình như bác Cố ngoại tình, bác Lý đau lòng vô cùng, Cố Minh Tịch bảo con đừng nói với bố mẹ, nhưng mà...”

Là người bạn lớn lên từ nhỏ đồng thời còn là đồng nghiệp làm cùng nhà máy trước đây nên trong lòng Bàng Thủy Sinh cũng biết ít nhiều về đời tư của Cố Quốc Tường. Cố Quốc Tường muốn có thêm một đứa con, đây là sự thật ai ai cũng biết tuy nhiên Lý Hàm lại rất khó có bầu lần nữa, vì vậy ở nhà máy có mấy người đã thì thầm là rất có thể Cố Quốc Tường và Lý Hàm sẽ ly hôn.

Mặc dù không thể đồng tình chuyện này nhưng Bàng Thủy Sinh dù sao cũng chỉ là người ngoài. Bên cạnh đó con gái anh lại có liên quan rất lớn đến căn nguyên dẫn đến việc Cố Minh Tịch bị tàn tật, bởi vậy anh cũng không tiện đưa ra ý kiến.

Chỉ là anh cảm thấy thiệt thòi thay Cố Minh Tịch, rõ một cậu bé ngoan ngoãn, vậy mà lại phải chịu đựng kết quả tồi tệ nhất trong khi hoàn toàn không hề làm sai bất cứ chuyện gì.

Gương mặt Bàng Thủy Sinh dịu dàng hẳn đi, anh xoa đầu con gái, nói: “Con không sai, đúng là nên nói với bố mẹ chuyện này. Yên tâm, trước mắt hôm nay bố sẽ báo Minh Tịch vẫn ổn cho bác Cố biết, còn những việc khác chờ hai bác ấy về tính sau.”

Bàng Sảnh gật đầu.

Bàng Thủy Sinh tiếp tục: “Mấy ngày nay con không phải đi học thì nhớ quan tâm Minh Tịch, không được bắt nạt thẳng bé, biết chưa?”

Bàng Sảnh bĩu môi: “Con bắt nạt anh ấy khi nào, con còn đang giặt quần áo giúp anh ấy đây này!”

Bàng Thủy Sinh lại nhìn bộ quần áo trong bồn rửa tay, thở dài: “Con nên giúp đỡ thằng bé nhiều, nếu không có Minh Tịch, sao con có thể thi đỗ trường cấp ba trọng điểm được?”

Bàng Sảnh lại ngoan ngoãn gật đầu, Bàng Thủy Sinh tính về phòng thì đột nhiên quay lại: “Nhưng con không được giúp Minh Tịch đi vệ sinh, nếu nó cần thì bảo gọi bố, hai đứa lớn cả rồi, những việc như vậy phải tránh!”

Bố còn chưa dứt lời, câu nói này đã khiến Bàng Sảnh nghĩ ngay đến cảnh tượng mùa hè năm đó, những thứ cô nhìn thấy trong nhà vệ sinh công cộng ở triển lãm truyện tranh... Bàng Thủy Sinh đã đi rồi, Bàng Sảnh mới cầm quần lót của Cố Minh Tịch lên giặt, bỗng nhiên thấy cả cơ thể mới khó chịu làm sao!

Lúc Bàng Sảnh về phòng, Cố Minh Tịch đã làm bài tập được một lúc lâu.

Cậu bật đèn trên trần nhà, ngồi xuống “chiếc nệm” được trải dưới nền, vở bài tập đặt lên nền nhà, ngón chân kẹp bút viết lách không ngừng, bên chân cậu là một tờ giấy nháp, trên đó có đủ loại hình vẽ, công thức. Được sống ung dung tự tại trong mấy ngày nghỉ tết, giờ thấy cậu miệt mài như vậy, tự nhiên cảm giác lo lắng xuất hiện trong lòng Bàng Sảnh.

“Anh đang làm bài gì đó?” Ngồi xuống cạnh Cố Minh Tịch, Bàng Sảnh ngó sang nhìn vở cậu. Cố Minh Tịch quay sang nhìn cô, Bàng Sảnh vừa tắm, tóc ướt còn dính trên vai, mặt hây hây đỏ, trên người thoang thoảng mùi dầu gội, mùi sữa tắm.

Tự nhiên một suy nghĩ rục rịch trong đầu cậu, nằm dưới đất trong phòng Bàn Sảnh đúng là một ý kiến tồi. Trái tim bé nhỏ trong lồng ngực cứ rộn ràng thì lại phải đè nén hết sức, đúng là mệt muốn chết!

Ngón chân Cố Minh Tịch bất giác cong lên, mu bàn chân căng lên. Cậu kéo sách bài tập đến trước mặt Bàn Sảnh, nói: “Đây là sách bài tập toán tham khảo anh tự mua để làm, mỗi ngày phải chiến một đề.”

Bàn Sảnh cầm sách lên xem: “Có khó không?”

“Đối với em thì hơi khó.”

Bàn Sảnh xị mặt nhìn, rồi huých mạnh vào người cậu: “Đồ khoe khoang!”

Cố Minh Tịch có vẻ không vui: “Anh khoe khoang gì chứ?”

“Anh khoe thông minh hơn em!”

“Anh chỉ dành nhiều thời gian cho nó hơn em mà thôi.” Cố Minh Tịch cười nói: “Thực ra em thông minh lắm!”

Bàn Sảnh phẫn khởi, “Haha, cuối cùng anh cũng nhận ra.”

Cố Minh Tịch quay đi, thì thào nói: “Nhưng thỉnh thoảng vẫn hơn ngốc.”

Bàn Sảnh liền cầm cuốn vở lên đập khế vào đầu cậu, “Anh mới ngốc!”

Đêm đã khuya, Bàn Sảnh thực sự không muốn lôi sách vở ra làm bài nữa, bèn cầm một truyện ngôn tình lên giường đọc còn Cố Minh Tịch thì vẫn ngồi dưới nền nhà giải đề. Thế nhưng cậu rất khó để tập trung như mọi ngày, lý do là tại mấy tiếng động thỉnh thoảng phát ra từ Bàn Sảnh đang nằm trên giường.

Những tiếng cười lúc thì “ha ha” lúc lại “hì hì” mà Bàn Sảnh phát ra lúc đọc truyện thực sự thử thách dây thần kinh của Cố Minh Tịch. Cố Minh Tịch chỉ biết khẽ cắn môi, nhẫn nại.

Bàn Sảnh còn ăn mấy miếng cơm cháy, tiếng nhai rộp rộp giòn tan, thỉnh thoảng lại hỏi Cố Minh Tịch một câu: “Này Cố Minh Tịch, anh ăn không? Em đút cho anh nhé?” Ăn cơm cháy khát nước, cô lại cầm lon co ca lên uống, tiếng co ca lạnh nuốt xuống bụng ừng ực, rồi Bàn Sảnh lại lớn tiếng reo hò: “A... Sướng quá!”

Mặt Cố Minh Tịch đen sì, tiếp tục nhẫn nại.

Những điều này còn chấp nhận được, hơn thế nữa, Bàn Sảnh còn lăn lộn trên giường, quá đáng nhất là lúc cô lăn đến một vị trí nào đó lại giơ chân ra đá vào lưng Cố Minh Tịch, lại còn tấn công bất ngờ, làm Cố Minh Tịch giật mình, có lần đá mạnh quá suýt làm cậu ngã lăn quay.

Lúc đá phải cậu, Bàn Sảnh lại cao giọng hô lên: “Phật Sơn vô ảnh cước.”

Cố Minh Tịch: “...”

Mặc dù mới làm được nửa đề thi nhưng Cố Minh Tịch đành bỏ dở giữa chừng.

Bàn Sảnh ngồi trên giường, tay cầm một miếng cơm cháy, thấy Cố Minh Tịch mặt mũi bí xị đang giơ chân sắp xếp lại chăn nệm, bèn hỏi: “Anh không làm đề nữa à?”

“Ừ.”

“Anh thấy em ồn ào quá à?”

“...”

Cô chớp mắt, nói giọng tội nghiệp: “Hay là anh cứ làm tiếp đi, em không làm phiền anh nữa.”

“Thôi, muộn rồi.” Cố Minh Tịch ngược lên nhìn cô, hoàn toàn không có bất cứ cảm giác giận dữ nào, “Ngủ thôi.”

Trước khi đi ngủ phải rửa mặt, đánh răng, đi vệ sinh, Bàn Sánh chuẩn bị cho Cố Minh Tịch bàn chải mới, còn bóp kem đánh răng cho cậu. Cố Minh Tịch đứng bên bồn rửa tay, gác chân phải lên thành bồn, kẹp bàn chải vào kẽ ngón chân rồi khom lưng tự đánh răng.

Làm việc gì ở nhà Bàn Sánh cũng không được thuận tiện và thuần thục như ở nhà mình nên Cố Minh Tịch cũng ngầm đồng ý để Bàn Sánh giúp mình một số việc, ví dụ như chải răng xong, cô sẽ cầm cốc nước để cậu súc miệng, cuối cùng Bàn Sánh chu đáo chuẩn bị khăn ấm rồi lau mặt cho Cố Minh Tịch.

Đã lâu lắm rồi Cố Minh Tịch không cần người khác giúp mình làm những việc nhỏ như đánh răng, rửa mặt, đến cả Lý Hàm cũng không cần đụng tay vào nữa. Vậy nên khi Bàn Sánh đứng trước mặt, cầm chiếc khăn nóng hơi lau mặt cho cậu, một cảm giác lạ lùng trỗi dậy trong lòng Cố Minh Tịch. Cậu biết đây có thể được xem như một hành động rất đổi thân mật, không phải ai cũng chịu làm giúp cậu những việc như thế này đồng thời chính bản thân cậu cũng không sẽ để hầu hết những người khác giúp đỡ mình.

Đây là một số việc nhỏ cậu có khả năng hoàn thành, vậy nhưng cậu hoàn toàn không bài xích sự giúp đỡ của Bàn Sánh, thậm chí còn thấy thích thú.

Ai bảo em ấy vừa đá mình, đây chỉ là bồi thường mà thôi, Cố Minh Tịch tự nhủ với lòng như vậy.

Khi mỗi người đã yên ả trong ổ chăn của mình, tâm tư của cả hai đều có chút khác thường.

Bàng Sảnh là con gái, đây là phòng riêng của cô nhưng hiện tại đang có một cậu con trai to xác nằm ngay trong lãnh địa của cô. Chăn của cậu thỉnh thoảng sẽ phát ra những tiếng sột soạt, đôi khi lại là tiếng ho bị đè nén, còn lại đa phần là tiếng hít thở đều đều. Trong căn phòng tối om, tiếng hít thở đầy mùi đàn ông trở nên hết sức rõ nét.

Trong lòng Bàng Sảnh có chút mất tự nhiên, nhưng thực tế là Cố Minh Tịch còn không thoải mái hơn cô. Mặc dù việc nhà khiến cậu buồn phiền nhưng dẫu sao cậu cũng chỉ là một thiếu niên sắp tròn mười bảy, đang trong độ tuổi nhiệt huyết trào dâng, giây phút này, nghĩ đến người con gái đang ngủ trên giường ngay gần đó, trong lòng Cố Minh Tịch không khỏi có chút xao động.

Thế rồi, ngay lập tức cậu cảm thấy bản thân thật biến thái, bản thủ, cảm giác xấu hổ không ngừng kéo tới.

Một người trên giường, một người dưới đất đều trần trọc khó ngủ.

Suy nghĩ của Cố Minh Tịch rồi bời, đúng lúc này, Bàng Sảnh lên tiếng: “Cố Minh Tịch, anh ngủ chưa?”

“Chưa.” Cậu đáp.

“Em muốn nói chuyện với anh.”

“...” Giọng cô có vẻ nghiêm túc pha chút thấp thỏm, Cố Minh Tịch thầm thấy căng thẳng, bèn hỏi: “Nói chuyện gì?”

“Em... Em không biết phải nói thế nào.” Bàng Sảnh ôm chăn, khẽ cắn môi: “Cố Minh Tịch, em, em...”

Cố Minh Tịch im lặng chờ đợi, mặc dù rất tò mò nhưng cậu không giục mà để cô có đủ thời gian chuẩn bị.

Cuối cùng Bàn Sảnh cũng nói ra: “Em muốn xin lỗi anh.”

Điều này thực sự bất ngờ với Cố Minh Tịch, cậu bèn hỏi lại: “Xin lỗi?”

“Em chưa bao giờ nói với anh một tiếng xin lỗi.” Về sự sệt lộ rõ trong giọng nói của Bàn Sảnh, cô nói thật chậm: “Chuyện năm xưa, nếu em không ném cái đĩa lên máy biến thế, anh cũng không bị mất đi hai cánh tay. Nếu anh vẫn còn tay, bây giờ bố mẹ anh cũng không cãi vã. Em biết xin lỗi cũng vô dụng nhưng em chưa bao giờ nghiêm túc nói một câu xin lỗi anh. Em... em không dám vì sợ sẽ bị anh mắng. Mặc dù bình thường anh rất tốt với em nhưng em thực sự không biết trong lòng anh có trách móc em không. Em giả vờ như đã quên chuyện ngày đó nhưng thực ra là em không dám nghĩ đến nó, cũng không dám nói với anh, em... Cố Minh Tịch, thực lòng em không xin anh tha lỗi cho em, em cho phép anh trách móc em trong lòng, thế nhưng hôm nay em vẫn muốn nói với anh rằng: Cố Minh Tịch, em thực sự xin lỗi!”

Rất lâu, một sự im lặng kéo dài rất lâu.

Nước mắt tuôn trào nhưng Bàn Sảnh không khóc thành tiếng. Cô bọc kín mình trong chăn, không dám nghe tiếng động dưới nền nhà. Cô hy vọng cậu đã ngủ để không nghe thấy những lời cô nói, thậm chí cô còn hy vọng cậu bật dậy, mắng cô một trận nên thân. Có lẽ phải như thế, lòng cô mới dễ chịu hơn một chút.

Dưới giường phát ra một vài tiếng động, Bàn Sảnh kéo chăn xuống, lộ hai mắt ra nhìn trộm. Cô lấy làm ngạc nhiên vì Cố Minh Tịch thực sự đã lắc vai cho chăn rơi xuống và ngồi dậy.

Áo ngủ của Bàn Sảnh rất dày nên không thể mặc đi ngủ. Sau khi tắt đèn, Cố Minh Tịch đã lén lút cởi bộ quần áo đó ra, giờ chỉ mặc một chiếc quần lót tứ giác.

Cậu ngồi trên nệm là hai tấm chăn xếp chồng dưới nền nhà, chăn rơi khỏi người, trong căn phòng đen thui lụi, Bàn Sảnh vẫn có thể nhìn thấy phần trên để trần của cậu, mặc dù chỉ có một hình bóng cô vẫn có thể cảm nhận được rằng so với mùa hè hơn một năm rưỡi trước, cơ thể Cố Minh Tịch bây giờ rần rói hơn rất nhiều.

Bờ vai cậu rộng lớn hơn, khung xương to, mặc dù không có cơ bắp cuộn cuộn nhưng các đường cong trên cơ thể rõ mồn một, như cuộc lột xác cuối cùng trước khi trưởng thành của một thiếu niên đang lớn.

Cố Minh Tịch cứ im lặng mãi. Hồi lâu sau cậu mới thở dài một tiếng, quay sang nhìn Bàn Sảnh. Bàn Sảnh liền trùm chăn kín lên đầu.

Cố Minh Tịch mỉm cười, tiếng cười nhẹ nhàng, âm thanh cất lên trong veo như tiếng suối. Cậu nói: “Xin lỗi thì em cũng phải có chút thành ý chứ, trốn như vậy là sao?”

Bàn Sảnh chép miệng kéo chăn xuống, cô không ngồi dậy mà quấn chăn trở mình trên giường, hai tay để dưới cằm, nằm sát mép giường nhìn cậu.

Với độ cao này họ có thể nhìn thẳng vào mắt nhau, Cố Minh Tịch còn cao hơn Bàn Sảnh một chút. Cậu nhìn Bàn Sảnh với nụ cười thấp thoáng, ánh mắt sáng lấp lánh trong bóng đêm.

Sau đó cậu hơi nghiêng người, khẽ cụng trán mình vào trán Bàn Sảnh, chỉ một khoảnh khắc rồi rời đi ngay. Không hiểu sao Bàn Sảnh lại đỏ mặt, cô bần thần nhìn cậu thì nghe thấy tiếng nói rành rọt của Cố Minh Tịch:

“Được rồi, anh nhận lời xin lỗi của em và tha thứ cho em đó!”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Năm Tháng Bi Thương

Hôm đó, khi ánh nắng chiếu vào phòng Bàn Sảnh qua tấm rèm cửa, Cố Minh Tịch đã thức giấc được một lúc.

Trong lòng vốn đã muộn phiền, lại lạ nhà, lạ giường, chắc chắn Cố Minh Tịch không thể ngủ ngon. Cậu quyết định chui ra khỏi chăn ấm, nhìn đồng hồ trên tủ đầu giường Bàn Sảnh mới có sáu giờ ba mươi phút sáng. Cô gái ngủ trên giường quấn chặt chăn ngủ say, tiếng ngáy khe khẽ vang lên, Bàn Sảnh quay lưng về phía Cố Minh Tịch nên cậu chỉ nhìn thấy mái tóc đen xõa tung trên gối.

Trời lạnh lại đang trong kỳ nghỉ, Cố Minh Tịch biết Bàn Sảnh thích ngủ nướng nên không nỡ làm ồn đến cô, bèn dùng ngón chân kẹp quần áo vắt lên vai, kẹp cây “không cần giúp đỡ” của mình giữa má và vai rồi rời khỏi phòng.

Hình như Bàn Thủy Sinh và Kim Ái Hoa cũng chưa dậy, Cố Minh Tịch đi vào nhà vệ sinh, khóa cửa rồi từ tốn bắt đầu các công việc của mình.

Trên người chỉ có độc một cái quần lót nên Cố Minh Tịch thấy toàn thân như đông cứng nhưng vẫn phải kiên nhẫn giải quyết vấn đề sinh lý của mình.

Bình thường sau khi thức giấc, Cố Minh Tịch cũng phải đi vệ sinh như vậy, kẹp cây “không cần giúp đỡ”, khống chế vị trí bằng sức ở bả vai. Thậm chí cả khi còn đang trong trạng thái lơ mơ, cậu vẫn có thể dùng công cụ kéo quần lót lên một cách chuẩn xác, sau đó dùng cây “không cần giúp

đỡ” thay bàn tay nâng “chim nhỏ” của mình lên rồi tiến hành “giải quyết nỗi buồn”.

Những động tác này trong mắt người ngoài có lẽ là rất khó, là một việc rất tốn sức nhưng cậu đã thực hiện nó một cách rất đỗi thành thạo. Tính ra đã mười năm từ khi cắt tay, Cố Minh Tịch đã quen sử dụng đủ kiểu tư thế hay phương pháp kỳ lạ để giải quyết các công việc.

Nhưng lúc này cậu vẫn gặp phải một trở ngại nhỏ, bởi vì cậu mặc quần tứ giác, mép quần dán sát vào bẹn nên rất khó vén lên.

Cố Minh Tịch không dám làm liều, cậu kiên nhẫn thử vài lần mà vẫn không thể vén gấu quần lên được, đành hạ quyết tâm làm giống buổi tối hôm trước, cởi hẳn quần ra để đi tiểu.

Cởi quần cũng là một quá trình cần dùng nhiều sức lực, quần lót ngăn nên rất khó kéo xuống, trên tường phòng vệ sinh nhà Bàn Sảnh lại không có những công cụ trợ giúp, Cố Minh Tịch chỉ còn cách giơ chân cao hết cỡ, kéo căng mu bàn chân, áp sát bàn chân vào đùi để dùng các ngón chân kéo mép quần xuống.

Cậu nhảy lò cò trong phòng vệ sinh bằng một bên chân, cơ thể chuyển động không ngừng, mất mười phút mới kéo được quần xuống, mu bàn chân phải kéo căng đến phát đau.

Đi tiểu xong, Cố Minh Tịch đứng nghỉ một lát rồi dùng cây “không cần giúp đỡ” tự mặc quần lót vào. Điều đáng mừng là mặc quần đơn giản hơn rất nhiều so với việc phải cởi nó ra.

Tranh thủ lúc chưa mặc quần áo, Cố Minh Tịch quyết định đánh răng rửa mặt luôn. Cởi trần dù có lạnh thật nhưng làm việc tiện hơn rất nhiều.

Cố Minh Tịch ngược lên nhìn chính mình trong gương thoáng qua lúc đánh răng, sau một đêm, tóc cậu hơi bù xù, trong miệng toàn bọt kem đánh

răng, ngoài ra còn một ít bột dính lên mặt, cậu nghiêng đầu sang một bên theo bản năng để lau đám bột đi bằng bả vai khiếm khuyết của mình.

Tầm mắt cậu dừng lại trên bả vai mình, hai bên trái phải đều có sẹo lưu lại sau cuộc phẫu thuật cắt tay dưới nách, đó là dấu vết của hai miếng da bị khô lại với nhau, bọc lấy phần xương bị cắt đứt bên trong.

Lý Hàm từng thì thầm với cậu vô số lần. Nếu cuộc phẫu thuật năm đó có thể giữ lại một mẫu tay cho Cố Minh Tịch thì tốt quá, cho dù chỉ là hai mươi xentimet hay thậm chí là mười xentimet, thì cũng sẽ giúp đỡ cho cuộc sống của cậu rất nhiều. Song sự thật lại tàn khốc thế đấy, hai tay Cố Minh Tịch bị cắt bỏ đến tận cùng, một mẫu cánh tay cũng chẳng còn.

Từ lâu cậu đã không còn nhớ cảm giác có tay là thế nào, thấy người khác dùng tay lấy các đồ vật hay làm việc, thậm chí trong đầu Cố Minh Tịch cũng chẳng có bất kỳ suy nghĩ nào xuất hiện. Mỗi khi nhìn thấy một món đồ nào đó, phản ứng đầu tiên của cậu là chạm chân vào nó. Cậu có những ngón chân thon dài, linh hoạt, khỏe khoắn, mặc dù không thể hoàn toàn khống chế theo ý mình và càng không thể so sánh với các ngón tay vô cùng linh hoạt của mọi người nhưng Cố Minh Tịch cho rằng, cậu thực lòng rất thích cũng như rất tin tưởng vào hai chân của mình.

Ngón chân thả bàn chải đánh răng xuống, cậu lại kẹp cốc nước lên súc miệng. Đúng lúc này, ngoài cửa nhà vệ sinh có tiếng dép lê loẹt quẹt, khóa cửa phát ra tiếng cạch cạch khi bị người ta tác động. Phát hiện trong nhà vệ sinh có người, người đứng ngoài liền đập cửa liên hồi: “Ai ở bên trong thế? Mẹ hả? Mẹ mở cửa cho con đi tiểu một cái đi, con buồn lắm rồi!”

Cố Minh Tịch nhổ ngụm nước trong miệng ra, nói: “Bàng Bàng, anh đây, anh sắp xong rồi, em cố chờ một lát.”

Nghe thấy tiếng nói của Cố Minh Tịch, Bàng Sánh liền im lặng, lát sau mới hỏi: “Vậy anh nhanh lên nhé, xong gọi em.”

Cố Minh Tịch vội vàng súc miệng rồi kẹp lấy khăn mặt bằng chân phải, vò nước, cậu đã dùng một chân làm trụ nên không thể vắt khăn cho khô được, cậu chẳng màng nữa, bèn để nguyên mặt ướt mặc áo.

Bàng Sảnh không giục nhưng Cố Minh Tịch cảm thấy rất sốt ruột, cậu muốn mặc nhanh nhưng càng sốt ruột lại càng khó mặc. Cậu sợ Bàng Sảnh không chờ được nữa, bèn mặc đại vào rồi mở cửa. Đứng ngoài cửa, vừa nhìn thấy cậu, Bàng Sảnh liền bật cười khúc khích: “Cố Minh Tịch, sao anh lại mặc quần áo thế kia?”

Cố Minh Tịch biết dáng vẻ mình lúc này rất không ra sao, đang tính về phòng chỉnh lại thì Bàng Sảnh kéo tay.

Cô cẩn thận kéo lại áo cậu cho ngay ngắn, chỉnh lại phần vai áo, sau đó điều chỉnh cho quần cậu thẳng thớm, Cố Minh Tịch bắt đầu đỏ mặt. Bàng Sảnh ngược lên nhìn cậu, nhoẻn miệng cười rạng rỡ: “Cố Minh Tịch, chúc anh buổi sáng tốt lành!”

Cố Minh Tịch ở đó nên Bàng Sảnh không ngủ nướng nữa, đi vệ sinh xong liền đánh răng rửa mặt luôn. Chỉ một thoáng sau Bàng Thủy Sinh và Kim Ái Hoa cũng dậy, Kim Ái Hoa giặt quần áo còn Bàng Thủy Sinh thì chịu trách nhiệm nấu bữa sáng, cuối cùng bốn người quây quần quanh bàn ăn hoành tráng với thịt và rau cùng dưa muối và bánh rán.

“Từ nhỏ Minh Tịch đã thích ăn bánh rán chú làm đúng không?” Bàng Thủy Sinh rất vui: “Sau này ở xa không thể ăn thường xuyên được, nên cháu hãy tranh thủ mấy ngày nay mà ăn cho nhiều vào.”

Cố Minh Tịch nhoẻn miệng cười.

Bầu không khí gia đình ở nhà Bàng Sảnh hoàn toàn khác với nhà cậu, Bàng Thủy Sinh luôn miệng tự nhận mình là đồ nhà quê, nói oang oang nhưng nhiệt tình và trượng nghĩa với người khác. Kim Ái Hoa nhìn bề ngoài đanh đá nhưng thực ra là một người rất mềm lòng. Họ nuôi nấng

được một cô con gái tên Bàng Sánh thần kinh thô và dễ tính như Bàng Thủy Sinh nhưng lại hung hăng và tốt bụng chân thành như Kim Ái Hoa.

Ba người cười nói rôm rả trên bàn ăn, Bàng Thủy Sinh mắng Bàng Sánh, Kim Ái Hoa cũng chê tướng ăn của con gái không đẹp nhưng Bàng Sánh vẫn cứ làm nũng với bố mẹ.

Trong trí nhớ của Cố Minh Tịch, sau khi bị thương và phải cắt đi hai cánh tay, cậu không còn làm nũng với bố một lần nào nữa, bởi vì Cố Quốc Tường trở nên rất nghiêm khắc với cậu, nhất là hồi mới bị thương, trong thời gian dạy dỗ cậu dùng hai chân để làm việc, Cố Quốc Tường gần như có thể nói là tàn nhẫn và cay nghiệt.

Hồi đó sau nửa tháng dưỡng thương trong bệnh viện, Cố Minh Tịch cuối cùng cũng được về nhà. Mãi đến thời điểm đó, Cố Quốc Tường ở nước Pháp xa xôi mới xin nghỉ phép về thăm con.

Nhìn đôi vai không còn trọn vẹn của cậu con trai nhỏ tuổi, Cố Quốc Tường như bị sét đánh, anh im lặng rất lâu rồi ra ban công hút thuốc cả đêm.

Sau khi Cố Minh Tịch có thể xuống giường, cậu nhận ra nhiều chuyện không còn như ngày xưa nữa.

Cậu không thể đi lại bình thường, không thể đi trên một đường thẳng, mặc dù ý định là đi hướng này nhưng chưa được mấy bước đã va vào tường hoặc ngã dúi dụi xuống đất.

Thậm chí cậu còn không ngồi được, đang ngồi yên lành trên ghế thì tự nhiên bị ngã rồi không sao đứng dậy được.

Cậu cũng không thể tự ăn cơm mặc đồ, đánh răng rửa mặt, đi vệ sinh, tắm rửa. Tất cả những nhận thức này khiến cậu vô cùng hoảng sợ, cậu nhận

ra rằng nếu không có sự giúp đỡ của mẹ, hình như cậu không thể làm được bất cứ việc gì.

Không thể chơi đồ chơi, không thể vẽ tranh, không thể viết chữ, không thể lấy đồ ăn...

Cậu bắt đầu trở nên gât gông, ngày nào cũng khóc lóc đòi lấp tay máy, đòi đi học, cậu sẽ dùng đầu hất đổ mọi thứ trên bàn xuống đất, phun ra tất cả những gì Lý Hàm cho ăn, cậu khóc suốt ngày suốt đêm, khóc đến khản cổ viêm họng... Đến cuối cùng, cậu lại im lặng không nói không rằng, ngày nào cũng thẫn thờ trong nhà.

Sau đó trong một lần Cố Minh Tịch không chịu ăn cơm, Cố Quốc Tường giằng lấy bát cơm trong tay Lý Hàm, nói: “Nó không ăn thì thôi, để đến lúc đói lả, anh xem nó có ăn hay không?”

Cố Minh Tịch cũng rất cứng đầu, cậu nhịn ăn khoảng một ngày đêm, Lý Hàm xót con đến rớt nước mắt nhưng vẫn bị Cố Quốc Tường cấm không được mang đồ ăn tới cho Cố Minh Tịch.

Đến sáng hôm sau, lúc Cố Quốc Tường và Lý Hàm đang ăn sáng, Cố Minh Tịch vừa đi vừa ngã đến bên cạnh bố mẹ, nhìn bát cháo trên bàn bằng ánh mắt thèm thuồng.

Cố Quốc Tường lấy cho cậu một chiếc ghế, múc một bát cháo để lên bàn rồi bỏ cả thìa vào bát, nói: “Đói thì tự ăn đi.”

Cố Minh Tịch ngơ ngác nhìn bố, Lý Hàm bèn nói: “Quốc Tường...”

“Chẳng lẽ em định dứt cho nó cả đời sao?” Đôi mắt sau lớp kính cận của Cố Quốc Tường lộ rõ vẻ nghiêm khắc, quả thực anh đã quá sắt đá với một đứa trẻ mới hơn sáu tuổi. Anh nói với Cố Minh Tịch: “Bố không cần biết con làm thế nào nhưng con phải tự ăn bát cháo này.”

Đó là lần đầu tiên Cố Minh Tịch tự ăn sau khi mất hai cánh tay.

Cậu không dùng chân cầm thìa vì không biết làm vậy và cũng không nghĩ tới là phải làm bằng cách đó. Cậu chỉ ngồi trên bàn ăn, dùng miệng húp bát cháo. Cậu đói tới ràu ruột nên đành bất chấp tất cả, vươn lưỡi dài hết cỡ liếm láp cháo trong bát. Sau khi ăn được phần trên cùng, lưỡi với không tới phần dưới, cuống quá bèn cắn thành bát để cái bát nghiêng đi, thế rồi không có gì bất ngờ khi cái bát bị rơi xuống, cháo thì đổ hết vào người.

Cố Quốc Tường ngầm cho phép Lý Hàm lau người cho con. Cậu con trai nhỏ bé của anh cứ khóc ngằn ngặt, Cố Quốc Tường lại múc cho cậu một bát khác, nói: “Minh Tịch, con hãy thử dùng chân cầm thìa ăn đi.”

Đây là sự mở đầu cho cuộc sống bằng chân của Cố Minh Tịch.

Trong một tháng đó, cảnh tượng thường thấy nhất là Cố Minh Tịch vừa khóc hu hu vừa gác cái chân nhỏ lên ghế, ngón chân kẹp thìa đưa cơm vào miệng. Ngón chân cậu vừa nhỏ vừa ngắn, lại rất khó kẹp chặt thìa nên cơm sẽ rơi vãi khắp nơi.

Cậu làm đổ bát cơm, rơi thìa múc mà không ăn được gì, Cố Quốc Tường liền nói với cậu: “Nếu con không tự mình ăn được thì cứ ở đó mà chịu đói, bố mẹ sẽ không đút tận miệng cho đâu!”

Cố Minh Tịch nhỏ bé không hiểu tại sao bố lại khắt khe với mình như thế, cậu cũng rất muốn ăn cơm tử tế nhưng cậu làm gì có tay. Mọi người chẳng phải đều ăn cơm bằng tay sao? Tay cậu không còn, tại sao lại phải dùng chân xúc cơm chứ?

Cố Quốc Tường ở nhà một tháng, Cố Minh Tịch cũng khóc suốt một tháng. Vừa khóc cậu vừa học được cách ăn cơm bằng chân, sau đó còn học được cách dùng chân làm những việc khác.

Cậu tập ép chân, giơ thẳng chân, ép dây chằng. Ngồi trên nền nhà, Lý Hàm ấn nửa người bên trên của cậu xuống sát hai chân, mười phút, hai mươi phút, nửa tiếng... mồ hôi lạnh túa ra khắp người Cố Minh Tịch, cậu cắn răng thật chặt nhưng không còn rơi nước mắt nữa.

Cố Quốc Tường đứng cạnh bấm giờ: “Hết giờ, con nghỉ được rồi.”

Mặc dù hồi đó rất khổ sở, bố rất khó tính, mẹ chỉ biết khóc nhưng đó cũng là một khoảng thời gian tươi đẹp bởi gia đình họ luôn bên nhau. Cố Minh Tịch nghĩ.

Có lẽ từ giờ trở đi sẽ không còn cơ hội như thế nữa.

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Có Nếp Có Tẻ

Trời mùa đông không có nắng làm quần áo Cố Minh Tịch vẫn chưa khô, đồ của Bàn Thủy Sinh lại không hợp với cậu nên Cố Minh Tịch cứ ở lỳ trong nhà Bàn Sảnh, không có ý định ra ngoài đi đâu.

Từ sáng sớm Cố Minh Tịch đã thấy đầu óc hơi váng vất, cổ họng khô khốc, ngứa ngứa. Bữa trưa cậu ăn rất ít, trông rất mệt mỏi và uể oải.

Bàn Thủy Sinh ngồi ở góc bàn đối diện nhìn cậu rồi hỏi: “Minh Tịch, cháu thấy khó chịu trong người à?”

Cố Minh Tịch ngược lên với đôi mắt thoáng mơ màng: “Dạ?”

Lúc này bàn tay Bàn Sảnh đã áp lên trán cậu, cô hô lên đầy kinh ngạc: “Cố Minh Tịch, anh sốt rồi!”

Hôm trước Cố Minh Tịch đội mưa đi bộ suốt quãng đường dài, chịu đựng bộ quần áo vừa ướt vừa lạnh trên người quá lâu. Cuối cùng sau một đêm, cậu không chống đỡ được nữa, bắt đầu cảm mạo và phát sốt, còn húng hắng ho.

Ăn xong Bàn Thủy Sinh giục Cố Minh Tịch đi ngủ trưa, dặn cậu phải nghỉ ngơi, uống nhiều nước và uống thuốc hạ sốt. Nếu đến tối mà vẫn chưa giảm sốt, cậu phải đi bệnh viện.

Đám chăn nệm trải dưới nền nhà trong phòng Bàn Sảnh đã được cất đi gọn gàng, Cố Minh Tịch ngại không muốn ngủ trên giường Bàn Sảnh

nhưng Bàn Sảnh không nghe theo ý Cố Minh Tịch mà khăng khăng ấn cậu lên giường.

Cô rót một cốc nước ấm và mang vào phòng cùng một viên thuốc hạ sốt, nói: “Há miệng!”

Cố Minh Tịch ngoan ngoãn há miệng, cậu uống thuốc, uống nước dưới bàn tay đỡ đầu của Bàn Sảnh rồi cô mở chăn đắp lên người cậu, sau đó cầm nhiệt kế đo thân nhiệt cho Cố Minh Tịch.

Lúc Cố Minh Tịch ngậm nhiệt kế trong miệng, Bàn Sảnh chống khuỷu tay lên đùi, một bên tay chống vào má lạng lẽ nhìn cậu. Cố Minh Tịch thấy mất tự nhiên khi bị nhìn thế, bèn cất giọng không rõ: “Em đang nhìn gì đó?”

“Sắc mặt anh tệ lắm.” Khóe miệng Bàn Sảnh trề xuống, rầu rĩ nói: “Ghét nhất là anh bị ốm, lần nào cũng lâu ời là lâu. Tối nay anh ngủ trên giường, em sẽ nằm dưới nền.”

Đúng là từ nhỏ đến giờ Cố Minh Tịch rất ít khi bị ốm, cho dù là sau khi bị cắt tay, sức đề kháng của cậu vẫn khá tốt nhưng ít bị ốm không có nghĩa là chẳng bao giờ bị ốm. Mỗi lần cảm sốt của cậu đều kéo dài rất lâu, là người ngồi cùng bàn thân niên với cậu, Bàn Sảnh hiểu rất rõ về Cố Minh Tịch nên rất sợ cậu bị ốm.

Nghe Bàn Sảnh nói vậy, Cố Minh Tịch lắc đầu: “Không được, việc này không liên quan đến ngủ trên giường hay dưới nền nhà. Hôm qua anh mắc mưa.”

“Đã không liên quan thì em trải chăn nệm ra ngủ dưới nền nhà cũng chẳng sao.”

Cậu khê ho vài tiếng rồi nói: “Không được, em là con gái!”

“Còn anh thì đang ốm.” Bàng Sánh lại giơ tay sờ trán cậu, “Anh không sờ được, có biết thân nhiệt là bao nhiêu độ không?”

Đã đến giờ xem kết quả, Bàng Sánh lấy nhiệt kế ra khỏi miệng Cố Minh Tịch, liếc qua rồi đưa tới trước mặt cậu: “Ba mươi tám độ tám, nhìn thấy chưa?”

“Cũng không cao lắm.” Cố Minh Tịch cười với Bàng Sánh: “Vẫn chưa đến ba mươi chín, thật bất ngờ!”

“Đầu óc anh nóng quá nên hư rồi hả?!” Bàng Sánh bĩu môi đứng dậy, vắt khăn qua nước lạnh rồi đắp lên trán Cố Minh Tịch. Cậu chau mày: “Lạnh thế!”

“Lần nào em sốt mẹ em cũng làm cách này để hạ sốt đó.” Bàng Sánh ngồi cạnh cậu, nói: “Em đưa anh về nhà này, nếu mẹ anh về mà thấy anh bị ốm thì em không biết phải để mặt vào đâu nữa.”

Cố Minh Tịch liếc cô, “Rõ ràng là anh chủ động tìm đến em mà.”

Bàng Sánh sửng sốt: “À, đúng rồi!” rồi mỉm cười, “Em nói dối mẹ em đến nỗi tự mình cũng tin luôn.”

Cố Minh Tịch uống thuốc rồi đi ngủ, Bàng Sánh ngồi trên bàn học đọc truyện tranh, xem được một lúc, tầm mắt cô vô tình hướng về phía cuốn sách bài tập được Cố Minh Tịch mang tới.

Bàng Sánh đặt cuốn truyện xuống, cầm cuốn sách kia lên mở ra xem. Một suy nghĩ chợt nảy nở trong đầu, Cố Minh Tịch nói đề này rất khó với cô, trái tim háo hức của Bàng Sánh bị khiêu khích, vì vậy cô muốn làm thử xem sao.

Một buổi chiều rảnh rỗi dài đằng đẵng, cô chọn một đề thi dành cho học sinh lớp mười chưa có đáp án rồi tập trung giải quyết nó.

Tiếng ho của Cố Minh Tịch thỉnh thoảng lại xuất hiện, cậu ngủ không ngon, trở mình liên tục nhưng vẫn chưa tỉnh hẳn. Lúc cậu ho nhiều quá, Bàn Sánh sẽ tới bên nhẹ nhàng vỗ lưng Cố Minh Tịch, chờ đến khi cơn mà đang chau lại thật chặt của cậu giãn ra mới quay lại bàn học tiếp tục làm đề.

Chẳng biết đã dùng hết bao nhiêu tờ giấy nháp, cuối cùng Bàn Sánh cũng phải thừa nhận rằng đề thi này thực sự rất khó. Sau khi đề bài đó được cô hoàn thành một cách hoàn toàn không trôi chảy, Bàn Sánh thở phào một hơi dài, cũng chẳng đủ dũng cảm đối chiếu với đáp án cuối sách.

Nhìn đồng hồ thì đã ba tiếng trôi qua, Bàn Sánh ngồi xuống cạnh Cố Minh Tịch và đôi mắt nhìn cậu. Sắc mặt rất tẻ, không đỏ bừng mà cũng không trắng bệch, có lẽ nên gọi là hốc hác. Môi cậu hơi nhếch lên, lông mày xoắn tít lại, Bàn Sánh lấy khăn chườm trán ra khỏi người cậu, chạm tay lên hai má Cố Minh Tịch, vẫn nóng hầm hập.

Cô bèn chạy sang gọi Bàn Thủy Sinh: “Bố ơi Cố Minh Tịch vẫn đang sốt, làm sao bây giờ?”

Bàn Thủy Sinh ngẫm nghĩ rồi nói: “Lúc nào nó dậy thì đo lại nhiệt độ lần nữa, nếu không giảm thì đi bệnh viện.”

Lúc tỉnh giấc Cố Minh Tịch cảm thấy vô cùng khó chịu, mơ màng mở mắt thì thấy Bàn Sánh đang ngồi bên cạnh rất nghiêm chỉnh. Thấy cậu đã dậy, cô liền hỏi: “Cố Minh Tịch, anh thấy sao?”

Cố Minh Tịch liếm môi, cảm giác như có lửa cháy bùng bùng trong cổ họng, tiếng nói phát ra hơi khàn: “Bàng Bàng, anh khát nước.”

Bàn Sánh vội đi lấy nước, nâng cậu dậy, cho cậu uống. Cố Minh Tịch tu một hơi hết cốc nước rồi ngược lên nhìn Bàn Sánh, đôi mắt đen láy như một chú chó nhỏ đáng thương.

Bàng Sánh lấy nhiệt kế ra: “Cố Minh Tịch, há miệng nào!”

Ba phút sau, Bàng Sánh đọc số: “Ba mươi chín độ hai!”

Cố Minh Tịch thều thào nói: “Cuối cùng cũng vượt quá ba mươi chín độ rồi!”

“Anh đặc ý lắm đúng không?” Bàng Sánh đứng dậy với vẻ mặt nghiêm nghị, “Cố Minh Tịch, thay quần áo thôi. Bố em sẽ đưa anh tới bệnh viện.”

Cố Minh Tịch thực lòng không muốn gây thêm rắc rối cho vợ chồng Bàng Thủy Sinh Kim Ái Hoa. Đang Tết nhất chạy đến nhà người ta ăn chực ngủ nhờ đã khiến cậu khó nhĩ lắm rồi, bây giờ lại còn bị ốm đến mức phải đi bệnh viện. Cậu đã nhiều lần nói với Bàng Thủy Sinh là mình không sao, chỉ cần ngủ một giấc là khỏe nhưng Bàng Thủy Sinh nhất định không chịu.

Kim Ái Hoa ở nhà chuẩn bị bữa tối, Bàng Thủy Sinh gọi taxi đưa Cố Minh Tịch và Bàng Sánh tới bệnh viện. Sau khi được lấy máu xét nghiệm, Cố Minh Tịch bị chẩn đoán là cơ thể có hiện tượng bị viêm, để đề phòng bị nặng hơn thành viêm phổi, bác sĩ cho cậu đi truyền nước.

Lúc đến nơi truyền nước, cô y tá trẻ nhìn cậu bằng ánh mắt rất đổi ngạc nhiên, rồi một y tá đứng tuổi bên cạnh nói: “Truyền ở cổ hoặc mu bàn chân, hỏi ý kiến của bệnh nhân xem sao.”

Cố Minh Tịch nói: “Truyền ở cổ ạ.”

Lúc y tá chọc kim truyền vào người cậu, Bàng Sánh đứng cạnh không dám nhìn thẳng. Cố Minh Tịch quay sang nhìn cô, khẽ nói: “Đừng sợ, anh không đau.”

Cậu phải truyền mấy chai thuốc nên có lẽ phải hơn ba tiếng mới xong. Bàn Thủy Sinh và Cố Minh Tịch tìm một ghế trống ở khu vực truyền dịch. Bàn Thủy Sinh ngồi được một lát thì nói với Bàn Sảnh: “Sảnh Sảnh, con ở lại đây với Minh Tịch, bố về nấu cháo, một lúc nữa mang đồ ăn tới cho hai đứa, truyền xong phải tám giờ hơn, không thể nhịn đói đến lúc đấy được!”

Cố Minh Tịch rất ngại, không khỏi lên tiếng: “Chú...”

Bàn Thủy Sinh không cho cậu nói tiếp: “Cháu cứ nghỉ ngơi đi, có gì cần giúp thì gọi Sảnh Sảnh, chú đi khoảng một tiếng thôi.”

Lúc ra khỏi bệnh viện, Bàn Thủy Sinh đốt một điếu thuốc lá rồi gọi điện thoại cho Cố Quốc Tường. Sau khi đầu dây bên kia nghe máy, anh nói: “Quốc Tường, rốt cuộc anh đang ở đâu vậy, mau về đi, Minh Tịch ốm rồi!”

Cố Quốc Tường hỏi: “Sao lại thế?”

“Hôm qua trời mưa, thằng bé lại đi bộ rồi lâu, ướt hết cả người nên hôm nay bốc sốt với ho.”

Trong điện thoại, Cố Quốc Tường im lặng một lát rồi nói: “Tôi đang ở tỉnh ngoài, tôi đặt vé máy bay chiều ngày kia rồi.”

“Vậy anh chuyển vé thành ngày mai được không?”

“Chắc là không.” Cố Quốc Tường hạ giọng thật khẽ, “Thủy Sinh, tôi không đi một mình.”

Đầu dây bên kia loáng thoáng có tiếng ti vi và giọng một người phụ nữ: “Điện thoại của ai vậy? Tết nhất đi chơi mà còn bận thế...”

Cố Quốc Tường bịt điện thoại lại, nói: “Em trật tự đi!”

Tất cả đều đã lọt vào tai Bàn Thủy Sinh, mặc dù trong lòng rất muốn chửi bậy nhưng anh vẫn kiềm chế lại, nói: “Thế A Hàm bây giờ đang ở đâu? Anh gọi điện thoại cho A Hàm đi! Nói với cô ấy Minh Tịch bị ốm, chắc chắn mẹ thằng bé sẽ về.”

“Tôi gọi rồi, điện thoại của mẹ nó cứ tắt máy suốt!”

“Gọi máy cố định ở nhà ấy, dù thế nào anh cũng phải có số điện thoại ở nhà mẹ vợ chứ!”

“...” Cố Quốc Tường thở dài, “Tôi thực sự không có, mấy năm nay mới về đó được hai, ba lần.”

Bàn Thủy Sinh không còn gì để nói, trước khi ngắt máy, anh gầm lên: “Mẹ kiếp! Nếu các người không cần thằng bé nữa cứ để đó ông nuôi!”

Đang trong kỳ nghỉ Tết nên người tới bệnh viện truyền nước không nhiều, Cố Minh Tịch và Bàn Sảnh ngồi trong góc, ngược lên là có thể nhìn thấy tivi lắp trên tường.

Cố Minh Tịch vẫn mặc bộ đồ ở nhà, khoác trên người là tấm chăn mang từ nhà tới. Bàn Sảnh kéo cao chiếc chăn lên cho cậu để người khác không chú ý tới cơ thể không đầy đủ của Cố Minh Tịch nữa.

Kể ra đây mới là lần đầu tiên Bàn Sảnh đến bệnh viện truyền nước cùng Cố Minh Tịch, cô không biết phải để ý những gì, cuối cùng Cố Minh Tịch ngược lên thấy chai nước truyền đã hết mới bảo Bàn Sảnh gọi y tá tới thay thuốc.

Cố Minh Tịch rất uể oải, không có sức nói chuyện. Vì vậy mỗi lần liếc mắt về phía Bàn Sảnh đều thấy cô đang chống cằm nhìn mình.

“Anh biết anh rất đẹp trai.” Cậu nhếch môi nhoẻn miệng cười, “Nhưng cũng không đến mức để em phải nhìn chăm chăm như vậy chứ?”

“Đồ tự kỷ!” Bànng Sảnh xấu hổ làm bộ muốn đánh cậu, Cố Minh Tịch vội xin tha: “Nữ hiệp! Cần thận kim truyền trên cổ anh đó!”

Bànng Sảnh liền bỏ tay xuống, chép miệng nói: “Đã ốm còn thêm đòn!”

Cố Minh Tịch cười khúc khích với cô, nói: “Cũng chỉ mình em suốt ngày đánh anh thôi, trong khu tập thể kim khí có ai mà không biết anh bị em bắt nạt từ nhỏ đến giờ?”

“Nói linh tinh!” Bànng Sảnh lại định cấu véo, thấy cậu đang ốm mới thu tay về, “Em bắt nạt anh lúc nào! Em như thế mà gọi là bắt nạt anh hả? Hôm qua bố em còn bảo em không được bắt nạt anh, có ý gì đây?”

Thấy cô giận thật, Cố Minh Tịch cười giả lả: “Trêu em thôi mà.”

“Hừ.” Bànng Sảnh quay ngoắt đi, chỉ một lát sau, trên bấp chần xuất hiện cảm giác lạ, cúi xuống thì thấy chân Cố Minh Tịch, cậu không đi tất, dùng ngón chân kéo nhẹ ống quần cô, bảo: “Này, anh thực sự chỉ trêu em thôi, đừng giận!”

Bànng Sảnh quay sang nhìn cậu, Cố Minh Tịch vẫn cười, “Hay là để em đánh mấy cái xí xóa nhé!”

“Đồ thần kinh!” Bànng Sảnh đá cậu một cái, thế rồi cả hai cùng phì cười.

Bànng Thủy Sinh mang cơm đến bằng cặp lồng giữ nhiệt, không kịp ninh cháo nên anh chỉ nấu một ít cháo trắng cho Cố Minh Tịch ăn kèm chút ruốc và dưa cải.

Cố Minh Tịch không thể tự ăn nên Bànng Thủy Sinh đút cho cậu, Bànng Sảnh liền nói: “Để con làm cho.”

Cô bưng bát cháo ngồi xuống cạnh Cố Minh Tịch, đút cho cậu từng thìa cháo một, thỉnh thoảng nước cháo tràn ra khóe miệng, cô lại dùng giấy lau sạch cho cậu.

Đút được vài miếng, Bàn Sánh bèn trêu: “Lớp một em phải đút cơm cho anh, không ngờ đến lớp mười em vẫn phải đút cho anh ăn.”

Cố Minh Tịch nhìn cô với vẻ không vui rồi cụp mắt lại.

Người truyền dịch kể bên là một bà lão được hai cô con gái chăm sóc. Họ thấy Bàn Sánh và Cố Minh Tịch lúc trước còn lời qua tiếng lại, bây giờ cô bé lại đút cháo cho cậu nhóc. Thực ra họ không hiểu tại sao cậu thiếu niên sức dài vai rộng này lại không tự xúc ăn, nhưng người đang bị ốm có thể nào thì cũng dễ hiểu.

Một cô con gái của bà lão nói chuyện với Bàn Thủy Sinh: “Anh ơi, cả hai đứa nhóc này đều là con anh à?”

Bàn Sánh cười khà: “Đúng rồi, con anh cả đấy, một trai một gái.”

“Anh em phải không?”

“Ừ.”

“Có nếp có tẻ, đúng là đáng hâm mộ thật. Hai đứa trẻ nhà anh ngoan nhỉ, vừa này em theo dõi chúng nó, thấy hai đứa rất tình cảm.”

Nghe thấy thế, Bàn Sánh vội liếc nhìn Cố Minh Tịch thì thấy mặt cậu đỏ như cà chua chín, cũng đang nhìn trộm mình.

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Kẻ Ngốc Đốc

Sau khi Cố Minh Tịch truyền nước xong và được Bàn Thủy Sinh đưa về nhà cùng Bàn Sảnh thì đã là chín giờ tối.

Ra đón ba người vào nhà, Kim Ái Hoa nói với Bàn Sảnh: “Sảnh Sảnh, vừa rồi lúc con ở bệnh viện, có một cậu con trai gọi điện tới, mẹ nói con không có nhà, nó bảo lúc nào con về thì gọi lại cho nó.”

Bàn Sảnh hỏi: “Ai ạ?”

“Họ Tạ, nó bảo con có số điện thoại cố định nhà nó, nó là bạn cùng đội bóng bàn với con.”

“A, Tạ Ích!” Bàn Sảnh vừa thay dép xong liền xông tới vồ ngay lấy chiếc điện thoại cố định trong phòng khách, hoàn toàn chẳng để ý đến ánh mắt buồn bã của Cố Minh Tịch.

Lúc Bàn Sảnh nói chuyện qua điện thoại với Tạ Ích, gương mặt cô bừng sáng lạ thường, cô cầm ống nghe nói một tràng dài, giọng cũng mềm mại hơn hẳn. Cố Minh Tịch ngồi trong phòng cô một lúc thì ra ngoài xem, hình như Bàn Sảnh sợ cậu nghe được nội dung câu chuyện giữa mình và Tạ Ích nên quay ngoắt đi, cuối cùng vui vẻ nói: “Ồ, tớ biết rồi, chào Tạ Ích nhé!”

Cô gác máy, quay lại làm mặt xấu với Cố Minh Tịch: “Tại sao anh lại nghe trộm em nói chuyện điện thoại?”

“Anh đâu có nghe trộm, anh... ra uống nước.” Cố Minh Tịch giả bộ ngó trái ngó phải rồi trở về phòng cùng Bàn Sảnh.

Bàn Sảnh nghiên cứu đồng thuốc mà bệnh viện kê đơn, cô đọc kỹ hướng dẫn sử dụng trên vỏ hộp rồi chú ý lấy hai loại ra để Cố Minh Tịch uống vào buổi tối. Bàn Thủy Sinh đã giao phó cho cô nhiệm vụ này, bố cô bảo việc uống thuốc của Cố Minh Tịch sẽ giao hết cho Bàn Sảnh.

Cố Minh Tịch ngồi xuống cạnh cô, ho khan vài tiếng rồi hỏi: “Tạ Ích tìm em có việc gì thế?”

“Hẹn em ngày mai đi chơi bóng bàn, nói sân tập ở trường bắt đầu mở cửa từ ngày mai, đội bóng bàn có thể tới luyện tập.” Bàn Sảnh đếm lại số thuốc trên tay, “Trời ơi, thì ra có những bốn loại thuốc, anh sắp thành cái ấm sắc thuốc đến nơi rồi!”

Cố Minh Tịch lại hỏi: “Em có đi không?”

Bàn Sảnh đáp: “Em bảo cậu ấy em không chắc đã đi được. Cậu ấy bảo sắp đi học lại rồi, đội bóng bàn phải luyện tập trước, bảo bọn em nghỉ Tết ăn no ngủ kĩ, tranh thủ vừa tập vừa giảm béo.”

Cố Minh Tịch suy nghĩ rồi hỏi: “Em và Tạ Ích biết số điện thoại cố định của nhau à?”

“Ừ, hồi trước em ngồi bàn trên cậu ấy mà.” Bàn Sảnh quay lại nhìn Cố Minh Tịch, “Em cũng biết số điện thoại cố định nhà Chu Nam Trung với Uông Tùng, anh không biết à?”

“...” Cố Minh Tịch không đáp mà hỏi: “Em có hay gọi điện cho Tạ Ích không?”

Cuối cùng Bàn Sảnh cũng nhận ra điểm khác thường, “Cố Minh Tịch, tại sao anh cứ hỏi em về Tạ Ích mãi thế?”

Cố Minh Tịch đỏ mặt, liền ho lụ khụ: “Khụ khụ khụ khụ... Anh, anh đâu có hỏi mãi.”

“Anh hỏi từ nãy đến giờ còn gì!” Bànng Sảnh vỗ lưng giúp cậu một lát rồi mở hộp thuốc, lấy ra một vỉ con nhộng, “Sao vẫn ho nhiều thế nhỉ, em đi rót nước cho anh. Uống thuốc xong anh phải đi nghỉ sớm đây!”

Tối nay, cả ba người nhà Bànng Sảnh đều không đồng ý để Cố Minh Tịch nằm dưới nền nhà nữa. Để tiện chăm sóc cho Cố Minh Tịch lúc đêm hôm, Kim Ái Hoa vẫn trải chăn nệm dưới nền trong phòng Bànng Sảnh. Cố Minh Tịch đổ rất nhiều mồ hôi, người dính nhớp nhưng cậu không có sức tự tắm, đành phải nhờ Bànng Thủy Sinh tắm cho mình.

Tắm xong, Cố Minh Tịch trở về phòng Bànng Sảnh thì thấy cô đã chui gọn trong tấm chăn trải dưới nền nhà.

Cậu đứng cạnh chỗ cô nằm một lúc rồi giơ chân đá nhẹ vào người Bànng Sảnh. Bànng Sảnh giả vờ bất động làm Cố Minh Tịch thực sự hết cách, đành đi lên giường.

Bànng Sảnh chui đầu ra khỏi chăn nhìn cậu, bám hai tay vào mép giường rồi nói: “Anh đi ngủ sớm đi, đêm khát nước thì gọi em, buồn vệ sinh cũng gọi em để em đi gọi bố. Còn nữa, nếu anh thấy khó chịu thì càng phải gọi em, bác sĩ sợ anh chuyển thành viêm phổi.”

Cố Minh Tịch lặng im nhìn cô.

Bànng Sảnh mỉm cười với cậu, nói: “Còn nữa, nếu anh muốn ho thì cứ ho, đừng lo sẽ làm phiền em, cố nén không ho ra khó chịu lắm, thật đấy!”

Cố Minh Tịch mím môi lại, Bànng Sảnh đang định nằm xuống ngủ thì nghe thấy cậu hỏi: “Tạ Ích hẹn em mấy giờ ngày mai đi chơi bóng bàn?”

Đang mơ màng, Bànng Sảnh lại ngồi dậy, “Hai giờ chiều.”

Cậu lại hỏi: “Em có đi không?”

“Em đã nói với anh là vẫn chưa quyết định mà, chẳng phải chiều mai em còn phải cùng anh tới bệnh viện truyền nước sao?”

“Thế em có muốn đi đánh bóng bàn không?”

Bàng Sảnh vươn tay duỗi căng người, “Haiz, nói thật là em rất muốn đi. Mấy hôm trước đến nhà ông bà nội ngoại ăn như heo, béo tròn ra rồi, đúng là nên đi vận động.”

Cố Minh Tịch nói: “Anh thấy em không béo chút nào.”

“Đấy là anh thấy thế.” Bàng Sảnh chợt nghĩ ra một việc, liền chui ra khỏi chăn, ra khỏi phòng rồi trở về với chiếc nhiệt kế. Sau khi vẩy một lúc, cô nói: “Cố Minh Tịch, há miệng để em đo nhiệt độ nào.”

Cố Minh Tịch ngậm nhiệt kế trong miệng, lặng lẽ dựa lưng lên thành giường, Bàng Sảnh không cho cậu cởi trần đi ngủ nên mang tới một chiếc áo phông Bàng Thủy Sinh chưa dùng bao giờ để cậu mặc.

Chiếc áo kiểu dành cho đàn ông trung niên nên thực sự không hề vừa vặn, vai hơi chật nhưng phần eo lại quá rộng, lỏng lẻo buông thõng trên người Cố Minh Tịch, hai tay áo trống không rủ xuống. Cố Minh Tịch quay sang nhìn tay áo nơi chẳng có bất cứ thứ gì bên trong, khẽ thở dài rồi cất giọng nói với Bàng Sảnh một cách không rõ ràng: “Mai em đi chơi bóng bàn với Tạ Ích đi, một mình anh đi truyền nước được.”

“Sao thế được.” Bàng Sảnh nói, “Ngày mai bố mẹ em phải đi làm cả, vừa nãy em đã đồng ý với bố là sẽ tới bệnh viện cùng anh rồi!”

“Anh có thể chờ em chơi bóng bàn về rồi đi.” Cố Minh Tịch mỉm cười: “À, cái vợt anh tặng, em dùng đã quen tay chưa?”

“Chao ôi, cái vợt đó rất hay nhé!” Vừa nói Bàn Sảnh vừa lấy chiếc vợt đó ra khỏi ngăn kéo tủ, nó đã được cô cất trong hộp rất cẩn thận. Bàn Sảnh nói: “Trước đây em toàn thua Trịnh Xảo Xảo, từ ngày dùng vợt này, hai đứa bọn em ngang tài ngang sức!”

Cố Minh Tịch mỉm cười, “Em thích là được.”

“Đến giờ rồi.” Bàn Sảnh lấy nhiệt kế ra khỏi miệng Cố Minh Tịch, nhìn số rồi mỉm cười: “Giảm xuống ba mươi tám độ bảy rồi.”

Thực ra Bàn Sảnh ngủ rất say nhưng đêm hôm đó cô vẫn chịu đựng cái rét chui khỏi chăn ấm, bật đèn bàn tới sờ trán Cố Minh Tịch. Cơ thể cậu vẫn nóng rẫy, sắc mặt vẫn chưa tốt hơn chút nào, Bàn Sảnh biết cậu khó chịu trong người nhưng thực sự chẳng có cách nào cả.

Hình như bị ánh sáng làm phiền, Cố Minh Tịch hé mở đôi mắt mơ màng, Bàn Sảnh sợ làm cậu thức giấc nên vội vàng tắt đèn, nín thở quỳ xuống cạnh giường, không tạo thành bất cứ tiếng động nào.

Cố Minh Tịch hừm một tiếng rồi trở mình quay mặt vào tường một cách khó nhọc, sau đó tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Động tác trở mình làm phần chăn hơi bị tóc lên một chút, cậu không thể kéo cho ngay ngắn lại, Bàn Sảnh bèn chỉnh chăn lại cho cậu rồi thì thào nói: “Anh phải mau khỏe đấy nhé, đồ ngốc!”

Theo lịch của nhà nước, hôm sau là ngày kỳ nghỉ Tết chính thức kết thúc, người lớn bắt đầu đi làm, trong nhà chỉ còn Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch, hai đứa trẻ sang phòng ngủ chính xem ti vi. Đầu óc Cố Minh Tịch mơ hồ vì cơn sốt nên thực sự không có sức lấy bài tập ra làm.

Đến trưa Bàn Sảnh hâm nóng những món ăn đã được Bàn Thủy Sinh chuẩn bị sẵn. Sáng nay anh còn ninh cháo cho Cố Minh Tịch, cậu ăn

cháo cùng một vài món nhẹ, mềm miệng không còn đắng ngắt như hôm qua nữa.

Ăn xong Bàn Sảnh dọn bát vào rửa. Cố Minh Tịch nói với cô: “ Anh đi ngủ trưa, em đến trường đánh bóng bàn đi.”

Bàn Sảnh ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi: “Anh ở nhà một mình được chứ?”

“Đừng lo.”

“Khoảng hơn ba giờ em về.” Bàn Sảnh nói: “Em đi bằng xe đạp nên sẽ về rất nhanh, sau đó đi truyền nước với anh.”

“Em không cần phải vội đâu, đạp xe nhanh quá nguy hiểm lắm!” Cố Minh Tịch cười, “Bàn Bàn, em cứ chơi cho đã, đừng lo cho anh!”

Nhìn cậu, Bàn Sảnh cứ có cảm giác Cố Minh Tịch hôm nay là lạ nhưng cô không nghĩ quá nhiều, chỉ nói: “Được rồi, lát nữa anh uống thuốc xong thì em đi, quan trọng là hôm nay huấn luyện viên cũng đến, Tạ Ích bảo không đi không hay.”

Cố Minh Tịch gật gù: “Anh hiểu.”

Bàn Sảnh mỉm cười kiễng chân xoa đầu Cố Minh Tịch: “Vậy anh ngoan ngoãn ở nhà ngủ chờ em về nhé.”

Một giờ rưỡi chiều, sau khi tận mắt thấy Cố Minh Tịch lên giường ngủ, Bàn Sảnh cầm vợt bóng bàn rời khỏi nhà, cô đạp xe thật nhanh, lúc đến câu lạc bộ, rất nhiều thành viên của đội bóng bàn đã có mặt.

Bàn Sảnh thấy Tạ Ích và Trịnh Xảo Xảo, ba người chào hỏi rồi chúc mừng năm mới nhau.

Trong buổi luyện tập đầu tiên của năm mới, huấn luyện viên bảo mọi người làm nóng cơ thể, chạy bước nhỏ rồi đánh bóng theo cặp.

Rõ ràng Bàn Sánh không tập trung, thậm chí còn không đỡ được những trái bóng được Trịnh Xảo Xảo phát thẳng sang. Tạ Ích đứng ngoài nhận ra vấn đề, liền hỏi: “Cậu sao thế? Một tháng không đánh nên quên cả cách phát bóng rồi à?”

Bàn Sánh áy náy nhìn Trịnh Xảo Xảo đang đi nhặt bóng rồi chạy tới bên Tạ Ích, hỏi: “Bao giờ mới xong? Đã một tiếng rồi, tớ còn có việc.”

Tạ Ích nói: “Cậu có việc thì về trước đi, không sao đâu.”

“Thật không? Huấn luyện viên có nói gì không?”

“Tất nhiên là không, đang trong kỳ nghỉ mà, cậu không thấy có mấy người vắng mặt à?” Tạ Ích cười nói: “Sao đấy, đi hẹn hò há?”

“Đâu có, tớ...” Rất khó để nói rằng Cố Minh Tịch đang đợi mình ở nhà, Bàn Sánh đành cất vọt đi rồi nói: “Tạ Ích, nhờ cậu nói một câu với huấn luyện viên, tớ về trước đây, việc gấp lắm!”

Tạ Ích mỉm cười: “Ok, cậu về đi.”

Quay lại, cậu gọi Trịnh Xảo Xảo bị Bàn Sánh cho leo cây: “Nào Trịnh Xảo Xảo, tớ tập với cậu.”

Bàn Sánh đạp xe phóng thật nhanh về nhà rồi chạy lên cầu thang mở cửa nhà, một cảm giác kỳ lạ đang xâm chiếm trái tim cô.

“Cố Minh Tịch!” Cô gọi.

Không ai đáp lời, Bàn Sánh chạy vào phòng, chặn cửa cô được gấp rất gọn gàng, chẳng có người nào bên trong.

Cô lại chạy sang phòng ngủ chính rồi vào nhà vệ sinh, to tiếng gọi: “Cố Minh Tịch!”

Sau đó lại chạy ra phòng khách, nhìn ngó bốn xung quanh: “Cố Minh Tịch!”

Chỉ một lát sau, cô chắc chắn Cố Minh Tịch không có ở nhà.

Cô lại đi tìm ba lô của cậu, mặc dù không thấy ba lô đâu nhưng quần áo cậu vẫn còn ở đây, chỉ thiếu một cái áo khoác ngoài. Bàn Sảnh tìm chai nước truyền lấy từ bệnh viện về thì chẳng thấy đâu.

Cô cầm chìa khóa lao ra khỏi nhà.

Vội vàng đạp xe tới bệnh viện, cô vào thẳng nơi truyền nước, vừa nhìn đã thấy ngay bóng dáng cô độc trong góc.

Cố Minh Tịch mặc áo lông màu cà phê, quần thể thao màu xám, vẹo đầu ngả lên ghế truyền, ba lô đang nằm chễm chệ bên chân cậu.

Giữa mùa đông mà cậu không đi tất, thậm chí còn chẳng xỏ giày mà chỉ đi một đôi dép xỏ ngón, bình nước truyền được treo cao trên giá, nước được dẫn xuống bằng ống, kim được ghim trên cổ cậu.

Bàn Sảnh thở phì phò bước lại gần cậu rồi nhìn Cố Minh Tịch từ trên cao. Hình như cậu không mặc áo len, cũng chẳng biết là đã mặc áo bông chưa, hai tay áo trống không của cậu rơi vào hai bên tay ghế, sắc mặt nhợt nhạt, mắt nhắm nghiền, thi thoảng lại ho lụ khụ.

Cơn giận của Bàn Sảnh tan thành mây khói ngay vào giây phút ấy, cô không đánh thức cậu mà ngồi vào chiếc ghế gần đó, ngược lên nhìn bình nước, lặng lẽ chờ cậu tỉnh giấc.

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Có Để Ý Không?

Thấy bình nước truyền của Cố Minh Tịch sắp hết, Bàn Sảnh toan đi gọi bác sĩ thì một cô nàng y tá trẻ đã bước đến. Nhận ra Bàn Sảnh ngồi cạnh cứ nhìn chăm chăm lúc mình đổi một chai nước truyền khác, cô y tá bèn hỏi: “Em làm bạn của cậu bé này hả?”

“À, vâng ạ.” Bàn Sảnh khẽ gật đầu, cô y tá trẻ bèn nói: “Chị nói cho em biết nhé, tại sao lại để cậu bạn này tới bệnh viện truyền nước một mình không có ai đi cùng, trời rét căm căm thế này còn đi dép xỏ ngón, không sợ bệnh nặng hơn sao?”

Nói xong, cô ta cúi xuống nhìn qua rồi bảo: “Ồ, dậy rồi hả, đang nói em đó.”

Bàn Sảnh nhìn theo tầm mắt của cô y tá, cô thấy Cố Minh Tịch đã mở mắt, đầu cậu vẫn nghiêng sang một bên như trước, đang lặng lẽ nhìn cô.

Cô y tá trẻ đi rồi, Bàn Sảnh mới ngồi xuống nhìn chăm chăm vào đôi chân trần của Cố Minh Tịch, nhìn một lúc rồi cô giơ tay túm lấy bàn chân cậu. May mà trong khu truyền nước có bật điều hòa nên chân cậu cũng không đến mức quá buốt giá.

Cố Minh Tịch xấu hổ rút chân ra khỏi tay cô, hỏi: “Sao em lại tới đây?”

“Anh nói xem là tại sao?” Bàn Sảnh bắt đầu nổi giận: “Anh có ý gì hả Cố Minh Tịch, chẳng phải em đã giao hẹn với anh là phải ở nhà chờ em

về rồi hai đứa cùng tới bệnh viện sao? Em không về muộn, mới ba giờ rưỡi em đã có mặt ở nhà rồi! Anh chạy đến bệnh viện một mình là sao hả?”

Vừa nói cô vừa kéo quần áo Cố Minh Tịch, lật cổ áo lông ra xem chỉ thấy độc một chiếc áo bông bên trong. Bàn Sảnh đang định kéo quần cậu ra thì bị Cố Minh Tịch ngăn lại: “Đừng xem, anh không mặc quần bông, được chưa? Anh không lạnh!”

“Không lạnh? Còn lâu mới không lạnh!” Bàn Sảnh giận quá kêu lên quang quác, “Anh còn không thềm mặc thêm áo len, có biết mình đang sốt với ho không hả? Nếu bố em mà biết, chắc chắn em sẽ bị mắng đến chết! Anh còn không đi giày! Tại sao lại không đi giày? Anh tưởng đang là mùa hè chắc? Em biết anh phải làm việc bằng chân nhưng anh không thể chờ em về hay sao? Anh không có tay mà! Tại sao chẳng nói chẳng rằng đã đi bệnh viện một mình rồi? Lúc này em sợ toát mồ hôi hột, anh có biết không?”

“Anh viết giấy để lại cho em mà?” Cố Minh Tịch khẽ mím môi, nhìn Bàn Sảnh với ánh mắt thoáng nghiêm túc, “Anh để trên mặt bàn học của em, không nhìn thấy à?”

Bàn Sảnh lấy làm ngạc nhiên, cô hoàn toàn không nghĩ Cố Minh Tịch lại viết giấy để lại cho mình.

Cố Minh Tịch cup mắt lại, nói tiếp: “Anh không có tay nhưng vẫn có thể đến bệnh viện truyền nước. Anh thừa nhận là không mặc áo len là không tốt, đúng là hơi lạnh thật, nhưng đi giày... trước đây anh cũng toàn đi dép xỏ ngón vào mùa đông, anh quen rồi, cùng lắm thì nứt da thôi, đâu phải chưa bị bao giờ.”

Bàn Sảnh: “...”

Cố Minh Tịch từ tốn quay sang nhìn cô, lại sợ ảnh hưởng đến cây kim trên cổ nên trông cậu đầy vẻ ấm ức, cứ như đang bị Bàn Sảnh bắt nạt vậy.

Cậu nói: “Anh đến nhà em ở đã mang lại cho gia đình em bao nhiêu phiền phức rồi, dì phải giặt quần áo cho anh, chú phải nấu cháo cho anh, anh lại còn độc chiếm giường của em. Vì vậy anh thực sự không muốn cản trở em đi đánh bóng bàn.”

Dừng lại một lúc, cậu nói tiếp: “Bàng Bàng, anh cứ nghĩ là em chẳng bao giờ để ý đến hai cánh tay đã mất của anh!”

Bàng Sánh chỉ nhìn cậu, chẳng biết nên nói gì.

Cố Minh Tịch mỉm cười: “Nhưng hình như... em cũng để ý như họ vậy.”

Trước đó Bàng Sánh to giọng nói liên miên rất nhiều, vậy mà sau khi nghe những lời này của Cố Minh Tịch, bỗng dưng cô thấy bất lực, không biết phải giải thích ra sao.

Cô rất muốn nói với cậu rằng cô hoàn toàn chẳng để tâm đến việc cậu đã mất đi hai cánh tay, thế nhưng chẳng biết cậu đang ốm sao, người bị ốm cần ai đó ở bên là chuyện rất đổi bình thường kia mà. Cô cũng chẳng phải bị ép phải ở bên cậu, đây là việc cô tự nguyện làm và không hề cảm thấy phiền toái chút nào. Cô giận là vì cậu tự tung tự tác, tiền trăm hậu tấu chứ chẳng phải cô cho là cậu không có tay nên phải có người giúp đỡ.

Cố Minh Tịch truyền nước xong đã là sáu giờ tối, Bàng Sánh giúp cậu xếp ba lô lại cho gọn gàng rồi đeo nó lên vai mình, sau đó hai người cùng ra về. Lúc đi qua bàn lễ tân ở sảnh chính của bệnh viện, một cô y tá trẻ vẫy tay chào cậu: “Xong rồi hả? Nếu ngày mai em vẫn phải đi một mình, cứ đến gặp chị, mai chị cũng trực ở đây!”

Cố Minh Tịch mỉm cười gật đầu với người đó, “Vâng, em cảm ơn chị!”

Ra hỏi Bàng Sánh hỏi: “Anh quen chị y tá đó à?”

“Không, nhưng lúc vừa đến bệnh viện, anh kể rõ tình hình với chị ấy, chị ấy liền dẫn anh đến nơi truyền nước, còn giúp anh nhiều việc khác nữa.” Cố Minh Tịch mỉm cười với Bàn Sánh: “Thực ra ngoài xã hội có rất nhiều người tốt, nếu anh nhờ người ta một việc, chắc chắn những người bình thường sẽ giúp đỡ nhiệt tình, nên anh không sợ ra ngoài đường một mình.”

“Được rồi, không cần nói nữa, ngày mai em sẽ đến bệnh viện cùng anh!” Bàn Sánh nghiêm mặt, “Cố Minh Tịch, đầu óc anh chắc là không bình thường nên mới nhờ người lạ giúp chứ chẳng cần em đúng không? Em với anh là thế nào chứ?! Em! Em! Em đã ở bên anh bao nhiêu năm rồi hả?”

Cô cũng chẳng hiểu nổi sao mình lại giận đến vậy, nói một hồi tự nhiên thấy ấm ức trong lòng, hai mắt cũng bắt đầu đỏ hoe.

Bàn Sánh thở hốt hển đi ra bãi gửi xe, mở khóa dắt xe ra ngoài, Cố Minh Tịch xấu hổ đi theo phía sau, gọi: “Bàn Bàn...”

Bàn Sánh chẳng thèm chú ý đến cậu, chỉ ngẩng cao đầu ưỡn ngực dắt xe ra cổng bệnh viện. Cố Minh Tịch vẫn đi ngay bên cạnh, thỉnh thoảng lại quay sang liếc cô một cái: “Bàn Bàn, đừng giận nữa mà!”

“Hứ!”

“Anh biết anh không đúng, nhưng thực sự anh đã viết giấy cho em rồi!”

“Anh còn nhắc đến tờ giấy kia lần nữa thử xem!”

Cố Minh Tịch bĩu môi: “Anh có để lại thật mà, tại em không nhìn thấy thôi!”

“Ghét quá! Ghét quá đi mất!” Bàn Sánh cúi tiết dùng chân đá cậu, Cố Minh Tịch nhanh nhẹn né tránh.

Thế rồi cậu cười khì nói: “Thôi được rồi, anh chính thức xin lỗi em, mong em đừng giận nữa!”

Bàng Sảnh lập tức dừng bước, cô quay sang nhìn cậu, nói đúng hai chữ: “Lên xe!”

“?” Cố Minh Tịch hướng ánh mắt hoài nghi về phía cô.

“Em bảo anh lên xe, đi từ đây về nhà phải mất nửa tiếng đó!” Bàng Sảnh vỗ lên gác-ba-ga phía sau: “Nhanh lên, em chờ anh về, chắc bố em ở nhà đã nấu xong cơm rồi!”

“Thôi.” Cố Minh Tịch lắc đầu từ chối, “Em đạp xe về trước đi, anh sẽ đi bộ.”

Bàng Sảnh hung hãn lườm cậu: “Em – lại – giận – rồi – đấy!”

Cố Minh Tịch: “...”

“Hừ!” Bàng Sảnh quay ngoắt đi làm đuôi tóc vung vẩy, thở phì phì bằng lỗ mũi: “Hừ! Bực quá đi mất! Hừ hừ!”

Cô lại quay sang nhìn cậu, khóe môi trề xuống, lườm một cái rõ là hung tợn, “Hừ! Đồ vô nhân tính! Hừ!”

Cố Minh Tịch: “...”

Năm phút sau, Bàng Sảnh đèo Cố Minh Tịch bằng xe đạp trên con đường trở về khu tập thể kim khí.

Mới chạng vạng mà trời đã tối mịt, gió lạnh từng cơn rít gào trên đường, đèn cao áp sáng trưng, Bàng Sảnh đạp xe hùng hục làm đầu đổ đầy mồ hôi, gió lạnh thổi từ phía trước tới, Cố Minh Tịch núp sau lưng Bàng Sảnh nên không hề thấy rét.

Bàng Sánh biết chở người giống như đám trẻ con ở khu tập thể này, đưa nào cũng có thể chở người khác trên xe đạp. Mặc dù chở được Cố Minh Tịch nhưng Bàng Sánh thực sự có hơi vất vả. Cô thở hồng hộc đạp xe, chiếc xe hết lắc bên trái lại lắc bên phải còn Cố Minh Tịch thì nghiêng người ngồi trên yên xe phía sau, đôi chân dài giơ lên cao một chút. Ánh mắt đầy ngạc nhiên của những người qua đường khiến mặt cậu đỏ như trái cà chua chín.

“Cố Minh Tịch.” Ms Tài Xế gọi, Mr Hành Khách ừm một tiếng, Ms Tài Xế lại hỏi: “Anh đã đèo em bằng xe đạp bao giờ chưa?”

Cố Minh Tịch ngẫm nghĩ: “Hình như là chưa.”

“Anh đèo người khác bao giờ chưa?”

“Chưa.”

“Chiếc xe kia của anh còn không?”

“Còn, ở bãi để xe của khu nhà mới, lâu lắm không dùng tới nó.”

“Lúc nào thử đèo em nhé.”

“...” Cố Minh Tịch nở nụ cười thoáng ngẩn ngại, “Ừ.”

Lát sau.

“Bàng Bàng! Dừng xe!” Mr Hành Khách gọi Ms Tài Xế. Ms Tài Xế hỏi: “Sao vậy?”

Mr Hành Khách buồn bã nói: “Anh làm rơi một chiếc dép rồi!”

...

Tối thứ ba Cố Minh Tịch ngủ ở nhà Bàn Sảnh, cậu vẫn ngủ trên giường còn Bàn Sảnh ngủ dưới nền nhà. Hôm nay cậu thấy khỏe hơn nhiều, nằm trên giường nói chuyện cùng Bàn Sảnh.

Họ nói đến chuyện ngày xưa, hồi học mẫu giáo, học tiểu học, học cấp hai... Bàn Sảnh nhắc đến Vương Đình Đình, Chương Úy và Tôn Minh Phương, kể họ đang học ở trường cấp ba nào, điểm thi học kỳ một ra sao... Cố Minh Tịch thì nhắc đến Giản Triết và Lưu Hàn Lâm, đó là hai người bạn thân suốt chín năm của cậu, sau khi cậu chuyển nhà mới, hai người bạn còn hẹn sẽ đến nhà cậu chơi.

“Vương Đình Đình học lên cấp ba ở trường Nguyên Phi luôn.” Bàn Sảnh nói, “Nghỉ Tết cậu ấy gọi điện cho em, nói là cô Tào có bầu rồi. Haiz, Cố Minh Tịch anh biết không, em không thích cô Tào, ngày xưa hồi em học dốt, cô ấy còn chẳng buồn nhìn em lấy một lần, sau đó thi được điểm cao còn bảo em gian lận. Sau đó nữa, lúc mà thành tích của em thực sự tiến bộ, cô ấy lại xem em như bảo bối, nghĩ lại thấy ghê, đúng là người nịnh bợ!”

Cố Minh Tịch nằm trên giường ừm một tiếng.

Bàn Sảnh nói tiếp: “Em thích cô Đới hơn, cô ấy là giáo viên tốt nhất mà em từng gặp, nhìn cũng xinh xắn nữa. Mặc dù em học dốt nhưng cô ấy chẳng bao giờ khó chịu với em. Này, anh thấy thế nào?”

Người trên giường không ừ hử gì.

Bàn Sảnh rón rén bước tới, quỳ xuống nền nhà nhìn Cố Minh Tịch thật kỹ. Cậu đã chìm vào giấc ngủ, lông mày giãn ra, hàng mi dài nhẹ nhàng phủ lên mí mắt, vẻ mặt an nhiên.

Bàn Sảnh ngược lên nhìn cậu, Cố Minh Tịch sở hữu một gương mặt ưa nhìn là điều không cần bàn cãi. Rất nhiều con gái ở lớp 10A2 đều nói cậu đẹp trai nhất lớp.

Đẹp trai tới mức nào nhỉ?

“Nếu Cố Minh Tịch có tay, cậu ấy chắc chắn đẹp trai hơn Tạ Ích.” Có một bạn nữ nói vậy.

Bàng Sánh thực sự không hiểu, đẹp trai hay xấu trai liên quan gì đến có tay hay không có tay chứ? Nếu cánh tay làm người ta đẹp hơn thì loài đẹp nhất trên đời này hẳn là con rết!

Vậy rốt cuộc đối với Bàng Sánh, ai mới là người đẹp trai hơn?

Trịnh Xảo Xảo đã từng hỏi cô câu này: “Này Cua, cậu thấy Tạ Ích và Cố Minh Tịch ai đẹp trai hơn?”

Bàng Sánh trả lời ngay mà chẳng cần suy nghĩ: “Dĩ nhiên là tt rồi!”

Bệnh viện kê cho Cố Minh Tịch lượng nước để truyền trong ba ngày, sau khi cùng cậu truyền xong chai nước cuối cùng, Bàng Sánh và Cố Minh Tịch cùng đi xe bus về nhà.

Trên đường đi bộ từ trạm xe bus về khu tập thể, Bàng Sánh nhìn thấy có người bán hồ lô mút hoa quả, liền mua ngay một xâu, cô cầm trên tay từ tốn thưởng thức, còn rộng rãi cho Cố Minh Tịch ăn hai miếng.

Tới cửa khu tập thể, Bàng Sánh lại đưa xâu mút tới miệng Cố Minh Tịch, cậu cắn một quả sơn tra từ xâu gỗ, đang chau mày nhấm nháp thì nghe thấy có tiếng gọi tên mình.

“Minh Tịch.”

Cố Minh Tịch và Bàng Sánh cùng quay đầu nhìn về phía đó thì thấy Cố Quốc Tường đứng ở cổng khu tập thể, trên tay kẹp một điếu thuốc lá. Sau lưng anh là con xe Satana màu đen.

Cố Quốc Tường mặc một chiếc áo bành tô lông cừu màu đen thẳng thớm, mái tóc cắt chải gọn gàng sạch sẽ, đeo cặp kính gọng vàng, dù đã quá tứ tuần nhưng thoạt nhìn chỉ mới hơn ba mươi, dáng vẻ cao to vững vàng, khí chất nho nhã lịch thiệp.

Xưa nay Bàn Sảnh luôn cảm thấy Cố Quốc Tường rất đẹp trai và hâm mộ Cố Minh Tịch vì cậu có một người bố như vậy. Bố cô lùn tịt, bụng to, tóc cứng như bàn chải, hàm răng thì vàng ố vì hút thuốc nhiều năm.

Nhưng giờ đây nhìn thấy Cố Quốc Tường, Bàn Sảnh chẳng thấy người này đẹp trai chút nào, trong lòng cô chỉ thấy khinh bỉ và ghét bỏ anh ta. Cô lạnh lùng nhìn Cố Quốc Tường, Cố Minh Tịch gần như nuốt chửng quả sơn tra, đi về phía Cố Quốc Tường, nhìn bố mình bằng ánh mắt đầy phân vân.

Cố Quốc Tường dập tắt điếu thuốc, nói: “Con lên dọn đồ đi, bố đón về nhà.”

Bàn Sảnh đánh bạo nói: “Bác không lên ạ?”

“Không, Sảnh Sảnh, bác vừa lên nói chuyện với bố cháu rồi.” Cố Quốc Tường bật cười, “Bác có quà cho cháu, bác đã gửi bố cháu rồi đó. Cảm ơn gia đình cháu đã chăm sóc Minh Tịch mấy ngày vừa rồi.”

Cố Minh Tịch và Bàn Sảnh cùng lên gác, Bàn Sảnh giúp cậu thu dọn đồ đạc, cả hai đều im lìm. Đồ của Cố Minh Tịch không nhiều, lúc đến chỉ có một ba lô, lúc đi vẫn chỉ gói gọn trong chiếc ba lô đó. Bàn Sảnh nhét thuốc của bệnh viện vào ba lô cho cậu rồi nói: “Anh phải uống thuốc tiếp, tuyệt đối không được bỏ dở giữa chừng!”

“Ừ.” Cậu gật đầu.

“Phải chăm uống nước, đừng sợ đi vệ sinh nhiều.”

“Ừ, anh biết.”

“Buổi tối đừng làm bài đến quá khuya, nhớ đi ngủ sớm.”

“Ừ.”

Bàng Sánh đeo ba lô lên vai Cố Minh Tịch rồi cùng nhau đi ra cửa. Cố Minh Tịch ngồi trên ghế xỏ giày, Bàng Sánh ngồi xổm xuống đất nhét giày vào chân cho cậu rồi cất đôi dép xỏ ngón của cậu vào ba lô.

“Anh đừng đi dép lê nữa, thật đấy, chân lạnh cóng rồi!”

Cố Minh Tịch quay lại nhìn cô, “Anh đi đây, mấy ngày nay thật lòng cảm ơn em, Bàng Bàng!”

Bàng Sánh chỉ cười, “Đáng ghét, anh còn khách khí với em làm gì!”

Cố Minh Tịch cũng cười. Bàng Thuỷ Sinh ra cửa dặn dò cậu vài điều, đại ý là chuyện của bố mẹ cậu không cần phải bận tâm, người lớn sẽ tự giải quyết.

Bàng Thuỷ Sinh xoa đầu Cố Minh Tịch thật mạnh rồi nói: “Nhóc Minh Tịch, cháu phải nhớ rõ một điều, đó là chuyện của bố mẹ cháu hoàn toàn không liên quan gì đến cháu cả. Nếu bố mẹ mắng mỏ cháu, cháu cứ đến thẳng nhà chú, nhà chú còn một căn phòng để không giành riêng cho cháu. Xưa nay chú vẫn coi cháu như con cái trong nhà, trên đời có mấy đứa trẻ ngoan ngoãn như cháu chứ... Cháu xem Sánh Sánh nhà này...”

Bàng Sánh tỏ vẻ không vui: “Bố!”

Cố Minh Tịch cười thoải mái, nói: “Chú ơi, cháu đi đây ạ, cháu cảm ơn chú rất nhiều. Cháu chào chú!”

Lúc Cố Minh Tịch ra khỏi cửa đi xuống cầu thang, Bàng Sánh vẫn đứng ngoài hành lang dõi theo cậu. Đến khi cậu ra khỏi khu nhà, Bàng

Sánh lại chạy tới ban công nhìn xuống dưới. Cô nhìn thấy Cố Quốc Tường lấy ba lô ra khỏi vai Cố Minh Tịch, mở cửa xe cho cậu, rồi Cố Minh Tịch cúi đầu ngồi lên xe.

Mãi đến khi chiếc xe rời khỏi khu tập thể kim khí, Bànng Sánh mới hỏi người bố đứng bên cạnh hút thuốc từ nãy đến giờ: “Bố ơi, bác Cố với bác Lý liệu có ly hôn không?”

“Bố không biết nữa.” Bànng Thuỷ Sinh lắc đầu.

Bànng Sánh lại hỏi: “Nếu hai bác ấy ly hôn thì Cố Minh Tịch phải làm sao đây?”

Bànng Thuỷ Sinh thở dài thườn thượt, “Đúng vậy... Dù mọi chuyện có ra sao thì Minh Tịch vẫn là người vô tội nhất!”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Người Phù Hợp

Những ngày nghỉ tiếp theo, Bàn Sảnh không còn gặp Cố Minh Tịch một lần nào nữa. Tranh thủ lúc bố mẹ đi làm, Bàn Sảnh gọi điện tới cho cậu, Cố Minh Tịch kể với cô là Lý Hàm đã trở lại vào buổi tối cậu về cùng bố. Mấy ngày nay chị đã đi làm bình thường, ngày ngày đến cơ quan bằng xe của Cố Quốc Tường.

Bàn Sảnh không dám hỏi Cố Minh Tịch sau này bố mẹ cậu sẽ thế nào, mà Cố Minh Tịch chủ động cho cô biết đáp án.

“Hai người làm lành rồi, bố anh cam đoan sẽ không bao giờ tái phạm nữa, mẹ anh đã tha lỗi cho bố anh.”

Cậu không nói nhiều, chỉ duy nhất một câu này.

Trong lòng Bàn Sảnh đã có thành kiến với Cố Quốc Tường nên từ thâm tâm cô không mấy tin tưởng, thế nhưng nghe Cố Minh Tịch nói ra một cách bình thản như thế, cô cũng không tiện nói thêm gì cả.

Dù sao cô cũng luôn hy vọng cuộc sống gia đình cậu luôn bình ổn, hòa thuận và mỹ mãn.

Trung tuần tháng hai bắt đầu học kỳ mới, Bàn Sảnh vui vẻ đạp xe đến trường. Còn chưa vào cổng, cô đã trông thấy hình bóng đặc biệt đang rải bước trên con đường đi bộ. Cách nhau một khoảng rất xa, Bàn Sảnh lớn tiếng gọi: “Cố Minh Tịch!”

Cố Minh Tịch ngoái lại rồi nhón miệng cười ngay khi nhìn thấy cô. Bàn Sảnh đạp xe tới cạnh cậu rồi nhảy xuống, đầu tiên cúi xuống nhìn chân Cố Minh Tịch – xỏ giày và đi tất nữa. Rất hài lòng vì điều này, Bàn Sảnh quay sang nhìn xung quanh rồi hỏi: “Ồ, sao anh lại đi hướng này nhỉ, trạm xe bus ở kia mà.”

Cô chỉ tay về phía đối diện. Thẻ đi xe bus treo lủng lẳng trên cổ, Cố Minh Tịch nói: “Anh không lên xe chuyển tiếp theo mà đi bộ từ trạm trung chuyển tới đây.”

Bàn Sảnh dắt xe đi vào trường cùng cậu, hỏi: “Phải đi bao lâu?”

“Chắc là nửa tiếng, nếu nhanh thì hơn hai mươi phút.”

Bàn Sảnh suy nghĩ rồi nói: “Đi lối này sẽ phải đi qua xưởng Trọng Cơ đúng không?”

“Ừ.”

“Nơi đó nguy hiểm lắm.” Bàn Sảnh nói: “Em thấy anh vẫn nên đi xe bus thì hơn.”

Xưởng Trọng Cơ là một nơi kiểu như thôn quê giữa lòng thành phố E, ở đó tập trung rất nhiều người lao động tỉnh lẻ, hoàn cảnh sống kém, lại nhiều xưởng sản xuất nhỏ nên tình hình an ninh xưa nay vẫn không ra sao.

“Ở đó nhiều trộm cắp lắm!” Bàn Sảnh thở dài, “Anh phải chú ý an toàn, nếu ai đó có thể đi học cùng anh thì tốt quá!”

Đang nói chuyện thì Cố Minh Tịch bị một bàn tay vỗ vai từ phía sau.

“Cố Minh Tịch!”

Cố Minh Tịch và Bàn Sảnh cùng quay lại thì gặp Tưởng Chi Nhã. Cô gái này có đôi má lúm đồng tiền rất sâu, đuôi tóc dài bện lại lắc lư đến tận

mông, bên trên là chiếc áo bông màu hồng, dưới là quần jean ống loe. Chiếc quần co giãn ôm lấy đôi chân thon thả, phần ống quần còn có họa tiết thêu tinh xảo, vừa nhìn đã biết từ trên xuống dưới đều là đồ mới tinh.

“Chúc mừng năm mới.” Tưởng Chi Nhã vẫy tay với Cố Minh Tịch rồi chu miệng nói giọng giận dỗi, “Cố Minh Tịch, sao nghỉ Tết mà cậu bận rộn quá vậy, ngày nào cũng phải đến nhà họ hàng hay sao mà tớ không hẹn được cậu ra ngoài chơi?”

Bàng Sảnh bĩu môi, hơi liếc mắt nhìn Cố Minh Tịch. Rõ ràng đợt nghỉ Tết vừa qua cậu chẳng bận gì, ngày nào cũng ru rú ở nhà, làm gì có họ hàng nào mà tới?

Cố Minh Tịch nói: “Họ hàng nhà tớ đông, với lại tớ ở xa nên không tiện ra ngoài.”

Tưởng Chi Nhã đáp: “Nếu xa tớ có thể tới đón cậu mà, tớ còn chưa được đến nhà cậu chơi lần nào.”

Vừa đi vừa nói chuyện, bất ngờ Tưởng Chi Nhã chuyển sang nhìn Bàng Sảnh: “Cua ơi, cậu định mang xe vào lớp à?”

Bàng Sảnh thoáng sững sốt rồi mới nhận ra cô đang dắt xe đạp đến gần khu giảng đường, đã đi qua nhà để xe tự bao giờ.

Cố Minh Tịch đi cạnh khẽ bật cười, Bàng Sảnh lườm cậu một cái rồi dắt xe quay lại, mới đi được hai bước cô bất ngờ đứng lại, reo lên: “Cố Minh Tịch, anh đứng đó đợi em một lát, chúng ta cùng lên lớp!”

Cố Minh Tịch gật đầu: “Ừ.”

Tưởng Chi Nhã khẽ lẩm bẩm: “Ngồi cùng bàn cả ngày còn chưa đủ sao mà phải lên lớp với nhau?”

Cố Minh Tịch hỏi: “Cậu vừa nói gì vậy?”

Cô nàng liền mỉm cười: “Không có gì.”

Bàng Sảnh vẫn chưa quay lại, Cố Minh Tịch và Tưởng Chi Nhã đứng đợi ở dưới sân. Sau khi hai người trò chuyện được vài câu, Tưởng Chi Nhã hỏi Cố Minh Tịch: “Cho tớ hỏi một câu nhé, Cua thực sự không phải bạn gái của cậu hả?”

Cố Minh Tịch lắc đầu: “Không phải.”

“Vậy... Cậu đã có bạn gái chưa?”

“Chưa.” Cố Minh Tịch chặn ngay lời nói tiếp theo của cô bạn, cậu chủ động nói trước bằng ngữ điệu rõ ràng rành mạch: “Tớ cho rằng cấp ba không phải thời điểm yêu đương, nên chú tâm vào việc học hành!”

Tưởng Chi Nhã ngơ ngác nhìn cậu. Thế rồi bất ngờ một tiếng cười khe khẽ vang lên bên cạnh họ, Cố Minh Tịch quay lại thì thấy Tiêu Úc Tĩnh đeo cặp đi vào khu nhà, thấy Cố Minh Tịch đang đỏ mặt nhìn mình, cô nói: “Mr. Ostrich, as long you meet right person, love is beautiful thing which had no tradi with your study.”

Cách phát âm giọng Anh-Mỹ của cô thật tuyệt vời, giọng nói du dương dễ nghe, Tưởng Chi Nhã không hiểu hết nhưng Cố Minh Tịch thì hiểu được toàn bộ. Đúng lúc này Bàng Sảnh đeo cặp sách chạy về phía họ, đuôi tóc được bện gọn phía sau vung vẩy qua lại, cô vui vẻ reo lên: “Em tới rồi đây!”

Tiêu Úc Tĩnh nhìn cô rồi lại quay sang nhìn Cố Minh Tịch bằng ánh mắt sâu kín, sau đó mới túm tít cười đi vào khu giảng đường.

Lần này mặt Cố Minh Tịch đỏ bừng hơn nữa.

Vào lớp, sau khi cả hai ngồi xuống vị trí của mình, Bàn Sảnh hỏi cậu: “Trong kỳ nghỉ Tưởng Chi Nhã có hẹn anh đi chơi à?”

“Ừ.” Cố Minh Tịch gật gù, “Nói là đi chùa, gọi điện tới nhà anh suốt hai ngày liền.”

“Tại sao anh không đi?”

Cố Minh Tịch nhìn cô một cách khó hiểu, “Sao anh phải đi?”

“Anh cứ ở nhà mãi mà không thấy chán à, có người rủ đi chơi, anh ra ngoài cũng tốt mà.” Bàn Sảnh chun mũi nằm xuống mặt bàn nhìn cậu.

Cố Minh Tịch đang dùng chân sắp xếp lại cặp sách. Đôi tất hở ngón làm cậu thấy rất khó lấy đồ, đang tính tranh thủ lúc Bàn Sảnh không chú ý cởi tất ra thì mới kéo một cái, Bàn Sảnh đã túm chặt cổ chân cậu.

“Không được cởi!” Cô trừng mắt với cậu, “Khó lắm mới khỏi ốm, anh lại muốn đi truyền nước hả?”

Cố Minh Tịch nhìn cô một lát, đành đầu hàng, “Được rồi, em bỏ tay ra đi, anh không cởi nữa.”

Bàn Sảnh bỏ tay ra, còn nói thêm: “Thực ra nếu có người rủ đi chơi mà anh thấy ngại thì cứ gọi điện cho em, em có thể đi cùng mà Cố Minh Tịch!”

Cố Minh Tịch dùng chân nhét cặp sách vào ngăn bàn, không ngược lên nhìn cô: “Chẳng phải em không thích Tưởng Chi Nhã sao?”

“Em đâu có không thích cậu ấy.” Bàn Sảnh thoáng ngại ngùng, “Chỉ là em không thân với cậu ấy thôi.”

Cố Minh Tịch tủm tỉm cười: “Hôm đó em còn chê cậu ấy tóc dài.”

“Em, em...” Bàng Sảnh nói dối: “Bố em bảo phụ nữ tóc dài nào ngắn, anh chưa nghe câu này bao giờ à? Tóc Tưởng Chi Nhã dài đến gót chân, chẳng hiểu cậu ấy gọi đầu kiểu gì nhỉ?”

Cố Minh Tịch chỉ cười.

Bàng Sảnh ngồi im một lúc rồi lấy đầu bút chọc vào eo Cố Minh Tịch: “Này Cố Minh Tịch, anh thích con gái tóc dài hay tóc ngắn?”

“...” Không đáp.

“Em đang hỏi anh đó!”

“Tóc dài.” Cậu quay sang nhìn cô bằng ánh mắt đầy dục dàm.

Bàng Sảnh hạ giọng thật khẽ hỏi cậu, đôi mắt lấp lánh ánh sáng: “VẬY... Cố Minh Tịch, anh đã thích ai chưa?”

Lần này Cố Minh Tịch mở to mắt, gật đầu, nói ra một chữ thật rành rọt: “Rồi.”

Tác giả giải thích về câu nói tiếng Anh của Tiêu Úc Tĩnh: “Mr Đà Điểu, đến khi gặp được người phù hợp, cậu sẽ thấy tình yêu là một điều kỳ diệu chứ không hề mâu thuẫn với việc học hành.”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Sự Cố Trên Đường Đi

Cậu nói: “Rồi.”

Hai mắt Bàn Sánh lập tức mở to hết cỡ, cô hoàn toàn không ngờ Cố Minh Tịch lại đưa ra câu trả lời như vậy. Lúc ở trường, gần như cô luôn kè kè bên cậu từng giây từng phút, hoàn toàn chẳng nhận ra cậu có tình cảm với bất kỳ bạn nữ nào. Bàn Sánh liền nghiêng người sát về phía Cố Minh Tịch, hỏi: “Ai vậy?”

Cố Minh Tịch nhìn cô rồi bất ngờ hỏi lại: “Còn em, em đã thích ai chưa?”

“Anh nói là ai trước đi.”

“Em trả lời câu hỏi của anh trước đi.”

Bàn Sánh chau mày, nhìn lên những bạn học ngồi gần đó, hình như không có ai chú ý đến họ, cô khẽ nói với Cố Minh Tịch: “Em rất thích một người.”

Cố Minh Tịch thoáng sửng sốt, vội hỏi theo bản năng: “Ai vậy?”

“Anh nói anh thích ai trước đi.”

“Em trả lời rồi anh sẽ nói.”

“Đồ xỏ lá. Chẳng phải anh cũng biết sao...” Bàn Sánh ghé sát vào tai Cố Minh Tịch, thì thào với cậu: “Tạ Ích.”

Tạ Ích?

À, thì ra là Tạ Ích.

Cố Minh Tịch cup mắt lại, chỉ chăm chú nhìn chăm chăm vào hai bàn chân đang đặt trên mặt bàn của mình.

Cậu dùng ngón chân kẹp cây bút lên, não bộ trống rỗng.

Tạ Ích, quả nhiên là Tạ Ích.

Sau khi nói ra bí mật trong lòng mình cho Cố Minh Tịch biết, Bànng Sảnh xấu hổ vô cùng, cô năn nỉ Cố Minh Tịch: “Anh không được nói với người khác đâu đấy, em chỉ nói với một mình anh thôi!”

Cố Minh Tịch mím môi không lên tiếng.

Bànng Sảnh đâu có dễ dàng buông tha cho cậu, cô túm tay áo cậu, hỏi: “Anh vẫn chưa nói cho em biết là anh thích ai?”

Lúc này Cố Minh Tịch sao có thể nghĩ ra một ai đó “làm cho mình thích” được, cậu há miệng ra thở rồi nói: “Là... một cô gái học cùng lớp vẽ với anh, em không biết cô ấy đâu.”

“Hả?” Bànng Sảnh lấy làm nghi ngờ, “Sao em chưa bao giờ nghe anh nói nhỉ?”

Cậu vẫn cứng miệng: “Em không biết người ta, anh kể với em làm gì?”

“Cô ấy học trường nào vậy? Tên là gì? Có xinh không?” Bànng Sảnh chống cằm hào hứng hỏi: “Cô ấy có biết anh thích mình không? Anh đã tỏ tình với cô ấy chưa?”

“Cô ấy...” Cố Minh Tịch ngẫm nghĩ rồi quay sang nhìn Bàn Sánh đang ngồi bên cạnh, nói: “Cô ấy không cao, tầm khoảng như em, trông rất đáng yêu, thường xuyên biểu lộ cảm xúc trên gương mặt, lúc cười lên rất xinh. Cô ấy không biết anh thích cô ấy, anh cũng không có ý định thổ lộ bởi vì cô ấy đã thích người khác rồi.”

“À...” Bàn Sánh lấy làm tiếc nuối, bèn lên giọng an ủi cậu: “Cố Minh Tịch, không sao đâu, anh xem Tạ Ích cũng không biết em thích cậu ấy, em cũng không định tỏ tình, bọn mình đúng là đồng cảnh ngộ.”

Sau đó cô nở nụ cười ngờ nghệch.

Bàn Sánh rất tin vào những lời Cố Minh Tịch nói, lý do là vì Cố Minh Tịch chưa bao giờ nói dối cô. Cậu nói cậu đang thích một bạn nữ cùng lớp học vẽ, cô cũng tin sái cổ.

Cô biết trong lớp không thiếu các bạn nữ có tình cảm với cậu. Bàn Sánh không chỉ là bạn cùng bàn mà còn thân thiết với Cố Minh Tịch nên thậm chí có hai cô gái còn cố tình thân thiết với cô, bóng gió hỏi han chuyện của Cố Minh Tịch, cậu đã có bạn gái chưa, cậu có sở thích gì, cuối tuần cậu thường làm gì...

Lệ Hiếu Yến nói với Bàn Sánh: “Cố Minh Tịch đúng là đẹp trai thật đấy, mặc dù cậu ấy ít nói, còn dùng chân làm việc nhưng tớ vẫn thấy cậu ấy vô cùng đẹp trai, có cảm giác như thần tiên không vướng bụi trần vậy.”

Bàn Sánh ngây ngô hỏi: “Thế nào là không vướng bụi trần?”

“Không vướng bụi trần nghĩa là... vô cùng siêu phàm và thoát tục ấy, ôi trời, đến câu này mà cậu còn không hiểu, ý là Cố Minh Tịch như thần tiên ấy.” Vẻ e then lộ rõ trên gương mặt Lệ Hiếu Yến.

Thần tiên... siêu phàm thoát tục?

Trong đầu Bàn Sánh hiện lên một vài hình ảnh của Cố Minh Tịch: Cố Minh Tịch ngã từ trên xe đạp vào con chó rồi bị nó cắn dã man, Cố Minh Tịch trượt chân ngã xuống tuyết, Cố Minh Tịch giơ chân phải lên lấy đồ làm chân trái mất thăng bằng phải nhảy lò cò, Cố Minh Tịch đói quá ăn như hổ vồ, Cố Minh Tịch sợ đến mức nói năng lắp bắp khi vô tình nhìn thấy bộ phim “khó tin”, Cố Minh Tịch nhịn tiểu đến mức mặt mũi nhăn nhó, và cả hình ảnh trong trí nhớ là Cố Minh Tịch với gương mặt đỏ bừng lúc đi tiểu ...

A ha... Đó không phải không vướng bụi trần, mà là giả vờ thế thôi.

Bàn Sánh và Cố Minh Tịch cùng nhau lớn lên từ tấm bé, đến giờ đã sắp mười sáu năm, hai người chưa một lần rời xa nhau. Cho dù bây giờ không còn là hàng xóm nữa, thì khi ở lớp, họ vẫn là bạn thân ngồi cùng bàn. Họ là người chứng kiến một vài sự kiện mang tính bước ngoặt trong cuộc đời đối phương, thậm chí trong sự cố khiến Cố Minh Tịch phải cắt đi hai tay, Bàn Sánh là người chứng kiến từ đầu đến cuối.

Trong mắt Bàn Sánh, giới tính của Cố Minh Tịch đã trở nên vô cùng nhạt nhòa. Cô có mấy bạn nữ thân như Vương Đình Đình hồi cấp một, Tôn Minh Phương hồi cấp hai và bây giờ là Trịnh Xảo Xảo, khi nói chuyện với nhau, họ sẽ thì thầm nói về những điều thầm kín của con gái nhưng Bàn Sánh luôn cảm thấy người mà cô có thể chia sẻ nhiều bí mật nhất thực ra là Cố Minh Tịch.

Bàn Sánh sẽ nói xấu về một bạn nữ nào đó trong lớp với Cố Minh Tịch mà không sợ cậu sẽ nói cho mọi người biết. Cô cũng sẽ chê bai giáo viên nào đó mặc đồ rất xấu với cậu mà không sợ cậu sẽ đi méc thầy cô. Mỗi lần đến kỳ nguyệt san, mặc dù không đau bụng quặn quại nhưng Bàn Sánh luôn cảm thấy rất khó chịu, cô sẽ thoải mái nói cho Cố Minh Tịch biết, dặn cậu đừng trêu chọc mình. Ngay cả những khi bố mẹ cãi nhau, Bàn Sánh cũng sẽ túm ngay lấy Cố Minh Tịch rồi òa khóc thật to ngay trước mặt cậu vào những lúc thấy buồn bã.

Bàng Sánh vừa ý lại vào Cố Minh Tịch mà cũng rất yên tâm về cậu. Cô thừa nhận khi nghe thấy Cố Minh Tịch đã có người trong lòng, cô cảm thấy rất chua xót, thế nhưng khi biết cô gái đó không phải học sinh trường Nhất Trung mà chỉ được gặp Cố Minh Tịch cùng lắm một tuần một lần, tự nhiên cô lại thấy thật may mắn.

Cuối cùng khi Cố Minh Tịch nói trong lòng cô gái đó đã có người khác, Bàng Sánh lại bắt đầu thấy bất bình thay cậu.

Một Cố Minh Tịch giỏi giang như vậy! Vậy mà cái người nào đó kia lại không thích! Đúng là không có mắt!

Tóm lại đối với Bàng Sánh, Cố Minh Tịch là người bạn thân nhất, tốt nhất của mình, cậu có ý nghĩa phi thường với cô, thế nhưng xưa nay ý nghĩa đó chẳng hề liên quan gì đến tình cảm nam nữ.

Bàng Sánh cho rằng Cố Minh Tịch cũng như mình, tuyệt đối không thể thích người bạn thân là mình được!

Tan học, Bàng Sánh phải tới sân vận động tập bóng bàn, Cố Minh Tịch chào tạm biệt cô rồi đi một mình tới trạm xe bus.

Cậu đợi vài phút thì một chiếc xe bus trở tới, thấy cửa sau xe toàn người là người, Cố Minh Tịch từ bỏ ý định chen lên.

Đợi thêm một lúc nữa vẫn không thấy xe đến, Cố Minh Tịch quyết định đi bộ nửa tiếng đến trạm xe về khu tập thể mới như buổi sáng.

Lại một lần nữa đi qua xưởng Trọng Cơ, tâm trạng không tốt nên Cố Minh Tịch cầm cúi đi thật chậm, thỉnh thoảng còn nhấc chân đá hòn sỏi nhỏ trên đường, hoàn toàn không biết có hai người đang theo sát mình phía sau.

Đến một góc vắng vẻ, hai người kia bước tới chặn trước mặt Cố Minh Tịch, một người bên trái một người bên phải. Một tên tóc húi cua nói: “Anh bạn nhỏ, năm mới được mừng tuổi khá lắm phải không, cho anh mày ít tiền mua bao thuốc lá đi.”

Cố Minh Tịch đứng tại chỗ ngược lên nhìn hai tên du côn, đang định đi vòng qua chúng thì bị tên tóc vàng chặn lại: “Này, đưa tiền mừng tuổi đây, tụi anh sẽ không làm khó dễ chú em nữa.”

Cố Minh Tịch nói: “Tiền trong túi quần bên trái, hai người tự lấy đi!”

Tóc húi cua và tóc vàng đã sớm chú ý đến cơ thể thiếu mất hai cánh tay của Cố Minh Tịch nên cho dù cậu có cao hơn thì chúng cũng không sợ. Tên tóc húi cua sẵn số tới móc túi quần cậu, mặc dù Cố Minh Tịch rất phối hợp nhưng trong túi cậu cũng chỉ có hai mươi đồng, tên đó tỏ vẻ không hài lòng: “Này, nhìn chú em mặc toàn đồ hàng hiệu, chắc không chỉ có từng này tiền đâu nhỉ?”

Cố Minh Tịch bình tĩnh nói: “Tôi chỉ có ngàn ấy tiền thôi.”

Tên tóc húi cua đã túm lấy cặp sách của cậu: “Để anh xem trong cặp sách của học sinh bây giờ có những gì nào. Này chú em, nói dối là không ngoan đâu nhé. Anh cảnh cáo chú em trước, nếu anh không tìm được đồng nào thêm, anh sẽ thả chú mày ngay, chỉ cần anh tìm được một đồng, hừ hừ...”

Cặp sách bị ném xuống mặt đất, Cố Minh Tịch vội quay đầu bỏ chạy không một giây lưỡng lự.

Chẳng biết nghĩ gì tên tóc húi cua vội vàng đuổi theo, xung quanh khu vực xưởng Trọng Cơ rất nhiều xe đạp và xe đạp điện, đường lại hẹp, Cố Minh Tịch vừa bị một chiếc xe đạp điện cản lại thì đã bị tên tóc húi tóm gọn.

Cố Minh Tịch nhìn hẳn ta chăm chăm: “Tiền trong cặp, cho các người hết, mau thả cho tôi đi!”

Ánh mắt cậu điềm nhiên không một tia hoảng hốt nhưng lại ẩn chứa sự khinh bỉ và giận dữ sâu kín. Tên tóc húi nhìn cậu một lát rồi đánh vào đầu cậu đánh “bộp” một tiếng sau đó đá thật mạnh vào đùi cậu.

“Mày có ý gì hả? Coi bọn tao là ăn xin chắc?” Hẳn ta túm lấy lưng áo Cố Minh Tịch, chẳng màng tới cậu nhóc đang giãy dụa, hẳn ta kéo xềnh xệch cậu vào một ngõ nhỏ: “Bây giờ học sinh ngày càng hư đốn!”

Cố Minh Tịch hô to: “Tôi cho các anh toàn bộ số tiền, đều ở trong cặp ấy! Các anh tự lấy đi! Tôi không cần lấy lại cặp! Mau thả tôi về!”

“Aha.” Tên đầu húi của cười nhạt rồi đẩy Cố Minh Tịch ngã dúm dúm xuống đất, Cố Minh Tịch gắng gượng đứng dậy thì bị tên đó thụi một cú vào bụng.

Tên tóc vàng chạy tới, hẳn ta đeo cặp của Cố Minh Tịch, thấy đồng bọn làm thế cũng lấy làm sợ hãi: “Sao lại đánh nó, lấy tiền rồi chuồn thôi, nó chỉ là một đứa trẻ!”

Tên tóc húi của hung hãn nói: “Ông mày không chịu được cái ánh mắt khinh bỉ của nó! Mẹ nó, chỉ là một thằng tàn phế mà dám nhìn ông mày như đồ rác rưởi!”

Dứt lời hẳn lại đá Cố Minh Tịch cái nữa. Cố Minh Tịch chỉ biết cố khom người lại tự bảo vệ bản thân, cắn răng không rên một tiếng.

Tên tóc húi của dừng lại chuyển sang lục tung cặp sách của Cố Minh Tịch, ngoài ba trăm nghìn đồng thì chỉ còn toàn sách vở và đồ dùng học tập, hẳn không thích liền dốc ngược cặp sách đổ hết ra ngoài rồi giẫm nát cho hả giận.

Lúc đi qua Cỗ Minh Tịch cùng tên tóc vàng, hắn nhìn thấy trên cổ chân cậu lấp lánh một chiếc vòng trang sức màu vàng.

Giày của Cỗ Minh Tịch đã tuột ra khỏi chân cậu, ống quần thì bị tấc lên cao vì động tác giãy dụa ban nãy, chiếc vòng đó lập tức thu hút được sự chú ý của tên tóc húi cua: “Mẹ nó, vòng vàng giấu ở cổ chân kìa, đúng là thông minh ghê!”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Bèo Nước Gặp Nhau

Cố Minh Tịch nhớ lại hồi còn nhỏ, khoảng bảy tám tuổi, đám nhóc trong khu tập thể Kim khí nghịch ngợm không hiểu chuyện, có vài đứa cũng bắt nạt cậu. Ví dụ như hai đứa Trương Giai Kỳ và Phó Lượng xưa nay vẫn “đối nghịch” với cậu.

Hồi đó Bàn Sánh vẫn còn nhỏ, cô lúc nào cũng kè kè bên Cố Minh Tịch nên khi thấy Cố Minh Tịch bị Trương Giai Kỳ bắt nạt, Bàn Sánh sẽ giúp cậu đánh lại tên nhóc ghê gớm kia.

Từ bé Bàn Sánh đã rất đánh đá, thực sự rất hợp với biệt danh là “cua”, tung hoành, ngang ngược, ghê gớm nhưng có hung hăng đến mấy cô cũng không đánh lại được tụi con trai hơn tuổi mình, thế là cuối cùng cô và Cố Minh Tịch luôn trở về nhà với vẻ mặt ỉu xìu và cơ thể bần nhem nhuốc.

Hai đứa trẻ giao hẹn với nhau là không nói cho bố mẹ biết, cuối cùng ông Tăng gặp riêng Cố Quốc Tường, nói cho anh biết việc này.

Bố mẹ của rất nhiều đứa trẻ trong khu tập thể đều công tác ở công ty vật liệu kim khí, đa số đều không có chức vụ cao bằng Cố Quốc Tường. Bố của Trương Giai Kỳ bất ngờ bị điều đi công tác ở Lan Châu - Cam Túc khoảng nửa năm. Từ đó trở đi, Trương Giai Kỳ không dám bắt nạt Cố Minh Tịch và Bàn Sánh nữa.

Khoảng hồi ức đó đã quá xa xôi, bắt đầu từ năm lớp ba đến giờ, không còn ai dám bắt nạt Cố Minh Tịch nữa. Đám trẻ con đứa nào cũng nhớ như in lời dặn dò của thầy cô và bố mẹ: Cố Minh Tịch là một đứa trẻ tật nguyền, các con phải nhường nhịn nó.

Phụ huynh dặn dò con cái nhà mình: “Nếu không có việc gì thì đừng chơi với nó, chẳng may nó ngã ra đấy thì bao nhiêu tội con phải chịu hết. Bố nó ghê gớm lắm, đừng có dây vào nó làm gì.

Vì vậy trong khu tập thể, Cố Minh Tịch chỉ còn một người bạn thân thiết là Bàn Sảnh.

Cố Minh Tịch nằm nghiêng trên nền đất bẩn thỉu, bộ quần áo đã nhem nhuốc từ lâu, người cũng thấy nhói đau. Thấy tên húi cua và tóc vàng chuẩn bị đi, cậu đang gắng gượng ngồi dậy thì tên húi cua lại bất ngờ đi gần vào người cậu.

Chuyện xảy ra sau đó nằm ngoài dự đoán của Cố Minh Tịch, cũng khiến tên húi cua không lường trước được, hẳn chỉ muốn kéo đứt cái vòng trang sức trên cổ chân Cố Minh Tịch nhưng cậu nhóc lại như phát điên, không chỉ không cho phép hẳn động vào mà còn đá hẳn mấy cú rất đau.

Cậu vẫn nằm dưới đất chưa đứng dậy được, miệng kêu: “Tôi đã cho các người tiền rồi! Đừng giật vòng chân của tôi! Không đáng bao nhiêu tiền đâu!”

Cơn giận cuồn cuộn nổi lên trong lòng tên húi cua, hẳn ta đập mạnh vào chân Cố Minh Tịch vài cái, cậu không tránh được, chỉ thấy đùi đau dữ dội. Thực ra tên húi cua đã sớm nhận ra chiếc vòng trên chân cậu không phải vòng vàng mà chỉ là đồ mỹ ký chẳng đáng mấy đồng nhưng hẳn không kiềm chế được cơn giận trong lòng, không thể không giật lấy nó nhưng chiếc vòng đã bị khóa chặt lại, hẳn ta không mở được bèn giật lấy giật để, sau đó rút một con dao gấp từ thắt lưng ra, muốn cắt đứt chiếc vòng.

Cố Minh Tịch hô lên thật to, cơ thể không ngừng lăn lộn, hai chân đập loạn xạ, tên húi cua trượt tay không cắt đứt được chiếc vòng mà lại cửa một nhát lên cổ chân phải của Cố Minh Tịch.

Máu đỏ chảy ra ngay tức thì, tên tóc vàng hoảng hốt vội đi về phía tên tóc húi cua nhưng tên này vẫn không chịu đi. Đúng lúc đó, một tiếng hét oang oang xuất hiện ngay đầu ngõ: “Đang làm gì đó!”

Tên tóc vàng và tóc húi cua quay đầu nhìn lại rồi bỏ chạy thực mạng. Người đứng ở đầu ngõ đang định đuổi theo thì nhìn thấy Cố Minh Tịch đang nằm dưới đất, bèn dừng bước, chau mày nhìn cậu.

Anh ta ngồi xổm nâng Cố Minh Tịch dậy, thấy cổ chân cậu chảy rất nhiều máu, anh ta vội nói: “Cậu bé có đi được không? Nếu được thì đi vào quán của tôi trước đã, tôi cầm máu cho cậu.”

Cố Minh Tịch ngược lên nhìn người này, anh ta khoảng hay mười bảy, hai mươi tám tuổi, mặc dù không cao nhưng rất vạm vỡ, gương mặt chữ điền hiền hậu, da ngăm đen, trên cổ là sợi xích vàng to bằng ngón tay cái trẻ con.

Anh ta đã nhận ra Cố Minh Tịch không có tay, liền cả giận nói: “Chỗ này ngày càng nguy hiểm, đám du côn trước kia chỉ dám dọa dẫm đám học sinh đi qua đây, bây giờ dám cướp giữa ban ngày thế này!”

Cố Minh Tịch cũng không muốn trở về trong trạng thái này vì không muốn làm mẹ phải lo lắng. Cậu thấy anh trai này tuy không hiền lành nhưng dù sao cũng đã cứu mình, Cố Minh Tịch bèn gật đầu, nói: “Em đi được, cảm ơn anh!”

Người đàn ông giúp cậu thu dọn cặp sách vương vãi trên nền đất rồi nhét hết sách vở và đồ dùng học tập vào đó, đeo cặp lên vai Cố Minh Tịch rồi dìu cậu ra khỏi con hẻm nhỏ. Anh ta có một quán nướng gần đó, chủ yếu buôn bán vào buổi tối, hàng ngày sập tối mới bắt đầu kinh doanh. Lúc này trong quán vẫn chưa có khách, hai người phục vụ đang nhanh nhẹn xiên thịt.

Nhân viên trong quán nướng ngày nào cũng phải xiên thịt, nướng đồ thường bị bỏng nên người đàn ông có chuẩn bị sẵn một vài loại thuốc cầm máu khẩn cấp. Anh ta bảo Cố Minh Tịch ngồi lên ghế còn mình thì ngồi xổm trước mặt giúp cậu xử lý vết thương trên cổ chân. Cậu bé trông thật nhếch nhác, bộ quần áo đang mặc chỉ chít vết bẩn, có chỗ còn bị rách, hai tay áo trống không rủ xuống bên người thu hút sự chú ý của hai tên bồi bàn.

Người đàn ông hỏi Cố Minh Tịch: “Cậu bé tên gì?”

Cố Minh Tịch ngần ra một lúc rồi đáp: “Em tên Cố Minh Tịch.”

“Tiểu Cố.” Người đàn ông búng bó giúp cậu, cười nói: “Anh họ Sa, em có thể gọi anh là Cá Mập.” Rồi chỉ vào hai cậu nhân viên gần đó, “Kia là Sò và Hà.”

Cố Minh Tịch phì cười, Cá Mập nhìn cậu với vẻ khó hiểu, “Cười gì, tên bọn anh buồn cười lắm hả?”

“Không phải vậy.” Cố Minh Tịch nói: “Em chỉ nghĩ đến một người bạn, rất nhiều người gọi cậu ấy là Cua, cậu ấy là con gái.”

Cá Mập cười khà: “Thằng nhóc này gan dạ thật, lúc này vẫn còn cười được. Anh thích chú em!”

Anh ta chở Cố Minh Tịch bằng xe đạp điện đến trạm xe bus. Lúc đứng chờ xe cùng cậu, Cá Mập hỏi nguồn cơn làm cậu mất đi hai cánh tay. Cuối cùng Cá Mập nói: “Nhóc, sau này cố gắng phải đi học bằng xe bus, nếu thực sự không còn cách nào mà phải đi qua xưởng Trọng Cơ, trong trường hợp gặp phải đám thanh niên hư hỏng, em cứ nói em là em trai của ông chủ Cá Mập của quán nướng Cá Mập. Những việc khác anh không dám cam đoan nhưng ít nhất là xưởng Trọng Cơ sẽ không có ai dám động tới em nữa!”

Cố Minh Tịch đi xe bus về nhà. Lúc về tới nơi, Lý Hàm đang nấu cơm trong bếp, Cố Minh Tịch liền vào phòng thay áo ngoài rồi giấu kỹ quần áo bị dính máu, chuẩn bị ngày mai mang ra ngoài vứt đi.

Lúc cởi quần dài, cậu phát hiện chân mình bầm tím khắp nơi, vết nào cũng to rộng, thử dùng ngón chân chạm vào chỗ bị thương, cơn đau lan ra từ tận xương cốt.

Cố Minh Tịch ngồi trên giường bần thần một lúc rồi lại cúi xuống nhìn cổ chân phải của mình, Cá Mập đã vệ sinh khử trùng cho cậu, còn băng bó lại, anh ta nói vết thương không sâu nên chắc không sao cả.

Tầm mắt Cố Minh Tịch dừng lại trên chiếc vòng chân đó, bắt đầu từ một năm rưỡi trước, khi Bànng Sảnh khóa nó trên cổ chân cậu, Cố Minh Tịch chưa khi nào tháo ra. May mà không bị đứt, Cố Minh Tịch thầm nghĩ.

Tối đến Cố Minh Tịch ngồi trước bàn học thu dọn sách vở và đồ dùng trong cặp sách. Tuy sách giáo khoa mới được phát không lâu nhưng đã bẩn và rách lung tung, sau một hồi suy nghĩ cậu quyết định cuối tuần sẽ đi mua bìa về bọc lại.

Trong lúc thu dọn cậu nhìn thấy cuốn sách bài tập toán mình đã mang tới nhà Bànng Sảnh trong kỳ nghỉ Tết. Sau đó vì xảy ra nhiều chuyện nên cậu chưa động vào nó lần nào.

Cố Minh Tịch sức nhớ vẫn còn nửa đề thi mình chưa làm xong, liền dùng ngón chân mở sách, sau khi giở được vài tờ, cậu thoáng sửng sốt khi trông thấy dấu tích của Bànng Sảnh.

Không ngờ cô đã làm được một đề thi trọn vẹn, chẳng biết từ bao giờ. Cố Minh Tịch buồn cười vì cậu thấy trong những bài cô làm, kể cả trắc nghiệm hay tự luận đều sai rất nhiều, trong đó có một bài phía cuối cô mới làm được một nửa, hình như không làm nổi nữa nên vẽ luôn vào đó một

icon mặt khóc, viết: ToT Cố Minh Tịch, khó quá đi mất! Em không làm được!

Khóe môi Cố Minh Tịch bất giác thấm đượm ý cười, cậu làm lại đề thi đó từ đầu rồi vui vẻ lên giường đi ngủ.

Qua một đêm Lý Hàm và Cố Quốc Tường không phát hiện ra bất cứ điều gì. Sáng hôm sau tranh thủ lúc ra khỏi nhà, Cố Minh Tịch mang quần áo đi vứt rồi ngồi lên chuyến xe bus đầu tiên. Sau khi xuống xe, cậu không bất ngờ khi nhận ra mình không chen lên được chuyến xe thứ hai, sau khi cân nhắc, cậu vẫn quyết định đi bộ tới trường.

Lúc đi qua xưởng Trọng Cơ, Cố Minh Tịch không khỏi nhìn vào con ngõ nhỏ nơi mình mới bị cướp tiền hôm qua rồi sai bước băng qua đó. Đi qua quán nướng Cá Mập, cậu thấy cửa quán đóng im ỉm, trên vỉa hè đầy rác thải sau một đêm.

Cậu không dừng lại mà vẫn bước đi đều đều, chuyện xảy ra hôm trước như một giấc mơ. Nếu không có những vết bầm tím to tướng để lại trên đùi, Cố Minh Tịch thậm chí còn hoài nghi đây không phải chuyện đã thực sự xảy ra.

Thế nhưng cậu cũng không có ý định liên lạc với đám Cá Mập. Cậu là học sinh, có gia giáo, gia đình tương đối có điều kiện, thành tích học tập lại không tồi. Cố Minh Tịch cho rằng mình và Cá Mập chỉ là bè nước gặp nhau, cuộc sống của họ mãi mãi không thể giao thoa thêm một lần nào nữa.

Cậu không kể chuyện này với Bàn Sánh vì không muốn để cô phải lo lắng. Đây chỉ là một sự cố, một tai nạn bất ngờ, Cố Minh Tịch thầm tự nhủ sau này phải cẩn thận và kín đáo hơn.

Cuộc sống tồn tại vô số người và việc khiến người ta không thể ngờ tới, gặp phải cũng chỉ có thể trách số phận xui xẻo mà thôi. Cố Minh Tịch

ngữ hẳn là vận may của mình sẽ không quá tệ, cũng như hôm trước, chẳng phải cậu đã được Cá Mập ra tay cứu giúp sao?

Lúc này sao cậu có thể nghĩ rằng một sự việc xảy ra vào hai tháng sau khiến cậu và Cá Mập lại gặp mặt?

Đó là một ngày sau khi đợt thi giữa kỳ hai lớp mười kết thúc, top ba của khối không có gì thay đổi, vẫn là Tiêu Úc Tĩnh, Ngô Mân và Cố Minh Tịch. Bàn Sánh giành được vị trí thứ bảy từ dưới lên ở lớp, cô lấy làm vui vẻ vì đã có tiến bộ.

Trung tuần tháng tư, sắp đến ngày kỷ niệm phong trào Ngũ Tứ nên sở giáo dục thành phố E tổ chức một hoạt động, bình chọn đoàn viên ưu tú ở các quận huyện. Bắt đầu từ hai tuần trước ngày kỷ niệm, một chương trình dài kỳ sẽ được chiếu đều đặn trên kênh giáo dục của thành phố E, mỗi kỳ giới thiệu một học sinh ưu tú, dài khoảng hai mươi phút.

So với những học sinh chỉ có thành tích học tập tốt như Tiêu Úc Tĩnh và Ngô Mân, tất nhiên trường học sẽ ưu tiên đề cử Cố Minh Tịch.

Những lời bình luận kiểu như “tàn nhưng không phế” rất dễ giành được giải. Mỗi khi cần phải bình chọn, hầu như giải thưởng luôn thuộc về những học sinh tuy tàn tật nhưng có thành tích học tập tốt. Dĩ nhiên trước khi đề cử, cô Đới cũng hỏi ý kiến của Cố Minh Tịch.

Thực ra Cố Minh Tịch là người rất dễ thuyết phục, cô Đới nói: “Cố Minh Tịch, nếu em giành được giải thưởng này, nó sẽ trở thành lợi thế cho em trong kỳ thi vào đại học hay học lên cao hơn nữa. Bởi đó là lời khẳng định đầy giá trị của xã hội giành cho em, nếu trường đại học nào từ chối em vì cơ thể tàn tật của em, em có thể mang giải thưởng của sở giáo dục ra chất vấn họ, thậm chí có thể xin giúp đỡ từ phía báo chí. Dĩ nhiên đây là tình huống xấu nhất, điều chúng ta phải làm bây giờ là đưa em trở thành

tấm gương sáng trong quận này, trong thành phố này ngay từ năm học lớp mười. Như vậy sẽ rất có lợi trong quá trình học tiếp lên cao của em.”

Cố Minh Tịch về nhà hỏi ý kiến Lý Hàm. Sau khi cân nhắc, Lý Hàm gọi điện cho cô giáo Đới, đồng ý việc này.

Vì vậy một buổi sáng cuối tháng tư, lúc đeo cặp bước vào lớp, Bàn Sảnh gặp phải một cảnh tượng rất mới mẻ, mấy người chen chúc ngoài cửa lớp học, người thì vác máy quay, người thì cầm tấm màn để che ánh sáng, có cả một chị rất xinh cầm micro đang trang điểm gần đó. Bàn Sảnh nhìn mọi người bằng đôi mắt tò mò, đang định bước vào lớp thì bị cô Đới kéo lại.

“BÀN SẢNH, đầu tiên cô xin lỗi em.” Cô Đới kéo Bàn Sảnh về phía mình, chỉ vào lớp học rồi nói: “Hôm nay bàn học của em và Cố Minh Tịch sẽ tạm thời được chuyển lên phía trên, còn em vẫn ngồi bàn dưới cùng. Đài truyền hình hôm nay đến ghi hình về cuộc sống hàng ngày ở trường của Cố Minh Tịch, cô đã sắp xếp Tiêu Úc Tĩnh là người ngồi cùng bàn với Cố Minh Tịch. Em đừng nghĩ lung tung, cô chỉ muốn thể hiện những điểm tốt nhất của Cố Minh Tịch mà thôi. Giành được giải thưởng này sẽ rất có lợi cho tương lai của em ấy.”

Thực ra Bàn Sảnh không hiểu, tại sao thể hiện những điểm tốt nhất của Cố Minh Tịch lại phải đổi vị trí, đổi người ngồi cùng bàn? Là sao? Tiêu Úc Tĩnh học giỏi nhất khối còn Bàn Sảnh là người đội sổ ở lớp nên Cố Minh Tịch ngồi cạnh Tiêu Úc Tĩnh thì sẽ giỏi hơn, là vậy sao?

Thế nhưng đây là cô Đới mà Bàn Sảnh rất quý mến nên cô không dám nói thêm gì mà chỉ gật đầu rồi đeo cặp bước vào lớp.

Cô đi vào từ cửa chính, vừa ngẩng lên đã thấy Cố Minh Tịch ngồi bàn đầu, cậu đang dùng chانس sắp xếp lại những thứ trên mặt bàn. Hôm nay cậu

mặc áo sơ mi trắng tinh, còn đeo huy hiệu Đoàn trông thật ngốc nghếch ở phần ngực áo bên trái.

Tiêu Úc Tĩnh ngồi cạnh cậu, đây là bàn của Cố Minh Tịch, vì chẳng bao giờ đổi chỗ nên Bànng Sảnh rất thích viết vẽ bậy lên mặt bàn. Trước giờ thi nghe viết tiếng Anh sẽ viết lên đó những từ mình chưa học thuộc, trước khi thi Hóa thì viết những công thức mình còn chưa nhớ, Bànng Sảnh đổ mồ hôi lạnh, hình như đã có lần cô còn viết tên Tạ Ích lên mặt bàn, không biết đã tẩy đi chưa.

Tiêu Úc Tĩnh ngược lên nhìn Bànng Sảnh rồi mỉm cười với cô. Cậu ấy vẫn để tóc ngắn, mặc áo sơ mi trắng tinh nhưng thoát nhìn đã biết là quần áo xịn, trông thật trong sáng dịu dàng. Trong lòng Bànng Sảnh như có một tảng đá lớn lấp kín, đến cả bước đi cũng nặng nề.

Cô hy vọng Cố Minh Tịch có thể được bình chọn là Đoàn viên ưu tú hơn ai hết, thế nhưng Bànng Sảnh mới là người ngồi cùng bàn với Cố Minh Tịch!

Đã mười năm kể từ khi cậu đi học! Cô mới là người ngồi cùng bàn duy nhất của cậu!

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Đáng Xấu Hồ

Bàng Sánh ngồi ở góc cuối cùng của lớp học, ngồi cạnh tiêu Trần - người ngồi cùng bàn với Tiêu Úc Tĩnh, hai người không thân thiết nên chỉ nhìn nhau bằng ánh mắt ngượng ngùng, cũng chẳng có chuyện gì để nói.

Bàng Sánh có thể nhìn thấy Cố Minh Tịch, cậu ngồi ở bàn đầu ngay dưới bục giảng. Để cậu ngồi được thoải mái, tất cả các bàn thứ hai trong lớp đều được kê lùi lại một chút. Bàng Sánh chống hai tay vào cằm, nhìn gáy Cố Minh Tịch ở phía xa, đột nhiên cô nhận ra hồi cấp hai, khi vị trí của cô và cậu tạo thành một đường chéo của lớp, có lẽ Cố Minh Tịch cũng ngồi nhìn cô như vậy.

Các tiết học cũng được thay đổi để phù hợp với chương trình truyền hình, tiết đầu là tiếng Anh, tất cả các học sinh trong lớp đều vào vai diễn viên quần chúng để làm nổi bật sự hoàn mỹ và giỏi giang của nhân vật chính. Cuối cùng Bàng Sánh cũng hiểu được ý đồ của cô Đới, camera được đặt chính diện trước mặt Cố Minh Tịch và Tiêu Úc Tĩnh, hai người đứng trước ống kính, giao tiếp tiếng Anh một cách rõ ràng và lưu loát.

Tiết thứ hai là Ngữ văn, giáo viên dạy Văn đưa ra một câu hỏi rồi gọi Cố Minh Tịch đứng dậy trả lời. Bàng Sánh thấy chiếc camera kia gần như dí sát vào mặt cậu, còn Cố Minh Tịch thì bình thường như chẳng có chuyện gì xảy ra, vẫn đứng dậy trả lời một cách chậm rãi.

Tiết thứ ba là Hóa học, mọi người di chuyển đến phòng thí nghiệm. Dưới sự trợ giúp của Tiêu Úc Tĩnh, Cố Minh Tịch thực hiện thí nghiệm hóa học bằng chân, camera đã ghi lại toàn bộ quá trình đó.

Thế nhưng người đốt đèn còn là Tiêu Úc Tĩnh, người tắt đèn còn cũng là Tiêu Úc Tĩnh. Bàn Sánh bần thần nghĩ tại sao lại không để Cố Minh Tịch làm những việc này, rõ ràng cậu ấy đã làm quen rồi mà.

Những khi hai người thực hành cùng một nhóm, Cố Minh Tịch chưa bao giờ để cô chạm vào lửa.

Tiết thứ tư là thể dục. Người của đài truyền hình muốn ghi lại hình ảnh Cố Minh Tịch trong giờ hoạt động thể chất, Đoàn viên ưu tú không thể chỉ biết học hành, học tập và nghỉ ngơi phải phù hợp.

Bình thường Cố Minh Tịch vẫn học thể dục, cậu tham gia tập chạy và nhảy xa. Khi những bạn nam khác đá bóng, đu xà hay ném bóng, cậu sẽ ngồi trên khán đài theo dõi.

Lần này, thầy giáo cho các bạn nam xếp hàng chạy bộ, Cố Minh Tịch đứng cuối cùng. Người quay phim chạy bên cạnh để camera theo sát bước chân cậu. Đồng thời tầm mắt của Bàn Sánh cũng dõi theo Cố Minh Tịch không rời.

Dáng chạy của Cố Minh Tịch rất buồn cười, vì không có tay nên hai tay áo cậu phấp phới liên tục bên cạnh. Tóc cậu bay phất phơ, gương mặt bình lặng như nước.

Bàn Sánh theo dõi một lát rồi quay mặt nhìn sang nơi khác. Lúc này Tiêu Úc Tĩnh tới bên cạnh, khẽ hỏi cô: “Cua, tan học cậu ở lại với Cố Minh Tịch một lát nhé, hôm nay tâm trạng cậu ấy hình như không vui.”

Bàn Sánh lấy làm ngạc nhiên, hỏi: “Sao lại không vui?”

Tiêu Úc Tĩnh càng hạ giọng nhỏ nhẹ hơn: “Vừa nãy cô Đới nói người ở đài truyền hình còn muốn quay cảnh cậu ấy dùng chân ăn cơm, tóm lại là quay một số cảnh sinh hoạt thường nhật của cậu ấy. Mặc dù Cố Minh Tịch không thích nhưng cũng chẳng có cách nào.”

Bàng Sánh: “...”

Trong giờ ăn trưa, quả nhiên người quay phim đi theo Cố Minh Tịch đến căng tin. Lúc này Chu Nam Trung đảm nhận nhiệm vụ lấy cơm cho Cố Minh Tịch, một bàn bốn người toàn là con trai, Cố Minh Tịch đặt chân phải lên bàn, cúi đầu lạng lẽ dùng cơm.

Người quay phim nói: “Bạn Cố, lúc ăn em phải nói chuyện với các bạn khác, vui vẻ lên nào!”

Cố Minh Tịch không nói gì nhưng vẫn nhoẻn miệng cười, nói với Uông Tùng: “Món sườn của cậu... ngon không?”

Uông Tùng ngạc nhiên: “Có, ngon lắm, cậu ăn không? Tớ đi lấy cho cậu một miếng nhé?”

Cố Minh Tịch chỉ lắc đầu: “Thôi, tớ không thích ăn thịt lợn.”

Uông Tùng: “...”

Cuối cùng việc quay phim cũng hoàn thành vào trước khi bắt đầu giờ học buổi chiều, trong cuộc phỏng vấn nhanh với Cố Minh Tịch, nữ phóng viên hỏi tới lý tưởng của cậu.

Cố Minh Tịch đứng thẳng lưng đối diện với ống kính, cậu nói vào micro: “Em muốn chăm chỉ học hành để thi được vào một trường đại học lý tưởng, học một chuyên ngành nào đó có thể chấp nhận cơ thể đặc biệt của em. Sau khi tốt nghiệp tự tìm một công việc, tự biến bản thân thành một người có ích cho xã hội.”

Nữ phóng viên hỏi: “Sau khi bị tàn tật, đã bao giờ em cảm thấy đau khổ, tuyệt vọng chưa?”

Cố Minh Tịch lắc đầu: “Chưa bao giờ ạ.”

“Chưa bao giờ ư?”

“Chưa bao giờ.”

Nữ phóng viên ngấn ra một lúc rồi quay lại nói với thợ quay phim: “Khoan đã, quay lại đoạn này.”

Chị ta nói với Cố Minh Tịch: “Bạn Cố, em nên trả lời thế này: thời gian đầu sau khi bị khuyết tật, em hoàn toàn mất niềm tin vào cuộc sống, gần như đứng bên bờ vực sụp đổ, nhưng vì có sự chăm sóc ân cần của mẹ, sự cổ vũ của thầy cô và giúp đỡ của các bạn, em đã dần học được cách làm mọi việc bằng chân, rồi từ từ lấy lại niềm tin ban đầu.”

Cố Minh Tịch chau mày, “Tại sao phải nói như vậy?”

“Tại vì...” Chị ta thoáng suy nghĩ, “Như vậy câu chuyện của em mới có cao trào, chị tin rằng thời gian đầu mới bị tàn tật, chắc chắn em đã cảm thấy rất tuyệt vọng, đúng không?”

Đó là cuộc đời của cậu nhưng trong mắt người khác lại chỉ là một câu chuyện.

Cố Minh Tịch không nói gì nữa, cậu chẳng mong những người lạ này hiểu được lòng mình, hơn nữa tất cả chỉ là đóng kịch, thế là cậu thản nhiên lặp lại một lần những lời nữ phóng viên kia vừa nói, bằng một ánh mắt rất đổi chân thành.

Nữ phóng viên tỏ vẻ hài lòng.

Cuối cùng chị ta nhờ cô Đới sắp xếp một vài học sinh tới phỏng vấn, nói về cảm nhận của mỗi người dành cho Cố Minh Tịch. Cô Đới nhanh chóng tìm được bốn người.

Tiêu Úc Tĩnh mỉm cười trước ống kính: “Em ngồi cùng bàn với Cố Minh Tịch, đã quen cậu ấy gần một năm, em cực kỳ khâm phục bạn ấy, bạn ấy rất chịu khó học hành, không bao giờ đi muộn về sớm, lại còn biết vẽ tranh rất đẹp. Tóm lại bạn ấy có thể dùng chân làm được tất cả mọi việc bọn em làm bằng tay. Em hy vọng bạn ấy có thể đỗ đại học theo đúng nguyện vọng của mình. Em tin chắc bạn ấy nhất định sẽ thành công.”

Chu Nam Trung: “Chữ Cố Minh Tịch viết bằng chân còn đẹp hơn chữ bọn em viết bằng tay. Mùa đông trời rét căm căm mà bạn ấy vẫn làm mọi việc bằng đôi chân trần, thực sự khiến mọi người phải khâm phục.”

Ông Tùng: “Không chỉ học giỏi, Cố Minh Tịch còn rất nhiều sở thích khác, cũng thường xuyên chơi đá cầu với bọn em. Cậu ấy không hề hưởng nội chút nào, là một người rất hòa đồng ạ.”

Bàng Sảnh chớp mắt: “...”

Nữ phóng viên: “Cô bé, chị đang nói với em đó!”

Bàng Sảnh nói vào micro: “Nói gì ạ?”

“Nói cảm nhận của em về bạn Cố Minh Tịch.”

Bàng Sảnh ngẫm nghĩ rồi nói: “Cố Minh Tịch... Cậu ấy... Cậu ấy... rất tốt bụng. Cậu ấy học rất giỏi còn em thì học kém nhưng cậu ấy luôn sẵn lòng giảng bài cho em, nhưng có hơi... tự phụ, kể cả một chút... Mỗi lần kiểm tra được điểm cao, mặc dù ngoài miệng không nói nhưng em biết cậu ấy vô cùng đắc ý. Cậu ấy rất tốt tính nhưng hơi tự tung tự tác...”

“...” Nữ phóng viên cắt ngang lời Bàng Sảnh, hỏi: “Bạn Cố Minh Tịch không có hai cánh tay, em nghĩ bạn ấy đã phải vượt qua những khó khăn như thế nào mới đạt được thành tích như hiện nay?”

Bàng Sánh im lặng một lúc rồi nói: “Xưa nay em luôn luôn cho rằng thành tích của cậu ấy hoàn toàn chẳng liên quan gì đến việc cậu ấy có tay hay không.”

“Ok, cảm ơn em, bọn chị quay xong rồi.” Chị phóng viên xinh đẹp cất micro đi, “Xong rồi, xong rồi!”

Bàng Sánh bất ngờ giành lấy micro, nói: “Em có thể nói một câu cuối cùng không?”

“?”

Bàng Sánh ôm chặt lấy micro, nhìn thẳng vào ống kính rồi nói: “Đối với em, Cố Minh Tịch không có gì đặc biệt cả, cậu ấy cũng giống như em và giống như bao người khác. Nếu cậu ấy được bình chọn là đoàn viên ưu tú thì đó là do sự xuất sắc của bản thân cậu ấy chứ không phải, không phải do cơ thể khuyết tật...”

Nữ phóng viên giằng lấy micro, nhìn Bàng Sánh bằng ánh mắt kỳ quặc: “Bạn ơi, chúng tôi quay xong rồi thật mà.”

Bàng Sánh bả hoải bỏ tay xuống.

Sau khi người của đài truyền hình rút quân, Chu Nam Trung và Ưông Tùng kê bàn của Cố Minh Tịch lại vị trí cũ bên cạnh cửa sổ.

Cố Minh Tịch lại ngồi cùng bàn với Bàng Sánh. Hai người nhìn nhau một lúc rồi cùng bật cười khe khẽ, Cố Minh Tịch nói: “Hôm nay mệt thật.”

Bàng Sánh nói: “Liệu anh có được bình chọn không?”

“Không biết nữa.”

“Vừa rồi em đã nói giúp anh mấy câu hay ho, phóng viên bảo em nói.” Bàng Sánh tỏ vẻ ngượng ngùng, “Không biết có chiếu lên tivi không nhỉ?”

Cố Minh Tịch tò mò hỏi: “Em đã nói những gì?”

“Không cho anh biết!” Bàn Sánh mỉm cười, “Nếu được chiếu anh sẽ biết ngay thôi.”

Cố Minh Tịch khẽ nhoẻn miệng cười. Nhớ đến câu nói của Tiêu Úc Tĩnh, Bàn Sánh bảo: “Này Cố Minh Tịch, lát nữa tan học bọn mình đi chợ một lát rồi về nhé, được không?”

Nơi được gọi là “chợ” thực ra là một khu vực tập hợp những hàng quán vỉa hè trong một công viên nhỏ gần trường Nhất Trung. Công viên được phép tự do ra vẻ, một vài tiểu thương bán hàng nhỏ lẻ không dám bày bán trên vỉa hè vì sợ bị công an bắt nên mới mở hàng trong công viên. Dần dà, nơi này có đến hơn hai chục hàng quán nhỏ nên Bàn Sánh gọi nó là “chợ”.

Bên cạnh công viên là một trường tiểu học. Giờ tan học, tụi nhỏ đứa nào cũng thích tới đây mua đồ ăn vặt. Mặc dù đã học cấp ba nhưng Bàn Sánh vẫn chưa khỏi được bệnh tham ăn, trước khi chuyển đi, Cố Minh Tịch thường xuyên bị cô kéo tới đây lê la hàng quán. Kể từ sau khi cậu chuyển nhà, họ chưa cùng nhau tới đây lần nào.

Bàn Sánh để xe ở cửa ra vào công viên rồi đi vào trong cùng Cố Minh Tịch. Khi mắt còn chưa nhìn thấy bóng dáng của những hàng quán này, thì mùi thơm đã bay ra ngào ngạt.

Bàn Sánh lấy ra tờ mười đồng trong túi quần, hào hứng nói: “Hôm nay em sẽ trả tiền, lâu lắm không được ăn đậu phụ thối rán ở đây.”

Cô mua hai xiên đậu phụ thối rán sau đó tìm một ghế đá trống trong công viên rủ Cố Minh Tịch ngồi xuống, cứ ăn một miếng Bàn Sánh lại đút cho Cố Minh Tịch một miếng. Từ nãy đến giờ Cố Minh Tịch vẫn im lìm,

Bàng Sánh nhìn cậu một lát rồi nói: “Anh đừng nghĩ đến nó nữa, quay cũng đã quay xong rồi. Lẽ ra mấy hôm trước anh không nên đồng ý với cô Đới, đã đồng ý rồi còn nghĩ ngợi nhiều làm chi?”

Cố Minh Tịch không phục, hỏi: “Ai bảo anh nghĩ đến nó?”

“Nếu không nghĩ đến nó, chẳng lẽ anh nghĩ đến cô gái mà anh thích hay sao?”

Hai tháng nay Bàng Sánh rất hay nói đến cô gái không quen biết này. Cố Minh Tịch thấy đau đầu thực sự: “Em có thể đừng nhắc đến người ta được không?”

“Bảo anh gọi cô ấy ra đi chơi cùng anh lại không đồng ý!” Bàng Sánh bĩu môi: “Đến cả cái tên cũng không chịu nói cho em biết, đồ ki bo.”

Cố Minh Tịch cố chịu đựng.

Lát sau cậu nói: “Bàng Bàng, kênh giáo dục của thành phố E phát sóng trong cả thành phố à?”

“Ừa, kênh 5 đó.”

“Không biết chiếu lên tivi sẽ như thế nào nữa.” Cố Minh Tịch thở dài, “Ban đầu anh chỉ nghĩ quay giờ học thôi, không ngờ còn quay cảnh anh ăn cơm, rửa mặt, đi giày, viết chữ... Em nói thử xem mấy việc đó có gì hay ho mà quay chứ, cứ như mọi người không ăn cơm, không rửa mặt vậy.”

Bàng Sánh chọc vào vai cậu: “Cố Minh Tịch, có phải anh đang lo lắng gì không?”

“...” Cố Minh Tịch quay sang nhìn cô rồi lắc đầu: “Không có gì.”

Khi chương trình mang tên “Học Sinh Ưu Tú” của thành phố E phát sóng số có nhân vật chính là Cố Minh Tịch, Bàng Sánh cùng bố mẹ mình

đã canh me trước màn hình tivi từ rất sớm. Đầu tiên MC giới thiệu sơ lược về nhân vật chính trong số này, một đôi chân được quay cận cảnh xuất hiện trên màn hình tivi, chân trái đặt trên trang vở, chân phải kẹp một cây bút bi, đang viết chữ bằng tốc độ rất nhanh.

Máy quay được đặt rất gần, tới mức Bàn Sảnh nhìn thấy bộ móng chân được cắt ngắn một cách gọn gàng, sạch sẽ rõ mồn một, xương chân trồi ra, còn có những đường gân xanh ngắt trên cẳng chân và những con chữ xinh đẹp trên trang giấy. Thậm chí cô còn nhìn thấy chiếc vòng trên cổ chân Cố Minh Tịch, bèn phấn khích khoe với Bàn Thủy Sinh: “Bố ơi, chiếc vòng đó là quà con tặng cho Cố Minh Tịch đó!”

Hình ảnh chạy từ gần ra xa, cuối cùng cũng nhìn thấy toàn cơ thể cậu, toàn thân Cố Minh Tịch xuất hiện trước mắt mọi người. Đầu cúi thấp cậu ngồi ở chiếc bàn học đặc biệt, hai chân đặt trên mặt bàn để viết chữ, tay áo sơ mi trắng rủ xuống bên thân. Gương mặt Cố Minh Tịch trên tivi có phần xa lạ nhưng hình như còn đẹp trai hơn ngoài đời.

Kim Ái Hoa cắn hạt dưa, nói: “Mấy tháng không gặp, hình như Minh Tịch lớn hơn, trông ngày càng đẹp trai nhỉ.”

Còn Bàn Thủy Sinh lại thắc mắc một chuyện khác: “Sảnh Sảnh, bây giờ con vẫn đang ngồi cùng bàn với Minh Tịch kia mà?”

“Vâng, dĩ nhiên rồi.” Bàn Sảnh chỉ vào Tiêu Úc Tĩnh trên tivi, cao giọng giải thích: “Họ chỉ đóng thế thôi.”

Bàn Thủy Sinh trợn mắt: “Tại sao chứ? Vì con không xinh bằng bạn nữ kia à? Bố thấy đâu phải vậy.”

Bàn Sảnh: “...”

Chương trình số này dành toàn bộ thời lượng để giới thiệu cuộc sống một ngày ở trường của Cố Minh Tịch. Cậu thu dọn cặp sách bằng chân, viết

chữ bằng chân, giở sách, làm bài kiểm tra, ăn cơm bằng chân, vừa ăn vừa nói chuyện vui vẻ với các bạn, cậu có thể làm thí nghiệm hóa học bằng chân, cậu không phải người sống khép kín mà vẫn học thể dục như những người khác, dưới bầu trời xanh ngắt, cậu chạy rất nhanh...

Sau phân đoạn phỏng vấn cô Đới, Bàn Sảnh nói: “Tiếp theo chắc hẳn là đoạn phỏng vấn bọn con. Bố! Con cũng được phỏng vấn!”

Cô nói không sai, phần tiếp theo là đoạn phỏng vấn Tiêu Úc Tĩnh, Chu Nam Trung và Ưông Tùng, sau đó nữa là cuộc phỏng vấn dành cho chính Cố Minh Tịch.

Đoạn phỏng vấn Bàn Sảnh bị cắt bỏ nên cô rất tiếc, bần thần nhìn gương mặt Cố Minh Tịch trên tivi. Cậu nói vào micro bằng vẻ mặt trầm tư: “Lúc mới bị thương, em không thể chấp nhận sự thật là mình không còn hai cánh tay nữa nên rơi vào tuyệt vọng khôn cùng, gần đến mức sụp đổ hoàn toàn. Lúc đó em cảm thấy mình chỉ là một kẻ tàn phế, chẳng làm được việc gì, đã chẳng còn hy vọng gì vào cuộc đời nữa. Sau đó may mà có mẹ...”

Bàn Sảnh ngóai lại hỏi Bàn Thủy Sinh: “Bố ơi, lúc Cố Minh Tịch mới bị thương, anh ấy có tuyệt vọng không nhỉ?”

“Tuyệt vọng ư?” Bàn Thủy Sinh cố gắng nhớ lại nhưng không nhớ nổi, bèn hỏi lại Bàn Sảnh: “Chẳng phải hồi đó con thường sang nhà nó chơi sao, lẽ nào con không biết?”

“Không.” Bàn Sảnh mím môi: “Sao con lại nhớ là anh ấy còn an ủi con, bảo con đừng sợ nhỉ?!”

Ở một nơi khác trong thành phố, Cố Minh Tịch và bố mẹ mình cũng đang xem chương trình này. Mới chiếu được một nửa Cố Quốc Tường đã lặng lẽ đứng dậy, cầm một điếu thuốc đi ra ban công.

Hút hết điều thuốc anh mới quay lại phòng, Cố Minh Tịch và Lý Hàm đang nói chuyện không biết tiết mục này liệu có giúp ích gì cho việc trúng tuyển đại học sau này của cậu hay không. Cả hai mẹ con thực sự không ngờ Cố Quốc Tường lại vội vàng bước tới tắt phụt tivi đi rồi quay lại nhìn chăm chăm Cố Minh Tịch một cách đầy dữ dằn: “Ai bảo mà quay chương trình này? Ai?! Ai cho phép mà quay chương trình này?! Mà còn coi tao là bố mà nữa không? Hả? Mà nói đi, người nào đã đồng ý cho mà quay một chương trình đáng xấu hổ như thế này?!”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Hồn Xiêu Phách Lạc

Cố Minh Tịch thần thờ.

Lý Hàm đứng dậy, hất hàm với Cố Quốc Tường đầy khiêu khích: “Tôi đồng ý đấy, thì sao? Tôi cho phép thằng bé đấy!”

“Cô có bị điên không?!” Cơn giận của Cố Quốc Tường không hề thuyên giảm, “Tại sao cô lại cho nó đi quay những chương trình kiểu này!? Thế này thì về vang lăm hả? Hay ho lăm hay sao? Lại còn để cho bàn dân thiên hạ trong cái thành phố này biết?! Rốt cuộc cô nghĩ gì vậy?”

“Anh đã quên chuyện xảy ra khi Minh Tịch xin vào cấp hai, cấp ba rồi hay sao?” Lý Hàm lớn tiếng gào lên, nước mắt trào ra khỏi khóe mi, “Rõ ràng thằng bé đủ điểm vậy mà không qua được vòng phỏng vấn! Còn cả Quảng Trình và Cửu Trung nữa! Hai ngôi trường đó đều không nhận thằng bé vì nó không có tay! Đây mới là những trường học ngoại trú! Sau này học đại học còn phải ở ký túc xá! Minh Tịch đi học sẽ phiền phức hơn nữa! Anh có thể đảm bảo ngôi trường mà Minh Tịch thích sẽ không từ chối nó vì hai cánh tay đã mất không? Anh có thể đảm bảo một trăm phần trăm không?”

Chị kéo Cố Minh Tịch lại trước mặt Cố Quốc Tường: “Anh nhìn cho rõ đi! Cố Quốc Tường! Cố Minh Tịch là con trai chúng ta! Nó đã mười bảy tuổi rồi! Anh nhìn mắt nó, mũi nó, vóc dáng của nó đi! Nó là con trai anh! Nó có giống anh hay không? Tôi thực sự không hiểu tại sao anh lúc nào cũng nghĩ nó làm anh mất mặt! Minh Tịch đã giỏi lắm rồi! Anh rốt cuộc còn muốn gì ở nó nữa?”

Lý Hàm rất ít khi to tiếng với Cố Quốc Tường như vậy, chị ra sức đẩy Cố Minh Tịch vào người Cố Quốc Tường. Thậm chí khi Cố Quốc Tường lùi lại vài bước, Cố Minh Tịch vẫn cố chịu đựng sức mạnh của mẹ, sau đó ba người mới dần bình tĩnh lại.

Cố Quốc Tường che kín mặt bằng hai bàn tay, lúc hạ tay xuống, mắt anh thoáng đỏ hoe: “Khi nào Minh Tịch lên đại học tôi sẽ nghĩ cách. Nếu cần phải dùng đến quan hệ hay biếu xén tôi đều có cách! Nhưng tại sao hai mẹ con cô chẳng bàn bạc gì với tôi mà đã nhận lời quay chương trình này?!”

Anh ta run rẩy chỉ vào chiếc ti vi đã đen ngòm: “Con trai của Cố Quốc Tường này lại bị chiếu lên ti vi cho khắp bàn dân thiên hạ xem! Xem xem nó sống như thế nào! Mới lạ lùng làm sao, dùng chân ăn cơm! Đáng thương và mới buồn cười làm sao! Cô muốn người ta xem xong chương trình này sẽ nghĩ sao? Cô nghĩ xem bạn bè tôi, khách hàng của tôi, nhân viên của tôi sẽ thấy sao?”

“Chính vì biết anh sẽ nói những lời như vậy nên tôi mới không bàn bạc!” Lý Hàm lạnh lùng nói: “Tôi chẳng thấy Minh Tịch đáng sợ chút nào. Cố Quốc Tường, tôi đã nhìn thấu con người anh rồi, bây giờ tôi chẳng còn mong đợi gì ở anh nữa, chỉ mong Minh Tịch có thể thi vào một trường đại học tốt mà thôi. Tôi chấp nhận làm tất cả mọi việc, chỉ cần có ích cho Minh Tịch là được. Trông mong anh đi biếu xén à? Hừ hừ! Tôi thà trông mong vào một con chó còn hơn!”

Nghe thấy câu nói cuối cùng, Cố Quốc Tường lập tức giơ cao tay về phía Lý Hàm. Cố Minh Tịch thấy thế nhìn dùng cơ thể mình đẩy Lý Hàm ra xa, cái tát của Cố Quốc Tường liền đặt thẳng vào lưng cậu, một tiếng “bốp” vang dội.

“Minh Tịch!”

Lý Hàm khóc lóc hô hào ôm chặt lấy con trai, Cố Minh Tịch nghiêng rặng khống chế những bước chân loạng choạng của mình, lưng cậu đau rát. Cố Minh Tịch quay lại nhìn bố, khẽ nói: “Bố, chương trình này dù sao cũng đã phát sóng rồi, nói những lời này còn có tác dụng gì đâu. Bố đánh cũng đánh rồi, mắng cũng mắng rồi, đừng trách mẹ con nữa. Đều tại con nằng nặc đòi quay chương trình này chứ chẳng liên quan gì đến mẹ hết, con chỉ lo lắng vấn đề học hành sau này mà thôi. Không bàn trước với bố là lỗi của con, con thật lòng xin lỗi bố ạ.”

Ba người tất thảy cùng im lặng. Một lát sau, Cố Quốc Tường quơ lấy chùm chìa khóa xe trên bàn uống nước, nói: “Mày lớn rồi, tự có ý kiến của mình rồi, cũng chẳng cần đến cái người mày gọi là bố này nữa, ha ha ha ha...”

Anh ta khoác thêm áo đi ra cửa, Lý Hàm lớn tiếng hỏi: “Cố Quốc Tường, anh đi đâu?”

“Tôi phải báo cáo với cô à?” Ánh mắt lạnh lẽo Cố Quốc Tường đâm thẳng vào trái tim những người khác, “Chẳng phải trong mắt cô, tôi còn không bằng một con chó hay sao? Ha ha...”

Anh ta cười một tiếng nhạt nhẽo rồi mở cửa đi khỏi nhà.

Cơ thể Lý Hàm lung lay rồi bả hoải ngồi bệt xuống nền nhà. Mấy tháng qua quan hệ vợ chồng giữa chị và Cố Quốc Tường chẳng khác nào người đi trên dây, bề ngoài thì sóng yên biển lặng, hòa thuận tốt đẹp nhưng thực chất chỉ cần một ngọn gió cũng có thể đưa chị vào địa ngục.

Cố Minh Tịch ngồi xõm bên cạnh Lý Hàm, cất giọng lo lắng gọi mẹ: “Mẹ ơi!”

Lý Hàm ngồi một lúc rồi nói: “Mẹ không sao, con đừng lo. Minh Tịch, mẹ sẽ không bao giờ rời xa con một lần nào nữa!”

Trong đợt nghỉ Tết vừa qua, chị từ quê lên thành phố E với tâm trạng đầy phiền muộn thì hay tin Cố Minh Tịch không đến ở với ông bà nội mà tới nhà Bàn Sánh ở nhờ mấy ngày, lại còn bị ốm vì mắc mưa nên chị thấy hối hận vô cùng, chị thề cho dù sau này có xảy ra bất cứ chuyện gì, chị cũng sẽ không bao giờ bỏ rơi con trai một lần nào nữa.

Đêm nay Cố Quốc Tường lại không về nhà. Cố Minh Tịch không biết bố đi đâu, Lý Hàm về phòng từ sớm, còn khóa cửa phòng. Cố Minh Tịch trần trọc trên giường, gần như thao thức suốt đêm.

Cảm giác vô định thoáng hiện hữu trong lòng cậu, nghĩ đến hình ảnh chính mình vừa xuất hiện trên tivi, đây cũng là lần đầu tiên cậu nhìn thấy cảnh tượng mình dùng chân làm việc. Thì ra trong mắt những người khác trông cậu làm việc bằng chân là như vậy, có phải thực sự như lời bố cậu nói, vừa đáng thương vừa buồn cười không nhỉ?

Khi bầu trời ngoài cửa sổ thấp thoáng màu xanh trắng, Cố Minh Tịch quyết định đứng dậy. Cậu đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài, đúng lúc một đàn chim bay qua, tầm mắt cậu cứ mãi miết đuổi theo lũ động vật có đôi cánh dài này đến khi chúng càng bay càng xa, rồi biến mất khỏi tầm mắt cậu.

Hôm đó khi đến trường Cố Minh Tịch thực sự cảm nhận được ánh mắt thầy cô và các học sinh nhìn mình có gì đó rất lạ. Nhiều người đã xem chương trình tối qua, bình thường họ khá tò mò về cuộc sống của Cố Minh Tịch nhưng vì không cùng lớp nên không thể biết được. Tiết mục hôm qua vừa hay thỏa mãn được trí tò mò của mọi người, giờ lại nhìn thấy nhân vật chính ngoài đời thật, việc xì xào bàn tán là khó tránh khỏi.

Song các học sinh ở lớp 10A2 lại tương đối bình thường, mọi người đã dần không chú ý đến việc đó nữa mà bận rộn trở lại với công việc học tập.

Giáo viên vật lý tiến hành một bài kiểm tra trắc nghiệm. Sau khi nhận đề thi, Cố Minh Tịch chuyển tầm mắt nhìn đề bài được ghi trên đó, cậu nhận ra mình khó có thể tĩnh tâm được.

Bút đã được kẹp sẵn trên ngón chân nhưng Cố Minh Tịch lại ngồi thừ ra rất lâu. Bàn Sảnh ngồi cạnh vùi đầu làm bài, khẽ liếc mắt nhìn sang bài thi của Cố Minh Tịch, chẳng có chữ nào! Cô giật mình, vội vàng dùng tay phải chọc vào người cậu, ấy vậy mà Cố Minh Tịch chẳng có chút phản ứng gì. Bàn Sảnh hoảng hốt, chẳng lo đến việc giáo viên sẽ nghĩ mình đang trao đổi bài, cô nghiêng người sang vỗ nhẹ vào vai Cố Minh Tịch, khẽ gọi cậu: “Này, này, Cố Minh Tịch...”

Cố Minh Tịch liền quay sang đối mặt với Bàn Sảnh, giáo viên dạy vật lý ngồi trên bục giảng ho mạnh một tiếng, Bàn Sảnh sợ quá vội cúi đầu xuống mặt bàn, cuối cùng Cố Minh Tịch cũng định thần lại, làm bữa vài câu.

Tan học, Bàn Sảnh phải đi tập đánh bóng bàn nhưng không mấy yên tâm về Cố Minh Tịch, cô hỏi: “Hôm nay anh sao vậy? Cứ là lạ thế nào ấy.”

“Đâu có.” Cố Minh Tịch dùng hai chân thu dọn cặp sách, “Anh về trước đây, byebye.”

Bàn Sảnh nói: “Hay là em không đi tập bóng bàn nữa, em đi với anh một đoạn nhé?”

“Không cần đâu.” Cố Minh Tịch đứng dậy rồi khom người dùng vai phải nhắc cặp sách lên rồi hất mạnh về phía sau, cố gắng đón lấy quai cặp bằng vai trái, thế nhưng một lần rồi hai lần vẫn không thành công.

Bàn Sảnh đứng trước mặt giúp cậu đeo cặp cho tử tế rồi chỉnh lại cả hai tay áo cậu cho chỉnh tề. Cố Minh Tịch cúi gằm mặt, nói một câu cảm ơn.

“Cảm ơn em làm gì chứ!” Bằng Sánh than vãn. Cô thầm cảm thấy Cố Minh Tịch hôm nay hết sức khác thường, chỉ biết nhìn theo bóng dáng cậu ra khỏi cửa lớp, cứ có cảm giác cậu đang có tâm sự.

Cố Minh Tịch không đi xe bus, cậu cầm túi đi bộ trên đường. Khi băng qua khu xưởng Trọng Cơ, cậu lại nhìn thấy quán nướng Cá Mập, nhưng không ngờ còn nhìn thấy cả Cá Mập đang quét tước ngoài cửa.

Anh ta vẫn thế, nhưng quần áo mặc ít đi thì cơ thể vạm vỡ lại càng lộ rõ. Miệng anh ta ngậm một điếu thuốc, ngâm nga một điệu dân ca. Vừa quay lại liền nhìn thấy Cố Minh Tịch đang đứng ngay trước mặt mình.

“Ồ, cậu nhóc!” Đã hai tháng Cá Mập không gặp Cố Minh Tịch, bèn hỏi: “Vết thương ở chân chú em đã khỏi chưa?”

“Khỏi rồi ạ.” Cố Minh Tịch hơi giơ chân phải lên cao, “Chỉ để lại một vết sẹo thôi.”

“Từ đó trở đi có gặp bọn du côn kia nữa không?”

“Không ạ.”

“Sao vậy? Không vui à? Vừa mới tan học mà?” Cá Mập nhìn Cố Minh Tịch thật kỹ rồi hỏi: “Có cần anh chở đến trạm xe không?”

Cố Minh Tịch lắc đầu, cậu cụp mắt xuống, lát sau mới hỏi: “Anh Cá Mập, em vào quán anh ngồi một lát được không ạ? EM không muốn về nhà.”

“?” Sau một thoáng sửng sốt, Cá Mập liền ôm lấy vai Cố Minh Tịch: “Dĩ nhiên là ok rồi, ăn tối rồi hãy đi, anh mời chú một bữa.”

Anh ta đưa Cố Minh Tịch vào trong quán của mình, Sò và Hậu lại đang xiên thịt. Cả hai người đều có ấn tượng rất mạnh với cậu bé điển trai

không có hai tay này, vừa thấy Cố Minh Tịch liền nở nụ cười thân thiện. Cố Minh Tịch thấy thú vị khi chứng kiến hai người thanh niên xiên thịt thoăn thoắt liền đứng đó xem một hồi. Cá Mập hỏi cậu: “Cậu nhóc thích ăn gì? Tối nay anh sẽ đích thân nướng đồ cho nhóc ăn!”

Sò sờ hũu một gương mặt trẻ con, thoát nhìn chỉ lớn hơn Cố Minh Tịch một chút, cười nói: “Đã lâu lắm rồi anh Cá Mập không đích thân nướng đồ ăn, thằng nhóc này cũng có máu mặt đấy chứ!”

Cá Mập liền vỗ mạnh vào gáy tên Sò: “Mày dám gọi người ta là thằng nhóc hả? Không biết lớn bé gì hết!”

Anh ta ngậm điếu thuốc trong miệng, quay lại hỏi Cố Minh Tịch: “Nhóc bao nhiêu tuổi rồi?”

“Đến tháng tám này em tròn mười bảy.” Cố Minh Tịch đáp.

“À, chỉ kém tui một tuổi.” Sò tỏ ra rất đặc ý, “Tui vừa tròn mười tám.”

Hàu đứng cạnh xen vào: “Anh đây mười chín rồi!”

“Cậu nhóc này vẫn là học sinh, hai đứa chúng bay biến sang một bên đi!” Cá Mập híp mắt dạy dỗ hai nhân viên của mình: “Nghe cho rõ đây, không được cho thằng bé hút thuốc, uống rượu. Cậu nhóc muốn ăn bao nhiêu thịt cứ để cậu ấy ăn thỏa thích.”

Cố Minh Tịch đứng bên cạnh nhìn họ mồm năm miệng mười, Cá Mập mắng hai cậu nhân viên xơi xơi nhưng hình như hai thanh niên trẻ tuổi Sò và Hàu lại rất thần phục ông chủ của mình. Cố Minh Tịch kéo ghế ngồi, ở trong một không gian xa lạ như vậy, không hiểu sao cậu lại thấy thoải mái hơn rất nhiều.

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Thật Khó Hiểu!

Lại một lần nữa Bàn Sánh không thể chuyên tâm vào tập đánh bóng bàn. Sau một trận thi đấu với Trịnh Xảo Xảo, Tạ Ích – người theo dõi từ đầu đến cuối yêu cầu cô dừng lại: “Cua, cậu đừng đánh nữa, nếu có việc thì về trước đi, không cần lãng phí thời gian ở đây đâu.”

Bàn Sánh đứng đờ ra tại chỗ, nói: “Tớ không sao mà.”

“Không sao mà cậu đánh như vậy à?” Tạ Ích chau mày, “Tạm thời cậu ra nghỉ đi, để tớ đánh cùng Trịnh Xảo Xảo.”

Bàn Sánh cúi gằm mặt đi ra khỏi sân, cảm giác bức bối trong người không ngừng xâm chiếm cơ thể cô, thế là Bàn Sánh bỏ vọt xuống, bắt đầu chạy vòng quanh sân.

Cô chạy nhiều vòng quanh sân vận động đến khi toát rã mồ hôi, gương mặt đỏ bừng. Được vài vòng, Bàn Sánh chống lưng quay lại bàn đánh bóng, cầm chai nước thủy tinh lên tu ừng ực. Bất ngờ Tạ Ích cướp lấy chai nước trên tay cô, nghiêm khắc nói: “Vừa vận động cường độ mạnh xong không được uống nước như vậy, phải uống từng hớp nhỏ một.”

Bàn Sánh thở phì phò nhìn cậu.

Trịnh Xảo Xảo đi tới bên cạnh Bàn Sánh, quan tâm hỏi: “Cua nhỏ, hôm nay cậu sao đấy?”

Bàn Sánh không trả lời. Tạ Ích bèn hỏi: “Cãi nhau với Cố Minh Tịch à?”

“Không!” Bàn Sánh khẽ nói: “Chỉ là... Hôm nay Cố Minh Tịch có hơi kỳ lạ, cả ngày xao nhãng, thậm chí còn không làm xong bài kiểm tra. Tớ rất lo cho cậu ấy.”

Tạ Ích hỏi: “Vì chương trình tối qua à?”

Bàn Sánh chớp chớp mắt, “Cậu cũng xem sao?”

“Ừ, giáo viên thông báo đến cho từng lớp mà, chắc cả trường đều xem.” Tạ Ích khẽ nhún vai, “Thực lòng tớ không thể nói ra những lời nhạt nhẽo kiểu như ‘không sao đâu’, đúng là chẳng có ý nghĩa gì cả. Tớ nghĩ trong lòng hẳn là Cố Minh Tịch có phần không vui, vì vậy cậu nên ở bên cạnh cậu ấy, Cua ạ.”

Bàn Sánh sốt sắng nói: “Tớ biết là vậy. Nhưng bây giờ nhà cậu ấy và nhà tớ ở hai hướng ngược nhau, tớ đâu có cùng đường với cậu ấy.”

“Không sao, cậu cũng đừng lo lắng quá, tớ tin Cố Minh Tịch sẽ nhanh chóng bình thường trở lại thôi.” Nụ cười của Tạ Ích sáng rực rỡ, cầm chiếc vợt đánh bóng mà Bàn Sánh đặt trên bàn lên đưa cô: “Tập thêm một lúc nữa rồi chuẩn bị về thôi.”

Khi Bàn Sánh kết thúc buổi tập bóng bàn và trở về nhà thì đã là bảy giờ hơn. Cô vừa bước vào đã thấy Bàn Thủy Sinh vồn vã ra đón, hỏi: “Sánh Sánh, con có đi cùng Minh Tịch không?”

Bàn Sánh nhìn bố bằng ánh mắt đầy bất ngờ: “Không ạ. Hôm nay thứ năm con phải đi tập bóng bàn.”

“Vậy con có biết Minh Tịch đi đâu không?”

“Cố Minh Tịch? Anh ấy tan học là đi về luôn mà, lúc ấy là năm rưỡi, cùng lắm là năm giờ bốn mươi con đã thấy anh ấy đi về rồi.”

Bàng Thủy Sinh chạy về phía điện thoại cố định trong nhà: “Để bố báo cho mẹ nó biết.”

Bàng Sảnh chạy theo bố, hỏi: “Bố, có chuyện gì vậy? Không thấy Cố Minh Tịch đâu nữa à?”

“Ừ.” Bàng Thủy Sinh bấm số gọi đi, “Mọi ngày sáu giờ ba mươi nó đã về tới nhà, vậy mà hôm nay giờ này còn chưa thấy về, cũng chẳng gọi điện thông báo gì cả.”

Bàng Sảnh bàng hoàng.

Chẳng ai có tâm trạng ăn tối, chỉ miễn cưỡng và vài miếng cơm rồi bắt đầu ngồi đợi điện thoại.

Hơn tám giờ tối, Bàng Thủy Sinh sốt ruột quá bèn chủ động gọi cho Lý Hàm. Chị vẫn chờ ở nhà không dám đi đâu, nói Cố Minh Tịch vẫn chưa về.

Bàng Thủy Sinh nhanh chóng đưa ra quyết định: “Em ở nhà chờ thằng bé, để anh ra ngoài tìm.”

Dừng lại một lát, anh hỏi: “Quốc Tường đâu?”

“Anh ấy...” Lý Hàm đành nói thật, “Anh ấy chưa về.”

“Em gọi cho anh ấy chưa?”

“Gọi rồi nhưng tắt máy.”

“...” Bàng Thủy Sinh không hỏi thêm câu nào nữa. “Anh mang điện thoại, nếu có việc gì cứ gọi cho anh, để đó anh ra ngoài tìm Minh Tịch xem sao. A Hàm, em đừng lo lắng quá, Minh Tịch là một đứa trẻ ngoan, sẽ không sao đâu.”

Thấy bố chuẩn bị ra ngoài, Bàn Sảnh cũng cầm theo chìa khóa xe: “Để con đi cùng bố.”

Bàn Thủy Sinh trợn mắt, “Con đi làm gì?”

“Con biết bình thường Cố Minh Tịch hay đi đâu.” Bàn Sảnh nóng vội nói: “Có những nơi mọi người không biết!”

Bàn Thủy Sinh nghĩ thấy cũng đúng, nhìn vẻ mặt kiên quyết của con gái, anh nói: “Tự con phải cẩn thận nhé.”

“Dạ.”

Bàn Thủy Sinh và Bàn Sảnh cùng đạp xe tới trường Nhất Trung, lớp mười hai vẫn ở trường tự học buổi tối, Bàn Sảnh vào trong đi khắp một lượt mà không hề trông thấy bóng dáng Cố Minh Tịch.

Rời khỏi trường học, cô đề nghị đến tìm ở công viên gần trường, trước đây cô và Cố Minh Tịch thường xuyên vào đó chơi.

Hai bố con đi vào trong công viên, sắc trời lúc này đã tối mịt, người tập thể dục cùng những gánh hàng rong đã rời khỏi nơi đây từ sớm, công viên vắng lặng như tờ, Bàn Sảnh vừa đạp xe vừa gọi to: “Cố Minh Tịch! Cố Minh Tịch!”

Mười phút sau, họ đưa ra kết luận: Cố Minh Tịch không có ở đây.

Bàn Thủy Sinh hỏi Bàn Sảnh Cố Minh Tịch đi đường nào về nhà, Bàn Sảnh vỗ đầu: “Chắc chắn anh ấy không đi taxi mà sẽ đi bộ đến đường 263, phải mất nửa tiếng, còn phải đi qua khu vực xưởng Trọng Cơ.”

“Xưởng Trọng Cơ?” Bàn Thủy Sinh thoáng suy tư rồi nói: “VẬY bố con mình sẽ đạp xe theo con đường mà thằng bé đi, rồi hỏi người dân xem sao, Minh Tịch không có tay, có lẽ mọi người sẽ chú ý tới nó.”

Họ có hỏi thăm những hàng quán trên vỉa hè, có người nói chưa từng gặp ai như vậy, có người thì bảo gặp rồi, còn nhỏ thằng bé không có tay đeo cặp sách đó thường xuyên đi đường này, nhưng hôm nay thì không có ai nhìn thấy bóng dáng Cố Minh Tịch.

Họ đi qua xưởng Trọng Cơ, đạp xe tới tận trạm xe bus trên đường 263, Bàn Sảnh dắt xe đứng bên vỉa hè, hướng ánh mắt mông lung nhìn quanh bốn phía. Bây giờ đã là chín rưỡi tối, Cố Minh Tịch vẫn chưa về nhà, rốt cuộc cậu đang ở đâu?

Bàn Thủy Sinh vuốt nhẹ lên mắt con gái: “Sao phải khóc?”

Bị bố vạch trần, cuối cùng Bàn Sảnh không kìm nén được nữa, bèn òa khóc sục sùi.

Cô đang vô cùng sợ hãi, chuyện này chưa bao giờ xảy ra, khu vực xưởng Trọng Cơ an ninh không tốt, trộm cắp khắp nơi, du côn hoành hành, chuyện đồng hương tụ tập đánh nhau xảy ra như cơm bữa, thậm chí trước đây còn có người chết đã đưa lên tivi.

Cố Minh Tịch của cô đã biến mất như thế, chẳng có bất kỳ thông tin nào. Trước đây những khi về muộn vì mắc mưa, vì được giáo viên giữ lại hay bị Bàn Sảnh kéo đi chơi, lần nào Cố Minh Tịch cũng tìm một bộ điện thoại công cộng nào đó để gọi điện thông báo về nhà. Cậu là một học sinh ngoan, nghe lời người lớn, biết điều và khiến mọi người yên tâm nhất trên đời, chưa bao giờ bặt vô âm tín như thế này.

Bàn Sảnh khóc rưng rức trên đường cái. Bàn Thủy Sinh cao giọng mắng cô, bảo cô đạp xe quay lại tìm lần nữa. Mới đi được năm phút thì điện thoại của anh đổ chuông.

Lý Hàm nói Cố Minh Tịch về nhà rồi.

Bàng Thủy Sinh thở phào một hơi nhẹ nhõm, anh quay lại nói với cô con gái đang ầng ậc nước mắt của mình: “Minh Tịch về nhà an toàn rồi, bố con mình cũng về thôi.”

Bàng Thủy Sinh cho Bàng Sảnh biết lý do Cố Minh Tịch về muộn là vì cậu tự nhiên muốn tới nhà sách Tân Hoa, vừa cầm sách lên đọc là quên luôn cả thời gian nên mới về muộn. Lý Hàm và Bàng Thủy Sinh đều tin lời Cố Minh Tịch nhưng Bàng Sảnh thì hoàn toàn không.

Tối đó Bàng Sảnh làm bài đến tận một rưỡi hôm sau, suýt nữa ngủ quên trên bàn học. Trời sáng bảnh mắt cô hoang mang tỉnh giấc rồi hoang mang đạp xe đến trường.

Cố Minh Tịch đã có mặt ở lớp. Nhìn thấy cậu, Bàng Sảnh liền quăng mạnh cặp sách lên mặt bàn, ngồi phịch xuống ghế một cách hùng hổ. Lúc lấy đồ dùng từ cặp sách ra ngoài, tiếng sách vở, hộp bút đập xuống bàn xoang xoảng.

Cố Minh Tịch chỉ quay lại nhìn cô thật nhanh chứ không hề lên tiếng.

Cả một buổi sáng hai người không nói chuyện gì với nhau. Thậm chí vào giờ tiếng Anh, cô Đới yêu cầu hai bạn ngồi cùng bài tập hội thoại, Bàng Sảnh cũng coi như không nghe thấy, nằm rạp xuống mặt bàn cầm bút chọc vào trang vở.

Chọc mãi chọc mãi, trang giấy thủng lỗ chỗ vì hành động này của cô chủ, Cố Minh Tịch ở bên cạnh nhìn trộm cô mấy lần rồi cầm cúi tự đọc bài khóa tiếng Anh.

Nghe thấy cách phát âm rõ ràng của cậu, Bàng Sảnh bực mình hết sức.

Giờ học buổi sáng kết thúc, các bạn cùng lớp chuẩn bị tới căng tin ăn trưa. Cố Minh Tịch dùng hai chân đặt khay đựng cơm lên mặt bàn rồi lấy thẻ mua cơm ra, kẹp vào chân giơ lên cao, sau đó dùng răng cắn chặt tấm

thẻ. Cậu đứng dậy khom lưng xuống, kẹp cặp lồng vào giữa vai và má, sau đó đứng thẳng lưng đi ra khỏi lớp học.

Nhìn theo bóng cậu, Bàn Sảnh chỉ biết trợn trừng hai mắt.

Chuyện gì thế này? Cậu vừa ăn cướp vừa la làng ư? Cố Minh Tịch đang giận dữ đó sao?

Nhưng cậu giận dữ gì mới được? Bàn Sảnh cô còn chưa tính sổ với cậu kia mà!

Bàn Sảnh cầm khay đựng cơm đuổi theo cậu tới căng tin thì đã thấy Cố Minh Tịch đang xếp hàng, cậu đứng thẳng, đầu vẹo đi vì bận kẹp cái khay, Bàn Sảnh lảng lạng đứng vào vị trí cuối hàng của cậu, mắt nhìn chăm chăm bóng dáng Cố Minh Tịch.

Lúc đến lượt mình, Cố Minh Tịch hơi quay người, thả lỏng má và vai để đặt khay cơm lên cửa sổ, rồi nhả thẻ cơm cho vào khay, nói với đầu bếp phía trong những thứ mà cậu muốn ăn.

Một người nhanh nhẹn chạy tới bên cạnh Bàn Sảnh, đuôi tóc được bện gọn gàng không ngừng lắc lư sau lưng.

Đầu bếp đưa ra khay cơm đầy đồ ăn rồi quẹt thẻ, Cố Minh Tịch lại dùng miệng cắn thẻ cơm, trong lúc còn đang cân nhắc xem nên lấy khay cơm đi thế nào thì Tưởng Chi Nhã đã bưng khay cơm trên cửa sổ lên.

“Cố Minh Tịch, để tớ bưng giúp.” Cô điệu đà nói.

Cố Minh Tịch đang bận cắn thẻ cơm nên không nói được, Tưởng Chi Nhã liền ân cần lấy thẻ cơm ra khỏi miệng cậu, bấy giờ Cố Minh Tịch mới khẽ lên tiếng: “Cảm ơn cậu.”

Lúc hai người băng qua Bàn Sảnh, đầu Cố Minh Tịch cúi gằm xuống, Bàn Sảnh thì bần thần nhìn cậu. Sau đó cô lập tức đi ra khỏi hàng, chặn bước cậu.

“Cố Minh Tịch.” Bàn Sảnh gọi tên làm Cố Minh Tịch phải dừng bước, lặng lẽ nhìn cô chăm chú.

Bàn Sảnh nói: “Em muốn ăn mì xào, anh có đi ra ngoài ăn với em không?”

Cố Minh Tịch bình thản đáp lại: “Anh đã lấy cơm rồi.”

“Mang về nhà hâm nóng lại để tối ăn cũng được mà.”

“Vậy không còn tươi ngon nữa.”

“Thế thì đồ đi.”

“Lãng phí đồ ăn không tốt.”

Mắt Bàn Sảnh đỏ hoe: “Anh sao vậy?”

Cô nhìn cậu bằng một thái độ đầy ám ức, lặp lại câu hỏi: “Cố Minh Tịch, anh sao vậy?”

Cố Minh Tịch lại cúi gằm mặt xuống: “Anh chẳng sao cả, anh đi ăn cơm đây.”

Tướng Chi Nhã bưng khay cơm chờ bên cạnh từ nãy đến giờ. Lúc đi qua Bàn Sảnh, không gian chật chội trong căng tin còn khiến hai ống tay áo trống không của cậu lướt qua cánh tay đang cứng đờ của Bàn Sảnh.

Trong đầu Bàn Sảnh chỉ còn duy nhất một ý nghĩ: Không ổn, Cố Minh Tịch điên rồi!

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Trái Tim Chống Đối

Cố Minh Tịch ngồi trên khán đài bên sân thể dục, lúc này các bạn cùng lớp cậu đang học giờ thể dục, giáo viên đôn đốc các bạn nữ tập năm xuống ngồi lên còn con trai thì chơi bóng rổ gần đó.

Bàng Sánh nghiêng răng nghiêng lợi chịu đựng một phút đồng hồ, nghe thấy Lê Hiếu Yến thông báo kết quả: “Bốn mươi một lần.”

Cô đứng dậy khỏi tấm nệm, đến lượt Lê Hiếu Yến năm xuống, Bàng Sánh ngồi trên chân, đỡ lấy đầu gối cô bạn.

Từ góc này cô có thể nhìn thấy Cố Minh Tịch đang ngồi trên khán đài rất rõ, vậy nên Bàng Sánh không tập trung vào việc đếm kết quả cho cô nàng Lê Hiếu Yến đáng thương.

Những suy nghĩ về Cố Minh Tịch lấp kín trí óc cô: Rốt cuộc Cố Minh Tịch làm sao thế nhỉ? Có phải bố mẹ cậu lại cãi nhau? Hay là cậu đã bị cô gái mình thích từ chối? Hay là bị ai đó bắt nạt nên mới buồn bã như thế? Liệu có khả năng cậu vẫn để bụng chương trình kia không?

Tóm lại Cố Minh Tịch xưa nay chưa bao giờ kỳ lạ như thế, cứ như tự nhiên bị điên vậy.

Tất nhiên Cố Minh Tịch không bị điên, chỉ là cậu...

Nói sao nhỉ, cậu chỉ cảm thấy hơi mệt mỏi mà thôi.

Sợi dây trong đầu cậu đã bị kéo căng suốt nhiều năm nay, ngày ngày đêm đêm, từng giây từng phút, lúc nào trong cậu cũng hun đúc một vài mục tiêu nhỏ, kế hoạch nhỏ đặt ra cho bản thân. Mỗi ngày cậu thức dậy lúc sáu giờ sáng, tự làm những việc sinh hoạt cá nhân, mất một tiếng đi đến trường, cả ngày dồn hết sự tập trung vào bài học trên lớp, tranh thủ thời gian cuối của giờ tự học giảng bài cho Bằng Sảnh. Sau khi tan học về đến nhà, cậu không xem tivi, không đọc báo chí, ăn xong liền về phòng làm bài tập, giải quyết hết các bài tập giáo viên cho về nhà còn tự tìm bài làm thêm, đến tận mười hai giờ đêm mới đi ngủ.

Mỗi ngày cậu dành ra một tiếng tập dùng máy tính nhưng không phải để chơi trò chơi, Cố Quốc Tường không cho phép cậu chơi game nên cậu không chơi, cùng lắm khi ngứa tay quá mới vụng trộm chơi dò mìn một lúc.

Cuối tuần cậu phải đi học vẽ, về nhà tiếp tục luyện vẽ, làm bài, học thuộc tiếng Anh. Trước đây cũng có lần Chu Nam Trung và Uông Tùng gọi điện rủ cậu cuối tuần ra ngoài đá bóng, thực ra Cố Minh Tịch rất muốn đi nhưng bố mẹ lại không đồng ý, họ bảo đường xa tốn thời gian và đá bóng rất nguy hiểm. Vài lần như thế, không còn ai tới rủ Cố Minh Tịch nữa.

Cố Minh Tịch nhớ hồi còn ở khu tập thể kim khí, Bằng Sảnh ở ngay bên cạnh, nếu cuối tuần thấy chán, họ sẽ rủ nhau ra ngoài lượn phố. Kể cả những khi không được ra ngoài, họ cũng có thể sang nhà đối phương chơi, nói chuyện, đọc truyện tranh, cùng ăn kem.

Khi được Giản Triết và Lưu Hàn Lâm rủ đi đá bóng, cậu sẽ rủ cả Bằng Sảnh đi cùng, Bằng Sảnh lần nào cũng cảm ràm kêu cậu lắm chuyện nhưng không bao giờ khước từ.

Nhiệm vụ của cô là giúp Cố Minh Tịch đi giày, cởi giày, cho cậu uống nước, lau mồ hôi. Trên đường về nhà, cậu sẽ khao cô một bữa KFC nhỏ.

Nhưng giờ đây, họ đang ở hai nơi thuộc hai đầu thành phố, Cố Minh Tịch cảm thấy cô đơn hơn trước rất nhiều.

Trước đây Cố Minh Tịch luôn khắc ghi những yêu cầu bố đặt ra cho mình. Cố Quốc Tường muốn cậu phải thi vào những trường 211, thậm chí là 985, và yêu cầu cậu lúc nào cũng phải duy trì thành tích trong top3. Nhưng giờ đây bỗng nhiên Cố Minh Tịch lại có cảm giác sự nỗ lực và hy sinh của mình hoàn toàn chẳng có bất cứ một chút ý nghĩa nào.

Cậu đã cố gắng hết sức để giữ thành tích nằm trong top3 nhưng thế thì sao? Cho dù sau này có thể thi đỗ trường 985 thì sao? Vì không có tay nên có được nhập học hay không trở thành một vấn đề lớn với cậu. Được nhập học rồi, phải lo liệu cho cuộc sống của bản thân như thế nào cũng là một vấn đề lớn không kém. Xem đi, cậu còn không thể tự ăn cơm trong nhà ăn ở trường, Cố Minh Tịch nghĩ rằng xét trên một khía cạnh nào đó, cậu đã quá ỷ lại vào Bàn Sảnh.

Đúng vào thời điểm này, cậu quen với Cá Mập, Sò và Hàu, như bước chân vào một thế giới mới.

Tối hôm đó, lúc ăn món nướng trong quán của Cá Mập, bạn gái Hàu đến tìm cậu ta. Cô gái đó mới mười bảy, chỉ lớn hơn Cố Minh Tịch hai tháng tuổi, đang làm công nhân tại một xưởng may gần đó. Cô gái ấy nằm cạnh Hàu, hai người thỉnh thoảng lại hôn hít, ôm ấp nhau, thể hiện rõ vẻ ngọt ngào mà không cần kiêng dè bất cứ ai. Thậm chí Cố Minh Tịch còn nhìn thấy bàn tay Hàu lùa vào ngực bạn gái rồi bóp nhẹ mấy cái, động tác này làm cậu đỏ mặt còn những người khác thì bình thản như đã quá quen với nó rồi.

Sò và Hàu chỉ trạc tuổi Cố Minh Tịch. Sò học đến lớp mười một rồi bỏ dở đi làm vì nhà nghèo không có tiền chu cấp. Hàu thì đã tốt nghiệp trường nghề, đi làm được hai năm.

Mặc dù chẳng có bằng cấp gì nhưng hai người họ sống rất thoải mái, rất vui vẻ.

Cố Minh Tịch lại nghĩ tới Tạ Ích. Cấp hai thành tích học tập của Tạ Ích tương đương với Cố Minh Tịch, còn bây giờ thành tích của cậu ấy đã sa sút rất nhiều, chỉ có thể coi như thuộc tầm trung bình của khối. Nhưng mọi người đều phải công nhận Tạ Ích là một cậu bé vui vẻ.

Với cậu ấy, học tập là một việc đáng để hưởng thụ, xưa nay chưa bao giờ cảm thấy bị trói buộc, càng không có cảm giác bị áp lực. Việc này đối với cậu cũng như trò đánh bóng bàn, chơi đàn violon hay tham gia câu lạc bộ manga vậy. Cậu làm tất cả những chuyện này là vì chính bản thân mình, tôi thích nên tôi mới làm, nếu tôi không thích, không ai bắt ép tôi được!

Cố Minh Tịch thầm nghĩ tại sao mình lại không thể thoải mái như Tạ Ích? Việc gì cậu phải bận khoăn về điểm số và thứ tự của mình như thế? Trong kỳ thi giữa học kỳ vừa qua, khi biết người xếp thứ tư chỉ kém mình hai điểm, cậu đã lo lắng kinh khủng, bèn thức đêm làm thêm mấy bộ đề khó nữa. Bây giờ nghĩ lại thấy mình mới khờ khạo làm sao!

Dù có thi đỗ trường đại học tốt nhất cả nước thì sao chứ? Cậu vẫn không thể trở thành niềm tự hào của gia đình, mãi mãi không thể trở thành đứa con trai vĩ đại được bố mẹ đưa đi khoe khoang với mọi người.

Bởi lẽ cậu là người tàn tật.

Cho dù có tốt với người đó đến đâu, có ngoan ngoãn vâng lời hơn nữa, cậu vẫn không thể trở thành hoàng tử trong lòng cô gái ấy.

Bởi lẽ cậu là người tàn tật.

Cậu nhớ tới dáng vẻ mình trên màn hình tivi, một chân giơ cao để trên mặt bàn, ngón chân kẹp đũa đưa cơm từ bát vào miệng. Không phải tội nghiệp nhưng dáng vẻ đó thực sự có hơi buồn cười.

Cố Minh Tịch à, cậu tự nói với bản thân, đã bao năm sống một cách mệt mỏi như thế, chi bằng hãy tạm nghỉ ngơi một lát đã.

Trong phong trào hưởng ứng ngày kỷ niệm Ngũ Tứ, Cố Minh Tịch cuối cùng là người giành được danh hiệu Đoàn viên ưu tú của Quận. Cô Đới đưa cậu đi nhận giải, lúc trao bằng khen, những người khác đều tự lên sân khấu nhận thưởng, chỉ có Cố Minh Tịch là đi lên cùng cô Đới.

Cô Đới nhận giúp cậu tấm bằng khen đỏ chói rồi khoác vai cậu chụp ảnh lưu niệm. Cố Minh Tịch bình thản nhìn vào ống kính, ánh mắt trầm lặng, sâu thẳm.

Tháng năm, điểm số của cậu xuống dốc không phanh.

Cậu không hề chiến tranh lạnh với Bàn Sánh mà vẫn nói chuyện với cô. Nhưng cảm giác này... Không biết Bàn Sánh có nhầm không nhưng cô thấy Cố Minh Tịch cứ như đã trở thành một người khác.

Giọng cậu lạnh nhạt hơn nhiều. Ngay cả những khi Bàn Sánh hỏi bài, cậu cũng giảng cho cô với thái độ dửng dưng. Nếu giảng một lần Bàn Sánh vẫn chưa hiểu, Cố Minh Tịch sẽ nói: “Anh không giỏi giải thích, em hỏi thầy/cô giáo ấy.”

Nhiều lần cậu còn trốn cả giờ tự học mà khoác ba lô rời khỏi trường từ sớm, thế nhưng Cố Minh Tịch không về nhà ngay mà ngày nào cũng tám, chín giờ mới về đến nhà. Sau đó bịa ra hàng tá lý do vợ vẫn che mắt Lý Hàm.

Lý Hàm gọi điện cho Bàn Thủy Sinh, Bàn Thủy Sinh hỏi Bàn Sánh nhưng cô cũng không biết chuyện gì đang xảy ra. Cô không biết Cố Minh Tịch đi đâu sau giờ tan học, đã có lần hỏi cậu nhưng cậu lại bảo cô đừng nhúng tay vào với thái độ mất kiên nhẫn. Thậm chí cô đã từng theo dõi Cố Minh Tịch nhưng bị cậu nhanh chóng phát hiện ra.

Lúc đó Cố Minh Tịch chỉ lạnh lùng nói với Bằng Sánh: “Đằng trước an ninh không tốt, em đừng đi theo anh nữa.”

Nói xong cậu quay đầu đi một mạch. Bằng Sánh đâu dễ bị cậu dọa dẫm, liền tiếp tục đi theo, Cố Minh Tịch bèn không để ý đến cô nữa, cậu đi thẳng tới trạm xe bus đường 263, ngồi trên chiếc xe chạy theo hướng về nhà, bỏ lại Bằng Sánh há hốc miệng đứng lẻ loi ở trạm.

Cuối tuần, Cố Minh Tịch đeo giá vẽ ra khỏi nhà nhưng cậu không đến phòng tranh của giáo viên mà đi xe bus tới xưởng Trọng Cơ.

Cố Minh Tịch quen đường đi vào một quán net. Chủ cửa hàng thấy cậu liền nói: “Tiểu Cố đến rồi hả, Sò với Hàu đang chờ cậu trong kia kìa, máy số bốn mươi chín, anh đã bật sẵn cho cậu rồi đó.”

Cố Minh Tịch hỏi: “Trong thẻ của em còn bao nhiêu tiền ạ?”

Chủ quán kiểm tra rồi nói: “À, còn kha khá tiền, cậu cứ yên tâm chơi đi.”

Cố Minh Tịch gật đầu rồi tìm thấy vị trí của máy số bốn mươi chín. Sò và Hàu đang đeo tai nghe chơi game, màn hình máy tính rực rỡ màu sắc của đao kiếm.

Cố Minh Tịch lắc vai để giá vẽ rơi xuống, sau đó cậu ngồi vào ghế, dùng chân bật máy tính lên. Sau khi nhập tên tài khoản và mật khẩu của mình, cậu mở trò chơi ra một cách thành thạo, dùng chân đeo tai nghe vào tai, bắt đầu trò chơi cùng một người khác.

Sò châm một điếu thuốc lá, châm luôn một điếu cho cả Hàu rồi quay sang hỏi Cố Minh Tịch: “Tiểu Cố, hút không?”

Cố Minh Tịch nhìn điếu thuốc trên tay anh ta một lúc, yết hàu cậu chuyển động lên xuống mấy lần nhưng vẫn lắc đầu.

Hàu nói: “Đừng cho tiểu Cố hút thuốc, anh Cá Mập đã dặn không được cho cậu ấy hút thuốc mà.”

Sò nói: “Thế thì không để cho anh Cá Mập biết là được.”

Cố Minh Tịch không nói gì, sự chú ý của cậu dồn cả vào trò chơi trên màn hình, cậu đặt cả hai chân trên chiếc bàn cao, chân phải bấm chuột thoăn thoắt, thỉnh thoảng phối hợp cùng chân trái gõ tổ hợp phím.

Chơi game dễ chịu thật, cũng phải dùng đến trí óc, thoải mái hơn làm bài tập.

Trong game, cậu là một người khổng lồ với thân hình vạm vỡ, sở hữu một đôi tay cường tráng, có thể vung cao chiếc búa sắt nặng nề nện thẳng vào đầu quái vật.

Thích thật!

Cố Minh Tịch nhìn màn hình máy tính chăm chăm, thích quá!

Nhìn thấy giá vẽ Cố Minh Tịch để ở cạnh bàn, Sò bèn hỏi: “Tiểu Cố, đây là cái gì?”

“Giá vẽ.”

“Dùng làm gì?”

“Dùng để vẽ tranh.”

“Cậu còn biết vẽ nữa á?” Sò lấy làm tò mò, “Lát nữa cậu phải đi học à?”

Cố Minh Tịch dừng dừng đáp, “Không.”

“Tại sao?”

“Chán.”

Điểm số của Cố Minh Tịch tuột dốc sau mỗi bài kiểm tra trắc nghiệm của từng môn học.

Cậu làm bài một cách tùy hứng, đôi khi thấy phiền liền bỏ đó không làm. Cậu thầm nói với mình, chẳng có ý nghĩa gì hết, mình biết làm mà.

Sau khi Cố Minh Tịch có một bài thi trắc nghiệm không đủ điểm, Lý Hàm được cô Đới mời tới trường.

Mọi người đều nhận ra Cố Minh Tịch đang cố tình làm như vậy, không phải cậu không biết làm mà là cậu không thích học, không thích thi cử. Đến cả tiếng Anh cậu cũng không thuộc bài, không viết được từ mới của một bài học gần đây. Lý Hàm bảo Cố Quốc Tường khuyên nhủ Cố Minh Tịch nhưng hai bố con vừa ngồi cạnh nhau, chưa nói được mấy câu đã to tiếng.

Cố Quốc Tường cáu quá muốn đánh Cố Minh Tịch thì bị Lý Hàm ngăn lại. Anh ta nói: “Mày trưng cái vẻ hư hỏng đó cho ai xem?! Để tao xem? Để mẹ mày xem hả? Cố Minh Tịch, tao cho mày biết, có học hay không là việc của mày. Bây giờ mày học hành cho tốt, sau này tao còn có thể tìm việc cho mày. Còn nếu mày không chịu cố gắng, không chịu hy sinh thì sau này kể cả có đi ăn xin thôi, tao cũng sẽ không lo cho mày nữa.”

Cố Minh Tịch bướng bỉnh nhìn bố, nói: “Dù con có phải đi ăn xin, cũng không xin bố!”

“Minh Tịch!” Lý Hàm bàng hoàng nhìn con trai mình. Chị thực sự không hiểu, tại sao mới chưa đến một tháng mà chuyện gì xảy ra đã khiến Cố Minh Tịch thay đổi hoàn toàn như vậy?

Tiêu Úc Tĩnh hỏi Bàn Sảnh Cố Minh Tịch làm sao, Bàn Sảnh không biết.

Cô Đới hỏi Bàn Sảnh có phải Cố Minh Tịch gặp phải khó khăn gì không, Bàn Sảnh trả lời không biết.

Thậm chí cả lúc tập đánh bóng bàn Tạ Ích cũng hỏi Bàn Sảnh có phải dây thần kinh nào đó của Cố Minh Tịch bị chập mạch không?

Đúng vậy, đây là câu nói nguyên văn của Tạ Ích: “Cố Minh Tịch bị chập mạch à? Thi Hóa điểm dưới trung bình? Thầy dạy Hóa lớp tứ bảo thầy dạy Hóa lớp cậu điên tiết đến mức suýt chút nữa tái phát bệnh cao huyết áp.”

Bàn Sảnh im lặng một lúc rồi nói ra suy nghĩ của mình với Tạ Ích: “Tớ cảm thấy Cố Minh Tịch hình như giao du với đám bạn xấu.”

“Hả?”

“Cậu ấy không nói gì với tớ, bây giờ cậu ấy rất ít khi nói chuyện với tớ. Nhưng nhiều lúc tớ còn ngửi thấy trên áo Cố Minh Tịch có mùi thuốc lá.” Bàn Sảnh hạ thấp giọng nói: “Hình như sau khi tan học cậu ấy đi chơi đâu đó, lần trước tớ đạp xe đi theo nhưng không được vì bị Cố Minh Tịch cắt đuôi.”

“Ồ? Thế thì không được rồi.” Ánh mắt Tạ Ích lộ rõ vẻ nghiêm túc, “Cua, cậu không thể để cho Cố Minh Tịch tiếp tục như vậy được, cậu phải khuyên răn cậu ấy.”

Bàn Sảnh mím môi, “Cậu ấy đâu có nói chuyện với tớ, bây giờ ghé góm lắm, tớ nhìn cậu ấy... mà cũng sờ sợ.”

Tạ Ích ngẫm nghĩ rồi nói: “Vậy bọn mình phải nghĩ cách thôi.”

Tan học hôm nay, Bàng Sánh nói phải đi tập đánh bóng bàn, cô cầm vợt, chẳng thèm nhìn Cố Minh Tịch lấy một cái đã đeo cặp ra khỏi lớp.

Cố Minh Tịch quay qua nhìn theo bóng cô rồi cũng đi xuống cầu thang.

Cậu tận mắt nhìn thấy Bàng Sánh đi vào sân vận động rồi mới chuyển hướng đi ra khỏi cổng trường, thong thả đi bộ tới quán nướng Cá Mập.

Sắp đến mùa hè nên việc làm ăn buôn bán ở quán nướng cũng tốt hơn trước. Cá Mập kê thêm vài bàn ở ngoài cửa, còn để cả tivi ngoài đó. Cố Minh Tịch bỏ cặp xuống rồi ngồi trên ghế xem tivi.

Cá Mập đang bận túi bụi gần đó, liền hỏi: “Nhóc dạo này năng đến đây quá nhỉ, chẳng phải sắp thi cuối học kỳ sao, nhóc không học à?”

“Không ạ.” Cố Minh Tịch đáp, “Anh Cá Mập, trong túi em có tiền, anh tự lấy giúp em, coi đó như tiền em ăn uống ở đây nhé.”

Cá Mập nổi giận, “Anh không đòi tiền của chú em, anh chỉ nghĩ chú em là học sinh, sao tan học lại cứ ở lý chỗ của anh? Không phải làm bài tập à?”

“Em làm xong hết bài tập ở lớp rồi.” Cố Minh Tịch nói: “Ở chỗ anh vui, về nhà chán lắm.”

Cá Mập nhìn cậu một lúc rồi quay đi rửa rau.

Bảy giờ trời đã tối hẳn, quán nướng đông nghịt khách khứa, Sò và Hậu phụ trách nướng đồ còn Cá Mập thì bao quát chung và thu tiền của khách, mẹ anh ta cũng tới dọn bàn và rửa bát đĩa giúp con trai.

Cố Minh Tịch vẫn ngồi ở vị trí đó, cậu vừa xem tivi vừa bàn thần.

Cô bạn gái tên Tiểu Châu của Hà lại tới. Bây giờ là đầu tháng sáu, cô ta mặc áo may ô trễ ngực, quần jean bó, không ngừng đi tới đi lui trước mắt Cố Minh Tịch.

Hà tranh thủ lúc ít khách nghỉ tay ra ngoài hút thuốc, liền ngồi xuống cái ghế gần Cố Minh Tịch cùng tiểu Châu. Cậu ta châm một điếu thuốc rít một hơi, Tiểu Châu đòi hút, Hà liền châm một điếu đưa cho người yêu.

Tiểu Châu cười khúc khích hỏi Cố Minh Tịch: “Tiểu Cố hút không?”

Cố Minh Tịch lắc đầu.

Tiểu Châu ngồi cạnh nhìn cậu chăm chăm rất lâu rồi bất ngờ rít một hơi thật mạnh, sau đó nhả khói vào mặt Cố Minh Tịch. Cố Minh Tịch không cẩn thận liền ho khù khụ một hồi, thấy thế tiểu Châu cười giòn giã, không ngừng đưa điếu thuốc tới miệng cậu: “Hút thử một hơi đi, thử đi.”

Cố Minh Tịch cố ngoảnh đi, tránh khỏi bàn tay cô ta.

Đúng lúc này bên tai cậu vang lên giọng nói đầy tức giận của một cô gái: “Cố Minh Tịch! Anh đang làm gì đó!!!”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Liên Quan Hay Không

Vừa ngược lên Cố Minh Tịch đã thấy ngay khuôn mặt giận sôi máu của Bàn Sánh, đứng sau cô không xa là Tạ Ích đang dắt xe đạp, còn chiếc xe của Bàn Sánh thì đã nằm rạp trên mặt đất.

Rõ ràng cô chẳng kịp dựng xe cho tử tế đã vội vàng chạy đến.

Cảm giác hoảng hốt thoáng hiện một giây trong lòng Cố Minh Tịch rồi lại nhanh chóng biến thành sốt sắng. Cậu đứng dậy đi ra ngoài nhưng lại quay trở lại vì nhớ đến chiếc cặp bị bỏ quên của mình.

Bàn Sánh nhanh tay đã xách cặp cậu lên ôm chặt vào lòng mình, còn lùi lại hai bước, đôi mắt trợn trừng nhìn Cố Minh Tịch một cách hung hãn.

Cố Minh Tịch nhún vai, cậu đang mặc áo sơ mi ngăn tay, động tác đó khiến hai tay áo rung lên một nhịp. Cậu nói: “Đưa cặp cho anh.”

“Không đưa!” Bàn Sánh nhìn cậu quay chuyển tầm mắt sang Hàu và Tiểu Châu gần đó, cảm giác hơi sợ nhưng vẫn oang oang nói: “Sao anh lại ở đây? Tan học sao lại không về nhà? Bài tập hôm nay rất nhiều, chẳng phải anh còn chưa động tay vào hay sao? Cố Minh Tịch, anh còn dám hút thuốc?!”

“Anh...” Cố Minh Tịch muốn nói anh không hút thuốc nhưng lại cảm thấy có giải thích cũng chẳng có ý nghĩa gì, cậu bèn quay đi, nói: “Chuyện của anh không liên quan đến em!”

Bàng Sảnh bị shock, hai mắt lập tức đỏ hoe. Mọi người xung quanh đều quay ra xem, họ tưởng hai người là cặp đôi đang cãi nhau. Dừng xe xong Tạ Ích cũng bước tới, nhìn Bàng Sảnh rồi quay sang nhìn Cố Minh Tịch, sau đó nói: “Cố Minh Tịch, mấy hôm nay Cua rất lo cho cậu, cậu đang làm gì vậy?!”

Cố Minh Tịch lạnh lùng nhìn Tạ Ích, đáp: “Tớ đã nói chuyện của tớ không liên quan đến hai người rồi mà!”

“Cố Minh Tịch.” Bàng Sảnh bất ngờ gọi tên cậu, đặt tầm mắt lên gương mặt cậu, khẽ nói: “Sắp thi cuối kỳ rồi.”

“Thì sao?” Ánh mắt lạnh lẽo của Cố Minh Tịch thực sự xa lạ với Bàng Sảnh, “Học kỳ nào mà chẳng phải thi cuối kỳ, có gì đáng ngạc nhiên chứ.”

Bàng Sảnh nói: “Anh biết mà, kỳ thi này là căn cứ để phân lớp năm sau, bọn mình sắp bị phân ban tự nhiên và xã hội rồi, mỗi ban chỉ có một lớp chọn thôi. Em muốn học lớp chọn của ban tự nhiên, muốn tiếp tục ngồi cùng bàn với anh. Nhưng nếu cứ tiếp tục thế này, anh chưa chắc đã đủ điểm vào lớp chọn.”

Cố Minh Tịch cup mắt xuống, hồi lâu sau mới lên tiếng, “Anh không quan trọng lớp chọn hay lớp thường đâu.”

Tạ Ích nhìn Cố Minh Tịch bằng ánh mắt khó tin, đôi mắt Bàng Sảnh đã ươn ướt, tay cô ôm chặt lấy cặp sách của Cố Minh Tịch, cất giọng run rẩy, “Cố Minh Tịch, rốt cuộc anh sao vậy, tại sao đột nhiên anh lại bỏ bê việc học? Anh không muốn vào đại học à?”

“...”

“Ngày mai có bài thi trắc nghiệm Vật lý.” Bàng Sảnh cố gắng nhoẻn miệng cười, “Cố Minh Tịch, anh về sớm đi, muộn rồi, còn phải làm bài tập nữa.”

Cố Minh Tịch nhìn cô chăm chăm, nói: “Có làm bài tập hay không, có đi về nhà hay không là việc riêng của anh, không khiến em bận lòng.”

Cậu chưa bao giờ nói chuyện với Bàn Sảnh bằng giọng điệu như vậy. Bàn Sảnh chau mày, cô đã nhún nhường cậu đủ rồi.

Bàn Sảnh nghiêng răng nói: “Được, là chính miệng anh nói đó, sau này đừng có hối hận!”

Nói đoạn, Bàn Sảnh liền ôm lấy cặp sách của Cố Minh Tịch đi tới chiếc xe đạp nằm chổng chơ dưới đất của mình, dựng nó lên rồi sải bước đi ra, vung cặp đeo lên vai, một loạt những hành động được thực hiện một cách vô cùng quyết đoán. Trong khi Cố Minh Tịch và Tạ Ích còn chưa định thần lại thì Bàn Sảnh đã đạp xe đi mất.

Tạ Ích thoáng sửng sốt, cậu quay lại liếc nhìn Cố Minh Tịch. Bắt gặp ánh mắt đầy lo âu của Cố Minh Tịch, Tạ Ích chỉ biết thở dài, nói: “Để tớ đuổi theo cậu ấy, yên tâm, tớ sẽ đưa cậu ấy về tận nhà.”

Cố Minh Tịch không đáp.

Lúc trèo lên xe, Tạ Ích vẫn không quên quay lại nhìn Cố Minh Tịch một cái thoáng qua. Ánh mắt cậu trong veo và hoàn toàn tĩnh lặng, không mảy may khinh bỉ hay giận dữ, cũng chẳng có chút gì gọi là thương hại hay cảm thông.

Đó là một ánh nhìn đầy thân thiện, bỗng dưng khiến Cố Minh Tịch nảy sinh đôi chút cảm giác áy náy. Ngay cả những khi đối diện với Lý Hàm, cậu cũng chẳng hề thấy áy náy chút nào, vậy mà bây giờ sự hối hận lại thoáng gợn gợn trong lòng. Thế nhưng Cố Minh Tịch lại cho rằng bản thân không làm gì sai. Tạ Ích là một người sống tự do tự tại, giờ đây Cố Minh Tịch đang sống cuộc đời mà mình mong muốn, không muốn về nhà thì không về, không muốn học bài thì không học, không muốn vẽ tranh thì lên mạng chơi. Đó là niềm vui, là một cuộc sống vô cùng thoải mái.

Vậy nhưng, tại sao trong lòng lại thấy xót xa đến thế?

Tạ Ích đã thu lại ánh mắt và đạp xe đi khỏi đây, Cố Minh Tịch nhìn theo bóng dáng cậu, trong lòng chỉ có một suy nghĩ: Tạ Ích, cậu nhất định phải đuổi theo Bằng Sánh, hộ tống cô ấy về nhà một cách an toàn.

Thấy đã hết chuyện, khách khứa trong quán liền quay lại câu chuyện trên bàn ăn của mình. Cặp sách của Cố Minh Tịch không còn ở đó, cậu cũng không biết mình nên đi hay ở lại. Lúc này Sò bước tới gần cậu, tò mò hỏi: “Tiểu Cố, cô bé lúc nãy là bạn gái cậu à?”

Tiểu Châu hỏi: “Tiểu Cố, cậu cãi nhau với bạn gái phải không? Với lại cậu bé vừa nãy là ai thế, đẹp trai ra phết!”

“Đẹp trai con khi!” Thấy bạn gái buông lời khen ngợi người khác, Hàu tỏ vẻ không vui, “Tên đó trông thật đom đóm, đâu có ngầu bằng tiểu Cố của chúng ta?”

Sò phụ họa theo: “Tôi cũng thấy tiểu Cố đẹp trai hơn, với lại bạn gái của tiểu Cố cũng rất đáng yêu.”

Không biết Cá Mập đã đứng sau họ từ lúc nào, hai bàn tay to khỏe đánh bôm bốp vào gáy Sò và Hàu: “Rảnh rỗi quá hả? Không cần nướng đồ ăn nữa phải không? Tao trả lương cho tụi bay là để tụi bay đến đây tám chuyện bao đồng à?”

Hàu và Sò ừ rừ quay về bếp nướng, Cá Mập lại tiếp tục đánh vào gáy Cố Minh Tịch, “bốp” một tiếng làm cậu đau đến mức phải chau mày. Đây là lần đầu tiên Cá Mập ra tay đánh cậu, anh ta xách cổ áo Cố Minh Tịch lên rồi nói: “Thằng nhóc này đi với anh mày ra đây, anh có chuyện muốn hỏi mày!”

Cá Mập là người vùng này, anh ta đang ở cùng mẹ trong một căn nhà ba tầng tự xây cách đó không xa. Hai mẹ con anh ta ở tầng ba, phòng ở

tầng hai thì để Hàu và Sò ở.

Trong nhà buổi tối không có ai, Cá Mập xách cổ áo Cố Minh Tịch rồi đẩy cậu vào cửa thật mạnh làm gáy Cố Minh Tịch va vào cửa đánh bốp một tiếng. Cá Mập mạnh tay làm Cố Minh Tịch suýt thì mất trọng tâm, phải liêu xiêu vài bước với đứng vững được.

Cậu quay ra nhìn Cá Mập bằng ánh mắt thoáng chút tủi thân. Cá Mập bật đèn rồi hùng hổ đóng cửa lại. Anh ta trợn cặp mắt to như quả lắc đồng hồ nhìn Cố Minh Tịch, giọng nói vô cùng nghiêm khắc: “Ngồi xuống!”

Cố Minh Tịch không có ý kiến nào khác, bèn ngồi xuống ghế.

Cá Mập kéo ghế lại gần, ngồi đối diện với cậu rồi nói: “Chuyện vừa nãy anh đã chứng kiến từ đầu tới cuối, chỉ là cố tình không lộ diện mà thôi. Nhóc, hãy nói thật cho anh biết, rốt cuộc cậu đã gặp phải chuyện gì vậy?”

“...” Cố Minh Tịch cúi gằm mặt, cậu đi dép xỏ ngón, các ngón chân lại xoắn lại với nhau theo thói quen. Cậu không biết phải nói với Cá Mập như thế nào, nếu kể lại từ đầu thì chắc phải mất tới mấy giờ đồng hồ.

Như đã nhìn thấy suy nghĩ trong lòng cậu, Cá Mập châm một điều thuốc rồi hạ giọng nói: “Hôm nay anh có thời gian, nếu chú mày không nói cho rõ ràng, anh sẽ không cho chú mày đi đâu cả.”

Cố Minh Tịch ngược lên nhìn anh ta, bất ngờ hỏi: “Anh Cá Mập... Giả sử... Em nói là giả sử... Anh không quen biết em, nếu như một người như em đến xin việc ở cửa hàng của anh, anh có nhận người đó vào làm việc không?”

“Làm việc gì? Xiên thịt, nướng cánh gà? Cậu đừng đùa!”

Cá Mập cười nhạt, “Nhóc đừng tưởng anh không biết cậu đang nghĩ gì, muối anh từng ăn còn nhiều hơn cơm của chú mày. Mất đi hai cánh tay,

cậu cảm thấy bản thân thật thê thảm, đúng không? Nói cho cậu biết, người anh em thân thiết nhất cùng lớn lên với anh từ nhỏ đã bị người ta đâm chết vào năm mười chín tuổi trong một trận đánh nhau hội đồng.”

Anh ta giơ ngón tay chỉ về một hướng, “Chính ở trong con hẻm thứ ba của xưởng Trọng Cơ. Cậu ấy hồi đó đang là sinh viên năm thứ nhất, là người đỗ đại học duy nhất trong đám anh em lớn lên cùng từ bé tụi anh. Anh cũng không biết tại sao lại có vụ ẩu đả đó, tóm lại là cậu ấy đã qua đời một cách vô cùng khó hiểu. Cậu em có biết chết là gì không? Chết là hết, là chẳng còn gì nữa! Tính đến nay đã gần mười năm, năm nào anh cũng tới trước mộ cậu ấy châm thuốc, rót rượu cho người bạn đó vào mỗi dịp thanh minh. Nhóc ạ, nhìn em bây giờ anh lại nhớ tới cậu ấy ngày xưa. Người bạn đó của anh vừa đẹp trai lại thông minh, nhưng cậu ấy đã đánh mất mạng sống của mình bằng cách đó. Bây giờ anh chỉ nghĩ, người sống trên đời sinh mạng là quan trọng nhất, chỉ cần còn sống thì sao cũng được. Còn việc cậu có sống tốt hay không lại phụ thuộc vào bản lĩnh của cậu. Hiện giờ cậu đang là học sinh, dù không có tay nhưng nhìn quần áo của cậu, anh cũng biết cậu là con nhà khá giả, cậu nghĩ bằng chân hay đầu óc có vấn đề mà lại nghĩ tới chuyện xin vào quán ăn của anh làm việc? Đó là lý tưởng của cậu sao? Cậu chỉ đến thế thôi à? Cậu định giao du với đám Sò và Hậu ư? Đừng nói với anh những lời vớ vẩn kiểu như ‘Đến cả quán nướng còn chẳng thèm thuê mình, mình có thể làm được việc gì chứ?’! Quá là vô dụng! Phí công anh đây nói khô cả họng!”

Cá Mập vào bếp lấy một chai bia lạnh và một lon coca. Anh ta dùng răng mở nắp chai bia rồi lấy một túi ống hút từ trong ngăn kéo, cắm một cây vào lon coca, đẩy tới trước mặt Cố Minh Tịch.

Cá Mập tu bia ừng ực đến hết chai rồi nói: “Này nhóc, cậu phải nghĩ cho kỹ, nếu không học hành thì đúng là cậu chẳng làm được việc gì, thậm chí có nướng cánh gà cũng sẽ bị người ta chê là ai cho mà dùng cái chân bẩn thỉu đó. Nhưng nếu cậu học giỏi, cậu có thể làm được những công việc

bàn giấy nhẹ nhàng, có thể dùng máy tính, gọi điện thoại, giao tiếp bằng tiếng Anh, lúc nào cũng có một đám nhân viên giúp việc cho mình. Cậu có hiểu anh đang nói gì không?”

“Em hiểu, nhưng...” Cố Minh Tịch quay sang nhìn hai tay áo trống không của mình, “Nhưng em cảm thấy cho dù có học giỏi đến mấy cũng rất khó để tìm được một công việc tốt.”

“Chưa thử sao cậu có thể biết được?”

“Anh Cá Mập.” Cố Minh Tịch thở dài, “Có phải em vẫn chưa kể với anh về hoàn cảnh gia đình em không?”

“Chưa. Hôm nay anh rảnh, nào, chú em nói đi.”

Sau một thoáng lưỡng lự, Cố Minh Tịch kể cho Cá Mập nghe hoàn cảnh gia đình mình: bố ngoại tình, bố mẹ cãi vã, cậu làm bố thấy xấu hổ, và cả nguyện vọng sinh thêm một đứa con khỏe mạnh luôn đau đáu trong lòng bố cậu.

Cậu còn nhắc đến Bàn Sảnh khiến Cá Mập nhớ lại cô gái vừa gặp mặt, tóc buộc đuôi ngựa, gương mặt trong sáng, lúc thì trợn mắt nhìn Cố Minh Tịch, lúc thì rơm rớm nước mắt, cuối cùng vẫn ngang ngạnh nuốt nước mắt vào trong.

Cố Minh Tịch nói rất nhiều, rất nhiều bằng chất giọng đều đều chậm chậm. Kể xong cậu hướng ánh mắt về phía Cá Mập, nói: “Anh Cá Mập, xưa nay em chưa bao giờ cảm thấy mình có gì đáng sợ, mặc dù bố em luôn nghĩ con trai làm mình mất thể diện nhưng em thực sự chưa bao giờ cảm thấy vậy. Thế nhưng giờ đây càng ngày em càng cảm thấy, em... có lẽ em không giống với mọi người. Kể cả em có học giỏi đến đâu thì cũng chẳng thể thay đổi được ánh mắt nhìn mình của người đời. Em có cảm giác việc học ngày càng trở nên vô nghĩa, cảm thấy sau này cho dù có đỗ vào một trường đại học tốt cũng chẳng phải một điều gì to tát.”

Cậu dần im lặng, Cá Mập cũng không nói năng gì.

Sau vài phút cả hai cùng yên tĩnh, Cá Mập nói: “Chẳng lẽ cậu mới biết mình khác với những người bình thường? Chẳng lẽ cậu mới biết mình đã mất hai cánh tay? Nếu đúng thế thật thì bây giờ cậu biết rồi đó, đáng lẽ phải nghĩ xem mình nên làm gì mới phải? Nếu không thì sao? Không sống tiếp nữa chẳng? Nhóc à, nếu cậu không biết tranh thủ thì đừng nói sau này không đỗ đại học, mà đến cả bán dưa hấu cũng không làm được! Còn nữa, nhiều khả năng cô bạn gái kia của cậu cũng sẽ bị tên công tử bột kia cuỗm đi mất!”

Mặt Cố Minh Tịch liền đỏ bừng: “Cô ấy không phải bạn gái của em!”

“Cậu có dám nói cậu không thích cô ấy không?”

“Nhưng cô ấy không thích em!”

“Nhóc à, haizz...” Cá Mập thở dài rồi vỗ vai Cố Minh Tịch, “Đi thôi, để anh tiễn cậu về nhà. Cậu về nhà suy nghĩ cho kỹ đi. Không phải anh không muốn cho cậu đến chỗ anh chơi, nghỉ hè cậu đến thoải mái, nhưng tháng sau thi cuối kỳ rồi, anh thực sự không muốn gặp lại cậu ở đây nữa.”

Thấy Cố Minh Tịch về nhà với cái thân xác không Lý Hàm bèn hỏi: “Cặp sách của con đâu?”

Cố Minh Tịch nói: “Con làm hết bài ở lớp rồi nên không muốn cầm cặp về.”

Nửa giờ sau, cậu lén lút ra phòng khách gọi điện cho Bàn Sảnh. Người nhắc máy là Bàn Thủy Sinh, Cố Minh Tịch bèn nói: “Chú ơi, chú bảo Bàn Sảnh ra nghe điện thoại được không ạ?”

Bàng Thủy Sinh gọi mấy lần rồi nói với cậu bằng giọng bức tức: “Con bé đang lên cơn, nhất quyết không chịu ra nghe điện thoại.”

Cố Minh Tịch: “Ồ, vậy thì thôi ạ, không sao, mai đến lớp cháu nói với Bàng Sảnh cũng được.”

Hôm sau Cố Minh Tịch vào lớp mà không hề có bất cứ sách vở gì. Vừa vào cậu đã thấy Bàng Sảnh đến rồi, đang ngồi học tiếng Anh.

Cố Minh Tịch ngồi vào vị trí bên cạnh cô, mặt bàn chỗ cậu trống trơn, ngăn bàn cũng chẳng có gì. Cậu khom lưng tìm xung quanh hồi lâu, đến cả thùng rác cuối lớp cũng đã nhìn qua một lượt, cậu về chỗ rồi khẽ gọi: “Bàng Bàng!”

Bàng Sảnh quay ngoắt đi, không thèm để ý cậu.

Cố Minh Tịch hỏi: “Cặp sách của anh đâu?”

“...”

“Bàng Bàng...”

“Chẳng phải anh nói việc của anh không liên quan đến em sao, bây giờ lại đến hỏi em cặp sách làm gì?” Bàng Sảnh lườm cậu, “Em làm mất cặp sách của anh rồi!”

Cố Minh Tịch trợn mắt, “Mất rồi?”

“Mất rồi.” Bàng Sảnh vênh mặt với cậu, “Chẳng phải anh không muốn học nữa sao, còn cần cặp sách làm gì nữa? Anh tới quán nướng đó mà chơi, tới đó mà hút thuốc, tới đó mà giao du với cô gái kia đi!”

“Anh không hút thuốc.” Cố Minh Tịch hạ giọng nói, “Anh đâu có giao du gì với cô ta!”

“Anh đừng tưởng em không biết gì!” Bàn Sảnh nghiêng răng kèn kẹt, “Em thấy anh và cô ta cười cười nói nói, cô ta còn đưa thuốc cho anh hút!”

“Anh thực sự không hút thuốc, không hề động đến một điếu thuốc nào!” Cố Minh Tịch cố thanh minh, “Bàn Bàn, anh biết em không vứt cặp của anh đi đâu, nó đâu rồi?”

“Mất thật rồi!”

“...” Cố Minh Tịch tung chiêu cuối cùng, “Thế thì anh đi đây, không có cặp sách anh còn học hành gì nữa chứ?”

Cậu đứng dậy định bỏ đi thật, Bàn Sảnh quỳnh lên bèn túm ngay lấy lưng áo cậu, kéo Cố Minh Tịch lại.

Cố Minh Tịch ngồi xuống ghế, quay lại nhìn cô, không nói gì.

Bàn Sảnh nói: “Anh phải hứa với em là sẽ chú tâm học hành!”

Cậu nhìn thẳng vào mắt cô, gật đầu.

“Thi cử cho tốt.”

“Ừ.”

“Sau này hai chúng ta sẽ đăng ký cùng một trường đại học, đây là lời giao hẹn trước kia!”

Cậu khẽ giật mình rồi trịnh trọng gật đầu.

“Không được hút thuốc nữa!”

Cố Minh Tịch thở dài, “Anh chưa bao giờ hút thuốc thật mà.”

Bàn Sảnh cười nhạt, “Ai tin anh chứ, anh có biết mùi thuốc trên người anh nồng nặc đến mức nào không? Ghê chết đi được!”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Mùa Hạ Năm Đó

Cố Minh Tịch đi theo Bàn Sảnh xuống phòng học của lớp 10A8 ở tầng dưới. Tạ Ích xách cặp của Cố Minh Tịch đi ra với đôi mắt thấp thoáng nụ cười. Thấy cậu, Cố Minh Tịch thoát đỏ mặt.

Bàn Sảnh vẫn chưa hết hậm hực, cô khoác cặp của Cố Minh Tịch lên vai rồi nói: “Cảm ơn nhiều nhé.”

Tạ Ích cười: “Không có gì.”

Lúc đi cầu thang, Cố Minh Tịch trộm cúi xuống ngửi thử áo mình, cậu đã tắm rửa sạch sẽ và thay bộ đồ khác, trên người hoàn toàn không có mùi thuốc lá. Cố Minh Tịch ngược lên nhìn cô gái đi đằng trước, cô đang đeo cặp sách của cậu, đi kiểu nhảy chân sáo, đuôi tóc đằng sau vung vẩy qua lại.

Đã hơn một tháng Cố Minh Tịch không có nhiều cơ hội nhìn cô như thế này. Mặc dù vẫn ngồi cùng bàn nhưng Cố Minh Tịch không sao giữ được lòng mình thanh thản. Bỗng dưng cậu cảm thấy việc học hành thật phiền, thi cử thật phiền, giáo viên thật phiền, đến cả Bàn Sảnh cũng thật phiền. Làm toán cần phải dùng tới ê ke, thước đo góc và compa để vẽ hình, trước đây những thứ này không thể làm khó được Cố Minh Tịch nhưng trong một thời gian ngắn vừa qua, cảm giác nôn nóng khó hiểu cứ hừng hực trong lòng cậu, thậm chí còn pha chút bực bội.

Mọi người có tay, vẽ hình vô cùng đơn giản nhưng cậu chỉ có thể thực hiện những thao tác với đám dụng cụ kia bằng chân, nhiều khi không tránh khỏi vẽ sai. Cậu hết sức nghi ngờ trước những việc bản thân thường làm,

tại sao lại phải vẽ những hình họa đó? Tại sao phải làm những bài tập này? Những thứ này và công việc, cuộc sống về sau có liên quan gì đến nhau không? Tại sao lại không thể sống một cách nhẹ nhàng và vui vẻ chứ?

Cố Minh Tịch cũng muốn được là một cậu bé phóng khoáng tự tại như Tạ Ích tuy nhiên cuối cùng cậu lại biến thành một con nhím, xù lông làm tổn thương rất nhiều người xung quanh mà bản thân cũng chẳng hề thấy dễ chịu hơn chút nào.

Lúc ngồi cạnh Bàn Sảnh trên ghế đá trong công viên, Bàn Sảnh nói: “Cố Minh Tịch, anh biết không, mấy hôm trước tự nhiên anh như biến thành một con người khác vậy, em còn tự hỏi không biết có phải anh bị tẩu hỏa nhập ma không nữa?”

Cố Minh Tịch cúi đầu, không đáp.

Một thứ gì đó mát lạnh bất ngờ được đưa tới bên miệng cậu, cậu mở miệng ngậm một miếng theo bản năng, vị ngọt thanh mát của đá bào lan tỏa trong miệng Cố Minh Tịch, tạo cho người ta cảm giác vui vẻ sáng khoái dưới thời tiết đầu hạ.

Mỗi tay Bàn Sảnh cầm một cây đá bào, một cây cho mình, cây còn lại đút cho Cố Minh Tịch. Khi đang dõi mắt nhìn những gánh hàng rong đông đúc cách đó không xa cùng lũ trẻ túm tụm mua đồ ăn vặt quanh những gánh hàng đó, Bàn Sảnh không khỏi nhớ lại hồi mình còn học cấp một.

Hồi đó cô và Cố Minh Tịch cùng nhau đi về sau giờ tan học, ngày nào cô cũng mè nheo đòi cậu mua đồ ăn cho mình. Cậu không có tay nên vừa đi vừa ăn trở thành việc bất khả thi, mà chính bản thân Cố Minh Tịch cũng không thích làm thế. Bàn Sảnh liền vỗ ngực nói: “Em đút cho anh!”

Cô vẫn luôn đút đồ ăn vặt cho cậu từ cấp một đến cấp hai rồi lại từ cấp hai đến cấp ba. Xưa nay Bàn Sảnh chưa bao giờ nhìn thấy Cố Minh Tịch

ăn đồ ăn trên tay những bạn cùng lớp khác, thậm chí uống nước cũng rất hiếm hoi. Cô cũng vậy, từ bé đến giờ cô chưa bao giờ dứt đồ ăn cho một ai khác ngoài Cố Minh Tịch.

“Cố Minh Tịch, anh bảo em học ban tự nhiên có được không?” Bàn Sảnh cắn một miếng đá bào rồi nghiêng đầu sang nhìn Cố Minh Tịch, “Thực ra điểm lịch sử và chính trị của em cao hơn lý hóa một chút, nhưng em thực sự rất ghét học thuộc.”

Chắc chắn trăm phần trăm Cố Minh Tịch sẽ chọn ban tự nhiên, chính trị gần như là sở đoản của cậu, mỗi lần thi đều phải viết rất nhiều rất lâu, cậu viết bằng chân nên không khỏi bị thiếu thời gian. Sau mỗi bài thi Ngữ văn, lịch sử và chính trị trong thời gian dài, cậu đều thấy lưng, đến cả mu bàn chân cũng đau vì bị kéo căng quá lâu.

Cậu hỏi Bàn Sảnh: “Em có thích học lý với hóa không?”

“Bình thường.” Bàn Sảnh đáp, “Em vẫn thấy hơi khó nhưng nếu bảo em phải học thuộc lịch sử với chính trị, em thà làm đề lý hóa còn hơn.”

Cố Minh Tịch mỉm cười, “Thế thì học tự nhiên đi.”

Bàn Sảnh khẽ nói: “Em xếp khoảng ba trăm của khối. Bây giờ không như đợt chia lớp mười, trường thích phân ai vào lớp nào thì phân, có thể mắt nhắm mắt mở để hai chúng ta ngồi cùng bàn với nhau. Lần phân ban này phải thực sự công bằng và liêm chính, bảng xếp thứ sau mỗi kỳ thi đều được dán công khai, nếu em lại xin xỏ để được vào lớp chọn, chắc chắn những người còn lại sẽ không phục!”

Cố Minh Tịch biết Bàn Sảnh nói đúng. Với thành tích luôn nằm trong top cuối của lớp 10A2, Bàn Sảnh gần như không có khả năng thi được vào lớp chọn duy nhất của khối.

Bồng đứng cậu thấy lòng mình hoảng sợ, khó có thể tưởng tượng khoảng thời gian hai năm không có Bàn Sảnh bên cạnh sắp tới, hình bóng cô thậm chí còn không xuất hiện trong phòng học có cậu.

Họ đã không còn là hàng xóm, nếu đến cả đi học cũng không được xếp vào cùng một lớp, Cố Minh Tịch cho rằng khoảng cách giữa hai người sẽ ngày càng xa cách.

Cậu nghiêng răng nói: “Để anh nói chuyện thử với cô Đới xem sao, anh sẽ nhờ cô giáo nghĩ cách để em tiếp tục ngồi cạnh anh.”

“Đừng, cứ được đối xử đặc biệt mãi như vậy chán lắm. Vội lại nếu thế chắc chắn em sẽ độc chiếm vị trí đội sổ ở lớp! Cứ nghĩ đến việc bị bố mắng sau mỗi buổi học phụ huynh, em đã thấy sợ rồi!” Bàn Sảnh buồn bã ăn thêm một miếng đá bào nữa, sau đó giọng cô lại thoải mái như thường, “Cố Minh Tịch, thực ra lần trước quay chương trình, em lại thấy anh và Tiêu Úc Tĩnh ngồi cùng bàn sẽ tốt hơn. Hai người đều học giỏi, cô ấy sẽ không làm phiền bắt anh phải giảng bài, gặp bài khó còn có thể trao đổi với nhau. Tóm lại nếu anh ngồi cạnh cô ấy chắc chắn sẽ tiến bộ nhanh hơn ngồi cạnh em, biết đâu cả năm nay anh cứ lẹt đẹt mãi ở vị trí thứ ba là vì bị em làm cho vướng chân cũng nên.”

“Không phải vậy đâu.” Cố Minh Tịch nhìn cô bằng ánh mắt không hài lòng. “Nếu em không được vào lớp chọn, cùng lắm thì anh sẽ vào học ở lớp của em, học giỏi hay không phải dựa vào chính mình. Em xem, bọn mình đều đến đây từ trường Nguyên Phi – ngôi trường mà ai cũng chê không ra gì, vậy mà anh, em và cả Tạ Ích nữa, chẳng phải chúng ta đã làm rất tốt sao?”

“Diên à! Anh học lớp thường? Đừng có phạm sai lầm nữa anh ơi!” Bàn Sảnh đẩy Cố Minh Tịch một cái rồi nói một câu đầy bất ngờ: “Cố Minh Tịch, sau này chúng ta đến Thượng Hải học đại học được không?”

“Hả?”

“Em rất thích Thượng Hải!” Bàn Sảnh quay sang nhìn cậu, “Sau lần đi cùng anh tới đó, em thấy Thượng Hải rất tuyệt!”

Cố Minh Tịch cười hỏi: “Đã có mục tiêu thi vào trường nào chưa?”

Bàn Sảnh cắn một miếng đá bào, mắt sáng như sao: “Có chứ! Đại học Phúc Đán đó!”

Có lẽ đây là ngôi trường nổi tiếng duy nhất ở Thượng Hải mà Bàn Sảnh biết. Cố Minh Tịch phì cười làm Bàn Sảnh không vui, “Sao? Anh nghĩ em không thi được hả?”

Nụ cười khiến đôi mắt Cố Minh Tịch cong cong, khóe môi cũng vậy. Cậu khẽ nhắc chân phải đá nhẹ vào người Bàn Sảnh rồi nói: “Thi được, thi được chứ, nhưng Bàn Bàn à, anh thực sự lo là mình sẽ không đỗ.”

Trong cuộc thi cuối học kỳ hai lớp mười, sau một thời gian bất chấp tất cả để học bù lại kiến thức, cuối cùng Cố Minh Tịch chỉ giành được vị trí thứ chín của khối, nhưng thế đã là đủ để cậu vào học lớp chọn của ban tự nhiên.

Còn Bàn Sảnh vẫn như bình thường, cô giành vị trí thứ ba trăm năm mươi lăm, có nghĩa là từ lớp mười một trở đi, cô không thể học cùng một lớp với Cố Minh Tịch được nữa.

Bởi lớp 10A2 sắp bị phân tán, cô Đới liền hưởng ứng lời kêu gọi của học sinh, quyết định tổ chức một chuyến dã ngoại nho nhỏ kéo dài hai ngày một đêm vào giữa kỳ nghỉ hè. Địa điểm là một khu vực phong cảnh nằm ở ngoại ô thành phố E. Gần như tất cả học sinh của lớp đều tham gia chuyến đi này, tất nhiên Bàn Sảnh cũng thuyết phục Bàn Sảnh cùng đi.

Khi chiếc xe bus chạy đến điểm đích đã là gần buổi trưa. Cùng đi tổng cộng có ba giáo viên, họ tổ chức cho hơn bốn mươi đứa trẻ ăn trưa rồi kiểm chỗ nghỉ ngơi. Sau đó sẽ bắt đầu chuyến du lịch suối Sóc.

Đương là giữa hè, bầu không khí nóng như đổ lửa nhưng những lùm cây xanh cao vút rậm rạp che đi bầu trời cùng dòng suối mát lành đã khiến họ cảm thấy mát mẻ hơn rất nhiều. Bàn Sánh và Cố Minh Tịch mặc áo phao màu da cam, chèo bè trên dòng suối giữa khe núi, mạo hiểm nhưng cũng rất thú vị. Lúc chơi hăng nhất, Bàn Sánh bám chặt vào người Cố Minh Tịch, thậm chí còn giang tay ôm chặt eo cậu.

Những tiếng hét âm ỉ kéo dài của cô khiến Chu Nam Trung và Ưng Tùng cười sặc sụa. Ưng Tùng còn nói với Cố Minh Tịch: “Cua biết là đi cùng với cậu nên mới tranh thủ lúc mạo hiểm này để có cơ hội ôm cậu đó!”

Cố Minh Tịch đỏ mặt còn Bàn Sánh thì tức giận đùng đùng, thò hẳn hai tay xuống suối liên tục hắt nước về phía Ưng Tùng.

Sau một hồi ngao du trở về, mọi người vừa khát nước vừa mệt rũ rời. Lúc ra cửa hàng tạp hóa gần đó mua nước, không biết ai là người đầu tiên mua súng nước, bắn vào mọi người làm ai nấy đều ướt như chuột lột. Việc này khiến dân chúng giận sôi sùng sục, súng nước của cửa hàng bán tạp hóa trở thành món đồ bán chạy đến cháy hàng. Bàn Sánh cầm súng nước chạy vòng quanh, gặp ai cũng bắn rồi cười nắc nẻ. Cố Minh Tịch thì chạy chậm theo sau cô, mặc dù không thể chơi bắn súng nước nhưng nhìn Bàn Sánh như vậy cậu cũng thấy rất vui, gương mặt lúc nào cũng tươi rói. Chẳng hiểu Bàn Sánh nghĩ gì, cô bất ngờ quay lại nhắm khẩu súng vào cậu.

“Này! Mọi người đến tấn công Cố Minh Tịch đi!”

Sau một tiếng chỉ huy của cô, mười bảy mười tám khẩu súng nước đều chĩa vào cậu mà tấn công. Cố Minh Tịch không thể trốn đi đâu được, chạy

cũng không thoát nên chẳng mấy chốc đã ướt nhẹp, chẳng khác gì chuột lột.

Chơi được một lúc, đám bạn cùng lớp chạy tản mát khắp nơi.

Chỉ còn Bàng Sánh to gan dám đến gần Cố Minh Tịch, cô chống lưng cười rữ rượi còn Cố Minh Tịch thì vẫn đứng im tại chỗ nhìn cô chăm chăm.

Tình trạng đó kéo dài được một lát thì Bàng Sánh bước tới chọc nhẹ vào eo cậu, “Nè, giận rồi à?”

Cố Minh Tịch quay ngoắt đi, tóc cậu cũng ướt, nước chảy xuống tí tách, quần áo dính cả lên người, lồng ngực khẽ phập phồng, rõ ràng cơn giận không phải là chuyện đùa.

Bàng Sánh kiểm tra tay áo phong đã ướt sũng của cậu, vừa sờ vào nước đã nhỏ xuống tong tong. Cô đành nói: “Xin lỗi, lần sau em sẽ không đùa với anh nữa, anh về phòng thay đồ trước đi.”

Tất cả mọi người đều nghỉ chân trong một khách sạn nhỏ ở Nông Gia Lạc, bốn người một phòng, vì cơ thể bất tiện nên Cố Minh Tịch được ưu tiên ngủ một mình một giường, cùng phòng với Chu Nam Trung và Uông Tùng.

Cậu đi một mình về phòng thay quần áo, cứ có cảm giác nặng trĩu rất khó chịu. Cố Minh Tịch thực sự không ngờ Bàng Sánh lại công khai bắt nạt cậu trước mặt bao nhiêu người như vậy, cậu càng không ngờ các bạn lại hùa theo cô như thế.

Họ làm vậy là công khai bắt nạt người không có tay là cậu. Cố Minh Tịch quay người dùng răng cắn một chiếc áo phong khô trong ba lô kéo ra rồi ngồi xuống ghế sofa, cong người cởi quần áo ướt. Cơ thể ướt đẫm khiến tâm trạng cậu càng khó chịu hơn.

Cậu vào phòng tắm xả nước, lau khô người rồi mặc quần áo sạch. Lên giường ngồi một lúc, Cố Minh Tịch căn chùm chìa khóa đi ra ngoài.

Nhà ăn nằm ở tầng một của khách sạn. Lúc đi xuống Cố Minh Tịch cứ có cảm giác là lạ, cậu nhớ lúc mình lên gác rèm cửa của nhà ăn đều được kéo ra nên bên trong hoàn toàn sáng sủa, nhân viên khách thì đang quét dọn. Còn bây giờ cầu thang tối om, xuống đến tầng một thì thấy tất cả rèm cửa đều bị kéo xuống khiến cả không gian tràn ngập cảm giác tối tăm, và lại còn lạnh phắc như tờ, không có bất cứ một tiếng động nào.

Cố Minh Tịch nhìn bốn phía bằng ánh mắt đầy hoài nghi. Đúng lúc này một cánh cửa bên hông nhà ăn bất ngờ mở ra, rất nhiều người ủa vào. Cố Minh Tịch bị giật mình liền cố nhìn cho thật kỹ, hóa ra là giáo viên và các bạn cùng lớp của cậu: cô Đới, Chu Nam Trung, Uông Tùng, Tiêu Úc Tĩnh, Ngô Mân, Lê Hiếu Yến, Tưởng Chi Nhã... Mọi người vừa vỗ tay vừa hát, cùng đi về phía cậu.

“Happy birthday to you! Happy birthday to you! Happy birthday to Cố Minh Tịch! Happy birthday to you!”

Người dẫn đầu dĩ nhiên là Bàn Sánh, trên tay cô là một chiếc bánh gato rất lớn, trên đó cắm hai ngọn nến là hai chữ số - “17”. Nụ cười rạng rỡ ngượng trên gương mặt Bàn Sánh, cô đi tới trước mặt cậu, ngẩng lên nhìn cậu và nói: “Mặc dù hôm nay không phải ngày thất tịch nhưng lại là sinh nhật lần thứ mười bảy theo lịch dương của anh. Chúc anh sinh nhật vui vẻ, Cố Minh Tịch!”

Cố Minh Tịch lặng lẽ nhìn cô, Bàn Sánh thè lưỡi với cậu: “Úi chà, chẳng lẽ anh vẫn còn giận em?”

Cố Minh Tịch mím môi thật chặt, cuối cùng nụ cười cũng xuất hiện sau đó vài phút làm hai chiếc răng khểnh thấp thoáng. Cậu khẽ nói: “Cảm ơn em, Bàn Bàn!”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Trống Châu Phi

Ánh nển hắt lên khuôn mặt trẻ trung của Bàn Sảnh. Đứng đối diện cô, Cố Minh Tịch nhắm mắt cầu nguyện, sau đó cậu mở to mắt thổi nển.

Đám trẻ vỗ tay rộn ràng, Bàn Sảnh cắt chiếc bánh ga tô cỡ lớn từng thành phần chia đều cho các bạn học và giáo viên. Xong xuôi cô cắm nĩa vào miếng bánh của Cố Minh Tịch, đưa đến bên miệng cậu. Trước mặt bao người, hành động này không khỏi làm cho Cố Minh Tịch xấu hổ nhưng đối diện là ánh mắt rực sáng của Bàn Sảnh, cuối cùng cậu cũng há miệng ăn hết miếng bánh ngọt đó.

Bàn Sảnh cười khúc khích hỏi: “Ngon chứ?”

Vẻ ngại ngùng hiện rõ trên mặt Cố Minh Tịch, cậu gật đầu đáp: “Ừ, ngon lắm.”

Bàn Sảnh vô cùng đặc chí, “Kế hoạch của bọn em ok đó chứ, có phải anh đã hoàn toàn bị bất ngờ không?”

Cố Minh Tịch: “...”

Chu Nam Trung vỗ vai Cố Minh Tịch: “Người anh em, vừa nãy xin lỗi cậu nhé, lúc bắn súng nước ấy. Tất cả đều là kế hoạch tồi của Cua.”

“Gì mà kế hoạch tồi chứ, nếu không làm thế sao lừa được Cố Minh Tịch về phòng một mình!” Bàn Sảnh hất hàm nói giọng không phục, “Sinh nhật tớ và Cố Minh Tịch xưa nay đều nằm trong kỳ nghỉ hè, chưa bao giờ có nhiều bạn bè tham gia như lần này. Năm nay trùng hợp là

chuyển dã ngoại lại rơi đúng vào sinh nhật dương lịch của Cố Minh Tịch nên tớ tất nhiên phải giúp cậu ấy một tay rồi!”

Uông Tùng trêu cô: “Cua này, cậu quan tâm đến sinh nhật của Cố Minh Tịch như vậy, lát nữa có lửa trại phải chăng cậu nên nhảy một bài tặng cậu ấy?”

Bàng Sánh lẩm bẩm: “Nhảy thì nhảy, sợ gì!”

Sau bữa tối, trên một khu đất trống trong khu dã ngoại, nhân viên chuẩn bị đốt lửa trại và bật nhạc. Đám học sinh ngồi thành vòng tròn quay đồng lửa. Tưởng Chi Nhã là quản ca, cô sở hữu một giọng hát rất hay liền hào phóng ngân nga một bài.

Nhiều người cũng ngâm nga theo bài hát đó. Tiếp theo, khi tiếng nhạc vui vẻ cất lên, một vài người bạn bạo dạn đứng dậy nắm tay nhau nhảy quanh đồng lửa trại, thế rồi càng lúc càng nhiều người tham gia, đến cả cô Đới cũng bị Tưởng Chi Nhã kéo vào nhảy.

Trước nay Bàng Sánh vẫn ngồi ở góc cuối cùng của lớp, lại là một trong số những người học kém nhất nên tình cảnh không khác mấy so với hồi lớp bảy, cô không thân thiết với đa số các bạn trong lớp, thân nhất có lẽ chỉ là Chu Nam Trung, Uông Tùng và cô bạn cùng nhóm trong giờ học thể dục tên Lê Hiếu Yến. Vậy nhưng vào thời khắc đó, dưới ánh lửa trại hắt xuống, trong lòng Bàng Sánh vẫn không khỏi rung động khi nhìn những gương mặt vừa thân thuộc vừa xa lạ ấy.

Quá nửa số học sinh của lớp 10A2 sẽ được chọn vào lớp chọn của ban tự nhiên, mười tám, mười chín người còn lại sẽ bị phân tán vào các lớp còn lại. Sau kỳ nghỉ này họ sẽ chia tay nhau, có lẽ cuộc gặp gỡ duy nhất trong cuộc đời cứ thế trôi qua. Bàng Sánh quay lại nhìn Cố Minh Tịch, cậu đang ngồi kiểu quỳ gối, cằm gác trên đầu gối xem mọi người ca hát nhảy múa. Ngọn lửa bập bùng chiếu rọi ánh mắt sáng rực rỡ của cậu, đôi môi khê

nhếch lên theo nụ cười, không hiểu sao khiến trái tim Bàn Sảnh rung động.

Cô phũm mông đứng dậy và nói: “Nào Cố Minh Tịch, chúng ta cũng ra nhảy đi.”

Cố Minh Tịch ngược lên nhìn cô, ánh mắt lộ rõ vẻ hoài nghi, Bàn Sảnh vỗ lưng cậu từ phía sau: “Đứng lên nào, chơi nhiệt tình thôi!”

Cố Minh Tịch không khăng khăng theo ý mình nữa. Cậu đứng dậy hòa vào đám đông cùng Bàn Sảnh. Bàn Sảnh xoay một vòng theo tiếng nhạc trước mắt cậu rồi cười nói: “Nào nào, chúng ta nhảy thôi, dễ lắm!”

Dưới cảm giác mạnh đến từ tiết tấu của nhạc, mọi người nắm tay nhau, đồng loạt đá chân lên cao. Nhìn động tác của mọi người, Cố Minh Tịch thực sự không biết phải nhảy như thế nào.

Bàn Sảnh không ngần ngại đứng bên cạnh cậu, tay trái ôm chặt eo cậu, tay phải nắm tay Lệ Hiểu Yến đứng cuối hàng. Cố Minh Tịch có cảm giác thoát cái mình đã bị Bàn Sảnh kéo sang bên cạnh rồi nhìn thấy mọi người đồng loạt đá chân lên cao.

Một hai ba đá chân trái. Một hai ba đá chân phải.

Mới đầu Cố Minh Tịch chỉ đi về hai phía theo Bàn Sảnh một cách máy móc. Sau vài lần lặp lại động tác đó, cuối cùng cậu cũng thử đá chân như Bàn Sảnh. Thấy cậu bắt đầu nhảy, Bàn Sảnh rất vui, ngược lên cười rạng rỡ với cậu, nụ cười thật sự vui vẻ và thoải mái, vòng tay quanh hông cậu chặt thêm một chút.

Cố Minh Tịch lại đỏ mặt. May mà ở đây có ánh lửa bập bùng nên ai nấy đều mờ hôi đầm đìa, không ai chú ý đến những cảm xúc sâu xa trong lòng cậu.

Chẳng biết bắt đầu từ khi nào, trong tiếng nhạc lại xuất hiện cả tiếng trống. Tiếng trống đó khá đặc biệt, khi thì trầm ngâm lắng đọng, lúc lại cao vút mạnh mẽ, nhịp gõ căng tràn trong cả nhịp mạnh lẫn nhịp yếu. Cũng như những người bạn khác Bàn Sảnh quay lại bằng ánh mắt đầy tò mò mới phát hiện người đánh trống chính là Tiêu Úc Tĩnh.

Cô ấy đeo trống trên cơ thể mảnh mai của mình, mặt trống không rộng, nhìn qua giống một chiếc cúp. Những hình thù kỳ quặc được vẽ trên mặt chiếc trống, còn có dây thừng quấn xung quanh. Tiêu Úc Tĩnh vỗ tay lên mặt trống, đầu lắc lư theo nhịp điệu thực sự khiến người khác phải tò mò.

Bàn Sảnh có cảm giác con người Tiêu Úc Tĩnh thật thần bí. Đang tập trung đánh trống một cách mê say, Tiêu Úc Tĩnh bất ngờ ngẩng lên gặp ngay ánh mắt của Bàn Sảnh, cô bèn nhoẻn miệng cười rồi lại nhắm mắt vui vẻ đánh trống.

Trong tiếng trống đều đặn nhịp nhàng của Tiêu Úc Tĩnh, cô Đới và Tưởng Chi Nhã giơ tay tạo thành một cánh cửa, mọi người xếp hàng nối đuôi đi qua “cánh cửa” đó. Tiếng trống của Tiêu Úc Tĩnh dừng lại tại đâu thì cô Đới và Tưởng Chi Nhã sẽ buông tay xuống, bắt lấy một chú “cá”.

Đây là trò chơi trẻ con thường chơi, vậy mà mọi người lại hăng say chơi một cách nhiệt tình. Tất nhiên Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch cũng tham gia trò chơi này, hai tay Cố Minh Tịch vẫn quấn quanh eo Cố Minh Tịch, giúp cậu chơi nhưng may mắn là họ không bị bắt lần nào. Chú “cá” nào bị bắt sẽ phải biểu diễn một tiết mục. Trò chơi đạt tới đỉnh điểm cao trào trong lần Ưông Tùng bị bắt, cậu đăng hăng rồi bất ngờ hô lên thật to với Lệ Hiểu Yến: “Lệ Hiểu Yến! Tớ thích cậu! Cậu có bằng lòng qua lại với tớ không?”

Mặt Lệ Hiểu Yến đỏ bừng bừng vì xấu hổ, các bạn cùng lớp reo hò ầm ĩ. Cô Đới trẻ tuổi, không tiện mắng học sinh ngay tại đây, đành nói với

Uông Tùng: “Nhóc con, năm sau em vẫn còn học lớp tôi đấy, lúc đó sẽ biết tay tôi!”

Bàng Sảnh đứng ngoài xem trò vui, cười ha hả rồi thì thào vào tai Cố Minh Tịch: “Em cá với anh là Lệ Hiếu Yến sẽ không nhận lời!”

Cố Minh Tịch hỏi: “Tại sao?”

“Lát nữa em mới nói.”

Đám con trai huyết sáo, vỗ tay rào rào với Uông Tùng còn con gái thì giục Lệ Hiếu Yến nhận lời thổ lộ của Uông Tùng. Lệ Hiếu Yến nào dám công khai bày tỏ ý kiến trước mặt cô Đới, nhăn nhó một hồi rồi quay đầu bỏ chạy khỏi hiện trường.

Bàng Sảnh khẽ nói: “Thấy chưa, em nói là chuẩn mà!”

Mọi người thất vọng thở dài một tiếng, Cố Minh Tịch thì tò mò hỏi Bàng Sảnh: “Sao em lại khẳng định như vậy?”

Bàng Sảnh rất rộng lượng thì thào nói vào tai cậu: “Đã có lần Lệ Hiếu Yến nói với em là cậu ấy thích anh!”

Cố Minh Tịch: “...”

Bàng Sảnh cười khanh khách. Ngẩng lên thấy nhân viên đã tới dập tắt lửa trại, cô biết đã sắp đến lúc phải về phòng.

Cô tranh thủ kéo Cố Minh Tịch đi về phía Tiêu Úc Tĩnh. Tiêu Úc Tĩnh đang ôm trống của mình chuẩn bị về phòng thì bị Bàng Sảnh hỏi: “Tiêu Úc Tĩnh, trống này của cậu tên là gì vậy?”

“À, nó tên là Djembe, là một loại trống của người Châu Phi, tớ mang về hồi về nước.” Tiêu Úc Tĩnh thuận tay vỗ trống tạo thành tiếng tùng tùng rất êm tai, “Hôm nay tớ nghe nói có lửa trại nên mới mang đến đây chơi.

Từ khi vừa nước tới giờ không có cơ hội chơi với nó vì sợ làm ảnh hưởng đến hàng xóm.”

Vẻ ngưỡng mộ lộ rõ trong mắt Bàn Sảnh: “Cho tớ chơi thử một lát được không?”

“Tất nhiên.” Được Tiêu Úc Tĩnh thông quai trống vào cổ, Bàn Sảnh liền nói: “Khá nặng đấy nhỉ.”

“Ừ, vì làm bằng gỗ mà.” Tiêu Úc Tĩnh giúp Bàn Sảnh đeo trống cẩn thận rồi nhìn sang Cố Minh Tịch vẫn đứng đó từ nãy, nói: “Cua ơi, cậu đánh thử đi.”

Bàn Sảnh thử vỗ tay lên mặt trống, tùng tùng, tùng tùng, tùng tùng. “Vui ghê!” Cô reo lên, “Thật đấy, hay phết!”

“Cậu có thích nó không?” Tiêu Úc Tĩnh búng tay một cái, “Tặng cậu đó!”

Cả Bàn Sảnh lẫn Cố Minh Tịch đều trợn mắt.

Bàn Sảnh luống cuống tháo trống ra khỏi người mình, “Ui trời cậu đừng đùa, tớ chỉ tò mò mượn chơi một lúc thôi. Trống này cậu mang từ nước ngoài về kia mà.”

Tiêu Úc Tĩnh hào phóng nói: “Tớ biết ngay là cậu sẽ không chịu nhận mà. Thực ra đã lâu lắm rồi tớ không đánh trống nên cái trống này thực ra cũng không mấy quan trọng với tớ. Nếu cậu không nhận...” Cô ấy bất ngờ quay sang nói với Cố Minh Tịch, “Chi bằng để tớ tặng cho Cố Minh Tịch. Hôm nay là sinh nhật cậu, chiếc trống này là quà sinh nhật của tớ, mặc dù hơi cũ nhưng mong là cậu không chê.”

Chiếc trống vẫn nằm trên tay Bàn Sảnh, Tiêu Úc Tĩnh chấp tay sau lưng mỉm cười với hai người: “Được rồi, nóng chết mất, tớ phải về phòng

tắm rồi đi ngủ đây, hai cậu ngủ ngon nhé!”

Nói xong cô nàng liền sai bước đi về phía khách sạn, Cố Minh Tịch và Bàn Sảnh đưa mắt nhìn nhau. Bàn Sảnh lại cúi xuống nhìn cái trống trên tay mình, ngạc nhiên hồi lâu mới nói: “Cố Minh Tịch, hình như anh vẫn chưa cảm ơn cậu ấy!”

Cố Minh Tịch: “...”

“Nhưng em cứ cảm thấy như vậy là không tốt.” Bàn Sảnh khó xử, “Hay là lát nữa em mang trả cho cậu ấy?”

Cố Minh Tịch ngẫm nghĩ một lát rồi lắc đầu, nói: “Không cần, em cứ giữ lấy cái trống mà chơi.”

“Em lấy?” Bàn Sảnh lấy làm ngạc nhiên, “Tiêu Úc Tĩnh tặng cho anh mà!”

Cố Minh Tịch lườm cô, “Em bảo anh mang một cái trống về nhà để làm gì chứ?”

“Xem như đồ trang trí cũng được mà.”

“Anh nghĩ... thực sự Tiêu Úc Tĩnh không cần đến nó nữa.” Cố Minh Tịch nói: “Cậu ấy biết anh sẽ tặng lại nó cho em, trong khi em thực sự thích chiếc trống này.”

Bàn Sảnh nhăn nhó: “Xin anh, em đâu có thích đến mức đó...”

Cô cảm thấy Tiêu Úc Tĩnh đúng là một cô gái lạ lùng.

Các bạn lục tục trở về khách sạn, Bàn Sảnh ôm chiếc trống kỳ lạ kia sóng vai với Cố Minh Tịch cùng đi trên đường.

Lá cây xào xạc trong gió. Lúc ngược lên Bàng Sảnh nhìn thấy bầu trời đầy sao – thứ rất khó quan sát được trong thành phố, cô liền lấy lại được tinh thần ngay tức khắc, chỉ tay vào một phía và nói: “Kìa, ngân hà!”

Cố Minh Tịch ngược lên và mỉm cười, “Cuối cùng em cũng biết ngân hà ở đâu rồi.”

“Em từng hỏi Tạ Ích mà.” Bàng Sảnh đặc chí nói, “Tạ Ích còn cho em xem ảnh nữa kia, cậu ấy chỉ cho em ngân hà nằm ở đâu. Nhà cậu ấy còn có cả máy in màu, rọc rờ luôn!”

Mặt Cố Minh Tịch ỉu xìu.

Bàng Sảnh không hề nhận ra, vẫn vui vẻ nói tiếp: “À Cố Minh Tịch, anh biết không, năm sau em lại được học cùng lớp với Tạ Ích rồi!”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Tâm Trạng Khó Hiểu

Chuyến dã ngoại vui vẻ kết thúc bằng một tấm ảnh chụp chung.

Cô Đới dẫn các học sinh lớp 10A2 leo lên một ngọn núi với phong cảnh đẹp đẽ. Đám đông không hề ngại ngùng chen chúc với nhau, đẩy ba giáo viên đứng giữa, cười tươi trong bức ảnh tập thể.

Bất kể là ở đâu, Bàn Sánh và Cố Minh Tịch vẫn luôn đi cùng nhau, và lúc chụp ảnh cũng không ngoại lệ. Cô đứng ngay bên cạnh cậu, giơ tay hình chữ V, nụ cười rạng rỡ chẳng thua gì ánh nắng mặt trời.

Nghỉ hè năm đó Bàn Sánh không khỏi buồn phiền vì chuyện phân lớp. Cô và Cố Minh Tịch đã là bạn cùng lớp suốt mười năm nay, trong đó có bảy năm rưỡi ngồi cùng bàn. Nghĩ đến năm học sau phải học khác lớp, nếu nói Bàn Sánh chẳng hề vương bạn thì thật dối trá.

Nửa sau của kỳ nghỉ hè, ban ngày bố mẹ phải đi làm Bàn Sánh liền tới nhà Cố Minh Tịch chơi. Cố Minh Tịch ở nhà một mình, ăn trưa là một vấn đề tương đối nhức đầu. Cậu nói với Bàn Sánh là trước khi đi làm Lý Hàm đã cắm cơm cho cậu bằng nồi điện và nấu trước một, hai món ăn để cậu ăn trưa.

Bàn Sánh nói: “Thế thì đồ ăn nguội hết còn gì?”

Cố Minh Tịch mỉm cười đáp: “Mùa hè mà, thức ăn nguội cũng chẳng sao, miễn cơm còn nóng là được. Anh không thể nấu nướng mà dùng lò vi sóng cũng không tiện.”

Bàng Sánh ngược lên nhìn chiếc lò vi sóng nhà cậu và thực sự không biết phải nói gì. Chẳng hiểu nó sắp xếp đồ đạc Cố Quốc Tường nghĩ gì mà để lò vi sóng cao như vậy, làm sao Cố Minh Tịch có thể sử dụng được chứ?

Thế là Bàng Sánh liền xung phong nhận việc xào rau cho Cố Minh Tịch. Cô tìm được một quả bí xanh trong ngăn rau của tủ lạnh liền cầm dao thái thành từng miếng nhỏ. Khi thái cô để tay cách dao rất xa nên những miếng bí thành phẩm miếng thì dày miếng thì mỏng, đến cả động tác cũng rất gượng gạo. Cố Minh Tịch đứng cạnh nhìn mà chỉ biết lắc đầu, bèn hỏi: “Này Bàng Bàng, em có biết xào rau không vậy?”

“Em đã từng nhìn bố em xào rau rồi.” Bàng Sánh nói: “Trông cũng dễ thôi.”

Cố Minh Tịch: “...”

Cậu nhắc chân bật bếp giúp Bàng Sánh. Sau khi dầu ăn nóng, Bàng Sánh đánh bạo đổ bí đã thái nhỏ vào nồi, xèo xèo xèo, nước nóng từ trong nồi bắn ra ngoài làm Bàng Sánh sợ đến mức chạy đến nấp sau lưng Cố Minh Tịch.

Những miếng bí xanh đáng thương nằm trong nồi bị Bàng Sánh cầm vá xào chọc chọc từ cách đó rất xa. Sợ bí sẽ rơi hết ra ngoài, Cố Minh Tịch bèn nói: “Thôi để anh làm cho, em cho gia vị vào hộ anh với.”

Cậu đứng trước bệ bếp dùng chân trái làm trụ, chân phải giơ lên cao, kẹp vá xào vào ngón chân đảo bí trong nồi một cách hết sức cẩn thận. Vì không có tay để giữ quai nồi nên chiếc nồi hơi bị lệch ra khỏi bếp, vì vậy khi đảo đều một vài miếng bí không khỏi bị rơi ra ngoài.

Bàng Sánh đứng cạnh ngó vào, “Ôi, bí rơi ra ngoài rồi kìa!”

“Biết rồi, vài miếng không sao.” Giọng Cố Minh Tịch vẫn hoàn toàn bình tĩnh, cậu đứng cũng rất vững vàng, hai tay áo trống không lạng lẽ rú

bên người, chỉ dùng một chân mà cũng xào được nồi bí tương đối ngon lành.

Cậu vừa xào vừa nói: “Bàng Bàng, cho bột canh vào đi.”

Bàng Sánh mở lọ bột canh múc một thìa, hỏi: “Như vậy đã đủ chưa?”

Cố Minh Tịch quay sang nhìn: “Tầm đó, cho vào nồi đi.”

Lát sau cậu nói tiếp: “Cho bột ngọt.”

“Tùng này được chưa?”

“Nhiều quá, cho một phần ba thôi. Ồ... Được rồi, cho vào nồi đi.”

Một lát sau cậu tắt bếp, hạ chân phải xuống rồi quay lại nhìn Bàng Sánh: “Xong rồi, em xúc ra đĩa hộ anh nhé.”

Sau món bí xào, Cố Minh Tịch không tin Bàng Sánh có thể làm được món trứng bác cà chua và canh rong biển với tôm nữa.

Vậy là bữa cơm của hai đứa trẻ chỉ có một đĩa bí xào, một đĩa Lạp xưởng xào đậu nành Lý Hàm đã làm sẵn cùng hai bát cơm.

Trong bữa ăn sau khi Bàng Sánh nếm thử món bí xào của Cố Minh Tịch liền thốt lên đầy kinh ngạc: “Anh xào rau ngon ghê đó, không ngờ anh còn biết xào rau nữa!”

“Nếu không có ai giúp đỡ chắc anh không làm được vậy đâu.” Cố Minh Tịch cười, “Dù sao cũng chỉ có một chân, kể cả có nấu được thì anh cũng không thể xúc nó ra đĩa.”

“Vậy sau này anh phải tìm một người vợ giỏi nấu nướng mới được.” Bàng Sánh bắt đầu lo cho Cố Minh Tịch: “Một người nấu ăn ngon như mẹ anh ấy. Nếu giống mẹ em thì không ổn, mẹ em nấu ăn dở lắm.”

Cố Minh Tịch mím môi nhìn cô, không tiếp lời.

Bàng Sảnh ăn thêm mấy miếng rồi hỏi: “Cố Minh Tịch, bây giờ bố mẹ anh còn cãi nhau không?”

Đôi mắt đang đong đầy niềm vui của cậu liền ảm đạm, suy nghĩ một lúc mới trả lời: “Thực ra thì không cãi nhau, nhưng bây giờ hầu như không nói chuyện gì.”

“Hả...”

“Bố anh thường không về nhà.” Cố Minh Tịch kẹp đũa vào chân, chọc chọc cơm trong bát, hạ giọng thật nhỏ: “Tuần nào cũng có ba, bốn buổi tối không về nhà.”

Bàng Sảnh hỏi: “Bác ấy đi đâu nhỉ?”

Cố Minh Tịch ngược lên nhìn cô, nói: “Theo em là đi đâu?”

Bàng Sảnh không lên tiếng.

Mặc dù mới có mười sáu tuổi nhưng trong lòng Bàng Sảnh vẫn hiểu được phần nào đáp án của câu hỏi này.

Cô hỏi: “Liệu bố mẹ anh có ly hôn không?”

“Anh không biết nữa.” Cố Minh Tịch lắc đầu, “Nếu ly hôn chắc chắn anh sẽ theo mẹ. Nhưng anh thực sự không muốn hai người ly hôn.”

Cơn giận trong lòng Bàng Sảnh thực sự quá đáng sợ, “Mẹ anh vừa tốt lại xinh đẹp dịu dàng. Sao bố anh lại có thể làm như vậy nhỉ?”

“Thực ra trước đây tình cảm của bố mẹ anh rất sâu đậm, bố anh đối xử với anh cũng không tệ. Bố lo cho anh ăn mặc, học hành, cuối tuần còn cho anh đi học vẽ, học vẽ tốn kém vô cùng. Anh muốn mua gì bố sẽ không bao

giờ từ chối, tiền tiêu vặt mỗi tháng cũng không ít. Chỉ là... Bố anh không chịu đi họp phụ huynh cho anh, cũng không muốn ra ngoài cùng anh. Bố anh thực ra... chỉ là không thể chấp nhận được một đứa con trai tàn tật, lại còn tàn tật nghiêm trọng như anh mà thôi.” Cố Minh Tịch hé miệng cười, nói: “Bàng Bàng, nhiều lúc anh nghĩ, phải chăng mấy năm đầu hồi anh mới bị thương mà bố mẹ tranh thủ lúc còn trẻ sinh thêm một đứa nữa thì hay quá, nếu bố anh có một đứa con khác ngoài anh, có lẽ bây giờ bố cũng không muốn xa mẹ anh đâu.”

Nghe cậu nói vậy Bàng Sảnh cứ cảm thấy có điều gì đó sai sai. Nhớ lại lời Bàng Thủy Sinh an ủi Cố Minh Tịch hồi Tết năm nay, cô bèn nói: “Cố Minh Tịch, việc của người lớn không liên quan gì đến anh hết, anh không được nghĩ lung tung.”

“Anh không nghĩ lung tung, bây giờ việc anh có thể làm được chỉ là thường xuyên ở bên mẹ thôi.” Cố Minh Tịch cười, “Anh không sao. Bố anh không thích anh là sự thật, anh không có tay cũng là sự thật, dù sao anh cũng không thể bắt bố thích anh được. Bây giờ anh chỉ muốn thi vào một trường đại học tốt, học một ngành tốt, nếu anh có thể tự lực cánh sinh lo cho cuộc sống của mình, thế đã là giúp mẹ anh rồi.”

Lúc Bàng Sảnh trở về, Cố Minh Tịch khăng khăng muốn tiễn cô tới trạm xe bus. Một người đi trước một người đi sau, thấy cậu buồn, Bàng Sảnh thầm muốn tìm một đề tài nào đó vui vui để khuấy động bầu không khí.

Cô nói: “Anh biết không, mấy hôm trước Lê Hiếu Yến gọi điện cho em, nói là cậu ấy đồng ý qua lại với Ưông Tùng.”

“Thật không?” Cố Minh Tịch bật cười, “Thế Ưông Tùng phải vui lắm đấy nhỉ?”

“Ừ, nhưng Lệ Hiếu Yến dặn em đừng nói cho người khác biết, sợ cô Đới phát hiện.”

Cố Minh Tịch nhướn mày, “Vậy mà em còn nói với anh.”

“Anh đâu phải người ngoài.” Bàn Sảnh cười khúc khích rồi vỗ nhẹ vào lưng cậu, “Em có bao giờ giấu anh chuyện gì đâu, chỉ có anh giấu em thôi.”

“Có chuyện gì anh giấu em à?”

“Cô gái mà anh thích đó.” Bàn Sảnh nói, “Lâu vậy rồi anh vẫn không chịu giới thiệu người ta cho em biết, thậm chí em còn chưa biết cô ấy tên là gì.”

“Bàng Bàng.” Cố Minh Tịch bất ngờ dừng bước, gọi tên Bàn Sảnh. Bàn Sảnh quay lại nhìn cậu, dưới ánh mặt trời khuất bóng, cậu mặc áo sơ mi màu xanh lam nhạt, bả vai rộng lớn, đứng thẳng tắp. Mái tóc cậu được cắt gọn gàng, các nét trên gương mặt lộ rõ vẻ điển trai, những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán. Vẻ trẻ con non nớt đã sớm biến mất từ mấy năm trước.

Cố Minh Tịch đã cao tới một mét tám mươi, cao hơn Bàn Sảnh rất nhiều. Đứng trước mặt cô phải ngẩng lên mới có thể nhìn được cậu. Cô nghe thấy cậu nói: “Xin lỗi vì anh không thể giới thiệu cô gái ấy với em được. Bởi vì cô ấy đã nói thẳng với anh là cô ấy thích người con trai khác rồi. Trước khi cô ấy thay đổi ý kiến anh sẽ không bao giờ cho cô ấy biết là anh thích cô ấy.”

Cậu nghiêm túc nói ra những lời này với một ánh mắt dịu dàng, điều đó khiến Bàn Sảnh nảy sinh một sự ảo tưởng. Cô không hiểu sao cảm giác chua xót lại trỗi dậy trong lòng mình lúc này. Nghĩ đến sự tồn tại của một người con gái khác trong lòng Cố Minh Tịch, Bàn Sảnh thực sự bối rối.

Rốt cuộc đó là một người con gái như thế nào? Phải chăng cô ấy có một mái tóc dài thướt tha như Tường Chi Nhã? Có đôi mắt hai mí to tròn như Lệ Hiếu Yến? Có khuôn mặt trong sáng và bộ óc thông minh như Tiêu Úc Tĩnh? Chắc chắn cô ấy phải vô cùng đặc biệt, vừa dịu dàng vừa xinh xắn mới có thể hợp hồn Cố Minh Tịch đến thế.

Tóm lại Bàn Sánh cho rằng mình nhất định không thể sánh bằng người đó.

Cô nhếch môi cười khi khi một cách lạ lùng, rồi nói: “Cố Minh Tịch, anh đừng có khoa trương như vậy được không? Anh mới quen với người ta bao lâu chứ, có lẽ nào lại thích cô ấy đến mức đó?”

Cố Minh Tịch nhìn cô bằng ánh mắt sâu thăm thẳm, gật đầu nói: “Anh và cô ấy đã quen biết nhau từ lâu lắm rồi, anh thật lòng thích cô ấy!”

Khai giảng năm học mới, Bàn Sánh thực sự không hiểu được cách sắp xếp của nhà trường, cô được phân vào lớp 11A7, phòng học nằm ở góc trong cùng bên trái của tầng hai còn lớp 11A1 của Cố Minh Tịch nằm ở góc trong cùng bên phải tầng bốn.

Đi vào từ cửa chính của khu giảng đường, hai người đi hai bên cầu thang khác nhau. Bàn Sánh và Cố Minh Tịch một người rẽ trái một người rẽ phải, thậm chí lên xuống cầu thang cũng hiếm khi chạm mặt.

Điều đáng mừng là cô được học cùng lớp với Trịnh Xảo Xảo, ngoài ra còn có Tạ Ích và một vài người bạn trong đội bóng bàn khác. Tất nhiên Bàn Sánh và Trịnh Xảo Xảo ngồi cùng bàn, hai cô gái rất hợp nhau và càng trở nên thân thiết hơn sau khi được ngồi cạnh nhau.

Điều khiến Bàn Sánh vui hơn nữa là sau cuộc khi khảo sát đầu năm, cô chỉ thi bình thường mà điểm số cũng nằm ở tầm trung của lớp. Điều đó

khiến Bàn Sảnh thực sự rất vui, suốt một năm là người đội sổ, chưa bao giờ thoát khỏi top 10 người học kém nhất lớp, Bàn Sảnh thực sự rất buồn, sống qua ngày trong chán nản. Thành tích sau khi chia lại lớp đã củng cố lòng tin của Bàn Sảnh, khiến cô nhận ra mình cũng không đến nỗi quá tồi tệ.

Trong giờ ăn trưa, Bàn Sảnh cầm khay đựng thức ăn đứng ngoài cửa khu giảng đường. Vô số học sinh băng qua cô, tầm mắt vừa nhìn thấy người sắp đi về phía mình, Bàn Sảnh liền vẫy tay loạn xạ: “Cố Minh Tịch!”

Cố Minh Tịch nghiêng đầu kẹp khay, miệng cắn thẻ cơm, Tiêu Úc Tĩnh đi cạnh cậu. Vừa nhìn thấy Bàn Sảnh, cô ấy chỉ khẽ nhoẻn miệng cười với cô rồi chẳng nói gì đã đi luôn.

Bàn Sảnh đỡ lấy chiếc khay trên cổ Cố Minh Tịch rồi cầm luôn thẻ cơm của cậu, cố tình nói: “Thực ra anh cũng có thể ngồi cùng bàn với Tiêu Úc Tĩnh mà.”

Tiêu Úc Tĩnh là bạn cùng bàn mới của Cố Minh Tịch, chủ nhiệm lớp vẫn là cô Đới. Bàn Sảnh cho rằng cô Đới sợ Cố Minh Tịch lại “học phải cái xấu” lần nữa nên quyết định để học sinh học giỏi nhất khối giám sát cậu.

Cố Minh Tịch nhìn cô rồi nói: “Thật hả? Vậy từ mai anh sẽ ăn cùng với Tiêu Úc Tĩnh. Cậu ấy đã nói với anh là nếu em không rảnh thì cậu ấy có thể lấy cơm giúp anh.”

“Em đã nói mà.” Không hiểu sao Bàn Sảnh lại có chút sốt sắng, sau đó thì vui vẻ reo lên: “Cố Minh Tịch! Thi khảo sát em được 559 điểm! Xếp thứ 32 ở lớp!! Hahahaha... Xếp thứ 32 đó! Lớp em sẽ số 51.”

“Bao nhiêu điểm?”

“559!”

“Ồ!” Cỗ Minh Tịch nhìn Bàn Sảnh một cái thoáng qua, “Bàng Bàng, em có chắc là sẽ đăng ký thi vào đại học Phúc Đán không? Ở lớp anh đây có lẽ là điểm số thấp nhất rồi!”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Anh Bạn Hàng Xóm

Cố Minh Tịch lại khoe mẽ!

Bàng Sánh tức lộn ruột, chỉ hận không thể ném khay đựng cơm trả cho cậu nhưng cuối cùng cô vẫn phải nhẫn nhịn, chỉ nói: “Cố Minh Tịch, anh khen em hai câu thì chết người à?”

Cố Minh Tịch không hiểu Bàng Sánh có điểm gì đáng khen, cậu chớp mắt rồi nói: “Thi khảo sát chưa nói lên được điều gì, phải dựa vào thành tích thi giữa kỳ mới được. Bàng Bàng, em phải cố gắng vào top 150 của khối, như vậy mới có cơ hội thi đỗ đại học top 1.”

Thực tế là lúc này Bàng Sánh vẫn chưa có bất kỳ một ý niệm nào về kỳ thi đại học. Không giống Cố Minh Tịch được Cố Quốc Tường chỉ bảo, Bàng Sánh chỉ biết đại học chính quy và trường dạy nghề có sự khác biệt rất lớn. Nhất Trung không phải trường cấp ba hàng đầu, trong đợt thi đại học diễn ra trước kỳ nghỉ hè, lớp mười hai có tổng cộng chín lớp với khoảng 440 học sinh, chỉ có hơn 120 người thi đỗ đại học top 1 và đa phần đó đều là học sinh của hai lớp chọn ban Tự nhiên và Xã hội, khoảng 150 người đỗ đại học top 2, đỗ đại học top 3 có khoảng hơn 70 người, số còn lại chỉ có thể học trường nghề, thậm chí cá biệt còn có người điểm quá thấp còn không đỗ nổi trường nghề.

Đối với Bàng Sánh tất cả những người thi đỗ đại học chính quy đều rất vô cùng giỏi giang. Top 150 của khối... cô thậm chí còn chưa bao giờ nghĩ tới.

Cô cùng Cố Minh Tịch vào nhà ăn lấy cơm, ăn xong Bàn Sảnh lại cầm hai khay cơm ra bồn nước rửa sạch. Xong xuôi đâu đấy hai người cùng đi về phía khu giảng đường. Bước qua cửa chính, cô liếc mắt nhìn cầu thang bên trái rồi nói: “Em mang giúp anh lên tầng bốn nhé?”

“Không cần đâu, anh tự cầm được.” Cố Minh Tịch nhoẻn miệng cười với Bàn Sảnh rồi nhún khế bả vai bên phải, ý bảo Bàn Sảnh để khay cơm lên đó.

Bàn Sảnh không khỏi thấy hơi buồn. Suốt một ngày dài chỉ có lúc ăn cơm trưa cô mới được ngồi cùng với Cố Minh Tịch, lúc nào cô cũng liến thoảng nói hết chuyện này đến chuyện nọ, còn cậu chỉ mỉm cười lắng nghe. Sau giờ ăn cơm, mỗi người lại trở về lớp của mình, đến tận giờ tan học cũng chẳng có cơ hội gặp mặt lần nữa.

Bàn Sảnh thực sự rất không quen khi không được ai giảng bài trong giờ tự học.

Cố Minh Tịch nhìn cô rồi hỏi: “Chiều nay em có tập bóng bàn không?”

Bàn Sảnh lắc đầu: “Không.”

Cố Minh Tịch nói: “Vậy tan học chúng ta đi chợ một lát nhé, anh mời em một bữa ăn xong rồi về.”

Bàn Sảnh ngẩng lên nhìn cậu bằng ánh mắt thoảng ngạc nhiên, chỉ một lát đã cười híp cả mặt, nói: “Ok.”

Cuộc sống của lớp mười một được bắt đầu như thế. Cố Minh Tịch học lớp chọn – nơi tập hợp các giáo viên tốt nhất cũng như các học sinh xuất sắc nhất của khối. Thực sự khó có thể tưởng tượng áp lực học hành của các học sinh trong lớp này lớn đến mức nào. Sau một ngày viết bài, Cố Minh Tịch ngày nào cũng thấy ngón chân đau nhức, lưng mỏi đến nỗi không sao

đứng thẳng được. Cậu bất giác nghĩ nếu Bàn Sảnh còn học lớp này, có lẽ cô ngày càng buồn chán mất.

Tiêu Úc Tĩnh ngồi cạnh cậu trên vị trí của Bàn Sảnh trước đây. Tiêu Úc Tĩnh không nói nhiều, dành phần lớn thời gian vào đọc sách và làm bài, thỉnh thoảng rảnh rỗi cô thường đặt hai tay lên mặt bàn ngăn người hồi lâu hoặc chớp mắt một lát.

Trước những vấn đề bất tiện Cố Minh Tịch gặp phải hàng ngày, cô chỉ nói một câu ngắn gọn: “Cậu cần giúp gì thì nói với tớ. Nếu cậu không nói, tớ sẽ mặc định coi là cậu rất ổn.”

Sau đó cô ấy cũng thực hiện theo tinh thần câu nói này. Những lúc Cố Minh Tịch mở lời nhờ giúp đỡ, cô chẳng hề phân bua sẽ giúp đỡ ngay. Còn nếu cậu hí hoáy tự hành động một mình, Tiêu Úc Tĩnh sẽ coi như không nhìn thấy.

Còn với Bàn Sảnh, cuộc sống ở lớp 11A7 gần như thần tiên.

Trong lớp không có học sinh nào đặc biệt nổi tiếng, không còn là học sinh chậm tiến nên áp lực tâm lý với Bàn Sảnh cũng vơi đi rất nhiều. Ngay cả một người chảnh mắng như Tạ Ích mà cũng có thể nằm trong top 5 của lớp. Lớp 11A7 quy tụ những học sinh đến từ nhiều lớp mười khác nhau nên đầu năm học việc chia bè chia phái là khó tránh khỏi, thế nhưng chỉ sau một tháng mọi người đã tương đối hòa đồng. Bên cạnh đó trong lớp còn có Tạ Ích, quả là cây gậy Như Ý có thể kết nối cả nam lẫn nữ.

Tạ Ích gần như là người tiên phong ở lớp. Dưới sự lôi kéo của cậu, các bạn lúc đầu nói không với môn bóng bàn giờ đây cũng bắt đầu mua vợt về tập. Tạ Ích vô cùng đam mê thể thao nên khi đội tuyển bóng đá nam của Trung Quốc lọt sâu vào top mười của World Cup năm 2002, cậu theo dõi sát sao không bỏ một trận đấu nào, ngày nào ở lớp cũng bàn tán mãi về chủ đề này với một vài bạn nam khác.

Một trận đấu quan trọng được diễn ra trong đợt nghỉ lễ Quốc khánh, Tạ Ích mời mọi người đến nhà mình xem đá bóng, thậm chí một vài bạn nữ cũng đòi đi cùng. Mặc dù không hiểu về bóng đá nhưng Bàn Sảnh lại vô cùng tò mò đối với căn nhà của Tạ Ích nên lôi kéo Trịnh Xảo Xảo bạo dạn đòi đi cùng, tất nhiên Tạ Ích không từ chối cô.

Hôm đó là ngày nghỉ cuối cùng của dịp lễ, học sinh lớp mười một phải đi học sớm. Sau khi tan học, mọi người nháo nhác trở về, Bàn Sảnh vui vẻ nói chuyện cùng Trịnh Xảo Xảo thì bất ngờ Xảo Xảo nói: “Này Cua, Cố Minh Tịch kìa!”

Bàn Sảnh quay lại thì thấy Cố Minh Tịch đang đeo cặp sách đứng trong góc ngoài lớp học. Cô bèn nói với Trịnh Xảo Xảo: “Cậu chờ tớ ở nhà xe nhé, tớ sẽ xuống nhanh thôi.”

Cố Minh Tịch nhìn thấy một tốp học sinh lớp 11A7 đang túm tụm đi xuống dưới, nhiều người đi qua còn quay sang nhìn cậu bằng ánh mắt tò mò. Bàn Sảnh đi về phía cậu, gương mặt bừng sáng đầy phấn khích, liền hỏi: “Cố Minh Tịch, anh tìm em hả?”

“Lớp em chuẩn bị đi đâu vậy?” Cậu đã nhận ra điều gì đó, “Rủ nhau đi chơi à?”

“Không, lớp em đến nhà Tạ Ích xem đá bóng.” Bàn Sảnh nói: “Em từng kể với anh rồi đó, cậu ấy ở biệt thự, có phòng khách rất rộng, tivi to xem bóng đá mới đã.”

Cố Minh Tịch chau mày: “Em thích xem đá bóng từ bao giờ vậy?”

“Em...” Bàn Sảnh đỏ mặt, nói thật khẽ, “Em chỉ đến góp vui thôi.”

Lúc này Tạ Ích mới đi ra cùng một đám con trai, thấy Cố Minh Tịch và Bàn Sảnh liền cười hỏi: “Cố Minh Tịch, tối nay Cua sẽ qua nhà tớ xem đá bóng. Cậu có đi cùng không?”

Cố Minh Tịch lắc đầu: “Không, nhà tớ xa lắm, về muộn không tiện.”

Tạ Ích cười rồi vẫy tay: “VẬY TỚ VỀ TRƯỚC ĐÂY.”

Bàng Sảnh cứ nhìn mãi theo bóng dáng xa dần của cậu ấy. Cố Minh Tịch im lặng một lúc rồi hỏi: “Thế buổi tối em đi về kiểu gì? Xem hết trận đấu cũng phải mười giờ.”

Bàng Sảnh quay sang nói: “Đạp xe về thôi. Nhà Tạ Ích cũng gần nhà em mà, với lại có mấy bạn nam tiện đường nói là sẽ đưa con gái về trước.”

Cố Minh Tịch cụp mắt xuống, khẽ nói: “Con gái ở nhà con trai khuya quá không an toàn đâu.”

Bàng Sảnh nhìn cậu bằng ánh mắt kỳ lạ: “Trước đây ngày nào em chẳng ở phòng anh đến tận khuya mới về?”

Cậu không thể phủ nhận.

Bàng Sảnh nói: “Thôi em phải đi xuống đây, anh tìm em có việc gì không?”

“Không.” Ánh mắt Cố Minh Tịch nhìn cô có gì đó rất khó đoán. Đáng lẽ cậu có chuyện muốn nói với cô nhưng bây giờ thì không định nói nữa.

Tối hôm nay là lần đầu tiên Bàng Sảnh tới nhà Tạ Ích, đó là một căn biệt thự rộng lớn được xây biệt lập, quả thực có thể hình dung bằng bốn chữ “xa hoa tráng lệ”. Bố mẹ Tạ Ích rất hiếu khách, tự tay chuẩn bị bữa tối vô cùng phong phú cho hơn hai mươi đứa trẻ. Bàng Sảnh nhìn thấy hai chú chó Tạ Ích nuôi, cả hai con đều lông vàng. Lúc Tạ Ích ngồi trên sofa xem đá bóng, hai chú chó ngoan ngoãn phủ phục bên chân cậu.

Xem bóng đá đông người thực sự rất náo nhiệt, cho dù Bàng Sảnh chẳng hiểu gì nhưng vẫn bị lòng nhiệt thành của lũ con trai ngồi cạnh cuốn

hút. Tivi nhà Tạ Ích rất lớn, khi bình luận viên nhắc đến Hác Hải Đông, Bàn Sảnh liền nói với Tạ Ích: “Tớ biết Hác Hải Đông, đó là tiền đạo giỏi nhất của đội Trung Quốc.”

Tạ Ích mỉm cười nhìn cô và nói: “Ồ, Cua này, thì ra cậu cũng biết một chút đó.”

Lời ngợi khen thể hiện trong giọng nói của cậu khiến Bàn Sảnh vui như mở cờ trong bụng.

Xem hết trận đấu Bàn Sảnh và Trịnh Xảo Xảo đạp xe về nhà, còn có hai cậu con trai đi cùng. Lúc về đến tận nhà đã là mười một giờ, Bàn Thủy Sinh vẫn chưa ngủ, thấy con gái vào nhà anh liền nói: “Con gái con đưa về muộn thế này thật chẳng ra làm sao. Con mau gọi điện cho Cố Minh Tịch đi, nó nhắn lúc nào con về thì gọi cho nó đấy.”

Bàn Sảnh nhăn nhó, “Tại sao con phải gọi cho anh ấy, đã là mấy giờ rồi, bố mẹ anh ấy ngủ rồi cũng nên.”

Bàn Thủy Sinh nghĩ thấy cũng đúng bèn nói: “Thế thì mau đi rửa ráy rồi ngủ sớm đi. Sáng sớm mai gọi điện cho nó.”

Kết quả sáng hôm sau Bàn Thủy Sinh quên bẵng chuyện này, thế nhưng chuông điện thoại đã reo trước.

Anh ra nghe máy, người gọi là Cố Minh Tịch.

“Chú ơi tối qua Bàn Sảnh có về nhà không ạ?”

Bàn Thủy Sinh có phần áy náy: “Có về, mãi mười một giờ hơn mới về nên không gọi cho cháu nữa.”

Vẻ uể oải thấp thoáng trong giọng nói của Cố Minh Tịch rồi lại trở nên nhẹ nhõm: “Ồ không sao ạ, cháu chỉ gọi điện hỏi vậy thôi.”

Cố Minh Tịch cúp máy rồi lặng lẽ vào nhà tắm rửa mặt mũi.

Lý Hàm chuẩn bị bữa sáng cho con trai trong bếp. Còn Cố Quốc Tường, lại một đêm nữa anh không về nhà.

Trong lúc ăn sáng, Cố Minh Tịch nói với Lý Hàm: “Mẹ gọi điện cho bố đi ạ.”

Lý Hàm cất giọng lạnh nhạt, “Gọi làm gì? Đã nói đến thế rồi sao phải tự rước bực bội vào thân?”

Cố Minh Tịch: “Nhưng mà...”

“Minh Tịch, con không cần nói gì cả.” Lý Hàm nhìn con trai rồi vươn tay xoa đầu cậu: “Mẹ đã quyết định rồi, mẹ cũng không muốn con phải khổ như vậy nữa.”

Cố Minh Tịch cúi xuống, khẽ thở dài.

Khi làn gió thu thổi tới cũng là lúc bắt đầu cuộc kỳ giữa học kỳ. Điểm số của Bàn Sánh giảm sút rất nhiều, chỉ xếp hạng ba mươi tám ở lớp.

Cô ngồi cùng Cố Minh Tịch trên ghế đá ngoài công viên, Cố Minh Tịch yêu cầu cô lấy hết bài thi ra cho cậu xem. Cậu nghiêng người đặt cả hai chân lên ghế, ngón chân giở từng trang giấy thi của Bàn Sánh.

Cậu thực sự hiểu Bàn Sánh quá rõ. Cô là điển hình của kiểu học sinh chỉ có thể học tốt dưới áp lực lớn và có người đốc thúc. Ba năm cấp hai ngày nào cô cũng sang nhà Cố Minh Tịch học bài nên thành tích luôn ổn định, thậm chí ngày càng tiến bộ. Cuối lớp tám để được đi Thượng Hải xem triển lãm truyện tranh, Bàn Sánh lao vào học như điên, thậm chí còn vào top 10 ở lớp. Tốt nghiệp lớp chín để xin bố chuyển nhà, được tiếp tục làm hàng xóm với Cố Minh Tịch, cô cũng dốc sức học và thi đỗ cấp ba trọng điểm.

Mặc dù lớp mười cô thuộc nhóm những người đứng cuối lớp nhưng vẫn có thành tích ổn định dưới sự giám sát của Cố Minh Tịch. Vậy mà lớp mười một mới qua được nửa học kỳ, không bị ai quản lý, Bàn Sảnh lại giảm lên vết xe đổ. Mặt mũi Cố Minh Tịch ngày càng nhăn nhó khi xem bài thi của Bàn Sảnh.

Thế nhưng Bàn Sảnh lại thấy chẳng có gì nghiêm trọng, cô thấy tương đối hài lòng với bản thân vì không phải là người đội sổ ở lớp. Còn Cố Minh Tịch, cậu tất nhiên không nghĩ như vậy, cậu đã quá hiểu Bàn Sảnh nên chỉ cần xem qua những bài cô làm sai là biết ngay cô đang yếu kém ở đâu, phần nào cô học không hiểu, phần nào mới hiểu nửa vời, tiếng Anh có thuộc bài hay chỉ đoán mò... cậu đều biết hết.

Cậu nói với Bàn Sảnh bằng giọng điệu có phần nghiêm khắc: “Bắt đầu từ tháng sau anh sẽ bắt đầu bù lại kiến thức cho em.”

Bàn Sảnh nhìn cậu một cách khó hiểu: “Bù kiểu gì?”

Cố Minh Tịch lờm cô: “Học bù thôi.”

Đầu tháng mười hai, hai người công nhân trẻ sống ở căn nhà số 502 đối diện nhà Bàn Sảnh dọn đi. Họ là công nhân mới được công ty kim khí tuyển dụng, dọn vào nhà số 502 từ đợt Tết âm lịch, sống ở đây đã được gần một năm, sáng nào cũng đi đến nhà máy trên cùng một chuyến xe bus với Kim Ái Hoa. Nghe nói vì họ làm việc khá tốt nên được công ty cho chuyển sang ở khu nhà mới gần nhà máy.

Bàn Sảnh hỏi bố vậy ai sẽ đến ở nhà số 502. Bàn Thủy Sinh chớp mắt với con gái rồi đáp: “Đến lúc đấy con sẽ biết.”

Một tuần sau có người dọn đến nhà đối diện. Vào một ngày cuối tuần, Bàn Sảnh đang ngủ nướng thì nghe thấy tiếng chuyển đồ đạc từ nhà hàng xóm, còn có tiếng đàn ông nói chuyện ồn ào.

Cô khoác thêm một chiếc áo khoác dày rồi ra mở cửa, trộm nhìn sang nhà đối diện. Cửa nhà số 502 đang mở, mấy người đàn ông trông có vẻ là công nhân đang dọn đồ vào nhà thì bất ngờ có người đi từ sau cánh cửa ra, nhìn thấy người đó, Bàng Sảnh suýt chút nữa ngã xỉu vì kinh ngạc.

“Bàng Bàng, em dậy muộn thế!” Cậu thiếu niên mặc một chiếc áo lông, hai tay áo phồng to buông thõng bên người, tựa lên khung cửa mỉm cười với Bàng Sảnh.

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Thời Gian Quay Ngược

Nhiều năm sau khi nhớ lại khoảng thời gian mình học lớp mười một đó, Bàn Sảnh lại có cảm giác như thời gian quay ngược về quá khứ, cô và cậu trở về điểm bắt đầu.

Cô sẽ nhớ đến Cố Minh Tịch, nhớ đến nụ cười cậu dành cho cô vào buổi sáng mùa đông đó, ấm áp đến nhức mắt. Lần nào nhớ lại cô cũng muốn khóc.

Cố Minh Tịch dọn về nhà số 502 của khu tập thể kim khí của Lý Hàm. Lý do họ đưa ra với người ngoài là Cố Minh Tịch ở Thành Tây đi học không tiện. Từ ngày vào lớp mười một, việc học hành bài vở của cậu ngày càng bận rộn, sau này lên lớp mười hai còn phải tự học buổi tối ở trường nên sống ở trung tâm sẽ thuận tiện hơn.

Cố Quốc Tường thì vẫn sống ở căn nhà rộng lớn trong khu nhà mới xây đó. Thực ra bố mẹ Bàn Sảnh đã cho cô biết sự thật, đó là Cố Quốc Tường và Lý Hàm ly thân.

Họ không ly hôn, cả hai vợ chồng đều bài xích việc này. Có lẽ trong tiềm thức họ vẫn còn tình cảm với nhau nhưng lại không thể nào chung sống được nữa. Khi Cố Quốc Tường, Lý Hàm hoặc là không đoái hoài đến anh ta hoặc vừa mở miệng đã nói ra những lời châm chọc khiêu khích khiến người ta phải đau lòng. Thịnh thoảng không nín nhịn được nữa, anh ta sẽ nói lại chị vài câu, và thế là cuộc chiến gia đình lại tái diễn.

Hai người đều ghét nhìn thấy nhau nên sau vài lần như vậy, thời gian Cố Quốc Tường về nhà ngày càng ít dần.

Cách giải quyết không phải không có. Cố Quốc Tường đang trong giai đoạn phát triển sự nghiệp nên tuyệt đối không thể bị người ngoài lên án vì chuyện hôn nhân hay đạo đức làm ảnh hưởng đến tiền đồ. Thế là ngay sau khi Lý Hàm yêu cầu đưa Cố Minh Tịch trở lại sống ở tập thể kim khí, Cố Quốc Tường liền bắt tay vào thực hiện ngay. Lý Hàm muốn dành toàn bộ thời gian để chăm sóc Cố Minh Tịch, không thể đi sớm về muộn theo xe bus dành cho công nhân viên, Cố Quốc Tường liền nghĩ cách giúp chị làm thủ tục xin nghỉ do sức khỏe không tốt. Thậm chí anh ta còn tìm cho chị một công việc bàn giấy nhàn hạ ở một xí nghiệp tư nhân gần khu tập thể. Kể từ đó hai người tạm thời ở riêng. Không còn phải chiến tranh lạnh hay xô xát với nhau vào mỗi lần gặp mặt, hai người đều dễ chịu hơn nhiều.

Thế nhưng đối với Cố Minh Tịch, cậu vẫn thấy rất khổ tâm khi tận mắt thấy bố mẹ chia lìa.

Trời âm u mưa rả rích suốt đêm, Bàn Sảnh căng ô đi học, bần thần đứng ở cửa một lúc cô mới giơ tay gõ cửa nhà số 502.

Cửa vừa mở, một gương mặt quen thuộc đã xuất hiện trước mắt cô. Cố Minh Tịch đang chuẩn bị đi học, nhìn thấy Bàn Sảnh liền nhướng mày với cô và nói: “Chào buổi sáng Bàn Bàn!”

Cậu đang ngồi trên ghế đi giày. Không đợi cậu tự làm, Bàn Sảnh đã ngồi xổm xuống xỏ giày vào chân giúp Cố Minh Tịch. Cậu có vẻ không vui, “Anh tự đi được.”

“Nhưng lâu lắm.” Bàn Sảnh nhìn giày cậu rồi hỏi: “Cố Minh Tịch, anh đi giày thấp cổ thế này có lạnh không?”

“Không đâu, anh quen rồi.” Cậu đứng dậy. Bàn Sảnh lại lấy chiếc áo mưa gần đó mặc vào cho Cố Minh Tịch. Thấy hai người sắp đi, Lý Hàm đi ra từ trong bếp, dặn dò hai đứa trẻ: “Đi đường cẩn thận, Sảnh Sảnh cháu để ý Cố Minh Tịch lúc trên xe bus nhé.”

Bàng Sánh đồng ý ngay, “Vâng ạ.”

Cố Minh Tịch và Bàng Sánh cùng rời khỏi nhà, Bàng Sánh che ô còn Cố Minh Tịch thì mặc áo mưa đi bên cạnh. Giọt mưa tí tách trên mặt ô, bất giác Bàng Sánh nhớ lại những ngày tuyết rơi dày trước đây, cô và Cố Minh Tịch la cà vừa đi vừa chơi trên đường đến trường.

Cô lén quay sang nhìn Cố Minh Tịch. Cậu bé chỉ cao hơn cô một chút hồi đó giờ đã lớn rồi, đã cao hơn cô hẳn một cái đầu.

“Nhìn gì thế?” Cố Minh Tịch chép miệng hỏi.

Bàng Sánh lắc đầu, “Không có gì, chỉ là đã lâu không đi học với anh nên thấy không quen thôi.”

Cậu cười: “Em cũng đã lâu không làm bài cùng anh, lúc đó em sẽ thấy còn không quen hơn.”

Bàng Sánh ngay lập tức nhăn nhó mặt mày.

Đến trạm xe bus, Bàng Sánh cởi áo mưa giúp Cố Minh Tịch rồi gấp gọn bỏ vào túi nilon. Sau khi cậu chuyển về đây, tất nhiên Bàng Sánh sẽ không đi xe đạp mà ngày ngày cùng đi xe bus với cậu. Bàng Sánh cho rằng mình là hai cánh tay của Cố Minh Tịch, mặc áo mưa, cởi áo mưa giúp cậu, quẹt thẻ đi xe bus, bảo vệ cậu trên xe. Tất cả những công việc này với cô đều rất đổi tự nhiên và thân thuộc.

Xe bus ngày mưa đông nghịt người, trên xe ướt át ẩm thấp. Ngoài lạnh trong nóng làm cửa kính xuất hiện một lớp sương mù mỏng manh.

Bàng Sánh và Cố Minh Tịch đứng cạnh cửa xe phía sau. Cậu dựa vào một cây cột chống nên đứng rất vững, hướng mắt nhìn ra ngoài cửa xe, cứ mỗi lần thở là một làn khói trắng lại bay ra từ miệng cậu. Cô thì đứng trước

ngực cậu, vẫn như trước đây, một tay bám cột một tay khẽ ôm ngang eo Cố Minh Tịch.

Ai đó chen chúc sau lưng Bàn Sảnh khiến cô không khỏi nhào lên người Cố Minh Tịch, phần cơ thể bên trên của Cố Minh Tịch chạm hẳn vào lồng ngực Cố Minh Tịch. Vừa ngược lên Bàn Sảnh đã bắt gặp ngay đôi mắt đen láy rực sáng của cậu.

Ánh mắt cậu mới dịu dàng làm sao! Hai người đứng gần nhau đến mức Bàn Sảnh có thể nhìn thấy hình ảnh thu nhỏ của mình trong con người Cố Minh Tịch, cô chợt nhận ra mình đã không còn là trẻ con nữa, không thể vô ý vô tứ áp sát vào người Cố Minh Tịch như trước đây.

Thế là Bàn Sảnh lùi lại vài bước, mặt hơi đỏ, không ngờ lại có người bon chen sau lưng cô làm cô không đứng vững mới xô lên trước, theo quán tính, mặt cô đập mạnh vào lồng ngực Cố Minh Tịch.

“Cẩn thận.” Giọng nói của cậu vang lên bên tai cô, âm điệu trong trẻo, ngữ khí dịu dàng, Bàn Sảnh lại ngược lên nhìn cậu, xoa vào cái mũi bị đập đau điếng của mình, khẽ đáp: “Biết rồi!”

Chẳng biết có phải đó là ảo giác của cô hay không mà lúc nào Bàn Sảnh cũng cảm thấy trên người Cố Minh Tịch có một thứ mùi rất đặc biệt, không hẳn là thơm nhưng tất nhiên càng không hôi thối. Đó là một mùi thoảng qua lúc có lúc không, khiến cô cho dù nhắm chặt hai mắt cũng có thể dựa vào đó mà nhận biết người bên cạnh là Cố Minh Tịch.

Trong khoảnh khắc ấy Bàn Sảnh bất chợt nghĩ đến cô gái mà Cố Minh Tịch thầm thích. Bàn Sảnh hiểu cậu rất rõ, Cố Minh Tịch chưa bao giờ yêu ai, “scandal” duy nhất cũng bị gán ghép với cô.

Cô gái đó đã lặng lẽ nằm sâu trong trái tim cậu như thế, hẳn là Cố Minh Tịch phải thích người đó nhiều lắm. Cậu sẽ nhìn cô ấy bằng ánh mắt dịu dàng, nói chuyện với cô ấy bằng chất giọng dịu êm. Trong phòng vẽ

cách Bàn Sảnh rất xa, có lẽ cậu sẽ thân mật gọi cô ấy bằng tên mụ, bao dung cho tất cả những trò nghịch ngợm gây rối của cô ấy, rồi lại rụt rè nói chuyện với cô ấy trong tâm trạng thấp thỏm.

Vậy mà cô gái kia lại không thích cậu, cô ấy đã thích người con trai khác. Bàn Sảnh thầm thấy bất bình thay Cố Minh Tịch, liền vụng trộm ngược lên nhìn cậu. Cậu đẹp trai thật đó, đẹp một cách hoàn toàn khác với Tạ Ích.

Tạ Ích xinh trai, các đường nét trên gương mặt đều đẹp cả, da dẻ mịn màng, thoát nhìn như công tử bột. Còn vẻ đẹp của Cố Minh Tịch thì mạnh mẽ hơn Tạ Ích, cậu sở hữu gương mặt với các góc cạnh rõ ràng, đôi mắt sâu thẳm, môi mỏng mũi cao, ở khoảng cách gần như hiện nay, Bàn Sảnh thậm chí còn nhìn thấy râu mọc trên cằm Cố Minh Tịch.

Cô tò mò giơ tay sờ thử thấy ram ráp. Cố Minh Tịch nghiêng đầu tránh, Bàn Sảnh cười nói: “À à, anh có râu kìa.”

Cậu thực sự hết nói nổi: “Đàn ông nào mà chẳng mọc râu?”

“Ồ... Đàn ông?” Vẻ giễu cợt lộ rõ trong giọng nói của Bàn Sảnh, “Anh đã bao giờ cạo râu chưa?”

“Rồi.” Cậu hơi xấu hổ, “Từ nửa năm trước.”

“Cạo như thế nào? Có tiện không?”

Cố Minh Tịch cất giọng trầm trầm: “Cũng tạm ổn, giống như đánh răng thôi, anh cầm dao cạo bằng chân, không khó lắm.”

Bàn Sảnh che miệng cười một chập, còn mặt Cố Minh Tịch thì ngày càng đỏ: “Em cười gì vậy hả?”

Bàng Sánh khẽ nói: “Không, chỉ là tự nhiên em nghĩ quà Noel có thể tặng dao cạo râu cho anh.”

Cố Minh Tịch: “...”

Sau này Bàng Sánh mới biết phái nữ không thể tùy tiện tặng những thứ đồ riêng tư như dao cạo râu cho đàn ông, phải là hai người có quan hệ rất thân mật với được tặng.

Xe bus tới trạm dừng, Bàng Sánh và Cố Minh Tịch cùng xuống, vì phải đi bộ một đoạn nữa nên Bàng Sánh mặc áo mưa vào người cho Cố Minh Tịch.

Cậu rất cao. Trước đây Bàng Sánh vẫn có thể che ô đi cùng cậu nhưng bây giờ cô thực sự không thể che ô cho cậu được nữa.

Một chiếc xe đạp phóng vèo qua người họ, người đạp xe rất nổi bật vì cậu ấy không mặc áo mưa nên mái tóc ướt sũng, thế nhưng chủ nhân của nó không bận tâm, mà chỉ cố hết sức đạp xe cho thật nhanh, chiếc xe đạp phóng vào cổng trường như một tia chớp.

Đó là Tạ Ích.

Nhìn thấy Tạ Ích, Bàng Sánh tự dưng nghĩ đến đàn violon, nghĩ đến hội diễn văn nghệ, nghĩ đến một chuyện khiến cô phấn khích. Bàng Sánh nói với Cố Minh Tịch: “Này Cố Minh Tịch, anh biết không, em sẽ lên sân khấu biểu diễn trong hội diễn văn nghệ năm nay đấy.”

Trong hội diễn văn nghệ chào đón năm mới 2002, lớp 11A7 có hai tiết mục, một là độc tấu violon của Tạ Ích, hai là bài múa Ấn Độ của tám bạn nữ. Bàng Sánh và Trịnh Xảo Xảo đều ở trong đội múa, Bàng Sánh phấn khích hết cỡ, từ nhỏ đến lớn cô chưa bao giờ được biểu diễn trong chương trình chào đón năm mới.

Tạ Ích có vẻ rất khó chịu khi bị bắt ép phải thể hiện tiết mục độc tấu violon, liền than thở với Bằng Sánh: “Từ lớp hai đến lớp mười một, năm nào cũng chơi violon, các cậu nghe mãi mà không chán à?”

Bằng Sánh cười khúc khích, lắc đầu đáp: “Không chán không chán, cậu chơi đàn hay mà.”

Thực ra câu trả lời trong lòng cô là: mọi người chỉ muốn xem vẻ đẹp trai khi chơi đàn của cậu thôi, dù sao cũng có ai hiểu cậu đang chơi bài gì đâu.

Một tuần trước ngày hội diễn, cô giáo chủ nhiệm lớp họ Chung bất ngờ tới tìm Tạ Ích để bàn bạc với cậu một việc. Thì ra là lớp 11A1 cũng có tiết mục độc tấu violon, trường khối trong cuộc họp thấy rằng như vậy sẽ bị trùng lặp nên mới nói chuyện với hai giáo viên chủ nhiệm để hai học sinh cùng tập luyện với nhau, chọn một bài đơn giản, chuyển từ độc tấu thành hợp tấu.

Tạ Ích hỏi: “Lớp 11A1 ai chơi violon ạ?”

Cô giáo Chung đáp: “Tiêu Úc Tĩnh.”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Hội Diễn Văn Nghệ

“Tạ Ích sắp tức chết vì Tiêu Úc Tĩnh rồi, cậu ấy bảo hai người thực sự không thể biểu diễn hợp tấu được!”

“Tiêu Úc Tĩnh có nói gì với anh về Tạ Ích không? ... Không hả? Chưa bao giờ nói á? Hai người đó còn cãi nhau nữa kia, Tiêu Úc Tĩnh đúng là giỏi kiềm chế thật.”

“Tạ Ích suốt ngày than thở với em, cậu ấy bảo trông bề ngoài Tiêu Úc Tĩnh dịu dàng hiền lành học giỏi là thế mà không ngờ cậu ấy chơi đàn lại điên cuồng đến vậy, Tạ Ích nói kiểu chơi đàn thế chỉ độc tấu được thôi.”

“Vậy bây giờ cũng đành bó tay nhỉ, đã hứa với cô Chung rồi nên Tạ Ích cũng không thể bỏ dở giữa chừng được, chỉ đành kiên trì tập luyện thôi.”

...

Nằm trên giường của Cố Minh Tịch, Bàn Sảnh lăn một vòng, miệng nhai thịt bò khô, hai chân vắt chữ ngũ không ngừng rung lắc. Cô cứ nói mãi về Tạ Ích, ăn hết thịt bò khô còn không quên liếm sạch ngón tay.

Cố Minh Tịch nhìn cô rồi lại cúi xuống nhìn mấy quyển vở bài tập của cô đang mở ra bên chân mình, học hai lớp khác nhau nên bài tập về nhà của hai người cũng khác một trời một vực. Chương trình học của lớp chọn nhanh hơn lớp thường rất nhiều, giáo viên thường nói trước khi kết thúc lớp mười một phải học hết chương trình của lớp mười hai để dành trọn năm cuối cùng cho việc ôn tập và luyện đề, chuẩn bị thật tốt để chào đón kỳ thi.

Và tất nhiên tiến độ học tập này không thể được áp dụng với các lớp bình thường khác.

May là Cố Minh Tịch đã làm những bài tập này của Bàn Sảnh từ mấy hôm trước, cậu nhận ra một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng đó là kiến thức ba môn toán, lý, hóa của Bàn Sảnh không kịp chương trình hiện nay, nhiều kiến thức cô chỉ hiểu nửa vời, lại không được làm nhiều bài tập để củng cố, nếu cứ để tình trạng này kéo dài chắc chắn thành tích của cô sẽ ngày càng sa sút nhiều hơn.

Cố Minh Tịch nghĩ mình phải tìm cách lên kế hoạch cho cô, bây giờ bố túc vẫn còn kịp.

Cậu nói với Bàn Sảnh đang nằm trên giường: “Đừng nằm nữa, ra đây anh giảng cho mấy bài lý em làm sai nào.”

Bàn Sảnh trở mình trên giường rồi vươn vai, bĩu môi đáp: “Để em nghỉ thêm một lúc nữa đi mà, hôm nay em tập múa ở trường mệt chết đi được.”

Cố Minh Tịch nhẫn nại: “Vậy cho em nghỉ thêm năm phút.”

“Năm phút ít quá, mười phút đi.”

Cô nằm thêm một lúc rồi bước xuống, đi tới giá sách của Cố Minh Tịch rồi nhìn nó bằng ánh mắt đầy tò mò. Đồ đạc trong phòng Cố Minh Tịch hầu như không hề thay đổi, vẫn y nguyên như lúc cậu dọn đi. Cậu chỉ mang tới đây bàn học mới được đóng riêng cho một mình cậu, người khác không dùng được.

Bàn Sảnh trông thấy một chiếc khung ảnh được đặt trên giá sách. Khung ảnh làm bằng thủy tinh, bên trong để bức ảnh chụp tập thể lớp 10A2 trong chuyến dã ngoại mùa hè.

Mặc dù cũng có bức ảnh này nhưng Bàn Sánh không để nó vào khung ảnh. Cô cầm khung ảnh lên xem rồi nói: “Anh lấy chiếc khung ảnh này ở đâu mà đẹp quá vậy? Sáng lấp lánh, lại còn nặng tay nữa chứ.”

Cố Minh Tịch nói: “Em thích không? Anh tặng cho em đó.”

“...” Bàn Sánh thực sự không biết phải nói gì, “Tại sao anh giống hệt Tiêu Úc Tĩnh, chẳng lẽ em không thể khen đồ đạc của hai người hay sao? Chỉ nói bừa một câu khen đẹp là đã đòi tặng luôn cho em, cứ như em đang xin xỏ đồ đạc của hai người vậy.”

Cố Minh Tịch đứng dậy đi tới cạnh cô, nói: “Anh không có ý đó. Khung ảnh này bố anh mang từ Pháp về, trước đây bố mẹ anh để nó trong phòng ngủ để bày ảnh chung của hai người nhưng lúc thu dọn đồ đạc về đây, anh thấy mẹ anh đã lấy bức ảnh đó ra rồi, nên anh hỏi xin mẹ cái khung.”

Nghe cậu nhắc đến chuyện của Cố Quốc Tường và Lý Hàm, tâm trạng Bàn Sánh có phần sa sút. Dù sao cô cũng đã tận mắt được chứng kiến tình cảm khăng khít của vợ chồng họ thời còn mặn nồng. Trước đây Cố Quốc Tường một tay bế cô, một tay dắt Cố Minh Tịch đi mua quà vật cho hai đứa trẻ ở cửa hàng bán đồ ăn ngoài khu tập thể. Mua xong anh ta đưa hai đứa nhóc đến công viên nhỏ gần nhà, xoa đầu Cố Minh Tịch và nói: “Minh Tịch, con dẫn Sánh Sánh đi chơi cho bố hút thuốc nào.”

Cố Minh Tịch rậm rập nghe lời bố, cậu nắm lấy bàn tay mũm mĩm của Bàn Sánh, hai đứa trẻ vui vẻ chạy vù đi.

Bây giờ cảnh vật vẫn còn đó mà người đã không còn như xưa.

“Bàng Bàng.” Cố Minh Tịch triệu hồi dòng suy tư của Bàn Sánh: “Hết mười phút rồi, lại đây anh giảng bài nào.”

Gương mặt Bàn Sánh liền nhăn nhúm như trái khố qua.

Sau một năm không làm bài tập cùng Cố Minh Tịch, Bàng Sảnh nhận ra mình có phải không quen. Cậu vô cùng, vô cùng, vô cùng nghiêm khắc, thực sự còn nghiêm khắc hơn cả giáo viên ở trường. Bàng Sảnh thừa nhận có những kiến thức cô thực sự không hiểu, lúc làm bài chỉ có thể dùng bừa mấy công thức để đối phó cho xong, mặc dù có sai nhưng đủ cũng khiến các thầy cô giáo không cảm thấy cô học quá dở. Nhưng chiêu này hoàn toàn vô dụng với Cố Minh Tịch, cậu yêu cầu Bàng Sảnh phải nêu lên hướng suy nghĩ để giải quyết bài tập, lúc đầu Bàng Sảnh còn miễn cưỡng nêu được nhưng càng ngày càng không nói được nữa. Cố Minh Tịch biết ngay cô không hiểu chỗ nào, sau đó liền dùng ngón chân kẹp sách giáo khoa tới, giảng lại cho cô từ những kiến thức căn bản nhất.

Cậu không cho phép Bàng Sảnh làm bài tập theo kiểu chống đối, không có chuyện không hiểu mà ỡm ờ giả vờ đã hiểu. Cố Minh Tịch nói: “Anh không phải thầy giáo nên em không việc gì phải xấu hổ với anh cả. Nếu không hiểu em cứ nói thẳng là không hiểu, anh sẽ giảng cho em. Nếu một lần em vẫn chưa hiểu, anh sẽ tiếp tục giảng, giảng đến lúc nào em hiểu thì thôi. Chậm một chút cũng không sao, phải có nền tảng tốt thì sau mới học mới dễ dàng được.”

Bàng Sảnh nhìn cậu như nhìn quái vật, “Cố Minh Tịch, sau này anh nên đi làm giáo viên, thật đó, anh rất có phong cách của thầy giáo!”

Cố Minh Tịch lờm cô, “Anh viết bảng kiểu gì?”

“Ừ nhỉ...” Bàng Sảnh bắt đầu thấy nhức đầu, “Anh có thể làm gia sư mà! Kiểu một thầy một trò ấy, trước đây mẹ em từng có ý định thuê gia sư cho em, mỗi buổi học hai tiếng kiếm được năm mươi đồng...”

“Đừng có đánh trống lảng.” Chiếc bút Cố Minh Tịch kẹp bên chân phải bị chủ nhân gõ vào chân Bàng Sảnh, “Nào, anh giảng tiếp.”

Thấy cậu nghiêm túc như vậy, Bàn Sánh đành thu lại thái độ cợt nhả của mình. Thực ra cô không ghét học, chỉ là cô không có thói quen học hành với thái độ đúng mực và nghiêm túc từ nhỏ nên lúc nào cũng mang tâm lý chờ đợi vận may, thích nước đến chân mới nhảy, sát ngày thi mới học hành cẩn thận. Hơn nữa Bàn Sánh lại không thích hỏi bài thầy cô giáo nên sau khi rời khỏi Cố Minh Tịch, chính cô cũng nhận ra mình học kém đi.

Xưa nay Cố Minh Tịch luôn là một thầy giáo không bao giờ hết lòng kiên nhẫn, cậu cẩn thận giảng bài cho Bàn Sánh một cách cặn kẽ. Mặc dù cậu vẫn là học sinh nhưng trước mặt Bàn Sánh, Cố Minh Tịch liền trở thành một người gia sư đủ tư cách.

Bàn Sánh hề nghĩ đến chuyện Cố Minh Tịch đã làm bài tập của mình hay chưa, chắc chắn lượng bài tập của cậu chỉ có nhiều chứ không thể ít hơn cô. Nhưng lúc này cô thực sự không nghĩ tới điều đó, có lẽ là do Cố Minh Tịch thoát nhìn quá bình tĩnh.

Từ bảy đến chín giờ, suốt hai tiếng đồng hồ, Bàn Sánh cảm thấy còn hiệu quả hơn một ngày học ở trường. Khi Cố Minh Tịch nói “hôm nay dừng tại đây”, Bàn Sánh bỗng dừng lại có cảm giác “A, xong rồi sao?”. Đã lâu rồi cô không tập trung học hành nghiêm túc như vậy, hình như chỉ khi ở bên cạnh Cố Minh Tịch, cô mới có thể hoàn toàn buông bỏ lòng tự tôn của mình khi có phần nào đó vẫn chưa hiểu, Bàn Sánh sẽ nói ra mà không máy may ngại ngùng: “Trời ơi em thực sự vẫn chưa hiểu, anh giảng lại lần nữa đi.”

Cố Minh Tịch thả lỏng ngón chân đang kẹp bút, đứng dậy đi lại vài bước trong phòng, cậu cử động thắt lưng rồi ngửa người về phía sau, sau đó ép dây chằng chân rồi giơ chân phải lên cao lắc lư vài nhịp. Cố Minh Tịch mặc áo len màu xanh đen, tay áo mềm mại phấp phới bên người.

Bàng Sảnh đang thu dọn cặp sách của mình, thấy cậu làm vậy bèn hỏi: “Anh mệt lắm phải không?”

Cố Minh Tịch nhìn cô, không chối nữa: “Ừ, viết cả ngày nay nên lưng hơi đau, chân cũng đau, đùi thì mỏi.”

Bàng Sảnh hỏi: “Gần đây anh có bị chuột rút không?”

“...” Sau một hồi im lặng, cuối cùng Cố Minh Tịch đành thừa nhận, “Có mấy lần, nếu viết mấy tiếng đồng hồ chân sẽ bị chuột rút.”

Đây là vấn đề khó tránh khỏi, từ nhỏ đến giờ không biết chân cậu đã bao nhiêu bị chuột rút. Bàng Sảnh liền đứng dậy đẩy Cố Minh Tịch lên giường, “Anh ngồi xuống đi, để em maBàng Thủy Sinhage chân cho.”

Cố Minh Tịch thoáng ngại ngùng, “Không cần đâu, bây giờ anh thấy bình thường.”

“Em chỉ giúp anh thả lỏng một chút thôi mà, cứ ngồi xuống đi.” Bàng Sảnh ấn vai Cố Minh Tịch bắt cậu ngồi xuống giường.

Bàng Sảnh ngồi xổm trước mặt cậu, hai tay liền bắt lấy đôi chân Cố Minh Tịch, xoa bóp từ đùi bên phải xuống bắp chân rồi lại bóp trở lại lên đùi. Cô dùng lực tương đối mạnh vì nếu yếu quá sẽ không có hiệu quả. Bóp chân bên phải xong cô lại chuyển sang bên trái, bóp hai chân xong, Bàng Sảnh túm lấy chân phải của Cố Minh Tịch, giúp cậu vận động mu bàn chân, thậm chí còn cầm từng ngón chân để thả lỏng giúp cậu.

Cố Minh Tịch vẫn cúi xuống nhìn cô, giọng hạ xuống thật khẽ: “Em đừng cầm ngón chân anh, bẩn.”

“Có bẩn gì đâu.” Bàng Sảnh cúi đầu nhìn xuống chân cậu, “Nhưng Cố Minh Tịch, chân anh bị chai rồi nè, trước đây không có.”

Sắc đỏ hiện rõ trên má cậu, Cố Minh Tịch không đáp.

Sau khi maBàng Thủy Sinhage cả hai chân giúp cậu, Bàng Sảnh còn nói: “Ngón chân anh mọc dài quá rồi, để em cắt cho nhé.”

Cố Minh Tịch: “...”

Cô đi tìm cái cắt móng chân để cắt cho cậu thật. Hai người ngồi đối diện nhau, chân Cố Minh Tịch đặt lên đùi Bàng Sảnh, cô cúi xuống, tay trái nhắc ngón chân của cậu lên cao, tay phải cắt một cách cẩn thận.

Cố Minh Tịch cứ ngăm mãi gương mặt đang cúi xuống của cô, và cả hai hàng lông mi rất dài kia nữa. Ngoài Lý Hàm, chỉ có Bàng Sảnh là người chịu cắt móng chân giúp cậu. Có lẽ trong mắt người ngoài chuyện này là hết sức kỳ lạ nhưng trước nay Bàng Sảnh vẫn thực hiện nó một cách vô cùng tự nhiên.

Vừa cắt cô vừa nói: “Lâu lắm rồi không cắt móng chân cho anh, ngón chân anh to thật đấy.”

Cắt móng chân xong, Bàng Sảnh lôi từ cặp của mình ra một hộp kem dưỡng da tay, lấy một chút rồi thoa đều lên hai chân Cố Minh Tịch. Xoa đến khi nóng tay cô mới cười nói: “Năm nay anh không bị nứt da.” Xong xuôi cô còn cúi xuống hít hà một hơi, nói: “Ồ... Thơm quá.”

Mặt Cố Minh Tịch đã biến thành quả cà chua chín từ lâu. Thấy cô cuối cùng cũng thu tay về, cậu mới vội vàng bỏ hai chân xuống đất.

Trước khi ra về Bàng Sảnh nói: “Sau này ngày nào em cũng xoa bóp chân cho anh, em còn có thể giúp anh vận động thắt lưng. Dù sao trong phòng cũng chỉ có hai bọn mình, anh đừng ngại, chỗ nào nhức mỗi cứ bảo em.”

Cố Minh Tịch gật đầu: “Ừ.”

Trước đợt nghỉ tết dương lịch, hội diễn văn nghệ chào mừng năm mới được tổ chức tại hội trường lớn. Cố Minh Tịch và Tiêu Úc Tĩnh ngồi cạnh nhau, Tiêu Úc Tĩnh đeo hộp đàn violon của mình và một túi trang phục biểu diễn rất to. Cô đưa mắt nhìn xung quanh rồi nói với Cố Minh Tịch: “Lát nữa cậu đi với mình ra cánh gà sân khấu nhé, trông đồ hộ mình.”

Trong lớp cô không có người bạn gái thân thiết nào, Tưởng Chi Nhã cùng một vài bạn nữ khác còn có tiết mục đồng ca nên Tiêu Úc Tĩnh cũng không muốn nhờ họ giúp.

Cố Minh Tịch có phần ngạc nhiên, vốn dĩ cậu cũng muốn ra hậu trường xem sao vì Bàng Sảnh chuẩn bị lên múa, Cố Minh Tịch bèn gật đầu: “Ừ.”

Khi Cố Minh Tịch và Tiêu Úc Tĩnh đến cánh gà thì Tạ Ích đã có mặt ở đó. Trên tay cậu ấy là một bộ âu phục màu đen, vừa nhìn thấy Tiêu Úc Tĩnh đã ném ánh mắt có thể nói là “thâm thù đại hận” về phía cô.

Tiêu Úc Tĩnh chỉ lạnh nhạt nhìn cậu thật nhanh rồi nói với Cố Minh Tịch: “Mình đi thay đồ, trông hộ mình cây đàn nhé, cảm ơn.”

Sau khi cô đã khuất bóng, Tạ Ích đi về phía Cố Minh Tịch, nhìn cây đàn trên mặt đất của Tiêu Úc Tĩnh bèn nói: “Trời ơi, cuối cùng tớ cũng hết cảnh phải chịu khổ rồi. Không bao giờ muốn có bất cứ liên hệ nào với kẻ điên đó nữa.”

Cố Minh Tịch không hiểu lắm về câu nói của Tạ Ích, bèn bảo: “Tiêu Úc Tĩnh là người rất tốt tính, chỉ là bình thường không thích nói nhiều thôi.”

Tạ Ích lườm cậu một cái: “Đến khi cô ấy kéo đàn cậu sẽ biết thực chất Tiêu Úc Tĩnh bị điên chứ chẳng vừa.”

Cố Minh Tịch: “...”

Tạ Ích bị gọi đi thay đồ, Cố Minh Tịch đứng ở một góc trông đàn cho Tiêu Úc Tĩnh. Đúng lúc này, một giọng nói mừng rỡ vang lên cách đó không xa: “Hey, Cố Minh Tịch!”

Cố Minh Tịch quay lại thì thấy một cô gái Ấn Độ lấp lánh sắc vàng đang chạy về phía mình.

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Khúc Nhạc Hoang Dã

Đây là lần đầu tiên trong đời Bàn Sảnh trang điểm.

Cấp một, cấp hai cô luôn sắm vai một bạn nữ không được chú ý trong lớp: vẻ ngoài bình thường, dáng dấp bình thường, không có quần áo đẹp, không biết cách trang điểm ăn mặc. Dù đã lên cấp ba Bàn Sảnh vẫn chẳng hề có hứng thú với những hoạt động kiểu như đi trung tâm thương mại mua quần áo.

Nhưng chính bản thân cô cũng có một vài thay đổi.

Tục ngữ nói nữ đại thập bát biến (1), nếu đứng trước một người lạ, những lời khen mà cô gái Bàn Sảnh mười sáu tuổi nhận được sẽ không chệch khỏi hai từ: hoạt bát, đáng yêu.

(1) Ý là con gái đến tuổi mười tám sẽ thay đổi rất nhiều về ngoại hình

Có lẽ tương do tâm sinh, chẳng ai là không cảm nhận được sức sống mãnh liệt của Bàn Sảnh. Cô là người hoàn toàn không có bất cứ mối liên hệ nào với từ “trầm tĩnh”. Bàn Sảnh thích cười đùa, thích ăn, thích ngủ, sống một cách đơn giản và thoải mái, vui vẻ, hết sức đơn thuần, sẽ trộm đỏ mặt khi được gặp chàng trai mà mình thầm thương trộm nhớ.

Một Bàn Sảnh như thế giờ đây đang đứng trước mặt Cố Minh Tịch với nụ cười thật tươi. Trời lạnh là thế mà cô chỉ mặc một bộ váy múa bằng voan mỏng màu vàng, chiếc váy gồm nhiều tầng, vô số hạt cườm lấp lánh được đính lên vạt áo và làn váy. Cơ thể trẻ trung của cô được bộ váy ôm trọn, đường cong ở ngực, eo và hông lộ rõ, thắt lưng mảnh mai thoát ần

thoắt hiện, hình như giữa rốn còn được đính thêm một hạt cườm nhỏ sáng long lanh.

Mái tóc dài của Bàn Sảnh được tết gọn gàng sau lưng, còn được gắn thêm một đoạn tóc giả bằng sợi len thô màu đen khiến mái tóc cô bây giờ dài chằm mông. Cô được trùm lên đầu một tấm voan mỏng, gương mặt trang điểm đậm nét, dưới lông mi thật dày là đôi mắt lộ rõ vẻ phấn khích, nụ cười tươi rói trên mặt.

“Đẹp không?” Bàn Sảnh hơi kéo đuôi váy lên một chút, thể hiện một tư thế kinh điển trong điệu múa Ấn Độ cho Cố Minh Tịch xem, cô uốn người thành hình chữ S làm Cố Minh Tịch ngỡ ngàng đứng như trời trồng tại chỗ, gật đầu khen: “Đẹp lắm.”

Bàn Sảnh rất vui, một lát sau lại hóa thân thành chú khỉ nhảy nhót tung tăng, ôm lấy cánh tay của mình rồi nói: “Em cũng biết là đẹp, nhưng mà lạnh quá!”

Cố Minh Tịch nói: “Áo khoác đâu, cứ mặc tạm vào đã.”

“Áo khoác... em cất đi rồi, ui trời, phiền quá nhỉ?”

“Em có muốn cởi áo khoác của anh...” Cố Minh Tịch còn chưa nói dứt câu đã nhìn thấy Tạ Ích thay quần áo, trang điểm xong xuôi đi về phía này.

Cậu mặc một bộ lễ phục màu đen, áo sơ mi trắng nổi bật bên trong, tóc đã được chuốt keo, giày da dưới chân bóng loáng, vẻ khôi ngô tuấn tú hoàn toàn không bị khóa lấp.

Áo khoác Tạ Ích thay ra được cậu vắt trên khuỷu tay. Thấy Bàn Sảnh đứng đó lạnh cóng chân tay, cậu liền thả chiếc áo về phía cô: “Ăn mặc phong phanh vậy cần thận kéo cảm lạnh, mau mặc thêm vào đi.”

Bàng Sánh nhìn cậu với vẻ xấu hổ, đón lấy chiếc áo khê nói: “Cảm ơn.”

Cô khoác thêm áo của Tạ Ích, chiếc áo vừa ấm vừa còn lưu nhiệt độ cơ thể cậu khiến trái tim Bàng Sánh ngọt ngào như được rót mật. Cố Minh Tịch lặng im đứng bên cạnh, chuyển tầm mắt về phía khác thì bỗng đứng trước mắt cậu bừng sáng.

Tiêu Úc Tĩnh đi ra từ phòng thay đồ, cả Bàng Sánh lẫn Tạ Ích đều nhìn về phía đó theo tầm mắt của Cố Minh Tịch. Tiêu Úc Tĩnh đã tháo kính, mặc một chiếc váy màu xanh lục nhạt dài đến mắt cá chân, đuôi váy xòe không ngừng tung bay. Cô đi một đôi giày cao gót nhỏ màu bạc, không đeo thêm bất cứ trang sức nào trên người, mái tóc ngắn cũng không được gắn thêm phụ kiện gì nhưng đối với Tiêu Úc Tĩnh, một Tiêu Úc Tĩnh như vậy vừa thanh thoát lại có phần cao quý. Cô ấy thậm chí còn chưa trang điểm mà đã lấn át tất cả những bạn nữ khác mặt hoa da phấn trong hậu trường.

Ngay lập tức Bàng Sánh có cảm giác mình thật quê mùa, mặt mũi được trang điểm chẳng khác nào mông đít khi, những hạt cườm tinh tang trên người khiến cô hóa thân thành thôn nữ, mặc dù bộ đồ này hoàn toàn là ý của cô giáo chủ nhiệm nhưng Bàng Sánh vẫn cảm thấy rất xấu hổ.

Cô bất giác quay sang nhìn Tạ Ích và Cố Minh Tịch. Cả hai chàng trai đều đang nhìn Tiêu Úc Tĩnh đến lặng người. Thực ra đâu chỉ hai cậu mà tất cả mọi người trong hậu trường đều đang chiêm ngưỡng Tiêu Úc Tĩnh.

Tiêu Úc Tĩnh bước về phía Cố Minh Tịch, đặt túi nilon xuống rồi nhắc hộp đàn dưới đất lên, nói: “Cố Minh Tịch, cậu có thể chờ tớ ở cánh gà một lúc được không? Sắp tới tiết mục của tớ rồi.”

Cố Minh Tịch gật đầu. Tiêu Úc Tĩnh lại quay sang nhìn Tạ Ích rồi bảo: “Cậu sẵn sàng chưa?”

Tạ Ích thoáng nhượng mày, hỏi lại cô: “Cậu đã sẵn sàng chưa?”

“Tớ đã sẵn sàng.” Tiêu Úc Tĩnh lấy trong túi nilon to dưới đất ra một cây son, chẳng cần soi gương mà cứ thế tô lên môi mình, sau khi bặm môi lại, cô nói: “Tớ có thể lên sân khấu được rồi.”

Đôi môi cô thoắt cái đã trở nên tươi tắn đỏ mọng, càng tôn lên làn da trắng như trứng gà bóc, sự đối lập ấy thực sự khiến người ta phải chói mắt. Tạ Ích nhận ra mình không biết phải nói gì lúc này, bèn lặng im xách hộp đàn của mình lên rồi đi tới cánh gà sân khấu chờ đến lượt. Họ biểu diễn tiết mục thứ hai trong số các tiết mục của lớp Mười một, ngay sau bài đồng ca của Tưởng Chi Nhã.

Nhìn bả vai cùng hai cánh tay không được che chắn của Tiêu Úc Tĩnh, Tạ Ích không thể không hỏi: “Cậu có lạnh không?”

Tiêu Úc Tĩnh quay lại nhìn cậu rồi thủng thẳng đáp: “Không.”

Tạ Ích không nói gì nữa.

Chẳng bao lâu sau liền đến lượt hai người lên sân khấu, Bàn Sánh kéo Cố Minh Tịch ra cánh gà xem. Đã mười năm nay năm nào họ cũng xem Tạ Ích chơi đàn nên thực ra cũng chẳng thấy có gì mới mẻ, lần này người được chờ đón là màn song tấu cùng Tiêu Úc Tĩnh.

Tiêu Úc Tĩnh và Tạ Ích chia nhau chiếm giữ hai bên trái phải của sân khấu, hai bộ lễ phục tự chuẩn bị của họ khiến khán giả bên dưới không khỏi xôn xao. Dù sao cả hai đều rất nổi tiếng ở trường, Tiêu Úc Tĩnh luôn là người điểm cao nhất khối còn Tạ Ích thì là hotboy của trường nên khi đứng cạnh nhau, không ai lấn lướt được ai, cả hai đều lung linh tỏa sáng.

Ai nấy đều nín thở chờ đợi màn song tấu của họ. Tạ Ích kẹp đàn vào cằm trước, tay phải cậu cong lên để giữ cây vĩ rồi từ tốn tấu lên khúc dạo đầu của bản nhạc. Tạ Ích đã có thâm niên chơi đàn mười mấy năm nên cách

cậu kéo đàn tương đối mang tính học thuật. Cậu rất nghiêm túc trong việc tập đàn, kể cả là kỹ thuật hay cách kéo vĩ đều rất chuẩn xác, hoàn mỹ không chê vào đâu được.

Làn điệu dịu êm vang lên từ cây đàn của cậu, Bàn Sảnh nhìn Tạ Ích từ phía xa, có cảm giác dưới âm sắc kỳ diệu ấy, Tạ Ích với bộ lễ phục đen tuyền chẳng khác nào đang đóng một bản MV ca nhạc vô cùng hoàn hảo. Bàn Sảnh nghe đến say sưa, bất giác dùng tay mân mê áo khoác của mình. Đây là áo của Tạ Ích. Nhìn chàng trai đứng ở một nơi xa xôi kia, cô không hiểu tại sao ông trời lại thiên vị một người đến thế, ban cho cậu mọi điều tốt đẹp.

Cố Minh Tịch thì lặng lẽ đứng cạnh Bàn Sảnh, sự hoàn mỹ của Tạ Ích đang trở thành vầng sáng lấp lánh trong mắt cô, tất cả Cố Minh Tịch đều nhìn thấy hết.

Ngay khi Bàn Sảnh hoàn toàn đắm chìm trong tiếng đàn của Tạ Ích thì một tiếng đàn khác bất ngờ hòa vào. Tiếng đàn đó hoàn toàn khác với tiếng đàn của Tạ Ích. Tiếng đàn của Tạ Ích dịu dàng, lý trí, tuyệt vời, tinh tế đến đâu thì tiếng đàn còn lại hoang dã, nóng bỏng, mạnh bạo và sắc sảo tới đó.

Cả Bàn Sảnh lẫn Cố Minh Tịch đều bật ngửa trước tình huống này. Tiêu Úc Tĩnh mặc bộ váy tao nhã là thế mà lại tập trung kéo đàn đến đáng kinh ngạc, cô hát tót chẳng khác nào một người đang phát rồ, đến đoạn điệp khúc còn đi đi lại lại trên sân khấu một cách hết sức tự nhiên, làn váy phiêu diêu bay bổng dưới chân cô, nét mặt mê say, đôi mắt đầy thành kính.

Tiếng đàn của cô hoàn toàn lấn át tiếng đàn của Tạ Ích. Bàn Sảnh có cảm giác Tạ Ích cũng đang muốn thoát ra khỏi hình mẫu của mình, cậu cũng bị phấn khích theo, thỉnh thoảng không còn giữ mãi tư thế đứng im rất đàn ông kia nữa mà cũng cất bước đi lại trên sân khấu theo nhịp đàn. Khuôn mặt vốn trầm lặng của cậu dần bị phá vỡ, đôi lông mày rậm chau

lại, cũng bắt đầu hất tóc một cách khó kiểm soát, tiếng đàn thoát ra đầy hoang dã và điên cuồng.

Bàng Sảnh cảm thấy như mình đang xem tiết mục biểu diễn của hai người điên, đầu phải song tấu, rõ ràng là hai người đang đấu đàn. Nhưng hà cớ gì đến cô cũng bị cuốn theo họ, từng tế bào trên cơ thể đều hưng phấn lên. Bàng Sảnh không dám thở mạnh, toàn bộ sự chú ý đều bị hai người trên sân khấu cuốn đi.

Vào khoảnh khắc Tiêu Úc Tĩnh và Tạ Ích cùng nhau kết thúc nốt nhạc cuối cùng, dưới khán đài lặng phắc như tờ, chỉ vài giây sau đó, tiếng pháo tay rào rào như sấm dậy, tất cả mọi người trong hội trường đều vỗ tay không dứt. Tạ Ích chủ động cầm tay Tiêu Úc Tĩnh, hai người trên sân khấu cúi đầu chào khán giả rồi tay trong tay lui về hậu trường.

Mặt và cổ Tạ Ích lấm tấm mồ hôi cứ như vừa chạy một nghìn mét trở về, chóp mũi Tiêu Úc Tĩnh cũng rất nhiều mồ hôi. Vừa vào tới cánh gà cô liền thả tay Tạ Ích ra ngay lập tức, đi tới vị trí của Cố Minh Tịch, cất đàn vào hộp, xách túi nilon lên rồi nói: “Tớ đi thay đồ, cậu chờ một lát nhé.”

Tạ Ích há hốc miệng nhìn bóng dáng xa dần của Tiêu Úc Tĩnh. Bàng Sảnh bước về phía cậu, vỗ tay đôm đốp, nói: “Quá là phấn khích luôn! Tạ Ích! Cả cậu và Tiêu Úc Tĩnh đều đàn rất hay! Sang năm nhất định phải tiếp tục song kiếm hợp bích đấy nhé!”

Tạ Ích uể oải ngồi xuống ghế, xoa tay nói: “Đùa à, nếu tớ chơi đàn cùng người kia vài lần nữa thì chắc tổn thọ chục năm mất!”

Màn trình diễn đàn violon song tấu đó để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc trong tâm trí Bàng Sảnh, mãi đến mấy ngày hôm sau, trong lúc ngồi làm bài tập ở nhà Cố Minh Tịch, Bàng Sảnh vẫn không quên nhắc tới.

Từ trang phục đến danh tiếng lẫy lừng và cả dáng vẻ cuồng nhiệt của Tạ Ích và Tiêu Úc Tĩnh khi biểu diễn đều mang lại hiệu quả rất lớn, khiến

Bàng Sánh nói mãi không thôi.

Thế nhưng Cố Minh Tịch lại rất ít khi nói ra ý kiến của mình. Bàng Sánh hỏi: “Anh không thấy Tạ Ích và Tiêu Úc Tĩnh rất tuyệt sao?”

“Không.” Cố Minh Tịch bình thản đáp, “Nghe Tạ Ích đàn bao nhiêu năm rồi, anh biết là cậu ấy chơi rất hay!”

Bàng Sánh bĩu môi: “Nhưng anh đã bao giờ nghe Tiêu Úc Tĩnh chơi đàn đâu?”

“Anh chẳng thấy tiếng đàn của cậu ấy có gì đặc biệt cả.” Nhìn Bàng Sánh, Cố Minh Tịch chậm chậm nói: “Anh lại thấy Tiêu Úc Tĩnh lúc đánh trống còn đặc biệt hơn khi chơi đàn.”

“Tại sao?” Bàng Sánh hỏi.

Cố Minh Tịch đáp: “Cô ấy là người lớn lên ở châu Phi nên rất thích hợp với những thứ mang tính tự nhiên.”

Và dĩ nhiên cô gái mười sáu tuổi Bàng Sánh không thể hiểu được những lời bí hiểm như vậy.

Sau khi cô đi về Cố Minh Tịch mới đi tắm rửa rồi bắt đầu giải quyết đồng bài tập của mình, kéo dài từ tận chín rưỡi tối đến một giờ sáng. Ngày nào cũng vậy.

Kiểm tra xong bài cuối cùng, Cố Minh Tịch mới lên giường ngủ. Cậu tắt đèn, chui vào chăn nhưng không thấy buồn ngủ.

Có lẽ cả trường chỉ có một mình cậu chú ý tới tiết mục quê mùa ấy... bài múa Ấn Độ của tám cô gái.

Họ tập chưa kỹ nên múa không đều, vậy mà tầm mắt của Cố Minh Tịch từ đầu đến cuối chỉ đặt vào một cô gái. Cô không đi giày, cố gắng uốn

người tối đa, trên môi là nụ cười thật tự nhiên.

Lúc xoay tròn, mái tóc giả dài chấm hông được vung lên thật cao. Cố Minh Tịch biết Bằng Sảnh rất vui vì đây là việc cô chưa từng được trải nghiệm. Cô là người thích trải nghiệm những điều mới mẻ: thích ăn món mới, thích nghe bài hát mới. Trước đây trong lần đầu tiên cậu đưa cô đi tàu hỏa, tàu điện ngầm, cô đều vô cùng vô cùng thích thú.

Mới chớp mắt mà cô gái bé nhỏ ấy đã trở thành một thiếu nữ xinh xắn. Cô ngày càng có nhiều bạn bè, ngày càng có nhiều thú vui, không còn kè bên cậu từng phút từng giây như trước đây nữa.

Có lẽ đến một ngày nào đó cô sẽ ngày càng đẹp hơn, thực sự lột xác trở thành một nàng thiên nga.

Vậy khi ấy liệu cô có còn để cậu trong tầm mắt mình hay không?

Trong bóng đêm Cố Minh Tịch nhớ lại gương mặt sinh động, dáng người uyển chuyển, đôi tay linh hoạt cùng đôi mắt rạng rỡ của Bằng Sảnh trong bài múa kia.

Dần dần, dần dần... Cậu nhắm mắt chìm vào mộng đẹp.

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Gia Đình Hải Sản

Cố Minh Tịch nghiêm túc bổ túc kiến thức cho Bằng Sảnh suốt một tháng ròng rã, giảng toán, lý, hóa cho cô, giám sát cô học thuộc tiếng Anh, thậm chí còn chia sẻ một vài đề thi của lớp chọn cho cô làm thử. Chính sách học tập dưới áp lực cao kéo dài suốt hơn một tháng khiến Bằng Sảnh không ngừng than thở nhưng vẫn mang lại hiệu quả khó tin trong kỳ thi cuối học kỳ.

Cô tiến bộ vượt bậc, giành vị trí thứ hai mươi tư ở lớp 11A7, thứ tự trong khối cũng được cải thiện nhiều.

Vậy mà Bằng Sảnh còn thấy mình thi chưa được tốt, do sơ suất làm nhầm một vài bài chiếm số điểm cao mà cô tiếc muốn chết, thầm nghĩ nhất định phải cố gắng hơn trong kỳ thi kế tiếp, biết đâu còn có thể nằm trong top 20 của lớp. Tạ Ích nói chỉ cần giữ nguyên phong độ trong top 20 vào tất cả các kỳ thi là chắc chắn sẽ thi đỗ đại học chính quy.

Còn Cố Minh Tịch, cậu chỉ xếp hạng 12 của khối. Điều này khiến tất cả mọi người đều phải giật mình.

Nhưng bản thân cậu lại hoàn toàn không để bụng. Chỉ có Cố Minh Tịch biết cậu ôn bài chưa kỹ. Văn, Toán, Anh, Lý, Hóa thì không sao nhưng ba môn xã hội là Sử, Địa, Chính trị cậu đúng là đã quá coi thường, bởi cậu không có nhiều thời gian để học thuộc bài nên thi không tốt cũng là điều dễ hiểu.

Sau khi trở về từ cuộc họp phụ huynh, trong khi Lý Hàm mặt mũi buồn rầu thì Bằng Thủy Sinh lộ rõ vẻ phấn khởi.

Thấy Lý Hàm không vui, trong lòng Bàng Thủy Sinh không khỏi áy náy. Anh biết việc tối nào con gái mình cũng sang nhà học cùng Cố Minh Tịch chắc chắn sẽ làm ảnh hưởng đến việc học tập của cậu, bèn nói với Lý Hàm: “Học kỳ sắp tới việc học lũ trẻ chắc chắn sẽ nặng nề hơn. Để anh bảo con bé nhà anh một tiếng, kêu nó không sang làm phiền Minh Tịch nữa.”

Lý Hàm chỉ nhìn anh mà không nói gì, coi như chấp thuận.

Bàng Thủy Sinh kể cho Bàng Sảnh chuyện này. Cuối cùng cô cũng nhận ra mình đã liên lụy tới Cố Minh Tịch. Cả một buổi tối chỉ có hai - ba tiếng tốt nhất cậu đều giành hết để giảng bài cho cô, chẳng mấy khi thấy cậu làm việc của mình. Bàng Sảnh cũng có lần đã hỏi Cố Minh Tịch làm xong bài tập chưa thì Cố Minh Tịch lại trả lời là đã làm gần hết ở lớp rồi, lát nữa làm thêm một chút là xong.

Bây giờ xem ra cậu đang lừa dối cô.

Bàng Sảnh nói với Bàng Thủy Sinh: “Con biết rồi, từ giờ con sẽ không sang nhà anh ấy nữa bố ạ.”

Lý Hàm cũng nói chuyện với Cố Minh Tịch nhưng cậu nhất quyết không đồng ý vấn đề không để Bàng Sảnh sang nhà mình học bài.

Lý Hàm thực sự không hiểu nổi: “Bây giờ trình độ của Sảnh Sảnh không đến mức quá kém, Minh Tịch, con không cần phải chịu bất cứ trách nhiệm nào với điểm số của con bé cả. Nếu có thể đảm bảo giữ vững thành tích trong top 5 của khối, mẹ sẽ không phản đối việc con bố túc cho Sảnh Sảnh nhưng bây giờ con tự nhìn mình đi, ngày nào cũng tận khuya mới đi ngủ mà lại rớt khỏi top mười của khối.”

Cố Minh Tịch không muốn phân tích vấn đề học lệch của mình với mẹ, cậu chỉ hứa: “Con sẽ tiếp tục bố túc kiến thức cho Bàng Sảnh, bọn con đã hẹn sẽ thi vào cùng một trường đại học rồi. Còn điểm thi, con cam đoan với mẹ là cuối kỳ sau con sẽ nằm trong top 5 của khối.”

Lý Hàm hỏi: “Nếu không thi được như vậy thì sao?”

Cậu đáp: “Nếu không được, con sẽ không bỏ túc cho Bằng Sảnh nữa.”

Lý Hàm chăm chú nhìn Cố Minh Tịch hồi lâu, chị ngồi xuống cạnh con trai, hỏi dò: “Con trai, có phải con thích Sảnh Sảnh không?”

Tâm tư bị vạch trần một cách đột ngột như vậy khiến Cố Minh Tịch không sao phủ nhận được, gương mặt ửng đỏ của cậu đã nói lên tất cả.

Lý Hàm lại hỏi: “Hai đứa đang qua lại sao?”

“Không ạ!” Cố Minh Tịch vội phủ nhận ngay lập tức, hạ giọng xuống thật nhỏ: “Bọn con không có gì hết!”

Lý Hàm cúi xuống suy tư hồi lâu. Chị nhắc hai tay áo trống không đang nằm trên mặt giường của Cố Minh Tịch lên, ngón tay chị mân mê cổ áo, nói: “Con trai à, mẹ có điều này muốn nói với con, đừng bao giờ giao hết trái tim cho một người nhất là khi có thể người đó chẳng có bất cứ tình cảm nào với con. Đối với mẹ, con là một cậu bé cừ khôi nhưng không thể phủ nhận con là người khiếm khuyết trong mắt những người khác. Con phải biết giữ lại cho mình một chút, cẩn trọng một chút, nếu không một ngày nào đó bị tổn thương, con sẽ rất đau khổ.”

Cố Minh Tịch không biết nên đáp lời Lý Hàm như thế nào. Sau khi vỗ vai cậu rồi buông tiếng thở dài, Lý Hàm bước ra khỏi căn phòng.

Cố Minh Tịch ngồi bần thần một mình trên giường, cậu cúi xuống nhìn hai tay áo trống không của mình, chợt nhớ tới chuyện xảy ra vào hai tuần trước.

Hôm đó sang nhà cậu làm bài, Bằng Sảnh đưa cho Cố Minh Tịch một tờ báo với vẻ bí hiểm. Đó là báo chiều hàng ngày của thành phố E, có một mẫu thông tin được dịch ra từ báo chí nước ngoài. Bằng Sảnh nằm cạnh Cố

Minh Tịch, chỉ vào một góc rất nhỏ trên trang báo, nói với cậu: “Anh xem cái này đi.”

Một luồng thông tin đến từ nước Mỹ, họ nói các nhà khoa học Mỹ đang nghiên cứu để phát triển một loại tay giả rất thích hợp dùng cho những người bị khuyết tật, đang trong giai đoạn thử nghiệm. Nếu thành công, loại tay giả này có thể có đủ tất cả các tính năng của tay người ở trình độ cao, nguyên lý là sử dụng sóng điện não, tín hiệu thần kinh cùng tín hiệu cơ bắp để điều khiển tay giả.

Lúc Bàn Sảnh kể cho Cố Minh Tịch nghe, ánh mắt cô bừng sáng, ngữ khí phấn khích lạ thường: “Cố Minh Tịch, biết đâu một vài năm nữa anh có thể dùng được loại tay giả này cũng nên!”

Cố Minh Tịch cúi xuống nhìn chăm chăm mẫu tin chỉ bé bằng miếng đậu phụ. Trong hình là một người đàn ông trung niên không có tay phải đang sử dụng tay giả, điều khiển ngón tay bằng kim loại với hình dáng như xương người để cầm một chiếc cốc rồi đưa vào miệng uống nước.

Cố Minh Tịch xem rất lâu mới ngược lên nói với Bàn Sảnh: “Đến bây giờ em vẫn còn để bụng chuyện anh không có tay ư?”

Cố Minh Tịch không hiểu sao mình lại nói ra câu này, thực chất cậu biết Bàn Sảnh có ý tốt nhưng nhìn vào đôi mắt mong mỏi đó của cô, trái tim cậu không khỏi từ từ rơi xuống đến đáy vực.

Cậu không bao giờ có thể trở thành Tạ Ích, một người biết kéo violon và biết đánh bóng bàn. Thậm chí đến cả một mẫu xương cánh tay cậu cũng chẳng còn, vậy nên kể cả tay giả có kỳ diệu đến mấy thì cũng chỉ trở thành gánh nặng với Cố Minh Tịch chứ không thể giúp gì được cho cậu.

Hôm đó hai người giận nhau, Bàn Sảnh bực mình vì cảm thấy lòng tốt của mình bị người ta phủ nhận nên về nhà từ sớm. Còn Cố Minh Tịch cũng chẳng thấy dễ chịu gì, cậu bèn lôi hai bộ đề ra làm đến tận nửa đêm.

Tết âm lịch năm 2002, Lý Hàm đưa Cố Minh Tịch về đón tết tại quê nhà miền Bắc ở thành phố Z của mình, còn Cố Quốc Tường tất nhiên ở lại thành phố E. Trong mấy ngày đầu năm Cố Quốc Tường mang quà đến nhà Bàng Thủy Sinh chúc tết, Kim Ái Hoa không muốn để Bàng Sảnh nghe thấy hai người đàn ông nói chuyện nên rủ Bàng Sảnh đi siêu thị.

Bàng Sảnh rất nghe lời. Dần dần Kim Ái Hoa cảm thấy con gái đã lớn rồi nên cũng có thể cho cô biết một số vấn đề trong chuyện tình cảm và hôn nhân gia đình, liền nói với Bàng Sảnh chuyện của Cố Quốc Tường.

Hiện giờ anh ta đang sống cùng một người phụ nữ trẻ, tuy nhiên không phải người phụ nữ khiến hai vợ chồng âm ỉ đòi ly hôn trước đây. Người hiện nay là nhân viên mới của công ty Kim khí, vừa tốt nghiệp đại học, làm thư ký văn phòng. Có mấy lần cô ta cùng Cố Quốc Tường đi tiếp khách, thường xuyên phải uống rượu thế rồi chẳng hiểu sao hai người có tình cảm với nhau.

Kim Ái Hoa bắt đầu giáo dục Bàng Sảnh: “Con gái phải biết tự trọng, tuyệt đối đừng có làm mấy việc như đi uống rượu với lãnh đạo! Đàn ông chẳng mấy ai tốt đẹp, ả kia đúng là vô liêm sỉ, rõ ràng biết Cố Quốc Tường đã có vợ có con mà còn bám lấy người ta. Hừ Cố Quốc Tường đã bốn mươi lăm trong khi ả đó còn chưa tới hai mươi tám, ả đó muốn gì ở người đàn ông này chứ!”

Thực sự Kim Ái Hoa thấy giận thay Lý Hàm, càng nói càng tức tối: “Đồ bỉ ổi Cố Quốc Tường chẳng qua cũng chỉ thích cái cơ thể trẻ trung của ả, muốn sinh thêm đứa nữa mà thôi. Hừ, kể cả ông ta có muốn ly hôn cũng không dễ, nhà, xe, tiền mặt phải cho A Hàm hết, nếu không để A Hàm biết chuyện, chắc chắn sẽ khiến Cố Quốc Tường thân bại danh liệt!”

Khi hai mẹ con Cố Minh Tịch về đến thành phố E đã là mùng tám tháng giêng. Cố Minh Tịch mang một vài món đặc sản ở quê ngoại về làm quà cho Bànng Sảnh, đa số là đồ ăn.

Bànng Sảnh vẫn chưa hết áy náy với thành tích cuối kỳ của Cố Minh Tịch, bèn rủ cậu đi ăn. Sau một hồi ngẫm nghĩ, Cố Minh Tịch nói: “Ok, nhưng anh chọn chỗ nhé.”

Cậu nhờ Bànng Sảnh xách giúp vài túi đặc sản rồi bắt taxi đi đến khu vực xưởng Trọng Cơ. Xe dừng trước quán nướng Cá Mập, cửa hàng nhỏ mở cửa lấy may vào đầu năm nên bên ngoài vẫn còn xác pháo chưa dọn sạch. Bànng Sảnh xách túi lớn túi bé đứng ngoài cửa, trong lòng có phần khó chịu.

Cô không có ấn tượng tốt về nơi này vì những người ở đây đã dụ dỗ Cố Minh Tịch “học điều xấu”. Đến giờ cô vẫn nhớ như in gương mặt Cố Minh Tịch trong khói thuốc lảng vảng và thấy sợ ánh mặt lạnh lùng đó.

Cố Minh Tịch chạy tới cửa tiệm, sau khi nhìn xung quanh một hồi, cậu vui vẻ gọi: “Anh Cá Mập ơi! Chúc mừng năm mới!”

Cá Mập ngậm thuốc lá quay lại nhìn, thấy cậu liền cười thật tươi: “Ồ, nhóc đấy à?Ha ha ha, chúc mừng năm mới!”

Anh ta còn bước tới vỗ lưng Cố Minh Tịch: “Có phải lại cao lên rồi không? Lâu rồi không gặp, học hành vẫn ổn chứ?”

“Vẫn ổn ạ.” Cố Minh Tịch cười trả lời rồi quay lại gọi Bànng Sảnh: “Bànng Bànng, qua đây anh giới thiệu nào.”

Bànng Sảnh đi vào cửa hàng với vẻ hết sức miễn cưỡng, chỉ cần nhìn qua Cá Mập cũng nhận ra vẻ cảnh giác của cô gái nhỏ. Cố Minh Tịch nói: “Anh Cá Mập, em vừa mới về quê ngoại ăn Tết nên mang vài món đặc sản tới tặng anh và bác. Chỉ là đồ ăn thôi, anh đừng chê nhé.”

Thấy Bàn Sảnh đang xách mấy túi to, Cá Mập vội đỡ lấy: “Nhóc khách sáo quá, mang quà từ xa về cho anh có mệt không?”

“Anh Cá Mập, em còn chưa chính thức cảm ơn anh.” Cố Minh Tịch lại cười, “Giới thiệu với anh đây là người bạn thân từ nhỏ đến giờ của em tên Bàn Sảnh mà đã có lần em kể với anh rồi đó. Bàn Bàn, đây là anh Cá Mập, lát nữa anh sẽ giới thiệu Sò và Hậu cho em, các anh ấy đối xử với anh rất tốt.”

Bàn Sảnh chớp mắt nhìn Cá Mập, khẽ cất tiếng chào: “Em chào anh Cá Mập.”

“Bàn – Sảnh.” Cá Mập rít một hơi thuốc rồi nói: “Nhóc, có phải đây chính là Cua mà cậu kể không?”

Cố Minh Tịch liền nhoèn miệng cười, gật gù đáp: “Vâng, chính là cô ấy.”

Cá Mập cười giòn: “Ui chao, đúng là có duyên thật đó, mọi người đều là đồ hải sản. Cô bé đừng nhìn anh bằng ánh mắt dử dãn thế, Cá Mập không ăn Cua vì Cua có vỏ cứng, khó nuốt lắm.”

Sau cả một buổi chiều đóng đô ở quán net, Sò và Hậu khoác vai nhau đến chỗ làm, vừa thấy Cố Minh Tịch liền vui vẻ nhảy chân sáo về phía này. Thấy Cố Minh Tịch dẫn theo một cô gái, Sò cười khúc khích hỏi Bàn Sảnh: “Cua nhỏ, em là bạn gái của Cố Minh Tịch hả?”

Cả Cố Minh Tịch và Bàn Sảnh đều đồng dục trả lời: “Không đâu!”

Sò gãi đầu gãi tai, đỏ mặt nói: “Ờ... Anh tên là Cát Tiểu Tráng, năm nay mười chín, cao một mét bảy mươi tư, nặng sáu mươi kg, anh học trường nghề chuyên ngành cơ giới, đã thi qua mấy môn rồi. Cua nhỏ, tui mình làm bạn nhé!”

Cố Minh Tịch và Bàng Sánh: “...”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Một Bức Thư Tình

Cố Minh Tịch và Bàn Sánh ở lại ăn tối ở quán của Cá Mập. Đang trong dịp nghỉ Tết nên đa phần công nhân tỉnh lẻ vẫn chưa tới làm việc vì vậy khu vĩa xường Trọng Cơ tương đối điều hiu. Quán nướng vắng khách, Cá Mập liền gọi Hàu và Sò cùng tới ăn chung bàn với Cố Minh Tịch và Bàn Sánh.

Nghe nói Bàn Sánh thích ăn thịt, Cá Mập đích thân nướng cho cô rất nhiều thịt dê xiên, cánh gà, sườn dê. Bàn Sánh ăn nhiều đến thỏa thích, hai tay dính đầy dầu mỡ. Được ăn ngon, lòng cảnh giác đối với Cá Mập, Hàu và Sò của Bàn Sánh dần biến mất. Cô có thể nhận ra họ thực lòng đối xử rất tốt với Cố Minh Tịch.

Từ đầu đến cuối Sò luôn rất đổi ân cần với Bàn Sánh, quan tâm hỏi cô có muốn ăn cái này, uống cái kia không. Lần đầu tiên trong đời được một người khác giới chăm sóc tận tình đến thế, Bàn Sánh không khỏi xấu hổ, đỏ mặt không biết nên ứng phó thế nào.

Cố Minh Tịch nhận ra tất cả mọi chuyện. Thế rồi cậu đã hành động một cách vô cùng đáng ngạc nhiên.

Cậu bảo Bàn Sánh dứt cho mình ăn.

Không dám tin vào tai mình, Bàn Sánh khẽ nói: “Anh tự ăn đi. Ra ngoài đường còn đòi em dứt cho à?”

Cố Minh Tịch nghiêm túc nói: “Mấy cái xiên nướng kia nhiều dầu lắm, anh không muốn bẩn chân.”

Nghĩ thấy cũng có lý, Bàn Sảnh không đôi co nữa, lặng lẽ đút cho Cố Minh Tịch hết món này đến món kia.

Cô gỡ thịt dê ra khỏi xiên gỗ cho vào bát rồi dùng đũa gắp đến bên miệng Cố Minh Tịch, tay trái còn đỡ dưới cằm cậu, nói: “Há miệng ra nào.”

Cố Minh Tịch ngoan ngoãn há miệng ngậm miếng thịt. Bàn Sảnh dùng khăn lau miệng cho cậu, Cố Minh Tịch bèn mỉm cười với cô, ánh mắt dịu dàng như nước.

Cảnh tượng đó thực sự khiến Hàu nổ mắt, còn bạn Cát Tiểu Tráng thì vô cùng phẫn nộ: “Tiểu Cố, anh hiểu cảm giác của chú. Lần đầu tiên anh rẽ anh về nhà người yêu ăn cơm, anh còn rắc hạt tiêu vào bát cơm của anh ấy. Nhưng bây giờ quan hệ của hai anh em rất tốt. Anh tin rằng một ngày không xa chú sẽ chấp nhận người em rể này!”

Cá Mập bưng một đĩa thịt nữa lên, vỗ mạnh vào gáy Sò đánh bốp một tiếng, “Nói nhăng nói cuội gì vậy! Cua mới có mấy tuổi đầu chứ! Người ta còn phải học đại học ở Thượng Hải!”

Bàn Sảnh không dám nói chuyện với Sò và cứ bám lấy Cố Minh Tịch. Trước khi hai người ra về, Sò nhét vào tay cô một tờ giấy, bảo đó là số điện thoại di động và QQ của mình. Cậu ta xin cách liên lạc với Bàn Sảnh, cô đỏ mặt đáp: “Em không có điện thoại di động, cũng không có số QQ.”

Sò nói: “Cuối tuần anh sẽ ra quán net tạo cho em một tài khoản QQ. Sau này chúng ta có thể chat với nhau qua mạng!”

Nghe thấy vậy, sau khi về đến khu tập thể kim khí, Cố Minh Tịch liền bảo Bàn Sảnh vào phòng mình. Sau khi tạo cho cô một tài khoản QQ, cậu liền add hai người là bạn bè.

Bàng Sánh rất tò mò với QQ thấy ảnh đại diện của Cố Minh Tịch là một chú chuột, nickname là: Mr. Ostrich, bèn hỏi: “Nghĩa là gì?”

“Anh tuổi chuột mà.”

“Em hỏi từ tiếng Anh này cơ!”

“Quý ông Đà Điểu.” Cố Minh Tịch nhoẻn miệng cười, “Em đã quên những lời anh tự giới thiệu về mình trong buổi tập quân sự rồi sao?”

“Không quên, chỉ là em không biết từ này thôi.” Bàng Sánh nhìn lại nickname của cậu một lần nữa rồi thầm ghi nhớ từ này. Rồi cô bắt đầu thấy đau đầu vì không biết nên lấy nickname là gì.

Nghĩ tới lời nói của Cá Mập, Bàng Sánh vỗ đầu: “Hay là em lấy tên Quý cô Cua nhỉ?”

Cố Minh Tịch cười nói: “Được đó.”

Cậu sửa lại nickname cho cô rồi đặt ảnh đại diện là một chú nghé, sau đó dùng ngón chân gõ bàn phím nhập vào khung trống hai từ tiếng Anh: “Miss Crab.”

Bàng Sánh móc tờ giấy Sò đưa cho mình trong túi quần ra, nói với Cố Minh Tịch: “Anh add cả anh Sò là bạn cho em với.”

Cố Minh Tịch lẳng lặng làm việc đó cho cô. Sau khi Bàng Sánh vui vẻ về nhà mình, Cố Minh Tịch liền tức tốc đăng nhập vào tài khoản QQ của cô, đưa Sò vào blacklist.

Vậy là Bàng Sánh đã có được số QQ đầu tiên trong đời mình bằng cách đó. Chỉ có điều trong danh sách bạn bè chỉ có một mình Mr. Đà Điểu mà thôi.

Sau khi trở lại trường học, mặc dù Bằng Sánh đã nhất quyết không chịu đến nhà Cố Minh Tịch làm bài tập, nhưng cậu không cho cô cơ hội từ chối. Cô không đến, cậu liền vác cặp sang nhà cô.

Đến cả một người tuềnh toàng như Bằng Thủy Sinh cũng nhận ra tấm lòng đặc biệt của Cố Minh Tịch dành cho con gái mình. Kim Ái Hoa thầm thấy lo lắng, mặc dù không thể không thừa nhận Cố Minh Tịch là một cậu bé rất tốt nhưng cơ thể cậu thực sự khiến chị không thể yên tâm. Hiện giờ hai đứa trẻ còn nhỏ, Cố Minh Tịch cũng biết cư xử đúng mực nhưng sau này khi lên đại học, sống xa nhà, mọi chuyện đều khó mà nói trước được.

Khi đề cập chuyện này với Bằng Thủy Sinh, chồng chị rít một hơi thuốc rồi nói: “Sau này Sánh Sánh yêu ai anh chỉ có ba điều kiện: một là người đó phải yêu nó, đối xử tốt với nó. Hai là Sánh Sánh cũng phải yêu người ta. Ba là người con trai phải có chí tiến thủ. Đây là ba điều kiện cơ bản nhất, nếu không đáp ứng được một trong ba điều này, anh sẽ không đồng ý. Nếu đáp ứng được cả ba điều này thì những vấn đề khác sẽ chẳng có gì.”

Kim Ái Hoa hỏi: “Vậy nếu là Cố Minh Tịch thì sao? Anh không ngại nó bị mất hai cánh tay ư?”

“Chẳng lẽ sau này Cố Minh Tịch không thể lấy vợ?” Bằng Thủy Sinh nói: “Nếu bố mẹ nào cũng nghĩ như em thì những đứa trẻ tàn tật cứ lên núi mà đi tu luôn cho xong. Bà xã, em cũng thấy mà, mặc dù không có tay nhưng tương lai Minh Tịch rất rộng mở.”

Kim Ái Hoa không vui: “Em chỉ muốn Sánh Sánh lấy được một người chồng khỏe mạnh, được người ta yêu thương, chiều chuộng, chăm sóc, che chở, em không muốn Sánh Sánh phải chăm sóc người ta cả đời.”

Bằng Thủy Sinh chau mày, “Ồ, Minh Tịch đâu cần người khác chăm bẵm này nọ gì đâu? Chẳng lẽ Minh Tịch chiều chuộng Sánh Sánh còn chưa

đủ hay sao?”

Kim Ái Hoa nổi giận, “Anh có ý gì hả Bàn Thủy Sinh? Anh đã coi Cổ Minh Tịch là con rể rồi đấy à?”

Thấy vợ nổi giận, Bàn Thủy Sinh vội vàng xoa dịu, “Anh chỉ so sánh thế thôi. Với lại em xem cách con gái chúng ta đối xử với Minh Tịch đi, em thấy nó có nghĩ đến vấn đề này một chút nào không?”

Đúng vậy, cả thế giới đều biết Cổ Minh Tịch thích Bàn Sánh, chỉ có bản thân Bàn Sánh là không biết.

Học kỳ này, Bàn Sánh nhận ra Tạ Ích đã thay đổi.

Trường Nhất Trung cũng có quy định chuyển lớp. Sau kỳ thi cuối học kỳ một, một vài học sinh trong hai lớp chọn của ban Tự nhiên và ban Xã hội do không theo kịp nhịp độ học hành ở mức độ cao mà điểm thi giảm sút một cách trầm trọng, sau khi có được sự đồng thuận từ phía gia đình, các học sinh này sẽ bị chuyển sang các lớp bình thường. Tương tự, cũng có một vài học sinh đứng đầu các lớp thường được chuyển tới lớp chọn nếu giành được điểm số cao.

Tạ Ích có vẻ rất quan tâm tới quy định này. Cậu bắt đầu hăng say học tập, ngay cả thói quen hàng ngày đi tập bóng bàn cũng bị giảm thành một tuần hai buổi. Cậu nói với Bàn Sánh là thậm chí cậu còn xin bố mời gia sư cho mình, toàn là những thầy cô giáo trước đây giảng dạy tại các trường cấp ba trọng điểm giờ đã nghỉ hưu. Mục tiêu của Tạ Ích là được chuyển vào lớp chọn sau học kỳ này.

Bàn Sánh không biết động cơ của Tạ Ích là gì, chẳng lẽ cậu muốn thi đỗ một trường đại học thuộc loại tốt nhất?

Một hôm sau giờ tan học, Bàn Sánh lên tầng bốn tìm Cổ Minh Tịch. Đứng ngoài lớp học, cô nhìn thấy cậu đang dựa lưng vào ghế, dùng hai

chân thu dọn sách vở cho vào cặp, xong xuôi liền đứng dậy, khom lưng dùng bả vai bên phải đeo quai cặp.

Bàng Sánh ngơ ngác nhìn chuỗi hành động này của Cố Minh Tịch. Trước đây khi còn ngồi cạnh cậu, Bàng Sánh sẽ ra tay giúp đỡ, hai người đã phối hợp vô cùng ăn ý từ lâu. Thế rồi cô nhìn thấy Tiêu Úc Tĩnh đứng trước mặt Cố Minh Tịch đeo cặp sách lên giúp cậu, còn kéo hai tay áo trống không bị kẹt vào quai cặp của Cố Minh Tịch ra ngoài.

Bàng Sánh bĩu môi rồi quay người dựa lên bức tường, không nhìn vào trong đó nữa.

Cố Minh Tịch và Tiêu Úc Tĩnh sóng vai rời khỏi lớp học. Nhìn thấy Bàng Sánh, Tiêu Úc Tĩnh nhoèn miệng cười với cô rồi chào tạm biệt và đi xuống cầu thang. Bàng Sánh đi cùng Cố Minh Tịch, hai người chẳng nói chuyện gì với nhau. Vừa ra khỏi khu giảng đường thì một nữ sinh bất ngờ xuất hiện ngay trước mắt hai người.

Cô ấy sở hữu một gương mặt xinh như búp bê, đỏ bừng như trái táo, rụt rè đi tới trước mặt Cố Minh Tịch. Bàng Sánh ngơ ngác nhìn về phía sau thì thấy có mấy người khác cũng đang đứng trong góc ngó ra ngoài.

Cô gái chấp hai tay sau lưng, sau khi đứng vững trước mặt Cố Minh Tịch liền lấy ra một phong thư màu hồng, đưa cho Cố Minh Tịch bằng hai tay: “Em là La Hinh học lớp 10A4, có cái này gửi cho anh.”

Một tiếng nổ vang rền xuất hiện trong đầu Bàng Sánh, ôi trời ơi! Chuyện gì thế này? Tò tình ư? Tò tình như trong truyện tranh đó sao? Tế bào nhiều chuyện trong người cô bắt đầu rục rịch, trong lúc đợi Cố Minh Tịch phản ứng lại, Bàng Sánh còn hồi hộp hơn cậu.

“Xin lỗi...” Cố Minh Tịch chỉ đứng im một chỗ, cất tiếng nói: “Bây giờ anh vẫn chưa suy nghĩ đến những chuyện này.”

La Hình ngược lên nhìn cậu, mắt hoe đỏ: “Anh ơi anh cứ đọc thư rồi hãy trả lời em, được không?”

Vẻ nghiêm túc lộ rõ hơn trên mặt Cố Minh Tịch, cậu nói: “Xin lỗi, anh không có tay nên không thể nhận thư của em được.”

Rõ ràng La Hình không ngờ cậu lại trả lời mình như vậy, chỉ biết bần thần đứng im tại chỗ, quên cả thu tay về. Bỗng nhiên một cánh tay khác vươn ra, cầm phong thư trên tay La Hình. Nhìn Bànng Sảnh bằng ánh mắt ngờ ngàng, Cố Minh Tịch thấy cô cười khúc khích nói với La Hình: “Để chị nhận thay anh ấy, yên tâm, chị đảm bảo sẽ bắt anh ấy phải đọc.”

La Hình nhìn Bànng Sảnh bằng ánh mắt phức tạp, hàm răng nghiến chặt lại, cuối cùng đành nói: “Cảm ơn chị.”

Nói đoạn cô liền chạy bán sống bán chết, mấy cô nàng đứng lấp ló trong góc cũng hối hả chạy theo, vừa chạy vừa quay lại nhìn phía sau.

Cố Minh Tịch nhìn Bànng Sảnh bằng ánh mắt sâu sa rồi hỏi: “Em đang làm gì vậy?”

“Em có làm gì đâu.” Bànng Sảnh giơ cao phong thư trên tay trước mặt cậu, “Người ta viết thư cho anh, em chỉ cầm hộ anh thôi.”

“Ai kêu em cầm hộ anh?” Mặc dù có phần không vui nhưng Cố Minh Tịch vẫn không nặng lời quở trách Bànng Sảnh, cậu quay người đi tiếp: “Đi nào, về thôi.”

Nhìn bóng lưng cậu, sự tò mò dành cho bức thư kia ngày càng mãnh liệt hơn trong lòng Bànng Sảnh, cô đuổi theo cậu, hỏi: “AnLý Hàm không xem cô gái kia viết gì à?”

“Không.”

“Chẳng lẽ anh không hề quan tâm một chút nào sao?”

“Ừ.”

“...” Bàn Sảnh nói: “Hay em xem cho anh nhé?”

Miệng vừa nói, tay đã xé phong bì.

Hành động đó thực sự khiến Cố Minh Tịch rất giận, liền quát Bàn Sảnh: “Bàn Sảnh!”

Bàn Sảnh giật mình, phong thư đã bị cô mở ra. Thấy Cố Minh Tịch tức giận trợn mắt với mình, cô cũng sợ, lại thấy buồn bực, thế rồi bất ngờ cầm bức thư chạy ra sân thể dục.

Cố Minh Tịch không dự đoán được là Bàn Sảnh sẽ chạy nên cũng cố giơ đuổi theo, nhưng cặp sách vẫn đang nằm trên đôi vai khuyết tật vì vậy hễ chạy là cặp sách lại rơi xuống. Cậu không thể không dừng chân để chỉnh lại, sau đó quyết định đeo cặp bằng một bên vai, tiếp tục đuổi theo Bàn Sảnh.

Bàn Sảnh nhanh như chớp đã chạy phắt lên khán đài bằng xi măng của sân thể dục, hỗn hển bước lên trên vài bậc, cô ném cặp sách xuống rồi vội vã lấy bức thư ra khỏi phong bì, mở ra đánh xoẹt một cái rồi đồng dục đọc: “Chào anh, Cố Minh Tịch!”

Cặp sách của Cố Minh Tịch cũng đã bị ném xuống, cậu sai chân thật rộng bước nhanh lên khán đài, chạy về phía Bàn Sảnh. Trong khi cô thì vẫn đang đọc: “Anh không biết em là ai nên đầu thư em sẽ tự giới thiệu về mình. Em là La Hinh học lớp 10A4, năm nay mười sáu tuổi...”

Cố Minh Tịch áp sát vào người Bàn Sảnh nhưng vẫn không thể cướp được lá thư từ tay cô. Bàn Sảnh cố tình giơ thư lên cao rồi hướng mặt lên

trời cao giọng đọc, lại né trái né phải để tránh Cố Minh Tịch. Vậy nên kể cả có đuổi kịp cô thì Cố Minh Tịch cũng không có cách nào lấy được thư.

“Anh à, lần đầu tiên em gặp anh là ở hội trường lễ trao giải Đoàn viên ưu tú trong khu vực diễn ra vào đầu tháng năm năm ngoái. Biết anh học ở Nhất Trung, em đã dũng cảm đăng ký nguyện vọng vào Nhất Trung. Em muốn được ở bên anh... Này, đừng có huých em như vậy!”

Bàng Sảnh nhảy lên cao hơn để tránh khỏi Cố Minh Tịch. Thấy tình thế nguy hiểm, Cố Minh Tịch không dám bắt ép Bàng Sảnh nữa, song thấy cô đọc to bức thư lên như thế, cậu lại không chịu nổi.

“Sau nửa năm học cùng trường với anh, không biết đã bao nhiêu lần em nấp trong góc khuất lén lút nhìn theo anh. Trái tim không thể chịu giầy vò thêm được nữa, em muốn nói cho anh biết rằng anh ơi, Cố Minh Tịch ơi, em... Này!”

Cố Minh Tịch dùng sức của cơ thể dồn Bàng Sảnh vào một góc của khán đài rồi nhanh chóng bước lên một bậc cao hơn, há miệng ngậm lấy bức thư đang nằm trên tay cô.

Bàng Sảnh dùng tay giành lại theo phản xạ, lúc Cố Minh Tịch quay đầu đi thì miệng lại không ngậm chặt, thế là tờ giấy mỏng manh liền duyên dáng rơi xuống dưới. Đúng lúc một cơn gió thổi qua cuốn tờ giấy xuống khán đài rồi hạ cánh vào một vũng nước.

Bàng Sảnh và Cố Minh Tịch đều đứng trên khán đài, gương mặt nhìn tờ giấy viết thư màu hồng có in hình hồ nước bị ướt đẫm trong vũng nước bẩn đen sì một cách nhanh chóng, chắc có vớt lên cũng chẳng còn nhìn thấy gì được nữa.

Bàng Sảnh cầm chặt phong bì không trong tay, cúi đầu thật thấp: “Em xin lỗi anh, Cố Minh Tịch!”

Cố Minh Tịch mím môi lại thật chặt. Cậu nhìn cô chăm chăm, mặt tái đi: “Bàng Sánh, em quá đáng thật đấy!”

Bàng Sánh biết mình làm vậy là không đúng, cô cũng không hiểu tại sao vừa nãy bản thân lại mất kiểm soát như vậy. Cô muốn xem lá thư đó nên đã ỷ vào sự nuông chiều của Cố Minh Tịch với mình mà to gan làm thế, cứ nghĩ là cậu sẽ không giận.

Nhưng cuối cùng cậu vẫn giận, Bàng Sánh chỉ biết xấu hổ nói: “Xin lỗi anh, em sai rồi. Lần sau em sẽ không làm vậy nữa.”

Cơn giận của Cố Minh Tịch thật sự không nhỏ. Đúng là cậu ghét hành động của Bàng Sánh khi cô đã bắt nạt mình vì mình không có tay như vậy. Mặc dù biết cô chỉ đùa chứ không có ác ý nhưng hành vi tự ý bóc thư khi chưa có sự cho phép của cậu đã khiến Cố Minh Tịch vừa buồn vừa thất vọng.

Cậu quay người đi xuống khán đài, Bàng Sánh nhìn theo bóng cậu. Giờ đang là đầu tháng tư, đã qua mùa đông nên cậu chỉ mặc một chiếc áo khoác thể thao mỏng. Bậc thang rất cao nên cứ mỗi bước đi lại khiến hai tay áo trống không dịch chuyển rất mạnh bên người Cố Minh Tịch.

Bàng Sánh đuổi theo kéo áo cậu từ phía sau: “Cố Minh Tịch!”

Cố Minh Tịch dừng bước nhưng không quay lại.

Chỉ có hai người đứng trên khán đài trống trải, làn gió nhẹ nhàng mơn man hai má. Bàng Sánh đặt ánh mắt lên mái tóc phất phơ của Cố Minh Tịch rồi lên tiếng giải thích bằng giọng điệu rụt rè: “Cố Minh Tịch, em biết em sai thật rồi.”

Cậu vẫn không quay lại. Biết mình thực sự đã làm cậu giận, chẳng hiểu sao trong lòng Bàng Sánh lại thoáng hốt hoảng. Cô khẽ cắn môi, quyết định nói thật: “Cố Minh Tịch, em biết anh đã thích một người, đồng thời

trong lòng em cũng có một người nhưng không hiểu sao khi biết có một người con gái khác thích anh, em lại...”

Cố Minh Tịch ngoái lại nhìn cô với đôi mắt đen láy, cậu hỏi: “Em lại làm sao?”

Bàng Sánh mím môi, giọng nói thật khẽ: “Em lại thấy không vui.”

Một tia sáng nhỏ bé thoáng vụt lên trong mắt Cố Minh Tịch. Bàng Sánh cúi đầu thật thấp, chậm rãi nói: “Đôi lúc em cảm thấy anh không giới thiệu cô gái học cùng lớp vẽ tranh kia thực ra cũng tốt. Biết đâu sau khi được anh giới thiệu, em lại không thích người ta thì sao? Đến lúc ấy có khi hai bọn em còn cãi nhau làm anh thêm khó xử.”

Cô lại ngược lên nhìn cậu: “Cố Minh Tịch, anh là người bạn thân thiết nhất của em, em ghét những cô gái nói thích anh một cách dễ dàng chỉ vì anh đẹp trai hay anh học giỏi. Em hy vọng người mà anh thích có thể nhận ra vẻ đẹp tâm hồn của anh, rồi hiểu được anh và cũng thích anh. Em biết anh là người thế nào, em biết nếu anh thích một cô gái thì chắc chắn là phải thích cô ấy rất nhiều. Em chỉ không hiểu tại sao cô gái mà anh thích lại không thích anh chứ? Rõ ràng anh tốt như vậy, anh xem, anh còn được một cô gái lớp mười viết thư tỏ tình, vì vậy tại sao cái cô kia lại không thích anh?”

Nhìn thẳng vào mắt Bàng Sánh, Cố Minh Tịch nói: “Bàng Bàng, em cũng là con gái, vậy tại sao em biết anh như tốt thế mà lại không thích anh?”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Hai Kiêu “Thích”

Cố Minh Tịch hỏi: “Bàng Bàng, em cũng là con gái, vậy tại sao em biết anh như tốt thế mà lại không thích anh?”

Sau khi nghe thấy câu hỏi đó, phản ứng đầu tiên trong đầu Bàng Sánh là: ai bảo em không thích anh?

Cô là con gái, là một người con gái không mấy nhạy cảm và không đủ tinh tế, nhiều lúc cô chỉ là một kẻ thần kinh thô, một cây gỗ mục. Nhưng như thế không có nghĩa là cô ngu ngốc.

Bàng Sánh đã từng nghi ngờ tình cảm của Cố Minh Tịch dành cho mình, không biết đã bao nhiêu người hỏi có phải Cố Minh Tịch thích cô hay không? Hồi cấp hai tất cả đều gán ghép hai người là một đôi. Lên lớp mười, đến cả Trịnh Xảo Xảo không hề quen biết Cố Minh Tịch cũng có lần hỏi Bàng Sánh quan hệ giữa cô với Cố Minh Tịch là thế nào.

Quan hệ giữa cô và Cố Minh Tịch là thế nào?

Là hàng xóm, là anh em, là bạn cùng lớp, là bạn bè, là bạn nối khố...

Là một người khiến đối phương có thể thoải mái chia sẻ tất cả bí mật. Cậu thích một cô gái, cô thích một chàng trai, hai người trao đổi bí mật trong lòng nhau và giữ bí mật cho người kia.

Cố Minh Tịch sắp mười tám tuổi, đã là một chàng trai sức dài vai rộng và sở hữu gương mặt tuấn tú khi đứng trước mặt Bàng Sánh. Cậu có đôi

mắt rất đẹp, con người đen láy, mắt sâu thăm thẳm như có thể nhìn thẳng vào lòng cô.

Bàng Sánh cũng sắp mười bảy tuổi, từ lâu đã không còn là con bé khờ khạo không biết gì ngày xưa nữa. Vậy nhưng khi đối diện với câu hỏi kia của Cố Minh Tịch, cô lại không biết phải trả lời như thế nào.

Câu hỏi đó có ý gì? Cố Minh Tịch tỏ tình với cô chẳng?! Sao có thể như vậy được!?

Bàng Sánh suy nghĩ rất lâu rồi mới sắp xếp lại ngôn từ của mình, nói ra những lời từ tận đáy lòng: “Em thích anh chứ Cố Minh Tịch, chỉ là đó không phải là kiểu thích kia. Anh là người vô cùng, vô cùng tốt, là người bạn quan trọng nhất, là người anh trai thân thiết nhất của em. Nhưng anh cũng biết đó, em đã thích Tạ Ích từ lâu rồi, em chỉ nói điều này cho một mình anh biết, cũng không hề có ý định nói với cậu ấy. Và chuyện anh nói là anh thích cô gái kia em cũng chưa bao giờ tiết lộ với bất kỳ người nào. Cố Minh Tịch, mặc dù anh thích cô gái kia nhưng em tin là anh cũng thích em, chỉ có điều hai kiểu thích đó không giống nhau mà thôi.”

Cố Minh Tịch nhìn cô một lát, nét mặt Bàng Sánh vừa nghiêm túc lại vừa căng thẳng. Cuối cùng cậu hơi nhắm mắt lại, khẽ cười rồi nói: “Đúng vậy, hai kiểu không giống nhau. Anh chỉ nói đùa với em chút thôi, ai bảo vừa nãy em giật thư của anh.”

Bàng Sánh nở nụ cười nhẹ nhõm, vỗ ngực nói: “Làm em sợ chết đi được. Anh không giận chứ? Vừa rồi là lỗi của em, sau này em sẽ không như vậy nữa.”

Cố Minh Tịch lắc đầu, cười bảo: “Anh không giận nữa. Đi về thôi.”

Vừa quay đi, luồng sáng rực rỡ trong mắt cậu lập tức ảm đạm dần, nụ cười tự chế giấu bản thân xuất hiện bên môi. Mất mười mấy năm trời mà cuối cùng lại chỉ được cấp thẻ người tốt, thẻ anh trai, thẻ bạn bè...

Bàng Sánh và Cố Minh Tịch cùng đi xuống khán đài. Lúc vừa ra khỏi cổng trường thì có người gọi tên Cố Minh Tịch.

“Minh Tịch.”

Cả Cố Minh Tịch lẫn Bàng Sánh đều quay lại nhìn. Cố Quốc Tường đang đứng bên cạnh chiếc xe hơi, dõi mắt nhìn hai đứa trẻ.

Đã mấy tháng nay Cố Minh Tịch không gặp bố, từ sau khi dọn về khu tập thể kim khí cùng Lý Hàm, cậu chưa được gặp Cố Quốc Tường lần nào. Lần gặp nhau này khiến tâm trạng cậu hết sức phức tạp.

Cố Quốc Tường đi về phía Cố Minh Tịch, nhìn cậu hồi lâu rồi đưa tay kiểm tra chiếc áo khoác trên người cậu, nói: “Mấy ngày nay nhiệt độ chênh lệch rất lớn, con mặc như vậy có lạnh không?”

“Không ạ.” Cố Minh Tịch khẽ đáp.

Cố Quốc Tường đưa mắt nhìn thoáng qua Bàng Sánh, hai đứa trẻ không ai chào anh ta, ánh mắt nhìn anh ta cũng không lấy gì làm thân thiện nhưng Cố Quốc Tường không để bụng, chỉ nói: “Minh Tịch con có rảnh không? Bố muốn ăn bữa cơm với con. Đã lâu rồi bố con mình không nói chuyện.”

Bàng Sánh nhìn Cố Minh Tịch, không biết liệu cậu có đồng ý hay không. Cố Minh Tịch suy nghĩ một lúc rồi nói với Bàng Sánh: “Bàng Bàng em về trước đi, nói với mẹ anh là anh đi ăn với bố rồi lát nữa sẽ về.”

Bàng Sánh gật đầu: “Vâng.”

Nói xong cô chẳng buồn liếc nhìn Cố Quốc Tường lấy một cái đã quay người đi về phía trạm xe bus.

Nhìn bóng dáng Bàn Sánh, lại nhìn con trai mình, Cố Quốc Tường hỏi: “Con với Sánh Sánh đang hẹn hò đấy à?”

Đúng là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa, Cố Minh Tịch đen mặt, đồng dục nói: “Không ạ.”

Cố Quốc Tường xách cặp sách trên lưng Cố Minh Tịch, mở cửa xe cho cậu và nói: “Lên xe nào, bố con mình tìm chỗ nào đó ngồi một lúc.”

Bàn Sánh trở về một mình, gõ cửa nhà số 502 rồi kể lại sự việc cho Lý Hàm nghe. Lý Hàm vẫn giữ thái độ bình thản, cuối cùng chị chỉ nói: “Bác hiểu rồi, cảm ơn cháu, Sánh Sánh!”

Bàn Sánh chuyển lời xong mới về nhà mình, lòng dạ cô rối bời vì chuyện xảy ra ở khán đài sân thể dục vừa rồi. Lại một lần nữa cô nghĩ đến câu hỏi của Cố Minh Tịch, cuối cùng kết luận là chắc chắn Cố Minh Tịch chỉ nói đùa với mình mà thôi.

Cậu sao có thể thích cô được chứ? Không phải, không phải, chắc là cậu có thích cô vì nếu không thích thì cậu đã chẳng tốt với cô đến thế. Nhưng đó nhiều khả năng là kiểu thích của anh trai dành cho em gái, họ lớn lên bên nhau nên cậu mới nuông chiều cô, rộng lượng với cô và nhân nhượng cho cô như thế dù Bàn Sánh có làm gì với mình Cố Minh Tịch cũng không nổi giận vậy.

Còn thích theo kiểu hai người yêu nhau thì không như vậy, Bàn Sánh nhớ đến tình cảm mình dành cho Tạ Ích. Cô lục trên giá sách để tìm ra cuốn nhật ký mình viết hồi học lớp bảy, lật vài tờ thì tìm được một trang nhật ký năm xưa.

Bây giờ xem lại vết tích năm xưa, vừa nắn nót lại vừa trẻ con. Đọc những câu từ hồi đó mới thấy ngây ngô làm sao, thật hận vì không thể tự bóp chết mình...

Mình nghĩ là mình đã thích Tạ Ích rồi.

Có những khi cậu ấy thật ngẫu, nhiều khi lại rất đáng yêu, tựa như nhân vật Tamahome vậy, là chàng trai đặc biệt và đẹp trai nhất ở trường mình. Không chỉ có vậy, điểm thi của cậu ấy cũng rất cao, thậm chí còn học giỏi hơn cả Cố Minh Tịch nhưng Tạ Ích đâu có như Cố Minh Tịch cả ngày chỉ biết ngồi ở lớp đọc sách với làm bài... Tạ Ích thích đánh bóng bàn, thích đá bóng, chơi game, còn biết kéo đàn violon rất hay. Đúng là khó hiểu thật, tại sao cậu ấy suốt ngày chơi bời lêu lổng mà vẫn học giỏi thế chứ?

Vương Đình Đình nói với mình là Khâu Lệ Na thích Tạ Ích, Triệu Lâm thích Tạ Ích, Hạ Lam và Chương Úy cũng thích Tạ Ích. Mình thường thấy mấy bạn đó lảng vảng xung quanh Tạ Ích, nói chuyện với cậu ấy. Mỗi lúc như thế mình lại thấy rất buồn. Vì ngồi cạnh Cố Minh Tịch nên mình không có cơ hội được nói chuyện với Tạ Ích. Đám con trai trong lớp thật đáng ghét, suốt ngày cứ gán ghép mình với Cố Minh Tịch, không biết có phải Tạ Ích cũng nghĩ là mình thích Cố Minh Tịch không nhỉ? Tạ Ích ơi, tớ thích cậu mà! Haiz... không biết cậu thích mẫu người như thế nào nhỉ, liệu cậu có thích tớ không?

Đóng cuốn sổ nhật ký lại, Bàn Sánh xấu hổ đến mức mặt mũi đỏ bừng bừng, cô nằm lên giường cuộn mình trong chăn.

Đã nhiều năm cô không còn viết nhật ký nữa. Những tâm sự hồi còn nhỏ đã bị cô viết rõ ràng trên giấy như thế đấy, bây giờ xem lại đến bản thân còn thấy nổi cả da gà. Tuy nhiên những lời lẽ trong cuốn nhật ký lại khiến cô có một suy nghĩ khác. Nhớ tới bức thư tình La Hình viết cho Cố Minh Tịch vào lúc cuối giờ học hôm nay, không thể phủ nhận đây là một hành động khờ dại nhưng cũng là một việc hết sức dũng cảm. Ít nhất cũng cho Cố Minh Tịch biết là có một cô gái tên La Hình đang dành tình cảm cho cậu.

Cái sự “thích” kia sẽ không còn trống rỗng nữa.

Bàng Sánh đứng trước gương đánh giá chính mình. Cô chia mái tóc thường buộc đuôi ngựa của mình thành hai nửa, để tóc dài xõa trên vai. Cô gái trong gương mảnh mai duyên dáng, sở hữu một gương mặt vừa trẻ trung vừa trắng trẻo. Bàng Sánh ôm mặt thể hiện vài biểu cảm đáng yêu, tự đứng lại thấy hình như mình đẹp hơn một chút.

Bao năm qua danh sách các cô gái thích Tạ Ích chưa bao giờ dừng lại, thường xuyên có những bạn nữ từ các lớp, các khối khác nhau mang quà, đưa thư tình cho Tạ Ích nhưng Tạ Ích xưa nay chưa bao giờ có bạn gái.

Cậu là bạn với cả nam và nữ nên kể cả có từ chối lời tỏ tình của con gái thì cũng chẳng bao giờ đoạn tuyệt quan hệ với người ta. Chẳng có cô gái nào trong đội bóng bàn thích Tạ Ích trở mặt với cậu sau khi bị từ chối cả.

Một suy nghĩ thấp thoáng hiển hiện trong đầu Bàng Sánh. Cô đã học lớp mười một rồi, chỉ còn một năm nữa là tốt nghiệp cấp ba. Nếu như thời trung học của cô chấm dứt bằng một tình yêu thầm lặng như vậy thì có đáng tiếc lắm không?

Cố Minh Tịch trở về vào lúc tám giờ rưỡi. Cậu không về nhà mình mà đến gõ cửa nhà Bàng Sánh, sau đó vào phòng ngồi lên giường cô.

“Cố Minh Tịch, anh sao vậy?” Nhận ra sự khác thường của cậu, Bàng Sánh ngồi bên cạnh quan tâm hỏi han.

Cố Minh Tịch cúi đầu không trả lời.

Bàng Sánh lại hỏi: “Bố anh nói gì với anh à?”

“Bàng Bàng...” Cậu khẽ lên tiếng, “Đừng hỏi anh được không? Anh không muốn về nhà nên hãy để anh ở phòng em một lát nhé?”

Cậu đã nói thế nên Bàng Sảnh cũng không gặng hỏi nữa. Cô ngồi sát về phía cậu hơn, dựa lên người Cố Minh Tịch rồi đưa tay khẽ ôm lấy cơ thể đó.

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Mr Đà Điều Của Tôi

Cố Minh Tịch không cho Bàn Sảnh biết Cố Quốc Tường đã nói chuyện gì với cậu. Cậu không thể nói ra thành lời, bởi lẽ chuyện đó thực sự quá nhục nhã.

Cậu để mặc bản thân trốn tránh trong căn phòng nhỏ của Bàn Sảnh, hưởng thụ cái ôm và sự quan tâm trong im lặng của cô. Dù biết là cái ôm này hoàn toàn không liên quan đến tình yêu, trong lòng Cố Minh Tịch vẫn ngọt như đường.

Lúc Bàn Sảnh buông tay khỏi cơ thể cậu, cả hai đều thấy xấu hổ. Cố Minh Tịch ngồi thẳng lưng dậy rồi nói: “Anh về đây.”

Bàn Sảnh tiễn cậu ra tận cửa, nói: “Nếu có chuyện gì không vui, anh cứ nói với em nhé.”

Cố Minh Tịch quay lại nhìn cô rồi khẽ gật đầu.

Lúc cậu về nhà Lý Hàm đang giặt quần áo. Thấy con trai mở cửa đi vào, chị không hỏi han gì, chỉ nói: “Về rồi hả?”

“Vâng.” Cố Minh Tịch đeo cặp về phòng mình, “Mẹ, con đi làm bài đây.”

Lý Hàm thờ ơ đáp: “Ừ, làm xong thì đi ngủ sớm, đừng có làm đến tận đêm khuya đấy.”

Về phòng Cố Minh Tịch lắc người để cặp sách rơi xuống đất. Cậu ngồi trên ghế, dùng hai chân mở cặp ra rồi dùng ngón chân kẹp một phong bì rất dày ra ngoài.

Trong phong bì có mười nghìn tệ, Cố Quốc Tường nói đây là tiền tiêu vặt của cậu. Lúc đó hai bố con đang ăn cơm với nhau, Cố Quốc Tường nói: “Minh Tịch, không có bố ở bên cạnh, con muốn ăn gì, chơi gì thì tự mua về dùng. Con lớn rồi, bố không thể chăm sóc cho con được mãi, con phải biết cách tự lo cho bản thân.”

Rồi chẳng màng đến sự phản đối của cậu, Cố Quốc Tường đã nhét tiền vào cặp sách Cố Minh Tịch.

Mục đích anh ta tìm đến là muốn nhờ Cố Minh Tịch khuyên Lý Hàm giúp.

Đó là một chuyện xảy ra ngoài sức tưởng tượng.

Câu mở đầu được Cố Quốc Tường sử dụng là: “Minh Tịch, con có muốn bố về nhà không?”

Muốn chứ, dĩ nhiên là muốn rồi.

Cố Minh Tịch biết bố mẹ mình có tình cảm với nhau, cậu cũng biết cơ thể tàn tật bất ngờ của mình đã tạo thành một đả kích rất lớn đối với Cố Quốc Tường. Mười mấy năm đã qua nhưng Cố Quốc Tường vẫn chưa thể phục hồi tâm lý sau đả kích đó. Vết rạn nứt trong mối quan hệ của hai vợ chồng không khỏi có liên quan đến sự cố khiến cậu tàn tật.

Cố Minh Tịch chỉ cúi đầu, dùng ngón chân kẹp đũa tập trung ăn cơm. Sau khi nghe thấy câu hỏi của Cố Quốc Tường, cậu ngược lên nhìn bố mình rồi hỏi: “Bố có muốn về nhà không ạ?”

Cố Quốc Tường châm một liều thuốc rồi tháo kính đặt xuống mặt bàn. Anh ta hướng ánh mắt nhìn Cố Minh Tịch thật kỹ, cậu đã lớn rồi, gương mặt toát lên vẻ thông minh lanh lợi, còn cao hơn cả mình. Cố Quốc Tường dùng tay bóp trán rồi nói: “Dĩ nhiên là bố muốn về nhà, bố cũng không nỡ xa hai mẹ con. Nhưng bây giờ... Bố mong con giúp bố một việc, đó là về khuyên mẹ con. Chỉ cần mẹ con chịu đồng ý, từ giờ trở đi bố sẽ mãi ở bên hai người, chuyện xảy ra trước đây chúng ta hãy quên hết đi và đừng bao giờ nhắc đến nữa.”

Cố Minh Tịch nghi hoặc hỏi: “Việc gì ạ?”

Và sau đó Cố Quốc Tường đã cho Cố Minh Tịch biết về kế hoạch của mình.

Anh ta quyết định sinh thêm một đứa con nữa, bất kể là con trai hay con gái, sau khi đứa trẻ ra đời, anh ta sẽ cho mẹ đứa trẻ một món tiền, người phụ nữ đó đã hứa là sẽ không bao giờ quay về thăm con mình. Cố Quốc Tường nói sẽ đưa đứa bé đó về nhà để mình và Lý Hàm cùng nuôi dưỡng. Đứa trẻ trên danh nghĩa sẽ là con ruột của Cố Quốc Tường và Lý Hàm vì vợ chồng họ được sinh hai con. Chỉ cần có đứa trẻ này, từ giờ trở đi Cố Quốc Tường sẽ không bao giờ tái phạm sai lầm này một lần nào nữa.

Anh ta sẽ về nhà, sẽ dành toàn tâm toàn ý đối xử tốt với vợ con, không bao giờ có bất cứ tâm tư nào khác nữa.

Là một cậu bé đang trưởng thành, xưa nay Cố Minh Tịch luôn là người biết điều. Cậu hiểu mình không có lập trường để đưa ra quyết định thay cho Lý Hàm, thậm chí trong thâm tâm cậu còn muốn bố mẹ có thể làm lành với nhau và có được một người con khỏe mạnh. Thế nhưng khi nghe Cố Quốc Tường nói ra những lời này, trái tim cậu vẫn không khỏi lạnh lẽo.

Không ngờ Cố Quốc Tường lại ngang nhiên cho rằng Lý Hàm sẽ đồng ý nuôi dạy đứa trẻ của anh ta và một người phụ nữ khác, đơn giản chỉ để

chồng mình về nhà. Cố Quốc Tường cho rằng giữa hai vợ chồng vẫn còn tình cảm nên sau khi có được một đứa con khỏe mạnh có thể kế thừa huyết thống của mình, mọi chuyện đều có thể bắt đầu lại từ đầu, bỏ qua tất cả những chuyện không vui đã qua. Có lẽ tư tưởng nam quyền đang chiếm cứ tâm trí anh ta, Cố Minh Tịch nhận ra cha mình chẳng may cảm thấy hối hận chút nào, vẫn nói năng chậm rãi, câu từ rõ ràng lưu loát, hình như còn cho rằng đây là một biện pháp vừa hoàn hảo lại hợp lý.

Cố Minh Tịch hỏi: “Tại sao bố lại tìm con? Tại sao bố không trực tiếp tìm mẹ?”

“Trước đây đã có lần bố nói với mẹ con nhưng mẹ con không đồng ý.” Dường như Cố Quốc Tường không thể hiểu được sự cố chấp của Lý Hàm: “Bố nói với mẹ con là chắc chắn đứa trẻ sẽ ra đời, cho dù ai là mẹ đẻ, bố cũng nhất định phải sinh một đứa nữa. Nếu mẹ con có thể chấp nhận đứa trẻ đó thì gia đình bốn người chúng ta sẽ sống vui vẻ hạnh phúc bên nhau. Bố sẽ không tệ bạc với con, sau này con tìm việc, tìm người yêu, lấy vợ cần nhà riêng bố đều sẽ dốc toàn lực. Con là con trai của Cố Quốc Tường, không đời nào bố để con sống khổ cực. Nhưng nếu mẹ con không thể chấp nhận lời đề nghị của bố, vậy bố mẹ cũng chỉ còn cách ly hôn. Đối với bố, với mẹ và với cả con nữa, ly hôn đều chẳng mang lại bất cứ lợi ích nào cả! Nhất là với con, Minh Tịch, bố mẹ đã nói chuyện với nhau, dù mẹ con không nghĩ cho bản thân thì cũng phải nghĩ cho con. Xa bố, tương lai của con sẽ ra sao?”

Nghe xong những lời này, Cố Minh Tịch chỉ đáp lại Cố Quốc Tường một câu: “Bố, con xin lỗi những chuyện này bố vẫn nên nói thẳng với mẹ thì hơn. Con tôn trọng ý kiến của mẹ, nếu mẹ đồng ý con sẽ không nhiều lời, còn nếu mẹ không đồng ý, con tuyệt đối sẽ không khuyên nhủ.”

Nghe câu trả lời đó của cậu, Cố Quốc Tường không nói gì thêm nữa. Ăn cơm xong, anh ta lái xe đưa Cố Minh Tịch về khu tập thể kim khí. Sau

khi Cố Minh Tịch xuống xe, Cố Quốc Tường bước xuống đeo cặp giúp cậu rồi hỏi: “Dạo này học hành có vất vả lắm không?”

Cố Minh Tịch đáp: “Cũng bình thường ạ.”

“Cuối kỳ trước con xếp thứ mấy?”

Cố Minh Tịch cúi gằm mặt: “Con xếp thứ mười hai.”

“Sao lại kém đi nhiều vậy?!” Cố Quốc Tường thở dài một hơi, nhìn khuôn mặt tuấn tú của đứa con trai trẻ tuổi, anh ta bất giác đưa tay xoa đầu cậu: “Năm sau là thi đại học rồi, con phải cố lên!”

Cố Minh Tịch gật đầu. Vô tình Cố Quốc Tường lại liếc mắt nhìn qua hai bên tay áo trống không buông thõng bên người Cố Minh Tịch, như bị đau mắt, anh ta quay phắt đầu đi.

“Bố đi đây, nếu hai mẹ con có việc gì cứ gọi điện cho bố.” Nói xong anh ta lên xe.

Cố Minh Tịch đứng bên đường, nhìn chiếc xe của bố vội vã hòa vào dòng xe cộ trên phố rồi nhanh chóng biến mất không còn hình bóng.

Cậu chợt nhận ra có lẽ bố mình sẽ không bao giờ về nhà nữa.

2002 là năm diễn ra World Cup, giải đấu năm nay được diễn ra tại Nhật Bản và Hàn Quốc, đội Trung Quốc lại được lọt vào vòng chung kết. Đối với fan hâm mộ bóng đá, vừa được xem những trận đấu mà không cần thức đêm vừa được chứng kiến đội nhà thi đấu quả là một bữa ăn thịnh soạn ngàn năm mới có một lần.

World Cup khai mạc vào ngày ba mươi mốt tháng năm, học kỳ hai còn lâu mới kết thúc, các học sinh cuối cấp bận ôn thi đại học không có thời

gian xem đá bóng nhưng lớp mười một thì lại không chăm chỉ đến mức này.

Trong lúc tập đánh bóng bàn ở nhà thi đấu, Bàn Sánh vô cùng xao nhãng, tầm mắt cô cứ hướng mãi về Tạ Ích đứng cách đó không xa. Tạ Ích mặc đồng phục màu trắng của đội bóng đá quốc gia Trung Quốc, mặc dù các cầu thủ quốc gia thi đấu không ra gì nhưng đồng phục lại rất đẹp. Bộ đồ trên người Tạ Ích trắng phau như tuyết, tôn lên gương mặt đẹp như tranh của cậu, càng thêm vẻ tuấn tú vô địch.

Trịnh Xảo Xảo ném mấy trái bóng bàn vào gáy Bàn Sánh: “Đừng nhìn nữa! Mắt sắp rơi ra rồi kìa!”

Bàn Sánh vui vẻ chạy đi nhặt bóng rồi quay lại vui vẻ kéo tay Trịnh Xảo Xảo, khẽ thủ thỉ: “Tạ Ích hôm nay đẹp trai nhỉ?”

“Tạ Ích ngày nào chẳng đẹp trai.” Trịnh Xảo Xảo hất vọt ra bên ngoài, “À, Cố Minh Tịch nhà cậu cũng đẹp trai không kém.”

Bàn Sánh cười khúc khích, “Đúng rồi, Cố Minh Tịch nhà tớ cũng là một handsome boy mà.”

Trong lúc đợi Bàn Sánh tập đánh bóng bàn xong để cùng nhau về nhà, Cố Minh Tịch cúi đầu thật thấp tập trung học thuộc lòng tiếng Anh. Trịnh Xảo Xảo thực sự khâm phục cậu, quay sang nhìn vẻ mặt vô tri vô giác của Bàn Sánh, cô nàng nghiêng răng nói: “Đúng là có phúc mà không biết hưởng!”

Bàn Sánh không hiểu: “Cậu nói gì thế?”

“Tớ nói cậu trong bát có thịt nạc không ăn lại chăm chăm nhìn vào miếng thịt mỡ trong nồi.”

Bàng Sánh nhìn cô bạn gái bằng ánh mắt khó hiểu, “Cậu nói gì vậy, sao tớ nghe mà không hiểu?”

Trịnh Xảo Xảo chẳng buồn đáp lời cô nữa.

Mọi người tập bóng bàn xong thì Tạ Ích ra ngoài sân thu dọn đồ đạc, Bàng Sánh đứng gần Cố Minh Tịch giúp cậu cất sách tiếng Anh vào cặp. Thấy hai người, Tạ Ích bèn đi về phía này, nói với Bàng Sánh: “Này Cua, tối thứ bảy tuần này có trận Trung Quốc gặp Brasil, cậu qua nhà tớ xem nhé?”

Bàng Sánh ngần ra, lắp bắp hỏi: “Mấy... Mấy giờ? Có... có những ai?”

Tạ Ích đọc tên mấy người bạn cùng lớp cả nam lẫn nữ rồi nói: “Tám rưỡi tối nhé.”

Bàng Sánh vui lắm, vừa định gật đầu thì Cố Minh Tịch cất tiếng: “Muộn quá, xem hết trận cũng gần mười một giờ, con gái về nhà muộn quá không an toàn!”

Bàng Sánh cảm thấy cậu nói cũng có lý nên không khỏi phân vân, Tạ Ích liền bảo: “Vậy cậu cũng đi đi, Cố Minh Tịch. Xem hết trận tớ sẽ nhờ lái xe nhà tớ đưa các cậu về, cậu và Cua ở cùng một khu đúng không?”

Cố Minh Tịch nhìn Tạ Ích bằng ánh mắt ngạc nhiên, lúc này Tạ Ích đã đeo cặp lên vai và nói: “Quyết định thế nhé, Cua biết đường, nhớ đến sớm một chút, tớ sẽ tổ chức tiệc nướng ở sân nhà tớ, ăn no rồi mới có sức xem đá bóng được!”

Nói xong cậu không quên nháy mắt với Bàng Sánh, quay chìa khóa xe trên ngón tay vui vẻ chạy đi.

Nhìn Cố Minh Tịch, Bàng Sánh hỏi: “Anh có đi không?”

Cố Minh Tịch hỏi lại: “Em có muốn đi không?”

Bàng Sánh đỏ mặt: “Hỏi – thưa.”

Cố Minh Tịch nói: “Thế thì để anh đi với em, em về nhà một mình buổi tối anh không yên tâm.”

Bàng Sánh liền mỉm cười, “Em biết là Cố Minh Tịch tốt nhất mà!”

Chiều thứ bảy, đứng trước một giường ngổn ngang quần áo, Bàng Sánh vẫn chìm đắm trong trạng thái hưng phấn.

Đôi khi cô nghĩ có phải bản thân cũng có chút đặc biệt với Tạ Ích?

Đầu tiên cô học cùng trường từ cấp một lên cấp hai rồi đến cấp ba với cậu. Cấp hai cùng lớp ba năm, lớp mười một lại cùng lớp một năm. Chỉ cần như vậy đã đủ để Bàng Sánh là người có thời gian dài nhất trong số tất cả các cô gái quanh Tạ Ích rồi.

Sau đó Tạ Ích là người dạy cô đánh bóng bàn, còn rủ Bàng Sánh vào đội tuyển. Hồi cấp hai, mỗi khi Tạ Ích là người khởi xướng phong trào nào đó vào cuối tuần như trượt tuyết, chơi game ở khu trò chơi, leo núi... đều rủ Bàng Sánh cùng tham gia. Lên cấp ba, thậm chí cậu còn mời cô đến nhà mình chơi.

Cuối cùng là những bí mật nhỏ mà chỉ có Tạ Ích và Bàng Sánh mới biết.

Lần đầu tiên là cô nói rằng thích nghe cậu chơi violon. Vốn dĩ không có ý định tham gia hội diễn văn nghệ nhưng cuối cùng đã Tạ Ích quyết định lên sân khấu vì Bàng Sánh.

Lần thứ hai là ở triển lãm truyện tranh Thượng Hải, Tạ Ích nhiệt tình dẫn Bàng Sánh đi gặp các tác giả manga, còn nhờ họ ký tên cho Bàng

Sảnh. Lúc hai người chụp ảnh, cậu còn khoác vai cô.

Lần thứ ba là vì Cố Minh Tịch, Tạ Ích đã giúp Bàn Sảnh theo dõi Cố Minh Tịch đi vào quán nướng Cá Mập rồi mới quay về trường đón cô. Tối hôm đó, vì giận Cố Minh Tịch mà Bàn Sảnh đã òa khóc trước mặt Tạ Ích. Cậu chu đáo đưa cô về rồi an ủi nói cô cứ yên tâm, Cố Minh Tịch ngày xưa chắc chắn sẽ trở lại.

Sau đó Cố Minh Tịch thực sự trở lại như trước, vì chuyện đó mà Bàn Sảnh cảm thấy mối quan hệ giữa mình và Tạ Ích đã lên đến một trình độ khác biệt nào đó. Sau khi được học cùng lớp, hai người ngày càng có nhiều chuyện để nói, cậu cũng kể hết cho cô nghe những lần cãi nhau với Tiêu Úc Tĩnh trong lúc luyện đàn.

Bàn Sảnh trở lại bối tung tú quần áo của mình lên, lấy ra chiếc váy liền đẹp nhất với đuôi váy hoa nhí trắng tinh, bên làn váy còn may hình lá sen. Cô mặc vào rồi đứng trước gương, quay một vòng, nghĩ xem nếu đứng trước mặt Tạ Ích với dáng vẻ này, liệu mình có được coi là xinh đẹp trong sáng hay không?

Thay quần áo xong Bàn Sảnh rời khỏi nhà cùng Cố Minh Tịch. Trên đường đi tới trạm xe bus, cô hỏi: “Này, hôm nay em có xinh không?”

Cố Minh Tịch liếc nhìn cô rồi gật đầu: “Xinh.”

Bàn Sảnh mím môi cười khúc khích rồi đánh bạo kể cho Cố Minh Tịch nghe kế hoạch của mình.

Cô nói: “Cố Minh Tịch này, em định tỏ tình với Tạ Ích!”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Hiệu Ứng Cánh Bướm

Cố Minh Tịch sững người.

Bàng Sánh đi tiếp vài bước mới quay lại nhìn cậu, “Sao vậy?”

Cố Minh Tịch hỏi: “Em định tỏ tình như thế nào?”

“Thì nói với cậu ấy là tớ thích cậu thôi.” Bàng Sánh cười, “Dù sao câu nói tương tự thế cũng đã được bao nhiêu cô gái nói trước rồi nên có thêm em cũng chẳng sao.”

Cô vui vẻ trở lại bên cạnh Cố Minh Tịch, ngửa mặt lên nói: “Đợt thi giữa học kỳ Tạ Ích điểm cao nhất lớp em nên em nghĩ có khả năng kỳ sau có thể cậu ấy sẽ được điều chuyển sang lớp anh. Đến lúc ấy em sẽ không còn học cùng lớp với cậu ấy nữa, vả lại học sinh lớp mười hai không cần phải đến câu lạc bộ tập bóng bàn nữa là em và cậu ấy sẽ không có cơ hội gặp mặt nhau, kể cả có bị cậu ấy từ chối, em cũng không việc gì phải xấu hổ. Em chỉ nghĩ đã thích cậu ấy suốt bao năm qua, dù sao cũng phải giành công bằng về cho mình chứ.”

Cố Minh Tịch cúi đầu suy nghĩ rồi nói: “Mặc dù Tạ Ích đã nghe rất nhiều lần nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên em nói ra.”

“Hả?” Bàng Sánh ngơ ngác hỏi, “Nói gì?”

“Nói ‘tớ thích cậu’.”

“À, đúng rồi.” Cuối cùng mặt Bàn Sảnh cũng đỏ bừng như trái cà chín, vội vàng xòe hai tay che kín mặt, “Hừ Cố Minh Tịch, anh thật đáng ghét, anh nói thế làm em hồi hộp lắm!”

Vậy hãy từ bỏ ý định đó đi, cậu thầm nghĩ.

Họ đứng trên vỉa hè, thỉnh thoảng có người đi bộ hay xe cộ băng qua. Năng gay gắt làm mồ hôi chảy xuôi từ trán Cố Minh Tịch xuống hai má cậu. Bỗng nhiên cậu nghe thấy Bàn Sảnh nói: “Hay là... Cố Minh Tịch, anh có thể tập cho em được không?”

Cậu nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu: “Tập?”

“Đúng vậy. Em sẽ coi anh là Tạ Ích rồi mang những lời em định thổ lộ với cậu ấy nói cho anh nghe trước.” Bàn Sảnh xấu hổ nói, “Thực ra ở nhà em đã luyện tập trước gương vài lần nhưng dù sao đứng trước mặt người thật vẫn hồi hộp hơn...”

Bất ngờ cậu cắt ngang lời cô: “Được.”

“Hả?”

“Anh nói là được, anh sẽ tập cho em.” Trên môi Cố Minh Tịch là nụ cười hiền hòa, giọng nói vừa thật lòng lại không mất đi vẻ hóm hỉnh, thật thật giả giả làm Bàn Sảnh không sao đoán định được. Cậu nói: “Dù thế nào cũng đã có con gái từng tỏ tình trước mặt anh nên chắc chắn anh có kinh nghiệm hơn em.”

Câu nói đó của cậu lại làm Bàn Sảnh lui bước, “Ồ! Không được, chắc chắn anh sẽ cười em thối mũi.”

Cậu cất giọng dịu dàng, “Anh không cười em. Anh có thể hướng dẫn cho em biết con trai thích nghe những lời như thế nào.”

“Thật không?” Bàn Sảnh nhìn cậu với ánh mắt đầy do dự, “Bây giờ? Tại đây?”

Cố Minh Tịch gật đầu, “Đúng vậy. Bây giờ. Tại đây!”

Bàn Sảnh lại che mặt, “Thôi, kỳ cục lắm!”

“Là em khởi xướng trước mà.” Cố Minh Tịch hạ giọng nói, “Nếu thấy kỳ cục, em có thể nhắm mắt lại.”

Bàn Sảnh nhìn cậu một lát rồi sau đó, cô thực sự nhắm mắt lại.

Cô đứng trước mặt Cố Minh Tịch, mặc bộ váy liền hoa nhí, trên lưng là chiếc cặp sách vải bạt, đi đôi dép xăng đan màu trắng. Mái tóc dài được cô búi sau gáy và được cố định bằng một chiếc đũa coi như trâm cài, rõ ràng, cách ăn mặc này đã được đầu tư bằng nhiều công sức.

Nhìn gương mặt đỏ bừng của Bàn Sảnh, lớp mồ hôi mỏng trên sống mũi cô như lấp lánh dưới ánh nắng, cậu nghe thấy Bàn Sảnh lí nhí cất lời: “Tạ Ích, có chuyện này tớ muốn nói với cậu...”

“Haha.” Cố Minh Tịch tự nhiên bật cười thành tiếng. Bàn Sảnh lập tức choàng mở to đôi mắt trừng cậu, tay không quen véo lên lưng cậu: “Anh đã hứa là không cười mà! Anh vừa cười em đó!”

Cố Minh Tịch lẩn tránh, luôn miệng xin tha: “Xin lỗi, xin lỗi. Em tạm thời đổi tên đi được không, nếu không anh sẽ cười đến cuối luôn đó.”

“Đổi tên?” Bàn Sảnh nói: “Nhưng vốn dĩ em định nói với Tạ Ích mà.”

“Vậy em đừng nói tên nữa.”

“Như thế kỳ lắm!”

“Hay là em dùng tên anh tập tạm?” Cố Minh Tịch thử thăm dò, “Rồi đến lúc đó đổi tên đi là được.”

“...” Bànng Sảnh bĩu môi nhìn cậu một lúc rồi cuối cùng cũng nhắm mắt lại, cô phải chuẩn bị rất lâu mới chậm rãi lên tiếng: “Có chuyện này em muốn cho anh biết... Cố Minh Tịch, em thích anh.”

Ừm. Bànng Sảnh, anh cũng thích em.

Cứ thế Bànng Sảnh nhắm mắt đứng trước mặt Cố Minh Tịch, bình thản và tập trung nói ra những lời cô muốn nói với một người con trai khác. Rấy nhiều những ký ức ngây ngô, không chỉ ngọt ngào mà còn chua xót đó cô đều trải qua cùng Cố Minh Tịch.

Trên đường xe cộ đông đúc, tiếng còi ô tô thỉnh thoảng lại lọt vào tai họ, khi băng qua, những người đi đường đều quay lại liếc nhìn hai tay áo của Cố Minh Tịch. Chàng trai đó mặc áo phông ngắn tay, vóc người cao ráo, bả vai rộng và một đôi chân dài nhưng lại không có cánh tay. Cậu thật giống như một gốc cây vững vàng cao lớn, đứng trước mặt cô gái trẻ, nhìn hàng lông mi thật dài đang hấp háy của cô, lắng nghe những câu chuyện cô ấp ủ trong lòng.

“Từ cấp một em đã chú ý đến anh. Năm nào anh cũng biểu diễn tiết mục chơi đàn violon trên sân khấu, mặc những bộ đồ Tây vừa đẹp vừa ngầu. Từ khi đó em đã thấy anh thật đặc biệt.”

Anh bắt đầu thích em từ khi nào nhỉ? Anh không còn nhớ rõ nữa. Anh chỉ biết cho dù chúng ta ngồi bên nhau hàng ngày, cùng đi học cùng tan học, anh vẫn không hề thấy chán. Anh thích được ở bên cạnh em, muốn được nhìn thấy em từng giây từng phút, có em bên cạnh lòng anh mới yên bình. Khi em hỏi anh có phải em làm gì cũng sẽ nhận được sự bao dung của anh hay không, đó là lần đầu tiên anh biết thì ra vào một thời điểm nào đó mà anh không biết, em đã thấy chán anh rồi.

“Hồi cấp hai em được học cùng lớp với anh, anh không biết khi đó em vui thế nào đâu. Anh giành được vị trí nhất khối, anh tài giỏi như vậy khiến em còn thấy hãnh diện hơn chính bản thân anh. Sau đó em được chuyển đến ngồi trước mặt anh, anh bắt đầu dạy em chơi bóng bàn. Đối với em, những điều đó như xảy ra trong mơ vậy.”

Sáng hôm mẹ bị sảy thai, anh tới trường một mình, lúc quay lại và nhìn thấy em, anh cũng có cảm giác như đang mơ vậy. Em đứng đó mỉm cười với anh, đó là lần đầu tiên sau một thời gian dài em không cười với anh. Anh vẫn nhớ bộ đồ em mặc hôm ấy, là một chiếc váy liền màu tím nhạt, người thì nhỏ thó mà đeo cái cặp rất to. Mặc dù chuyện của bố mẹ làm anh thấy buồn nhưng chỉ cần nhìn thấy nụ cười của em là anh như không còn sợ gì nữa. Anh biết Bằng Bằng của anh lại trở về bên mình rồi. Anh nghĩ mình phải cố gắng hơn nữa. Trên nhiều phương diện anh không thể so với người khác nhưng anh có thể cố gắng học tập, đồng thời cũng giúp em học tốt hơn. Bố anh từng nói học tập là con đường công bằng nhất để một đứa trẻ gia cảnh bần hàn có thể thay đổi cuộc đời mình, bản thân bố anh cũng chính là một ví dụ rất thành công. Vì vậy anh nghĩ nếu lớn lên muốn dành một điều gì đó cho em, vậy thì anh phải học thật giỏi ngay từ bây giờ.

“Anh còn nhớ triển lãm tranh mùa hè năm đó không, để có thể được đi Thượng Hải gặp anh, em đã phải giao hẹn với bố là phải nằm trong top 10 trong kỳ thi cuối năm. Sau đó em thực sự đã làm được. Được gặp anh ở Thượng Hải, được đi chơi cùng anh, em vui mừng khôn xiết. Những tấm ảnh chụp cùng anh và cả các bức tranh được các họa sỹ đó ký tên, em đều giữ gìn cẩn thận!”

Chỉ cần là điều em mong ước, anh sẽ bằng lòng dốc hết sức lực giúp em thực hiện. Em muốn đi Thượng Hải, anh sẽ đi cùng em; em quyết tâm thi vào cấp ba trọng điểm, anh giúp em phụ đạo; em muốn đi đánh bóng bàn cùng Tạ Ích, anh sẽ để em đi, tuyệt đối không làm em vướng chân; em học

hành sa sút, anh chuyển về làm hàng xóm của em, thề nhất định sẽ khiến thành tích của em tiến bộ trở lại. Em nói em thích Thượng Hải, muốn thi vào Phúc Đán, điều đó thực sự hơi khó. Nhưng anh nghĩ chỉ cần hai ta cùng cố gắng, chúng ta sẽ cùng thi đại học ở Thượng Hải, chắc vẫn có thể chọn được một trường thật tốt.

“Được học cùng trường cấp ba với anh, lại còn cùng lớp, em cảm thấy đó là duyên phận của bọn mình. Tạ Ích... Cố Minh Tịch, có lẽ năm sau chúng ta sẽ không còn được học cùng lớp nữa, nhưng bây giờ anh chăm học như vậy, em cũng vẫn cố gắng không ngừng nghỉ, em không biết tương lai anh muốn thi vào một trường đại học như thế nào, có lẽ sau này chúng ta sẽ không liên lạc với nhau nữa, nhưng lúc này, em muốn nói cho anh biết tấm lòng mình...”

Biến cố đang xảy đến với gia đình anh. Kể từ ngày anh mất hai cánh tay, “gia đình” đằng sau anh đã bắt đầu từ từ tan vỡ. Bàng Bàng, em biết không, điều anh không muốn nhất là em sẽ cho rằng mình có trách nhiệm với sự tàn tật của anh. Trước đây chưa bao giờ chúng ta nhắc đến chuyện này. Nhưng tết âm lịch năm ngoái, lúc anh bị ốm, em đã xin lỗi anh vì sự cố này. Mặc dù anh đã nói là tha lỗi cho em nhưng thú thật là anh thực sự, thực sự chưa bao giờ trách em cả.

Khi đó chúng ta vẫn còn nhỏ dại, chẳng hiểu biết gì. Mặc dù sự cố ngoài ý muốn đó làm thay đổi cả cuộc đời anh nhưng anh chẳng hề cảm thấy tương lai mình có gì tối tăm. Thực ra anh cũng chẳng có ý tưởng gì quá vĩ đại, chỉ hy vọng bằng sự nỗ lực của mình, anh có thể tự xây dựng cho mình một sự nghiệp nhỏ rồi cùng người anh yêu vun đắp nên một gia đình, sinh một đứa con và bình yên sống cuộc đời hạnh phúc mà thôi.

Anh hy vọng người đó là em nhưng không hy vọng xa vời rằng người đó chắc chắn phải là em, bởi vì đời người chưa đựng bao biến cố. Chỉ cần một con bướm ở rừng mưa nhiệt đới Nam Mỹ vỗ cánh vài lần là có thể tạo

nên một cơn lốc xoáy ở bang Texas, Mỹ vào hai tuần sau. Vì thế anh muốn nói với em là mọi chuyện không thể gượng ép.

Em lớn rồi, anh sẽ không cố chấp cứ phải mãi mãi bên em nữa. Dĩ nhiên anh vẫn bầu bạn với em như xưa, vẫn vui vẻ làm bạn cùng em lâu dài. Chỉ là anh nghĩ nếu một ngày nào đó, anh nhận ra em không còn cần người bạn này ở bên nữa, khi mà em đã có được cuộc sống của riêng mình, an tin rằng mình sẽ có thể can tâm tình nguyện mà rời xa em.

“Tạ... Hừ, ghét thật... Cố Minh Tịch, em rất thích anh.”

Bàng Bàng yêu quý của anh, cô gái anh luôn kề bên và cũng luôn kề bên anh, anh cũng rất thích em!

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Đường Thẳng Hay Vòng Tròn

Bàng Sánh mở mắt, ngược lên nhìn người con trai đối diện với vẻ ngại ngùng, nói: “Em nói xong rồi.”

“Ừ.” Cố Minh Tịch gật đầu, “Anh nghe thấy rồi.”

“Nói vậy được không?”

“Hơi dài dòng.” Cố Minh Tịch đáp, “Thực ra em chỉ cần nói cho cậu ấy biết là em thích cậu ấy thôi.”

“Đơn giản vậy thôi hả?”

“Đúng rồi.”

Bàng Sánh gãi đầu, “Nhưng em đã thích cậu ấy từ lâu lắm rồi, em muốn cho cậu ấy biết đây không phải hứng thú nhất thời.”

“Yên tâm, anh sẽ không gạt em đâu.” Cố Minh Tịch nói đầy chân thành, “Có những lời không cần thiết phải nói ra mà người khác vẫn có thể cảm nhận được.”

Bàng Sánh đã hơi hiểu ra, cô gật đầu: “Có lý.” Lát sau cô hỏi cậu, “Cố Minh Tịch, bây giờ anh còn thích cô gái kia không?”

“...” Lại nữa! Mỗi lần cô tò mò nhắc đến chuyện của “cô gái kia” Cố Minh Tịch lại thấy đau đầu. Cậu hỏi: “Sao vậy?”

“Tuần nào anh cũng đi học vẽ mà, cô gái kia giờ còn học cùng lớp với anh không? Cô ấy là học sinh lớp mỹ thuật, lớp xã hội hay lớp tự nhiên? Đến giờ cô ấy vẫn chưa biết là anh thích cô ấy à?”

Cố Minh Tịch thoáng chau mày, “Rốt cuộc là em muốn hỏi gì?”

“Em muốn hỏi, ừm... Anh xem, đến em mà còn định tỏ tình với Tạ Ích, dù kết quả có ra sao cũng phải dũng cảm một phen.” Bàn Sảnh đưa tay ôm lấy vai Cố Minh Tịch, cùng cậu đi về phía trước. Cô hơi kiễng chân, vui vẻ ôm vai bá cổ cậu tung tăng nhảy nhót: “Cố Minh Tịch, có phải anh cũng nên dũng cảm một chút, thử tỏ tình với cô gái kia xem sao. Cho dù cô ấy có đáp lại anh thế nào thì anh cũng đã cố gắng rồi.”

Cố Minh Tịch nhoen miệng cười. Cậu không trả lời mà hỏi: “Bàn Bàn, nếu bị Tạ Ích từ chối, em thực sự sẽ không thấy buồn ư?”

“...” Bàn Sảnh nghiêm túc suy nghĩ rồi mới trả lời, “Chắc chắn là có buồn chứ. Nhưng nếu không thử một lần, em sợ mình sẽ hối hận.”

Cô đá hòn sỏi nhỏ trên đường, “Em cũng không hy vọng xa vời là Tạ Ích thích em, em chỉ muốn cho cậu ấy biết là em thích cậu ấy, thế thôi.”

Nghe cô nói vậy, Cố Minh Tịch hơi giật mình rồi cậu nói: “Có lẽ em đúng, dù sao cũng nên thử một lần.”

Hai người cùng bước lên xe bus thì cũng là lúc kết thúc đề tài này. Xe chạy đến con đường gần nhà Tạ Ích, lúc xuống xe, Cố Minh Tịch bảo Bàn Sảnh lấy tiền trong túi quần mình, nói với cô là phải mua chút hoa quả.

Bàn Sảnh có vẻ không hiểu cho lắm. Cố Minh Tịch liền giải thích là nếu đến nhà người khác chơi mà đi hai tay không là rất bất lịch sự.

Từ nhỏ đến lớn, cậu thường dạy cô những cách xử sự đúng mực và lễ phép.

Hai người mua một túi vải và một túi xoài, đi bộ khoảng mười phút trên con đường yên tĩnh là đến được khu nhà chỗ Tạ Ích.

Đó là một khu biệt thự cực kỳ sang trọng. Khi Bàn Sánh và Cố Minh Tịch xách theo hai túi hoa quả tìm được đến nhà cậu, Tạ Ích ra mở cửa cho hai người. Lúc này phòng khách nhà cậu đã tương đối náo nhiệt, khá nhiều bạn bè đã có mặt ở đó.

Điều khiến cả Bàn Sánh lẫn Cố Minh Tịch đều lấy làm ngạc nhiên là Tiêu Úc Tĩnh cũng có mặt.

Nhà Tạ Ích có một khoảnh sân nhỏ, cậu định tổ chức một bữa tiệc đồ nướng trên cỏ thật. Cậu đã chuẩn bị hai bếp nướng cùng rất nhiều đồ ăn. Đang là thời điểm cuối học kỳ, ai nấy đều bận học nên hiếm khi có cơ hội được xả hơi như thế này. Tranh thủ buổi xem đá bóng hôm nay, mọi người đều chơi cho thỏa thích, vừa ăn đồ nướng vừa nói chuyện rôm rả.

Những người đến xem bóng đá đa phần là học sinh lớp 11A7, có cả vài người bạn thân trong đội bóng bàn của Tạ Ích nên Tiêu Úc Tĩnh không có người quen.

Vừa vào cửa Bàn Sánh đã tới chào hỏi mấy cô bạn gái. Cố Minh Tịch không quen những người này nên dĩ nhiên sẽ tới gần chỗ Tiêu Úc Tĩnh.

“Hi, cậu cũng tới hả?” Tiêu Úc Tĩnh mỉm cười với cậu, cô không tò mò vì lý do gì cậu xuất hiện tại đây và cũng không có ý định giải thích cho sự có mặt của mình, cho dù trong mắt người ngoài, cô và Tạ Ích hoàn toàn không có bất cứ sự qua lại nào kể từ sau màn hợp tấu violon diễn ra nửa năm trước.

Tạ Ích nhiệt tình tiếp đãi mọi người, thấy Cố Minh Tịch và Tiêu Úc Tĩnh ngồi trong phòng khách nói chuyện liền tới gọi hai người: “Hai vị học sinh giỏi đừng có ngồi trong đó mãi nữa, mau ra sân ăn thôi.”

Tiêu Úc Tĩnh phóng tầm mắt nhìn ra khoảng sân bên ngoài rồi đứng dậy nói: “Cố Minh Tịch, ra ngoài ngồi đi.”

Cố Minh Tịch không phản đối liền cùng Tiêu Úc Tĩnh đi ra vườn. Đang ngồi đó nói chuyện với Trịnh Xảo Xảo thấy Cố Minh Tịch đi ra, Bàn Sảnh liền chạy tới chỗ cậu, khẽ hỏi: “Anh uống gì để em đi lấy cho?”

Cố Minh Tịch còn chưa lên tiếng thì Tạ Ích đã bưng một thùng đồ uống tới. Đồ uống được ướp lạnh trong đá, toàn là nước trái cây nhập khẩu và cà phê. Tạ Ích đưa cho Bàn Sảnh một chai nước chanh: “Này Cua, cậu muốn uống gì, ăn gì thì tự lấy. Cố Minh Tịch, tớ không khách sáo với cậu đâu, cứ tự nhiên nhé.”

Cố Minh Tịch mỉm cười đáp: “Ừ.”

Tạ Ích lại liếc nhìn Tiêu Úc Tĩnh, hỏi: “Còn cậu? Cậu uống gì?”

“Coca.” Giọng Tiêu Úc Tĩnh cứ đều đều chậm chậm. Bàn Sảnh hút một ngụm nước chanh rồi lén lút nhìn cô bạn. Tiêu Úc Tĩnh mặc một chiếc áo phông trắng, quần short jean, mái tóc cắt ngắn gọn gàng, đeo kính mắt tròn to, cơ thể gầy gò nhỏ nhắn nhưng các nét trên gương mặt lại rất thanh tú, đôi mắt to hiểu động.

Không hiểu sao Bàn Sảnh cứ có cảm giác Tạ Ích cư xử không được tốt lắm với Tiêu Úc Tĩnh, giọng cậu thoáng bực bội, nói: “Xin lỗi, không có coca.”

Tiêu Úc Tĩnh nhún vai: “Vậy thì nước lọc.”

Tạ Ích: “...”

Đám con trai ân cần nướng đồ ăn cho các bạn nữ. Tạ Ích tương đối thành thạo, cậu nướng cho Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch rất nhiều cánh gà, lạp xưởng, thịt xiên, tôm hồng... Không biết có gì nhầm lẫn không nhưng

Bàng Sánh lại có cảm giác hôm nay Tạ Ích đặc biệt quan tâm đến mình, ân cần và cực kỳ chu đáo. Được người ta săn sóc như vậy, trái tim cô không khỏi loạn nhịp.

Không thể trách Bàng Sánh cả nghĩ, nếu Tạ Ích ân cần với tất cả con gái thì không nói làm gì, đằng này Bàng Sánh xưa nay lúc nào cũng kè kè bên Cố Minh Tịch, Cố Minh Tịch lại đi cùng Tiêu Úc Tĩnh còn Tạ Ích thì luôn lạnh nhạt với Tiêu Úc Tĩnh, thỉnh thoảng nói chuyện với cô còn giọng khiêu khích.

Hình như Tiêu Úc Tĩnh chẳng hề để bụng, cô tự làm cho ăn cho mình: đứng cạnh bếp thịt ủ muối, sau đó lấy hai lát bánh mì trên bàn ăn, rán một quả trứng gà cho chín một nửa, rưới thêm chút sa lát, tự chuẩn bị một cái sandwich khá to cho mình.

Vừa ăn sandwich Tiêu Úc Tĩnh vừa chơi với hai chú chó golden nhà Tạ Ích.

“Nào, Bruno, bắt bóng đi!” Tiêu Úc Tĩnh ném quả bóng ra xa, Bruno và Bụng to liền chạy về phía trái bóng, hai con chó golden cùng nhào vào cướp bóng, cuối cùng Bụng to ngậm trái bóng trong miệng, vẫy đuôi quay lại chỗ Tiêu Úc Tĩnh.

“Wow, Bụng to giỏi ghê!” Tiêu Úc Tĩnh ngồi bệt xuống sàn, há miệng cắn một miếng sandwich thật to. Bruno và Bụng to cứ bám theo, chạy vòng tròn quanh Tiêu Úc Tĩnh. Cô xoa đầu chúng rồi nói: “Ngoan, đây là đồ ăn của chị, không phải của các em!”

Thấy hai chú chó đều tỏ rõ vẻ thèm thuồng, Bàng Sánh cầm một xiên Lạp xưởng nướng đi về phía Tiêu Úc Tĩnh, vui vẻ định cho hai chú chó golden ăn thì bị Tiêu Úc Tĩnh ngăn lại: “Cua! Đừng cho ăn! Giống chó này không được ăn những thức ăn như thế đâu!”

Bàng Sánh hơi xấu hổ, bèn nói: “Chó nhà chú tớ ăn được mà, bình thường toàn cho chó ăn xương, chó nào mà chẳng thích ăn thịt.”

Tiêu Úc Tĩnh nói: “Lạp xưởng này rất mặn, độ mặn trong thức ăn của Bruno và Bụng to vừa đủ rồi, cho chúng ăn lap xưởng sẽ làm gia tăng gánh nặng cho thận. Hơn nữa đối với giống chó golden, tốt nhất không nên để chúng quen ăn vặt, nhất là nhiều loại đồ ăn cho người không hợp với chó.”

Nghe cô ấy nói thế, Bàng Sánh đang đứng sững như trời trồng thì Tạ Ích ở gần đó lên tiếng: “Chó nhà tớ không sang như vậy đâu, ăn một miếng lap xưởng nhỏ chẳng sao cả.”

Được Tạ Ích nói đỡ, Bàng Sánh vô cùng cảm kích. Lúc này Tiêu Úc Tĩnh phải mông đứng dậy, nhìn Tạ Ích một cái thoáng qua rồi bình thản đáp: “Tùy cậu, dù sao cũng không phải chó nhà tớ, cứ coi như tớ nhiều chuyện đi.”

Nói xong cô liền quay lưng đi vào phòng khách xem tivi.

Tạ Ích vẫn đứng ngoài sân nhìn theo bóng Tiêu Úc Tĩnh, đôi lông mày rậm khê nhướng lên, lát sau mới cúi xuống kêu Bruno và Bụng to tới chỗ mình.

Cố Minh Tịch chứng kiến toàn bộ câu chuyện, Bàng Sánh hậm hực trở về vị trí bên cạnh cậu, khê nói: “Chẳng phải chó con đều thích ăn thịt sao? Lúc em cho con Vượng Vượng nhà ông Tăng ăn thịt xông khói, nó mừng rối rít cả lên.”

Cố Minh Tịch cũng hạ giọng: “Đấy là chó ta, giống chó nhà Tạ Ích cao cấp, đúng là không thể ăn uống bừa bãi được.”

“Vậy phải xử lý xiên lap xưởng này thế nào bây giờ, vứt đi à?” Trên tay Bàng Sánh vẫn cầm xiên lap xưởng kia, dầu ăn chảy từ xiên gỗ xuống tay cô. Cố Minh Tịch bèn nói: “Em ăn đi.”

“Không ăn nổi nữa.”

“VẬY... Em cho anh ăn đi.”

Dứt lời cậu há miệng ra thật, tâm trạng vốn có chút buồn bã của Bàn Sảnh lập tức phấn khởi hẳn lên. Cô nhin cười nhét lạp xường vào miệng cậu rồi mới nói: “Cố bụng to, có ngon không?”

Miệng đầy ứ thức ăn, Cố Minh Tịch vừa nhai vừa giận dữ lườm Bàn Sảnh một cái.

Buổi tối trong trận đấu giữa Trung Quốc và Brasil, không ngoài dự đoán, Trung Quốc bị Brasil dẫn trước 4-0. Mười mấy đứa trẻ ngồi chật ních phòng khách nhà Tạ Ích ăn bỏng uống nước ngọt ướp lạnh, không ngừng hô hào âm ỉ.

Giờ nghỉ giải lao giữa hai hiệp, Tiêu Úc Tĩnh nói với Tạ Ích: “Tớ về trước kẻo lát nữa không có xe bus.”

Tạ Ích liền vội vã đứng dậy: “Để tớ tiễn cậu.”

“Không cần, bây giờ vẫn còn sớm, tớ tự đi cũng được.” Cả ánh mắt lẫn giọng nói của Tiêu Úc Tĩnh đều vô cùng quyết đoán, Tạ Ích chỉ biết giương mắt nhìn cô ấy. Tiêu Úc Tĩnh nhanh chóng thu dọn ba lô của mình, chào tạm biệt mọi người rồi ra về.

Tiêu Úc Tĩnh vừa đi, các học sinh của lớp 11A7 đã reo hò âm ỉ, tụi con trai chất vấn Tạ Ích, hỏi cậu tại sao Tiêu Úc Tĩnh lại có mặt tại đây?

“Mẹ khiếp vừa rồi tao chịu đựng đến chết mất thôi, không dám hò hét nói to, cứ có cảm giác chỉ cần phun ra một câu ‘mẹ khiếp’ là xấu hết cả mặt!” Tên mập xoa ngực mình, “Tiêu nữ thần học giỏi nhất khối, chưa bao giờ tao được tiếp xúc với bạn ấy ở cự ly gần như vậy!”

Có người hỏi: “Vua bóng bàn Tạ Ơi, ngài quyền rũ Tiêu nữ thần từ bao giờ thế?”

Lại có người hỏi: “Tạ Ích, có phải cậu thích cô Tiêu đó không?”

Nghe thấy câu hỏi đó, hai tai Bàn Sảnh dỏng lên, Tạ Ích chỉ cười một tiếng kỳ lạ rồi nói: “Tớ thích cô ấy á? Đùa à!?”

Khi nói câu này, Tạ Ích còn liếc mắt về phía Cố Minh Tịch một cách đầy hàm ý, mặc dù vẻ thù địch thoáng qua trong ánh mắt ấy nhưng chẳng bao lâu sau sự đùa giỡn lại trở về như bình thường.

Ngoài Cố Minh Tịch, không ai bắt gặp được ánh mắt đó của Tạ Ích. Sau khi rời khỏi Cố Minh Tịch, Tạ Ích lại hướng về phía Bàn Sảnh ngồi cạnh cậu.

Bàn Sảnh ngốc nghếch, Bàn Sảnh vui tươi, Bàn Sảnh e thẹn, Bàn Sảnh chẳng hay biết gì.

Cố Minh Tịch, Bàn Sảnh, Tạ Ích, Tiêu Úc Tĩnh.

Đây là một đường thẳng hay là một vòng tròn nhỉ?

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Công Viên Thiếu Nhi

Cho đến tận lúc xem xong trận đá bóng rồi ra về, Bàn Sánh vẫn không có cơ hội nói chuyện riêng với Tạ Ích.

Cô nhớ lại ánh mắt Tạ Ích nhìn mình sau khi Tiêu Úc Tĩnh ra về, trong ánh mắt đó ẩn chứa đôi điều, hoàn toàn khác biệt cái nhìn của Tạ Ích những lúc bình thường. Nhưng chỉ một khoảnh khắc sau cậu đã thu lại ánh mắt đó, tiếp tục cười đùa cùng tụi bạn.

Trên đường về cùng Cố Minh Tịch, Bàn Sánh rồi rít nói với cậu những chuyện xảy ra tối hôm nay, thậm chí cô còn nói đến những điểm khác thường trong cách xử sự của Tạ Ích với mình. Cố Minh Tịch chỉ lặng im nghe chứ không lên tiếng.

“Cố Minh Tịch, anh nói xem có phải Tạ Ích cũng thích em một chút không?” Bàn Sánh ôm mặt, hai mắt lấp lánh ánh sáng, “Hôm nay cậu ấy không nướng đồ ăn cho những bạn nữ khác mà lại nướng cho em rất nhiều. Với lại cậu ấy còn nói chuyện với em nữa.”

Cố Minh Tịch: “...”

Bàn Sánh xấu hổ chỉ biết lắc đầu nguây nguậy, “Có phải em thể hiện rõ quá không? Tạ Ích thông minh như thế làm sao có thể không hề hay biết em có tình cảm với cậu ấy chứ? Nhưng nếu cậu ấy đã biết mà còn ân cần với em hơn trước đây nghĩa là sao?”

Cố Minh Tịch: “...”

“Cậu ấy có vẻ mất kiên nhẫn với Tiêu Úc Tĩnh, đúng là lạ thật.” Cả trái tim Bàn Sánh đều bị Tạ Ích làm cho rối bời, càng nghĩ càng thấy khó hiểu. Thấy Cố Minh Tịch không tiếp lời mình, cô liền đẩy cậu, “Này, sao anh không nói gì vậy?”

Cố Minh Tịch nhìn cô rồi hỏi: “Em còn định tỏ tình với Tạ Ích không?”

“Dĩ nhiên là có.” Bàn Sánh hùng hồn nói, “Sắp thi cuối học kỳ rồi, em phải tranh thủ thời gian nói ra càng sớm càng tốt mới được. Nếu không tối đi ngủ không yên mất thôi!”

Cố Minh Tịch: “...”

“Anh đừng có mà cười em, Cố Minh Tịch!” Bàn Sánh lại cúi xuống, cất giọng thỏ thẻ: “Em nghĩ là chưa chắc mình đã bị từ chối đâu.”

Thấy dáng vẻ e thẹn của cô, Cố Minh Tịch mặc dù không lên tiếng nhưng trong lòng cậu không khỏi buồn phiền.

Bàn Sánh là người đã nói là làm, hai ngày sau là thứ hai đầu tuần, cô quyết định không kéo dài việc này nữa.

Bàn Sánh – người đã đọc không biết bao nhiêu cuốn truyện tranh Nhật Bản là chúa hay mơ mộng, cô thích tất cả các câu chuyện về Hoàng tử và Lọ Lem. Trong truyện, nam chính cho dù có vĩ đại và hoàn hảo đến đâu cũng sẽ bị chìm đắm trong lưới tình của cô bé Lọ Lem.

Bàn Sánh là một cô gái hoàn toàn không cưỡng lại được sức hấp dẫn của những cốt truyện như vậy. Cô biết mình biết ta nhưng thỉnh thoảng cũng hay mơ mộng, và Tạ Ích chính là giấc mơ đẹp của cô. Cô gái Bàn Sánh mười bảy tuổi quyết định đặt một dấu chấm hết cho tình yêu đơn phương kéo dài nhiều năm của mình vào thời điểm trước khi năm học lớp mười một kết thúc.

Cô không cho Cố Minh Tịch biết kế hoạch của mình. Vào lúc trở về lớp sau giờ ăn trưa, ánh mắt cô cứ dán chặt lên người Tạ Ích.

Bàng Sảnh biết giờ giấc nghỉ ngơi và học tập của Tạ Ích. Vì buổi tối hôm trước cậu không thức khuya nên buổi trưa không buồn ngủ, không bao giờ nằm lên mặt bàn chợp mắt một lúc như các học sinh khác. Trưa nào Tạ Ích cũng xuống sân đánh bóng bàn một tiếng. Bình thường các bạn bè trong đội bóng bàn sẽ đợi cậu ở sân tập nên ngày nào cậu cũng vác vợt đi xuống đó một mình.

Cửa cầu lạc bộ bóng bàn là nơi ít người lai vãng, lại đang giữa trưa, quả là một địa điểm tốt để thổ lộ tình cảm.

Bàng Sảnh quan sát Tạ Ích mới nhận ra hôm nay cậu có điểm kỳ lạ. Đến giờ này đi đánh bóng bàn, Tạ Ích lấy một chai nước tăng lực ra tu ừng ực hết gần nửa rồi đứng dậy ra khỏi lớp.

Bàng Sảnh liền bám theo ra ngoài.

Cô chải lại tóc mình, xem lại quần áo, nhắm lại một lần những lời sắp nói rồi đi theo Tạ Ích với tâm trạng vừa hồi hộp vừa mong mỏi, dự định sẽ chặn cậu lại khi cậu đi hết cầu thang và tới cửa cầu lạc bộ.

Nhưng lạ là Tạ Ích không lấy vợt bóng bàn, thậm chí cũng không đi xuống sân mà lại chạy lên cầu thang.

Một số học sinh đang qua lại trên hành lang, Tạ Ích hoàn toàn không phát hiện ra Bàng Sảnh đang ở đằng sau, còn cô thì vẫn bám theo cậu lên tầng bốn một cách nghi hoặc.

Góc phía Tây trong cùng của tầng bốn là phòng học của lớp 11A1, Bàng Sảnh đứng ở cầu thang, không động đậy, theo dõi Tạ Ích đứng trước cửa lớp A1 từ xa.

Cậu đứng một lúc rồi kéo một người bạn vừa ra khỏi lớp lại, chỉ tay vào bên trong, hình như là nhờ người bạn kia gọi ai đó. Bàn Sảnh nhanh chân lên vào một góc dễ theo dõi hơn, một suy nghĩ bỗng chốc xuất hiện trong đầu cô, suy nghĩ đó khiến trái tim vốn đang rối bời bởi Tạ Ích đột ngột trở nên sáng tỏ. Bàn Sảnh nghe thấy tiếng tim mình đập mạnh, thành thịch, thành thịch, thành thịch. Ngoài âm thanh đó, cô không còn nghe thấy gì nữa.

Tiêu Úc Tĩnh ra khỏi lớp, đứng trước mặt Tạ Ích.

Sáng nay có buổi lễ chào cờ nên tất cả học sinh đều phải mặc đồng phục mùa hè với áo sơ mi trắng ngăn tay với đường viền màu xanh lam ở cổ áo và tay áo cùng chiếc quần short màu xanh.

Đúng là người đẹp mặc cái gì cũng đẹp. Một bộ đồng phục năm mươi đồng mặc trên người Tạ Ích cũng mang lại hiệu quả chẳng thua gì Nike hay Adidas. Còn Tiêu Úc Tĩnh thì nhỏ nhắn, bộ quần áo rộng thùng thình khiến cô thêm phần xinh xắn đáng yêu, diêm dạm dịu dàng.

Bàn Sảnh không nghe rõ hai người nói chuyện gì, cô chỉ nhìn thấy Tiêu Úc Tĩnh muốn đi vào lớp thì bị Tạ Ích kéo tay giữ lại. Cậu ấy kéo Tiêu Úc Tĩnh đi lên sân thượng nhỏ góc trong cùng phía Tây. Bàn Sảnh cố rướn cổ ra, trông thấy Tạ Ích đứng trước mặt Tiêu Úc Tĩnh, đang nói gì đó.

Cậu ấy có vẻ rất kích động còn dùng cả động tác tay trong khi Tiêu Úc Tĩnh chỉ đứng im không động đậy. Thế rồi Tạ Ích cũng dừng lại, Tiêu Úc Tĩnh quay người định đi thì đúng lúc này Tạ Ích đứng sau giữ chặt tay cô ấy lại, kéo mạnh cô ấy vào lòng mình, cậu ôm chặt lấy Tiêu Úc Tĩnh rồi cúi xuống hôn lên môi cô ấy.

Đây là lần đầu tiên Bàn Sảnh chứng kiến người ta hôn nhau ngoài đời thật. Mặc dù cách rất xa, lại là một cảnh tượng không tiếng động nhưng cô vẫn hoàn toàn bị shock.

Từ góc độ đó cô chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng Tiêu Úc Tĩnh, hai tay cô ấy buông thõng bên người, từ đầu đến cuối không hề đáp lại cái ôm của Tạ Ích. Về phần Tạ Ích, Bàn Sảnh nhìn chính diện thấy cậu, cậu khom người xuống, cơ thể cao lớn ôm chặt lấy Tiêu Úc Tĩnh nhỏ nhắn, vẻ mặt hết sức đau khổ, nụ hôn vừa chuyên chú vừa dài lâu.

Bỗng chốc Bàn Sảnh cảm thấy mình thực sự là một chú hề ngu xuẩn. Cô lo lắng đưa mắt nhìn xung quanh, đang giờ nghỉ trưa nên rất ít người lai vãng trên tầng bốn. Các bạn học đi ra vào nhà vệ sinh cũng không hề chú ý đến cảnh tượng xảy ra trên sân thượng.

Bất giác Bàn Sảnh nhớ lại những lời mình nói với Cố Minh Tịch hai hôm trước, cô vui vẻ nói với Cố Minh Tịch là Tạ Ích tốt thế nào, lại còn cảm thấy Tạ Ích cũng có tình cảm với mình. Cô nói Tạ Ích rất mất kiên nhẫn với Tiêu Úc Tĩnh, khi cô với Tiêu Úc Tĩnh bất đồng quan điểm, Tạ Ích còn nói giúp cô khiến Tiêu Úc Tĩnh có vẻ tức giận, làm cho Bàn Sảnh thấy hơi đắc chí.

Giờ nghĩ lại cô mới thấy mình đúng là kẻ khờ chẳng biết đầu cua tai nheo gì, chỉ biết tự cho mình là đúng, sắm một vai phụ siêu buồn cười trong câu chuyện của người khác.

Cuối cùng Tạ Ích cũng buông Tiêu Úc Tĩnh ra, Bàn Sảnh áp sát lưng vào tường, mồ hôi trên người tuôn ra như suối. Cô nhìn thấy Tiêu Úc Tĩnh lùi lại hai bước, không nổi giận, không tát Tạ Ích mà chỉ giơ tay lên lau sạch môi mình.

Sắc mặt Tạ Ích thay đổi ngay tức khắc.

Tiêu Úc Tĩnh đi thẳng về lớp không hề quay lại, Tạ Ích thì đứng lẻ loi một mình trên sân thượng, rất lâu...

Cuối cùng cậu cũng định đi xuống, lúc đi qua Bàn Sảnh, không hiểu nghĩ gì mà Bàn Sảnh không trốn tránh mà đứng bất động cạnh bức tường,

chỉ cần đi tới là chắc chắn Tạ Ích sẽ nhìn thấy cô. Cô không lảng tránh nhìn sang hướng khác mà vẫn trân trân nhìn Tạ Ích chăm chăm. Kể từ lúc cậu rời khỏi sân thượng, tầm mắt cô vẫn đặt lên người Tạ Ích.

Nhưng điều khiến Bàn Sảnh thất vọng là Tạ Ích chỉ chậm rãi lướt qua cô, cậu mở to đôi mắt lơ lơ, nhìn chăm chăm phía trước, không hề phát hiện ra Bàn Sảnh đứng bên cạnh.

Đến lúc này trái tim Bàn Sảnh mới trở nên buốt giá và tan vỡ. Tự nhiên cô thấy cơ thể bải hoải, dần trượt xuống theo bức tường, cuối cùng thì ngồi xõm hãn dưới đất.

Cô nép mình trong góc nhỏ, run rẩy ôm lấy đầu gối, quần áo ướt đầm mồ hôi, nước mắt cũng không biết đã trào ra tự bao giờ.

Không biết bao lâu sau, một âm thanh dịu dàng quen thuộc vang lên trên đỉnh đầu.

“Bàng Bàng.”

Bàng Sảnh ngược lên cùng đôi mắt đăm lẹ, cô nhìn thấy gương mặt đầy quan tâm của Cố Minh Tịch, cậu ngồi xuống cạnh cô, ánh mắt âu lo cùng chất giọng ân cần: “Em sao thế? Đau bụng à? Sao lại ở tầng bốn? Đến tìm anh phải không?”

Bàng Sảnh đờ đẫn nhìn Cố Minh Tịch, nhìn đôi mắt sâu thẳm cùng hàng lông mày nhíu chặt lại của cậu, nhìn yết hầu cậu chuyển động theo tiếng nói, nhìn phần cơ thể trống không dưới bả vai cậu... Giọng Cố Minh Tịch dịu dàng đến mức khiến Bàn Sảnh như bước đi trên mây, cậu nói: “Bàng Bàng, em đừng khóc, có việc gì hãy nói cho anh biết đi.”

Bàng Sảnh giơ tay lau nước mắt, bất ngờ nói: “Cố Minh Tịch, chúng ta trốn học đi!”

“...” Không ngờ cô nói ra một câu bất ngờ như vậy nên Cố Minh Tịch hơi giật mình. Cậu nhìn vào đôi mắt ướt đẫm của cô hồi lâu, trông Bàng Sánh lúc này chẳng khác nào một chú cún đáng thương, nhìn cậu với đôi mắt sợ sệt. Rất lâu sau Cố Minh Tịch mới gật đầu.

“Ừ.”

Họ đi ra cổng trường, bước vào trạm xe bus gần nhất rồi lên đại một chiếc xe bus nào đó.

Hai người không mang theo cặp sách, cứ thế biến mất khỏi lớp học của mình. Trong túi quần Cố Minh Tịch có tờ một trăm đồng còn Bàng Sánh thì có hơn mười đồng tiền lẻ. Với số tiền đó, hai người bắt đầu chuyến du lịch nho nhỏ.

Sau khi đi hết bảy, tám tuyến, Bàng Sánh áp sát vào cửa kính xe nhìn ra ngoài, bất ngờ nói: “Cố Minh Tịch, xuống xe!”

Cậu theo cô xuống xe, mới nhận ra hai người đã đi tới công viên thiếu nhi của thành phố E.

Bàng Sánh quen thuộc nơi này hơn Cố Minh Tịch nhiều. Sau khi cắt tay Cố Minh Tịch không trở lại nơi đây một lần nào nữa. Mười mấy năm đã qua, công viên giờ đây vắng vẻ hơn ngày xưa rất nhiều, đám trẻ muốn đi công viên trò chơi ở thành phố lân cận chứ không muốn đến công viên nhỏ này.

Công viên không cần mua vé vào cửa nên Bàng Sánh và Cố Minh Tịch đều đi bộ vào trong. Cô không nói chuyện cậu cũng không hỏi han, Cố Minh Tịch chỉ lặng lẽ đi bên cạnh Bàng Sánh như thế.

Thứ hai công viên rất vắng khách, nhiều trò chơi đều không được hoạt động. Bàng Sánh dãi nắng rất lâu, cuối cùng chỉ vào một trò chơi rồi nói: “Em muốn chơi trò này!”

Đây là trò chơi “tiến lên trong dòng nước chảy xiết”, là trò chơi có quy mô lớn nhất trong công viên này. Cố Minh Tịch nói: “Ok, tiền trong túi anh, em lấy đi mua vé đi, anh sẽ chờ em ở dưới này.”

Bàng Sảnh lắc đầu: “Không, em muốn anh chơi cùng em cơ!”

Cố Minh Tịch nhìn cô một lúc rồi gật đầu: “Được.”

Cậu không có tay nên lúc đầu người nhân viên còn không cho cậu chơi, Bàng Sảnh đứng cạnh mếu máo, thấy cô bé sắp khóc, người đó đành đồng ý: “Hôm nay ít người, thôi cho hai đứa vào chơi, không được đi báo cáo đâu đấy!”

Bàng Sảnh gật đầu như bở cùi, sau đó leo lên một chiếc xe cùng với Cố Minh Tịch.

Người nhân viên thắt dây an toàn rất cẩn thận cho Cố Minh Tịch, còn dặn Bàng Sảnh phải ôm lấy cậu, người đó nói làm thế sẽ an toàn hơn một chút. Chiếc xe từ từ tiến lên, Bàng Sảnh và Cố Minh Tịch cùng ngẩng đầu, cô ngoan ngoãn một tay nắm tay cầm, một tay ôm chặt eo cậu, còn vùi đầu lên vai Cố Minh Tịch.

Trên xe chỉ có hai người họ, sau khi lên đến vị trí cao nhất, xe bắt đầu lao xuống rồi chuyển hướng. Lực quán tính mạnh khiến Bàng Sảnh và Cố Minh Tịch hết nghiêng bên trái lại nghiêng bên phải, Bàng Sảnh hò hét rất to. Cuối cùng chiếc xe cũng xuống tới sườn núi, Cố Minh Tịch đặt mạnh hai chân xuống đất, cả người Bàng Sảnh đều nhào lên người cậu. Trong tiếng thét chói tai của Bàng Sảnh, chiếc xe lao mạnh xuống núi, dòng nước mát mẻ bị xé ra bởi chiếc xe tốc độ lớn, nước hắt lên người hai đứa trẻ. Sau đó chiếc xe đi chậm lại, Bàng Sảnh bỏ tay khỏi chỗ vịn, ôm chặt eo Cố Minh Tịch bằng cả hai tay.

Cô thở phì phò phì phò, ngược lên nhìn cậu rồi hỏi: “Thích không?”

Tâm trạng đã ổn định lại, Cố Minh Tịch gật đầu: “Thích!”

Bàng Sảnh mỉm cười nói: “Bọn mình đi chơi trò khác đi.”

Sau đó hai người đi lái ô tô, cả bãi ô tô chỉ có hai khách hàng. Bàng Sảnh lái xe màu đỏ còn Cố Minh Tịch lái chiếc màu xanh, bãi xe chật chội, Cố Minh Tịch dẫm một chân xuống đất, chân phải điều chỉnh vô lăng, đuổi theo đâm vào xe Bàng Sảnh.

Bàng Sảnh cười vang trời, cứ đuổi theo Cố Minh Tịch để đâm vào xe cậu. Thế rồi Cố Minh Tịch cũng bật cười thành tiếng, cậu hét lên với Bàng Sảnh: “Bàng Bàng không được chạy! Em đừng tưởng anh không đâm được em nhé!”

Chơi đến mệt rồi Bàng Sảnh ngồi sóng vai bên Cố Minh Tịch, một người một xích đu. Cô mua một chai Fanta lạnh, rung đùi uống ừng ực mấy ngụm liền rồi lè lưỡi cho Cố Minh Tịch xem: ”Xem lưỡi em có đỏ không?”

Cố Minh Tịch cười: “Đỏ.”

Bàng Sảnh nhảy ra khỏi xích đu, đi tới trước mặt Cố Minh Tịch để chai nước gần miệng cậu: “Anh khát rồi hả? Em thấy môi anh khô lắm!”

Cố Minh Tịch lắc đầu: “Anh không khát!”

“Anh chê em uống rồi à?”

“Không.” Cố Minh Tịch bất đắc dĩ cười, miệng há ra thành hình chữ O: “Được rồi, em cho anh uống với.”

Bàng Sảnh cười khúc khích, cho cậu uống mấy hớp Fanta rồi nói: “Cho em xem lưỡi anh đi!”

Cố Minh Tịch liền lè lưỡi ra, Bàng Sảnh cười vui vẻ: “Lưỡi anh cũng đỏ!”

Mặt trời tỏa nắng chói chang nhưng hai đứa trẻ chẳng hề bận tâm và cũng không có ý định trốn dưới bóng râm của một gốc cây nào đó. Bàn Sảnh chỉ đứng sau lưng Cố Minh Tịch, đẩy xích đu cho cậu.

Hai người đều ướt đẫm mồ hôi, mặt đỏ bừng vì đứng lâu dưới nắng.

Cố Minh Tịch ngược lên nhìn bầu trời, cậu không có tay để nắm dây thừng hai bên nên chiếc xích đu không thể bay lên cao. Cậu chỉ có thể từng bước tới gần bầu trời, tới gần đàn chim vừa bay đi.

Bàn Sảnh nói: “Này, anh nghĩ mọi người có đang tìm bọn mình không?”

Cố Minh Tịch trả lời: “Chắc chắn là có.”

“Liệu các cô giáo có thông báo với bố mẹ không nhỉ?”

“Cái này anh không biết.”

“Chúng mình về nhà liệu có bị ăn mắng không nhỉ?”

Cậu mỉm cười, gật đầu nói: “Chắc chắn là có.”

“Anh có sợ không?”

“Không.” Cậu hơi ngoảnh đầu lại phía sau, “Bàn Bàn, em hãy nhớ nếu mọi người hỏi, em cứ nói là anh rủ em ra ngoài chơi. Cứ nói là anh thấy áp lực quá nên muốn ra ngoài xả hơi một chút, em lo cho anh nên mới đi theo ra đây, không kịp thông báo cho giáo viên và bố mẹ. Em nhớ là phải nói như vậy đấy!”

Bàn Sảnh sững sờ nhìn cậu, từ từ dừng động tác trên tay khiến chiếc xích đu của cậu cũng dần chậm lại. Bàn Sảnh đưa hai tay ra ôm lấy cậu từ phía sau, bờ vai Cố Minh Tịch vừa rộng lớn vừa ấm áp, cô áp mặt mình vào

vai cậu, mặc dù nơi đó ướt đầm mồ hôi nhưng Bàn Sảnh chẳng bận tâm, chỉ khẽ nói: “Cố Minh Tịch, anh thật là tốt!”

Sau khi ra khỏi công viên thiếu nhi, Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch cùng đi xe bus về. Khi đi tới khu vực sầm uất trung tâm thành phố, Bàn Sảnh gọi Cố Minh Tịch xuống xe.

Cô nói: “Nóng quá, tìm chỗ nào hóng điều hòa đi.”

Cô đi vào một trung tâm thương mại, lên tầng khu vực chơi game trên tầng cao nhất, lấy hai mươi đồng trong túi Cố Minh Tịch mua xèng, bắt đầu chơi trò đánh ếch.

Trong phòng chơi game ồn ã đến nhức đầu, Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch với hai bộ đồng phục trên người trở nên vô cùng nổi bật. Bàn Sảnh lại còn cầm búa hùng hổ đập ếch trong thùng, vừa đập vừa nói: “Ai bảo mày thò đầu ra! Chui xuống ngay! Chui xuống ngay! Vẫn dám thò ra hả! Tao gõ mày chết!...”

Chơi hai ván đã thấy chán, Bàn Sảnh liền nói với Cố Minh Tịch: “Anh thi với em đi!”

Cô chẳng cần biết cậu có chơi được hay không đã đứng ở vị trí đối diện bắt đầu thi tài với cậu. Hai tay cô cầm hai cái búa đập không thương tiếc, Cố Minh Tịch chỉ có thể kẹp búa vào chân phải đập ếch cùng cô.

Trong lúc chơi có mấy lần búa rơi ra khỏi chân cậu, cậu chỉ có thể dừng chơi rồi dùng ngón chân nhặt búa lên, Bàn Sảnh thì đứng bên cạnh cười hả hê, sau khi thắng Cố Minh Tịch hai trận liên tiếp cô mới hài lòng dừng lại.

Thấy Cố Minh Tịch không có tay mấy thanh niên nhìn cậu rất lâu bằng ánh mắt đầy tò mò. Lúc Bàn Sảnh sắp về còn có người đánh bạo tiến tới xin cô số Cố QUỐC TỬ. Bàn Sảnh nhìn họ bằng ánh mắt thấp

thoáng vẻ sợ sệt, Cố Minh Tịch đã trả lời thay cô: “Người anh em, đây là bạn gái của tôi, nể mặt tôi đi mà.”

Vậy là không thể tiếp tục ở lại đây được nữa, Cố Minh Tịch và Bànng Sảnh liền đi thang máy xuống tầng một. Ở đây có rất nhiều cửa hàng mỹ phẩm, trong không khí thoang thoảng mùi thơm dễ chịu.

Bànng Sảnh đi tới trước một cửa hàng độc quyền, nhìn những món mỹ phẩm rực rỡ màu sắc trên quầy dùng thử, cô nhìn một lúc rồi giơ tay lấy một thỏi son. Cây son chỉ còn một nửa, Bànng Sảnh soi gương tô lên môi mình, sau đó bặm hai môi lại với nhau rồi quay lại hỏi Cố Minh Tịch: “Đẹp không?”

Cố Minh Tịch lắc đầu: “Đỏ đậm quá!”

Bànng Sảnh rút khăn giấy lau đi rồi chọn một cây son nhạt hơn, tô thử rồi hỏi Cố Minh Tịch: “Màu này thì sao?”

“Đẹp hơn vừa này.”

Bànng Sảnh lại quay đi nhìn mình trong gương, cô buộc tóc đuôi ngựa, mặc đồng phục của trường, rõ ràng là học sinh mà lại tô son, chẳng phù hợp chút nào, khó trách người bán hàng cứ ngồi im sơn móng tay chứ cũng chẳng buồn tiếp cô.

Bànng Sảnh nhìn giá niêm yết của thỏi son kia: “198 đồng, đắt thế!”

Đã sắp tới giờ tan học, Bànng Sảnh cùng Cố Minh Tịch đi tới công viên nhỏ cạnh trường học. Giờ tan trường cũng là thời điểm nhộn nhịp nhất ở chợ này, đám học sinh túm năm tụm ba vây quanh những gánh hàng rong, mua đủ loại đồ ăn vặt.

Bànng Sảnh móc túi quần mình, chẳng còn đồng nào, cô móc túi Cố Minh Tịch cũng chỉ còn tám đồng, Bànng Sảnh liếm môi đứng dậy ra quầy

bán đồ tạp hóa mua hai cây kem socola.

“Còn dư ba đồng.” Bàng Sảnh cười khúc khích, “Vẫn đủ tiền lát nữa mua đậu phụ thối rán!”

Cô bóc vỏ que kem rồi cầm mỗi tay một cái, mình ăn một miếng rồi cho Cố Minh Tịch ăn một miếng. Cố Minh Tịch hôm nay rất nghe lời, trước đây cậu không thích để cô đút kem cho mình bởi vì ăn như thế khóe miệng rất dễ bị dính kem lên.

Hai người ngồi cạnh nhau trên ghế đá, cách không xa những tiếng ồn ào huyên náo, và cả những người cao tuổi ăn tối sớm đi bộ thể dục trong công viên.

Mặt trời đã lặn nên không còn nóng nực như buổi chiều, ăn vào miệng miếng kem vừa ngọt vừa lạnh khiến Bàng Sảnh run người.

“Wow, đã quá!” Nhìn vỏ cây kem ở phần dưới cùng chưa bị xé hết có hình hai đứa trẻ đang hôn nhau, Bàng Sảnh không khỏi nhớ lại cảnh tượng vừa chứng kiến lúc trưa, bất ngờ cô hỏi người ngồi cạnh: “Cố Minh Tịch, anh được ai hôn bao giờ chưa?”

Miếng kem cuối cùng vừa được Bàng Sảnh đút vào miệng Cố Minh Tịch suýt nữa làm cậu bị sặc. Cố Minh Tịch ho khù khụ, Bàng Sảnh vỗ lưng cho cậu. Cố Minh Tịch ngước lên nhìn cô với khóe môi dính một ít socola.

Bàng Sảnh hỏi lại lần nữa: “Anh được ai hôn bao giờ chưa?” Rồi cô tự trả lời câu hỏi của mình: “Chắc là chưa rồi, anh còn chưa yêu đương mà.”

Hai má Cố Minh Tịch đỏ hây hây, cậu hỏi: “Chẳng lẽ em từng có?”

Bàng Sảnh lắc đầu: “Không, đến giờ vẫn chưa có.”

Cố Minh Tịch quay đi, cậu cảm nhận được có thứ gì đó đang bám trên mép mình, cảm giác dính dính rất khó chịu, liền nghiêng mặt muốn dùng vai lau sạch vật đó.

Thấy thế Bàn Sánh liền vội vàng ăn hết cây kem của mình rồi nói: “Đừng lau, sẽ làm bẩn áo đó!”

Cô móc hết cả túi quần mình và Cố Minh Tịch nhưng không tìm thấy mẫu khăn giấy nào, bèn quyết định dùng tay lau sạch socola bên mép cậu.

Vừa lau Bàn Sánh vừa hỏi: “Cố Minh Tịch, anh nghĩ hôn môi sẽ có cảm giác gì?”

“...” Cố Minh Tịch ngược lên nhìn cô, ánh mắt đen láy như sao trên bầu trời đêm. Cậu liếm khóe môi mình, không đáp.

Bàn Sánh tiếp tục nói: “Có phải là rất... rất ngọt ngào không...”

Còn chưa nói hết câu, cậu nam sinh trước mắt đã nghiêng người về phía cô, đầu cô nghiêng nghiêng, hai mắt nhắm hờ, một đôi môi khác đã chạm lên môi cô.

Đó là một nụ hôn hơi dính, hơi khô, hơi mềm mại, và cả đôi chút ngọt ngào.

Chỉ là một sự va chạm nhỏ, không có thâm nhập sâu hơn, cậu chỉ lướt qua một khoảnh khắc rồi lập tức ngồi thẳng dậy.

“Đại khái hôn môi là như vậy, chẳng có gì đặc biệt hết!” Cố Minh Tịch cố gắng kiềm chế những xao động trong lòng, bình thản nói hết câu. Thế nhưng cô gái bên cạnh cậu rõ ràng đã không còn được như bình thường.

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Năm Cuối

Hôm nay là một ngày đẹp trời, thành phố E vẫn chưa tới mùa mưa dầm nên ngày nào trời cũng trong xanh và vô cùng nóng bức.

Bầu trời xanh ngắt, cây cối trong công viên cũng xanh ngắt, ve sầu kêu ra rả không ngớt. Cố Minh Tịch và Bàn Sánh dạo chơi cả buổi chiều ở bên ngoài, mồ hôi hết ướt lại khô, hết khô lại ướt, quần áo thì ướt nhep vì bị bắn nước trong trò chơi “tiến vào dòng nước siết”. Tóc mái cả hai đều dính vào trán, người nhớp nháp bắn thiu, hơi nhếch nhác và cũng không kém phần buồn cười.

Một học sinh cấp một cầm xiên thịt nướng đi qua họ, vừa đi vừa ăn nhưng vẫn không quên đưa mắt liếc nhìn hai người. Có phải hai anh chị mặc đồng phục kia vừa hôn nhau không nhỉ?

Đám con gái chụm đầu xì xào bàn tán, Cố Minh Tịch ngẩng lên nhìn họ cùng nụ cười dịu dàng trên môi khiến đám con gái giật mình, liền xấu hổ chạy bán sống bán chết.

Bàn Sánh vẫn đờ đẫn ngồi trước mặt cậu, trên tay vẫn cầm vỏ hai cây kem vừa ăn, que kem còn đọng mùi socola.

Cô có hơi xuất thần, không hiểu cảnh tượng vừa nãy là thế nào, cũng không biết bản thân mình giờ đây nên làm gì. Nghe khẩu khí của Cố Minh Tịch thì nụ hôn cũng chỉ bình thường như ăn cơm đi ngủ mà thôi, hoàn toàn chẳng có gì đặc biệt cả.

Thế nhưng đây là nụ hôn đầu của cô mà!

Mặc dù chỉ là chuyện xảy ra trong khoảnh khắc nhưng khi đôi môi hai người chạm vào nhau, xúc cảm đó lại cực kỳ rõ rệt. Môi cậu rất mềm, còn thấp thoáng hơi thở trên người cậu, khiến toàn thân Bằng Sánh cứng đờ vào giây phút đó, trái tim cô gần như nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cô cho rằng mình đáng lẽ phải nổi giận như trên phim khi nhân vật nam cưỡng hôn nhân vật nữ, chẳng phải các cô ấy đều tát vào mặt người đàn ông kia sao? Nhưng khi cô liếc trộm Cố Minh Tịch, suy nghĩ này lập tức biến mất, cậu là Cố Minh Tịch, sao cô nỡ lòng đánh cậu được chứ?

Chẳng lẽ cứ bỏ qua như vậy sao? Không, không, không... Nếu thế thì chẳng khác nào là cô muốn được hôn như vậy, trong khi cô đâu có muốn! Bằng Sánh nhớ lại phản ứng của Tiêu Úc Tĩnh khi gặp phải tình huống tương tự trưa nay, cô ấy bình thản lau môi rồi quay người trở về lớp ngay lập tức.

Có phải cô nên bắt chước Tiêu Úc Tĩnh, giơ tay lau miệng để bày tỏ tâm trạng không vui của mình?

Nhưng chỉ một lát sau cô đã nhớ đến vẻ mặt của Tạ Ích, thấy Tiêu Úc Tĩnh lau miệng, tất cả những tia sáng trên mặt Tạ Ích vụt tắt, thần sắc biến đổi khôn lường, rõ ràng là sự thất vọng đến cùng cực. Bằng Sánh không muốn Cố Minh Tịch phải buồn như vậy nên mặc dù vẫn chưa hiểu tại sao cậu lại hành động như vậy nhưng Bằng Sánh vẫn cảm thấy lúc này mình không làm gì mới là phù hợp nhất.

Nhưng đây thực sự là nụ hôn đầu của cô mà! Chẳng lẽ cứ thế đánh mất nụ hôn đầu tiên một cách kỳ lạ như vậy sao?

Những suy nghĩ trong đầu cô lúc này khác nhau một trời một vực, vẻ mặt cũng biến đổi liên tục, Cố Minh Tịch thì không lên tiếng mà chỉ lẳng lẳng nhìn cô. Cuối cùng sau một lần gương mặt cô lại đỏ bừng, Cố Minh

Tịch nói: “Em đang nghĩ gì vậy, chỉ là chạm nhẹ một cái thôi mà, người Tây gặp nhau đều chào hỏi như vậy cả.”

Cậu coi cô là đồ nhà quê hay sao? Bàng Sánh nghiêng răng nói: “Đừng lừa em, người Tây hôn má chứ không hôn môi bừa bãi đâu!”

“Hôn má mà lệch một tí thì thành hôn môi còn gì.” Cố Minh Tịch nói: “Nếu em để bụng thì cứ quên chuyện đó đi, tính kỹ thì đâu được tính là hôn môi, chỉ là giả vờ thế thôi.”

“Hả?” Bàng Sánh trợn mắt, “Giả vờ?”

Cố Minh Tịch gật đầu, “Phải, vì thế em vẫn còn nụ hôn đầu.”

Bàng Sánh lại đỏ mặt, Cố Minh Tịch đứng dậy và nói: “Bàng Bàng, gần đến giờ tan học rồi, phải về thôi kẻo anh sợ cô giáo báo công an mất.”

Cậu nói thế khiến Bàng Sánh sực nhớ ra việc này. Cô rủ Cố Minh Tịch cúp học, không biết sau khi trở về sẽ phải đối diện với cảnh tượng gì đây.

Bàng Sánh to gan lớn mật dám cúp học lúc trưa bây giờ trở nên cực kỳ kinh sợ khi về đến cổng trường. Cố Minh Tịch an ủi cô: “Em đừng sợ, cứ nói như những gì anh vừa dặn là được. Chắc chắn cô giáo sẽ không làm khó em, cùng lắm chỉ trách em không gọi điện thoại báo cáo thôi. Em cứ trả lời là vì em sợ gọi điện mất thời gian, không bắt kịp được anh.”

Cậu lo lắng chu toàn thật. Bàng Sánh hỏi: “Vậy chẳng may bị mắng thì sao?”

Cố Minh Tịch nói: “Mắng thì cứ mắng thôi. Hầu như các thầy cô đều rất quý mến anh, chắc là sẽ không mắng anh đâu.”

Vừa về tới trường, đi qua cổng, bác bảo vệ ở phòng thường trực đã lao ra, reo lên: “Ơn trời! Hai đứa về rồi!”

Trường học đã náo loạn cả lên, Cố Minh Tịch lớp 11A1 và Bàn Sảnh lớp 11A7 đã biến mất một cách khó hiểu trong giờ nghỉ trưa. Tất cả đồ đạc của hai người vẫn còn nguyên trên bàn, chẳng để lại một mẫu giấy nhắn nào, trông chỉ như đi vệ sinh mà cuối cùng lại biến mất một cách hết sức bất ngờ.

Hai cô giáo chủ nhiệm gần như nổi điên, thêm nữa Cố Minh Tịch lại là một đứa trẻ tật nguyền. Đầu tiên họ gọi cho phụ huynh, Bàn Thủy Sinh và Lý Hàm xin nghỉ chạy vội về nhà nhưng chẳng thấy bóng dáng hai đứa trẻ đâu.

Buổi chiều cô Đới và cô Chung huy động cán bộ lớp, cùng Bàn Thủy Sinh và Lý Hàm đi tìm ở khu vực gần trường học. Tạ Ích còn đi tận đến quán nướng Cá Mập, quán không mở cửa buổi chiều, cậu bèn chạy đi tìm ở mấy quán internet khu vực nhà máy Trọng Cơ mà cũng chẳng thấy bóng dáng Cố Minh Tịch và Bàn Sảnh.

Tiêu Úc Tĩnh thì tới công viên gần trường. Sau một năm ngồi cạnh Cố Minh Tịch, Tiêu Úc Tĩnh biết thỉnh thoảng sau giờ tan học Cố Minh Tịch và Bàn Sảnh sẽ ra công viên ngồi một lúc, ăn mấy món linh tinh rồi mới cùng đi về nhà. Tất nhiên cô chẳng tìm được gì.

Đến gần giờ tan học, mọi người tập trung ở trường còn Kim Ái Hoa ở nhà chờ tin. Nhìn cặp sách Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch để lại, Bàn Thủy Sinh thực sự không hiểu đầu cua tai nheo gì, còn Lý Hàm thì đã bật khóc. Từ nhỏ đến lớn mặc dù cũng có lúc chán học nhưng cậu chưa bao giờ bỏ tiết, chứ đừng nói đến chuyện biến mất chẳng một lời nhắn nhủ như bây giờ.

Trong lúc mọi người đang bàn xem có nên báo công an không thì Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch trở về.

Trước ánh mắt của giáo viên, cha mẹ và các bạn học, Bàn Sảnh không thể nói dối nhưng cũng chẳng dám nói thật, chỉ biết đứng cúi gằm mặt, miệng câm như hến. Cố Minh Tịch đứng cạnh cô, dùng cơ thể mình đỡ lấy cô rồi khai báo “đầu đuôi câu chuyện” cho mọi người một cách trôi chảy.

Cậu nhận ra vẻ nghi ngờ trong mắt Tiêu Úc Tĩnh, cô Đới nhìn Cố Minh Tịch chăm chăm và nói: “Cố Minh Tịch, nếu em thấy áp lực có thể nói với cô. Đòi ra khỏi trường không một lời báo cáo như vậy sẽ khiến mọi người lo lắng, em biết không?”

“Em xin lỗi cô, lần sau em sẽ không như vậy nữa.” Cố Minh Tịch cười, “Bàn Sảnh không ngừng khuyên em về trường, may mà có bạn ấy nên bây giờ em đã bình thường lại rồi ạ.”

Cố Minh Tịch nhận tất cả mọi trách nhiệm về mình nên không còn ai trách móc họ nữa. Cô Đới và cô Chung cùng thở phào nhẹ nhõm, còn khen Bàn Sảnh. Bàn Thủy Sinh và Lý Hàm cảm ơn các thầy cô giáo cùng các học sinh rồi dẫn hai đứa con về nhà.

Buổi tối Bàn Sảnh bị Kim Ái Hoa mắng cho một trận nên thân, đến cả Bàn Thủy Sinh cũng không can ngăn nổi. Kim Ái Hoa giận bưng bưng, vừa mắng vừa đánh vào đầu Bàn Sảnh bùm bụp.

Chị nói: “Mày điên à?! Mày có bị thần kinh không hả!? Mày thích Cố Minh Tịch đến thế cơ à? Hả? Nó thấy khó chịu trong người, nó thấy học hành áp lực! Nó muốn trốn học đi chơi! Mày liền đi theo nó?! Từ nhỏ đến giờ mày đã bao giờ trốn học đâu! Năm ngoái Cố Minh Tịch hư thân nên bây giờ nó muốn dạy mày hư thân cùng phải không?!”

Bàn Sảnh cao giọng bác lại, “Anh ấy không hư! Bây giờ anh ấy học rất giỏi!”

“Học giỏi cũng vô dụng mà thôi!” Kim Ái Hoa ngồi xuống ghế, đập bàn thật mạnh, “Bàng Sánh tao báo trước cho mà biết, mày nên từ bỏ ý định đó đi, tao sẽ không chấp nhận cho mày và Cố Minh Tịch yêu nhau đâu! Mày có thích nó đến đâu tao cũng không đồng ý!”

Bàng Sánh bị mẹ đánh vào đầu đau quá liền gào lên: “Ai bảo con thích anh ấy!? Ai bảo con với anh ấy yêu nhau!”

Kim Ái Hoa lại giơ tay đánh vào đầu Bàng Sánh một cái thật chuẩn xác: “Mày tưởng tao bị ngu à? Nếu mày không thích nó! Có đời nào mày cúp học để ra ngoài chơi với nó cả buổi chiều không?!”

Bàng Sánh cúi gằm mặt dùng tay ôm đầu, há miệng thở hồng hộc, không biết bác lại thế nào.

Vài ngày sau đó Kim Ái Hoa không cho Bàng Sánh sang nhà Cố Minh Tịch làm bài nhưng Bàng Sánh mặc kệ, dù sao cũng sắp thi cuối kỳ rồi, cô càng được nhàn thân.

Kỳ thi quốc gia chung diễn ra trước. Đối với các học sinh của trường cấp ba trọng điểm, kỳ thi quốc gia dễ như trở bàn tay, Bàng Sánh vượt qua nó một cách dễ dàng. Cô thầm nghĩ cuối cùng cuộc đời này cũng không còn liên quan gì đến lịch sử và chính trị nữa.

Tiếp ngay sau đó là kỳ thi cuối học kỳ của trường, vì cuộc thi này diễn ra sau kỳ thi quốc gia chung nên Bàng Sánh và Cố Minh Tịch không cần phải thi các môn xã hội nữa. Ngoài ra kỳ thi này còn được lấy làm căn cứ để điều chỉnh lớp sau khi bắt đầu năm học mới nên trường ra đề khó hơn, đến lúc thi xong mà Bàng Sánh vẫn thấy khó.

Ngoài các môn xã hội, điểm thi các môn còn lại của Cố Minh Tịch đều tăng so với đợt trước, giành được vị trí thứ tư của khối tự nhiên, cậu đã thực hiện được lời hứa với mẹ. Tiêu Úc Tĩnh vẫn là người đứng đầu khối,

Tạ Ích là người điểm cao nhất lớp 11A7 nên giành được tư cách chuyển sang lớp chọn trong năm học tới.

Trịnh Xảo Xảo tiến bộ, Lê Hiếu Yến tiến bộ, Uông Tùng và Chu Nam Trung đều tiến bộ, chỉ có Bàn Sánh là thụt lùi.

Khối tự nhiên có tổng cộng 297 học sinh, Bàn Sánh là người xếp thứ 245. Nhìn bài thi chỉ chút lỗi sai, cô bần thần hồi lâu tại chỗ ngồi của mình.

Tối hôm họp phụ huynh, Bàn Sánh sang nhà Cố Minh Tịch. Cậu ở nhà một mình, đang xem tivi.

Bàn Sánh ngồi cạnh cậu, Cố Minh Tịch nói: “Trong tủ lạnh có nước ngọt đó, em tự lấy mà uống.”

Bàn Sánh khẽ lắc đầu, Cố Minh Tịch quay sang nhìn cô và nói: “Chỉ là một lần thi không tốt thôi mà, sao em lại buồn thế, còn một năm nữa, vẫn kịp nếu cố gắng!”

Ngón tay Bàn Sánh mân mê vạt áo mình, khẽ nói: “Cố Minh Tịch em nghĩ em không thể thi cùng một trường đại học với anh đâu, chắc chắn anh sẽ thi vào những trường top đầu, còn em thì chắc còn chẳng đỗ được các trường top ba.”

“Không đâu.” Cố Minh Tịch an ủi cô: “Anh biết là trong thời gian này em có hơi xao nhãng nên thi không tốt cũng dễ hiểu. Còn một năm nữa anh sẽ cùng em cố gắng, anh nghĩ em chắc chắn sẽ thi đỗ đại học chính quy, ít nhất cũng là những trường top 2.”

Bàn Sánh cho rằng cậu đang mê sảng nên cũng chẳng coi những lời cậu nói là thật. Cô ngồi im một lúc rồi bất ngờ hỏi: “Tại sao Tiêu Úc Tĩnh lại học giỏi thế nhỉ?”

“Tiêu Úc Tĩnh?” Cố Minh Tịch thoáng ngạc nhiên, “Em chỉ thấy cô ấy bây giờ học rất giỏi nhưng không biết trước đây cô ấy đã phải vất vả thế nào đâu.”

Bàng Sảnh ngược lên: “Sao anh biết?”

“Chính Tiêu Úc Tĩnh nói với anh. Hồi xưa cô ấy sống ở Nam Phi nên rất kém tiếng Trung, nhiều bài học cô ấy chỉ được mẹ dạy ở nhà. Cô ấy về nước sau khi học hết cấp một. Ở trường cấp hai, ngoài tiếng Anh, tất cả các môn còn lại cô ấy đều học cực kỳ kém!”

Bàng Sảnh không ngờ Tiêu Úc Tĩnh lại có một khoảng thời gian như vậy trong quá khứ.

Cố Minh Tịch nói tiếp: “kết thúc năm lớp bảy Tiêu Úc Tĩnh là người đội sổ nên bị lưu ban phải học lại lớp bảy một năm nữa. Cuối kỳ sau cô ấy mới bắt kịp tiến độ của các bạn khác. Hết lớp tám cô ấy đã vươn lên học giỏi nhất lớp, top đầu của khối. Đến đợt thi giữa kỳ một lớp chín, cô ấy đứng đầu cả khối.”

Bàng Sảnh hoàn toàn bị shock.

“Đúng là cô ấy rất thông minh nhưng cái quan trọng nhất là sự nỗ lực của Tiêu Úc Tĩnh!” Cố Minh Tịch nhìn Bàng Sảnh: “Tiêu Úc Tĩnh nói với anh là cuộc đời là thế, nhân loại cũng như những khu rừng rộng lớn ở châu Phi vậy, khôn sống mống chết. Nếu em không muốn bị kẻ khác nuốt chửng thì phải cố gắng mà chạy, chạy hết sức về phía trước. Chỉ cần có nỗ lực thì cho dù không đạt tới kỳ vọng của mình, cuộc đời cũng chẳng còn gì phải tiếc nuối.”

Bàng Sảnh sụp mắt nghiền ngẫm những lời nói của Cố Minh Tịch.

“Bàng Bàng, còn một năm nữa, tròn một năm nữa.” Cố Minh Tịch ngời thẳng lưng nhìn vào mắt Bàng Sảnh: “Em hãy nghe anh nói đây.

Trong một năm này chúng ta đừng nghĩ đến những chuyện vớ vẩn linh tinh ngoài lề mà hãy dồn hết tâm trí vào việc học. Một năm đó có thể sẽ thay đổi cuộc đời chúng ta, anh mong là em có thể cùng anh cố gắng, gạt bỏ tất cả những nhiễu loạn để đến cuối cùng chúng ta có thể vào cùng một trường đại học. Em đừng sợ, anh sẽ luôn luôn kề cận bên em. Em xem, Tiêu Úc Tĩnh dành một năm để vươn lên vị trí nhất khối, Tạ Ích dành một học kỳ để được học lớp chọn, trước đây em đã có lần thử dùng một học kỳ để lọt vào top 20 của lớp, vậy nên không gì là không thể cả. Bàn Bàn, anh hy vọng em có thể tin vào anh, hãy cùng anh kết thúc năm cuối một cách trọn vẹn, nhé?”

Bàn Bàn nhìn cậu với đôi mắt đỏ hoe, rồi cô trịnh trọng gật đầu: “Vâng.”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Thế Nào Là Mãi Mãi?

Bàng Sánh không còn nhắc đến chuyện tỏ tình với Tạ Ích trước mặt Cố Minh Tịch, cậu cũng hiểu ý không hỏi cô.

Cảnh tượng được chứng kiến vào buổi trưa hôm đó được cô chôn chặt trong lòng, quyết định không nói với bất kỳ ai khác.

Sau khi khai giảng, Tạ Ích sẽ chuyển vào lớp chọn, sẽ học cùng một lớp với Tiêu Úc Tĩnh. Bàng Sánh nghĩ cậu hẳn sẽ vui mừng lắm.

Năm học này là bảy tháng đen tối cuối cùng, kể từ năm học sau, kỳ thi vào đại học sẽ được tổ chức vào tháng sáu. Sau khi có được đề thi chính thức, Nhất Trung liền gọi hết tất cả học sinh của hai lớp chọn thuộc hai khối tự nhiên và xã hội đến trường tiến hành thi thử.

Hôm đó Bàng Sánh rảnh rỗi, vừa nghe Cố Minh Tịch phải đi thi, cô nói: “Em đi cùng anh nhé.”

Cô sợ cậu đi xe một mình không tiện, thực ra trong một năm sống ở thành Tây, Cố Minh Tịch ngày nào chẳng đi học một mình. Nhưng tất nhiên cậu không từ chối Bàng Sánh, hai người cùng đi tới trường, Cố Minh Tịch vào phòng thi còn Bàng Sánh vào nhà thi đấu bóng bàn.

Mặc dù đang trong kỳ nghỉ hè nhưng câu lạc bộ bóng bàn vẫn hoạt động, một số thành viên của câu lạc bộ đang chơi bóng ở nhà thi đấu. Bàng Sánh chợt nghĩ có lẽ sau khi khai giảng mình sẽ không còn lui tới đây để chơi bóng nữa, lòng cô không khỏi buồn bã.

Cô nhìn một lượt khắp nhà thi đấu, đây là nhà thi đấu bóng bàn trong trường cấp ba hiện đại nhất của thành phố E, là nguyên nhân lớn nhất kêu gọi Tạ Ích thi vào trường nào đồng thời cũng là nơi kết nối Tạ Ích và Bàn Sảnh lại với nhau.

Có người nhìn thấy Bàn Sảnh liền vui vẻ gọi cô: “Cua, mau đến đây chơi đi!”

Bàn Sảnh đáp: “Ok.”

Chàng trai đó đưa cho cô một cây vợt, bảo: “Vua bóng bàn vừa đến chơi một lúc, bây giờ chắc đi thi rồi.”

“Ừ.”

“Chắc thằng cha ấy đang đặc chí lắm, năm sau được học cùng lớp với nữ thần, phải sướng đến phát điên ấy nhỉ, cũng chẳng còn thời gian đánh bóng bàn nữa.”

Bàn Sảnh cười khúc khích, khẽ nói: “Cậu cũng biết Tạ Ích thích Tiêu Úc Tinh à?”

Chàng trai cười lớn: “Cả đội đều biết, vua bóng bàn đã theo đuổi nữ thần mấy tháng rồi.”

Bàn Sảnh ngây ngô nhìn cậu.

Cậu nam sinh đó liền hỏi: “Sao vậy, lẽ nào cậu không biết?”

Bàn Sảnh cầm vợt tâng bóng, cười nói: “Đùa à, tất nhiên là tớ biết.”

Suốt hai tiếng đồng hồ cô vừa đánh vừa nghỉ, người mệt lử, mồ hôi tuôn ra như suối. Sau một lúc nghỉ ngơi bên sân tập, cô ước chừng chắc môn thi Ngữ văn đã sắp kết thúc.

Bàng Sánh đi tới đợi Cố Minh Tịch ở dưới tòa giảng đường, lát sau, các học sinh thi xong lục tục ra khỏi phòng thi. Cố Minh Tịch đeo cặp sách, Tiêu Úc Tĩnh và Tạ Ích đi cùng cậu, hình như ba người đang thảo luận về bài thi.

Thấy Bàng Sánh, Cố Minh Tịch liền mỉm cười. Tạ Ích thì nói: “Ồ, Cua cậu cũng tới hả, trưa bọn mình đi ăn cùng nhau nhé, tìm một nhà hàng nào đó, gọi vài món ngon ngon.”

Bàng Sánh trộm đưa mắt nhìn Tiêu Úc Tĩnh, thực lòng cô không muốn đi. Không ngờ Tiêu Úc Tĩnh lại lên tiếng trước: “Tớ không đi đâu, tớ phải về nhà ăn cơm.”

Tạ Ích bèn nói: “Chiều một giờ ba mươi đã thi tiếp, cậu còn về nhà làm gì.”

“Tớ đã nói với bà nội là về nhà ăn cơm rồi. Byebye, chiều gặp nhé.” Tiêu Úc Tĩnh nói xong thì đi luôn. Tạ Ích nghiêng răng nhìn cô đi xa dần, rồi quay lại nói với Cố Minh Tịch: “Vậy ba đưa mình đi ăn đi.”

Bàng Sánh vẫn không muốn đi, đang tính dùng cách nào để từ chối thì Cố Minh Tịch lại nói: “Xin lỗi, tớ với Bàng Sánh cũng phải về nhà ăn trưa.”

Bàng Sánh cảm động muốn khóc, liền gật đầu phụ họa, “Ừ, đúng rồi, bà nội tớ cũng nấu cơm ngon chờ sẵn rồi.”

Tạ Ích bị ruồng bỏ há hốc miệng, đành phải tới câu lạc bộ bóng bàn tìm người đi ăn cùng.

Dĩ nhiên là Cố Minh Tịch và Bàng Sánh không về nhà. Đi một đoạn hai người tìm được một cửa hàng KFC liền vào đó giải quyết bữa trưa trong hơi lạnh của điều hòa.

Cố Minh Tịch thực sự không tiện ăn đồ ăn nhanh KFC nhưng chỉ có nơi này họ mới có thể nghỉ ngơi một cách thoải mái, với lại Bàng Sảnh thích ăn nên cậu cũng không để bụng. Bàng Sảnh mua cho cậu hai cái hamburger cùng một cốc nước ngọt, như mọi khi, cô mở hộp hamburger ra đặt lên mặt bàn, Cố Minh Tịch liền ngoạm lấy tự ăn.

Cách ăn như thế không dễ thực hiện, chắc chắn tương cà sẽ dính lên mép nhưng Bàng Sảnh có ở đây nên cô sẽ lau miệng cho cậu, thậm chí còn cho cậu ăn một cái cánh gà cay. Nhờ sự giúp đỡ của cô, Cố Minh Tịch cũng xem như là no bụng.

Ăn xong hai người nghỉ lại trong quán KFC, hai người ngồi vào trong góc, Cố Minh Tịch ngồi trên chiếc sofa cứng sát bờ tường. Thấy xung quanh không có người, cậu liền cho chân phải lên ghế, vụng trộm khởi động mắt cá và ngón chân.

Bàng Sảnh nhận ra hành động này bèn vòng qua bàn đi tới ngồi xuống bên cạnh cậu, hỏi: “Có phải sáng nay viết bài văn dài nên ngón chân anh lại đau không?”

Cố Minh Tịch khẽ ừm một tiếng, Bàng Sảnh liền nói: “Chiều nay còn phải thi Toán và Tiếng Anh, để em xoa bóp cho một lát.”

Cố Minh Tịch hơi xấu hổ: “Không cần đâu...”

“Không sao mà.” Bàng Sảnh đã kéo chân phải cậu lên đùi mình, giúp cậu xoa bóp mắt cá chân và cử động các ngón chân. Cô mạnh tay xoa nắn bắp chân và đùi cậu, ban đầu Cố Minh Tịch có hơi mất tự nhiên nhưng dần dần tâm lý đó cũng biến mất.

Cậu mặc chiếc quần lửng thể thao dài đến đầu gối, hai bắp chân lộ ra ngoài. Chiếc vòng chân Bàng Sảnh tặng vẫn được đeo trên cổ chân phải của Cố Minh Tịch, đã hơi bạc màu. Cậu đã sở hữu đôi chân của một người đàn ông trưởng thành, thon dài, rắn chắc, khỏe khoắn, cân đối, có hai bên

đầu gối đẹp mắt, còn có lông chân đặc thù của đàn ông. Nhưng khác với mọi người, trên chân cậu có vô số những vết sẹo dài ngắn khác nhau, đó là những vết sẹo do ngã xe đạp, ngã cầu thang, ngã lúc đi đường và các va quệt ngoài ý muốn để lại.

Từ lâu Bàn Sảnh đã trông thấy vết sẹo trên cổ chân phải của Cố Minh Tịch, lúc ấy cô giật mình, liền hỏi sao cậu lại bị vết sẹo như vậy. Cố Minh Tịch liền nói dối: “Có lần muốn tự cắt trái cây ăn, không cẩn thận nên bị dao cứa.”

Bàn Sảnh không nghi ngờ lời nói của cậu, cô rất ít khi nghi ngờ những gì Cố Minh Tịch nói. Từ một góc độ nào đó, cô thậm chí còn tin tưởng Cố Minh Tịch hơn cả cha mình.

Tay cô sượt qua vết sẹo trên cổ chân phải, Bàn Sảnh biết đây là cuộc sống của Cố Minh Tịch, hoàn toàn dùng hai chân để nắm giữ.

Bàn Sảnh cúi xuống, dồn sức mạnh hơn vào hai tay, bóp nhẹ nhàng bắp chân cho Cố Minh Tịch, cử động cổ chân và ngón chân cậu. Tự nhiên cô nghĩ nếu ngày xưa người trèo lên máy biến thế là mình, người mất đi hai tay là mình thì giờ đây mình sẽ như thế nào?

Nghĩ tới đây, cô lập tức ngẩng lên nhìn cậu, mới nhận ra Cố Minh Tịch đã ngủ thiếp đi từ bao giờ, cậu ngoẹo đầu dựa vào phần đệm lưng của sofa, hai chân thả lỏng đặt trên đùi Bàn Sảnh, nhắm mắt ngủ say.

Vai phải cậu cũng gác lên chỗ dựa lưng, tay áo bị đè nhăn nhúm theo hình dạng bả vai còn thừa lại của cậu. Bàn Sảnh ngơ ngác nhìn cậu, Cố Minh Tịch sở hữu một gương mặt điển trai, có sức khỏe tốt, một cái đầu thông minh nhưng mãi mãi cậu chỉ có một cơ thể không trọn vẹn như vậy.

Thế nào là mãi mãi?

Mãi mãi có nghĩa là mỗi ngày, mỗi giờ, mỗi phút, mỗi giây còn lại trong cuộc đời không có lúc nào khác biệt.

Mãi mãi của Cố Minh Tịch chính là như vậy.

Trong giây phút đó, một suy nghĩ chợt hiện lên trong đầu Bằng Sảnh.

Đó là, cô sẽ mãi ở bên cạnh Cố Minh Tịch.

Bằng Sảnh vẫn hoàn toàn chưa có khái niệm thế nào là yêu, là trách nhiệm, là hôn nhân. Còn về “mãi mãi”, đối với cô đó chỉ là một từ tượng hình đầy lãng mạn.

Thậm chí cô còn không biết rốt cuộc tình cảm giữa mình và Cố Minh Tịch là gì. Một cách mơ hồ, cô chỉ biết đối với mình, đối phương vô cùng đặc biệt, thậm chí là duy nhất. Nhưng nếu nói đây là yêu, Bằng Sảnh sẽ không đồng ý.

Cô nghĩ chắc hẳn nó là một loại tình cảm vượt qua cả tình thân, tình bạn, tình yêu.

Tóm lại bất kể đó là tình cảm gì, cô vẫn muốn kề cạnh Cố Minh Tịch mãi mãi. Bằng Sảnh nghĩ.

Buổi chiều học sinh các lớp chọn thi hai môn Toán và Tiếng Anh, bắt đầu từ một giờ ba mươi phút, mỗi môn thi kéo dài hai tiếng, giữa giờ nghỉ giải lao ba mươi phút. Đến khi thi xong cả hai môn thì đã là sáu giờ tối.

Cố Minh Tịch không muốn để Bằng Sảnh chờ lâu nhưng Bằng Sảnh lại bảo không sao, cô muốn cùng cậu về nhà.

Cố Minh Tịch đi vào phòng thi còn Bằng Sảnh thì đi đến hiệu sách Tân Hoa gần đó, cô chọn một cuốn sách, sau đó ngồi xuống đất bên cạnh bức tường, thành thoi thường thức.

Khi đồng hồ của hiệu sách chỉ năm giờ ba mươi phút, Bàn Sảnh quay về trường, cô đi một mình tới sân thể dục vắng tanh, ngồi lên khán đài, chống cằm thơ thẩn.

Trời nóng làm cô mướt mát mồ hôi, một vài cơn gió thỉnh thoảng thổi tới cũng mang hơi nóng của ngày hè, Bàn Sảnh quay đầu nhìn tòa giảng đường cách đó không xa. Đến khi tiếng chuông báo hết giờ vang lên, cô vẫn ngồi im không động đậy, mãi cho tới lúc chàng trai đó đeo cặp đi tới đứng cạnh cô.

Cậu sải bước thật dài đi lên khán đài, bước chân rộng khiến tay áo bên người không ngừng phe phẩy.

Bàn Sảnh lau mồ hôi trên mặt, cười hỏi cậu: “Anh thi thế nào?”

“Tạm được.” Trên môi Cố Minh Tịch nở nụ cười, cậu ngồi xuống cạnh Bàn Sảnh, lắc người cho rơi cặp sách xuống, hỏi: “Em đợi lâu thế có nóng không?”

Bàn Sảnh lắc đầu: “Em ra Tân Hoa đọc sách, vừa mới quay lại.”

Cố Minh Tịch nói: “Lát nữa đi về anh mời em ăn kem.”

“Cố Minh Tịch, anh lúc nào cũng coi em là trẻ con.” Bàn Sảnh nhìn cậu với vẻ hậm hực, “Tháng sau em tròn mười bảy tuổi rồi đó.”

Cố Minh Tịch cười rạng rỡ, nói: “Không biết ai trưa nay đòi mua suất ăn cho trẻ em, đòi chơi trò chơi ở hàng KFC nhỉ?”

“Đáng ghét!” Cô vỗ thùm thụp vào lưng cậu nhưng sức rất yếu, trăm phần trăm chỉ là làm nũng.

Mặt trời ngả về phía Tây, hai người ngồi trên khán đài bên sân thể dục.

Suốt mấy tuần của kỳ nghỉ hè Bằng Sánh chỉ ru rú ở nhà, gần như không hề ra khỏi cửa, sắp bí bách đến phát điên nên bây giờ cô chưa muốn về. Cô nói với Cố Minh Tịch: “Anh ngồi đây chơi với em một lúc được không?”

Cậu gật đầu, không có ý kiến gì khác.

Một làn gió nhẹ mơn man hai má, thổi lên mái tóc hai người. Bầu trời phía Tây bị mặt trời gần lặn nhuộm thành màu đỏ ối, Bằng Sánh vẫn chống cằm, những suy nghĩ trong đầu bay toán loạn.

Cô chợt nhớ đến một trò chơi được Trịnh Xảo Xảo dạy cho, liền tiến sát vào tai Cố Minh Tịch rồi chớp chớp hai mắt thật nhanh. Cố Minh Tịch giật mình vì hành động đó nhưng thực lòng cậu cũng không muốn lẩn tránh. Hàng lông mi dài và cong của cậu nhẹ nhàng phe phẩy tai cậu, vừa chớp Bằng Sánh vừa hỏi: “Vui không? Có phải anh thấy ngứa ngứa mà rất dễ chịu không?”

Cố Minh Tịch cúi đầu thật thấp, ngần ngừ hồi lâu mới ừ một tiếng.

“Ồ? Thật hả? Đến lượt anh dùng lông mi gãi tai em.” Bằng Sánh phấn khởi ngồi nghiêm chỉnh lên, lòng vui vẻ nghĩ, lông mi cậu dày như vậy chắc chắn sẽ làm mình thấy rất thích.

Thế nhưng lúc quay lại mới ngạc nhiên nhận ra khuôn mặt cậu thiếu niên ngồi cạnh đã đỏ bừng bừng.

Cố Minh Tịch đứng dậy, đáp khô khốc: “Đi thôi, mặt trời sắp lặn hết rồi.”

Bằng Sánh chu môi ngứa đầu nhìn cậu, “Anh vẫn chưa gãi cho em.”

Cậu bỏ đôi dép xỏ ngón dưới chân ra, dùng ngón chân chà nhẹ lên bấp chân lộ ra dưới chiếc quần lửng dài đến đầu gối của Bằng Sánh. Móng chân

cậu khẽ cào vào nhát vào da cô rồi nói: “Xong, gãi rồi đó.”

Không đợi cô nhảy bổ lên, Cố Minh Tịch đã vội vã chạy xuống khỏi khán đài, vừa chạy vừa kêu: “Bàng Bàng, nhớ cầm cặp cho anh!”

“Cố Minh Tịch, anh không được chạy!” Bàng Sánh cúi tiết kêu ầm ĩ, cầm cặp sách đuổi theo cậu.

Chẳng mấy chốc cô đã bắt được Cố Minh Tịch, nhón chân véo tai cậu. Cố Minh Tịch hò hét xin tha. Thấy cậu có vẻ rất đau, cô vội vàng thả tay ra.

Cô quàng tay lên vai Cố Minh Tịch, hai người cười nói rôm rả bám vào nhau đi ra khỏi cổng trường. Đi được một lúc Bàng Sánh không cười nữa mà khẽ nói: “Cố Minh Tịch, em thất tình rồi.”

Cố Minh Tịch đứng thẳng lưng, ngửa cằm nhìn về một hướng xa xôi, mây phía chân trời đỏ như lửa quẩn quýt với ông mặt trời sắp lặn, quay quả biến hóa khôn lường.

Cuối cùng cậu không nói gì cả.

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Trưởng Thành

Bắt đầu từ kỳ nghỉ hè, Cố Minh Tịch bắt tay vào công cuộc bổ túc cho Bàn Sảnh, giúp cô củng cố thêm các kiến thức chưa nắm chắc, yêu cầu cô làm rất nhiều bài tập, sau đó biến mình thành gia sư chữa bài, giảng bài cho cô.

Đôi khi bị cậu đốc thúc nhiều quá cũng khiến Bàn Sảnh thấy buồn phiền, nhìn thấy nhiều bài tập, đề thi chưa làm cũng có khi nổi cáu. Cố Minh Tịch hiểu muốn dạy được Bàn Sảnh phải mềm cứng đan xen nên khi cô thực sự không muốn làm bài tập cậu sẽ đi ra ngoài chơi cùng cô một lúc.

Tháng tám năm đó, Cố Minh Tịch thành niên. Vì sinh nhật lịch âm tuổi mười tám của cậu chỉ cách sinh nhật lịch dương tuổi mười bảy của Bàn Sảnh một ngày nên hai gia đình quyết định tổ chức cùng nhau.

Hôm sinh nhật Bàn Sảnh, Cố Minh Tịch và Lý Hàm sang nhà cô bé. Bàn Thủy Sinh chuẩn bị một bàn bao la đồ ăn, còn mua thêm chiếc bánh ga tô cỡ bự để hai đứa trẻ cùng được thổi nến.

Bàn Sảnh tặng quà sinh nhật cho Cố Minh Tịch là một đôi dép xỏ ngón hiệu Adidas. Giá của nó không rẻ nên cô đã phải tích góp tiền nhiều tháng mới mua được.

Hai hôm sau là ngày Thất tịch (mùng 7/7 lịch âm), Cố Minh Tịch xin phép mẹ ra ngoài chơi cùng Bàn Sảnh. Lý Hàm đồng ý.

Cố Minh Tịch và Bàn Sảnh đi tới quán nướng Cá Mập. Sau khi biết hôm nay là sinh nhật tuổi mười tám của Cố Minh Tịch, Cá Mập rất vui liền

nhanh nhẹn dọn một bàn đồ ăn, kêu Sò và Hàu nướng rất nhiều thịt dê, cánh gà.

Cá Mập khui mấy chai bia lạnh, nói: “Cậu bé trưởng thành rồi, là đàn ông lại đang được nghỉ hè, uống ngum bia nhé.”

Cố Minh Tịch không từ chối, Cá Mập rót cho cậu một cốc bia rồi cắm ống hút vào. Bàn Sảnh tò mò nhìn từ đầu đến cuối và nói: “Anh Cá Mập, em cũng muốn uống.”

Cá Mập liền bật cho cô một lon coca: “Em thì không được vì vẫn còn là trẻ con, để năm sau đi. Sang năm nếu hai đứa lại đến quán của anh, anh Cá Mập sẽ uống với hai đứa, không say không về!”

Để tiện cho Cố Minh Tịch ăn uống, Cá Mập tìm một cái bàn thấp đặt ở ngoài phòng, mấy người quây quần quanh chiếc bàn ăn uống trò chuyện rôm rả. Cố Minh Tịch rất thoải mái, cậu để chân phải lên mặt bàn, kẹp xiên nướng bằng ngón chân, cúi xuống cho thức ăn vào miệng.

Sò vẫn nhớ nhưng Bàn Sảnh, bèn hỏi: “Cua Nhỏ, em đã add CỐ QUỐC TƯỜNG của anh rồi mà sao tự nhiên lại cho anh vào blacklist?”

Bàn Sảnh chớp mắt nhìn cậu, “Đâu có. Đã lâu rồi em không lên mạng vì nhà em không có máy tính nên chỉ có thể sang nhà Cố Minh Tịch dùng ké một lúc thôi.”

Sò lập tức quay sang lườm Cố Minh Tịch một cái. Cố Minh Tịch đang thờ ơ ngậm ống hút uống bia, giả bộ không hề nghe thấy.

Cá Mập hỏi Cố Minh Tịch: “Hai đứa khai giảng xong là lên lớp mười hai đúng không? Học hành bận rộn lắm hả?”

Cố Minh Tịch gật đầu, “Vâng, sang năm bọn em phải học cả thứ bảy, buổi tối còn phải tự học ở trường.”

“Cậu và Cua Nhỏ nếu thấy áp lực thì cứ đến chỗ anh ngồi một lúc để thả lỏng, học hành nhưng cũng phải biết nghỉ ngơi.” Cá Mập nói tiếp: “Lần trước chú em bảo hai đứa sẽ thi đại học ở Thượng Hải, thế thì sau kỳ thi đó, cơ hội chúng ta gặp nhau càng ít hơn. Nếu hai đứa đỗ Bằng vàng, anh sẽ mở tiệc Trạng Nguyên ở đây, coi như tiễn hai đứa đi học xa.”

Cố Minh Tịch bật cười: “Anh Cá Mập nghĩ xa quá!”

Cá Mập đốt một điếu thuốc, “Không xa đâu, chuyện ngay trước mắt rồi.”

Sau khi ăn uống no say ở quán Cá Mập, Cố Minh Tịch và Bằng Sảnh chào tạm biệt ra về.

Bằng Sảnh no căng bụng vì ăn nhiều cánh gà, liền bảo Cố Minh Tịch đừng lên xe vội mà đi bộ một quãng cho tiêu hóa bớt.

Rất đông những người tỉnh lẻ tới làm việc ở khu vực xưởng Trọng Cơ nên có rất nhiều người ra đường đi dạo vào những buổi tối mùa hè. Và thế là các hàng quán cũng mở cửa nhộn nhịp trên phố.

Thấy một cửa hàng bán đồ trang sức, trang điểm của phái nữ, Bằng Sảnh liền kéo Cố Minh Tịch đi vào. Cô nhìn thấy trong cái sọt nhựa có vô số những lọ sơn móng tay giá năm đồng với đủ màu sắc, và cả những thỏi son chỉ có tám đồng. Thấy hay, Bằng Sảnh liền cầm lên xem.

Cố Minh Tịch đi về phía này, thấy Bằng Sảnh định tô một thỏi son rẻ tiền lên miệng mình, liền nói: “Đừng tô son này.”

Bằng Sảnh quay sang nhìn cậu, không ngờ khuôn mặt Cố Minh Tịch lại đỏ bừng một cách khác thường, cậu khẽ nói: “Anh để quà sinh nhật của em trong túi quần, em tự lấy đi.”

Bàng Sảnh mừng hóm, liền thò tay vào móc túi quần Cố Minh Tịch. Cầm lên tay xem mới biết là một thỏi son mới tinh.

Được bao bọc bởi vỏ ngoài màu đen sần lóng lánh đầy sang trọng cùng một lớp nilon mỏng tang ngoài cùng, chính là nhãn hiệu cô đã thử tô ở trung tâm thương mại.

“Woa! Cái này đắt lắm!” Bàng Sảnh rất vui, “Cảm ơn anh nhé, Cố Minh Tịch!”

Nhận được quà Bàng Sảnh vô cùng phấn khởi, thấy trong cửa hàng có một chiếc máy chụp ảnh tự động, Bàng Sảnh liền kéo Cố Minh Tịch vào chụp.

Cố Minh Tịch chưa bao giờ chụp ảnh bằng máy tự động trong khi Bàng Sảnh lại chọn khung hình một cách cẩn thận rồi đỡ cậu vào phòng chụp. Rèm hai bên rủ xuống, trong không gian nhỏ hẹp chỉ còn hai cô cậu.

Nhìn hai gương mặt xuất hiện trên màn hình, Bàng Sảnh không nhận được câu khen ngợi: “Cố Minh Tịch, anh đẹp trai thật đó!”

Cố Minh Tịch mím môi, vẻ thẹn thùng hiện trên mặt, cậu hơi quay đi. Quan sát màn hình thấy động tác đó của Cố Minh Tịch, Bàng Sảnh liền lao ra chọn một góc rồi bấm nút.

“Đẹp quá đi mất!” Cô kéo màn hình xem bức ảnh vừa chụp được, có cảm giác Cố Minh Tịch thậm chí còn đẹp trai hơn những minh tinh màn bạc Hong Kong trên tivi. Thế nhưng tấm ảnh cũng ghi lại hình ảnh cậu với hai tay áo trống không một cách hoàn chỉnh.

Cố Minh Tịch nói: “Anh không chụp đâu, em chụp đi.”

Bàng Sảnh quay sang nhìn cậu và không nói gì, tự tạo dáng chụp mấy tấm một mình. Đến khi còn lại hai tấm ảnh khổ rộng, cô kéo Cố Minh Tịch

lại gần mình rồi nói: “Bọn mình chụp chung nhé, anh lấy một tấm em lấy một tấm, đây là tấm ảnh đầu tiên trong năm mười tám tuổi của anh, ý nghĩa lắm.”

Tất nhiên Cố Minh Tịch không phản đối. Cậu ngoan ngoãn đứng bên cạnh Bàn Sánh, nghiêm túc chụp ảnh chung cùng với cô.

Cả hai đều mỉm cười. Bàn Sánh quan sát một lát rồi nói: “Tấm này trông mất tự nhiên quá.”

Thế rồi chẳng hề phân trần, cô đã ôm chầm lấy Cố Minh Tịch, bắt cậu phải hơi khom lưng xuống còn cô thì nhón chân áp sát mặt mình lên mặt Cố Minh Tịch, sau đó Bàn Sánh vươn tay ra nhấn nút, trong bức ảnh liền xuất hiện một cô gái với nụ cười tươi tắn cùng một chàng trai với gương mặt ngà ngà say.

Khi trở lại khu tập thể kim khí, hơi men trong người Cố Minh Tịch hơi mạnh. Đây là lần đầu tiên cậu uống đồ có cồn, mặc dù chỉ là bia nhưng cũng chuếnh choáng say. Đột nhiên cậu phấn khích nói với Bàn Sánh: “Có phải lần trước em muốn anh chở em bằng xe đạp không? Bây giờ chúng ta đi thử đi.”

“Hả?” Bàn Sánh kinh ngạc hỏi: “Bây giờ á?”

“Đúng vậy, xe đạp của anh mới được bơm mấy hôm trước.”

Cố Minh Tịch đạp xe chở Bàn Sánh thật. Cậu đặt vai lên cái giá được chế tạo đặc biệt trên chiếc xe đạp, Bàn Sánh ngồi vắt chân một bên đằng sau, ôm chặt lấy eo Cố Minh Tịch.

Cố Minh Tịch chưa chở người khác bao giờ nên chiếc xe không khỏi rung lắc. Bàn Sánh sợ lắm nhưng không dám hò hét trong sân nên chỉ biết vỗ lưng cậu, khẽ nói: “Anh cẩn thận đấy!”

Trong sân tối om như mực, chỉ có ánh đèn le lói từ cửa sổ từ những căn nhà thuộc bốn khu, chú chó Vượng Vượng của ông Tăng thỉnh thoảng lại gâu gâu vài tiếng. Cố Minh Tịch đạp xe vài vòng quanh bồn hoa, cậu ngày càng liêu lĩnh, bất ngờ dùng vai chuyển hướng chiếc xe đạp ra ngoài khu nhà.

“Này!” Bàn Sảnh hét lên nhưng không dám ngọ nguậy. Đến khi xe ở trên đường cô mới dám hò hét, “Cố Minh Tịch nếu anh làm em ngã, em sẽ không tha cho anh đâu!”

“Yên tâm, anh sẽ không để em bị ngã đâu.” Cậu nở nụ cười trên môi, hăng hái đi xe đạp trên đường. Chẳng bao lâu sau họ đã tới nhà xưởng cũ của công ty kim khí.

Nơi đây đã biến thành công trường xây dựng với rất nhiều máy đóng cọc và cả những ánh đèn pha lóe sáng, từ lâu đã không còn là hình ảnh trong quá khứ nữa. Đã muộn nên công nhân không còn làm việc ở công trường, Cố Minh Tịch dừng xe bằng chân trái, Bàn Sảnh nhảy phắt xuống đứng cạnh cậu, cùng cậu hướng mắt nhìn về phía công trường xây dựng đó.

Cô nói: “Bố em bảo nơi này sẽ được xây dựng thành trung tâm thương mại lớn, siêu thị, rạp chiếu phim, còn có một quảng trường rộng lớn. Xung quanh là vô số khách sạn và cửa hàng chuyên doanh, sẽ trở thành một khu vực trung tâm sầm uất.”

Cố Minh Tịch gật đầu, “Mẹ anh cũng nói vậy, chắc mất khoảng ba bốn năm.”

Bàn Sảnh quay sang nhìn cậu, đôi mắt Cố Minh Tịch trong veo, mồ hôi vã ra trên trán cậu chảy xuống theo hai má. Cô nhìn cái cổ dài của cậu với những dấu mồ hôi uồn lượn và cả các mạch máu đang đập. Trên người Cố Minh Tịch có một hơi thở đặc biệt của trai trẻ, cậu không còn là một cậu bé nữa.

Khi Cố Minh Tịch chở Bàn Sảnh về, cô ôm chặt eo cậu, áp hai má lên bờ lưng ấm áp của cậu. Bàn Sảnh hỏi: “Cố Minh Tịch, có phải anh thích em không?”

Trái tim chàng trai đập xe đập loạn nhịp, cậu im lặng một lúc rồi nói: “Ừ, anh thích em.”

“Thích kiểu gì?”

Cậu ngẫm nghĩ rồi nói: “Chính là kiểu mà em đang nghĩ.”

Bàn Sảnh không nhìn thấy sắc mặt cậu, cô khẽ nói: “Có phải là kiểu em thích anh không?”

Cậu khẽ nhoén miệng cười rồi gật đầu, “Đúng vậy, là kiểu mà em thích anh.”

“Cố Minh Tịch.”

“Hử?”

“Chính anh đã nói trong một năm tiếp theo chúng ta không được nghĩ ngợi lung tung!”

“Đúng là anh đã nói vậy, thì sao?”

“Vậy nên em quyết định bây giờ không nghĩ gì cả. Có những việc... Anh biết đó, sau kỳ thi đại học chúng ta hãy nói, được không?”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Đề Thi Chồng Chất

Về đến cửa nhà mà trái tim Cố Minh Tịch vẫn cứ đập thình thịch loạn nhịp chưa thể bình tĩnh lại được. Cậu đi vào nhà vệ sinh, ngồi trên chiếc ghế nhựa, giơ chân vịn mở vòi nước nằm ở vị trí thấp nhất trên bờ tường.

Nước chảy ra ào ào, đầu tiên Cố Minh Tịch cọ rửa hai chân thật sạch rồi cúi người xuống, cong chân phải vốc nước lên mặt mình. Nước máy mùa hè nóng hổi, mặc dù Cố Minh Tịch muốn rửa mặt bằng nước lạnh để bình tĩnh lại nhưng càng rửa càng thấy phấn khích hơn.

Thấy cậu đi ra khỏi nhà vệ sinh với cơ thể ướt sũng, Lý Hàm bị giật mình liền cầm khăn khô tới lau mặt cho cậu, giọng bực tức: “Ướt hết cả quần áo rồi.”

Ánh sáng bị đèn nén hiện rõ trong mắt Cố Minh Tịch, cậu khẽ đáp: “Con nóng qua nên muốn rửa ráy cho mát.”

Ra đến phòng khách, Lý Hàm cầm chiếc hộp trên mặt bàn lên đưa cho cậu: “Minh Tịch, bố con vừa tới.”

Toàn thân Cố Minh Tịch cứng đờ, Lý Hàm giúp cậu mở hộp ra rồi nói: “Hôm nay là sinh nhật mười tám tuổi của con, thực ra bố con muốn đưa con ra ngoài ăn cơm vì ông bà nội đã lâu không gặp con, nhưng con không ở nhà nên bố để lại cái này rồi đi luôn.”

Trên tay Lý Hàm là một chiếc điện thoại phổ thông của Nokia, chị bình thản nói: “Đây là quà sinh nhật của bố con, chưa có sim, bố con bảo con tự cầm chứng minh thư đi làm sim điện thoại. Bố con bảo con lớn rồi,

sang năm học đại học nên có điện thoại di động, cũng chẳng biết con có dùng được không.”

Cố Minh Tịch nhìn chăm chăm chiếc điện thoại trên tay Lý Hàm rất lâu rồi nói: “Tạm thời mẹ cứ cầm đi ạ, con chưa cần.”

Trở về phòng, Cố Minh Tịch dùng hai cởi chiếc quần lửng của mình ra. Sau đó cậu ngồi trên giường, móc túi quần bằng các ngón chân của mình, lôi ra một bức ảnh nhỏ.

Cố Minh Tịch cảm cúi nhìn hai khuôn mặt tươi cười trong bức ảnh rồi dùng ngón chân cái nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của cô gái. Cuối cùng tâm trạng cũng bình tĩnh lại, cậu ngẩng lên nhìn quyển lịch bàn, chỉ còn nửa tháng nữa là khai giảng.

Cùng thời điểm đó ở nhà số 501 bên cạnh, Bàn Sảnh cũng đang cầm trên tay bức ảnh chụp bằng máy tự động kia. Khi trên màn hình máy ảnh hiện lên hình ảnh hai cô cậu đứng cạnh nhau, cô vốn định xóa đi chụp lại thì bị Cố Minh Tịch ngăn cản, cậu bảo cậu rất thích bức ảnh này nên cậu sẽ giữ nó.

Bàn Sảnh cũng giữ một bức ảnh chụp chung của hai người, cô thoải mái cười giòn giã còn Cố Minh Tịch thì thấp thoáng vẻ xấu hổ. Bàn Sảnh cẩn thận cắt bức ảnh riêng ra, nó chỉ khoảng hai tấc nên cô bỏ vào ví tiền rồi che chứng minh thư lên, sau đó còn cẩn thận kiểm tra lại thì không thấy có dấu vết gì khả nghi.

Cô giấu bức ảnh cũng như giấu tâm trạng của mình vậy. Bàn Sảnh ngồi bần thần trên bàn học, sau đó lấy một cuốn sổ bìa da từ trong ngăn kéo. Đây là cuốn sổ cô dùng từ nhỏ đến giờ. Vì bên trong không có những điều thầm kín nên Bàn Sảnh ngang nhiên để nó trong ngăn kéo mà không sợ bị bố mẹ xem trộm. Trong cuốn sổ là lời bài hát thịnh hành, một vài câu kinh điển trong các tác phẩm nổi tiếng, danh ngôn của danh nhân, thơ tiếng

Anh, còn có rất nhiều mẫu báo nhỏ được cắt ra từ các tờ báo, tạp chí...
Bàng Sánh mở cuốn sổ đến một trang giấy trắng, nghiêm túc viết:

Mục tiêu tháng sáu năm 2003, Bàng Sánh, cố lên!

Cô vẽ một con cua vào cuối câu, một hình tròn, tám cái chân, hai cái càng to giương lên.

Tháng chín, sau buổi lễ khai giảng, Bàng Sánh và Cố Minh Tịch bắt đầu năm học lớp mười hai, hoàn toàn bước vào thế giới với đề thi và bài vở ngập tràn.

Bàng Sánh quyết định gạt tất cả mọi chuyện khác sang một bên: phim hoạt hình, phim dài tập, thần tượng, những bài hát đang thịnh hành, manga, đồ ăn vặt, bóng bàn... và cả chút suy nghĩ thầm kín của con gái... Tất cả mọi chuyện đều bị gạt ra ngoài.

Nhờ có sự giám sát của Cố Minh Tịch trong kỳ nghỉ hè nên Bàng Sánh không bỏ bê việc học. Do đó trong kỳ thi khảo sát đầu năm sau khai giảng, Bàng Sánh thi tương đối tốt, tổng điểm thuộc top giữa của lớp. Điều này mang đến cho cô một niềm tin lớn lao rằng chỉ cần bỏ công sức thì chắc chắn sẽ tiến bộ.

Bàng Sánh bắt đầu nghiêm túc hơn bao giờ hết, lớp cô còn phải học hai tháng nữa mới hết chương trình để bước vào giai đoạn ôn tập. Trịnh Xảo Xảo nhận ra Bàng Sánh không còn xao nhãng trong giờ học nữa.

Cô cực kỳ chăm chú nghe giảng, thậm chí còn bắt đầu chuẩn bị bài trước khi đến lớp. Những bài học sắp được dạy, cô tìm hiểu trước ở nhà rồi đánh dấu những chỗ chưa hiểu nên chỉ cần giáo viên giảng một lần là cô đã hiểu được ngay.

Nhưng có một tật xấu mà Bàng Sánh vẫn không sửa được đó là cô không quen hỏi bài giáo viên. Gặp phải bài nào mình không làm được hoặc

những kiến thức chưa hiểu, người đầu tiên mà cô nghĩ tới là Cố Minh Tịch.

... Cố Minh Tịch – người dường như không gì là không thể giải quyết được, Cố Minh Tịch – người luôn kề cận bên Bàn Sảnh.

Tháng mười một là lúc cuộc thi giữa học kỳ một cuối cùng của thời cấp ba diễn ra, Bàn Sảnh nghênh đón kỳ thi bằng một thái độ cực kỳ nghiêm túc vì vậy cô đã giành được kết quả tốt nhất từ khi vào trường đến nay – xếp thứ 153 trong khối tự nhiên. Mặc dù kết quả này vẫn nằm trong top sau của lớp nhưng cô giáo Chung nói rằng chỉ cần Bàn Sảnh duy trì được thành tích như vậy thì có thể dễ dàng thi vào các trường đại học top ba.

Sau cuộc thi giữa kỳ đó, những bài học mới chính thức khép lại, toàn bộ khối mười hai bắt đầu bước vào giai đoạn ôn tập và luyện đề. Một góc trên bảng đen bắt đầu xuất hiện thời gian đếm ngược đến ngày thi đại học. Trước kia đó là một chuyện khiến Bàn Sảnh đau đầu nhưng bây giờ nó lại cổ vũ cho ý chí chiến đấu của cô.

Khi trời vào đông, lịch trình một ngày của cô nữ sinh Bàn Sảnh như sau:

Sáng 5h30 ngủ dậy, học thuộc tiếng Anh một giờ, 6h30 rửa mặt đánh răng ăn sáng, 7 giờ sang gõ cửa nhà Cố Minh Tịch rồi cùng cậu đi xe bus tới trường học.

Sau khi đến lớp thì nộp bài tập và tự học buổi sáng rồi đến giờ lên lớp.

Các giáo viên bắt đầu củng cố kiến thức và tiến hành ôn luyện cho các học sinh dựa vào đại cương đề thi đại học, nhưng rõ ràng phương pháp hiệu quả nhất vẫn là làm nhiều bài tập. Học sinh nào cũng có hai xấp đề thi cao ngất ngưỡng xếp trên mặt bàn, thỉnh thoảng Bàn Sảnh cũng nghĩ nhiều đề thi như vậy làm sao có thể giải hết nhưng cuối cùng cô vẫn cặm cụi giải quyết lần lượt từng câu hỏi, từng đề thi một.

Hết giờ học buổi sáng, Bàn Sánh liền đi ăn trưa cùng Cố Minh Tịch. Ăn xong cô sẽ rửa cậu ra sân thể dục đi bộ vài vòng, nói những câu chuyện vô thưởng vô phạt để thư giãn gân cốt. Đôi lúc Bàn Sánh còn kéo Cố Minh Tịch ngồi lên khán đài, sau đó giúp cậu xoa bóp đôi chân.

Lượng bài tập của cậu lớn hơn cô rất nhiều, Bàn Sánh lo Cố Minh Tịch bị chuột rút.

Thời gian đi dạo kết thúc, Bàn Sánh về lớp nằm lên bàn chợp mắt nửa tiếng rồi dậy làm bài tiếp.

Sự thay đổi của cô thể hiện hết sức rõ ràng. Trước đây ấn tượng của Bàn Sánh đối với mọi người là lười biếng, ham ăn, ham chơi, thành tích kém cỏi nhưng bây giờ sự chăm chỉ của cô thực sự khiến các bạn cùng lớp phải há hốc miệng.

Trịnh Xảo Xảo hỏi Bàn Sánh có mục tiêu gì, cô đáp: “Năm chắc thi đỗ top hai, mục tiêu là top một, tớ và Cố Minh Tịch đã hẹn sẽ cùng đi học đại học ở Thượng Hải. Dù biết là rất khó có thể đỗ vào trường của cậu ấy nhưng tớ nghĩ mình nên cố gắng, biết đâu có thể giảm bớt sự chênh lệch giữa hai người.”

Sau khi kết thúc giờ học buổi chiều, Bàn Sánh lại cùng Cố Minh Tịch ra căn tin ăn tối. Ăn xong họ có một tiếng hoạt động tự do. Cố Minh Tịch và Bàn Sánh thỏa thuận sẽ tranh thủ thời gian này để trao đổi về đề thi tại căn tin luôn. Bàn Sánh đã quen ghi lại tất cảnhững thắc mắc trong suốt một ngày, sau đó sẽ hỏi Cố Minh Tịch vào khoảng thời gian này để cậu giải đáp. Giả sử cậu không thể giải thích được ngay lúc đó thì sẽ tiếp tục trong giờ tự học buổi tối.

Giờ tự học buổi tối bắt đầu lúc 6h45 chiều. Cách tự học của Bàn Sánh là miệt mài làm đề, làm đề, làm đề... Dần dần cô nhận ra chú tâm học tập cũng là một hoạt động rất thú vị, không hề buồn tẻ, nhợt nhạt như trước

đây vẫn tưởng. Cảm giác sung sướng sau khi giải quyết được một bài khó thực sự khiến con người ta thoải mái đến từng lỗ chân lông.

Bàng Sánh cũng có thể được coi là một người hơi khùng. Lúc thấy mệt mỏi quá cô bèn nghĩ chỉ một năm thôi, có mệt đến chết thì cũng chỉ một năm thôi. Cố Minh Tịch đã nói chỉ cần kiên trì một năm đó là có thể thay đổi tương lai sau này.

Chín giờ ba mươi phút tối kết thúc thời gian tự học, Bàng Sánh và Cố Minh Tịch lại cùng đi xe bus về nhà. Thời điểm này xe bus hầu như lúc nào cũng còn ghế trống, hai đứa trẻ mệt lử dựa đầu vào nhau trên chiếc xe bus rung lắc và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Sau khi về đến khu tập thể, hai người chào nhau rồi ai về nhà người này. Bàng Sánh ăn một chút đồ ăn nhẹ được Bàng Thủy Sinh chuẩn bị sẵn, đi rửa ráy rồi về phòng rà soát một lượt tất cả các bài tập trong ngày, sau đó còn xem thêm vài đề thi nữa.

Đúng mười một giờ ba mươi tối, cô tắt đèn, đi vào giấc ngủ.

Sự cố gắng của Bàng Sánh không hề uổng phí. Trong kỳ thi cuối học kỳ lớp mười hai – kỳ thi được xem như một lần thi thử vào đại học – Bàng Sánh giành được vị trí thứ 118 của khối tự nhiên, là người tiến bộ nhất của lớp 12A7.

Bàng Thủy Sinh đi họp phụ huynh về vui sướng đến mức thực sự muốn đốt pháo ăn mừng. Anh nói với Kim Ái Hoa là cô giáo Chung đã nói sau này Bàng Sánh có khả năng thi đỗ trường top hai.

Nhưng Bàng Sánh vẫn chưa hài lòng với bản thân. Thế rồi cô bắt đầu hối hận những ngày tháng của lớp mười một cô không cố gắng, bắt đầu lo thời gian còn lại không đủ. Trong kỳ thi cuối học kỳ, Cố Minh Tịch giành được vị trí thứ hai của khối tự nhiên, đây là lần đầu tiên cậu vượt qua Ngô Mân. Bàng Sánh biết rằng cậu có khả năng thi đỗ các trường top một.

Trong trí nhớ của Bàn Sảnh, năm học lớp mười hai chỉ còn lại hai chữ “nhọc nhằn”. Cô buông bỏ toàn bộ các hoạt động giải trí, ngày nào cũng còn đề chưa làm xong, ngày nào cũng không được ngủ đủ giấc, nhưng đến chủ nhật được ngủ bù cô lại không ngủ được, quyết định dậy sớm học tiếng Anh.

Mặc dù vất vả nhưng thời gian đó thực sự giản dị và đơn thuần. Gần như trong đầu Bàn Sảnh chẳng còn bất cứ tạp niệm nào, dù có vô tình gặp Tạ Ích ở trường, trái tim Bàn Sảnh cũng không còn loạn nhịp nữa.

Tiêu Úc Tĩnh không qua lại với Tạ Ích, Cố Minh Tịch nói là hai người rất ít khi nói chuyện với nhau. Thực ra họ cũng không có thời gian để nói chuyện. Học sinh trường trọng điểm, lại là lớp chọn, đúng là cũng chẳng còn hơi sức thừa thãi đâu để nghĩ đến những việc linh tinh.

Đề trắc nghiệm ABCD chắc chắn có một đáp án đúng; đề chọn đúng sai không đúng thì sai; đề tự luận dù phức tạp, khó khăn hay biến hóa đến đâu thì cuối cùng vẫn có một đáp án chính xác.

Ngần ấy năm về sau, khi bước chân vào xã hội Bàn Sảnh mới biết chỉ có thời đi học mới có chuyện không đúng là sai, liếc mắt là thấy, không ai lừa ai, không ngầm đấu đá, chẳng có chuyện bằng mặt nhưng không bằng lòng, chẳng có tranh giành cấu xé.

Khóc là khóc, cười là cười, thích là thích mà ghét là ghét.

Quãng thời gian đó chỉ có một lần, không ai có cơ hội làm lại, điều có thể làm chỉ là chôn sâu vào ký ức mà thôi.

Đáng tiếc thời điểm đó Bàn Sảnh vẫn chưa hiểu được đạo lý này.

Cuộc đời của Bàn Sảnh từ lúc sinh ra đã gắn bó kề cận với Cố Minh Tịch, hai người giao hẹn cho dù không thể cùng học một trường đại học thì chắc chắn cũng phải cùng một thành phố. Bàn Sảnh chưa bao giờ nghĩ đến

tương lai của mình và Cố Minh Tịch, cuối cùng của cuối cùng họ sẽ trở nên ra sao. Không phải cô không dám nghĩ mà là cảm thấy mình và Cố Minh Tịch sẽ không bao giờ xa cách.

Cô nàng Bàng Sánh mười tám tuổi chưa bao giờ nghĩ rằng có một ngày cô lại đánh mất Cố Minh Tịch của mình.

Mùa xuân năm 2003, sau khi vượt qua vô vàn các cuộc thi thử cấp trường, quận, thành phố, tỉnh nhiều như sao xa, Bàng Sánh đã có phần tệ đại. Lần nào cô cũng tiến bộ, cuộc thi sau điểm cao hơn cuộc thi trước. Lần cuối cùng là kỳ thi thử cấp tỉnh, thậm chí Bàng Sánh còn đạt được mức điểm của các trường top một.

Cố Minh Tịch khen cô là ví dụ điển hình của các thí sinh nhảy vọt trong giai đoạn nước rút. Đúng thế, Bàng Sánh là người phôi bò, lạc quan và cởi mở, không bị cuống nên mỗi khi cô bước vào cuộc khi với tâm thế tự tin thì luôn có thể giành được thành tích khá tốt.

Giữa tháng tư nhà trường tổ chức một cuộc họp phụ huynh, xem như là cuộc họp cổ vũ trước kỳ thi đại học. Bàng Thủy Sinh và Lý Hàm đi họp, Cố Minh Tịch ở nhà một mình.

Bàng Sánh sang nhà cậu để cùng làm bài, thỉnh thoảng lại trò chuyện vài câu.

Còn chưa đầy hai tháng nữa là đến ngày thi, hai người không khỏi nghĩ tới tương lai trong trường đại học sau này. Bàng Sánh hỏi Cố Minh Tịch: “Anh muốn thi trường nào ở Thượng Hải?”

Cố Minh Tịch nhìn cô, cây bút trên ngón chân xoay vòng tròn, hỏi ngược lại: “Còn em? Em định thi trường nào?”

Bàng Sánh thật thà lắc đầu: “Em vẫn chưa quyết định, vẫn đang xem tài liệu tuyên truyền. Có những trường rất tốt nhưng em không biết mình

liệu có đỡ được không.”

Cố Minh Tịch mỉm cười: “Thực ra trường nào không quan trọng, quan trọng nhất là học khoa nào, lĩnh vực nào. Em có muốn học khoa nào không?”

“Em chưa nghĩ.” Bàng Sánh hỏi, “Cố Minh Tịch, anh thấy em học khoa nào tốt?”

Cố Minh Tịch nói: “VẬY phải xem sau này em muốn làm công việc gì?”

Bàng Sánh gãi đầu suy nghĩ rồi nghiêm chỉnh trả lời: “Em muốn làm dân văn phòng, đi làm ở các tòa cao ốc, ngày nào cũng được đi giày cao gót và mặc những bộ váy xinh đẹp.”

Cố Minh Tịch bật cười trước giọng điệu nghiêm túc của cô, đáp: “VẬY anh có ý kiến là em nên học tài chính.”

“Tài chính?”

“Đúng vậy, học ngành tài chính sau này đi làm sẽ không lệch khỏi nguyện vọng của em đâu.”

Bàng Sánh ngẫm nghĩ rồi gật đầu nói: “Tài chính, em nhớ rồi.”

Rồi cô hỏi lại cậu: “Anh còn chưa nói với em là anh muốn thi trường nào.”

Cậu thoáng trầm ngâm rồi đáp: “Anh muốn thi vào Học viện tài chính kinh tế Thượng Hải.”

Bàng Sánh giật mình: “Hả? Anh muốn làm kế toán thật sao?”

Cố Minh Tịch cười thành tiếng: “Xin em, Học viện tài chính kinh tế Thượng Hải tuy không bằng Phúc Đán và đại học Giao thông nhưng cũng không dễ thi đỗ đâu.”

Bàng Sảnh ngơ ngác nhìn cậu. Cố Minh Tịch nói: “Thực ra chuyên ngành tài chính anh nói với em cũng chính là mục tiêu của anh.” Cậu nhún vai làm hai tay áo trống không khẽ lay động. Cố Minh Tịch cúi xuống nhìn hai vai mình rồi nói: “Anh không có tay nên không phù hợp với đa số các ngành nghề, anh nghĩ mình nên phát triển theo ngành tài chính. Thực ra em nói không sai, anh cũng tương đối hợp với nghề kế toán.”

Bàng Sảnh biết cậu đang nói đùa. Cô không thể đưa ra gợi ý cho cậu vì những vấn đề này chắc chắn cậu sẽ cân nhắc kỹ lưỡng hơn cô.

Cố Minh Tịch lại bắt đầu cho Bàng Sảnh biết Học viện tài chính kinh tế Thượng Hải là một ngôi trường như thế nào, có những chuyên ngành với chất lượng tốt. Câu chuyện đang đến hồi gay cấn thì chuông cửa nhà cậu reo.

“Họp phụ huynh nhanh vậy à?” Bàng Sảnh nghi ngờ nói rồi đi ra mở cửa giúp Cố Minh Tịch. Cánh cửa vừa mở cô đã sửng sờ.

Người đứng ngoài cửa là Cố Quốc Tường đã lâu không gặp.

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Mọi Chuyện Được Định Đoạt

Thấy Bàn Sảnh, Cố Quốc Tường cũng hơi giật mình, Bàn Sảnh liền chào anh ta là chú Cố. Sau đó Cố Quốc Tường gật đầu rồi đi vào nhà.

Nghe thấy tiếng nói, Cố Minh Tịch ra khỏi phòng, đứng ở cửa không lên tiếng. Nhận ra Lý Hàm không ở nhà, Cố Quốc Tường hỏi Cố Minh Tịch: “Minh Tịch, mẹ con đâu?”

“Mẹ đi họp phụ huynh ạ.”

“À, hôm nay họp phụ huynh.” Cố Quốc Tường gật đầu rồi hỏi: “Sắp thi đại học rồi, dạo này con học hành thế nào?”

“Vẫn thế thôi ạ.” Cố Minh Tịch liếc nhìn anh ta rồi nhìn sang Bàn Sảnh đang co ro một góc bên cạnh, “Bàn Bàn, em về trước đi.”

Bàn Sảnh lập tức thu dọn sách vở của mình rồi trở về nhà mình.

Kim Ái Hoa ở trong phòng xem tivi, thấy con gái về liền hỏi với vẻ ngạc nhiên, “Sao mới đi một lúc đã về?”

Bàn Sảnh trèo lên giường mẹ, khẽ nói: “Chú Cố đến.”

“Cố Quốc Tường?”

“Vâng.”

“Hừ, anh ta còn mặt mũi đến đây kia à?” Kim Ái Hoa tỏ rõ vẻ khinh thường, “Chuyện xấu của anh ta đã lan truyền khắp trong cùng ngõ hẻm ở

công ty rồi, vậy mà vẫn còn mặt mũi đến gặp chị Hàm kia đấy.”

Bàng Sánh tò mò hỏi: “Mẹ, chú Cố sao vậy ạ?”

Lúc đầu Kim Ái Hoa còn không chịu nói: “Đi đi, đi học bài đi, trẻ con đừng có tò mò.”

“Ui chao, mẹ nói úp mở thế làm sao con tập trung vào học được.”
Bàng Sánh ôm tay Kim Ái Hoa nũng nịu, “Mẹ nói con biết đi mà.”

Bàng Thủy Sinh đã dặn Kim Ái Hoa không được nói cho Bàng Sánh biết về chuyện của Cố Quốc Tường nhưng hôm nay Bàng Thủy Sinh đã đi họp phụ huynh nên Kim Ái Hoa không kiềm chế được, cuối cùng vẫn cho con gái biết.

Chị nói: “Vợ bé của Cố Quốc Tường có thai rồi, mấy ngày nay đang khua chiêng gõ trống thông báo cho khắp bàn dân thiên hạ biết, cô ta đang ép Cố Quốc Tường về ly hôn.”

Bàng Sánh: “!”

Cố Quốc Tường ngồi trong phòng khách đợi Lý Hàm về. Cố Minh Tịch ngồi gần đó một lúc rồi quyết định về phòng làm bài tập.

Lúc ngồi ở bàn học vui đầu làm bài, cậu nghe thấy tiếng ai đó đi vào phòng rồi đi tới gần mình.

Cố Minh Tịch vẫn không ngước lên, chân trái cậu đè tờ đề, chân phải cầm bút, ê ke, giấy nháp, bút bi, tẩy... bày la liệt gần đó. Khi bàn tay rộng lớn của người kia đặt lên vai cậu, chân phải đang cầm bút của Cố Minh Tịch khựng lại.

Cố Quốc Tường cúi xuống nhìn tờ đề thi dưới chân cậu rồi tầm mắt anh ta chuyển sang chân Cố Minh Tịch. Sau mười hai năm dùng chân viết chữ, chân phải của Cố Minh Tịch đã xuất hiện một vài vết chai. Cố Quốc Tường nhận ra đã lâu lắm rồi mình không để ý đến chân con trai, cảnh tượng khắc sâu nhất trong trí nhớ của anh ta là bàn chân nhỏ bé cầm bút, cầm thìa, bàn chải đánh răng, luyện tập các kỹ năng sống một cách nhọc nhằn. Thời đó chân Cố Minh Tịch vẫn trắng trẻo mềm mại nhưng bây giờ cậu đã có đôi chân của người trưởng thành, ngón chân cậu dường như còn gầy gò và dài hơn của người khác, vừa linh hoạt vừa có lực, làm mọi việc đều đã cực kỳ nhuần nhuyễn.

Cố Minh Tịch ngược lên nhìn bố mình. Từ sau khi bố cậu bước vào nhà, cậu chưa hề mở miệng gọi một tiếng “bố”. Trong thâm tâm Cố Minh Tịch biết Cố Quốc Tường đối xử với mình không phải là tệ. Thế nhưng có những chuyện không phải mỗi tháng cứ cho mấy trăm đồng tiêu xài hay thích mua cái gì là có là cái đó có thể giải quyết được. Cố Minh Tịch không phải người dễ hận thù mà ngược lại, cậu thường nhớ đến những điểm tốt của mọi người hơn nhưng đối với Cố Quốc Tường, cậu thực sự thấy ấm ức thay cho mẹ.

Bố mẹ cậu từng là cặp đôi trai tài gái sắc, yêu thương thắm thiết khiến bao người hâm mộ. Vậy mà giờ đây lại tới bước đường này.

Cố Minh Tịch ngẫm nghĩ, cuối cùng vẫn cất tiếng gọi và nói: “Bố tìm mẹ có việc gì ạ?”

“Ừ, bố có việc muốn bàn với mẹ con.”

Cố Minh Tịch liền nghĩ ngay tới nội dung câu chuyện mà hơn một năm trước Cố Quốc Tường đã nói với mình. Giọng cậu không khỏi vút cao: “Bố! Đừng nói với mẹ chuyện năm ngoái bố bảo con, đâu phải bố không hiểu tính mẹ, mẹ chắc chắn sẽ không chấp nhận đâu! Sao phải khiến mẹ nổi giận chứ?!”

Sắc mặt Cố Quốc Tường hơi tối lại, đáp: “Bố biết, bố muốn nói với mẹ việc khác.”

Cố Minh Tịch nhìn bố mình bằng ánh mắt đề phòng. Nét mặt Cố Quốc Tường thoáng dịu dàng hơn, anh ta chuyển đề tài, hỏi: “Minh Tịch đã nghĩ sẽ thi vào trường đại học nào chưa?”

“Chưa ạ.” Cậu lạnh lùng đáp: “Chờ kết quả thi xem sao đã.”

Cố Quốc Tường nghiêm túc nói: “Thực ra con nên suy nghĩ sớm rồi nhờ trường cấp ba thông báo tình trạng sức khỏe cùng thành tích của những năm học trước với người phụ trách tuyển sinh của trường đại học. Phải hỏi người ta trước là nếu như điểm thi của em đủ để đỗ vào trường, không biết trường có thể chấp nhận tình trạng sức khỏe hiện tại của em hay không?”

Thấy Cố Minh Tịch có vẻ suy tư, Cố Quốc Tường nói: “Con không thể chờ có điểm mới đăng ký nguyện vọng như các bạn khác được, nếu không liên hệ trước với trường đại học thì đến lúc đó rất nhiều khả năng sẽ bị từ chối. Tất cả các trường đều có thể đưa ra lý do là con không thể tự lo bản thân để từ chối, mà con thì chẳng thể làm gì được họ.”

Cố Minh Tịch lớn tiếng nói: “Con có thể tự lo!”

“Con không thể tự lo một trăm phần trăm được.” Cố QUỐC TƯỜNG nói: “Mùa đông con không thể tự mặc hay cởi quần áo, con không thể tự gọi cơm ở nhà ăn, và cả chuyện đi vệ sinh nữa, con giải quyết thế nào?”

Cố Minh Tịch không trả lời được.

“Bố khuyên con vẫn nên suy nghĩ xem muốn đăng ký vào trường nào trước rồi liên hệ với người ta sớm đi, phải đảm bảo chắc chắn là nguyện vọng một không bị từ chối mới được.” Nói xong Cố Quốc Tường đứng dậy ra khỏi phòng Cố Minh Tịch.

Lúc Lý Hàm trở về, Cố Quốc Tường đang ngồi hút thuốc trong phòng khách, hai tầm mắt giao nhau, hai trái tim không ngừng đập mạnh. Cố Quốc Tường là người lên tiếng trước, anh ta hỏi: “Em đi họp phụ huynh về à? Cô giáo nói Minh Tịch thế nào?”

Lý Hàm khẽ đáp: “Thành tích của Minh Tịch bây giờ rất ổn định, nếu không có gì bất ngờ thì chắc chắn có thể thi đỗ các trường top đầu.”

Cố Quốc Tường mỉm cười phấn khởi, “Anh biết là Minh Tịch sẽ không khiến anh thất vọng mà.”

Lý Hàm liếc nhìn Cố Quốc Tường rồi đi tới cửa phòng Cố Minh Tịch nhìn cậu và nói: “Minh Tịch, bố mẹ có chút việc cần trao đổi ngoài phòng khách, con tạm thời đừng đi ra.”

Cố Minh Tịch gật đầu.

Để tránh bị cậu nghe trộm, Lý Hàm thậm chí còn gọi Cố Quốc Tường ra ban công phòng ngủ chính rồi bảo: “Đừng có hút thuốc trong nhà, mùi chết đi được.”

Cố Quốc Tường và Lý Hàm nói chuyện khoảng nửa tiếng. Nghe thấy tiếng đóng cửa chứng tỏ Cố Quốc Tường đã đi, Cố Minh Tịch mới ra khỏi phòng.

Cậu hỏi mẹ mình: “Bố tìm mẹ có việc gì thế ạ?”

Lý Hàm có vẻ rất bình tĩnh. Chị nấu một món ăn nhẹ cho Cố Minh Tịch trong nhà bếp và đáp: “Không có gì.”

Cố Minh Tịch không tin. Cậu tới gần nhìn mẹ, mắt Lý Hàm hoe đỏ, Cố Minh Tịch liền nói: “Mẹ... Mẹ đừng coi con là con nít nữa, nếu trong lòng mẹ thấy khó chịu thì cứ nói cho con biết đi.”

Lý Hàm đang đun nước trong nồi, chị quay lưng đi về phía tủ lạnh để lấy gọi sủi cỏ đông lạnh. Cố Minh Tịch liền đi theo: “Mẹ đừng nghĩ là vì con sắp thi đại học nên mẹ không muốn cho con biết vì sợ ảnh hưởng đến kết quả thi của con. Thực ra bố mẹ cứ giấu kín trong lòng như thế mới khiến con nghĩ lung tung, mẹ nói con biết đi, rốt cuộc bố đã nói gì. Mẹ yên tâm, con nhất định đứng về phía mẹ!”

Nghe thấy câu nói cuối cùng của cậu, nước mắt lập tức trào ra khỏi mắt Lý Hàm. Chị ngược lên nhìn con trai, đưa tay xoa má cậu và cất giọng nghẹn ngào: “Minh Tịch ơi, bố mẹ quyết định ly hôn.”

Trong vài năm trở lại đây, khu tập thể kim khí xảy ra những thay đổi rất lớn. Vốn dĩ có bốn khu nhà tập thể hầu như toàn là gia đình của cán bộ công viên công ty, vậy mà sau khi trải qua cuộc di dời nhà máy cùng sự thay đổi cơ chế, không ít người đã nghỉ hưu non bỏ việc, họ đều hành động giống như Bàn Thủy Sinh, mua đứt căn nhà rồi sửa sang lại sau đó bán đi. Bên cạnh đó những người trả lại căn hộ cũ đều là những nhân viên lâu năm được chuyển tới ở tại Tân Uyển ở Thành Tây, vì vậy những người sống tại khu tập thể cũ này giờ đây đa số là những gương mặt xa lạ.

Nhưng ở đây vẫn còn những công nhân của công ty Kim khí như Kim Ái Hoa, Chung Tiểu Liên, bố của Trương Giai Kỳ. Với cái miệng không thua gì loa phóng thanh của Chung Tiểu Liên, chuyện về Cố Quốc Tường đã bị chị ta lan truyền khắp công ty cho mọi người đều biết. Cuối cùng Cố Minh Tịch cũng biết rằng bố mình sắp có một đứa con khỏe mạnh, giấc mộng của bố cũng trở thành sự thật.

Cậu cố gắng hết sức để chuyện này không ảnh hưởng đến mình nhưng dù sao thì cũng không tránh khỏi đôi chút tác động. Thịnh thoảng đi cùng Bàn Sảnh, Cố Minh Tịch lại thần thờ, Bàn Sảnh biết tâm trạng cậu không tốt nên sau khi ăn trưa ở nhà ăn trường thì không hỏi bài nữa mà kéo cậu ra công viên đi dạo một hồi.

Cô ra về cụ non nói với Cố Minh Tịch: “Anh đã mười chín tuổi rồi, không còn là con nít nữa, đừng lo lắng chuyện bố mẹ anh ly hôn. Biết đâu mẹ anh rời xa bố anh lại có thể tìm được một người đàn ông khác tốt hơn thì sao.”

Cách an ủi này khiến Cố Minh Tịch dở khóc dở cười, Bàn Sảnh thì vẫn dài dòng nói miên man: “Bố anh đã bốn mươi sáu tuổi rồi, bây giờ mới sinh con, đến lúc đứa bé đó vào mẫu giáo thì bác ấy cũng năm mươi, đi đón con không khéo còn bị người ta tưởng là ông của nó.”

Cố Minh Tịch mỉm cười: “Em lo xa quá nhỉ?”

Bàn Sảnh vỗ vai cậu: “Em chỉ muốn nói với anh là bọn mình chẳng có cách gì trước chuyện bố mẹ anh quyết định ly hôn cả, anh thực sự không cần cảm thấy không vui vì chuyện này. Bố mẹ anh cãi nhau đâu chỉ mới ngày một ngày hai, đã cãi nhau suốt bao nhiêu năm trời, sau này bố anh sẽ có gia đình mới, cũng chẳng còn liên quan gì đến chúng ta nữa. Việc anh cần làm là thi vào một trường đại học tốt rồi kề cận bên mẹ anh là đủ. Dĩ nhiên nếu mẹ anh có bạn trai mới, anh cũng phải rộng lượng một chút, đừng có hơi chút là phản đối. Mẹ anh là người vô cùng tốt lại mới có hơn bốn mươi tuổi. Bà ngoại kể của em hơn sáu mươi tuổi còn đi bước nữa, mẹ anh trẻ trung và xinh đẹp hơn bà em nhiều.”

Cố Minh Tịch nhìn Bàn Sảnh bằng ánh mắt ngạc nhiên, hoàn toàn không ngờ cô gái này lại nói ra những lời như vậy.

Thực sự cô đã hiểu chuyện hơn rất nhiều, có lẽ trong một lúc nào đó mà cậu không nhận ra, cô đã trưởng thành rồi.

Nhưng câu nói tiếp theo của Bàn Sảnh lại khiến Cố Minh Tịch bật cười. Cô nhìn một gánh hàng rong nhỏ cách đó không xa, vỗ tay bôm bốp rồi nói: “A! Chú bán bánh củ cải bào dọn hàng rồi kìa! Em thích nhất ăn bánh của chú ấy đấy! Em đi mua đây, anh có muốn ăn không?”

Cố Minh Tịch mỉm cười lắc đầu. Bàn Sảnh liền lấy một đồng trong túi, nhảy chân sáo tới chỗ cửa hàng đó, chen lẫn cùng đám học sinh cấp một liêu mạng mua bánh.

Cố Minh Tịch đứng nhìn cô từ phía xa, Bàn Sảnh nhìn chăm chăm vào những chiếc bánh được rán trong chảo dầu, còn vô tình liếm môi, hành động mờ ám nhỏ nhặt đó khiến nụ cười trên môi Cố Minh Tịch càng đậm hơn. Cậu thực sự rất thích Bàn Sảnh, thích bản tính lương thiện thuần phác của cô, thích tính tình đơn giản vui vẻ của cô, thích suy nghĩ lạc quan tích cực của cô, thích tính trẻ con thích ăn thích chơi của cô và cũng thích sự dịu dàng thảnh thơi xuất hiện của cô.

Cố Minh Tịch biết là có rất nhiều bạn nữ thích mình nhưng cậu không sao có thể giao tiếp với họ một cách tự nhiên, cho dù là Tiêu Úc Tĩnh, Tưởng Chi Nhã, Lệ Hiếu Yến hay La Hình, mỗi khi nói chuyện với họ, Cố Minh Tịch lúc nào cũng có thể nhận ra một sự đặc biệt nào đó toát lên từ đôi mắt họ.

Họ vờ như không chú ý tới sự tàn tật của cậu nhưng thực tế là họ rất để ý. Ánh mắt họ luôn lơ đãng đảo quanh hai tay áo trống không của cậu. Đôi khi cậu không nhờ giúp đỡ, họ đã chủ động giúp cậu.

Cố Minh Tịch biết sự để ý đó sẽ theo cậu đến hết cuộc đời, càng lớn thì sự để tâm đó càng rõ ràng. Cậu nghĩ có lẽ trong cuộc đời của mình, người hoàn toàn không để tâm điều này chỉ có một mình Bàn Sảnh mà thôi.

Nhưng thắng hoặc Cố Minh Tịch cũng không khỏi hoài nghi, Bàn Sảnh thực sự không để tâm ư?

Ngày mồng bảy tháng sáu năm 2003, kỳ thi đại học được tổ chức đúng kế hoạch. Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch đều đã chuẩn bị sẵn sàng.

Năm đó dịch Sars hoành hành khắp nơi, trường thi cũng như rơi vào đại dịch, người người đều đeo khẩu trang, trước khi vào trường còn phải kiểm tra thân nhiệt.

Cố Minh Tịch mặc áo sơ mi ngắn tay đến trường, hai tay áo trống không phất phơ thu hút được sự chú ý của rất nhiều ánh mắt. Bàng Sản vẫn luôn ở bên cậu, khi đi tới điểm chia tay để bước vào hai phòng thi khác nhau, cô làm động tác tay với cậu và nói: “Cố Minh Tịch, cố lên!”

Cố Minh Tịch mỉm cười gật đầu với cô: “Bàng Bàng, em cũng phải cố lên!”

Bầu trời ngoài cửa sổ xanh ngắt, cao vút không một gợn mây, ve kêu râm ran trên tán lá. Tiếng chuông vang lên, Cố Minh Tịch ngồi trên chiếc bàn thấp được chuẩn bị riêng cho mình, chân trái mở đề thi, chân phải cầm bút.

Cậu thấy trong lòng mình rất bình tĩnh, nhìn đề thi trên giấy, cậu thoáng nhoẻn miệng cười.

Chỉ là một tờ giấy trắng đó thôi có lẽ cũng đủ để khiến cuộc đời một con người trở nên hoàn toàn khác.

Bàng Bàng... Cậu nói thầm trong lòng – Chúc em may mắn!

Hai ngày sau kỳ thi đại học kết thúc cũng là ngày Cố Quốc Tường và Lý Hàm hẹn nhau tới Ủy ban kết thúc cuộc hôn nhân dài tới hai mươi năm của họ.

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Biến Người Mênh Mông

Lý Hàm và Cố Quốc Tường ký vào bản thỏa thuận ly hôn, Cố Minh Tịch đã thành niên nên không phải quyết định ở với cha hay mẹ, về tài sản chung thì Cố Quốc Tường có ý kiến là vì anh ta vẫn còn làm việc ở công ty kim khí nên mong là sẽ được đứng tên của căn nhà rộng một trăm hai mươi mét vuông. Bù lại anh ta sẽ mua cho Lý Hàm và Cố Minh Tịch một căn nhà ở trung tâm và đưa thêm hai mươi vạn tiền mặt coi như bồi thường.

“Sinh hoạt phí và học phí bốn năm đại học của Minh Tịch anh sẽ chi trả.” Cố Quốc Tường nói.

Có không ít người khuyên Lý Hàm rằng Cố Quốc Tường là một người vô liêm sỉ như vậy, chị nhất định phải quyết sống mái với anh ta đến cùng, nói hết cho khách hàng và cấp trên của anh ta biết những chuyện xấu xa bỉ ổi như tham ô, ăn hối lộ mà anh ta đã làm, để anh ta thân bại danh liệt. Nếu không thì cũng phải lấy đó làm cái cớ để uy hiếp, bắt anh ta phải ra đi tay trắng. Lý Hàm cũng nên thẳng thắn đòi hỏi nhà cửa, xe cộ, tiền bạc, không để cho anh ta còn một đồng một cắc.

Nghe thấy những lời như vậy, Lý Hàm chỉ mỉm cười cho qua.

Nếu mới biết Cố Quốc Tường ngoại tình chưa bao lâu, có lẽ Lý Hàm cũng đồng tình với ý kiến của họ. Khi đó chị hận Cố Quốc Tường đến tận xương tủy, chị cảm thấy mình đã vất vả với gia đình này suốt bao năm qua, dốc hết tâm huyết vì con vì cái, cuối cùng lại rơi vào kết cục này, thậm chí chị còn muốn cùng chôn chung với Cố Quốc Tường.

Nhưng giờ đây chị và Cố Quốc Tường đã ly thân một năm rưỡi, tháng nào anh ta cũng gửi vào thẻ ngân hàng của chị ba nghìn đồng tiền sinh hoạt phí, Cố Minh Tịch còn nộp cho chị một vạn, nói đó là tiền tiêu vặt được bố cho.

Biết bao nhiêu đêm dài cô quạnh, Lý Hàm nằm trên giường nghĩ về quá khứ của mình và Cố Quốc Tường. Trong mắt tất cả mọi người, tất cả đều là lỗi của Cố Quốc Tường nhưng Lý Hàm biết rằng nếu hai vợ chồng xảy ra sự tởm, không thể nào chỉ trách một bên.

Có một sự thật khách quan là... Cố Quốc Tường vẫn không thể chấp nhận cơ thể tàn tật của Cố Minh Tịch, bất kể mọi người có khuyên nhủ anh ta thế nào, bất kể Cố Minh Tịch có cố gắng ra sao thì Cố Quốc Tường vẫn không thể chấp nhận.

Tư tưởng của một con người là thứ rất khó thay đổi, Lý Hàm không thể lý giải được sự cố chấp đó của chồng mình, Cố Quốc Tường cũng không thể thấu hiểu sự kiên trì của Lý Hàm. Anh ta phải chịu áp lực từ bố mẹ, năm rộng tháng dài, mong muốn có được một đứa con khỏe mạnh đã trở thành chấp niệm của anh ta.

Lý Hàm còn nhớ có một ngày vào mấy năm trước, hôm đó chị đi bệnh viện và được bác sĩ kết luận là sau này rất khó có thai lần nữa. Tối hôm đó Cố Quốc Tường hút thuốc ngoài ban công rất lâu, sau khi quay lại, anh ta ôm chị mà khóc.

Đáng lẽ từ lúc đó chị đã nên biết rằng cuộc hôn nhân này không thể tiếp tục được nữa.

Chỉ là người vô tội nhất lại chính là Cố Minh Tịch.

Lý Hàm biết từ nhỏ đến lớn Cố Minh Tịch nuôi sống dưới cái bóng của bố. Cậu cũng được di truyền đức tính chăm chỉ và luôn nỗ lực của Cố Quốc Tường. Mặc dù hai bố con không thân thiết nhưng trong lòng Cố

Minh Tịch, vị trí của Cố Quốc Tường vẫn luôn tồn tại sừng sững. Cậu học hành chăm chỉ như vậy suy cho cùng cũng chỉ mong nhận được sự công nhận của bố.

Lý Hàm quyết định chia tay trong hòa bình với Cố Quốc Tường, không muốn làm Cố Quốc Tường quá tội tệ trước mặt con trai. Có những việc như tấm rèm che vậy, không đưa nó ra ánh sáng thì mọi người mới có thể chung sống hòa bình, dễ nói chuyện với nhau. Một khi đã vạch trần, không chỉ đối phương mất mặt mà mình cũng chẳng gặt hái được lợi ích gì.

Huống hồ Cố Quốc Tường lại sắp có con. Một người tốt bụng như Lý Hàm lại cho rằng con trẻ vốn chẳng có tội tình gì, Cố Quốc Tường lại chưa bao giờ đối xử tệ bạc với Cố Minh Tịch, hà tất chị phải khiến đứa trẻ chưa chào đời kia sống trong cảnh khốn cùng?

Vì vậy, chị chấp nhận ý kiến của Cố Quốc Tường.

Sau kỳ thi đại học, Cố Minh Tịch và Bàn Sảnh đều rất nhẹ nhõm, đặc biệt là Bàn Sảnh. Sau khi tự so sánh bài thi với kết quả, cô có chút không dám tin vào mắt mình, reo hò với Cố Minh Tịch: “Cố Minh Tịch, Cố Minh Tịch, em thấy mình thi rất ư là tốt nhé!”

Thấy cô vui mừng như vậy Cố Minh Tịch cũng rất phấn khởi, cậu hỏi cô tự chấm được bao nhiêu điểm thì Bàn Sảnh lại xấu hổ, nhất quyết lắc đầu nói: “Không cho anh biết, chắc em nhầm ở đâu chứ làm sao mà được điểm cao như vậy được. Ui dà, khi nào có điểm là biết ngay thôi.”

Cố Minh Tịch không gặng hỏi nữa. Dù sao tự chấm điểm cho mình cũng chẳng đáng tin, cứ phải đợi có điểm chính thức thì mới được đăng ký nguyện vọng, cậu cũng chẳng việc gì phải vội.

Trong những ngày chờ đợi thông báo kết quả, Cố Minh Tịch dẫn Bàn Sảnh tới quán Cá Mập chơi. Do ảnh hưởng của đại dịch Sars mà đã mấy tháng nay cửa hàng phải ngừng kinh doanh, Sò và Hàu đi làm công nhân ở nhà xưởng gần đó, Cá Mập thì nghỉ ở nhà.

Tối đến Sò và Hàu đi làm về. Hai người vẫn ở nhà Cá Mập như trước, vừa thấy Cố Minh Tịch và Bàn Sảnh đều tỏ ra rất vui. Trong bữa ăn tối quây quần, Cá Mập hỏi Cố Minh Tịch dự định đăng ký trường đại học nào.

Cố Minh Tịch thoáng ngập ngừng. Sau cuộc trao đổi với Cố Quốc Tường mấy tháng trước, cậu đã bàn bạc qua với mẹ rồi chuyển danh sách những trường cậu muốn thi vào cho cô Đới. Cô Đới cũng cho rằng đó là một vấn đề quan trọng nên bảo Cố Minh Tịch lập danh sách những trường mà cậu thích để cô tranh thủ liên hệ với cán bộ tuyển sinh của các ngôi trường đó trước.

Nếu chỉ xét về điểm số và những giải thưởng đã giành được thì chắc chắn Cố Minh Tịch là một học sinh ưu tú, nhưng sau khi biết cậu không có tay rất nhiều trường đều nói là phải đợi có điểm thi mới trả lời chắc chắn được, không thể quyết định ngay lúc này.

Vì vậy tâm tình Cố Minh Tịch lúc này có phần bất an.

Trên con đường về cùng Bàn Sảnh sau khi rời khỏi nhà Cá Mập, Cố Minh Tịch nói: “Bàn Bàn, mình đi dạo một lúc rồi hãy về được không?”

Bàn Sảnh gật đầu. Hai người liền chậm rãi dạo bước trên đường, Bàn Sảnh liền thoảng nói về dự định của những người bạn: “Trịnh Xảo Xảo dự định đăng ký khoa Ngoại ngữ của đại học E, chắc là đủ điểm. Tôn Minh Phương gọi cho em nói là thi cũng tạm ổn, chắc đủ điểm vào các trường top hai nhưng cậu ấy lại không muốn đi xa gia đình nên nhiều khả năng sẽ tìm một ngôi trường top ba tốt tốt nào đó ở đây. Mấy hôm trước em đi lang thang với Vương Đình Đình, cậu ấy không thi tốt, chắc chỉ đủ điểm

học cao đẳng, cậu ấy bảo cao đẳng thì cao đẳng, đến lúc đó chọn một chuyên ngành nào khá khăm cũng là tạm được rồi. Tôn Minh Phương nói Hồ Thiêm Lực thi không tốt, nếu điểm số không đủ để trường top ba thì sẽ học cao đẳng một năm, còn Chương Úy...”

Cố Minh Tịch chỉ mỉm cười nghe cô nói chứ không xen vào câu chuyện. Bàn Sảnh nói một hồi rồi ngừng lại, cô ngước mắt nhìn bầu trời đêm, vắn lưng một cái rồi thở dài một hơi nhẹ nhõm, nói: “Phù... Cuối cùng cũng được giải phóng rồi!”

Cô quay lại, mỉm cười nhìn Cố Minh Tịch rồi bảo: “Cố Minh Tịch, hơn hai tháng nữa là chúng ta có thể cùng nhau đi tới Thượng Hải rồi.”

Cố Minh Tịch hỏi: “Em đã nghĩ ra sẽ đăng ký trường nào chưa?”

“Em nghĩ xong rồi.”

“Trường nào vậy?”

Bàn Sảnh lè lưỡi đáp: “Chờ có điểm đã, sau khi có điểm em mới cho anh biết.”

Cố Minh Tịch mỉm cười: “Thượng Hải rộng lớn hơn thành phố E rất nhiều. Tuyệt đối đừng có đăng ký trường nào cách anh cả một thành phố, mỗi đứa ở một đầu của Thượng Hải đó nhé.”

Bàn Sảnh lắc đầu: “Không đâu.”

Cậu nhìn cô chăm chú rồi dịu dàng cất tiếng gọi: “Bàn Bàn.”

“Dạ.”

Nhìn đôi má hồng hào mịn màng, đôi mắt long lanh của Bàn Sảnh, Cố Minh Tịch nhất thời không thể cất lên lời. Cậu có uống chút rượu ở nhà

Cá Mập, mặt đang nóng ran, đột nhiên cậu rất muốn hôn cô lúc này nhưng lại nghĩ rằng làm vậy sẽ khiến Bằng Sánh sợ hãi.

Họ không hề nhắc lại nụ hôn vào một năm trước đây. Yết hầu của Cố Minh Tịch khẽ chuyển động, cất giọng khàn khàn: “Không có gì, chỉ gọi em vậy thôi.”

Cậu nghĩ, còn khối thời gian mà.

Khi Cố Minh Tịch về đến nhà thì Lý Hàm đang xem tivi. Cố Minh Tịch chào một tiếng, đi rửa chân rồi định về phòng mình thì bị mẹ gọi lại.

Thời gian này tâm trạng Lý Hàm luôn không tốt, chị thầm lặng ít nói. Cố Minh Tịch biết mẹ có tâm sự nhưng nghĩ đến bố mẹ vừa ly hôn nên mẹ có buồn cũng là điều dễ hiểu, cậu liền không hỏi nhiều nữa.

Lý Hàm bảo Cố Minh Tịch ngồi vào bàn ăn rồi nói: “Minh Tịch, mẹ có việc này muốn bàn bạc với con.”

Cố Minh Tịch thực sự không ngờ chuyện Lý Hàm muốn bàn với mình lại là về nguyện vọng đăng ký trường đại học của cậu.

“Mẹ biết con muốn thi vào đại học tài chính và kinh tế Thượng Hải nhưng đến bây giờ ngôi trường đó vẫn có bất cứ hồi âm nào cho chúng ta.” Ngồi trước mặt Cố Minh Tịch, Lý Hàm nhìn thẳng vào mắt cậu: “Con nghe mẹ nói đây, hôm nay cô Đới gọi điện cho mẹ, nói là trường đại học B ở tỉnh Z đã hồi âm, họ bảo chỉ cần con đủ điểm, họ sẽ không quan tâm đến cơ thể đặc biệt của con, chắc chắn con sẽ trúng tuyển.”

“Đại học B?” Cố Minh Tịch thực sự thắc mắc, “Con đã bao giờ nhắc đến trường B với cô Đới đâu ạ?”

Lý Hàm nói: “Mẹ đã đề cập với cô Đới về ngôi trường này. Mẹ nhờ cô Đới trao đổi trước với cán bộ tuyển sinh của trường B. Tỉnh Z cũng được

xem như một nửa quê hương con, nếu con học trường B, mẹ sẽ thuê một ngôi nhà gần đó và theo con đến trường trong suốt bốn năm đại học, sẽ không tạo thành bất cứ gánh nặng nào cho nhà trường.”

Cố Minh Tịch sững người.

Tỉnh Z là một tỉnh nhỏ nằm ở miền Bắc đất nước, đó là quê hương của Lý Hàm. Chị được sinh ra ở đó, học từ tiểu học đến trường đào tạo nghề rồi vào làm việc ở chi nhánh công ty kim khí thành phố E tại tỉnh Z. Sau hai năm công tác, Lý Hàm được chuyển tới làm tại trụ sở chính.

Đại học B là một ngôi trường thuộc công trình 211, tương đối nổi tiếng ở miền Bắc, có thể coi là đại học trọng điểm của cả nước. Tất cả các trường đại học được Cố Minh Tịch đề cập với cô Đới đều nằm ở Thượng Hải, cậu không ngờ Lý Hàm lại tự ý bổ sung cả trường đại học B.

Cố Minh Tịch là một cậu bé thông minh, liền đoán ra ngay ý định của Lý Hàm. Cậu hỏi: “Mẹ muốn về ở với ông bà ạ?”

Lý Hàm đưa tay xoa mạnh hai bên thái dương của mình, gật đầu và cất giọng môi mết: “Bố con nói mua cho mẹ con mình một ngôi nhà ở đây, mẹ bảo ông ấy tạm thời đừng mua vội. Con trai, con lớn rồi, có những việc mẹ không thể tự quyết định mà phải tham khảo ý kiến của con. Trước tiên mẹ sẽ bày tỏ suy nghĩ của mình cho con biết. Con biết đó, mẹ không phải người vùng này, ở đây đã hơn hai mươi năm mà cũng chỉ có vài người bạn. Người thân, bạn bè của mẹ đều ở quê. Con sắp học đại học rồi, nếu đi Thượng Hải thì chỉ còn một mình mẹ sống ở đây. Dù có căn nhà cũng có ý nghĩa gì chứ?”

Chị khóc, nước mắt khe khẽ lăn dài: “Ông bà ngoại con cũng lớn tuổi rồi, đã hai mươi năm nay mẹ không được kề cận báo hiếu cho ông bà nên trong lòng cũng rất hối hận. Bây giờ mẹ đã ly hôn, cũng đã nghỉ việc, con lại sắp học đại học, chẳng còn vướng bận gì nữa. Vì vậy mẹ nghĩ là không

cần để bố con mua nhà mà cứ đưa luôn tiền mặt để mẹ con mình về ở với ông bà ngoại, mua một căn nhà ở đó sống với ông bà vài năm.”

Cố Minh Tịch: “...”

Lý Hàm nhìn cậu: “Người duy nhất mẹ không thể buông bỏ là con, Minh Tịch ạ. Vì vậy mẹ đã giấu con nhờ cô Đới liên hệ với trường B, mẹ cũng chỉ muốn thử vận may mà thôi. Thật không ngờ trong khi chẳng có trường nào ở Thượng Hải hồi âm mà đại học B đó lại nói rõ là sẽ đồng ý cho con vào học. Vậy nên mẹ mới muốn bàn bạc với con trai, con có thể suy nghĩ đến chuyện học ở trường B không?”

Cố Minh Tịch im lặng một lúc rồi đáp: “Mẹ ơi, con đã hẹn với Bằng Sảnh cùng đi học đại học ở Thượng Hải rồi. Thực ra nếu lo cho con mẹ cũng có thể cùng bọn con đi Thượng Hải mà, mẹ con mình vẫn có thể thuê một căn nhà gần trường.”

Lý Hàm lắc đầu cười đau xót: “Vậy bốn năm sau thì sao? Con sẽ tìm việc ở Thượng Hải hay theo Sảnh Sảnh về thành phố E? Mẹ nghĩ nếu Sảnh Sảnh đòi về thì trăm phần trăm là con sẽ về cùng nó, đúng không?”

Tâm tư của mình bị mẹ thẳng tay vạch trần như vậy khiến Cố Minh Tịch không khỏi đỏ mặt.

Lý Hàm nói: “Minh Tịch, mẹ nói thật cho con biết, mẹ thực sự không muốn ở lại thành phố này nữa. Nếu tương lai con xác định sẽ phát triển sự nghiệp ở Thượng Hải thì mẹ sẽ đi theo con, nhưng mà, haiz...”

Chị khẽ hất tóc và lắc đầu: “Con là con trai mẹ nên mẹ hiểu con vô cùng, con chắc chắn sẽ theo Sảnh Sảnh trở về. Tuy nhiên con có từng nghĩ con làm như vậy liệu có nghĩa lý gì không hay chưa? Thực sự mẹ chẳng hề nhận ra một chút tình ý nào trong cái cách mà Sảnh Sảnh nó đối xử với con, nó chỉ coi con như anh trai, như bạn bè thân thiết mà thôi. Hai đứa cùng lớn lên với nhau từ bé, đã bao nhiêu năm như thế. Nếu con muốn chờ sau khi

nó vào đại học rồi mới thay đổi tâm ý mà dành tình cảm cho con, thì... Thực sự mẹ không đả kích con đâu nhưng con trai ạ, chuyện đó tuyệt đối không thể xảy ra!”

“Mẹ!” Cố Minh Tịch hô một tiếng rồi lại hạ giọng: “Con chỉ muốn ở bên em ấy thôi.”

Có những điều cậu không muốn nói ra miệng, mà chỉ nghĩ trong đầu là: mẹ ơi, mẹ không biết là bây giờ con và Bàn Sảnh đã có chút biến chuyển rồi, em ấy còn hứa hẹn với con, nói là sẽ nói với con đôi điều sau khi thi đỗ đại học.

Lý Hàm thở dài một hơi và nói: “Con trai, con đang làm những việc vô ích đấy. Cho dù hai đứa có học cùng một trường đại học thì sao? Nó muốn yêu đương, muốn có bạn trai, chẳng lẽ con lại có thể ngăn cản được à? Sảnh Sảnh ngày xưa còn bé mới thích đi với con, tầm nhìn của đứa trẻ học trung học cũng tương đối hạn hẹp. Một khi đã bước vào cánh cửa trường đại học, nó sẽ gặp được những chàng trai đến từ mọi miền đất nước với những nét tính cách khác nhau, chẳng loại trừ có những người còn đặc biệt xuất sắc. Ai mà chẳng thích người tài giỏi, Minh Tịch, mẹ biết là con rất giỏi nhưng mẹ cũng đã nói với con rồi, trong mắt người khác con có một khiếm khuyết rất lớn, cho dù con có niềm kiêu hãnh của mình thì cũng nên biết người biết ta. Mẹ không nói con không xứng với Sảnh Sảnh, ngược lại mẹ còn cảm thấy Sảnh Sảnh không xứng với con. Ý của mẹ là khi con đứng trước một lựa chọn nào đó, con không thể lúc nào cũng coi Sảnh Sảnh là căn cứ quan trọng nhất để chọn lựa được, con phải biết lo lắng nhiều hơn cho chính mình. Đây không phải ích kỷ mà là tự chịu trách nhiệm với bản thân!”

Cố Minh Tịch ngược lên nhìn mẹ mình, hàm răng cậu cắn chặt vào nhau, đến cả cơ thể cũng thoáng run rẩy. Cố Minh Tịch đáp: “Mẹ, xưa nay Bàn Sảnh chưa bao giờ để bụng chuyện con không có tay. Mỗi khi lựa chọn, con đều tự chịu trách nhiệm với chính mình. Con muốn thi vào Đại

học tài chính kinh tế Thượng Hải là vì con suy nghĩ đến công việc sau này của mình. Việc con muốn ở bên Bàn Sảnh không phải vô ích mà là... con muốn yêu cô ấy, thậm chí là muốn kết hôn với cô ấy, con không cảm thấy đây là chuyện nghìn lẻ một đêm, con cũng không nghĩ rằng Bàn Sảnh hoàn toàn không mảy may có chút tình cảm nào với con.”

Lý Hàm nhìn thẳng vào mắt Cố Minh Tịch, thật lâu sau chị mới đứng dậy, thở dài: “Đúng là con trai có vợ thì quên luôn mẹ, thế nhưng trong lòng người vợ này liệu có con hay không vẫn còn là ẩn số lớn. Haiz, tùy con vậy, con muốn đi Thượng Hải thì cứ đi một mình. Dù sao mẹ cũng đã quyết định sẽ về tỉnh Z.”

Đúng là lời nói của người đang giận dỗi.

Thực ra Cố Minh Tịch có thể hiểu được tâm trạng của Lý Hàm, cũng biết mẹ làm vậy là muốn tốt cho mình vì dù sao thì đại học B cũng là một ngôi trường có chất lượng đào tạo tốt, mức độ nổi tiếng cũng chẳng thua kém gì Đại học tài chính kinh tế Thượng Hải; điều quan trọng nhất là trường B đã khẳng định sẽ nhận cậu vào học. Bên cạnh đó, tỉnh Z lại là quê nhà của Lý Hàm, sau khi về đó hai mẹ con sẽ có người chăm sóc, về tình về lý đều là một lựa chọn tương đối tốt đối với Cố Minh Tịch.

Nhưng chàng trai trẻ tuổi nào có thể từ bỏ người trong lòng mình một cách dễ dàng như vậy. Cậu đi theo Lý Hàm, sốt sắng nói: “Mẹ hãy tin con, chỉ cần con và Bàn Sảnh lên đại học, bọn con sẽ yêu nhau.”

“Con muốn mẹ tin thế nào đây?” Lý Hàm quay phắt lại nhìn cậu, “Có phải đợi đến khi con bị Đại học tài chính kinh tế Thượng Hải từ chối và bị Bàn Sảnh cự tuyệt hay không?”

“Không...”

“Vậy con chứng minh cho mẹ thấy đi!” Lý Hàm giận dữ hất cằm với Cố Minh Tịch: “Bây giờ thi xong rồi đó, con hãy chứng minh cho mẹ đi,

con hãy đi hỏi Bàng Sảnh xem nó có thích con hay không? Chỉ cần nó nói là thích con, đồng ý qua lại với con, mẹ sẽ chấp nhận đi Thượng Hải cùng hai đứa.”

Cố Minh Tịch hiên ngang nhìn lại mẹ mình. Một lát sau cậu gật đầu chắc nịch: “Được rồi, con nhất định sẽ chứng minh cho mẹ thấy!”

Hôm có điểm thi, Bàng Sảnh ở lì trong phòng Cố Minh Tịch đến tận mười hai giờ trưa. Kim đồng hồ vừa điểm số mười hai, hai người chia thành hai hướng, Bàng Sảnh vào phòng khách gọi điện thoại kiểm tra còn Cố Minh Tịch thì tra điểm trên mạng.

Vài phút sau, Bàng Sảnh hớn hờ chạy vào phòng: “Aha Cố Minh Tịch, điểm thi của anh cao quá, tận 641 điểm!”

Hai chân Cố Minh Tịch cũng vừa rời khỏi bàn phím, cậu đứng dậy đi tới trước mặt Bàng Sảnh: “Em cũng thi rất tốt, 572 điểm, tuyệt đối đủ điểm đỗ trường top 1.”

Hai người kích động nhìn đối phương. Bàng Sảnh có chút tăng động, cô rất muốn nhảy căng lên đập tay với Cố Minh Tịch. Sau vài phút buồn rầu, cô chẳng bận tâm nữa mà nhào thẳng tới ôm lấy cậu.

“Trời ơi là trời! Cố Minh Tịch! Không phải em đang nằm mơ chứ! Không ngờ lại thi được điểm cao như vậy!”

Cô ôm lấy cậu rất chặt, vừa nhún vừa nhảy, khi ngược lên nhìn chỉ chạm vào đôi mắt đen láy như mực của Cố Minh Tịch. Cố Minh Tịch bất ngờ cúi xuống đặt một nụ hôn lên trán cô. Bàng Sảnh bị giật mình liền thả vọt tay ra, xoa trán mình và nói: “Cố Minh Tịch, anh làm gì vậy!”

“Anh...” Cậu bần thần nhìn cô rồi bật cười ha hả, nói: “Anh chỉ thấy mừng thay em thôi!”

Bàng Sánh bĩu môi với cậu, nói: “Em phải về đây, mai công bố điểm thi chính thức rồi, đến lúc đó chúng ta sẽ xem xét điền nguyện vọng trường nào.”

Sau khi điểm thi được công bố chính thức, Bàng Sánh trở thành chú ngựa đen dũng mãnh nhất của lớp 12A7. Tổng điểm của cô nhiều hơn sáu mươi điểm so với điểm trung bình của tất cả học sinh thuộc khối tự nhiên trong tỉnh, đây là thành tích tốt nhất từ trước đến nay.

Rất nhiều bạn học đều nói Bàng Sánh phát huy tốt hơn bình thường hay gặp may mắn. Chỉ có Cố Minh Tịch biết Bàng Sánh đã thực sự cố gắng và chăm chỉ. Trong vòng một năm trở lại đây, cô tiến bộ sau mỗi lần thi thử, mọi cố gắng đã bùng nổ vào đúng kỳ thi đại học, quan trọng nhất là cô lại có tâm trạng tốt nên dĩ nhiên sẽ giành được thành tích đó.

Cố Minh Tịch thậm chí còn cảm thấy nếu cho Bàng Sánh thêm nửa năm nữa, có lẽ cô còn thi được hơn sáu trăm điểm.

Cố Minh Tịch vẫn chưa thổ lộ với Bàng Sánh, cậu đã thử nhiều lần nhưng chưa lần nào nhận được phản hồi tích cực cả. Thế rồi Cố Minh Tịch nhận ra mình cũng là người khá nhút nhát, chẳng phải chỉ nói với cô ba chữ “Anh thích em” thôi sao, tại sao lại thấy còn khó hơn cả giải đề Olympic toán học chứ?

Hai ngày sau khi điểm số được công bố là thời gian đăng ký nguyện vọng. Mặc dù cô Đới đã chuyển điểm thi của Cố Minh Tịch cho phòng tuyển sinh của đại học tài chính kinh tế Thượng Hải nhưng vẫn chưa nhận được hồi âm. Cố Minh Tịch chờ đợi trong thấp thỏm, cùng lúc đó, cậu cùng tìm kiếm một cơ hội thật tốt để thổ lộ tình cảm với Bàng Sánh.

Một ngày trước khi phải nộp nguyện vọng, Cố Minh Tịch đánh bạo đi sang nhà số 501. Kim Ái Hoa vừa ra mở cửa, Cố Minh Tịch đã hỏi Bàng Sánh có nhà không, chị nói con gái đang ở nhà bà nội.

Cố Minh Tịch cảm ơn Kim Ái Hoa, cậu đang định đi về thì bị Kim Ái Hoa gọi lại, chị hỏi: “Minh Tịch, Sảnh Sảnh nói với cô là cháu dự định học đại học ở Thượng Hải với nó phải không?”

Cố Minh Tịch thoáng do dự rồi gật đầu: “Vâng ạ.”

“Minh Tịch này...” Kim Ái Hoa giữ cánh cửa, có vẻ hết sức ngập ngừng: “Có những điều dì đã muốn nói với cháu từ lâu rồi. Cháu và Sảnh Sảnh đều lớn cả rồi, con bé cũng tròn mười tám tuổi rồi, hai đứa mà cứ dính như sam suốt ngày sẽ bị người ta nói không ra gì đâu. Cô không phản đối hai đứa cùng thi vào đại học ở Thượng Hải nhưng qua đó cháu phải biết mức độ, không thể cứ kè kè suốt ngày đi cùng Sảnh Sảnh được. Nếu để người ta hiểu lầm tưởng cháu là bạn trai của con bé thì không hay đâu. Cháu là người thông minh, chắc chắn hiểu được những gì cô vừa nói, đúng không?”

Cố Minh Tịch lặng lẽ trở về nhà, ngồi bần thần trước bàn học. Trên mặt bàn của cậu có hai bức ảnh chụp tập thể, một là ảnh chung của lớp 12A1, tấm còn lại là bức ảnh chụp tập thể lớp 10A2 trước thời điểm phân ban tự nhiên – xã hội. Lúc chụp ảnh, cô Đới gọi hết tất cả các học sinh cũ của lớp 10A2 hiện đang học các lớp khác về chụp cùng, Bàng Sảnh tới muộn nên đứng ngay ở góc hàng đầu tiên, nở nụ cười thật tươi.

Cố Minh Tịch đứng giữa hàng cuối cùng toàn con trai. Cậu mặc áo sơ mi trắng, khi cả đám người chen chúc với nhau thực sự rất khó để nhận ra sự đặc biệt của cậu.

Cậu đặt chân phải lên mặt bàn, dùng ngón chân kẹp bức ảnh đó lên nhìn thật cẩn thận. Tự nhiên cậu nghĩ đến lời mẹ nói, rồi nghĩ tới những lời của Kim Ái Hoa, Cố Minh Tịch thấy lòng đầy muộn phiền, cảm giác khó chịu không khỏi xâm lấn tâm hồn. Cậu ngược lên nhìn giá sách của mình, một suy nghĩ bất ngờ xuất hiện trước mắt.

Kim Ái Hoa ra mở cửa và phát hiện người đứng ngoài vẫn là Cố Minh Tịch, điểm khác biệt là lần này cậu nghiêng đầu, kẹp giữa má và cổ một chiếc khung ảnh.

Chiếc khung ảnh làm bằng thủy tinh lấp lánh, chỉ nhìn thoáng qua cũng biết là “đồ xịn”.

Kim Ái Hoa cầm chiếc khung ảnh giúp cậu. Cố Minh Tịch nói: “Cô ơi, cô đưa khung ảnh này cho Bàng Sảnh giúp cháu với. Hôm trước em ấy có xin cháu cái này, nói là muốn để trưng bày ảnh tốt nghiệp.”

Kim Ái Hoa cúi xuống đánh giá chiếc khung ảnh đang cầm trên tay, dưới mặt kính là một miếng bìa chữ nhật được cắt gọn gàng, không có bức ảnh nào bên trong. Chị bèn gật đầu: “Ừ, được rồi, cảm ơn cháu.”

Sau khi ăn tối ở nhà ông bà nội Bàng Sảnh mới về nhà. Kim Ái Hoa liền đưa chiếc khung ảnh cho cô: “Minh Tịch đưa cho con đây.”

Bàng Sảnh lấy làm ngạc nhiên: “Hả? Anh ấy đưa cho con làm gì nhỉ?”

“Nó bảo là con hỏi xin nó.”

“Con hỏi xin anh ấy bao giờ, con chỉ khen nó đẹp thôi, nhưng mà từ lâu lắm rồi mà.” Bàng Sảnh bĩu môi đặt chiếc khung ảnh lên mặt bàn.

Bảy giờ tối chuông điện thoại reo vang, Bàng Thủy Sinh gọi Bàng Sảnh ra nghe máy. Cô cầm lấy ống nghe và nói: “Cố Minh Tịch anh bị thần kinh à, ở ngay bên cạnh còn gọi điện thoại làm gì!”

Cố Minh Tịch hỏi: “Em đã nhận được khung ảnh chưa?”

“Nhận được rồi.”

“Em thử để ảnh tốt nghiệp vào đó xem có vừa không nào.”

“Hả?”

“Bây giờ em nhét ảnh luôn vào đi, được không?”

“À...”

Cậu cất giọng hết sức nghiêm túc: “Em nghe lời anh, làm luôn đi mà.”

“Được rồi.” Bàn Sảnh cảm thấy cậu rất lạ lùng, bèn nhận lời.

Cố Minh Tịch mỉm cười: “Ok, vậy anh chờ hồi âm của em.”

Gác điện thoại Bàn Sảnh liền trở về phòng, cầm chiếc khung ảnh lên và gỡ miếng bìa ốp đằng sau ra. Nào ngờ trên miếng bìa đó có một góc nhọn hoắt, cứa vào ngón tay Bàn Sảnh, làm cô chảy cả máu.

“Đau quá!” Cô hút máu trên ngón tay mình.

Không ngờ điện thoại ngoài phòng khách lại đổ chuông, Bàn Thủy Sinh gọi to: “Sảnh Sảnh, điện thoại!”

Bàn Sảnh bực tức chạy ra, vừa cầm ống nghe đã quát: “Cố Minh Tịch anh đúng là đồ đáng ghét, ngón tay em còn đang...”

“Tớ đây.” Một giọng con trai truyền ra từ ống nghe điện thoại, “Cua, tối nay cậu ra ngoài chơi bóng bàn một lát được không?”

Cố Minh Tịch đứng trên ban công nhìn Bàn Sảnh đi xuống sân, đạp xe ra khỏi khu tập thể, nụ cười nở rộ trên môi, cậu cũng lập tức ra khỏi nhà.

Tâm trạng cậu phấn khởi đến mức đi cầu thang cũng nhảy chân sáo. Cậu bắt taxi đi tới công viên nhỏ bên cạnh trường Nhất Trung của thành phố E. Giờ đang là đầu mùa hạ, chưa tới tám giờ mà công viên đã tương đối đông đúc, người già tập thể dục, trẻ con dạo chơi, vợ chồng đi tản bộ... Cố Minh Tịch đi tới ngồi xuống chiếc ghế đá mà cậu và Bàn Sảnh hay

ngồi, cảm giác hồi hộp lấp đầy lòng cậu, cứ một lát lại nhấp nhồm đứng dậy.

Cậu nghĩ Bàn Sánh đạp xe tới đây cũng tương đối lâu, tính ra khoảng mười phút nữa chắc mới tới nơi.

Nhưng mười phút rồi mà cô vẫn chưa tới.

Hai mươi phút rồi ba mươi phút vẫn chưa thấy tới.

Người trong công viên thừa thốt dần, Cố Minh Tịch bắt đầu thấy lo lắng. Cậu đi ra ngoài tìm một cửa hàng cung cấp tiện lợi dịch vụ gọi điện thoại để gọi vào điện thoại cố định nhà Bàn Sánh. Thấy Cố Minh Tịch không có tay, chủ quán bấm số rồi kẹp ống nghe vào hai má giúp cậu.

Kim Ái Hoa nhắc máy, chị nói Bàn Sánh ra ngoài rồi, hình như đi chơi với bạn.

Cố Minh Tịch sửng người, hỏi: “Cô ơi, Bàn Sánh đã mở khung ảnh ra chưa ạ?”

“Mở rồi, cháu vừa gọi điện xong nó đi mở ngay mà.”

Cố Minh Tịch: “...”

Cậu quay lại công viên, tiếp tục chờ đợi trên chiếc ghế đó.

Thời gian trôi qua theo từng giây, từng phút, sắc trời ngày càng tối sẫm lại, đã chẳng còn thấy bóng dáng bất cứ một người nào khác trong công viên nữa. Trong thâm tâm Cố Minh Tịch cũng biết có lẽ đêm nay cậu sẽ không đợi được người cần gặp nhưng lý trí lại không muốn buông bỏ một cách dễ dàng, đành nhẫn nại ngồi đó mãi.

Công viên nhỏ này chứa đựng rất nhiều ký ức chung của cậu và Bàn Sánh, vô số những buổi hoàng hôn hai người sánh vai ngồi trên chiếc ghế

đá này, cô liếm cây kem trên tay trái, tay phải vươn ra để cây kem trước mặt cậu.

Thậm chí cậu còn từng dạy học cho cô tại đây, khi đó họ không học cùng một lớp và cũng không còn là hàng xóm nên Cố Minh Tịch chỉ có thể tranh thủ thời gian sau khi tan học, nán lại nơi công viên này để giảng cho cô một vài bài tập mà thôi.

Không biết đã đợi bao nhiêu lâu, chân cậu bị muỗi đốt nhiều nốt nhưng Cố Minh Tịch chẳng hề bận tâm, chỉ ngồi bất động tại chỗ như một pho tượng, thỉnh thoảng mới ngược mặt nhìn bầu trời đêm.

Trời dày mây, không có lấy một ngôi sao và càng không thể gặp được mặt trăng. Tối nay thật oi bức, không có lấy một ngọn gió, không khí chứa đầy hơi nước. Đến hơn mười giờ đêm, cuối cùng những đám mây cũng không thể chứa đựng thêm hơi nước được nữa, sau khi đã quá sức chịu đựng, từng giọt nước thi nhau rơi xuống, đậu xuống tán cây rồi rơi xuống bờ vai Cố Minh Tịch, thấm ướt quần áo của cậu.

Chỉ trong một cái chớp mắt, cả thành phố chìm đắm trong màn mưa mịt mù.

Xe cộ trên đường đều phải bật đèn pha, người đi xe đạp hay đi bộ ai nấy che đầu chạy thực mạng. Cơn mưa đã lâu mới xuất hiện xoa tan thời tiết nắng nóng, trong khi nhiệt độ đang giảm thì tiếng mưa rơi cũng khóa lấp thật nhiều âm thanh khác.

Không ai biết rằng trong một công viên nhỏ bé của thành phố này, dưới cơn mưa to như trút nước, một cậu thiếu niên mười chín tuổi cô đơn trong màn mưa, toàn thân cậu ướt như chuột lột, cơ thể run rẩy dữ dội, nước mưa làm mờ đôi mắt cậu, hòa cùng một thứ chất lỏng trong suốt khác, ào ào chảy xuống.

Đây là lần đầu tiên trong đời Cố Minh Tịch không kiềm chế cảm xúc của mình. Nơi này chẳng một bóng người, trong thời tiết mưa to gió lớn, cậu đứng dưới mưa để mặc bản thân bật khóc thỏa thích.

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 69+2: Biến Người Mênh Mông (Tiếp)

Mười một giờ đêm Cố Minh Tịch mới trở về khu tập thể kim khí với cơ thể ướt đầm đìa. Thấy xe đạp của Bàn Sảnh dựng trong nhà để xe, Cố Minh Tịch dừng lại trước chiếc xe ấy rồi khẽ mỉm cười, sau đó mới quay người đi lên cầu thang.

Việc đăng ký nguyện vọng vào các trường đại học được thực hiện trong vòng ba ngày từ hai mươi sáu đến hai mươi tám tháng sáu. Cố Minh Tịch và Lý Hàm cứ chờ mãi hồi âm của trường Đại học tài chính và Kinh tế Thượng Hải mà cuối cùng giáo viên phụ trách tuyển sinh lại gọi điện cho cô Đới, nói là họ không thể đảm bảo chắc chắn sẽ nhận Cố Minh Tịch vào học. Cậu có thể đăng ký nguyện vọng vào trường nhưng không loại trừ khả năng sẽ bị trường từ chối.

Sau khi nhận được thông tin này, Cố Minh Tịch dành một giờ để suy nghĩ rồi cậu nói với Lý Hàm: “Mẹ, con quyết định đăng ký trường B.”

Chiếc khung ảnh đó bị Bàn Sảnh quăng vào ngăn kéo tủ, một phần là vì nó làm tay cô bị đau, một phần khác thì do cô không có thói quen trưng bày ảnh của mình. Tóm lại Bàn Sảnh hoàn toàn quên khuấy chuyện về chiếc khung ảnh.

Sau khi nộp đơn đăng ký nguyện vọng cho cô giáo chủ nhiệm họ Chung, Bàn Sảnh chạy lên tầng bốn tìm Cố Minh Tịch. Cố Minh Tịch và Chu Nam Trung đi vệ sinh, Tạ Ích nhìn thấy Bàn Sảnh liền đi ra nói chuyện với cô.

“Này, cậu đã nói với cậu ấy là cậu đăng ký trường kia chưa?” Tạ Ích khoanh tay dựa vào cánh cửa, nụ cười đùa giỡn nở rộ trên môi: “Nếu cậu ấy mà biết cậu đăng ký Đại học tài chính và kinh tế Thượng Hải thì phải vui lắm đấy nhỉ?”

Bàng Sánh đỏ mặt: “Tớ vẫn chưa chắc chắn là đủ điểm trúng tuyển mà. Tớ có xem điểm trúng tuyển mấy năm trước của trường đó ở tỉnh này rồi, năm nào cũng cao hơn các trường top một khoảng năm mười điểm. Mà kể cả có trúng thì chắc tớ cũng bị chuyển sang khoa khác, tớ đăng ký khoa cao điểm nhất mà.”

Tạ Ích hỏi: “Cậu đăng ký khoa nào?”

“Xây dựng tài chính.”

“Hơi cao đó.”

“Tớ nói rồi mà.” Bàng Sánh hai tay chống má, vò đầu bứt tai: “Tự dưng hứng lên đăng ký khoa này, rồi đến lúc bị chuyển sang cái khoa mà chê quý hờn thì chết dở.”

“Chưa chắc, phải xem vận may thế nào.” Tạ Ích cười trấn an cô.

Lúc này Cố Minh Tịch và Chu Nam Trung cùng nhau trở về. Vừa thấy Bàng Sánh và Tạ Ích đang cười đùa với nhau ở đó, ánh mắt cậu liền tối sầm lại. Bàng Sánh quay lại thấy cậu liền nói: “Cố Minh Tịch, anh đã đăng ký nguyện vọng xong chưa?”

“Xong rồi.” Cậu đáp.

“Đăng ký trường nào?”

“Trường B.”

Cả Tạ Ích lẫn Bàng Sánh đều sững sốt.

Bàng Sánh không dám tin liền hỏi lại: “Trường B?”

“Ừ. Trường B.”

“Khoan đã, trường B là ở đâu?” Cô quay lại hỏi Tạ Ích, vẻ cầu mong may mắn hiện rõ trong giọng nói: “Trường B có ở Thượng Hải không?”

Tạ Ích lắc đầu: “Không, ở tỉnh Z.”

“Tỉnh Z? Miền Bắc?” Bàng Sánh lại quay sang nhìn Cố Minh Tịch với đôi mắt tròn xoe, “Cố Minh Tịch, anh đã nộp đơn chưa? Anh đùa em à! Anh đang đùa em phải không?! Anh...”

“Anh không có tay nên Đại học tài chính kinh tế Thượng Hải không muốn nhận anh.” Cậu lãnh đạm nói. Thấy sắc mặt Bàng Sánh trở nên nhợt nhạt, Cố Minh Tịch nói tiếp: “Anh không đùa em đâu Bàng Bàng ạ. Cho dù có đùa với ai thì anh cũng không bao giờ đùa với em.”

Mặc dù cậu đã nói vậy nhưng Bàng Sánh vẫn tức giận, cô giận đến mức không muốn để ý tới cậu nữa mà trốn trong nhà khóc mấy buổi tối liền. Cô giận Cố Minh Tịch chẳng thèm nói năng gì với cô mà đã đăng ký trường B, trường B ở một nơi xa xôi như thế, xưa nay cô chưa một lần nào tìm hiểu về ngôi trường đó, vừa nói với bố mẹ là có ý định thay đổi nguyện vọng đã bị phản đối thẳng thừng.

Kim Ái Hoa nói: “Tỉnh Z lạnh lắm, một đứa con gái miền Nam ỡng ẹo như con đến đó không quen đồ ăn, không quen chỗ ở, sau này đến tìm việc cũng khó.”

Sau nhiều ngày trời buồn bã, Bàng Sánh cũng bắt đầu nghĩ thoáng, bắt đầu tìm kiếm vị trí của tỉnh Z trên bản đồ, khoảng cách từ thành phố E hay Thượng Hải đến đó đều rất xa. Cô nghĩ có lẽ mình phải tiết kiệm tiền để sau này đi tàu đến tìm Cố Minh Tịch. Cô còn nghĩ dù sao cũng có hai kỳ nghỉ dài là nghỉ hè và nghỉ tết, Cố Minh Tịch thế nào chẳng phải về nhà.

Chỉ có bốn năm thôi mà, nếu chăm chỉ học hành có khi chỉ cần ba năm rưỡi là được tốt nghiệp rồi. Ba năm rưỡi, thỉnh thoảng vẫn được gặp Cố Minh Tịch, nghĩ thế Bàng Sánh thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Bàng Sánh là người sống lạc quan nên chẳng có gì phải sợ hãi chùn bước trước sự xa cách tạm thời đó. Cô ngồi bó gối thần thơ trên giường, nghĩ bụng còn hai tháng nữa, cô vẫn còn đủ thời gian... Có vài điều cô nhất định phải nói với Cố Minh Tịch trước khi khai giảng.

Chọn một thời cơ thích hợp nào đó, sinh nhật mười chín tuổi của cậu thì sao nhỉ? Hôm đó là đêm thất tịch, hẳn là phải lãng mạn lắm đây... Hay là ngày sinh nhật tuổi mười tám của cô, một ngày đánh dấu sự trưởng thành của cô cũng rất có ý nghĩa.

Nhưng Bàng Sánh lại không đợi được tới ngày đó. Sau khi nộp đơn đăng ký nguyện vọng, đầu tiên Bàng Sánh không thèm để ý tới Cố Minh Tịch, sau đó khi cô chủ động tới tìm cậu thì Cố Minh Tịch lại né tránh.

Mấy lần phải đối diện với cánh cửa đóng kín khiến Bàng Sánh không thể nguôi cơn giận. Đúng lúc Kim Ái Hoa được nghỉ phép năm, hai mẹ con liền đăng ký đi du lịch theo tour dài ngày Thanh Đảo – Bồng Lai – Tế Nam.

Bàng Sánh mang cả quà về cho Cố Minh Tịch, là một chú ốc biển lớn, chỉ cần áp tai gần miệng ốc là có thể nghe thấy âm thanh của biển.

Khi hai mẹ con về đến nhà thì đã là đêm khuya, căn nhà số 502 bên cạnh không có gì khác thường, Bàng Sánh tắm rửa sạch sẽ rồi chìm vào mộng đẹp.

Khi Tiêu Úc Tĩnh đến trường tìm cô Đới, hai cô trò nán lại nói chuyện với nhau. Tiêu Úc Tĩnh thi đỗ Đại học Bắc Kinh, cô ngồi bên cạnh cô Đới,

rung chân ăn nho trên mặt bàn. Cô Đới nói: “Thật tiếc cho Cố Minh Tịch, thi được điểm cao như thế mà chỉ có thể học ở trường B, lại còn bị bắt vào khoa máy tính không được lựa chọn nữa chứ.”

Tiêu Úc Tĩnh đã biết chuyện này, bèn hỏi: “Cậu ấy không được chọn khoa hả cô?”

“Không được. Giáo viên trường B nói vì cậu ấy không có tay nên chọn ngành máy tính sẽ thích hợp hơn cả. Cô thấy bản thân Cố Minh Tịch không thích nhưng cũng chẳng có cách nào khác, cậu ấy chắc chắn nằm ở thế yếu trong việc chọn trường chọn khoa mà.”

“Cậu ấy vẫn muốn đi học ở Thượng Hải.” Tiêu Úc Tĩnh nói: “Từ lâu rồi cậu ấy đã nói với em là thích học ở Thượng Hải, muốn thi vào đại học tài chính kinh tế Thượng Hải.”

“Ừ, không ngờ cuối cùng Bằng Sánh lại thi đỗ đại học tài chính kinh tế Thượng Hải.” Cô Đới thở dài, “Bằng Sánh đúng là đã cố gắng hết sức trong năm lớp mười hai, điểm thi còn cao hơn nhiều bạn lớp mình.”

“Công lao của Cố Minh Tịch là lớn nhất.” Tiêu Úc Tĩnh cười nói: “Nhưng hai bạn ấy không được học cùng một trường cũng tiếc thật đấy.”

Cô Đới gật đầu: “Ừ. À em đã biết gì chưa, hôm nay Cố Minh Tịch đi tàu đến tỉnh Z đấy.”

Tiêu Úc Tĩnh gật mình: “Hôm nay? Bây giờ mới đầu tháng bảy, cậu ấy đi sớm thế làm gì ạ?”

“Bảo là đã gói ghém đồ đạc chuyển trước từ mấy hôm nọ rồi, bố mẹ Cố Minh Tịch ly hôn, cậu ấy theo mẹ về ở với ông bà ngoại. Tháng Chín khai giảng, hai mẹ con cũng phải lo liệu cho sớm, sau khi thu xếp ổn thỏa ở đây thì mua vé đi luôn.”

Tiêu Úc Tĩnh hỏi: “Cậu ấy sẽ không trở về đây nữa ă?”

“Chắc vậy.”

“Nhà cậu ấy ở đây thì sao hả cô?”

“Hình như là cho thuê.”

“Cô Đới, cô có biết cậu ấy đi tàu chuyển mấy giờ không ă?”

“Cố Minh Tịch có nói nhưng cô không nhớ lắm, hình như mười hay mười một giờ sáng...” Cô Đới lại thở dài: “Cố Minh Tịch dặn cô tạm thời đừng nói cho ai khác, cậu bé không muốn có ai đến tiễn cả. Hình như... đến Bàn Sảnh cũng không cho biết.”

Tiêu Úc Tĩnh vội vàng nhìn đồng hồ treo tường. Bây giờ là chín giờ mười phút, cô không thể để lỡ một giây một phút nào, liền chồm tới chiếc điện thoại trên bàn.

“Tạ Ích, cậu có số điện thoại nhà Bàn Sảnh không? Cậu mau gọi điện cho cậu ấy, nói là sáng nay Cố Minh Tịch đi tàu đến tỉnh Z chuyển mười giờ hay mười một giờ gì đó, cậu ấy không chỉ đi học mà còn chuyển nhà nữa, một đi không trở lại! Cậu bảo Bàn Sảnh mau tới nhà ga đi!”

Gác máy, chẳng để ý đến ánh mắt đầy ngạc nhiên của cô Đới, Tiêu Úc Tĩnh vợ vội chìa khóa xe đạp chạy ra ngoài.

Chưa bao giờ cô đạp xe nhanh như vậy đến mức chẳng kịp dừng đèn đỏ. Tiêu Úc Tĩnh đạp thẳng đến nhà ga, vừa dừng xe đã bổ nhào vào đại sảnh như một cơn gió.

Cô là người làm việc gì cũng theo trình tự. Đầu tiên nhờ người ở quầy lễ tân kiểm tra chuyến tàu gần nhất tới tỉnh Z là chuyến nào rồi mới xem màn hình để chắc chắn phòng đợi.

Phía bên này, Tạ Ích đang ngủ thì bị cuộc điện thoại của Tiêu Úc Tĩnh đánh thức, vội vàng gọi đến nhà Bàn Sảnh nhưng đường dây cứ báo bận mãi.

Nhà cậu khá gần nhà Bàn Sảnh. Sau vài phút, Tạ Ích gần như “lao” vào khu tập thể kim khí nhưng cậu lại không biết chính xác nhà Bàn Sảnh ở tầng mấy, đánh đứng dưới sân gọi thật to: “Bàn Sảnh! Bàn Sảnh! Bàn Sảnh!!”

Bàn Sảnh ló cái đầu rồi bù ra khỏi ban công: “Tạ Ích?! Cậu làm gì vậy, tớ còn đang ngủ.”

Tạ Ích hét to với cô: “Cậu mau xuống đây nhanh lên! Tớ cho cậu một phút!”

Xe đạp của Tạ Ích là kiểu xe đua không có yên sau, không chở được người khác nên cậu kéo Bàn Sảnh chạy ra ngoài đường vẫy xe thật lâu mới kiếm được taxi.

Nhà ga.

Tiêu Úc Tĩnh thở hồng hộc chạy vào phòng đợi tàu đó. Cô chạy đi tìm khắp nơi, cuối cùng mới nhìn thấy bóng dáng đặc biệt kia.

“Cố Minh Tịch!” Cô gọi tên cậu. Cố Minh Tịch ngược lên nhìn Tiêu Úc Tĩnh bằng ánh mắt rất đỗi ngạc nhiên. Mồ hôi túa ra trên người cô, Tiêu Úc Tĩnh chạy tới trước mặt Cố Minh Tịch, nhìn Lý Hàm với khuôn mặt mỗi một đứng cạnh cậu, Tiêu Úc Tĩnh thở phì phò từng hơi dài, rõ ràng là muốn nói rất nhiều điều với cậu nhưng sau khi được gặp nhau, cô lại không thể thốt ra lời.

Cố Minh Tịch đứng dậy nhoèn miệng cười và nói: “Không ngờ vẫn có người đến tiễn tớ.”

Tiêu Úc Tĩnh hỏi một câu hỏi mà cô đã biết đáp án: “Liệu cậu có quay lại nữa không?”

Cố Minh Tịch ngẫm nghĩ rồi đáp: “Không biết, chắc là khó lắm.”

“Hai mươi phút nữa Bàn Sảnh sẽ tới.”

Ánh mắt Cố Minh Tịch lạnh đi: “Cậu nói với cô ấy à?”

“Phải.” Tiêu Úc Tĩnh gật đầu, “Cậu không cho Bàn Sảnh biết là cậu không đúng. Thật đấy Cố Minh Tịch, cậu làm vậy không đúng đâu!”

“Tớ có cách nghĩ của mình.” Cậu thản nhiên đáp: “Nếu nói cho cô ấy biết, cô ấy mà đến tiễn tớ thì chắc chắn sẽ khóc lóc.”

“Vậy cứ để cậu ấy khóc.”

“Nhìn thấy cô ấy khóc tớ sẽ không nỡ.” Cậu khẽ nói tiếp: “Tớ và Bàn Sảnh không có tương lai nên tớ tuyệt đối không muốn cô ấy rơi lệ.”

“Ai nói hai cậu không có tương lai?” Tiêu Úc Tĩnh nói: “Bàn Sảnh đã đăng ký vào trường đại học tài chính kinh tế Thượng Hải, cậu biết chứ?”

“Tớ biết, nhưng như vậy cũng chẳng nói lên gì cả.” Cố Minh Tịch nói rồi nhún vai: “Tớ không thể đánh cược cuộc sống của mình vì cô ấy được, tớ có khả năng sẽ bị đại học tài chính kinh tế Thượng Hải từ chối.”

Tiêu Úc Tĩnh nghiêng răng nói: “Cậu đang nói dối!”

Cố Minh Tịch nhìn cô rồi chợt nở nụ cười: “Tiêu Úc Tĩnh, cậu cũng không hiểu tớ.”

Thần sắc Tiêu Úc Tĩnh dần bình tĩnh lại, cô cũng nhoẻn miệng cười rồi nói: “Đúng, tớ không hiểu cậu.”

Vừa dứt lời Tiêu Úc Tĩnh liền dang rộng hai tay, nhẹ nhàng ôm lấy Cố Minh Tịch. Cô nhắm mắt rồi siết chặt lớp áo sau lưng cậu, hai má áp vào lồng ngực cậu, nghe thấy nhịp tim của cậu rõ mồn một. Cô nói: “Có lẽ sau này chúng ta sẽ không còn cơ hội gặp lại nữa... Cố Minh Tịch, tớ chúc cậu gặp may mắn!”

Cô buông tay ra khỏi người Cố Minh Tịch, rồi ngược lên nhìn cậu bằng đôi mắt lấp lánh ánh lệ: “Cậu phải nhớ kỹ những lời đã nói trong đợt tập quân sự năm lớp mười, Mr Đà Điều, tớ tin rằng cậu sẽ trở thành một người mạnh mẽ!”

Tiếng loa phát thanh nhắc hành khách vào trạm kiểm phiếu vang lên, Lý Hàm đứng dậy và nói: “Minh Tịch, đi thôi con.”

Cố Minh Tịch cúi xuống nhìn Tiêu Úc Tĩnh: “Tớ phải đi rồi.”

Tiêu Úc Tĩnh giờ nắm đấm thụi vào ngực cậu: “Ừ, cố lên, thượng lộ bình an nhé!”

Khi Tạ Ích kéo Bànng Sảnh chạy như điên đến nhà ga thì chuyến tàu đã lăn bánh.

Tiêu Úc Tĩnh ngồi ở bậc tam cấp bên ngoài nhà ga, ngược lên nhìn hai người. Tiêu Úc Tĩnh mệt đến thở không ra hơi còn Bànng Sảnh thì chẳng màng điều gì cứ nhất mực lao vào nhà ga.

Tiêu Úc Tĩnh đứng dậy gọi Bànng Sảnh lại: “Cậu ấy đi rồi!”

Bànng Sảnh quay lại nhìn Tiêu Úc Tĩnh. Tóc tai cô bù xù, vẫn chưa kịp đánh răng rửa mặt giống như Tạ Ích, trên chân chỉ còn lại một chiếc dép lê.

“Đi rồi sao?” Bàn Sảnh ngơ ngác nhìn Tiêu Úc Tĩnh rồi quay lại giảng xé Tạ Ích đang ngồi dưới đất: “Cậu đứng dậy ngay, vừa rồi cậu đã hứa với tớ là sẽ đuổi kịp mà.”

Tạ Ích ngồi dưới đất thở dài: “Tắc đường tớ biết phải làm sao? Mẹ cậu thì cứ buồn điện thoại mãi làm tớ không gọi được!”

Bàn Sảnh quay lại nhìn nhà ga rồi khấp khểnh bước về phía đó, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Anh ấy làm thế là sao, tại sao anh ấy lại không nói gì với mình. Có ý gì chứ!”

Sự ghen ngào ẩn chứa trong những câu nói ấy. Cuối cùng Tạ Ích đứng dậy, định kéo Bàn Sảnh lại thì bị Tiêu Úc Tĩnh ngăn cản. Tiêu Úc Tĩnh lắc đầu, nói: “Đừng, cứ để cậu ấy khóc một lúc đi.”

Cuối cùng Bàn Sảnh không kiềm chế được, bật khóc nức nở trước cửa nhà ga đông người qua lại.

Một vài sự kiện đã xảy ra trong kỳ nghỉ hè năm đó:

Một, Bàn Sảnh nhận được thông báo trúng tuyển của trường đại học tài chính kinh tế Thượng Hải, cô không thi đỗ khoa xây dựng tài chính mà đủ điểm vào khoa đầu tư.

Hai, Bàn Sảnh trải qua ngày sinh nhật lần thứ mười tám của mình, cô đã trưởng thành.

Ba, Cá Mập bán quán nướng, cầm tiền dự định tới Thượng Hải làm ăn.

Bốn, Tạ Ích quyết định không học đại học trong nước mà xin học ở Mỹ với thành tích xuất sắc của mình.

Năm, Cố Quốc Tường kết hôn, mở tiệc mời cả nhà Bàng Thủy Sinh và hai cụ Bàng tới dự nhưng không ai có mặt.

Sáu, Bàng Sảnh đã đánh mất Cố Minh Tịch của mình trong biển người mênh mông.

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Tình Yêu Được Ông Trời Sắp Đặt

“Ms.Cua của tôi”

Ms Cua là một cô gái rất thú vị.

Khi vẫn còn là cậu bé Đà Điều, Mr Đà Điều đã quen với Ms Cua. Dĩ nhiên, khi đó cô ấy vẫn chỉ là cô bé Cua mà thôi.

Cô bé Cua ham ăn ham ngủ, có gương mặt tròn xoe cùng cơ thể mũm mĩm, cũng chẳng có một bộ óc thông minh nên đã làm hết tất thảy những việc ngây thơ nhất mà một đứa trẻ ngốc nghếch có thể làm, sau khi gây chuyện rồi bị mắng nhiếc, cô bé cũng sẽ khóc nhưng sau khi phát hiện nước mắt là một thứ vô dụng, cô bé sẽ lau sạch nước mắt, quay ra làm nũng và tỏ vẻ ta đây với người lớn.

Chỉ dựa vào cách hành động như vậy đã đủ để kết luận cô bé Cua không hề ngốc nghếch.

Chỉ là hơi khờ mà thôi.

Cậu bé Đà Điều và cô bé Cua từ nhỏ đã chơi cùng nhau, thời đó hai đứa trẻ vẫn chưa biết thế giới bên ngoài ra sao. Họ sống vui vẻ, vô tư lự, mặc dù đôi khi không khỏi cãi vã nhưng chỉ một lát sau sẽ làm hòa ngay thôi.

Cuộc sống tươi đẹp chấm dứt vào mùa hè năm cậu bé Đà Điều lên sáu, cậu bé trải qua một cơn bệnh nặng.

Cậu bé Đà Điểu nằm trên giường bệnh vô cùng sợ hãi, cậu không biết sau khi sự việc này kết thúc, liệu cô bé Cua nhất gan có còn muốn chơi với mình nữa không.

Cậu bé Đà Điểu không bao giờ quên được ánh mắt của cô bé Cua bên giường bệnh vào giây phút cậu biết rằng từ giờ trở đi thế giới sẽ hoàn toàn khác với thế giới trước đây.

Cô bé Cua không khóc vì sợ hãi, cũng không hề trốn chạy, mà chỉ hướng ánh mắt dịu dàng nhìn cậu bé Đà Điểu, đôi môi xinh xắn mím chặt không thốt lên một lời.

Khi thấy cậu bé Đà Điểu khóc, cô bé liền đưa cánh tay mũm mĩm của mình ra lau nước mắt cho cậu rồi nhoèn miệng cười.

Cô bé Cua thích ăn kẹo nên dù đã có mấy cái răng sâu, cô bé vẫn không lo lắng, chỉ biết há cái miệng đầy răng đen sì nở nụ cười hết sức vui mừng.

Năm đó, cô bé Cua mới lên năm...

...

Mr Đà Điểu mười chín tuổi viết một bức thư cho Ms Cua mười tám tuổi như sau.

Cậu kẹp bức thư vào một chiếc khung ảnh rất đẹp, sau đó đưa chiếc khung ảnh cho Ms Cua, dặn cô phải lập tức nhét ảnh vào khung. Ms Cua đồng ý.

Mr Đà Điểu nghĩ là chắc chắn cô ấy sẽ nhìn thấy bức thư kia.

Thực ra Mr Đà Điểu không phải một người nhất gan, cậu đã hành động thẳng thắn cũng như ám chỉ một cách không công khai với cô rất

nhều lần nhưng không biết Ms Cua giả vờ không biết hay thực sự quá kém thông minh, nói tóm lại, phản ứng của Ms Cua lúc nào cũng khiến Mr Đà Điểu cảm thấy hoang mang.

Mr Đà Điểu mãi mà vẫn không hiểu được suy nghĩ trong lòng Ms Cua, thế nhưng giờ đây hai người đã khôn lớn, thực tế tàn khốc có thể sẽ khiến họ chia lìa. Viết bức thư này cho Ms Cua cũng là cơ hội cuối cùng Mr Đà Điểu tự đặt ra cho mình. Ms Cua là người thích lãng mạn nên Mr Đà Điểu đã chọn một cách cực kỳ lãng mạn để thổ lộ những lời trong lòng mình cho Ms Cua nghe.

Cậu nghĩ là chỉ cần cô đáp lại một chút xiu thôi, cậu cũng có thể bỏ mặc tất cả để kiên trì bầu bạn bên cô.

Mr Đà Điểu tới công viên nhỏ mà họ thường tới chơi, đứng chờ dưới gốc cây ngô đồng Pháp. Trái tim Mr Đà Điểu đập rất nhanh, mắt cứ hướng mãi về phía cổng vào, chờ mong Ms Cua của mình sẽ xuất hiện trong tầm mắt.

Thế nhưng cô gái ấy không đến.

Tối hôm đó trời mưa như trút nước, Mr Đà Điểu cứ đứng chờ mãi, cậu nghĩ là Ms Cua chưa tìm được đúng vị trí hoặc là đến muộn vì một lý do nào đó, mà cũng có thể là đang xấu hổ nên nấp sau một cái cây to và vụng trộm đưa mắt nhìn mình.

Mr Đà Điểu chờ trong mưa rất lâu, rất lâu. Cuối cùng cậu mới chấp nhận sự thật là Ms Cua không tới.

Thế giới của cậu trở nên tối tăm, gió lạnh gào thét khắp nơi, mưa to tầm tã như trút nước, Mr Đà Điểu cô độc đứng một mình trong công viên tối như mực kia. Vào thời khắc đó, cậu quyết định buông bỏ.

Bàng Sánh choàng mở mắt, bốn bề lặng phắc như tờ. Cô cầm điện thoại bên gối lên xem giờ, lúc này là bảy giờ mười phút.

Cô ngủ trong căn phòng khách sạn đơn sơ nhưng có đầy đủ máy sưởi nên hoàn toàn không lạnh chút nào. Bàng Sánh xuống giường rồi đi tới bên cửa sổ, kéo rèm nhìn ra bên ngoài, thế giới phủ kín tuyết trắng tinh, hoa tuyết vẫn đang lặng lẽ nhảy múa. Cô thở dài rồi gọi điện thoại đến đường dây nóng của sân bay thì được thông báo là do tuyết rơi quá lớn nên sân bay vẫn đang phải đóng cửa, tình hình thời tiết không khả quan khiến tất cả các chuyến bay không thể cất cánh.

Lúc này Bàng Sánh quyết định trả vé.

Cô thu dọn hành lý, mạo hiểm bắt xe tới nhà ga. Nhà ga đông nghịt người, Bàng Sánh muốn mua vé giường nằm về thành phố E chuyển gần nhất nhưng không có. Cô hỏi có vé đến Thượng Hải không thì được trả lời là có, vé giường mềm, Bàng Sánh mua ngay không hề suy nghĩ.

Vì tuyết rơi nên chuyến tàu vào ga bị chậm hai tiếng đồng hồ. Lúc đợi tàu, Bàng Sánh gọi điện cho bà Kim Ái Hoa, cô hỏi: “Mẹ ơi, mẹ còn nhớ lúc chuyển nhà con có mang một cái khung ảnh bằng thủy tinh rất to, chính là cái mà Cố Minh Tịch tặng con hồi tốt nghiệp cấp ba không?”

“Cố Minh Tịch?” Đã rất lâu rồi bà Kim Ái Hoa không nghe thấy cái tên này, bà ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Đồ của con con tự thu dọn kia mà, Cố Minh Tịch tặng cho con biết bao nhiêu thứ, chẳng phải con đều cất hết trong một cái hòm sao?”

Bàng Sánh im lặng một lúc rồi nói: “À, hình như là vậy, chỉ cần không vứt đi là được.”

“Sao vậy? Sao tự nhiên lại nhắc đến Cố Minh Tịch?” Bà Kim Ái Hoa hỏi: “Con tìm được nó rồi à?”

Bàng Sánh cười nói: “Chưa ạ.”

“Bây giờ con đang ở đâu? Máy bay vẫn chưa cất cánh được à?”

“Vẫn chưa. Mẹ không xem dự báo thời tiết à, miền bắc tuyết rơi dày lắm. Con trả vé máy bay chuyển sang mua vé tàu, bắt đầu khởi hành lúc mười hai giờ trưa, chắc sáng mai là đến Thượng Hải, sau đó con sẽ đi tàu cao tốc về, nếu không có gì đặc biệt thì trưa mai là có mặt ở nhà rồi.”

Bà Kim Ái Hoa hô lên: “Lịch trình dày đặc thế kia à?”

Bàng Sánh thở dài, “Vâng, con cũng hết cách rồi.”

“Con đã gọi điện cho Tiểu Du chưa?”

“Không, con không gọi cho anh ta đâu. Nếu anh ta hỏi mẹ, mẹ không được nói với anh ta con về đâu đấy!”

Kim Ái Hoa cười khúc khích, “Biết rồi.”

Sau khi bước lên tàu đi vào phòng giường nằm, Bàng Sánh phát hiện trong phòng có hai người đàn ông, một người tuổi tứ tuần còn người kia khoảng hai mươi, hình như đi công tác. Người còn lại là một bà mẹ trẻ cùng đứa con khoảng ba, bốn tuổi. Bà mẹ trẻ mua vé giường trên còn vé của Bàng Sánh là giường dưới, chị ta liền thẹn thùng hỏi Bàng Sánh liệu có thể đổi giường được không. Bàng Sánh cười và đồng ý luôn. Bà mẹ trẻ định trả bù tiền cho cô nhưng Bàng Sánh từ chối, nói là không đáng bao nhiêu.

Mối quan hệ thân thiết được bắt đầu ngay từ lúc đó, bà mẹ trẻ nhiệt tình mới Bàng Sánh ngồi giường dưới để trò chuyện cho đỡ buồn.

Thời tiết xấu quá, giá nhà lại cao, rau củ đắt đỏ, trẻ con ngày càng khó nuôi...

Điện thoại di động của Bàn Sảnh đổ chuông, cô lấy ra xem thì thấy người gọi tới là ông sếp Trâu Lập Văn của mình.

Giọng nói của Trâu Lập Văn vẫn lạnh lùng một cách nhất quán: “Tình hình thế nào rồi?”

Bàn Sảnh bình tĩnh trả lời: “DD khu vực Thâm Dương đã giải quyết xong, em đã tiến hành trao đổi với luật sư, khi nào về em sẽ cho anh xem biên bản ạ.”

Trâu Lập Văn nói: “Bên Ủy ban Chứng khoán và sở Giao dịch đã phê chuẩn rồi, các công việc tiếp theo em để ý một chút nhé.”

Bàn Sảnh đồng ý ngay: “Ok anh, em sẽ thường xuyên check email của tổ công tác trên BB của mình, sẽ không để lỡ mất email đâu. Em cũng sẽ điều chỉnh lại Agenda một chút rồi mới gửi cho khách hàng.”

“Ok, vất vả cho em rồi.” Cuối cùng ngữ khí của Trâu Lập Văn mới dịu đi một chút, anh ta hỏi: “Bao giờ về?”

“Em không về được, ở đây tuyết rơi dã man quá, máy bay không cất cánh được!”

“...” Trâu Lập Văn hỏi, “Vậy bây giờ em đang ở đâu?”

“Ôi chao, sóng yếu quá...” Bàn Sảnh để xa điện thoại ra khỏi tai mình, nhin cười nói, “Sếp, anh nói gì cơ? Alo! Alo! Em không nghe thấy...”

Rồi cô dập máy.

Người mẹ trẻ nhìn cô bằng ánh mắt thán phục, “Em đang làm gì vậy? Em nói mà chị chẳng hiểu gì cả, đúng là giỏi thật đó!”

Bàn Sảnh bật cười, “Em chỉ là nhân viên quên thôi ạ.”

“Nhân viên quèn sao có thể nói tiếng Anh qua điện thoại như em được, nói gì mà DD với BB?”

“À, DD là Due diligence – rà soát đặc biệt, còn Bàn Sảnh là tên một loại điện thoại di động – BlackBerry. Bọn em quen nói tắt rồi.” Nhìn gương mặt đầy mơ hồ của người mẹ trẻ, Bàn Sảnh mỉm cười: “Em chỉ là nhân viên quèn thật mà, có điều lãnh đạo của em hơi ra vẻ ta đây nên bọn em cũng chỉ đành giả vờ cùng anh ấy thôi ạ.”

Bà mẹ trẻ bật cười khi nghe cô nói vậy, “Em thú vị thật đó, rốt cuộc em làm trong ngành nào vậy?”

“Em làm ở ngân hàng đầu tư.”

“Ngân hàng đầu tư?”

Bàn Sảnh không biết nên giải thích thế nào, bèn nói lung tung: “Chính là ngân hàng ạ.”

Chàng trai khoảng hai mươi tuổi ngồi đối diện bỗng phì cười.

Bà mẹ trẻ chợt hiểu ra: “À, thì ra là ngân hàng!”

Trên quãng đường dài, Bàn Sảnh không kiếm chế được lại lôi cuốn truyện tranh trong túi xách luôn mang theo người ra xem. Cô đã đọc đi đọc lại ba lần mà cứ như đọc hoài không chán vậy.

Cậu bé thấy có truyện tranh liền xắn lại gần Bàn Sảnh ngó đầu vào xem, cậu bé vẫn chưa biết chữ nhưng rất thích xem những bức tranh rực rỡ màu sắc, cậu chỉ vào truyện tranh, nói: “Đây là Đà Điểu.”

“Đúng rồi.” Bàn Sảnh mỉm cười rồi chỉ vào con cua, hỏi: “Đây là gì?”

Cậu bé nhìn cô bằng ánh mắt khinh thường, “Đây là cua! Cô chưa ăn bao giờ à?”

Bàng Sánh buồn cười không chịu được.

Chàng trai trẻ tuổi đối diện cũng tới gần Bàng Sánh, cậu ta chỉ vào cuốn truyện tranh trên tay cô, hỏi: “Chị có thích tác giả này không?”

“Mr Đà Điểu?” Bàng Sánh gật đầu, “Thích chứ.”

“Hiện giờ anh ấy đang nổi đình nổi đám.” Cậu thanh niên nói, “Đã xuất bản vài tác phẩm rồi, nghe nói cuốn Ms Cua này là tự truyện của anh ấy nên bán rất chạy!”

Bàng Sánh thoáng ngẩn ra, “Trước đây tôi chưa nghe thấy tên tác giả này bao giờ, anh ấy đã xuất bản vài tác phẩm rồi hả?”

“Đúng thế. Trước kia anh ấy chỉ vẽ truyện tranh trên mạng, rất nổi tiếng ở Tianya và Sina, sau đó mới bắt đầu xuất bản truyện giấy.” Cậu thanh niên nói. “Nhưng anh ấy rất kín tiếng, mọi người chỉ biết là con trai chứ không biết gì khác nữa.”

Bàng Sánh chỉ biết thở dài, “Có lẽ là mấy năm nay tôi bận rộn công việc quá nên lâu lắm rồi không có thời gian đi loanh quanh trong nhà sách.”

Sau một ngày một đêm, cuối cùng chuyến tàu cũng đến được nhà ga phía Nam Thượng Hải. Vì ở phòng giường nằm nên Bàng Sánh cũng không thấy mệt nhọc gì mấy, cô xuống tàu rồi mua vé tàu cao tốc trở về thành phố E, chưa đến hai tiếng sau, cô đã đứng trong nhà ga của thành phố E.

Vừa ra khỏi nhà ga, mới liếc mắt một cái Bàng Sánh đã nhìn thấy Du Giai Lỗi. Anh ta mỉm cười đứng trong đám đông đón người thân, mặc áo bành tô màu đen rất vừa vặn, người cao dong dỏng, rất ra dáng đàn ông ưu tú trong xã hội.

Bàng Sánh đi tới trước mặt anh ta, hỏi: “Anh không phải đi làm à?”

“Anh xin nghỉ, cùng lắm thì trừ một ngày lương.” Du Giai Lỗi đón lấy hành lý trong tay cô: “Mệt lắm phải không, anh đưa em về.”

Bàng Sánh bĩu môi, cánh tay Du Giai Lỗi đã khoác lên vai cô, Bàng Sánh liền kín đáo né tránh.

“Đừng có động tay động chân.” Bị cô lườm, Du Giai Lỗi mỉm cười dịu dàng: “Cua nhỏ đúng là ghê gớm!”

Bàng Sánh: “...”

Nhà mới của Bàng Sánh nằm trong một tiểu khu tên là Thịnh Thế Bắc Thành, nằm ở trung tâm của thành phố E, ở tầng thứ mười bảy của tòa nhà cao tổng cộng hai mươi tám tầng, rộng một trăm linh chín mét vuông, hướng Nam Bắc, nhiều ánh nắng mà cũng có tầm nhìn rất thoáng đãng.

Du Giai Lỗi xách túi cho Bàng Sánh. Khi hai người vừa đến cửa, bà Kim Ái Hoa đã ra đón.

“Về rồi hả?” Bà cười với Du Giai Lỗi tươi đến nhăn nheo cả da mặt, “Tiểu Du vất vả quá, vẫn chưa ăn cơm đúng không? Cháu thích ăn gì để cô nấu cho nào?”

Bàng Sánh đứng cạnh lườm nguýt: “Con đi thay quần áo trước đã.”

Cô vào phòng rồi vội vã khóa cửa lại, cởi áo bành tô bắt đầu lục tìm đồ đạc.

Khoảng mười phút sau bà Kim Ái Hoa tới gõ cửa: “Sánh Sánh, ra ngoài xem tivi với tiểu Du đi, con ở trong phòng một mình làm gì thế?”

“Con đang thay đồ mà!” Bàng Sánh đáp. Cô lau mồ hôi trên trán rồi tự độc thoại: “Ở đâu nhỉ...”

Sau đó một tia sáng chợt lóe lên trong đầu. Cuối cùng cô cũng nhớ ra.

Bàng Sảnh xắn cao tay áo, xếp hết chăn gối trên giường ra ghế rồi vận hết công lực nhắc đệm lên. Giường của cô là kiểu giường hộp, dưới đệm là các ngăn nhỏ, cô ghé sát vào dất giường mở nắp các ngăn kéo ra, cuối cùng cũng tìm thấy chiếc thùng giấy bị cô cất đi từ lâu.

Rất nhiều đồ đạc được xếp chặt kín trong thùng, trên cùng là một lớp bụi bặm, Bàng Sảnh biết trong đó có rất nhiều truyện tranh, cô không nhắc được ra nên quyết định quỳ luôn lên dất giường để lấy đồ bên trong ra.

Và chỉ một loáng sau, cô đã tìm thấy chiếc khung ảnh đó.

Du Giai Lỗi gõ cửa: “Cua nhỏ, em đang làm gì thế?”

“Đừng gọi nữa! Em đang thay đồ!” Trái tim đập thình thịch, cô cầm chiếc khung ảnh bị phủ bụi nhiều năm ngời vào bàn làm việc, cẩn thận mở miếng bìa các tông ốp phía sau ra.

Lần này cô rất cẩn thận nên không bị đứt tay nữa. Sau khi miếng bìa được lấy ra, một tờ giấy viết thư màu xanh nước biển nhạt nằm giữa nó và mặt trước của khung ảnh.

Bàng Sảnh rút tờ giấy rồi mở ra. Sau bao nhiêu năm, cô lại một lần nữa được nhìn thấy nét chữ rõ ràng của chàng thiếu niên đó.

Chỉ là vài câu rất ngắn gọn nhưng đã đủ để bộc lộ tâm ý của cậu một cách khéo léo.

Bàng Sảnh nhớ lại năm đó, sau khi kết thúc kỳ thi đại học, tâm trạng cô rất thoải mái. Trong lúc sang nhà Cố Minh Tịch chơi, cô và cậu ngồi xem một bộ phim mới của Hàn Quốc trên máy tính, là một bộ phim tình cảm tên là “Cổ Điển”.

Bộ phim rất sướt mướt làm cô gái Bằng Sánh trẻ tuổi khóc nức nở, cô ngả đầu lên vai Cố Minh Tịch, nước mắt tuôn ra như suối.

Có một câu thoại kinh điển trong bộ phim được Bằng Sánh nhắc đi nhắc lại không biết bao nhiêu lần, giờ đây lại được Cố Minh Tịch ghi lại trong bức thư. Cậu viết thế này:

Bàng Bàng của anh...

Khi mặt trời tỏa sáng trên mặt biển, anh nhớ em. Khi ánh trăng mờ ảo chiếu trên dòng suối, anh nhớ em.

Tám giờ tối nay, anh đợi em ở chợ công viên.

Anh tin là em sẽ tới

Cố Minh Tịch.

Ngày 25 tháng 6 năm 2005.

Đây là chương mở đầu cho phần 2, kể về những tháng ngày của hai bạn trẻ khi sống xa nhau cũng như việc gặp lại và cuộc sống sau này của họ. Mình biến mất một thời gian khá dài do bận công việc, tuy nhiên việc dịch truyện đã hoàn thành từ rất lâu, chẳng qua không có thời gian post lên mà thôi. Mình chắc chắn sẽ đăng hết truyện nhưng có thể không được liền mạch cho lắm. Nhân đây xin gửi lời chúc mừng năm mới đến các độc giả thân yêu luôn dõi theo câu chuyện về chàng Đà Điểu và nàng Cua nhé!

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Thay Da Đổi Thịt

Sáng sớm hôm sau, Bàn Sảnh thức dậy một cách khốn khổ, đôi mắt gấu mèo của cô mở to hết cỡ khi đi ra ngoài rửa mặt làm ông Bàn Thủy Sinh không khỏi hoảng hốt.

“Đêm qua con làm gì mà sắc mặt kém vậy?”

“Con gần như thức trắng đêm.” Ngậm một miếng đầy bột kem đánh răng, Bàn Sảnh mơ hồ nói: “Con đau đầu quá.”

“Làm thêm giờ hả?” Ông Bàn Thủy Sinh đứng ngoài cửa nhà vệ sinh hỏi.

“Không ạ.” Bàn Sảnh súc miệng. Cô suy nghĩ một lúc rồi ghé sát về phía bố mình, nói thật khẽ: “Bố ơi con nói với bố điều này nhé, nhưng tạm thời bố đừng nói gì với mẹ.”

Ông Bàn Thủy Sinh thấy căng thẳng khi nghe thấy con gái nói chuyện bằng giọng điệu nghiêm túc như vậy: “Chuyện gì thế?”

“Hình như con tìm được Cổ Minh Tịch rồi.”

Đôi mắt ông Bàn Thủy Sinh lập tức mở ra tròn xoe: “Thật hả?!”

Ngoài một chút cảm giác mệt mỏi, tâm trạng Bàn Sảnh tương đối tốt. Cô trang điểm thật tỉ mỉ, khoác thêm chiếc áo bành tô lông cừu màu tím than rồi ra khỏi nhà.

Cô lái xe tới công ty, gặp ngay Trâu Lập Văn trong lúc đợi cầu thang máy. Trâu Lập Văn hơn ba mươi tuổi, mặc một bộ comple màu thẫm. Sau khi nhìn thấy Bàng Sánh, câu đầu tiên mà anh ta nói là: “Em nói không về được cơ mà?”

“Sếp ơi, em phải vội vàng đi tàu suốt một ngày một đêm, chiều qua một giờ mới về đến nhà để hôm nay đi làm đó ạ.” Bàng Sánh tỏ ra hết sức buồn bực: “Sếp đã không trao thưởng nhân viên gương mẫu cho em thì thôi, lại còn nói cứ như em bỏ bê công việc đi chơi suốt hai ngày nay ấy. Sếp xem mắt em thâm quầng lại rồi nè!”

Trâu Lập Văn nhìn Bàng Sánh một lát rồi dừng dừng nói: “Hôm nay em rất xinh.”

“Cảm ơn anh.” Bàng Sánh cười, “Sếp cũng cực kỳ đẹp trai luôn!”

Bàng Sánh thực sự đang sống giống như ước mơ mà cô đã bày tỏ với Cố Minh Tịch vào bảy năm trước.

Cô trở thành một cô nàng công sở, ngày nào cũng trang điểm thật xinh xắn, khoác lên mình những bộ trang phục thật đẹp mắt, đi giày cao gót, làm việc trong những tòa nhà cao tầng sang trọng tại trung tâm thành phố. Cô mua được xe hơi, có tiền chuyển nhà, bây giờ phòng riêng của cô vừa rộng rãi vừa thoáng đãng, trang trí toàn đồ hiện đại. Cô được trả lương khủng, nhiều hôm sáng còn ngồi trong phòng họp mà chiều đã bị lãnh đạo cử đi công tác ở tỉnh khác. Cô trở thành người thường bay lượn trên trời, đi HongKong đều đặn như cơm bữa.

Bàng Sánh trong mắt mọi người là một cô gái xinh đẹp kiêu sa nhưng vào những buổi đêm tĩnh lặng, khi đeo chiếc kính gọng đen, quần áo lôi thôi ở nhà tăng ca đến tận nửa đêm trước màn hình máy tính, thỉnh thoảng lòng cô không khỏi mơ hồ.

Có lẽ cuộc đời cô đã thực sự thay hình đổi dạng nhờ một vài sự kiện nào đó. Giờ đây cô cũng được không ít những chàng trai tuyệt vời theo đuổi nhưng tận sâu thẳm trong lòng Bàn Sảnh vẫn luôn có sự tồn tại bền vững của một người.

Bàn Sảnh có phần xao nhãng trong cuộc họp buổi sáng. Vừa kết thúc cuộc họp, cô lập tức cầm điện thoại di động đi vào khu vực thang bộ.

Cô bấm một dãy số tìm được trên mạng. Đó là số điện thoại của một công ty sách, là đơn vị chịu trách nhiệm xuất bản cuốn sách “Ms Cua của tôi”.

Người nhận điện thoại là nhân viên lễ tân. Bàn Sảnh chỉ giới thiệu mình là độc giả của Mr Đà Điều, muốn liên lạc với biên tập viên của anh ấy. Có lẽ cô lễ tân này đã gặp nhiều trường hợp tương tự nên lập tức nối máy giúp Bàn Sảnh.

Nhưng điện thoại được kết nối mà không có người nghe, Bàn Sảnh bất đắc dĩ bấm nút kết thúc rồi gọi lại vào số của lễ tân, cô nói: “Tôi có chuyện cực kỳ quan trọng phải liên hệ với Mr Đà Điều thật mà, cô có thể cho tôi xin số điện thoại di động của biên tập viên đó được không?”

Cô lễ tân đáp: “Xin lỗi chị nhưng chúng tôi không thể cung cấp số điện thoại di động của biên tập viên bừa bãi được. Thời gian này chị ấy đang đi công tác, nếu cần thiết chị có thể để lại lời nhắn, tôi sẽ chuyển cho chị ấy.”

Bàn Sảnh ngẫm nghĩ rồi quyết định nói thẳng: “Thực ra tôi chính là Ms Cua trong cuốn truyện tranh đó, tôi muốn tìm Mr Đà Điều của tôi, tôi và anh ấy đã mất liên lạc nhiều năm nay.”

Cô lễ tân cười: “Xin lỗi chị, rất nhiều cô gái gọi điện tới chỗ chúng tôi tự nhận là Ms Cua của Mr Đà Điều.”

Bàng Sánh nổi giận: “Tôi có thể chứng minh! Tôi biết tên của Mr Đà Điểu, có cần tôi nói cho cô biết không?”

“Nhưng tôi không biết tên anh ấy.” Cô lễ tân cất giọng ồm ồm rồi nói tiếp bằng giọng chân thành: “Nói thật, tôi hiểu tâm trạng của chị lúc này, rất nhiều độc giả nữ đã gọi điện tới hỏi về chuyện của Mr Đà Điểu. Chính bản thân tôi cũng rất tò mò về Mr Đà Điểu nhưng trong công ty này chỉ có một mình chị biên tập liên hệ với anh ấy mà thôi. Tất cả chúng tôi đều không hề được biết về chuyện riêng của anh ấy!”

Đối phương không giống như đang nói dối. Bàng Sánh đành dập máy.

Cô trở lại bàn làm việc của mình, bật máy tính, vào trang web của Sina rồi lần tìm blog của Mr Đà Điểu. Bài viết mới nhất trên blog của anh được đăng vào hai năm trước, có vẻ như đã rất lâu rồi anh không dùng đến blog này nữa.

Blog của anh hầu như chỉ có truyện tranh, những bức tranh phác thảo rất đơn giản cùng vài lời bình thú vị vậy mà bài post nào cũng nhận được vô số phản hồi.

Tối hôm trước Bàng Sánh gần như thức trắng đêm để xem từng bài viết của Mr Đà Điểu nhưng không thể tìm được một chút nào về thông tin riêng tư của anh. Thế nhưng, liệu có ai hiểu được phong cách vẽ tranh của anh hơn Bàng Sánh trên đời này?

Chủ nhân trang blog này đúng là Cố Minh Tịch của cô, từ năm 2006 đến năm 2008, anh ấy vẫn luôn ở đây.

Bàng Sánh chống cằm nhìn chăm chăm màn hình máy tính đến bần thần. Bỗng nhiên một giọng nói lạnh lùng cất lên từ phía sau: “Anh không ngờ em vẫn còn có một tâm hồn trẻ thơ kia đấy!”

Bàng Sánh đỡ trán, trên màn hình của cô lúc này là một trang truyện tranh, nhân vật chính là vài chú lợn con màu hồng nhạt. Cô lặng lẽ bấm nút X để tắt trang web rồi quay lại nhìn Trâu Lập Văn: “Sếp tìm em có việc gì ạ?”

Trâu Lập Văn liếc nhìn cô: “Em vào văn phòng anh một lát, có một case mới muốn trao đổi với em đây!”

Tối hôm đó, Bàng Sánh bất ngờ gọi điện cho Du Giai Lỗi, nói là muốn mời anh ta ăn cơm.

Hai người gặp nhau ở một nhà hàng riêng tư, rõ ràng Du Giai Lỗi đang rất vui, vừa ngồi xuống đã nói: “Hôm nay sao Cua nhỏ lại tốt bụng vậy, mời anh ăn cơm?”

Anh ta vừa nhìn cô đã mỉm cười: “Hôm nay em xinh lắm nhưng trong mặt mũi đánh đá quá, vậy không tốt đâu!”

Bàng Sánh chỉ nhìn Du Giai Lỗi, căn môi ngồi im một lúc rồi nói: “Hôm nay Trâu Lập Văn giao cho em một case mới, anh giới thiệu đúng không?”

“Đúng.” Du Giai Lỗi nghiêm nhiên thừa nhận, “Bạn anh cần tìm công ty đầu tư để lên sàn chứng khoán, anh không giới thiệu cho em thì giới thiệu cho ai?”

Bàng Sánh nói: “Du Giai Lỗi, em đã nói là em không thích anh rồi mà!”

“Đó là vì em vẫn chưa hiểu anh!” Du Giai Lỗi rót trà vào cốc cho Bàng Sánh: “Bàng Sánh, có phải em cho rằng anh chưa đủ nghiêm túc với em không?”

“Không, em không có ý đó.” Bàn Sánh xoa tay, “Em biết là anh rất nghiêm túc, rất thật lòng nên xưa nay em chưa bao giờ giấu giếm anh, em đã nói là em đang tìm một người, phải tìm bằng được anh ấy. Ngày nào còn chưa tìm được người đó, em không thể yêu bất cứ ai được!”

“Bàn Sánh, anh thực sự rất tò mò, người đó tồn tại thật sao em?” Hai tay Du Giai Lỗi đan vào nhau đặt trên mặt bàn, bàn tay anh rất đẹp cùng những ngón tay thon dài, khớp xương nhỏ nhắn, ngón trỏ còn gõ nhẹ lên mặt bàn, Bàn Sánh nhìn đến bần thần.

Du Giai Lỗi năm nay ba mươi ba tuổi, có học hàm thạc sĩ từ nước ngoài về, là quản lý cấp cao của ngân hàng. Anh ta và Bàn Sánh quen nhau qua công việc, mặc dù vẫn chưa tới nửa năm nhưng đã theo đuổi cô hết sức mãnh liệt.

Bàn Sánh không trả lời câu hỏi của Du Giai Lỗi, cô hỏi lại: “Du Giai Lỗi, rốt cuộc anh thích em ở điểm nào?”

“Aha, có phải em định nói là anh thích em ở điểm nào em sẽ thay đổi điểm đó không?” Du Giai Lỗi bật cười, “Bàn Sánh, chưa bao giờ anh theo đuổi một cô gái nào mà vất vả đến vậy. Hơn nữa, anh cảm thấy em là một đối tượng cực kỳ phù hợp để kết hôn!”

Bàn Sánh lại hỏi: “Em không nói đùa với anh, em thực sự muốn biết anh thích em ở điểm nào?”

Có vẻ như câu hỏi này khiến Du Giai Lỗi cực kỳ khó hiểu: “Em là một cô gái sở hữu những điều kiện rất tốt, anh thích em là điều quá bình thường mà!”

“Điều kiện rất tốt?”

“Chẳng lẽ em lại không biết?” Du Giai Lỗi cười nói, “Vậy chúng ta nói chuyện phàm tục nhé, anh sẽ liệt kê một vài ưu điểm của em. Đầu tiên

là hoàn cảnh gia đình, em là người bản địa, gia đình hòa thuận, bố mẹ khỏe mạnh, mẹ là công nhân công ty nhà nước đã nghỉ hưu, bố cũng có công việc ổn định lương cao, sắp về hưu. Tiếp theo là tố chất cá nhân của em, em tốt nghiệp đại học xịn, có công việc không tồi, khả năng làm việc rất tốt, đầu óc linh hoạt thông thái. Còn nữa, Trâu Lập Văn nói với anh là em rất chăm chỉ, mặc dù cũng có những lúc than vãn công việc ngập đầu ngập cổ nhưng em vẫn vui vẻ làm thêm giờ, và không bao giờ lười biếng. Tiếp theo là điều kiện kinh tế của em, lương hàng năm của em đúng là một con số không tồi... Xin lỗi, ai bảo Trâu Lập Văn là anh em thân thiết mười mấy năm của anh chứ, vậy nên điều này cũng chẳng phải thông tin bí mật gì cả. Cuối cùng anh phải nhắc đến con người em, hai mươi lăm tuổi, trẻ trung, xinh đẹp, thú vị, hoạt bát, ở bên em anh luôn thấy vui vẻ. À, có lẽ em không biết nhưng mỗi lần đi ăn với em, anh đều ăn rất nhiều, bởi vì em ăn cái gì cũng có vẻ rất hưởng thụ nó, anh luôn nghĩ một cô gái vừa có thể ăn thỏa thích mà lại biết giữ vóc dáng là người biết hưởng thụ cuộc sống nhất!”

Một tràng dài thao thao bất tuyệt như vậy thực sự khiến Bàn Sảnh u mê đầu óc. Trái lại cô thực sự không ngờ thì ra mình đã thay da đổi thịt, đã trở thành miếng bánh béo bở trên thị trường yêu đương và kết hôn rồi sao?

Nhưng khi nghe những lời tán dương rất thú vị của Du Giai Lỗi, tại sao cảm giác xót xa lại trào dâng trong lòng Bàn Sảnh như vậy? Cô lặng thinh vài phút rồi cuối cùng cũng đưa ra câu trả lời cho vấn đề trước đó của Du Giai Lỗi.

“Du Giai Lỗi, em không nói dối anh, em thực sự đang đi tìm một người, người đó thực sự tồn tại trên cuộc đời này. Đó không phải là cái có em bịa ra, mà cũng không phải dùng để đối phó với anh!”

Du Giai Lỗi im lặng nhìn cô. Bàn Sảnh mỉm cười với anh ta rồi nói: “Anh có muốn nghe thử câu chuyện của em và người đó không?”

“...” Ánh mắt anh ta có chút trầm lắng, một lát sau mới nói: “Được, em nói đi, anh nghe đây.”

“Phải nói từ đâu nhỉ?” Bàn Sảnh cụp mắt lại, mỉm cười cất tiếng nói: “Nói luôn từ những điều anh vừa khen em đi. Du Giai Lỗi, anh thấy rằng bây giờ em có rất nhiều ưu điểm phải không?”

“Phải.”

“Vậy em nói cho anh biết, chính người đó đã biến em thành em của ngày hôm nay.”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Trước Kia Mất Đi, Giờ Có Được

Vốn dĩ Bàn Sảnh muốn kể cho Du Giai Lỗi nghe một câu chuyện tình yêu rung động tâm can, kinh tâm động phách, tuy nhiên sau khi thực sự nói ra lời cô mới nhận ra rằng ký ức còn lại trong tâm trí mình chỉ là những câu chuyện nhỏ nhặt, vụn vỡ không thành hình dạng.

Thậm chí còn hoàn toàn không liên quan chút nào đến tình yêu.

Bàn Sảnh không biết nên miêu tả quá trình trưởng thành của mình và Cố Minh Tịch như thế nào với Du Giai Lỗi. Họ chỉ là hai cô bé, cậu bé rất đổi bình thường trong thành phố này, cũng chưa bao giờ gặp phải chuyện gì quá lớn. Mặc dù Cố Minh Tịch bị tàn tật nhưng trong tâm trí Bàn Sảnh cậu chỉ là một cậu bé chẳng khác gì những người bình thường khác.

Cô không thể kể cho Du Giai Lỗi nghe về tâm trạng của mỗi ngày đi học và tan học trên xe bus chật chội cùng chiếc cặp sách to nặng trên vai, lúc nào cô cũng áp sát vào ngực cậu thiếu niên đó, ôm lấy eo cậu bằng một tư thế hết sức thân mật. Mặc dù trên xe bus nồng nặc đủ thứ mùi hỗn tạp nhưng cô vẫn có thể ngửi thấy hơi thở đặc biệt trên người cậu, và nghe thấy cả nhịp tim vững vàng vang lên từ trong lồng ngực cậu. Còn cậu, thường chỉ nghiêng đầu sang một bên, hướng tầm mắt ra ngoài cửa sổ xe.

Cô cũng không thể kể cho Du Giai Lỗi niềm vui của cô khi được ăn quà vặt cùng Cố Minh Tịch ở công viên nhỏ. Bánh mật rán năm hào, bánh sọt củ cải tám hào, Lạp xưởng nướng và đậu phụ thối rán một đồng, kem ốc quế vị dâu tây hai đồng... Bây giờ một bữa trưa đơn giản của Bàn Sảnh

cũng phải mấy chục đồng, Du Giai Lỗi cũng vậy, cho nên sao cô có thể kể ra những điều kia trước mặt anh ta?

Cô càng không thể kể cho Du Giai Lỗi mình và Cố Minh Tịch là bạn ngồi cùng bàn trong nhiều năm học, cô đã làm bao nhiêu bài tập trong phòng riêng của Cố Minh Tịch. Những ngày đêm nhiều không đếm xuể đó, lúc thì cô ngoan ngoãn vâng lời, khi lạinghịch ngợm ngồi bên cạnh cậu, khom lưng nhìn cậu cầm bút trên chân phải, cẩn thận và kiên nhẫn viết công thức toán và giảng bài cho cô trên giấy nháp.

Có lẽ đến cả Cố Minh Tịch cũng không biết là thỉnh thoảng Bàn Sảnh rất muốn bỏ dở giữa chừng, cô sẽ trộm nhìn gương mặt trông nghiêm của cậu, chăm chú đếm số sợi lông mi thật dài của cậu. Trước đây giọng cậu thánh thót dễ nghe, sau khi dậy thì tiếng nói trở nên vững vàng gọn ghẽ, Bàn Sảnh nhớ rất rõ chất giọng của Cố Minh Tịch. Trong mơ, cô thường nghe thấy cậu mỉm cười gọi cô: “A, Bàn Bàn, em đó sao?”

Cô nhớ như in tâm trạng vui mừng tột độ đến phát khóc khi cô gọi được điện thoại cho cậu năm đó.

Kỳ nghỉ hè năm đó sau khi đi cùng mẹ đến tỉnh Z, Bàn Sảnh nhờ bố xin Cố Quốc Tường số điện thoại nhà mẹ đẻ của Lý Hàm. Ban đầu Bàn Thủy Sinh cũng không nhận lời hỏi giúp cô, còn an ủi cô là chắc chắn Cố Minh Tịch sẽ chủ động liên hệ. Thế nhưng đã hai tuần trôi qua mà Cố Minh Tịch vẫn không hề gọi điện tới, Bàn Sảnh không kiềm chế được đã bật khóc nức nở trước mặt Bàn Thủy Sinh, lúc này bố cô mới tìm đến Cố Quốc Tường.

Vì nhà họ Bàn không tới tham dự lễ cưới của Cố Quốc Tường nên anh ta đứng dưng với Bàn Thủy Sinh hơn trước rất nhiều. anh ta nói không biết cách liên lạc với nhà mẹ đẻ của Lý Hàm, và suốt mấy tháng nay anh ta cũng không nhận được cuộc điện thoại nào của Cố Minh Tịch.

Bàng Thủy Sinh cảm thấy Cố Quốc Tường đang nói dối mình nhưng anh ta đã nói thế rồi nên Bàng Thủy Sinh cũng không tiện truy hỏi nữa, chỉ biết truyền đạt lại cho Bàng Sảnh biết.

Sau đó Bàng Sảnh bắt đầu lên mạng, cô không biết mình muốn làm gì, chỉ biết mở QQ nhìn chăm chăm vào tài khoản có avatar hình con chuột lúc nào cũng trong trạng thái xám xịt kia. Bàng Sảnh liên tục gửi tin nhắn cho cậu, cô viết những đoạn văn rất dài, rất dài nhưng “Mr Đà Điểu” cứ im lặng mãi, chưa bao giờ trả lời cô một tiếng nào.

Bàng Sảnh gọi điện cô Đới, cô Đới không biết hành tung của Cố Minh Tịch. Cô lại gọi cho Chu Nam Trung và Uông Tùng, là hai người bạn thân nhất của Cố Minh Tịch thời cấp ba nhưng Cố Minh Tịch cũng không liên hệ với họ. Thậm chí Bàng Sảnh còn gọi cả cho Giản Triết và Lưu Hàn Lâm, kết quả vẫn thế.

Một mình cô chạy tới quán nướng Cá Mập thì bất ngờ biết rằng cửa hàng đã được bán đi. Cô chạy tới nhà Cá Mập thì mẹ Cá Mập nói là anh ta đã đi Thượng Hải làm ăn với bạn bè rồi.

Bàng Sảnh xin số điện thoại di động của Cá Mập rồi chán nản trở về nhà.

Bước ngoặt xảy ra vào ngày sinh nhật mười tám tuổi của Bàng Sảnh. Hôm đó cô xuống sân nhận báo thànhին thấy trong hòm thư có giấy thông báo tới bưu điện nhận bưu phẩm.

Cầm trên tay mẫu giấy trắng nho nhỏ đó, trái tim Bàng Sảnh đập loạn xạ. Cô lập tức đạp xe tới bưu điện và nhận lấy chiếc hộp nhỏ được gói cẩn thận đó.

Cô mở hộp ngay tại bưu điện và lấy làm ngạc nhiên khi phát hiện ra bên trong là hộp điện thoại Motorola, sau khi mở hộp thì thấy ngay một chiếc điện thoại mới tinh.

Bàng Sánh cầm chiếc thiệp nhỏ xíu đặt ngay ngắn bên cạnh điện thoại lên, nhìn thấy vài chữ ngắn gọn được viết rõ ràng: Bàng Bàng, sinh nhật vui vẻ!

Ngoài ra còn có một số điện thoại di động bắt đầu bằng ba số 139.

Bàng Sánh thực sự không thể miêu tả được tâm trạng của chính mình lúc đó. Cô ôm chiếc hộp chạy ra ngoài, tìm một cửa hàng cung cấp dịch vụ gọi điện thoại để bấm gọi ngay cho số điện thoại đó. Tiếng tút tút kéo dài như cả một thế kỷ, cách một tiếng, điện thoại có người nghe máy. Ở đầu dây bên kia quả nhiên là giọng nói rất đỗi êm tai của một chàng trai trẻ, cậu hỏi: “Alo, ai đó ạ?”

Thời khắc nghe thấy giọng nói của cậu, nước mắt Bàng Sánh chảy xuống lăn tăn. Cô siết chặt lấy ống nghe, tiếng khóc nức nở đượm trong giọng nói. Cô gọi: “Cố Minh Tịch!”

Cậu im lặng vài giây rồi bật cười. Nghe thấy tiếng cười của cậu, thậm chí Bàng Sánh còn có thể tưởng tượng ra dáng vẻ cậu lúc này. Cậu nói bên tai cô: “A, Bàng Bàng, em đó sao?”

Lúc đó chỉ còn mười ngày nữa là khai giảng, đầu óc Bàng Sánh rối bời, cô có rất nhiều điều muốn nói với Cố Minh Tịch nhưng nhất thời lại không biết nên nói bắt đầu từ đâu. Cô bèn chất vấn cậu: “Tại sao anh lại không gọi điện cho em! Đã hơn một tháng rồi! Sao anh lại có thể làm như vậy chứ! Anh đi tỉnh Z sao lại không nói cho em biết!”

Cố Minh Tịch không lên tiếng, giọng Bàng Sánh đặc sệt âm mũi, cô dụ giọng hơn, nghẹn ngào nói: “Cố Minh Tịch, anh bây giờ có ổn không?”

“Anh ổn lắm, Bàng Bàng, không phải lo cho anh đâu!” Cậu bình thản nói: “Thời gian này anh đang rất bận, anh và mẹ mới vừa thu xếp xong xuôi mọi chuyện. Tạm thời hai mẹ con anh ở nhà bà ngoại, buổi tối ngủ dưới nền nhà, ban ngày thì ra ngoài xem nhà.”

“Hai người mua nhà ở đó ạ?” Bàn Sảnh cảm thấy trái tim mình như tan vỡ, Cố Minh Tịch thực sự muốn định cư ở tỉnh Z sao? Chẳng lẽ sau này kể cả nghỉ đông nghỉ hè cậu cũng không về đây nữa?

Cậu đáp: “Ừ, mua một căn nhà hai phòng ngủ, khoảng bảy mươi mét vuông, thời gian tới còn phải sửa sang lại, chắc phải cuối năm mới ở được.”

Bàn Sảnh hỏi: “Anh ở đó đã quen chưa?”

“Cũng tạm, ở đây mùa hè mát hơn thành phố E.”

“Có phải mùa đông thì lạnh lắm không?”

“Chắc chắn rồi nhưng trong nhà có máy sưởi nên không lạnh.” Cố Minh Tịch nói rồi dừng lại một chút, “Em nhận được điện thoại rồi phải không. Đó là quà sinh nhật của anh, chúc mừng em mười tám tuổi. Xin lỗi vì năm nay không thể đón sinh nhật cùng với em, Bàn Bàn, chúc em sinh nhật vui vẻ!”

“Cảm ơn anh, em còn chưa kịp chúc anh sinh nhật vui vẻ!” Bàn Sảnh nói: “Cố Minh Tịch, em cũng mua quà cho anh, nhưng lại không liên lạc được với anh. Anh cho em địa chỉ được không, em sẽ gửi chuyển phát tới.”

“...” Cậu ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Đến lúc đó rồi nói vậy. Bây giờ hai mẹ con anh đang thuê một căn nhà gần trường, nhà tuềnh toàng không có hộp thư, anh sợ sẽ bị thất lạc mất.”

Bàn Sảnh hỏi: “Anh không ở ký túc xá trong trường à?”

“Ừ, ở ký túc xá làm phiền bạn cùng phòng lắm.”

Hai người cùng im lặng. Một lát sau Cố Minh Tịch từ tốn nói: “Bàn Bàn, Thượng Hải là một thành phố lớn, một mình em tới đó phải biết tự chăm sóc mình nhé.”

Bàng Sảnh lại bật khóc, bĩu môi nói: “Ai bảo anh nói mà không giữ lời! Cho dù đại học tài chính kinh tế Thượng Hải không cần anh, em không tin tất cả các trường đại học khác ở Thượng Hải đều không cần anh! Thượng Hải có biết bao nhiêu trường đại học tầm cỡ, điểm anh cao hơn điểm sàn những 130 điểm, thi trường nào mà không được chứ!”

Cố Minh Tịch nói: “Bây giờ còn nói chuyện đó làm gì, Bàng Bàng, em đừng khóc!”

Bàng Sảnh hỏi: “Tết năm sau anh có về không?”

“Chắc là không.”

“À.” Bàng Sảnh lập tức lau nước mắt, nói: “Cố Minh Tịch, nghỉ hè sang năm em tới tìm anh được không?”

Cậu lấy làm ngạc nhiên: “Hả?”

“Dù sao anh cũng mua nhà ở đó, em tới chơi chắc là cũng có chỗ ở.” Bàng Sảnh nói: “Anh vừa nói mùa hè ở tỉnh Z rất mát mẻ mà, em muốn tới đó nghỉ hè, anh là chủ nhà phải dẫn em đi chơi đó.”

Cố Minh Tịch có vẻ vô cùng bất đắc dĩ: “Tỉnh Z không phải địa điểm du lịch nổi tiếng.”

“Kệ, em chỉ muốn gặp anh thôi.” Bàng Sảnh kêu lên: “Cố Minh Tịch, chưa bao giờ em không được gặp anh trong một thời gian dài như vậy! Một năm cơ đấy! Em nhất định phải tới gặp anh!”

Cố Minh Tịch lại im lặng. Cuối cùng cậu nói: “Bàng Bàng, mùa xuân năm sau nếu như em vẫn muốn gặp anh, anh sẽ hoan nghênh em nghỉ hè tới chơi. Nhưng anh mong là em hiểu được có những việc đã qua là đã qua, có những người chỉ có thể bầu bạn bên cạnh em trong một giai đoạn nào đó trong cuộc đời mà thôi. Ví dụ như cô bạn hồi cấp một Vương Đình Đình

của em, Tôn Minh Phương thời cấp hai, thậm chí cả Trịnh Xảo Xảo cấp ba. Hồi đó em rất thân thiết với họ nhưng sau này khi em và họ đi học ở những trường khác nhau, khoảng cách chắc chắn sẽ nảy sinh giữa em và họ. Em phải bước về phía trước, đến đại học tài chính kinh tế Thượng Hải em sẽ có những người bạn mới, cũng sẽ quen với những chàng trai khác nhau.”

Ý cười ấm áp hiện rõ trong giọng nói của cậu: “Bàng Bàng, lên đại học rồi yêu đương là chuyện bình thường. Nếu thích một chàng trai nào đó, em có thể thử qua lại với người đó. Biết đâu mấy tháng nữa em có bạn trai rồi, sẽ không còn muốn gặp anh như vậy nữa.”

Anh đang nói ra những lời thật lạ lùng. Bàng Sánh nghe mà bực mình, cái miệng hoạt động nhanh hơn bộ óc, cô đã buột miệng nói: “Em sẽ không như vậy đâu! Cố Minh Tịch, nếu anh thích người khác thì phải nói cho em biết đấy!”

Cố Minh Tịch: “...”

Bàng Sánh đỏ mặt. Cố Minh Tịch nói: “Được rồi, nói chuyện lâu quá rồi cúp máy thôi. Bàng Bàng, sau khi nhập học em hãy đi đăng ký số điện thoại rồi báo lại cho anh nhé.”

“Vâng.”

“Anh cúp máy đây, bye bye.”

“Bye.” Bàng Sánh không nỡ đặt ống nghe xuống, mặt cô vẫn đỏ bừng như trước. Cô hỏi chủ cửa hàng: “Bao nhiêu tiền ạ?”

Chủ quán liếc nhìn màn hình điện thoại: “Mười tám đồng.”

Một cuộc điện thoại đường dài thật là đắt đỏ, thế nhưng Bàng Sánh lại hoàn toàn không thấy tiếc khi móc tiền ra trả.

Bởi vì cuối cùng cô cũng tìm được Cố Minh Tịch.

Cuối tháng tám năm 2003, Bàn Sảnh đến Thượng Hải trình diện. Bàn Thủy Sinh và Kim Ái Hoa đi cùng cô, chuyến xe lửa mã số K... tới ga Thượng Hải chỉ sau hai tiếng ngắn ngủi. Gia đình ba người đến trường đại học trên chính chuyến xe bus được nhà trường cung cấp.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên khi vừa thấy ngôi trường đó, Bàn Sảnh đã thấy hơi thất vọng. Đại học tài chính kinh tế Thượng Hải nổi tiếng là vậy mà cổng trường này sao lại không bùng bùng khí thế chút nào nhỉ?

Bàn Sảnh kéo va ly hành lý đi trong sân trường. Trường nằm ở nội thành nên diện tích không lớn, cây cối trong sân trường nhiều như người, tán cây layđộng, những tòa kiến trúc cô nhìn thấy trên đường đi mang dấu vết thời gian rõ mồn một, còn có chút phong vị của những tòa nhà nhỏ kiểu Thượng Hải.

Bàn Sảnh và bố mẹ bận rộn suốt một ngày mới làm xong các thủ tục nhập học. Trước khi về phòng ký túc xá, cô vào cửa hàng bán điện thoại mua thẻ sim.

Cô nhét sim vào chiếc điện thoại Motorola màu bạc đó rồi bật máy, sau khi màn hình chính hiện ra, đầu tiên Bàn Sảnh gọi điện cho Cố Minh Tịch. Cô muốn báo với cậu đây là số điện thoại của mình ở Thượng Hải.

Thế nhưng cậu lại đang tắt máy.

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Bắc Nam Cách Trở

Tại tỉnh Z xa xôi, Cố Minh Tịch và mẹ đang bận việc trang trí sửa sang lại căn nhà mới. Hai người chạy tới nơi bán vật liệu xây dựng và đồ dùng nội thất. Lý Hàm muốn hoàn toàn cơ bản việc tân trang cho căn nhà trước khi Cố Minh Tịch khai giảng.

Những khi Cố Minh Tịch ra ngoài đường, vì điều kiện cơ thể không cho phép nên rất ít khi cậu cầm theo điện thoại di động. Hầu hết chiếc điện thoại của cậu bị chủ nhân đưa vào trạng thái tắt máy, nằm trong ngăn kéo tủ của căn nhà đang thuê.

Thình thoảng cậu sẽ nghĩ tới Bànng Sảnh, không biết hiện giờ cô đang làm gì, có phải cũng đang chuẩn bị cho ngày khai giảng như cậu hay không. Cố Minh Tịch sinh ra và lớn lên ở thành phố E đã mười chín năm nay. Giờ đây tự nhiên cậu bị chuyển tới một thành phố phía bắc xa lạ, nghĩ đến bốn năm sắp tới mà có thể còn nhiều thời gian hơn nữa phải sống ở đây, cảm giác mơ hồ không khỏi trào dâng trong lòng Cố Minh Tịch.

Anh là đứa trẻ sống ở miền Nam nên đã quen với khí hậu và cách ăn uống của miền Nam, kể cả là cách nói năng cũng có phần dịu dàng bẽn lẽn. Cố Minh Tịch không dám hỏi Lý Hàm là sau khi tốt nghiệp liệu con có thể quay về miền Nam tìm việc hay không, cậu sợ mẹ lại lấy chuyện của Bànng Sảnh ra trách mình.

Lúc bước lên chuyển tàu hỏa đó, Lý Hàm đã nói với cậu: “Minh Tịch, mẹ đã nói là Sảnh Sảnh không thích con từ lâu rồi mà.”

Sau hai tháng sống tại tỉnh Z, cuộc sống thực sự nhàm chán và buồn tẻ đúng như tưởng tượng của Cố Minh Tịch, nhất là thời gian trước sống ở nhà bà ngoại, cậu cảm thấy hai mẹ con mình đúng nghĩa là kẻ ăn nhờ ở đậu.

Lý Hàm xa gia đình đã hai mươi năm. Trong những dịp về thăm quê trước đây với số lần không nhiều lắm, gia đình chị đều ở trong những khách sạn sang trọng, khi đó người thân bạn bè đều biết chị sống rất tốt ở thành phố E, mặc dù con trai tàn tật nhưng đa phần chị vẫn rất được mọi người ngưỡng mộ. Nhưng giờ đây chị đã ly hôn, dẫn theo đứa con tàn tật trở về quê nhà, dĩ nhiên có thể tưởng tượng ra những ánh mắt khinh thường của mọi người.

Ông bà ngoại của Cố Minh Tịch đã bảy mươi tuổi, sức khỏe không được tốt cho lắm. Hai cụ rất lo cho con gái mình nên tất nhiên rất chào đón Lý Hàm trở về quê nhà. Nhưng đối với gia đình người cậu tên Lý Mục đang sống cùng và chịu trách nhiệm chăm sóc hai cụ, có lẽ họ không có cùng suy nghĩ như vậy.

Lý Mục là em trai của Lý Hàm, anh ta không có nhiều bằng cấp nên chỉ làm bảo vệ ở một tòa nhà cao tầng. Vợ anh ta là Hoàng Linh Lệ không có công việc, con trai Lý Thế Vũ mười sáu tuổi, sang năm sẽ bước vào lớp mười. Căn nhà của hai cụ Lý rất nhỏ, chỉ có hai phòng nên từ nhỏ đến lớn Lý Thế Vũ chỉ được ngủ ở phòng khách, ngăn cách bằng một tấm rèm mỏng.

Nhiều năm trước đã có lần Lý Mục xin tiền Lý Hàm, anh ta cho rằng chị mình sống ở nơi khác nên trách nhiệm chăm sóc bố mẹ già đều dồn cả lên vai mình, vì vậy Lý Hàm nên chu cấp cho anh ta mấy đồng. Anh ta có ý bán nhà của bố mẹ rồi nhờ Lý Hàm trợ cấp thêm để mua lấy một căn nhà ba phòng, để Lý Thế Vũ có phòng riêng của mình.

Lý Hàm liền bàn bạc với Cố Quốc Tường nhưng bị chồng mình từ chối. Lý do chồng chị đưa ra là hàng năm đã phải biểu hai cụ một trăm triệu (1) là đủ rồi. Với lại sau này tài sản của hai cụ đều thuộc về Lý Mục, vì vậy việc anh ta muốn đổi nhà không thuộc trách nhiệm của Lý Hàm.

(1) Từ giờ các số tiền được đề cập trong truyện sẽ chuyển thẳng sang giá trị tiền Việt (lấy tỷ giá 1 nhân dân tệ = 3.000 VND)

Vì chuyện này mà có một thời gian Lý Mục tỏ thái độ không hay ho gì với Lý Hàm.

Sau khi ly hôn Lý Hàm dẫn con trai về nhà mẹ đẻ và rất muốn nhanh chóng mua nhà. Biết được chị gái có tiền, Lý Mục lại bắt đầu nuôi ý định riêng của mình.

Lý Hàm hiện đang có khoảng một tỷ chín trăm năm mươi triệu, đây là tiền Cố Quốc Tường bồi thường cho vợ sau khi ly hôn. Lúc đó giá nhà ở thành phố E rất rẻ, chỉ khoảng hơn mười lăm triệu một mét vuông, giá nhà ở tỉnh Z còn thấp hơn, bình quân chỉ khoảng chín triệu. Lý Mục than nghèo kể khổ trước mặt chị gái. Khi cùng Cố Minh Tịch ở tạm trong nhà mẹ đẻ Lý Hàm cũng đã tận mắt chứng kiến hoàn cảnh túng quẫn của gia đình em trai. Nghĩ đến Cố Minh Tịch từ nhỏ đến lớn đều được mặc quần áo hàng hiệu trong khi cháu trai Lý Thế Vũ chỉ được mặc hàng chợ, giày thể thao rách rồi vẫn không dám mua đôi mới, cảm giác trong lòng Lý Hàm cũng chẳng lấy gì làm dễ chịu.

Chị lọc ra một vài bộ quần áo mùa hè còn mới đến tám mươi phần trăm của Cố Minh Tịch đưa cho Lý Thế Vũ, còn bảo vài ngày nữa sẽ đi mua cho cậu ta vài bộ đồ cùng giày dép mới. Cuối cùng chị chấp nhận lời nhờ vả của Lý Mục, đồng ý sẽ cho Lý Mục vay 240 triệu tiền mặt khi nào đổi nhà.

Thực rạch cũng có suy nghĩ của riêng mình. Nói sao đi nữa thì chị cũng sẽ phải già yếu, bây giờ chị giúp Lý Mục một tay thì sau này gia đình Lý Mục cũng sẽ giúp đỡ Cố Minh Tịch con trai bà.

Sau khi trở về căn nhà thuê cùng mẹ từ cửa hàng bán vật liệu xây dựng, Cố Minh Tịch chợt nghĩ đến chiếc điện thoại di động đã lâu không được khởi động, liền lấy nó ra khỏi ngăn kéo.

Cố Minh Tịch ngồi trên giường, dùng ngón chân bật điện thoại lên. Chỉ một lát sau, thông báo các tin nhắn chưa đọc ào ào kéo tới. Cố Minh Tịch ngậm một cây bút bi trong miệng, khom lưng dùng đầu bút ấn bàn phím nhỏ xíu trên chiếc điện thoại để mở lần lượt từng tin nhắn một. cậu nhận ra tất cả tin nhắn đều tới từ một số điện thoại lạ.

“Cố Minh Tịch, sao anh lại tắt máy? Em là Bằng Sánh, đây là số điện thoại ở Thượng Hải của em, anh lưu lại đi.”

“Anh bật máy thì gọi cho em nhé, hay nhắn tin cũng được.”

“Cố Minh Tịch, chẳng lẽ anh không biết nhắn tin?”

“Sao anh vẫn chưa bật máy hả? Anh chạy đi đâu rồi!”

...

“Muộn rồi em phải ngủ đây. Hôm nay là đêm đầu tiên em ở trường, phòng ký túc của em có bốn người, phòng rất sạch nhưng không có nhà vệ sinh. Bạn cùng phòng em đều là những người rất dễ gần, có hai người ở Thượng Hải, một người Phúc Châu. Vừa rồi bọn em còn nói chuyện với nhau trước khi đi ngủ, có một cô gái Thượng Hải rất hài hước, em quý bạn ấy lắm!”

“Lúc bố mẹ rời khỏi trường em đã khóc nhưng không để họ nhìn thấy. Cố Minh Tịch, bây giờ em đang ở Thượng Hải một mình. Em vừa mới nghĩ nếu có anh ở đây thì tốt biết mấy!”

“Được rồi không nói nữa, em phải tắt đèn đây, Cố Minh Tịch, em rất nhớ anh, ngủ ngon nhé!”

Đây là tin nhắn từ hôm qua, tổng cộng Bàn Sánh đã gửi cho cậu hơn hai mươi tin nhắn. Cố Minh Tịch nhìn điện thoại bằng ánh mắt rất đỗi ngạc nhiên rồi cuối cùng cậu ngậm bút bi gõ một tin nhắn trả lời.

“Bàn Bàn, anh xin lỗi. Thời gian này anh hơi bận nên vừa mới đọc được tin nhắn của em!”

Đây là lần đầu tiên cậu gửi tin nhắn, bàn phím của điện thoại quá nhỏ. Đã có lần Cố Minh Tịch thử bấm bằng ngón chân nhưng không được, sau đó cậu mới học cách dùng miệng bấm số điện thoại, bây giờ cậu lại học được cách nhắn tin như vậy.

Thoắt cái chuông điện thoại đã reo vang, Bàn Sánh gọi cho cậu, cô rất vui, liền thoảng nói với Cố Minh Tịch về những chuyện ở trường học. Cố Minh Tịch không kiềm chế được bèn nhắc nhở: “Em đang gọi điện đường dài đấy!”

“Không sao! Bố em đã nạp rất nhiều tiền cho em! Cố Minh Tịch, lát nữa em sẽ gửi số điện thoại phòng ký túc xá cho anh, anh khai giảng xong cũng phải gửi số điện thoại phòng ký túc cho em nhé. Em sẽ mua thẻ điện thoại cố định để gọi cho anh, rẻ hơn nhiều!”

Bàn Sánh vừa dứt lời thì có tiếng một cô gái vang lên bên cạnh: “Cua ơi, đi ăn cơm thôi!”

“Ừ, tớ đến ngay đây!” Bàn Sánh quay lại nói với người kia.

Cố Minh Tịch mỉm cười: “Sao mới nhập học một ngày mà người ta đã gọi em là Cua rồi?”

“Em cũng không biết, em đâu có nói gì với họ.” Bàn Sảnh gãi đầu rồi bất ngờ nói: “Cố Minh Tịch anh mau gửi địa chỉ cho em đi, nếu không quà sẽ quá hạn mất.”

“Quá hạn? Là đồ ăn sao?”

“Không phải, nhưng dù sao anh cũng mau cho em địa chỉ đi.”

Cố Minh Tịch ngẫm nghĩ rồi báo cho cô địa chỉ nhà ông bà ngoại, anh bảo: “Em viết tên người nhận là mẹ anh nhé, chắc anh phải nhờ mẹ đến bưu điện lấy hộ.”

Bàn Sảnh vui vẻ đáp: “Ok.”

Mấy ngày sau nhận được thông báo của bưu điện, Lý Mục liền xun xoe hỏi Lý Hàm có cần anh ta đi lấy giùm không. Lý Hàm đang bận mặc cả với công ty trang trí nội thất nên đồng ý.

Khi chị trở về căn nhà thuê thì bị Cố Minh Tịch hỏi: “Mẹ ơi, lần trước con nói với mẹ là con có một bưu phẩm gửi đến nhà ông bà ngoại nhờ mẹ để ý giùm, con nghĩ là hàng tới rồi đó, mẹ có thể đến bưu điện lấy hộ con được không?”

Lý Hàm nói: “À đến rồi, cậu con đi lấy hộ rồi.”

Cố Minh Tịch phấn khởi nói: “Tức là bây giờ nó đã ở nhà bà ngoại rồi ạ?”

Lý Hàm không để ý lắm, thuận miệng đáp: “Ừ, hai hôm nữa mẹ con mình sang đó ăn cơm thì tiện lấy luôn cũng được.”

Hai hôm sau trong lúc hai mẹ con Lý Hàm về nhà mẹ đẻ ăn cơm, chị liền hỏi Lý Mục về bưu phẩm đó.

Lý Mục nhớ lại rồi nói: “Em cầm về rồi để trên mặt bàn.” anh ta đứng dậy tìm khắp trên dưới mà không thấy đâu. Cố Minh Tịch hồi hộp theo dõi mọi hành động của ông cậu, Lý Mục hỏi Hoàng Linh Lị rồi cuối cùng hỏi tới Lý Thế Vũ đang xem tivi: “Thằng kia, mày có nhìn thấy bưu phẩm hôm đó bố mang về để trên bàn không?”

Lý Thế Vũ đứng dậy, nói: “Có, người nhận là bác mà.”

Lý Mục hỏi: “Đâu rồi?”

Lý Thế Vũ đáp: “Con mở rồi.”

Sắc mặt Cố Minh Tịch lập tức sa sầm lại.

Lý Mục hơi xấu hổ, hỏi tiếp: “Mở rồi à, thế đồ bên trong đâu?”

Lý Thế Vũ liền kéo chiếc áo phông đang mặc trên người. Đó là chiếc áo hiệu Nike màu trắng, trước ngực in một hình vẽ trừu tượng có màu vàng nhạt và xám đan xen. Cậu ta cười khúc khích, nói: “Con đang mặc đây. Bác mua cho cháu ạ, đẹp lắm nhưng hơi rộng.”

Cố Minh Tịch lạnh giọng hỏi: “Trong hộp còn đồ gì khác không?”

Lý Thế Vũ nhìn cậu, ngẫm nghĩ rồi nói: “Hình như có một tờ giấy.”

Cố Minh Tịch nhìn cậu ta chăm chăm: “Tờ giấy đâu?”

“Vứt đi cùng với cái hộp rồi.” Lý Thế Vũ thờ ơ đáp.

Cố Minh Tịch liền dậm bước về phía trước. Lý Hàm vội ôm lấy thắt lưng con trai, chàng trai trẻ nghiêng răng thật chặt. lát sau cậu bình tĩnh lại, cúi gằm mặt không nói gì nữa.

Lý Hàm ghé vào tai cậu, thủ thỉ: “Mẹ sẽ mua cho con một cái giồng hết, đừng cuống lên thế!”

Cố Minh Tịch quay đi, nghe thấy cuộc trò chuyện của Lý Mục và Lý Thế Vũ.

Ông ta đang khen con mình: “Đúng là hàng hiệu có khác, con trai mình mặc vào đẹp thật, trông hợp hơn anh họ Cố Minh Tịch của con.”

Lý Thế Vũ đắc chí nói: “Mai đi chơi bóng rổ con sẽ mặc áo này!” Rồi cậu ta liếc mắt về phía Cố Minh Tịch, đảo qua hai tay áo trống không dưới vai cậu, bất ngờ cười hỏi: “À này anh Minh Tịch, Cua là ai vậy? Bạn gái của anh à?”

“Ờ giấy đó đâu?” Cố Minh Tịch đang im lặng nhưng nghe thấy câu hỏi đó, cậu không thể kiềm chế được nữa, bắt buộc phải lên tiếng.

“Em nói là em vứt đi rồi mà.” Lý Thế Vũ nhìn cậu rồi hất hàm cười.

Cố Minh Tịch nhìn theo cậu em họ bằng đôi mắt sáng quắc, Lý Thế Vũ cũng lờm lại, lòng vui như mở cờ.

Cậu ta rất ghét ông anh họ này, ghét cay ghét đắng!

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Cuộc Sống Ở Hai Thành Phố (1)

Những năm trở lại đây Lý Thế Vũ và Cố Minh Tịch gặp mặt không nhiều. Tuy là anh em họ nhưng thực ra họ coi đối phương chẳng khác người dưng là bao.

Từ khi bắt đầu có ký ức, Lý Thế Vũ đã biết bác mình là một người phụ nữ xinh đẹp, sống ở thành phố E tận miền Nam xa xôi, bác trai có công việc rất tốt nên gia đình họ rất có điều kiện. Hai bác có một người con trai nhưng tiếc thay, người anh họ đó của cậu đã gặp biến cố vào năm lên sáu tuổi, để rồi từ đó trở đi biến thành một cậu bé tàn tật.

Lần đầu tiên nhìn thấy Cố Minh Tịch, Lý Thế Vũ thực sự sợ hãi. Lúc đó cậu ta mới lên tám còn Cố Minh Tịch mười một, năm ấy là lần đầu tiên Cố Minh Tịch về quê ngoại sau khi bị cắt bỏ hai tay. Trông thấy hình hài đó của cháu trai, ông bà ngoại khóc thương đến khản giọng, các họ hàng khác nhìn thấy cũng không nén nổi nước mắt.

Trong những ngày đó tất cả mọi người đều chiều chuộng Cố Minh Tịch. Lúc ăn cơm, người lớn liên tục gấp thức ăn cho anh ta, thậm chí đến chiếc đùi gà mà Lý Thế Vũ thích nhất cũng bị gấp hết cho Cố Minh Tịch.

Lý Thế Vũ vụng trộm ngồi bên cạnh nhìn lén Cố Minh Tịch dùng chân ăn cơm, rửa mặt. Thậm chí cả những đồ dùng học tập được ông bà nội cậu ta mua cho, Cố Minh Tịch cũng ngồi trên ghế lật lên xem xét bằng hai chân.

Lý Thế Vũ không dám chủ động nói chuyện với Cố Minh Tịch. Mỗi lần bị bố sai đi chơi cùng Cố Minh Tịch, cậu ta chỉ biết bật tivi rồi thuận

tay chuyên vài kênh sóng và ngồi xem cùng Cố Minh Tịch mà thôi. Cậu ta không biết nên nói chuyện gì với Cố Minh Tịch, trong thâm tâm cứ cảm thấy người anh họ này không giống mình.

Cố Minh Tịch nhận lời Lý Hàm biểu diễn khả năng viết chữ và vẽ tranh bằng chân cho mọi người xem, những con chữ vô cùng đẹp đẽ hiện ra dưới ngòi bút anh ta. Một người họ hàng hỏi Cố Minh Tịch có theo kịp chương trình học ở lớp không, Cố Quốc Tường thân nhiên trả lời: “Minh Tịch lúc nào cũng là một trong ba người dẫn đầu của cả khối, sau này chắc chắn sẽ thi được vào các trường cấp ba trọng điểm.”

Và thế là tự nhiên cậu nhóc Lý Thế Vũ học hành làng nhàng, chữ xấu như gà bới bị vạ lây. Chỉ cần nhìn thấy chữ của Cố Minh Tịch là mọi người lại quay sang trách móc cậu mấy câu.

Lý Thế Vũ hết sức phản cảm với Cố Minh Tịch bắt đầu từ năm Cố Minh Tịch thi vào cấp ba. Lý Hàm gọi điện về quê thông báo tin vui, nói là Cố Minh Tịch đã thi đỗ trường cấp ba trọng điểm, còn là một trong năm người dẫn đầu toàn khối. Ông bà nội và bố mẹ Lý Thế Vũ liền lấy ngay tấm gương là Cố Minh Tịch ra để dạy bảo con trai và cháu nội mình.

Từ nhỏ Cố Minh Tịch đã không có tay, nó viết chữ học hành bằng chân mà học giỏi như vậy, tại sao mà chân tay đầy đủ lại không học hành cho tử tế?

Lý Thế Vũ mới mười ba tuổi nhưng rất bạo miệng, cậu ta nói với Lý Mục: “Cố Minh Tịch có một ông bố giàu! Anh ấy chỉ mặc quần áo hàng hiệu thôi! Anh ấy được ở nhà cao cửa rộng! Bố anh ấy còn có xe hơi! Nhà mình chẳng có gì cả! Bố dựa vào đâu mà bắt con học giỏi?!”

Lý Mục nổi cơn tam bành, không kiềm chế được mới tát con trai một cái. Lý Thế Vũ khóc nức khóc nở, Hoàng Linh Lệ không đồng tình liền ôm con trai bảo bố vào lòng rồi nói với Lý Mục: “Tiểu Vũ nói không sai! Chỉ

có thể trách anh không có bản lĩnh mà thôi! Nếu anh muốn so sánh tiểu Vũ với Minh Tịch thì sao không tự so sánh mình với anh rể đi!?”

Sau đó hai vợ chồng bắt đầu cãi vã, cuối cùng thì thượng cẳng tay hạ cẳng chân.

Biết bao nhiêu gia đình suy cho cùng tất cả mâu thuẫn đều xuất phát từ chữ “tiền”.

Sau khi theo Lý Hàm trở về căn nhà trọ, tâm trạng Cố Minh Tịch vẫn buồn bã như trước. cật tắm rửa sạch sẽ rồi lên giường từ sớm.

Nằm lâu trên giường, Cố Minh Tịch quyết định ngồi dậy, ngậm một cây bút trong miệng ngồi vào bàn học, nhắn tin cho Bàn Sảnh.

“Bàn Bàn, anh nhận được quà rồi. Anh thích lắm, cảm ơn em nhé!”

Một lát sau Bàn Sảnh đã nhắn tin trả lời.

“Có vừa không ạ?”

“Vừa lắm.”

“Mùa hè năm sau em tới, anh phải mặc cho em xem nhé!”

Cố Minh Tịch nhắn nài trả lời: “Được.”

“Cố Minh Tịch, bao giờ anh khai giảng?”

“Còn được nghỉ một tuần nữa.”

“Mấy hôm nay em đang tập quân sự, mệt chết đi được!”

“Anh cũng phải tập quân sự nhưng chắc là sẽ dễ chịu hơn em.”

“Đúng rồi Cố Minh Tịch, em chuẩn bị mua máy tính để ở phòng ký túc, như vậy là có thể nói chuyện với anh rồi!”

“Ừ.”

“À, em có việc đột xuất phải đi ra ngoài một lát, bye bye anh.”

Cô nhả quá vội vàng đến mức làm Cố Minh Tịch không khỏi sửng sốt, cậu rất muốn hỏi cô là đã hơn chín giờ tối rồi, cô còn muốn ra ngoài làm gì. Nhưng cuối cùng cậu không hỏi han gì, chỉ đáp: “Bye bye em.”

Anh trở lại nằm trên giường, mắt nhìn trần nhà đến bần thần. Căn nhà trọ này nằm ngay cạnh trường đại học B, chỉ cần đi bộ mười phút là tới trường. Căn nhà rộng hơn ba mươi mét vuông, có một phòng khách, một phòng ngủ, một nhà bếp và một nhà vệ sinh. Lý Hàm kê một chiếc giường ngoài phòng khách, hai mẹ con dự tính ở đây khoảng nửa năm.

Đây là một căn nhà cực kỳ sơ sài, thực ra chỉ là nhà của một người nông dân, trên tường đầy những vết loang lổ đột nước mưa, đồ đạc thì cũ kỹ, cửa tủ sắp hỏng, cửa kính thì bẩn như ma lem, không biết đã bao nhiêu năm không được lau chùi. Mùa hè trời nóng Cố Minh Tịch còn nhìn thấy cả gián, chuột, các góc nhà mạng nhện giăng đầy. Cậu không bao giờ nghĩ có một ngày mình lại phải sống trong căn nhà như thế này.

Tâm trạng hôm đó của Cố Minh Tịch rất tồi tệ. Cậu thở dài và quyết định không nghĩ đến những chuyện không vui nữa, ngủ sớm cho xong.

Khi Bàn Sảnh lạch bạch chạy xuống sân thì bắt gặp Thịnh Phong đang đứng đó chờ mình.

“Thịnh Phong, cậu tìm tớ có việc gì à?” Bàn Sảnh hỏi.

Cô và Thịnh Phong học cùng lớp. Mấy hôm nay bắt đầu tập quân sự, mọi người vẫn chưa mấy thân thiết nhưng vì Thịnh Phong cũng là người thành phố E nên lúc nghỉ giải lao thường tới nói chuyện với Bàn Sảnh, hay qua lại với nhau nên cũng thân thiết hơn những người bạn bình thường khác.

... “Cậu học ở Nhất Trung à? Tớ học Quảng Trình.”

... “Cậu có biết Ngô Mân không? À, tớ và Ngô Mân học cùng lớp cấp hai, cậu ấy thi đỗ Đại học Hàng không Bắc Kinh.”

... “Uông Tùng thì sao? Uông Tùng cũng học cùng lớp với cậu hả? Trùng hợp thế, tớ với Uông Tùng học cùng tiểu học, hai bọn tớ rất thân nhau.”

... “Cậu ấy yêu rồi chứ gì, tớ biết, đôi đó cùng nhau thi đại học ở Nam Kinh đúng không? Bạn gái cậu ấy tên là gì nhỉ, cái gì Hiếu Yến ấy. À! Đúng rồi, Lê Hiếu Yến!”

... “Hôm qua tớ gọi điện thoại cho Uông Tùng, cậu ấy nói với tớ cậu có biệt danh là Cua.”

Thịnh Phong không cao lắm, chỉ hơn một mét bảy mươi. Cậu đeo kính cận, dáng vẻ nhã nhặn nhưng trong mắt lúc nào hiện rõ vẻ kiêu ngạo.

Sau khi Bàn Sảnh đi tới trước mặt Thịnh Phong, cậu đưa cho cô một xấp giấy: “Ngày kia đi mua máy tính, cậu tham khảo tập catalog này trước đi, đến lúc đi chọn sẽ không bị hoa mắt.”

Bàn Sảnh đón lấy mở ra xem thì đoán đó là tập catalog của cửa hàng bán máy tính trong thành phố, dưới mỗi chiếc máy đều ghi rõ số tiền, Thịnh Phong còn cẩn thận ghi cả ưu, nhược điểm của từng loại.

Bàn Sảnh mở to mắt: “Cậu lấy đâu ra cái này vậy?!”

Thịnh Phong nói: “Chiều qua tớ tranh thủ thời gian đi một vòng ở cửa hàng máy tính, nhờ họ báo giá vài chiếc dựa theo yêu cầu về giá tiền của cậu.”

Bàng Sảnh lấy làm ái ngại, cô chỉ buột miệng nói là muốn mua một chiếc máy tính, Thịnh Phong liền nói chủ nhật sẽ đi mua cùng với cô. Bàng Sảnh kể lại cho Bàng Thủy Sinh nghe, bố cô cũng đồng ý vì dù sao mua một chiếc máy tính để bàn từ thành phố E rồi chuyển tới cũng bất tiện, nên quyết định mua ở Thượng Hảiluôn.

“Ồ, cảm ơn cậu, làm phiền cậu quá!” Bàng Sảnh nhìn cuốn catalog trên tay. Thịnh Phong mỉm cười đáp: “Không có gì, vậy tớ về trước đây, cậu cứ nghiên cứu cho kỹ, có chỗ nào không hiểu thì alo cho tớ.”

“Ừ.”

“Ngày kia nhớ đi cửa hàng máy tính, đừng quên nhé.”

“Ok.”

Tay trái Thịnh Phong bỏ trong túi quần, cậu vẫy tay phải chào Bàng Sảnh: “Ngủ ngon nhé Cua.”

Bàng Sảnh cầm xấp giấy đi lên gác. Cô bạn cùng phòng tên Dương Lộ sau khi nghe cô kể lại câu chuyện liền cười khanh khách, nói: “Rõ ràng là Thịnh Phong đang theo đuổi cậu đây mà!”

Bàng Sảnh hết nói nổi: “Sao có thể như vậy! Tớ mới quen cậu ấy được mấy ngày thôi mà.”

Dương Lộ nói: “Cậu đã quá coi thường lượng hormone dồi dào của đám động vật giống đực bị hủy hoại ở trường cấp ba rồi. Chỉ cần vừa bước chân vào cổng trường đại học là chúng nó chẳng khác gì chó đực, chỉ thích chạy vòng vòng sau mông con gái thôi.”

“Xin cậu đó.” Bàn Sảnh không chịu nổi cách so sánh của Dương Lộ: “Nhưng tớ hoàn toàn không có ý định yêu đương.”

“Tại sao? Thịnh Phong rất tốt mà.” Dương Lộ thực sự không hiểu, “Cua, hay là cậu có bạn trai rồi?”

Bàn Sảnh không biết nên trả lời thế nào, cô ngẫm nghĩ rồi nói: “Đúng là tớ có quen một người con trai, hai bọn tớ lớn lên bên nhau từ nhỏ. Vốn tớ và anh ấy đã hẹn là sẽ cùng thi đại học ở Thượng Hải nhưng cuối cùng người đó lại tới một thành phố khác. Đôi khi tớ nghĩ nếu bọn tớ cùng nhau tới đây, tớ với anh ấy sẽ bắt đầu hẹn hò nhưng cũng có thể là bọn tớ vẫn duy trì trạng thái trước đây, không đi tới bước cuối cùng đó. Bây giờ bọn tớ đang ở hai thành phố khác nhau, anh ấy không nói gì với tớ, tớ cũng không biết cảm giác của mình với anh ấy hiện tại là gì. Nghỉ hè năm sau tớ sẽ tới chỗ anh ấy chơi, tớ nghĩ là sau khi được gặp anh ấy, có lẽ tớ sẽ hiểu anh ấy có vị trí như thế nào trong lòng mình. Có lẽ đến lúc đó tớ và anh ấy sẽ chính thức qua lại!”

Dương Lộ ăn kẹo mút, lắc đầu nói: “Yêu xa à, trước nay tớ cảm thấy không thực tế.”

“Vậy sao?” Bàn Sảnh nhìn cô bạn bằng ánh mắt hoài nghi, “Chỉ là bốn năm thôi mà, trong thời gian đó vẫn có thể gặp nhau.”

“Cậu ngây thơ quá.” Dương Lộ nói, “Nếu tớ là cậu, tớ sẽ cân nhắc Thịnh Phong trước. Yêu xa thực sự không đáng tin tưởng.”

Bàn Sảnh mím môi không đáp.

Hai hôm sau Thịnh Phong đi cùng Bàn Sảnh tới cửa hàng mua một chiếc máy tính, giá là 5200 đồng. Bàn Sảnh mời cậu đi ăn cơm, Thịnh Phong vui vẻ nhận lời.

Trong bữa cơm, Thịnh Phong khéo léo hỏi dò Bằng Sánh, Bằng Sánh liền giả ngốc. Thịnh Phong cũng là người thông minh nên chuyển đề tài ngay khi nhận ra phản ứng của cô, không khiến hai người phải xấu hổ.

Cuối cùng cũng đến ngày Cố Minh Tịch khai giảng, Lý Hàm cùng cậu đến trường làm các thủ tục nhập học. cậu học ngành xây dựng phần mềm máy tính, có thể xem là ngành hàng đầu của trường B nhưng Cố Minh Tịch không nói cho Lý Hàm biết rằng mình không thích chuyên ngành này.

Anh không ngủ ở ký túc xá nên sáng nào cũng thức dậy từ căn nhà trọ, đánh răng rửa mặt ăn sáng rồi đeo cặp tới lớp. Hết giờ học sáng cậu cũng không ăn cơm ở nhà ăn mà về thẳng nhà trọ nghỉ trưa. Buổi chiều cũng vậy. Các bạn ở lớp đối xử rất khách sáo với Cố Minh Tịch, lúc nào cũng sẵn sàng giúp cậu. Nhưng đã một thời gian trôi qua mà Cố Minh Tịch không có được người bạn nào, mọi người với cậu chỉ là bạn xã giao, cậu rất ít nói trên lớp. Các bạn đều thầm bàn tán nói cậu là người tàn tật nên tính tình không khỏi kỳ quặc, quái gở.

Cố Minh Tịch cũng ý thức được vấn đề của mình, cậu không phải người hướng nội nhưng đối với những bạn học ở lớp đó, Cố Minh Tịch luôn cảm thấy bản thân vô cùng lạc lõng. cậu cô độc một mình ở đó, đa số các bạn trong lớp đều đến từ các tỉnh miền Bắc, Cố Minh Tịch đã thử nói chuyện trao đổi với họ nhưng chỉ nhận được những lời hồi đáp đầy khách sáo.

Đây là vấn đề đến từ hai phía. Cố Minh Tịch không muốn mở lòng thì người ngoài sao có thể chủ động tới tìm hiểu cậu được? Bên cạnh đó Cố Minh Tịch lại không ở ký túc xá, ngày ngày ngoài giờ đi học thì đều ở trong căn nhà trọ, vì thế cơ hội trao đổi cũng không có nhiều.

Lý Hàm hỏi Cố Minh Tịch ở trường thế nào, Cố Minh Tịch lúc nào cũng chỉ nói những việc tích cực và giấu nhẹm những điều không vui, cậu thường trả lời: “Tốt lắm ạ.”

Nhưng thực tế là cậu không có bạn bè.

Anh dần trở thành một lữ khách cô độc, ngày ngày đeo cặp sách đến trường một cách lặng lẽ rồi lại ra về trong lặng lẽ, ngoại trừ những ngày trời mưa Lý Hàm mới miễn cưỡng đưa cậu đi học và tới đón cậu từ trường. Cố Minh Tịch được miễn học thể dục, miễn học môn tự chọn, giờ tự học tối cũng có thể không cần đến lớp. Đến cả ngày họp lớp, lớp trưởng cũng không thông báo cho cậu để tham gia, tóm lại, cậu trở thành một sự tồn tại đặc biệt.

Mấy tháng sau đó cậu và Bàn Sánh ngày càng ít liên lạc với nhau. Một là bởi không tiện, hai là vì Bàn Sánh rất bận rộn, ba là do Cố Minh Tịch có cảm giác không tìm ra đề tài để nói chuyện với cô.

Bàn Sánh có máy tính nên thường xuyên online, Cố Minh Tịch thì ở trong căn nhà thuê tạm bợ nên không có mạng. Cuộc sống đại học của Bàn Sánh đầy màu sắc, lúc nào cô cũng vui vẻ nói với cậu mình đi chơi ở đâu, mua quần áo mới thế nào, xem phim gì mới ra, tham gia hoạt động từ thiện nào... Cô đang ở Thượng Hải – một thành phố tầm cỡ quốc tế muôn màu và sôi động, sao cô có thể rảnh rỗi không có việc gì làm? Sao cô có thể nhạ nhẽ vô vị như cậu?

Tỉnh Z là một tỉnh rất nhỏ bé. Cố Minh Tịch ngày ngày đi học, cuối cùng theo Lý Hàm về nhà bà ngoại ăn cơm, rồi cùng mẹ giám sát tiến độ tân trang ngôi nhà mới.

Ngoài lịch trình đó, cậu không đi nơi nào khác.

Trong cuộc sống trầm lặng đó, Cố Minh Tịch chào đón kỳ thi giữa kỳ đầu tiên, kết quả nằm ngoài dự đoán của mọi người, cậu học sinh xuất sắc bước vào cổng trường đại học B với điểm số 641 lại bị trượt khá nhiều môn.

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Cuộc Sống Ở Hai Thành Phố (2)

Mặc dù đã nói chuyện riêng với Cố Minh Tịch nhưng cố vấn học tập vẫn không tìm ra nguyên nhân của sự việc này. Chị liền gọi điện thoại cho Lý Hàm, cho rằng Cố Minh Tịch học hành sa sút chỉ là tình trạng tạm thời, dù sao thì áp lực học tập ở đại học cũng ít hơn cấp ba rất nhiều, có lẽ là do Cố Minh Tịch chưa thích ứng được với cuộc sống trong trường đại học mà thôi.

Cuối cùng Lý Hàm cũng nhận ra sự khác lạ của Cố Minh Tịch, đợi con trai tan học về, chị sẽ nói chuyện thẳng thắn với cậu xem sao. Trong thời gian này, Cố Minh Tịch luôn tự hỏi bản thân một câu, sau khi nhiều lần cân nhắc tính khả thi của vấn đề, trước sự tra hỏi của Lý Hàm, cuối cùng cậu cũng có đủ dũng khí để nói ra.

“Mẹ, con đã hỏi giáo viên về việc chuyển khoa nhưng họ đều từ chối, nói là nếu muốn chuyển khoa thì phải tham gia thi vào tháng sáu sang năm, với lại điểm sàn trúng tuyển của khoa sẽ chuyển nhất định phải thấp hơn điểm sàn của khoa ban đầu, chưa bao giờ có chuyện chuyển từ khoa thấp điểm sang khoa cao điểm hơn. Nhưng hai khoa mà con thích đều có điểm đầu vào đại học cao hơn khoa hiện tại của con, vậy nên kể cả điểm đầu vào của con có đủ để đỗ hai khoa kia thì nhà trường cũng không cho chuyển.”

Lý Hàm mơ hồ hỏi lại: “Chuyển khoa? Đang yên đang lành sao lại chuyển khoa? Khoa máy tính không tốt à?”

“Con không thích.” Vẻ bướng bỉnh hiện rõ trên mặt Cố Minh Tịch, cậu nói: “Từ xưa đến giờ con chưa bao giờ thích học ngành máy tính, thà

con học ngành tiếng Anh còn hơn học máy tính.”

Lý Hàm nói: “Con trai, con vào được đại học đã là không dễ rồi, trường B đã chiếu cố con lắm rồi, hết bốn năm con sẽ nhận được bằng đại học, nói không chừng còn có thể thi nghiên cứu sinh. Bằng đại học của trường B cũng không tồi, biết đâu có nó sẽ tìm được một công việc tốt.”

Cố Minh Tịch nghiêm túc nói: “Mẹ, con học đại học không phải vì một tấm bằng, con thực sự muốn học, muốn học chuyên ngành mình thích để sau này được làm công việc mình thích.”

“Vậy bây giờ con muốn thế, con không thích ngành máy tính nhưng nhà trường lại không cho con chuyển khoa, con định làm thế nào? Con định kỳ nào cũng thi trượt hả?” Lý Hàm đã hơi cáu: “Minh Tịch, trước đây con không ngang bướng như thế này.”

“Con muốn nghỉ học.” Cố Minh Tịch nhìn thẳng vào mắt Lý Hàm và nói: “Con muốn nghỉ học mẹ ạ. Con thấy bây giờ vẫn còn kịp, con muốn ôn thi đại học một năm nữa, vẫn còn nửa năm chuẩn bị, con có thể thi lại vào một trường đại học thật lớn, quan trọng là kể cả trường top hai cũng không sao, con chỉ muốn được chọn khoa mình thích học thôi.”

Lý Hàm trợn mắt: “Năm sau thi lại đại học thì con đã hai mươi, học xong là hai mươi tư.”

“Nếu con tiếp tục học ở đây mới là lãng phí thời gian!” Cố Minh Tịch nói, “Con thực sự không muốn công tác trong ngành máy tính thì học làm gì chứ!”

Lý Hàm nhìn con trai một lúc rồi lạnh giọng hỏi: “Con muốn thi đại học ở Thượng Hải phải không?”

“...” Cố Minh Tịch gật đầu quả quyết, “Vâng, con muốn thi đại học ở Thượng Hải.”

Lý Hàm đứng dậy để lại bốn chữ: “Mẹ không đồng ý.”

Đầu tháng mười hai, tỉnh Z bị bao phủ bởi tuyết trắng, tuyết khô khốc không hề có một giọt mưa nào, nhanh chóng tích tụ lại trên mặt đất.

Cố Minh Tịch không thể đi dép lê ra ngoài đường nên Lý Hàm mua cho cậu một đôi giày bông kiểu dành cho người già, vừa to vừa què một cục nhưng đi vào hay cởi ra đều rất thuận tiện. Chị còn mua cho Cố Minh Tịch một đôi tất hở ngón, Cố Minh Tịch không ra vẻ ta đây nữa mà ngoan ngoãn đeo vào rồi mới đi tới trường.

Cậu đi vào lớp cùng chiếc áo bông dày bịch, ngồi ở bàn cuối cùng. Cậu lắc người cho ba lô rơi xuống rồi giơ chân phải để trước ngực, dùng ngón chân kéo áo khoác xuống rồi cởi nó ra khỏi người.

Cố Minh Tịch ngồi ngay bên cạnh máy sưởi, nhà trường không chuẩn bị bàn học đặc biệt dành riêng cho cậu vì cứ học hết một môn lại chuyển lớp nên nhà trường chỉ mong Cố Minh Tịch cố gắng khắc phục, ngồi ở những bàn học bình thường như các bạn khác.

Chiếc bàn này khiến cậu khó lòng viết bài được.

Cặp sách của Cố Minh Tịch nằm dưới đất, cậu cúi xuống, dùng ngón chân kẹp sách giáo khoa của môn học sắp tới ra. Lúc lấy hộp bút, cậu ngẫm nghĩ rồi thôi.

Lúc giáo viên giảng bài cậu hầu như không tập trung, những thuật ngữ thuộc chuyên ngành máy tính này ngày càng trở nên xa lạ và khó hiểu với cậu. Cố Minh Tịch nhìn đôi chân mình dưới bàn, ngón chân cậu đang đỏ rực lên. Mấy hôm trước vì Lý Hàm thấy không khỏe nên Cố Minh Tịch đã phải giặt quần áo, cậu dùng chân giặt mà nước mùa này lại lạnh thấu tim gan nên chân cậu bị nứt nẻ, mười ngón chân bị nứt rất nghiêm trọng.

Bây giờ hơi ấm từ máy sưởi vừa thổi vào đã làm hai chân cậu ngứa điên cuồng. Cố Minh Tịch phải chà hai chân vào với nhau mới thấy dễ chịu hơn một chút.

Căn nhà mới của hai mẹ con đã sửa sang sắp xong, Lý Hàm nói chỉ cần khoảng hơn một tháng nữa để trang hoàng lại, tết âm lịch là có thể dọn vào ở.

Lý Mục vừa ý một căn nhà mới xây có ba phòng, căn nhà cũ của anh ta được bên môi giới giới thiệu rất nhanh, chẳng mấy chốc đã có người tới hỏi giá. Lý Mục và Lý Hàm bàn bạc nhất trí là phải bán nhà cũ để có tiền thì mới mua nhà mới, nhà mới sửa sang lại cũng phải mất thời gian, từ mùa hè đến lúc vào ở được ít nhất cũng phải nửa năm. Trong thời gian này, anh ta mong là có thể đưa cha mẹ và vợ con đến ở tạm trong nhà mới của Lý Hàm.

Giờ đây Lý Hàm có cảm giác “đâm lao thì phải theo lao”. Nhà vừa mới sửa sang xong đã có nhiều người vào ở như vậy, lại còn ở tận nửa năm trời, là ai cũng chẳng thể nào vui vẻ được. Chị mang chuyện này ra trao đổi với Cố Minh Tịch thì cậu nói: “Ông bà ngoại đến ở thì được nhưng tại sao gia đình cậu không ở nhà thuê giống như mẹ con mình?”

Lý Hàm không biết phải trả lời thế nào. Lý Mục tỏ ý là vì thời gian trước hai mẹ con Cố Minh Tịch đã tới ở nhà anh ta gần hai tháng nên bây giờ họ có lý do để đến ở nhờ nhà mới của Lý Hàm một thời gian.

Lý Hàm nói: “Cậu con lương lậu không cao. Tiền thuê nhà mỗi tháng cũng ngót ngét vài trăm đồng rồi.”

Cố Minh Tịch rầu rĩ một lúc rồi nói: “Nếu mẹ đồng ý thì con cũng không có ý kiến gì khác nhưng nếu con phải ở cùng với nhà cậu thì thà con ở nhà thuê còn hơn.”

Vào một buổi trưa trong lúc trở về từ trường học, vì tuyết đọng kết lại thành băng nên Cố Minh Tịch bất cẩn bị ngã.

Cú ngã đó tương đối mạnh, cằm cậu đập xuống mặt đất và bị rách da một khoảng rộng.

Máu liền chảy tí tách xuống đất, chỉ cần nhìn thôi cũng thấy sợ. Cố Minh Tịch khẽ cắn môi cố đứng dậy, cậu mặc áo khoác dày, tay áo phồng nên người qua đường không hề nhận ra cơ thể khác thường của cậu. Cậu ngã ở ngã tư xa nhà nên thấy cậu bị như vậy cũng không ai lại đỡ.

Cố Minh Tịch lắc lư cái cổ, khẽ cọ cằm lên vai, mũi và tai thì đỏ bừng vì lạnh. Cố Minh Tịch ngồi trên mặt đất đầy tuyết, phải mất rất nhiều sức lực mới đeo được cặp sách lại lên người, đứng dậy rồi mới phát hiện chân cũng hơi bị trật.

Cậu khập khiễng đi về nhà trọ. Lý Hàm không có nhà, chắc là đến nhà mới, Cố Minh Tịch liền ngồi gần máy sưởi hơi chân một lúc, sau đó mới vào nhà vệ sinh rửa ráy mặt mũi tay chân.

Nhìn vào gương mới thấy vết thương ở cằm đã khô lại, dài khoảng một xentimet. Ngắm mình trong gương, Cố Minh Tịch bỗng nở nụ cười mỉa mai.

Cậu về phòng nhắn tin cho lớp trưởng xin nghỉ học buổi chiều.

Lớp trưởng trả lời rất nhanh: “Ok.”

Cố Minh Tịch là sinh viên duy nhất trong lớp có thể xin nghỉ học thoải mái, hoàn toàn không cần phải viết đơn.

Lý Hàm để phần thức ăn cho cậu nhưng Cố Minh Tịch không động tới, cậu ngồi trên giường một lúc rất lâu rồi tự nhiên muốn gọi điện thoại cho bố.

Một cậu con trai mười chín tuổi, trong thời khắc cảm thấy mọi thứ đều mơ hồ, tất nhiên sẽ muốn nhờ bố giúp đỡ, mặc dù người cha ấy đã từng làm cậu tổn thương. Song vào giây phút này, trong lòng Cố Minh Tịch vẫn nhớ như in từng lời dạy bảo và giáo dục của Cố Quốc Tường giành cho mình.

Sau khi tỉnh Z, vì nghĩ đến tâm trạng của mẹ nên Cố Minh Tịch vẫn chưa lần nào gọi điện cho bố. Sau khi điện thoại được kết nối, giọng nói trầm trầm quen thuộc vang lên bên tai cậu. Cố Quốc Tường hỏi: “Xin hỏi ai vậy?”

Cố Minh Tịch khẽ gọi một tiếng: “Bố.”

“Minh Tịch?!” Cố Quốc Tường không khỏi ngạc nhiên, “Minh Tịch, là con đó sao?”

“Dạ, con đây ạ.” Cố Minh Tịch nói: “Bố có khỏe không ạ?”

“Bố rất khỏe, còn con, con và mẹ có khỏe không?” Cố Quốc Tường nói: “Bố xem dự báo thời tiết, tỉnh Z đã có vài đợt tuyết rơi đúng không? Có phải bên đó lạnh lắm không con? Con ở đã quen chưa?”

“Cũng tạm ổn ạ.” Cố Minh Tịch ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Em bé đã chào đời chưa hả bố?”

Nhắc đến chuyện này cảm xúc trong lòng Cố Quốc Tường vô cùng phức tạp. Niềm vui lập tức trào dâng khiến anh vội vàng muốn chia sẻ nhưng lại nghĩ đến đầu dây bên kia là đứa con trai lớn tàn tật của mình, anh lại nghĩ nếu nói ra những lời đó với Cố Minh Tịch thì có thể sẽ làm cậu tổn thương.

Ông chỉ biết trả lời gọn lỏn: “Ừ, sinh rồi, vẫn chưa đầy tháng.”

“Con trai hay con gái ạ?”

“Con gái, 3,4 kg.”

“Em tên gì ạ?”

Cố Quốc Tường nói: “Tên là Cố Tử Nguyệt, Tử ghép từ chữ Mộc và chữ Tân, Nguyệt thì có bộ Vương bên trái.”

Cố Minh Tịch cười: “Con chúc mừng bố.”

Cố Quốc Tường bần thần, không hiểu sao mắt lại thấy cay cay.

Ông hỏi: “Minh Tịch, bây giờ con học hành thế nào, đã quen với trường đại học chưa?”

Cố Minh Tịch không giấu giếm anh vì đây chính là mục đích của cú điện thoại này. cậu nói: “Con học không tốt vì thấy chán. Con không thích chuyên ngành này.”

Cố Quốc Tường nhận ra giọng điệu khác lạ của con trai, bèn hỏi: “Con gặp phải khó khăn gì à?”

Cố Minh Tịch há miệng, đang định nói cho Cố Quốc Tường nghe ý định của mình thì bất ngờ tiếng khóc của trẻ sơ sinh lọt vào loa điện thoại.

Cố Quốc Tường vội nói: “Ôi, Tiểu Nguyệt khóc, bố phải đi dỗ nó trước đã. Lúc nào rảnh bố sẽ gọi lại cho con, đây là số điện thoại của con hả?”

“Vâng.”

“Vậy nhé, bố cúp máy trước đây. Con phải tự chăm sóc bản thân cho tốt.”

Cố Quốc Tường vội cúp máy. Cố Minh Tịch thả lỏng hai má để chiếc điện thoại rơi xuống giường đánh bộp một tiếng.

Cậu lại ngồi thêm một lúc lâu nữa rồi bấm một số điện thoại khác.

“Alo, Cố Minh Tịch?” Bàn Sảnh hỏi trong điện thoại, giọng cười cười: “Em đang định nhắn tin cho anh đây, tranh thủ giờ nghỉ trưa. Anh ăn cơm chưa?”

Anh nói dối: “Ăn rồi.”

“Hôm nay em ăn sườn kho với bắp cải xào thịt, sau đó không ngờ lại có sườn xào chua ngọt. Ôi ghét thật đó, anh không biết sườn xào chua ngọt ở nhà ăn trường em ngon thế nào đâu!” Có tiếng huỳnh huych vang lên từ phía cô, “Chờ chút để em leo lên giường đã.”

Bàn Sảnh ngủ ở giường trên. Cô leo lên rồi kéo rèm che lại, vui mình trong chăn ấm, thì thầm nói chuyện điện thoại với Cố Minh Tịch: “Ở bên anh có lạnh không? Có tuyết rơi đúng không?”

“Ừ.”

“Vậy anh phải để ý kéo chân bị nứt nẻ nhé. Không được đi dép lê ra đường đâu!”

Anh mỉm cười: “Anh biết rồi.”

“Cố Minh Tịch, dạo này anh ít trả lời tin nhắn thế, anh đang bận gì vậy?” Bàn Sảnh hỏi: “Có phải anh đang yêu không?”

“Đâu có, anh không.” Cố Minh Tịch cất giọng bình thản, “Chỉ là... bận học thôi.”

“Cố Minh Tịch.”

“Hả?”

“Có phải anh đang thấy buồn không?”

“...” Cố Minh Tịch im lặng một lát, “Bàng Bàng, hôm nay anh bị ngã lúc đi đường.”

“Có bị đau ở đâu không?” Bàng Sảnh kêu lên, “Ôi ở đó tuyết rơi dày như vậy, chắc là đường rất trơn, anh đi lại phải cẩn thận chứ! Ngã đau lắm không?”

“Rách cằm với trật chân.”

“...” Bàng Sảnh hỏi: “Cố Minh Tịch, dung nhan của anh bị hủy hoại rồi à?”

Anh phì cười rồi đáp: “Không. Chỉ bị trầy một khoảng nhỏ thôi.”

“Anh còn cười được. Nhớ bồi cao Vân Nam vào chân, đừng có lười.” Bàng Sảnh cầm điện thoại hỏi: “Cố Minh Tịch, anh đang không vui phải không. Đạo gần đây em cứ cảm thấy anh không được vui.”

Anh ngẫm nghĩ rồi nói: “Bàng Bàng, em nói xem nếu như bây giờ anh nghỉ học để thi lại đại học thì có lạ lùng lắm không?”

“Hả?” Chuyện này còn đáng kinh ngạc hơn chuyện bị ngã. Bàng Sảnh hỏi: “Sao thế? Anh bị ai bắt nạt à? Anh không thích học ở đó sao? Hay là... Anh không thích chuyên ngành kia?”

Cô quá hiểu cậu. Cố Minh Tịch nói: “Anh không thích chuyên ngành này. Hơn nữa đã sắp một học kỳ rồi mà anh chẳng có người bạn nào, ngày nào cũng nhạt nhẽo, thậm chí còn không có người để nói chuyện.”

Cậu chần chừ một lúc rồi lên tiếng: “Anh rất nhớ em, cả những người khác nữa.”

Bàng Sảnh: “...”

“Em vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh, em cảm thấy anh có nên thi lại đại học vào năm sau không?”

Bàng Sảnh suy nghĩ trong chốc lát một cách nghiêm túc rồi nói: “Cố Minh Tịch, mặc dù ý nghĩ của anh thoát nghe qua rất lạ và cũng không thực tế nhưng nếu anh thực sự không thích chuyên ngành đó thì em ủng hộ anh. Em nghe theo gợi ý của anh mới thi vào trường đại học tài chính kinh tế này, bây giờ em cảm thấy mình thật sự may mắn, em rất thích chuyên ngành này. May mà không nghe lời mẹ em học mấy cái ngành máy tính, tiếng Anh, luật kia... Vì vậy nếu anh muốn thi lại đại học, em nhất định sẽ ủng hộ anh, và em tin là anh vẫn có thể thi được điểm cao như trước!”

“Bàng Bàng!” Cố Minh Tịch cười nói: “Em đừng có nổi giáo cho giặc như vậy, anh sẽ nghỉ học thật đấy!”

“Vậy thì nghỉ đi! Đến đây làm đàn em của em!” Cô cười khanh khách, “Chị đây sẽ che chở cho.”

Hai người cười nói thêm một lúc nữa. Cuối cùng Bàng Sảnh bảo: “Nếu anh thấy buồn chán thì cứ gọi điện cho em. Anh cũng biết thời khóa biểu của em rồi đó, chỉ cần không phải giờ học của em thì anh có thể gọi bất cứ lúc nào.”

“Có quấy rầy em không?”

“Cố Minh Tịch, anh nói thế với em là có ý gì?” Bàng Sảnh mím môi, “Trên đời này ngoài bố mẹ thì anh là người thân thiết nhất của em đó!”

Cúp điện thoại xong Cố Minh Tịch cảm thấy tâm trạng thoải mái hơn nhiều. Cậu định đi hâm lại đồ ăn cho nóng thì chuông điện thoại lại vang lên.

Cậu cúi xuống xem thì thấy là số điện thoại lạ. Vừa nãy cậu kẹp điện thoại bên vai phải nên bây giờ đổi sang vai trái. Cậu vừa bấm nút nghe thì

giọng oang oang truyền tới.

“Cố Minh Tịch? Cậu đó hả? Tớ là Chu Nam Trung đây!”

“Hả?” Cố Minh Tịch vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, “Chu Nam Trung?”

“Cua vừa cho tớ số điện thoại của cậu. Thằng này, cậu đi tỉnh Z mà chẳng giữ liên lạc với bọn tớ gì cả, lúc đi cũng im hơi lặng tiếng, sao không tụ tập một bữa để mọi người tiễn cậu. Đi học đại học mà cứ như bốc hơi khỏi thế giới ý, cậu làm vậy là sai!”

Cố Minh Tịch cảm thấy rất ấm áp: “Ừ, là lỗi của tớ, sau này có dịp sẽ mời cơm các cậu!”

“Cậu ở trường B thế nào?”

“Bình thường. Cậu thì sao, cậu học đại học Vũ Hán đúng không?”

“Ừ, tớ học lao động kỹ thuật, sau này sẽ làm việc ở công trường xây dựng!” Chu Nam Trung cười ha hả, “Nếu cậu có dịp đến Vũ Hán chơi nhớ gọi điện cho tớ. Bọn bè ba năm đừng có cắt đứt liên lạc.”

Không bao lâu sau khi kết thúc cuộc trò chuyện với Chu Nam Trung thì Ôn Tùng gọi tới. Cậu ta và Lê Hiếu Yến cùng thi vào đại học Nam Kinh, hai người đang hưởng thụ cuộc sống đại học ngọt ngào.

“Đồ bạn đều Cố Minh Tịch! Ta làm trâu làm ngựa cho nhà người suốt ba năm cấp ba, nhà người giỏi lắm, vừa lên đại học đã bơ ta rồi!” Ôn Tùng giận đến nổ phổi, “May mà Tiểu Sánh vừa nhắn tin số điện thoại của nhà người cho ta, đồ bạn đều vô lương tâm!”

Cố Minh Tịch không biết nên nói thế nào.

Uông Tùng nói: “Đúng rồi có chuyện này tớ phải nhắc cậu, tớ có một người bạn cùng lớp cũ rất thân thiết tên là Thịnh Phong, cậu ấy hiện giờ học cùng lớp với tiểu Sảnh, suốt ngày hỏi tớ tiểu Sảnh đã có bạn trai chưa, tớ đã bảo thẳng cậu ấy là đừng có hy vọng gì nữa. Cố Minh Tịch, tớ chỉ có thể làm được đến thế thôi còn có giữ được tiểu Sảnh hay không thì phải dựa vào bản thân cậu!”

Sau khi Uông Tùng cúp máy, Tưởng Chi Nhã đã gọi tới.

“Cố Minh Tịch! A! Là cậu thật hả? Cua gửi số điện thoại cho tớ bảo là số của cậu, tớ còn không tin tưởng cậu ấy nói đùa.”

Tưởng Chi Nhã thi đỗ ngành Phát thanh ở đại học Chiết Giang, tương lai sẽ là người dẫn chương trình. Chưa nói được với Cố Minh Tịch vài câu cô nàng đã bật khóc.

“Sao cậu và Cua lại không ở bên nhau chứ! Ghét quá! Tớ chỉ cho phép cậu và Cua thành đôi thôi, tớ không đồng ý cho cậu yêu cô gái khác đâu!”

Cố Minh Tịch cứ cười mãi, cười đến mức rung cả bả vai.

Đang nói thì lại có người gọi đến, Cố Minh Tịch đành phải từ chối. Sau khi nói chuyện xong với Tưởng Chi Nhã, cậu dùng chân đỡ điện thoại, gọi lại cho số vừa gọi nhờ.

Không ngờ lại là Tiêu Úc Tĩnh.

“Uông Tùng cho tớ số.” Tiêu Úc Tĩnh nói, “Cố Minh Tịch, cậu ổn không?”

“Bình thường.” Cố Minh Tịch hỏi: “Còn cậu ở Bắc Kinh thế nào?”

“Cũng ổn, mấy hôm trước tớ còn đi ăn với Ngô Mân, cậu ấy đang học ở đại học Hàng không Bắc Kinh, bọn tớ còn nhắc đến cậu.”

“Nhắc đến tớ á?”

“Nói là không biết bây giờ cậu sống có tốt không.” Tiêu Úc Tĩnh cười khúc khích, “Chẳng ai có tin tức gì của cậu cả, vừa nãy Uông Tùng cho tớ số điện thoại, tớ muốn gọi cho cậu ngay lập tức. Có phải cậu đang đi học không vậy?”

“Không.” Tự nhiên Cố Minh Tịch thấy rất cảm động, bất ngờ hỏi: “Bây giờ cậu và Tạ Ích thế nào?”

“Chẳng có gì, chỉ thỉnh thoảng lên mạng nói chuyện, gửi email thôi.” Tiêu Úc Tĩnh nói: “Tớ với cậu ấy chỉ là bạn bè, tớ sẽ không ở bên cậu ấy đâu.”

“Sau này cậu có ra nước ngoài không?”

“Có, chắc chắn là có.” Cô bình thản đáp.

Cậu cười nói: “Tốt quá.”

Sau đó Cố Minh Tịch còn nhận được điện thoại của Giản Triết. Cậu ấy đang học ở đại học E, khoa môi trường. Cậu cho Cố Minh Tịch biết là Lưu Hàn Lâm học đại học Ninh Ba, đang trong giờ học nên sẽ gọi cho cậu sau khi tan lớp.

Ngoài những người bạn học đó, Cố Minh Tịch còn nhận được rất nhiều tin nhắn đến từ đủ mọi miền trên đất nước. Có những người cậu đã thấy hơi lạ, ngay cả tên còn không nhớ được nhưng trong tin nhắn họ đều trò chuyện với cậu rất vui vẻ.

“Cố Minh Tịch, tớ là Tôn Minh Phương, cậu còn nhớ tớ không? Cua cho tớ số điện thoại của cậu, nghe nói cậu đang học trường B, giỏi quá, cố lên nhé! Khi nào cậu về mọi người sẽ tụ tập một hôm, lớp cấp hai chưa tổ chức họp lớp bao giờ.”

“Cố Minh Tịch, tớ là Hồ Thiêm Lực, tớ biết cậu lúc nào cũng muốn ulynh tớ vì tớ đã cướp mất Cua hai năm! Ha ha ha ha... Tớ đang học cao đẳng, ngưỡng mộ các cậu được học đại học quá đi mất, cậu không biết tớ khổ thế nào đâu...”

“Cố Minh Tịch, tớ là Ngô Mân. Đây là số điện thoại của tớ, giữ liên lạc nhé. Rảnh thì đến Bắc Kinh chơi, bọn mình sẽ cùng chơi cờ!”

“Tiểu Cố Tiểu Cố, anh là Cát Tiểu Tráng đây! Sò đây! Cuối cùng anh cũng liên lạc được với chú em rồi! Bao giờ mới về thành phố E hả?! Hàu đưa tiểu Châu về quê làm đám cưới rồi, Cá Mập với Cua thì đi Thượng Hải, chú em thì đi tỉnh Z, ở đây chỉ còn lại mỗi mình anh thôi! Anh-chẳng-có-người-nói-chuyện. AAAA....”

...

Suốt một buổi chiều Cố Minh Tịch dựa lưng vào tường ngồi bất di bất dịch, điện thoại của cậu phải đàm thoại quá lâu mà nóng rẫy, cuối cùng thì hết pin sập nguồn.

Mặc dù ở nhà một mình nhưng Cố Minh Tịch lại cảm thấy đây là ngày cậu được nói chuyện nhiều nhất kể từ sau khi đến tỉnh Z, tiếng nói của những người bạn cũ cứ nối tiếp nhau vang lên bên tai cậu, khuôn mặt của họ cũng lần lượt hiện lên trong đầu cậu.

Đầu cậu cứ một lúc quay về bên trái rồi một lúc lại quay sang bên phải, lúc sau lại ngậm bút soạn tin nhắn, cổ vừa mỏi vừa đau nhưng trong lòng lại thấy vô cùng thỏa mãn.

Sau khi sạc pin vài phút, Cố Minh Tịch miễn cưỡng bật máy, tranh thủ thời gian nhắn tin cho Bànng Sảnh.

“Bànng Bànng, cảm ơn em!”

Cô trả lời rất nhanh: “Nhớ mời em ăn cơm là được ^o^.”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Cuộc Sống Ở Hai Thành Phố (3)

Lý Hàm và Cố Minh Tịch bắt đồng quan điểm trong vấn đề nghỉ học. Cứ mỗi ngày trôi qua nỗi lo trong lòng Cố Minh Tịch lại nhiều thêm, thi đại học không đơn giản, cậu phải ôn tập để kịp kỳ thi, còn phải trở về thành phố E đăng ký với tư cách là thí sinh tự do, như vậy nghĩa là cậu phải hoàn thành các thủ tục xin nghỉ học trước tết âm lịch.

Nhưng nghỉ học phải được sự đồng ý của phụ huynh, Cố Minh Tịch khó lòng thuyết phục Lý Hàm bởi Lý Hàm đã nói ra những lời hết sức khó nghe với cậu, nào là bất hiếu, ích kỷ, không biết mình là ai, không có lòng biết ơn hay quá kiêu ngạo...

Cố Minh Tịch cảm thấy áp lực chưa từng có. Trong thời gian này Lý Hàm còn làm một việc vô cùng quá đáng. Để xua đi suy nghĩ đó ra khỏi tâm trí của Cố Minh Tịch, chị đã từ chối không giúp Cố Minh Tịch mặc quần khi cậu nhờ vả.

Cố Minh Tịch không thể tự mặc quần dày bên ngoài một chiếc quần mỏng khác nên cuối cùng cậu đành phải mặc độc một chiếc quần mỏng bên ngoài để tới lớp, nhiệt độ -10oC ngoài trời làm cậu rét run, hai chân tê dại. Khi tới được trường học, thậm chí cậu còn không nhắc được chân phải của mình lên.

Sau khi về nhà trong trạng thái người thì lạnh cóng bụng thì đói meo, Cố Minh Tịch muốn ăn cơm nhưng lại phát hiện trong bếp chẳng có một chút đồ ăn nào. Lý Hàm đang ngồi xem tivi, đeo kính lão đan áo len. Thấy

Cố Minh Tịch lặng lẽ về phòng mình, chị mới đứng dậy nấu cho cậu một bát mì.

Mì thịt bò cà chua thơm nức mũi, bên trên còn có một quả trứng trần.

Cố Minh Tịch biết Lý Hàm muốn dùng hành động để nói với cậu là nếu không có người khác chăm sóc, cậu sẽ không thể tự sống sót, mặc dù chị sử dụng cách thức thô bạo đến cực đoan nhưng đã đủ khiến Cố Minh Tịch nhận ra vấn đề.

Mẹ cậu đã vất vả cả đời vì cậu, lúc còn trẻ vì chăm sóc cậu nên không muốn sinh thêm đứa con thứ hai. Sau khi bước vào tuổi trung niên, bố cậu ngoại tình, ly hôn rồi tái hôn và có thêm một đứa con khác, nhưng Lý Hàm lại chưa bao giờ bỏ rơi Cố Minh Tịch. Chị không đổ hết những đau khổ của đời mình lên đầu Cố Minh Tịch mà vẫn nhẫn nại cùng cậu học hành, chăm sóc cho cậu từng bữa ăn giấc ngủ. Cố Minh Tịch không có tay, Lý Hàm liền gánh vác hết việc nhà không một lời oán trách, cũng không bao giờ nhờ tới sự giúp đỡ của Cố Minh Tịch. Trước nay cậu vẫn luôn thoải mái hưởng thụ cuộc sống cơm bưng nước rót tận miệng.

Thế nhưng bây giờ Lý Hàm nào có yêu cầu gì xa vời?

Chị không còn trẻ mà đang già nua theo năm tháng. Sau cú sốc tình cảm, chị chỉ muốn trở về quê nhà của mình, mua một căn nhà nhỏ, bầu bạn với bố mẹ già cả và nuôi dạy cậu con trai đang tuổi lớn. Nơi đây có người thân của chị, có cả những người bạn thân thời đi học. Lá rụng về cội, Lý Hàm đã về hưu, chị không bao giờ muốn đi đâu xa xôi nữa.

Còn Cố Minh Tịch, điều kiện cơ thể khiến cậu không thể một mình đi tới nơi xa xôi đó một cách tự do thoải mái như những chàng trai khác. Đối với cậu, điều đó thực sự không dễ dàng.

Đây quả là một vấn đề vừa gây mâu thuẫn vừa khó giải quyết. Đôi khi Cố Minh Tịch cảm thấy đúng là bản thân có phần ích kỷ và bất hiếu nhưng

cũng có lúc cậu không khỏi cảm thấy bản thân bị thiệt thòi.

Trong lúc nói chuyện điện thoại với Bàn Sảnh, cô nói: “Hay là anh tốt nghiệp đại học rồi qua đây học nghiên cứu sinh?”

Thấy Cố Minh Tịch không lên tiếng, cô khẽ cắn môi rồi nói tiếp: “Đến lúc đó mẹ anh không tới cũng được, cùng lắm thì em cũng thi nghiên cứu sinh rồi ở cùng với anh để chăm sóc cho anh.”

Cô khờ thật. Cố Minh Tịch cười nói: “Anh và em ở cùng sao được?”

“Chẳng phải phòng ký túc của nghiên cứu sinh là phòng đôi sao?”

“Em đã bao giờ thấy nam nữ ở cùng một phòng ký túc chưa?”

“Nếu trong trường không được thì ra ngoài thuê nhà.” Bàn Sảnh không cho đó là vấn đề, “Thuê một căn nhà hai phòng, anh một phòng em một phòng, em có thể chăm sóc anh. Nếu anh không thích ăn đồ mua sẵn thì em sẽ học nấu ăn, em sẽ nấu cơm cho anh.”

“Bàng Bàng.” Cố Minh Tịch khẽ gọi, “Có phải anh phiền phức lắm không?”

“Đâu có.”

Cố Minh Tịch nhoẻn miệng cười: “Thôi không nói nữa, chắc là anh không có cơ hội làm đàn em của em rồi. Mẹ không đồng ý cho anh nghỉ học, anh cũng hết cách!”

Bàn Sảnh không biết phải nói gì mới có thể an ủi cậu, song cô thật lòng không muốn nghe Cố Minh Tịch cất giọng buồn bã như vậy, liền nói: “Cố Minh Tịch, anh đừng nản trí, bố em hay nói trời sinh voi trời sinh cỏ, không có gì là không thể vượt qua!”

“Anh biết.” Cậu nói, “Anh cũng thấy những ngày gần đây thật tồi tệ.” Cậu hít thật sâu rồi tiếp lời: “Năm ngoái lúc chuẩn bị thi đại học, anh không bao giờ nghĩ cuộc sống ở trường đại học lại như thế này.”

“Sắp thi cuối kỳ rồi, anh phải cố lên đấy!”

“Ừ.” Cậu thấy hơi chột dạ.

Bàng Sánh nói tiếp: “Nửa năm nữa em sẽ tới chỗ anh.”

“...”

“Em gửi ảnh của em vào email cho anh rồi, anh đã nhìn thấy chưa?”

“Thấy rồi, bây giờ em xinh lắm, biết ăn mặc.”

“Dương Lộ dạy em trang điểm, bình thường đi mua quần áo cô ấy cũng hướng dẫn em cách chọn, dạy em phối hợp thế nào cho đẹp.” Bàng Sánh khẽ nói: “Sao anh chưa bao giờ gửi ảnh cho em? Chẳng phải anh có máy tính sao? Tại sao lại không online?”

Cố Minh Tịch cười khà, nói: “Anh không có máy ảnh, cũng không có webcam, nhà trọ lại không có wifi.”

“Nhưng đã hơn nửa năm em không được gặp anh rồi, Cố Minh Tịch.”

Cậu nói: “Em chẳng bảo nghỉ hè sẽ tới chỗ anh sao? Đến lúc đó là gặp thôi.”

Tháng một năm 2004, Lý Mục bán nhà cũ rồi dẫn cả nhà tới ở trong căn nhà mới mua của Lý Hàm. Ông bà ngoại Cố Minh Tịch ở phòng ngủ chính còn vợ chồng Lý Mục ngủ phòng Cố Minh Tịch, Lý Thế Vũ nằm trên chiếc đệm lò xo ngoài phòng khách. Lý Hàm và Cố Minh Tịch thì vẫn ở trong căn nhà thuê tạm bợ gần trường B.

Lúc Lý Mục trả tiền mua nhà mới, Lý Hàm đi cùng anh ta. Chị giao cho em trai 240 triệu, dặn anh ta phải sống cho tử tế. Lý Mục liền nói với Lý Hàm là không đủ tiền tân trang căn nhà mới nên muốn mượn thêm 150 triệu nữa.

Lý Hàm cho mượn và yêu cầu anh ta phải viết giấy nợ.

Tết âm lịch năm đó cả nhà cùng quây quần ăn cơm tất niên trong căn nhà mới của Lý Hàm. Chị và Lý Mục còn có một người chị gái tên là Lý Thuần, lấy chồng ở một huyện ngay sát tỉnh Z, năm nay chị cả cũng đưa chồng và con gái về quê ngoại đoàn tụ.

Ông bà ngoại Cố Minh Tịch rất vui khi thấy các con các cháu tề tựu đông đủ. Nhìn căn phòng mới được trang hoàng vô cùng ấm áp và lịch sự của mình, Lý Hàm cũng cảm động đến rơi nước mắt.

Thế nhưng chị hoàn toàn không nhận ra rằng mặc dù là chủ nhà nhưng chị và Cố Minh Tịch chưa một ngày nào được sống trong căn nhà mới đó. Thậm chí ăn xong bữa cơm tất niên, hai mẹ con còn phải trở về nhà trọ.

Tối ba mươi trời đông buốt giá, tuyết rơi dày đặc, Lý Hàm và Cố Minh Tịch mặc áo khoác dày đi trên đường. Pháo hoa nổ rộ trên bầu trời, tiếng ùng ùng vang lên không ngớt, Cố Minh Tịch lặng lẽ nhìn phía trước, dẫm lên tuyết tạo thành những tiếng nhóp nhép.

Năm cũ qua đi, năm mới đã tới, tổng cựu nghênh tân, Cố Minh Tịch nhớ về năm vừa qua.

Những biến cố xảy ra khiến cuộc sống của cậu bị đảo lộn như trong một giấc mơ. Cậu không còn là chàng trai thơ dại đứng trên sân khấu trường Nhất Trung của thành phố E nữa, cô gái ham ăn thích cười đùa kia cũng không còn hiện hữu bên cậu nữa. Cậu đứng trên con đường ở một tỉnh thành nhỏ nơi miền Bắc xa xôi, hít thở bầu không khí xa lạ, gió căm căm thổi mạnh vào hai má, làm rối tung mái tóc và che đi đôi mắt.

Cố Minh Tịch phóng tầm mắt nhìn theo hướng đông nam về một nơi xa xăm, cô gái của cậu đang ở một nơi cách đây hơn một nghìn cây số.

Vừa kết thúc thi cuối kỳ, Cố Minh Tịch không còn bị trượt môn nào nữa bởi chăm chỉ ôn luyện trước mỗi môn thi, môn nào cậu cũng đủ điểm qua.

Lúc này mặc dù Cố Minh Tịch cảm thấy cuộc sống rất tẻ nhạt nhưng nó cứ trôi qua bình lặng như nước. Cậu muốn khởi lên hứng thú đối với ngành máy tính, nếu không thể nghỉ học thì hãy cố gắng học cho tốt. Bỏ thời gian, công sức và tiền bạc vào đó nên không thể cứ sống ngây dại qua ngày được.

Ra giêng Lý Mục bắt tay vào tu bổ căn nhà mới của mình để tới nghỉ hè là có thể dọn vào ở được. Cảm ơn trời đất, đến lúc đó Cố Minh Tịch và Lý Hàm có thể rời khỏi căn nhà trọ này được rồi.

Với lại có khả năng Bằng Sảnh sẽ tới đây trong đợt nghỉ hè. Nghĩ tới cô gái ấy, Cố Minh Tịch lúc nào cũng mỉm cười tự tận đáy lòng.

Vào một ngày đầu tháng năm, Cố Minh Tịch trở về nhà trọ gỗ cửa mà trong nhà lại không hề có tiếng động. Cậu đành bỏ ba lô xuống đất, dùng ngón chân móc chìa khóa ra mở cửa.

“Mẹ...” Cậu đứng ngoài cửa nói vọng vào bên trong, cảm giác bất an không hiểu sao lại trở dậy.

Căn nhà trọ rất nhỏ, đến nỗi chỉ cần nhìn qua là thấy hết. Cố Minh Tịch chợt nhớ lại cảnh tượng đáng sợ từng xảy ra trước đây, cậu - khi đó đang học lớp mười - đứng ở cửa nhà vệ sinh nhìn thấy Lý Hàm toàn thân đầy máu.

Cố Minh Tịch vội lao tới nhà vệ sinh nhưng không có ai. Cậu chạy vào bếp thì lập tức trông thấy Lý Hàm gục ngã dưới nền nhà.

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Cuộc Sống Ở Hai Thành Phố (2)

Trên bếp ga là một nồi rau luộc, nước trong nồi đã gần cạn sạch, rau thì đã chuyển màu vàng tự bao giờ, Cổ Minh Tịch giơ chân tắt bếp rồi quỳ xuống bên cạnh Lý Hàm, gọi to: “Mẹ ơi, mẹ ơi!”

Cậu cúi xuống, há miệng cắn vạt áo Lý Hàm. Toàn thân chị mềm oặt, hoàn toàn không có chút phản ứng nào.

“Mẹ ơi! Mẹ ơi mẹ tỉnh đi! Mẹ ơi!” Cổ Minh Tịch gọi thêm vài tiếng nữa nhưng Lý Hàm vẫn không mảy may động đậy. Cậu thực sự bối rối, lại không dám tùy tiện động vào người mẹ, liền lao vào phòng khách chộp lấy điện thoại di động bấm số 120 (cấp cứu TQ).

Mắt Cổ Minh Tịch rơm rớm nước khi đọc địa chỉ, giọng cậu cũng run rẩy tột độ nhưng cậu vẫn cố kìm nén để nước mắt không rơi. Cậu biết lúc này nước mắt là thứ vô dụng nhất, cho dù Lý Hàm có ra sao thì cậu vẫn là đứa con duy nhất của chị, là người thân máu mủ ruột già nhất của chị. Việc cậu phải làm không phải ngồi đó khóc lóc mà phải bình tĩnh xử lý mọi việc cho thật sáng suốt.

Trong thời gian đợi xe cấp cứu, Cổ Minh Tịch nhanh chóng nhét chứng minh thư, thẻ bảo hiểm, ví tiền... của Lý Hàm vào cặp sách của mình. Suy nghĩ một lúc rồi cậu quyết định gọi điện thoại cho Lý Mục. Lý Mục vừa nghe thấy thế thì sốt sắng vô cùng, liền nói: “Đừng cuống, cậu tới ngay đây.”

Sau vài phút xe cấp cứu đã tới. Bác sĩ và các y tá tiến hành kiểm tra sơ bộ ngay tại chỗ cho Lý Hàm. Xác nhận chị chỉ bị ngất đi, họ mới khiêng Lý

Hàm lên băng ca.

Lý Mục phóng xe điện tới, đi cùng Cố Minh Tịch tới bệnh viện.

Trong phòng cấp cứu ở bệnh viện, bác sĩ hỏi Cố Minh Tịch về tình trạng sức khỏe gần đây của Lý Hàm. Cố Minh Tịch nói Lý Hàm dạo này luôn thấy mệt mỏi, mặt mũi vàng vọt, không muốn ăn uống. Mấy hôm trước chị cứ nói là thấy bụng trướng đau, lại còn sốt nhẹ bèn bảo uống một viên thuốc hạ sốt rồi đi ngủ qua đêm là khỏi, vì vậy cả hai mẹ con cũng không mấy bận tâm.

Bác sĩ hỏi: “Trước đây bệnh nhân đã từng mắc bệnh mãn tính nào chưa?”

Cố Minh Tịch ra hiệu cho Lý Mục đưa sổ y bạ cho bác sĩ xem và đáp: “Mười một, mười hai năm trước mẹ cháu bị viêm gan A nhưng đã khỏi hẳn rồi.”

Bác sĩ gật đầu nói: “Tôi biết rồi, đầu tiên cho bệnh nhân chụp CT cái đã.”

Chụp CT cho các bệnh nhân cấp cứu có kết quả chỉ sau hai tiếng. Bác sĩ gọi Cố Minh Tịch và Lý Hàm vào phòng với sắc mặt nghiêm trọng, ông nói rằng theo chẩn đoán ban đầu thì trong gan của Lý Hàm có một khối u, chưa rõ là lành tính hay ác tính, phải lấy mẫu xét nghiệm mới biết được. Theo tình hình trước mắt thì nhiều khả năng là ác tính, bác sĩ mong người nhà chuẩn bị sẵn tư tưởng. Dựa vào kích thước của khối u, nếu khẳng định là ác tính thì chính là ung thư gan giai đoạn hai.

Tối hôm đó Cố Minh Tịch và Lý Mục thức suốt đêm, hai cậu cháu ở trong bệnh viện, Lý Hàm vẫn chưa tỉnh lại. Sáng sớm hôm sau Lý Thuần ở huyện bên cạnh vội vàng trở về, vì là phụ nữ nên bác Lý Thuần chăm sóc cho bệnh nhân cẩn thận hơn Lý Mục rất nhiều. Cố Minh Tịch thì túc trực

bên giường bệnh của mẹ. Đầu óc cậu trống rỗng, lúc nào cũng có cảm giác đây không phải sự thực.

Ung thư... Cậu chưa bao giờ nghĩ hai từ này có liên quan đến mẹ mình. Thoạt nhìn Lý Hàm rất khỏe mạnh, chị mới bốn mươi sáu tuổi, chỉ cần ăn mặc đẹp một chút thì ai cũng phải công nhận chị là một người phụ nữ trung niên đoan trang xinh đẹp.

Đã có lần Cố Minh Tịch còn nói đùa với mẹ là sau khi về tỉnh Z, nếu mẹ muốn tìm bạn trai thì cậu sẽ không phản đối.

“Nhưng mẹ phải để con xem trước xem đó có phải là người tốt hay không!” Lúc ấy Cố Minh Tịch rúc vào người mẹ, hai người cùng nhìn vào gương. Cậu chăm chú nhìn Lý Hàm trong gương, người mẹ trước kia cậu phải ngước lên nhìn giờ chỉ cao tới cằm cậu. Cậu nói tiếp: “Mẹ vẫn còn xinh đẹp lắm!”

Lúc ấy hai má Lý Hàm hơi đỏ, chị ôm lấy eo con trai và nói: “Già thế này còn tìm bạn trai gì nữa. Tâm nguyện của mẹ chỉ là được nhìn thấy con thuận lợi tốt nghiệp đại học, tốt nhất là có thể lấy tấm bằng nghiên cứu sinh, rồi có được một công việc tốt, cưới một cô gái ngoan ngoãn về làm vợ, sau đó sinh một đứa con để mẹ trông thôi.”

Ai cũng nói ở hiền gặp lành. Lý Hàm trăm phần trăm là người tốt, chị tốt bụng dịu dàng, rộng rãi khéo léo. Đứng trên cương vị làm vợ, làm con gái, làm mẹ hay làm chị đều tròn trách nhiệm, điều này không ai có thể nghi ngờ. Trước đây khi còn công tác ở công ty kim khí, chị cũng rất được mọi người yêu mến. Sau biết chuyện Cố Quốc Tường ngoại tình bị vỡ lở, mọi người trong nhà máy đều ngầm ủng hộ Lý Hàm. Thời gian đó danh tiếng của Cố Quốc Tường trong công ty tụt dốc thảm hại. Vậy mà cuối cùng Lý Hàm vẫn lấy suy nghĩ cho mọi người, chị chấp nhận ly hôn trong yên ả. Không biết bao nhiêu người phụ nữ đã phải tiếc nuối thay chị, còn

đàn ông thì ai cũng tán thưởng, họ cho rằng một người phụ nữ đầy khí phách như chị chắc chắn sau này sẽ được hưởng quả ngọt.

Cố Minh Tịch vẫn luôn cho rằng mai sau Lý Hàm sẽ được hưởng hạnh phúc. Chị sẽ tìm thấy một người bạn đời phù hợp với mình rồi sống yên ổn đến già trong thành phố nhỏ bé này. Xưa nay cậu chưa từng nghĩ cái chết đang kề cận mẹ mình.

Giữa trưa Lý Hàm tỉnh lại, thấy chị gái và em trai bên giường bệnh với gương mặt nặng nề, chị đã có dự cảm trong lòng. Tranh thủ thời điểm thích hợp, chị quyết định nói chuyện với Cố Minh Tịch. Chị yêu cầu con trai không được nói dối mình, mà phải nói thật cho chị biết là mình bị bệnh gì.

Cố Minh Tịch nói: “Mẹ này, người ta vẫn còn đang xét nghiệm mà, hai ngày nữa mới có kết quả!”

“Ung thư phải không?” Lý Hàm hỏi.

“Chưa chắc chắn.”

Nhìn gương mặt gầy gò của Cố Minh Tịch, Lý Hàm giơ tay xoa má cậu rồi nhoẻn miệng cười, nói: “Yên tâm, mẹ không dễ chết vậy đâu. Mẹ mà chết thì con phải làm thế nào?”

Hai ngày sau có kết quả xét nghiệm khối u của Lý Hàm, đó là một khối u ác tính.

Sau khi hai chị em Lý Thuần và Lý Mục bàn bạc với nhau, họ đưa Lý Hàm tới khám lại ở bệnh viện tốt nhất của tỉnh Z, kết quả vẫn vậy.

Trong khoảng thời gian đó, Cố Minh Tịch túc trực cả ngày lẫn đêm ở bệnh viện. Lúc lớp trưởng gọi điện thoại tới, cậu chỉ nói mẹ bị ốm phải nằm viện nên mình không thể về đi học được.

Biết chuyện, Lý Thuần khuyên Cố Minh Tịch quay về tiếp tục đi học. Trong mắt chị, Cố Minh Tịch vẫn là một đứa trẻ, mà trẻ con thì không thể giúp được gì khi người lớn bị bệnh cả.

Chị nói: “Bác và cậu mợ sẽ thay nhau trông mẹ cháu ở bệnh viện, còn có hộ lý nữa nên cháu không phải lo lắng gì cả!”

Cuối cùng chính Lý Hàm là người khuyên cậu tiếp tục đi học. Chị nói sắp tới kỳ thi cuối học kỳ rồi, chị không muốn thấy con trai lại trượt môn nữa.

Cố Minh Tịch bắt đầu cuộc hành trình luân phiên giữa lớp học, nhà trọ và bệnh viện. Cậu trình bày hoàn cảnh gia đình cho giáo viên chủ nhiệm, giáo viên liền sắp xếp cho mấy bạn nam giúp đỡ cậu những công việc thường nhật, chủ yếu là đi vệ sinh và lấy cơm ở nhà ăn.

Sau khi tan học buổi chiều, Cố Minh Tịch sẽ tới bệnh viện trước rồi ở đó cùng mẹ tới tận lúc hết giờ thăm bệnh nhân mới một mình trở về nhà thuê.

Tối nào căn nhà cũng chỉ có một mình cậu. Cố Minh Tịch tự giặt, phơi quần áo, tự đun nước uống, thỉnh thoảng còn lau dọn vệ sinh nhà cửa.

Sống một mình nên Cố Minh Tịch không tránh khỏi một vài khó khăn như siêu nước sôi sẽ rất nóng, Cố Minh Tịch chỉ có thể ngồi trên ghế, giơ hai chân lên thật cao rồi dùng hai chân xách siêu nước rót vào phích. Một hôm ngón chân nóng quá làm cho siêu nước sôi đổ xuống, mặc dù Cố Minh Tịch phản ứng nhanh vội chạy ra xa nhưng vẫn bị nước sôi bắn vào chân tạo thành mấy vết phỏng rộp.

Cậu không kể lại sự cố ấy cho ai biết mà chỉ tự dùng kim chọc thủng vết phỏng, sau đó đi mua thuốc bôi bồng.

Sau khi chẩn đoán và bàn bạc với gia đình về bệnh tình của Lý Hàm, họ cho rằng phẫu thuật cắt bỏ khối u là phương pháp tốt nhất. Nhưng tình trạng hiện nay của chị vẫn chưa phù hợp để phẫu thuật mà phải tiến hành một đợt điều trị hóa chất trước.

Khi sức khỏe của chị khá hơn một chút, đợt điều trị bằng hóa chất bắt đầu được tiến hành. Lý Hàm có phản ứng rất mạnh với việc điều trị này, chị không ăn được gì, lúc nào cũng thấy choáng váng, buồn nôn và mệt mỏi. Sau ba ngày dùng thuốc chị gầy đi trông thấy, hốc mắt hõm sâu.

Trong khi đó chi phí điều trị cũng không ngừng tăng lên vùn vụt. Giấy tờ hưu trí và bảo hiểm y tế của Lý Hàm đều ở thành phố E, vì vậy để điều trị ở tỉnh Z, gia đình phải đóng trước 100% viện phí rồi sau đó mới về thành phố E làm thủ tục để bảo hiểm chi trả. Thẻ ngân hàng của Lý Hàm do Cố Minh Tịch giữ nên ngày nào Lý Mục cũng thúc giục cậu đi rút để trả tiền thuốc thang cho bệnh viện.

Lý Hàm hỏi Lý Mục có thể trả trước một ít của khoản vay 150 triệu kia không? Lý Mục giơ hai bàn tay không ra, nói là tất cả tiền đã dùng hết để tu sửa nhà cửa rồi, ở nhà lại còn hai người già và một đứa trẻ, dù sao anh ta cũng phải giữ lại một chút để chi tiêu.

Lý Thuần cho Lý Hàm 30 triệu, một số bạn bè và họ hàng của Lý Hàm tới thăm cũng cho tiền, ít thì 3 triệu, nhiều thì 15 triệu, dần cũng gom góp được 60 triệu.

Lý Mục ái ngại nên quyết định kêu vợ mình tới chăm sóc Lý Hàm cả ngày, dù sao Hoàng Linh Lị cũng thất nghiệp nên coi như không mất tiền thuê hộ lý.

Vì vậy mỗi khi Cố Minh Tịch tới bệnh viện thăm mẹ, nhiều lần cậu nhìn thấy Hoàng Linh Lị đang ăn hoa quả, đồ ngọt, thực phẩm dinh dưỡng của những người tới thăm bệnh, ăn không hết còn mang về nhà. Nhìn thấy

Cố Minh Tịch chị ta cũng không có ý giấu giếm, còn nói: “Mẹ cháu không ăn được, không ăn thì hỏng mất!”

Thế rồi chị ta xin tiền của Cố Minh Tịch, nói là để hầm canh gà, canh cá cho Lý Hàm bồi bổ. Nhưng cuối cùng tất cả đều chui hết vào bụng chị ta và Lý Thế Vũ.

“Mẹ cháu không ăn, nói là không muốn ăn.” Chị ta nói.

Nể tình Hoàng Linh Lệ chăm sóc mẹ mình, Cố Minh Tịch cắn răng chịu đựng. Sau nửa tháng nằm viện, bác sĩ nói Lý Hàm có thể về nhà tĩnh dưỡng, một thời gian nữa tới kiểm tra lại xem có thể phẫu thuật được không.

Cố Minh Tịch nói với Lý Mục là cậu muốn đưa mẹ về nhà mới tĩnh dưỡng vì nhà trọ quá tồi tàn, thực sự không phù hợp để người ốm nghỉ ngơi. Lý Mục đồng ý, anh ta bảo Lý Hàm sẽ ở phòng của Cố Minh Tịch còn gia đình ba người nhà mình cùng Cố Minh Tịch thì ở phòng khách.

Cố Minh Tịch biết ông cậu đang giả vờ ngây thơ, chẳng qua là không muốn mất tiền đi thuê nhà mà thôi, thế nhưng cậu không thể làm gì được anh ta, đành đưa mẹ trở về căn nhà trọ đó.

Cậu cảm thấy bản thân quá bất lực, thật sự quá bất lực, cậu chưa từng nghĩ hóa ra mình lại vô dụng đến thế. Đó là nhà của hai mẹ con cậu, có giường ngủ rộng rãi được hai người mua về sau khi nằm thử từng cái ở cửa hàng. Nhà mới sáng sủa sạch sẽ, ngoài cửa là công viên, không khí rất trong lành. Vậy mà cậu lại không thể đưa người mẹ đang ốm nặng của mình về đó nghỉ ngơi. Đơn giản là cậu cần tới sự giúp đỡ của Lý Mục trên nhiều phương diện. Cố Minh Tịch không có tay, rời khỏi trường cậu mới biết mình làm gì cũng bất tiện nên rất nhiều việc ở bệnh viện đều phải cần tới sự săn sóc của Lý Thuần, Lý Mục hay Hoàng Linh Lệ. Thậm chí lúc Lý

Hàm mới người muốn ngồi dậy một lát, Cố Minh Tịch cũng không thể nâng mẹ dậy được.

Sau khi về đến nhà trọ, Cố Minh Tịch bảo Lý Hàm ngủ trên giường của mình. Hoàng Linh Lệ tới chăm sóc Lý Hàm vào ban ngày còn tối đến thì chỉ có một mình Cố Minh Tịch.

Trong tình hình đó, Cố Minh Tịch khó lòng chú tâm vào việc học, cậu đọc sách không vào, những khi thực hành ở phòng máy tính, cậu toàn ngồi bần thần trước màn hình.

Đã lâu rồi cậu không mở điện thoại di động, thỉnh thoảng bật lên vài lần thì thấy đã nhận những hơn một trăm tin nhắn, đa phần là của Bàn Sảnh.

Cố Minh Tịch mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần, cậu ngậm bút trả lời tin nhắn của Bàn Sảnh: “Bàn Bàn, hè này em đừng đến, mẹ anh dạo này không khỏe, có lẽ hai mẹ con anh phải tới thành phố khác khám bệnh.”

Bàn Sảnh gọi tới rất nhanh.

Cô hỏi: “Cố Minh Tịch, bác gái ốm ạ?”

Cậu đáp: “Ừ.”

“Bệnh gì?”

“Bệnh vặt thôi, em đừng lo.”

“Em muốn tới thăm bác.”

“Không cần đâu. Thật đấy, em đi đường xa, có đến anh cũng chẳng có thời gian đi đón, với lại có khả năng anh và mẹ sẽ không có nhà.” Cậu kiên trì thuyết phục cô, “Bàn Bàn, rồi chúng ta sẽ có cơ hội gặp nhau.”

Bàng Sảnh im lặng một lúc rồi cũng đồng ý vì biết là lúc này tới chỗ cậu chỉ càng gây thêm phiền toái. Bàng Sảnh lại hỏi: “Cố Minh Tịch, tại sao dạo này anh không mở máy?”

“Anh không có nhiều thời gian rảnh, hầu như lúc nào cũng bận hoặc đi đường. Mỗi lần di động đổ chuông anh không thể lập tức bắt máy, càng không nói đến đọc và trả lời tin nhắn, di động cứ rung trong túi quần làm anh thấy phiền lắm, nên anh quyết định không cầm điện thoại theo người. Em thông cảm chứ?”

Cậu nói bằng giọng rất đổi chân thành, Bàng Sảnh không biết phải nói gì, cuối cùng đành bảo: “Vâng.”

Cố Minh Tịch thở dài: “VẬY THÌ TỐT.”

Trong cuộc thi cuối học kỳ một, Cố Minh Tịch lại bị trượt ba môn. Trong lúc nói chuyện với giáo viên chủ nhiệm, cậu ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Thầy ơi, em muốn tạm xin nghỉ một năm.”

Nghỉ hè, Lý Thuần và Lý Hàm cùng Cố Minh Tịch tới thành phố S - tỉnh lỵ của tỉnh Z. Lý Hàm làm thủ tục nhập viện ở bệnh viện tốt nhất nơi đây, chuẩn bị cho cuộc phẫu thuật cắt bỏ khối u ở gan.

Lý Thuần và Lý Mục đều phải đi làm. Trong vòng nửa tháng trước và sau cuộc phẫu thuật của Lý Hàm, Hoàng Linh Lệ tới tỉnh lỵ chăm sóc chị chồng. Đến thời gian nghỉ ngơi sau phẫu thuật, chị ta trở về tỉnh Z.

Thời gian đó chỉ có một mình Cố Minh Tịch ở bên cạnh Lý Hàm.

Hai mẹ con thuê một phòng đơn gần bệnh viện, Lý Hàm ngủ trên giường còn Cố Minh Tịch thì ngủ dưới nền nhà.

Nhiều năm sau khi nhớ lại khoảng thời gian này, Cố Minh Tịch luôn cảm thấy đó như một giấc mơ. Nhưng cũng chính lúc này, cậu biết đi chợ,

nhặt rau, nấu cơm, rửa bát.

Cậu đi chợ cùng chiếc ba lô của mình. Muốn mua gì cậu đều bảo chủ quán cân rồi cho vào túi nilon sau đó nhét vào ba lô trên lưng giúp mình. Trên cổ cậu đeo một sợi dây với túi tiền ở dưới, Cố Minh Tịch bảo người bán hàng tự lấy tiền trong túi rồi bỏ tiền thừa vào đó. Không ai lừa dối cậu, ngược lại trông thấy chàng trai như vậy, ai nấy đều sẵn lòng giúp đỡ, người bán tôm sẽ cho cậu thêm vài con tôm, người bán rau cân cho cậu nhiều hơn.

Về nhà Cố Minh Tịch bắt đầu rửa rau và cắt thái đồ ăn, tất cả đều bằng hai chân.

Lúc đầu khi kẹp dao vào chân để thái đồ ăn, cậu làm không tốt nên suýt thì cắt vào ngón chân trái. Sau đó làm nhiều thành quen, bây giờ cậu đã làm tương đối tốt.

Nấu ăn không khó, cái khó là nấu xong bắc nồi ra khỏi bếp và xúc ra đĩa. Cố Minh Tịch thực sự chưa nghĩ ra cách, đành nhờ Lý Hàm rời giường làm giúp.

Một tháng sau phẫu thuật, Lý Hàm còn phải tiến hành hai đợt điều trị hóa chất, vậy nên họ không trở lại tỉnh Z. Từ tháng bảy đến tháng chín, Lý Thuần, Lý Mục và Hoàng Linh Lị thỉnh thoảng tới chăm sóc cho Lý Hàm. Khi sắp xếp lại hóa đơn, Cố Minh Tịch nhận ra đã tiêu hết 750 triệu.

Tiền dư trong tài khoản của mẹ không còn nhiều trong khi cần phải tiêu một số tiền rất lớn vào đợt điều trị kế tiếp và thuốc thang. Cố Minh Tịch phải nghĩ cách giải quyết.

Sau khi bàn bạc với Lý Thuần, cậu gói ghém đồ đạc, đeo ba lô một mình leo lên chuyến tàu trở về thành phố E, mục đích vừa là thay mặt Lý Hàm làm thủ tục thanh toán bảo hiểm, vừa là tìm đến sự giúp đỡ của Cố Quốc Tường.

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Trở Về Chốn Xưa

Trước kia khi còn đi học, Cố Minh Tịch là một cậu bé dịu dàng khiêm tốn. Từ trong xương tủy, cậu luôn giữ cho mình một niềm kiêu hãnh nho nhỏ, mặc dù không có tay nhưng cậu lúc nào cũng bình thản, từ tốn. Cậu bình thản dùng hai chân làm việc trước mặt mọi người và cũng chẳng thêm bận tâm đến ánh mắt khác thường của người khác. Những việc gì có thể làm, cậu luôn cố gắng hết sức để hoàn thành, chỉ khi vạn bất đắc dĩ mới nhờ đến sự giúp đỡ của người khác.

Thế nhưng khi còn ngồi trên ghế nhà trường thì có bao nhiêu việc cần nhờ vả kia chứ? Huống hồ cậu còn có một Bàn Sảnh bên cạnh, trên đường đi học tan học luôn có cô bầu bạn, Cố Minh Tịch rất hiếm khi cảm thấy có gì bất tiện.

Nhưng giờ đây cậu mới biết suy nghĩ thuở đó của mình mới ngây thơ làm sao

Nằm trên giường tàu hỏa, toa tàu chật chội, để giảm bớt số lần đi vệ sinh, Cố Minh Tịch quyết định không uống nước. Lúc thấy đói, cậu cũng không muốn nhờ người lạ úp mì mà tự ăn bánh mì mình mang theo. Đến khi cổ họng khô quá, cậu mới nhấp một hai ngụm nước cho đỡ khát.

Nhưng kể cả như vậy cậu vẫn phải đi vệ sinh, Cố Minh Tịch đành tìm nhân viên trên tàu nhờ giúp đỡ. Người nhân viên đó đi vào nhà vệ sinh cùng cậu, hai người bon chen trong không gian chật hẹp, được người nhân viên giúp đỡ mà mặt mũi Cố Minh Tịch đỏ bừng. Xong việc, người nhân viên rửa tay rồi quan tâm hỏi han cậu: “Cậu bé đi tàu một mình à?”

“Vâng.” Cậu khẽ gật đầu.

“Sao không tìm ai đó đi cùng?”

Cố Minh Tịch cười: “Em đi một mình được.”

Nhìn đôi môi khô đến bong tróc của cậu, người nhân viên nói: “Cậu bé đừng ngại, cứ vô tư uống nhiều nước một chút, vừa nãy anh thấy nước tiểu cậu vàng đậm lắm, như thế không tốt đâu. Cậu buồn vệ sinh cứ tới tìm anh.”

Cố Minh Tịch khẽ đáp: “Cảm ơn anh ạ.”

Chuyến tàu chạy trên đường ray khoảng hơn hai mươi tiếng, Cố Minh Tịch nằm giường dưới, cả đêm không hề thấy buồn ngủ. Sáng sớm hôm sau, cậu đặt chân xuống nhà ga thành phố E.

Trời mới rạng sáng, nhiệt độ hơi thấp, Cố Minh Tịch lại mặc phong phanh, chỉ biết đứng run rẩy trong gió lạnh. Trước mắt cậu chưa biết đi đâu, đành ngồi trên ghế đá ở quảng trường trung tâm.

Cậu đưa mắt nhìn xung quanh. Hơn một năm trước, quảng trường này chính là nơi cậu ra đi, rời xa thành phố mình đã sinh ra và lớn lên suốt mười chín năm qua. Một năm sau cậu lại trở về nơi đây, tuy nhiên cảnh còn mà người đã mất tự bao giờ.

Cố Minh Tịch ngồi đó đến tám rưỡi sáng mới tới bộ điện thoại công cộng gọi điện thoại cho Cố Quốc Tường. Sau khi biết chuyện của Lý Hàm, anh ta vội bảo Cố Minh Tịch đứng ở nhà ga chờ mình lái xe tới.

Khi nhìn thấy Cố Minh Tịch, Cố Quốc Tường thực sự khó tin nổi vào mắt mình. Mới hơn một năm không gặp mà Cố Minh Tịch lại thay đổi nhiều đến thế.

Trước đây cậu là một cậu con trai tuấn tú với dáng người dong dỏng cao, bả vai rộng, không hề có vẻ gì gọi là gầy yếu. Cậu sở hữu nước da trắng cùng đôi mắt trong, tóc cắt ngắn, nụ cười dịu dàng luôn hiện hữu trên môi. Cố Minh Tịch rất kén chọn trong việc ăn mặc. Con gái trong trường đều khen cậu đẹp trai, nếu đầy đủ hai tay, chắc chắn Cố Minh Tịch sẽ là đối tượng rất được săn đón.

Nhưng Cố Minh Tịch bây giờ - một người con trai mới hơn hai mươi tuổi, trong độ tuổi đáng lẽ phải hào hoa phong nhã nhất mà lại đen đúa gầy gò, vừa tiêu tụy vừa nhếch nhác. Kiểu tóc mà trước đây cậu vô cùng chăm chút đã thay bằng tóc ngắn húi cua, hai má cậu hóp lại, ánh mắt ảm đạm đầy buồn bã. Đôi đồng tử đen láy dừng trên người Cố Quốc Tường khiến da đầu anh ta ngứa ngáy.

Cố Minh Tịch mặc một chiếc áo phong trắng ngắn tay. Sau một đêm vạ vật trên tàu hỏa, quần áo cậu nhăn nhúm, còn bốc mùi chua chua của mồ hôi. Bên dưới cậu chỉ mặc quần lửng, để lộ hai bắp chân, đi dép xỏ ngón.

Cố Quốc Tường không khỏi thấy xót xa trong lòng. Đây là con trai ruột của anh ta, một người trước đây từng sạch sẽ, đẹp trai, gần như có cuộc sống trong nhung lụa gấm vóc.

Cố Minh Tịch gọi một tiếng: “Bố!”

Giọng cậu khàn đặc, vừa cất tiếng đã vội nuốt nước miếng. Cố Quốc Tường giật nảy mình, nói: “Lên xe uống nước, xe bố có nước khoáng.”

Sau đó anh ta lập tức cởi chiếc khoác mỏng của mình đắp lên vai Cố Minh Tịch rồi cầm ba lô cho cậu và bảo: “Sao lại mặc phong phanh thế? Sắp tháng mười rồi, sao con lại mặc như mùa hè thế này.”

Cố Minh Tịch nói: “Mặc quần lửng tiện làm việc ạ.”

“...” Nhìn mái tóc ngắn tũn của cậu, Cố Quốc Tường nói: “Sao lại cắt tóc?”

“Tiện gội đầu.” Cố Minh Tịch cười, “Con còn muốn cạo trọc nhưng mẹ không cho.”

“Mẹ con...” Cố Quốc Tường trầm ngâm một lát rồi hỏi: “Bây giờ thế nào?”

Cố Minh Tịch theo Cố Quốc Tường lên xe. Đầu tiên Cố Quốc Tường cho cậu uống hết nửa chai nước khoáng rồi bảo Cố Minh Tịch kể cho mình nghe bệnh tình và quá trình điều trị của Lý Hàm. Cố Minh Tịch ngồi ở ghế lái phụ, sau khi kể tường tận mọi việc, cậu quay sang nhìn thẳng vào mắt bố mình và nói: “Bố có thể cho con thêm chút tiền được không? Nhiều khả năng con không có đủ tiền điều trị cho mẹ.”

Hai tay Cố Quốc Tường nắm chặt vô lăng, trầm ngâm nhìn thẳng phía trước.

Anh ta lái xe đưa Cố Minh Tịch về khu nhà Tân Uyển. Sau khi dừng xe và đi vào trong khu nhà, họ gặp vài người hàng xóm và đồng nghiệp cũ.

“Minh Tịch! Ồ! Minh Tịch về rồi à!” Trước đây cô Khâu làm cùng bộ phận với Lý Hàm, bây giờ đã nghỉ hưu ở nhà trông cháu, rất ngạc nhiên khi nhìn thấy Cố Minh Tịch, lát sau chị ta hỏi vẻ thắc mắc: “Minh Tinh à, sao cháu gầy quá vậy? Lại còn đen hơn trước rất nhiều, có phải không quen sống ở miền Bắc không?”

Cố Minh Tịch dừng bước rồi khẽ gật đầu, “Vâng, cháu vẫn chưa quen ở đó lắm.”

Cô Khâu hỏi: “Mẹ cháu khỏe không?”

“Mẹ cháu vẫn khỏe ạ.”

“Cháu tranh thủ nghỉ lễ Quốc khánh về đây chơi à?”

Cố Minh Tịch nhìn bố đang đi bên cạnh rồi gật đầu: “Vâng ạ.”

“Cháu có em gái rồi đó.” Ánh mắt cô Khâu nhìn Cố Quốc Tường không thân thiện chút nào, chị cười nói: “Minh Tịch, cháu tốt nghiệp đại học xong thì phải nhanh chóng lấy vợ sinh con mới được. Có khi con cháu lại học cùng mẫu giáo với cô nó cũng nên.”

Cố Quốc Tường sa sầm mặt. Thế nhưng cô Khâu đã nghĩ hưu rồi nên cũng chẳng có gì phải e sợ anh ta, ngâm nga hát rồi bỏ đi.

Cố Minh Tịch thoáng ngại ngùng, Cố Quốc Tường ho khan một tiếng, châm một điếu thuốc lá và nói: “Đi nào, lên nhà thăm em gái con.”

Cố Minh Tịch đã từng được ở một năm trong ngôi nhà ở Khu Tân Uyên.

Sau khi Cố Quốc Tường mở cửa, Cố Minh Tịch nhận ra tất cả mọi thứ bên trong đều đã bị thay đổi.

Trước đây rất nhiều vật trang trí, đồ đạc trong nhà đều do chính tay Lý Hàm chọn mua. Còn bây giờ mấy thứ đó đã hoàn toàn biến mất. Bộ sofa vải bạt màu nhạt tao nhã trong phòng khách đã bị đổi thành kiểu sofa mang phong cách cung đình sang trọng, trên nền nhà trải thảm lông. Bộ bàn ăn hình tròn bằng gỗ thối trước đây đã bị thay thế bằng bộ bàn ăn Tây hình chữ nhật màu trắng, một góc ở nhà bếp còn thiết kế thành quầy bar.

Cố Minh Tịch chưa bao giờ gặp người phụ nữ đó. Nghe thấy tiếng mở cửa, chị ta đi ra với bộ váy ngủ trên người, mái tóc dài xõa sau đầu, gương mặt trẻ trung chưa trang điểm. Chị ta vừa ngáp vừa nói: “Mới sáng sớm anh đã đi đâu thế hả?”

Sau khi nhìn thấy Cố Minh Tịch, mặt chị ta biến sắc, tầm mắt đảo qua hai tay áo trống không của cậu rồi cười lớn: “Ồ, đây là Minh Tịch phải không?”

Sau đó chị ta gọi vào căn phòng nằm ở phía Bắc đó: “Chị Hâu, bé Tiểu Nguyệt ra đây đi, anh trai đến thăm nó này!”

Giờ đây Cố Minh Tịch mới nhận ra sự sắp xếp các căn phòng đã thay đổi. Căn phòng nhỏ hướng nam bên cạnh phòng ngủ chính được trang hoàng thành phòng trẻ em với một chiếc giường nhỏ màu hồng, bốn xung quanh chất đầy đồ chơi và vô số sữa bột cùng tã giấy.

Căn phòng trước đây của Cố Minh Tịch bây giờ là phòng dành cho bảo mẫu. Một người bảo mẫu tầm ngoài bốn mươi bế đứa trẻ đi từ phòng trẻ em ra. Đây là lần đầu tiên Cố Minh Tịch nhìn thấy Cố Tử Nguyệt, cô bé mới hơn chín tháng tuổi với mái tóc rậm, mũm mĩm chắc chắn, trông rất đáng yêu. Các nét trên gương mặt em bé rất giống Cố Quốc Tường, thảo nào bố cậu yêu đứa trẻ này như vậy.

Cố Quốc Tường giới thiệu với Cố Minh Tịch: “Đây là cô Phương Hiếu – vợ bố. Con có thể gọi cô ấy là cô Phương.”

Cố Minh Tịch thực sự không thể thốt thành lời. Người phụ nữ đó nhìn qua rất trẻ, môi cậu còn đang giật giật thì Phương Hiếu đã lên tiếng trước: “Đừng gọi tôi là cô, già đau già đốn, cậu có thể gọi tôi là Linda.”

Cố Minh Tịch im lặng trong chốc lát rồi ngồi xuống bên bàn ăn, dùng hai chân mở chiếc ba lô căng phồng của mình. Cậu dùng ngón chân kẹp một con cừu nhồi bông ra, đặt lên bàn rồi nói: “Lần đầu tiên đến thăm Tiểu Nguyệt, con mua cho em một món quà nhỏ. Em tuổi cừu (là tuổi Dê (Mùi) ở VN) nên con chọn hình con cừu.”

Mặt Phương Hiếu lập tức biến sắc, chị ta cười khẩy rồi nói: “Cảm ơn cậu, Minh Tịch. Nhưng người nhà tôi không mê tìn, chẳng bao giờ tin vào

cáidịnh kiến là phụ nữ tuổi cừu số khổ, Tiểu Nguyệt rất khỏe mạnh, bố nó và tôi đều yêu nó, sau này chắc chắn nó sẽ có cuộc sống bình an, suôn sẻ.”

Cố Minh Tịch chờ người, khẽ nói: “Cháu không có ý đó.”

Phương Huệ đứng dậy bế Cố Tiểu Nguyệt, chị ta nhìn gương mặt bé bỏng của Tử Nguyệt rồi lại nhìn Cố Minh Tịch, sau đó chau mày nói với Cố Minh Tịch: “Bố cậu cứ bảo Tiểu Nguyệt rất giống cậu, tôi thì chẳng thấy giống chút nào. Chị Hầu thấy có đúng không?”

Chị Hầu vội nói: “Vâng, tiểu Nguyệt trắng trẻo hơn.”

Cố Quốc Tường im lặng từ đầu đến cuối. Máy người ngồi xuống ghế sofa, chị Hầu đỡ Tử Nguyệt đi lẫm chẫm trên thảm, cô bé đã đi tương đối nhanh, thoắt cái đã đi tới bên chân Cố Minh Tịch. Cô bé ngồi dưới đất, ngược lên nhìn Cố Minh Tịch rồi há miệng cười khanh khách, sau đó thì vươn tay ra nghịch ngón chân cậu. Cố Minh Tịch vừa co chân lại thì Tử Nguyệt đã bị Phương Huệ bế lên.

“Con bé ngọc này, chân anh bẩn lắm!” Chị ta đặt Cố Tử Nguyệt lên đùi mình rồi quay sang nói với Cố Minh Tịch bên cạnh: “Minh Tịch, lần này cậu định ở đây mấy ngày?”

Cố Minh Tịch nói: “Cháu về luôn tối nay ạ.”

“Ồ, nếu không tôi còn phải nghĩ xem nên sắp xếp chỗ ngủ cho cậu như thế nào.” Phương Huệ cười: “Cậu lớn thế rồi ở lại đây cũng không tiện. Đúng rồi, sức khỏe mẹ cậu bây giờ thế nào?”

Cố Minh Tịch kể lại một cách ngắn gọn, Phương Huệ lắc đầu thở dài: “Ung thư gan khổ lắm, có bỏ ra bao nhiêu tiền cũng vô dụng.”

Chị ta vừa chơi với Cố Tử Nguyệt trong lòng mình vừa nói: “Nuôi trẻ con càng ngày càng vui, nuôi người già càng ngày càng chán. Nuôi Tiểu

Nguyệt nhà chúng tôi cũng tốn kém lắm nhưng bỏ tiền ra cũng thấy xứng đáng. Minh Tịch, tôi tính cho cậu nghe nhé, mỗi tháng tiền sữa bột là 1800, bỉm chắc khoảng 700, quần áo 500, đồ ăn dặm, ăn vặt, hoa quả, đồ chơi chắc cũng phải đến 1000, lương của chị Hàu 3000, nếu đi học mẫu giáo cũng phải 200 một tháng. Đến khi con bé lớn thêm chút nữa chúng tôi còn phải cho nó đi học đàn piano, học vẽ, cái nào cũng tốn tiền! Chức vụ của bố cậu là kỹ sư trưởng, nghe thì oai nhưng thực ra cũng chỉ có ngần ấy tiền lương, hơn nữa mười ba năm nữa bố cậu về hưu, trong vòng mười ba năm đó nhất định phải tích cóp đủ tiền đến khi Tiểu Nguyệt học xong đại học đúng không? Haiz... Minh Tịch, tôi cũng rất lo cho bệnh tình của mẹ cậu nhưng thực sự... lực bất tòng tâm. Vậy đi, lát nữa tôi cho cậu 60 triệu, cậu không cần phải trả, cậu cầm về mua cho mẹ cậu vài món bổ dưỡng.”

Chị ta đã nói đến thế, Cố Minh Tịch cũng không tiện nói gì nữa. Cậu chỉ biết im lặng nhìn chăm chăm bố mình, Cố Quốc Tường thì chột dạ nhắm mắt lại.

Phương Huệ đã vào phòng thay đồ và trang điểm, khi trở ra đã biến thành một bà mẹ nóng bỏng hiện đại. Chị ta đưa 60 triệu cho Cố Minh Tịch thật. Sau đó chị ta đẩy xe trẻ em, gọi chị Hàu bảo ra ngoài phơi nắng. Cố Quốc Tường nói: “Hôm nay Minh Tịch tới ăn cơm, bảo chị Hàu ở lại nấu nướng.”

Phương Huệ liền đáp trả: “Ngày nào Tiểu Nguyệt cũng phải ra công viên phơi nắng.”

Cố Quốc Tường: “Em tự cho nó đi được rồi.”

“Đến công viên nó đòi bế!”

“Em không biết bế à?”

“Em không bế nổi, mọi khi toàn chị Hàu bế!”

“Vậy cơm trưa thì sao?”

“Tự anh nấu đi, hoặc là gọi đồ bên ngoài về ăn.” Nói xong Phương Huệ đã ra khỏi cửa cùng chị Hâu.

Cố Minh Tịch nói: “Bố, con không ăn cơm đâu ạ, chiều nay con còn việc phải làm. Bố có thể đi cùng con vào trung tâm được không?”

“Chiều nay à?” Cố Quốc Tường lắc đầu: “Bố xin lỗi. Minh Tịch, chiều nay bố phải đi họp, cuộc họp khá quan trọng.”

“...” Cố Minh Tịch ngẫm nghĩ rồi nói: “Vậy con tự đi cũng được.”

Cậu dừng lại một chút rồi nói: “Bố ơi, không còn sớm nữa, con đi đây ạ.”

Cố Quốc Tường nhìn cậu thoáng qua rồi bảo: “Ừ, để bố tiễn con.”

Anh ta lái xe đưa Cố Minh Tịch tới một ngân hàng rồi bảo cậu đưa thẻ ngân hàng của Lý Hàm cho mình. Anh ta vào quầy giao dịch chuyển 150 triệu đồng vào thẻ.

Khi trở lại xe ô tô, anh ta trả thẻ lại cho Cố Minh Tịch: “Bố chuyển cho con trước 150 triệu, nếu mẹ con thực sự còn cần tiền nữa, con gọi điện thông báo, bố sẽ chuyển thêm.”

Cố Minh Tịch gật đầu: “Con cảm ơn bố!”

“Phương Huệ nói không dễ nghe nhưng có những việc cũng là thực tế.” Cố Quốc Tường đẩy chiếc kính trên mũi, “Nuôi trẻ con tốn kém lắm. Ăn, mặc, dùng... không cái gì được qua loa, mỗi tháng cơ bản mất khoảng 30 triệu. Phương Huệ lại không đi làm. Năm qua bố đưa mẹ con một tỷ chín trăm năm mươi triệu nên tiền tiết kiệm cũng không còn nhiều.”

Cố Minh Tịch lại gật đầu nói: “Con biết ạ.”

“Con đi chuyển tàu mấy giờ về?”

“Bảy giờ tối nay ạ.”

“Tối nay bố họp xong sẽ đi ăn tối với con bên ngoài rồi đưa con tới nhà ga.”

Cố Minh Tịch ngẫm nghĩ rồi lắc đầu: “Thôi ạ, con tự đi được.”

Cố Quốc Tường lái xe chở Cố Minh Tịch vào trung tâm thành phố rồi đi về. Cố Minh Tịch đeo ba lô đứng bên đường, sau một hồi suy nghĩ, cậu tới vỉa hè gọi điện thoại cho Bàn Thủy Sinh.

Bàn Thủy Sinh vội vàng đi từ công ty tới. Vừa nhìn thấy Cố Minh Tịch, anh liền ôm chầm lấy cậu: “Thằng nhóc hư đốn này! Sao lại phơi nắng đen thui thế?”

Hai người giải quyết bữa trưa ở một cửa hàng cơm bình dân vỉa hè. Buổi chiều Bàn Thủy Sinh và Cố Minh Tịch đi làm thủ tục lĩnh tiền bảo hiểm cho Lý Hàm. Vì Cố Minh Tịch chuẩn bị mọi giấy tờ đầy đủ nên quá trình tiến hành tương đối thuận lợi.

Làm xong việc Bàn Thủy Sinh mời Cố Minh Tịch về nhà mình ăn tối. Cố Minh Tịch do dự một lát rồi cũng đồng ý.

Cậu lại trở về khu tập thể Kim khí. So sánh với Khu Tân Uyển xa hoa lạ lẫm kia, khu tập thể mới là nơi Cố Minh Tịch nhung nhớ.

Cậu nhìn vào lán để xe, nơi xe của cậu và Bàn Sánh vẫn còn nằm nguyên ở đó. Hai chiếc xe được khóa cạnh nhau, đã phủ bụi dày.

Ông Tăng ở phòng bảo vệ đang uống rượu ngoài cửa, mái tóc ông lão đã bạc phơ. Vừa nhìn thấy Cố Minh Tịch, ông lão mở to cái miệng chẳng

còn chiếc răng nào của mình, cười nói: “Minh Tịch về rồi! Con mập nhà cháu đang ở Thượng Hải đó!”

Kim Ái Hoa vẫn chưa đi làm về, Bàn Thủy Sinh kéo Cố Minh Tịch vào bàn uống nước nói chuyện. Anh hỏi đến bệnh tình của Lý Hàm, Cố Minh Tịch liền kể lại vắn tắt. Bàn Thủy Sinh hỏi Cố Minh Tịch số tài khoản của Lý Hàm và bảo hai ngày nữa sẽ chuyển vào đó 60 triệu, dặn Cố Minh Tịch không được nói với Kim Ái Hoa.

Cố Minh Tịch vội từ chối nhưng Bàn Thủy Sinh ấn vai cậu, nói: “Trước đây cháu chăm sóc cho Sảnh Sảnh nhà chú tận tình như thế mà chú vẫn chưa có dịp cảm ơn cháu. Mười năm trước chú nào ngờ con bé Sảnh Sảnh gốc nghề lại có thể thi đỗ đại học trọng điểm, lại còn học ngành hot nữa chứ.”

Cố Minh Tịch cúi gằm mặt: “Chú, phải nói là Bàn Sảnh luôn chăm sóc cho cháu mới đúng.”

Bàn Thủy Sinh châm một điếu thuốc và hỏi: “Lần này về cháu có nói với Sảnh Sảnh chưa? Có cần chú gọi điện báo cho nó không? Có phải kỳ nghỉ hè này cháu hoàn toàn không liên lạc với nó không, cả đợt hè mặt mũi nó cứ bí xị, luôn miệng nói với chú là sẽ không chơi với cháu nữa.”

Cố Minh Tịch bật cười, đáp: “Đúng là đã mấy tháng cháu không liên lạc với em ấy rồi. Lần này về cháu không mang điện thoại theo.”

“Minh Tịch...” Thấy Cố Minh Tịch như vậy, lòng Bàn Thủy Sinh buồn rười rượi. Anh đã chứng kiến cậu bé này trưởng thành từng ngày. Xưa nay anh luôn cho rằng Cố Minh Tịch không mấy khổ sở, có lẽ là vì hoàn cảnh gia đình nhà cậu sung túc, không cần lo chuyện cơm áo mà lại học giỏi. Nhưng giờ đây thấy cái đầu lúc nào cũng cúi gằm cùng đôi mắt không một tia sáng của cậu, và cả ống tay áo trống không dưới đôi vai gầy yếu

kia, anh thực sự cảm nhận được một sự bất lực, bất lực đến tận cùng từ cậu thanh niên này.

Bàng Thủy Sinh hỏi kế hoạch sắp tới của Cố Minh Tịch. Cậu chỉ nói là bắt chuyến tàu tối nay quay về tỉnh Z, Bàng Thủy Sinh vỗ vai cậu, hứa lát nữa sẽ đưa cậu tới nhà ga.

Trong lúc Bàng Thủy Sinh nấu cơm thì Cố Minh Tịch vào phòng của Bàng Sảnh. Phòng cô đã hơi thay đổi so với lúc trước, những cuốn bộ đề thi vào đại học đã không còn xuất hiện trên giá sách mà thay bằng một vài cuốn sách về kinh tế, và cả một số cuốn tiểu thuyết bán chạy.

Mặc dù cô không có nhà nhưng bàn học của Bàng Sảnh vẫn được Kim Ái Hoa dọn dẹp sạch sẽ, trên mặt bàn có bày một chiếc khung ảnh, bên trong là ảnh chụp nghệ thuật của Bàng Sảnh.

Trên đường còn treo một bức ảnh khổ rộng. Trong ảnh Bàng Sảnh có mái tóc dài ngang vai màu nâu, mặc chiếc váy liền ngang ngực màu xanh lam, chân đi giày cao gót. Cô trang điểm rất đẹp, ôm một đóa hồng trắng đứng dưới bầu trời mùa hè.

Nắng vàng ươm chuyển động trên vai Bàng Sảnh. Vì bức ảnh đã qua photoshop nên da cô trông hết sức trắng trẻo mịn màng, nụ cười trên môi tươi sáng ngọt ngào. Cố Minh Tịch đứng giữa phòng Bàng Sảnh, ngẩng đầu nhìn cô gái trên tường, đó là Bàng Bàng của cậu. Giờ đây cô đã mười chín tuổi, lanh lợi và xinh đẹp đến thế. Cậu tưởng tượng cô đi học trên con đường rợp bóng cây, ôm sách vở vào ngực, miệng lầm nhảm tiếng Anh, thỉnh thoảng ngẩng lên với nụ cười bình thản và mãn nguyện.

Cô sống rất tốt ở thành phố phồn hoa đó, còn cuộc sống của cậu gần như đã đi ngược chiều với cô.

Năm rưỡi chiều, Bàng Thủy Sinh đưa Cố Minh Tịch tới nhà ga.

Lúc đi xuống sân khu tập thể, anh quay lại chỉ vào khu nhà bốn tầng và nói: “Có lẽ nơi này sắp bị phá dỡ rồi.”

Cố Minh Tịch sửng sốt hỏi: “Tại sao ạ?”

“Người ta sẽ xây dựng một trung tâm thương mại quy mô lớn ở gần đây, kìa, chính là chỗ đó.” Bàn Thủy Sinh chỉ vào công trường xây dựng cách đó không xa, chính là khu vực công ty kim khí trước đây, “Giá nhà ở đó tăng vùn vụt đến chóng mặt. Miếng đất đó là của công ty kim khí, hình như được một công ty khai thác bất động sản nhắm trúng, đang tiến hành đàm phán thì phải. Với bọn chú thì phá đi cũng được, nhà đã ở hơn hai mươi năm rồi, đến lúc đó sẽ mạnh dạn mua một căn nhà rộng rãi để ở.”

Cố Minh Tịch quay lại nhìn khu tập thể kim khí trong ánh chiều tà giờ phút mặt trời sắp lặn, căn nhà nhỏ trong khu nhà sáu tầng vẫn lặng lẽ đứng sừng sững ở đó. Và cả bồn hoa kia, lán xe đạp kia, phòng bảo vệ kia... nhà số 501 và 502 sắp không còn nữa, có phải điều đó cũng có nghĩa là cậu và Bàn Sánh thực sự bỏ lỡ nhau?

Sau khi đưa Cố Minh Tịch tới nhà ga, Bàn Thủy Sinh dặn dò vài câu rồi ra về. Cố Minh Tịch ngồi ở phòng chờ khoảng nửa tiếng, sau đó bỗng đứng trong lòng cậu hạ một quyết định.

Cậu tới quầy phục vụ nhờ người ta hủy vé đi về tỉnh Z của cậu rồi mua một tấm vé khác đi từ thành phố E tới Thượng Hải.

Chuyến tàu sẽ chuyển bánh sau mười lăm phút, Cố Minh Tịch đeo ba lô, ngậm vé trong miệng rồi chạy thục mạng vào trạm đỗ, cuối cùng cậu cũng kịp lên tàu trong vòng sáu mươi giây cuối cùng với mặt mũi đầy mồ hôi.

Mười giờ tối, Cố Minh Tịch mệt mỏi đứng dưới sân ký túc xá của Bàn Sánh. Cậu nhờ người quản lý gọi điện tới phòng của Bàn Sánh, kết quả là Bàn Sánh không có trong phòng.

Bạn cùng phòng của cô nói là cô đi xem thi đấu bóng rổ rồi.

Cố Minh Tịch tới rất vội nên cứ thở hển hển mãi. Cậu đứng bên tòa nhà ký túc xá, các nữ sinh qua lại đều chú ý tới cậu, trên mặt là vẻ kinh ngạc không thôi, sau đó thì xì xào bàn tán với nhau, thì thầm về cậu thanh niên không có hai tay.

Cố Minh Tịch đi tới sát tường, cậu đặt ba lô xuống đất rồi áp lưng vào tường nghỉ ngơi trong chốc lát. Trái tim cậu đập tương đối nhanh, mắt nhìn chăm chăm phía trước, cậu lặng lẽ đợi cô gái đó trở về.

Lần trước ra đi cậu thậm chí không có dịp gặp mặt cô. Lần này cậu muốn mình phải chính thức chào tạm biệt Bàn Sánh, mỉm cười nói với cô: Bàn Bàn, tạm biệt em!

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Không Gặp Không Về

Khi đi từ sân thi đấu bóng rổ ra, Thịnh Phong đã ra hiệu bằng ánh mắt cho Dương Lộ, Dương Lộ hiểu ngay bèn rủ một cậu bạn đi ăn khuya rồi chạy đi nhanh như chớp.

Thoắt cái bốn người đi cùng nhau đã chỉ còn lại hai người, Bàn Sảnh chú tâm đi đường còn Thịnh Phong khoanh tay đi cạnh cô và nói: “Trận đấu vừa rồi hấp dẫn ghê!”

“Ồ? Vậy à?” Bàn Sảnh thật thà nói, “Thực ra tớ không hiểu quy tắc thi đấu bóng rổ, chỉ đi cho đủ danh số thôi.”

“Vậy còn bóng đá?”

“Cũng không thích lắm, xem không hiểu.” Bàn Sảnh cười, “Tớ thích đánh bóng bàn.”

“Tớ biết, tớ đã xem cậu đánh bóng bàn rồi. Cậu chơi cừ lắm!” Thịnh Phong giơ cao tay xem đồng hồ, “Còn một lúc nữa mới đóng cửa, hay là đi uống trà sữa đi? Tớ mời.”

Bàn Sảnh vội lắc đầu: “Thôi, bài tập sáng mai phải nộp tớ vẫn chưa làm xong.”

“À.” Thịnh Phong nhovn miệng cười, “Vậy tớ tiễn cậu đến sân ký túc xá.”

Hai ngày nữa là bắt đầu kỳ nghỉ dài nhân dịp Quốc khánh. Đi tới sân ký túc xá chỗ Bàn Sảnh ở, Thịnh Phong hỏi cô: “Được nghỉ cậu có về nhà không?”

“Có.”

“Đã mua vé chưa?”

“Chưa, tớ định mai đến nhà ga mua luôn. Tàu về thành phố E thường không bị cháy vé.”

Thịnh Phong nói: “Tớ cũng chưa mua. Hay là tối mai bọn mình cùng đi nhé?”

Bàn Sảnh nhìn cậu một lúc rồi đáp: “Ok, tới lúc đó liên lạc sau nhé.”

Lúc này đã khá muộn nên không còn nhiều người ở dưới sân ký túc xá nữa, ánh sáng chỉ le lói đủ chiếu sáng. Vài cô gái ôm sách vở đi từ phòng tự học, thư viện trở về, còn mấy cặp đôi thì quyến luyến ôm ấp anh em em, không nỡ rời xa.

Thịnh Phong nhìn mấy cặp đôi đầy lưu luyến đó mà đỏ mặt. Cậu đứng trước mặt Bàn Sảnh rồi hỏi: “Cậu có dự định gì trong kỳ nghỉ Quốc khánh chưa? Nếu chưa thì chúng ta có thể hẹn nhau đi chơi, xung quanh thành phố E có mấy chỗ ngắm cảnh hay lắm.”

“...” Bàn Sảnh gãi đầu, “Không cần đâu, chỉ có vài ngày nghỉ nên tớ muốn ở nhà với bố mẹ, còn đi thăm ông bà nội ngoại nữa.”

“Chẳng phải mới ở nhà với bố mẹ suốt hai tháng hè sao?”

Bàn Sảnh không biết phải đáp trả thế nào. Thịnh Phong đã theo đuổi cô cả năm trời, tay trong Dương Lộ và tay ngoài Ưông Tùng đều nói với Thịnh Phong là trong lòng Bàn Sảnh tồn tại một người con trai nhưng

Thịnh Phong lại hoàn toàn không hề cảm nhận được sự tồn tại của người đó.

Nhất là trong nửa năm trở lại đây, ngay cả Dương Lộ cũng nói đã lâu lắm rồi không thấy Bàn Sánh chui trong chăn gọi điện thoại, bình thường cũng chẳng thấy cô nhắn tin hay chat QQ, càng không chat webcam bao giờ. Tóm lại là chẳng có vẻ gì của một cô gái đã có bạn trai.

Dương Lộ từng hỏi Bàn Sánh là chẳng phải cậu từng nói nghỉ hè sẽ đi thăm bạn trai ở một thành phố khác sao, tại sao cuối cùng lại không đi? Lúc đó gương mặt Bàn Sánh lập tức sa sầm lại.

Thịnh Phong cho rằng Bàn Sánh và chàng trai đó một là sắp chia tay, hai là đã chia tay. Dù sao đi nữa thì thời điểm này cũng là cơ hội tốt nhất của cậu ta.

Gió thổi se lạnh, Thịnh Phong kéo chiếc mũ liền áo của Bàn Sánh rồi chụp nó lên đầu cô một cách nghịch ngợm, viền mũ che khuất đôi mắt Bàn Sánh. Cô kêu lên: “Cậu làm gì đó!”

“Cẩn thận kéo bị cảm!” Thịnh Phong cười khúc khích nói rồi vỗ đầu cô: “Cua này, đến bao giờ cậu mới cởi bỏ vỏ ngoài trước mặt tớ?”

“Cậu đã thấy con cua nào không có vỏ chưa?” Bàn Sánh kéo mũ xuống rồi lườm Thịnh Phong, còn lùi lại phía sau mấy bước. Đúng lúc này hai cô gái trở về từ phòng tự học đi qua bên người Bàn Sánh, một cô nói: “Này, có phải chàng trai kia không có tay không?”

Như có một tia chớp đánh trúng vào đầu Bàn Sánh, sấm sét nổ đùng đùng bên tai cô, trái tim cô cũng theo đó mà nhảy tưng bưng. Cô quay ngoắt đầu lại, vừa liếc mắt đã nhìn thấy người đứng cạnh bức tường.

Ánh đèn cao áp nhạt nhòa chiếu lên người cậu, tạo thành một cái bóng đổ dài in hằn dưới sân phía trước.

Từ đầu tới giờ Cố Minh Tịch hoàn toàn không hề lẩn tránh, cậu vẫn đứng dựa vào bức tường đó, nhìn cô gái của mình cười cười nói nói đi cùng người con trai kia suốt đoạn đường. Chàng trai đó thoát nhìn có vẻ rất nhã nhặn, còn thân mật xoa đầu Bàn Sánh, ánh mắt sáng rực đủ để nói lên tấm lòng cậu ta dành cho cô.

Cố Minh Tịch không biết mình có nên cất tiếng gọi Bàn Sánh hay không nên quyết định không lên tiếng. Mãi đến khi Bàn Sánh quay lại, trợn mắt nhìn về phía cậu.

Cố Minh Tịch ngạc nhiên trước sự thay đổi của Bàn Sánh, cô nhuộm tóc, để kiểu tóc lệch một nhất hiện nay, gương mặt trang điểm nhẹ nhàng, mặc áo phông rộng thể thao màu tím và quần ống bó, đi đôi giày thấp cổ.

Cậu cứ tưởng Bàn Sánh trong tấm ảnh nghệ thuật xinh đẹp là do photoshop. Thế nhưng đến khi nhìn thấy cô ngoài đời, Cố Minh Tịch mới biết rằng Bàn Bàn của cậu đã thực sự lột xác trở thành một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều.

Lưng cậu rời khỏi bức tường và bắt đầu đi về phía trước. Cậu cố gắng nở nụ cười với cô và nói: “Hi, Bàn Bàn.”

Mắt Bàn Sánh đã đỏ hoe tự lúc nào, nghe thấy giọng nói của cậu, nước mắt trào ra khỏi khóe mi. Cô chạy vù về phía cậu. Sau đó trong ánh mắt rất đổi ngạc nhiên của cả nam lẫn nữ dưới sân ký túc, cô dang rộng hai tay, nhào vào người Cố Minh Tịch và ôm chặt lấy cậu.

“Cố Minh Tịch...”

Cô hành động rất mạnh mẽ, lúc nhào vào Cố Minh Tịch khiến cậu suýt nữa mất trọng tâm, cậu còn đang rục rịch thay đổi tư thế thì cô đã nức nở bật khóc trong lòng cậu. Cô khóc thật đau khổ và đầy ảm ức, cứ như thời gian và không gian chẳng hề tạo ra bất cứ khoảng cách nào giữa hai

người. Giữa họ cơ bản không có gì ngăn cản được, chỉ có nỗi nhớ khắc khoải mà thôi.

Cố Minh Tịch lặng lẽ đứng im tại chỗ, trái tim không khỏi rung động. Cậu có thể cảm nhận được tình cảm nồng nàn của Bằng Sánh, bản thân cậu nào có kém gì. Không kiềm chế được, Cố Minh Tịch cúi xuống, cọ mặt mình vào mái tóc cô. Bằng Sánh bất ngờ ngược lên nhìn cậu, mặt cô nước mắt nước mũi chan hòa, lớp makeup đã nhòe nhoẹt từ bao giờ. Bằng Sánh khịt khịt mũi, nói: “Chà... Cố Minh Tịch, anh hôi quá!”

Thoắt cái mặt Cố Minh Tịch đỏ bừng, cậu đi tàu hỏa suốt đêm nên tính ra đã hai ngày đêm không được tắm rửa, râu không cạo, đến cả mặt cũng chưa rửa được, mùi mồ hôi hốn tạt bám vào người. Cậu né người đi rồi nói nhỏ: “Em bỏ ra, người anh bẩn!”

“Em không muốn!” Bằng Sánh càng vùi mặt vào ngực cậu sâu hơn, tay thì siết chặt thêm, “Cố Minh Tịch, em nhớ anh chết đi được! Anh là đồ vô lương tâm! Em gửi biết bao nhiêu tin nhắn, gọi biết bao nhiêu cuộc điện thoại cho anh, anh biết không hả? Tại sao anh không bật máy? Anh tặng em điện thoại mà bản thân lại không mở máy là thế nào? Hu hu hu hu...”

Thịnh Phong đứng gần đó há hốc mồm nhìn Bằng Sánh. Cậu đã quen cô một năm, Bằng Sánh thực sự là một cô gái rất năng động và hướng ngoại, thế nhưng đây đúng là lần đầu tiên Thịnh Phong trông thấy vẻ mất kiểm soát đó của cô. Cô ôm chàng trai kia chặt như vậy, Thịnh Phong nhìn kỹ lại để khẳng định chắc chắn người đó thực sự không có tay. Cậu khó lòng thừa nhận cú đả kích bất thành tình hình này, không kiềm chế được mới cất tiếng gọi: “Cua.”

Bằng Sánh bấy giờ mới định thần lại, nhớ ra mình đang đứng dưới sân khu nhà ký túc xá. Cô nhìn bốn phía xung quanh bằng đôi mắt đã đỏ hoe của mình mới biết hóa ra mọi người đều đang dồn sự chú ý vào mình. Cô

lau nước mắt, nhìn Thịnh Phong đi về phía này mới chỉ vào Cố Minh Tịch và nói: “Đây là Cố Minh Tịch, là... là... là bạn tốt nhất của tớ!”

Cô lại chỉ vào Thịnh Phong và nói với Cố Minh Tịch: “Đây là Thịnh Phong, bạn cùng lớp của em!”

Ánh sáng long lanh trong mắt cô thật hiếm có, gương mặt sống động hơn bao giờ hết, ngay cả Thịnh Phong cũng cảm nhận được tâm trạng vui sướng đến tột độ của Bàn Sảnh lúc này. Cậu là người biết chừng mực nên hiểu rằng bây giờ không phải là lúc nói gì cả. Thấy hai người bạn cũ là Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch gặp nhau, cậu chỉ cười thân thiện rồi chào tạm biệt và ra về.

Cậu ta vừa đi, Bàn Sảnh quyết định không buông tay ra khỏi người Cố Minh Tịch nữa. Cô túm lấy gấu áo cậu, ngửa mặt lên nhìn cậu, đã hơn một năm Bàn Sảnh không được gặp Cố Minh Tịch, thậm chí còn chẳng được nhìn qua ảnh nên bây giờ được gặp, Bàn Sảnh cũng như Bàn Thủy Sinh và Cố Quốc Tường, hết sức kinh ngạc trước bộ dáng gầy gò đen đúa và lời thô luộm thuộm của Cố Minh Tịch.

“Anh đi đào than về à?!” Thậm chí Bàn Sảnh còn giơ tay sờ hai má cậu, ngón tay mơn trớn cái cằm râu ria lờm chờm của cậu, “Sao anh gầy đi nhiều vậy? Anh không ăn cơm à?! Lại còn đen thế? Sao lại cắt tóc? Xấu hoắc! Cố Minh Tịch sao anh lại ở đây? Anh được nghỉ lễ Quốc khánh nên về à? Anh về thành phố E chưa?”

Cô liên tục đặt ra các câu hỏi, ánh mắt gần như không rời khỏi gương mặt cậu rồi bật khóc: “Em còn tưởng là không được gặp anh nữa, thậm chí em còn thuyết phục bố đi đến tỉnh Z, đi đến trường B tìm anh.”

Cố Minh Tịch mỉm cười, “Em đừng khóc nữa. Anh vừa có việc phải về thành phố E, trên đường về tỉnh Z đi qua Thượng Hải nên đến thăm em.”

“Bao giờ anh phải về tỉnh Z?” Bàng Sánh nín khóc, mở to mắt hỏi.

“Ngày mai...”

Cô nói ngay chẳng cần suy nghĩ, “Trả lại vé tàu đi.”

“Hả?”

“Ở lại Thượng Hải mấy ngày đi mà, Cố Minh Tịch, em xin anh đấy, anh đừng đi vội như thế mà!” Bàng Sánh không ngừng lay gấu áo cậu: “Ngày kia được nghỉ rồi, em có thời gian, em sẽ không về nhà, sẽ ở lại Thượng Hải đi chơi với anh. Trường em có khu nhà nghỉ dành cho khách, nếu anh cảm thấy ở một mình không tiện em có thể ở cùng anh...”

“Bàng Bàng.” Cậu cắt ngang dòng suy nghĩ đã trôi đi tận đầu tận đuôi của cô, “Tối nay anh sẽ ngủ ở chỗ anh Cá Mập, vừa nãy anh đã liên lạc với anh ấy rồi!”

“Ngày mai anh đừng đi mà...” Giọng Bàng Sánh đã trở nên nghẹn ngào, hai tay níu chặt áo cậu, “Cố Minh Tịch, anh đừng đi, ở thêm hai ngày nữa, hai ngày nữa thôi.”

Cậu không thể giương mắt nhìn cô khóc như vậy, cuối cùng đành thỏa hiệp, “Được rồi được rồi, ngày mai anh không đi, em đừng khóc nữa!”

Bàng Sánh lập tức nín khóc và mỉm cười, nhìn cậu bằng ánh mắt sáng như sao.

Cô tiễn cậu ra cổng trường để bắt xe. Trên đường đi, tay cô vẫn níu lấy gấu áo sơmi của cậu.

“Tại sao em cứ níu áo anh mãi thế?” Cố Minh Tịch hỏi.

“Em thích thế!” Bàng Sánh dẫu môi, tiếp tục lay vạt áo, “Ai bảo anh cứ chơi trò mất tích mãi nên em không dám buông anh ra nữa. Em sợ vừa

buông tay là anh lại bay đi mất, nhanh như làn khói vậy.”

Cố Minh Tịch mím môi khẽ mím cười, Bàn Sảnh hỏi: “Cố Minh Tịch, mẹ anh đã khỏi ốm chưa?”

Vừa nhắc đến bệnh tình của mẹ, trái tim Cố Minh Tịch lại trở nên nặng trĩu. Nhưng vì không muốn làm cho Bàn Sảnh phải lo lắng nên chỉ đáp gọn lỏn: “Đỡ nhiều rồi.”

Thấy cậu không muốn nói cặn kẽ, Bàn Sảnh cũng không hỏi thêm nữa. Hai người đi tới cổng trường thì cô nói: “Cố Minh Tịch, tám rưỡi sáng mai chúng ta sẽ gặp nhau ở đây, được không?”

“Em muốn đi đâu à?” Cố Minh Tịch hỏi, “Em không phải đi học sao?”

“Sáng mai em không có tiết nên sẽ đưa anh tới mấy nơi.” Bàn Sảnh nói, “Anh phải hứa với em là tám rưỡi sẽ chờ em ở cổng trường, không gặp không về!”

Bị cô nhìn chăm chăm, Cố Minh Tịch cuối cùng cũng gật đầu: “Anh hứa.”

“Nếu anh không đến, em ra đường sẽ bị xe đâm!” Cô nghiêng răng nói.

“Bàng Bàng!” Cố Minh Tịch chau mày nhìn cô, “Đừng nói bậy!”

“Em chỉ muốn anh biết là anh phải đến!” Bàn Sảnh nắm chặt lấy gấu áo cậu, khẽ nói: “Cố Minh Tịch, anh phải đến đó!”

Cậu nhìn cô thật chăm chú, cuối cùng gật đầu đầy quả quyết: “Anh nhất định sẽ đến!”

Cố Minh Tịch bắt xe đi tới nhà của Cá Mập. Cá Mập mở một quán nướng ở khu Phố Đông, kinh doanh tương đối thuận lợi, anh ta đã có bạn gái và hai người đang sống thử.

Trước nay Cố Minh Tịch vẫn giữ liên lạc với Cá Mập. Tối nay sau một thời gian dài không gặp mặt, hai người uống với nhau hơn mười chai bia, cuối cùng ngủ gục ngay xuống nền nhà.

Sáu giờ sáng, sàn nhà quá lạnh khiến Cố Minh Tịch phải mở mắt, cậu ngồi dậy thì thấy ngứa đầu kinh khủng, cúi xuống ngửi cơ thể hôi rình của mình mới nhớ ra là đã lâu không tắm rửa.

Tự cậu cũng bật cười vì cái sự lười thôi nhếch nhác chưa từng có của mình. Nhìn Cá Mập bên cạnh ngủ say như chết, ngáy to như sấm, Cố Minh Tịch đứng dậy dùng ngón chân kẹp quần áo ra khỏi ba lô, sau đó để chúng lên vai và dùng miệng ngậm cây “không cần giúp đỡ” đi vào nhà vệ sinh.

Cậu trai trẻ hiện lên trong gương với đôi mắt phù thũng, tóc bết dầu, râu xanh rờn trên cằm, chiếc áo sơmi trắng sau vài ngày đêm không giặt giũ đã nhăn nhúm chẳng khác gì miếng dưa muối lâu ngày.

Cố Minh Tịch hít thật sâu trước gương rồi ngồi xuống bồn cầu, khom lưng dùng ngón chân cởi áo. Cậu cúi xuống đánh răng, rửa mặt, cạo râu bằng chân ở bồn rửa tay rồi tắm gội sạch sẽ dưới vòi hoa sen. Cuối cùng cậu thay một bộ quần áo sạch, chiếc áo sơmi ngắn tay màu xanh da trời và quần dài màu vàng nhạt. Sau đó cậu soi gương lại lần nữa, cuối cùng cũng có cảm giác sáng khoái dễ chịu.

Cô bạn gái tên Tiêu Lạc của Cá Mập đã gọi người yêu thức giấc và đang làm bữa sáng cho hai người đàn ông trong bếp. Cá Mập cởi trần, mặc quần đùi đi vào cửa nhà vệ sinh, vừa nhìn thấy Cố Minh Tịch liền vui ra mặt: “Ồ, lại đẹp trai rồi!”

Anh bôi chút gel lên tóc Cố Minh Tịch rồi nói: “Hôm nay hẹn hò với Cua nhỏ hả?”

“...” Cố Minh Tịch đỏ mặt, Cá Mập xoa cho gel phủ đều lên tóc cậu rồi chỉnh lại chiếc áo sơmi cho thẳng thớm rồi nói: “Nhóc, tạm thời hôm

nay đừng nghĩ đến bệnh của mẹ, đã lâu không được gặp Cua nhỏ, hãy vui vẻ đi chơi với con bé một hôm, phải vui vẻ, biết chưa?”

Anh vỗ vai Cố Minh Tịch thật mạnh rồi dúm mấy tờ tiền một trăm vào túi quần cậu và nói: “Cậu tới Thượng Hải đáng lẽ anh là chủ nhà phải đưa cậu đi chơi nhưng lại không thể làm phiền cậu hẹn hò với Cua nhỏ nên hôm nay hai đứa đi chơi thế nào cứ để anh trả tiền, không cần phải tiết kiệm, Cua thích ăn gì chơi gì cậu cứ đi cùng nó.”

Cố Minh Tịch thoáng sửng sốt nhưng không từ chối, cậu nói: “Em cảm ơn anh Cá Mập!”

Thấy gần đến giờ hẹn, Cá Mập lái xe đưa Cố Minh Tịch tới cổng chính Đại học tài chính kinh tế Thượng Hải trên đường Quốc Định.

Tám giờ hai mươi phút sáng mà xe cộ đã chật ních trước cổng trường Đại học này, người đi đường trông ai nấy cũng hối hả. Bàn Sánh đi ra khỏi cổng trường rồi dáo dác nhìn bốn phía với vẻ bất an. Bất ngờ cô nghe thấy giọng nói quen thuộc đó.

“Bàng Bàng.”

Vừa quay lại Bàn Sánh đã thấy gương mặt tươi cười của cậu.

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Rất Đỗi Dè Dặt

Bàng Sánh hân hoan chạy về phía Cố Minh Tịch, cô buộc tóc đuôi ngựa, thần thái gương mặt rất hào sảng, mặc áo phông màu hồng kiểu dáng đơn giản cùng quần jean dài và giày thể thao màu trắng. Chiếc xách nhỏ được cô đeo chéo bên người, xòe hai tay cho Cố Minh Tịch xem: “Anh nhìn này, em không cầm điện thoại di động nên sẽ không một ai có thể quấy rầy chúng ta ngày hôm nay.”

Cố Minh Tịch nói: “Chiều nay em có tiết học kia mà?”

“Em là sinh viên ngoan, ít khi cúp học nên thỉnh thoảng cúp một buổi cũng được mà.” Cô thè lưỡi cười khúc khích, “Em đã nhờ Dương Lộ xin nghỉ giúp rồi, không sao đâu.”

Thấy nét mặt Cố Minh Tịch có vẻ khác lạ, Bàng Sánh nói: “Anh đừng như vậy mà, em biết là anh chưa bao giờ trốn học nhưng anh cũng nên biết sinh viên thỉnh thoảng trốn một hai tiết là chuyện bình thường chứ.”

Cố Minh Tịch nhoen miệng cười rồi nói: “Ừ, anh hiểu.”

Cậu không cho Cố Quốc Tường hay Bàng Thủy Sinh chuyện mình đã xin tạm nghỉ học nên bây giờ cũng không có ý định nói với Bàng Sánh chuyện này. Người duy nhất cậu tâm sự là Cá Mập và anh cũng tỏ ra đồng tình với quyết định đó.

Giờ đây Cố Minh Tịch có chút mơ hồ với tương lai của chính mình nhưng hơn thế là cậu không rảnh để bận tâm đến nó. Cậu lo cho bệnh tình của mẹ mình hơn, trước mắt đây là việc quan trọng nhất. Bác sĩ nói Lý

Hàm vẫn còn khả năng cứu chữa được, chỉ cần còn một tia hy vọng Cố Minh Tịch cũng nhất định không bỏ qua.

Cậu hỏi Bàn Sảnh: “Bàn Bàn, em muốn đi chơi ở đâu?”

Bàn Sảnh bĩu môi nói: “Sao em cứ có cảm giác anh mới là chủ nhà thế nhỉ, rõ ràng bây giờ đang đứng trên địa bàn của em mà! Đáng lẽ em phải hỏi anh câu đó mới đúng, Cố Minh Tịch, anh muốn đi chơi ở đâu?”

Cậu không khỏi mỉm cười và nói: “Hầu như anh đã đi hết những thắng cảnh ở Thượng Hải rồi.”

Bàn Sảnh nói: “Nhưng vẫn còn nhiều nơi em chưa được tới lắm, ví dụ như Minh Châu Phương Đông chẳng hạn.”

Cố Minh Tịch lấy làm ngạc nhiên: “Em đã ở Thượng Hải cả năm trời rồi mà vẫn chưa đến tháp truyền hình Minh Châu phương Đông sao?”

“Em muốn đi cùng anh mà.” Bàn Sảnh khẽ nói, “Lần hai bọn mình đi Thượng Hải hồi học cấp hai, anh đã nói là sẽ đưa tới tới tháp truyền hình Minh Châu Phương Đông nhưng sau đó lại không có thời gian đi. Sau khi em đến Thượng Hải, mặc dù các bạn trong lớp có rủ đi tới đó nhưng em không đi.”

“...” Nhìn gương mặt như trẻ thơ của cô, Cố Minh Tịch nói: “Vậy bây giờ chúng ta đi đến tháp truyền hình nhé.”

Nhiều năm trước khi cùng Bàn Sảnh tới Thượng Hải xem triển lãm truyện tranh, Cố Minh Tịch đã mua trước ở nhà một tấm bản đồ Thượng Hải rồi nghiên cứu thật kỹ những con đường mà hai người sẽ đi. Còn bây giờ cậu không cần thiết phải lo lắng chuyện đó nữa, Bàn Sảnh giờ đây đã rất thông thuộc đường phố Thượng Hải, cô dẫn cậu đi mấy chặng xe bus rồi xuống ở tuyến đường sắt số 3, trạm Giang Loan gần nhất.

Trên đường đi, Bàn Sảnh riu rít kể chuyện cho Cố Minh Tịch nghe, còn thể hiện mấy câu bằng giọng địa phương trước mặt cậu: “AlaShanghaining” (nghĩa là Tôi là người Thượng Hải), “Wutongnongyidaoqibaixiang” (Chúng ta cùng dạo chơi trên đường), “Jinzhaotianqijiaoguanhao” (Thời tiết sáng nay đẹp thật), “Nongxiangnanenga” (Anh muốn đi đâu nào?)... Thấy Cố Minh Tịch dờ khóc dở cười, Bàn Sảnh cũng che miệng cười không dứt.

“Dương Lộ dạy em đấy, cô ấy nói nếu sau này em có ý định ở lại Thượng Hải làm việc thì nên học một vài câu phương ngôn của Thượng Hải sẽ tốt hơn.”

Cố Minh Tịch hỏi: “Sau khi tốt nghiệp em không về thành phố E à?”

Bàn Sảnh cười nói: “Phải về chứ, bố mẹ không đồng ý cho em ở lại Thượng Hải. Nhưng em đã từng nghĩ là sẽ ở đây làm việc hai năm, chuyên ngành của em tương đối dễ tìm việc ở Bắc Kinh, Thượng Hải hay Quảng Châu. Nếu quay về thành phố E, em sợ là sẽ không dễ tìm được việc, nếu có kinh nghiệm hai năm làm việc ở Thượng Hải mà có về xin việc thì lương lậu cũng khá hơn.”

Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch chờ xe ở sân ga, tuyến số ba là đường sắt trên cao nên sân ga nằm ở tầng hai, qua cửa kính có thể nhìn thấy bầu trời xanh ngắt bên ngoài. Bàn Sảnh hướng mắt nhìn ra những đám mây trắng trên bầu trời phía ngoài cửa sổ và hỏi chàng trai ngồi cạnh: “Cố Minh Tịch, anh dự định làm việc gì sau khi tốt nghiệp đại học? Hay là anh thi nghiên cứu sinh? Nếu đi làm anh sẽ làm việc ở thành phố nào? Nếu học nghiên cứu sinh thì học luôn ở trường B hay đi nơi khác?”

Đây là những câu hỏi khiến Cố Minh Tịch khó lòng đưa ra đáp án, Bàn Sảnh hỏi rất kỹ càng mà đến trả lời qua loa cũng trở thành một niềm khó khăn với cậu, đành cúi đầu nói: “Có lẽ anh sẽ học nghiên cứu sinh, còn về học ở đâu thì bây giờ chưa thể nói được.”

“Em cũng muốn học nghiên cứu sinh nhưng một người chị em quen nói với em là nếu được thì tốt nhất nên ra ngoài làm việc hai năm trước đã, sau đó phải xem khi làm việc mình còn thiếu sót điều gì và phương hướng công việc mình muốn theo đuổi để lựa chọn chuyên ngành học nghiên cứu sinh, như thế sẽ có tác dụng hơn là vừa tốt nghiệp xong đã học nghiên cứu sinh luôn. Chị ấy cũng là người đi làm trước rồi mới quay lại học nghiên cứu sinh, bây giờ lại còn lên kế hoạch học tiến sĩ ở nước ngoài, đúng là giỏi thật!”

Cô nói miên man thật lâu mới nhận ra vẻ mặt mất tập trung của Cố Minh Tịch, cô khẽ hẩy người cậu một cái rồi đặt tay lên vai cậu và nói: “Anh làm gì vậy, thấy em nói chuyện chán quá à? Bình thường bọn bạn em nói chuyện cũng chỉ xoay quanh những chuyện này thôi, dù sao bây giờ cũng là năm thứ hai rồi, em...”

Cô tự nhiên đỏ mặt rồi khẽ nói: “Em cũng nghĩ không biết sau này anh sẽ sống ở thành phố nào, thực ra em rất muốn anh đến Thượng Hải học nghiên cứu sinh.”

Cố Minh Tịch cúi xuống nhìn cô một cái và không lên tiếng.

Người đi tàu chạy trên tuyến đường sắt trên cao không ít, Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch đứng ở một góc, toa xe hơi rung lắc, lưng Cố Minh Tịch áp sát vào vách toa xe, cô thì đứng trước mặt cậu, khẽ vòng tay ôm quanh eo cậu.

Nhìn họ chẳng có ai không nghĩ đây là một đôi yêu nhau, bởi trông họ thân mật đến thế, Bàn Sảnh vụng trộm ngả đầu vào lòng Cố Minh Tịch, cô nói bằng âm lượng chỉ đủ hai người nghe thấy: “Cố Minh Tịch, hôm nay anh không hôi, anh thơm lắm, người thích thật đấy!”

Cậu khẽ bật cười, cọ cằm vào tóc cô.

Họ vòng quanh tuyến đường sắt số hai rồi xuống xe ở Lục Gia Khẩu, Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch cùng trèo lên tháp truyền hình Minh châu phương đông.

Dưới bầu trời xanh và những đám mây trắng, khí thế của tháp truyền hình đồ sộ vẫn cực kỳ uy nghi, Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch cùng đi lên trên bằng thang máy. Đây là chuyến thang máy vận hành nhanh nhất mà Bàn Sảnh từng được đi, thang máy chạy vù vù lên trên, cô thì áp sát vào người Cố Minh Tịch, chỉ biết nhắm nghiền mắt vì sợ, còn kêu lên thành tiếng.

Thang máy chật ních người, Cố Minh Tịch trêu cô: “Em xem trẻ con còn dũng cảm hơn em kìa!”

Bàn Sảnh hậm hực quay đầu lại, hai đứa trẻ tầm bảy, tám tuổi đang tò mò nhìn cô.

Bàn Sảnh lặng lẽ véo thắt lưng Cố Minh Tịch một cái, sau đó hai người cùng bật cười.

Cố Minh Tịch đã được thăm quan tháp truyền hình cùng bố mẹ hồi học tiểu học, đến giờ đã hơn chục năm còn với Bàn Sảnh thì đây mới là lần đầu tiên, khi nhìn thấy hình tròn thứ hai, cô ghé sát vào tấm vách ngăn bằng kính nhìn xuống những chiếc xe chạy dưới đường xá chỉ nhỏ xíu như con kiến, người thăm quannói cười rôm rả, phấn khởi như trẻ thơ.

Những tòa nhà cao ốc xung quanh nối nhau san sát, trên con sông Hoàng Phố lặng lẽ xuôi dòng, thuyền bè dật dìu qua lại. Cố Minh Tịch đứng cạnh Bàn Sảnh, ngoài cửa sổ là phong cảnh phồn hoa của đất Thượng Hải nhưng trong lòng cậu lại chật hẹp đến nỗi chỉ có thể chứa đựng từng biểu cảm của một người duy nhất.

Chỉ vào tòa nhà cao tầng Kim Mậu bên cạnh, Bàn Sảnh nói với Cố Minh Tịch: “Sau này em muốn đi làm ở kia!”

Cố Minh Tịch: “Ồ...”

Cô lại chỉ vào mấy tòa nhà cao ốc gần đó: “Hoặc ở kia cũng được, ở kia cũng được! Ui tòa nhà kia xấu thế! Ai thiết kế mà xấu vậy nhỉ?!” Cô quay lại nhìn cậu với gương mặt rạng rỡ: “Cố Minh Tịch, Lục Gia Khẩu là trung tâm tài chính của Thượng Hải, Thượng Hải lại là trung tâm kinh tế của Trung Quốc, lý tưởng của em là sau này được làm việc ở đây để kiếm thật nhiều tiền, mua được một căn nhà lớn!”

Nói xong cô tự cười lớn: “Cố Minh Tịch, đến lúc đó em giàu có rồi, anh cứ việc nhờ vả em thoải mái đi!”

Cố Minh Tịch chớp mắt rồi hỏi: “Em còn nhớ lý tưởng của mình vào mười năm trước không?”

“Mười năm trước? Lúc đó em mới có chín tuổi.” Bàn Sánh sao có thể còn nhớ, bèn lắc đầu nói: “Không nhớ, em đã từng nói với anh à?”

“Ừ, lúc em đi mua đồ ăn vặt ở lề đường, em nói với anh là chỉ có năm hào nên không đủ tiền mua một xâu Lạp xưởng rán mà chỉ mua được một cái bánh bột thôi.” Cố Minh Tịch cẩn thận nhớ lại: “Sau đó em nói lý tưởng của em là sau này có rất nhiều, rất nhiều tiền để mua thật nhiều, thật nhiều Lạp xưởng rán, nếu không ăn hết, em sẽ mời anh ăn!”

Bàn Sánh mở mắt tròn xoe: “Hả...”

Cố Minh Tịch cười ngoác miệng đến mức bả vai cũng rung lên, cậu hỏi: “Bây giờ em còn muốn ăn Lạp xưởng rán không?”

Cô đánh cậu: “Anh thật đáng ghét!”

“Bàng Bàng.” Đột nhiên cậu cất giọng dịu dàng, “Cảm ơn em.”

Bàn Sánh bị giật mình: “Hả? Cảm ơn em vì điều gì?”

Cậu nói: “Cảm ơn vì dù là mười năm trước hay mười năm sau, khi nói ra lý tưởng của mình, em cũng không quên nhắc đến anh!”

Sau khi rời khỏi tháp truyền hình Minh Châu Phương Đông vẫn còn khá sớm nên Cố Minh Tịch và Bàn Sảnh vào dạo quanh một khu tham quan động vật dưới nước gần đó. Bàn Sảnh mua hai cái móc chìa khóa có hình con cua đáng yêu màu đỏ trông rất đẹp làm kỷ niệm.

Họ ăn cơm ở một cửa hàng nhỏ trong khu vực Lục Gia Khẩu, Cố Minh Tịch mót tiểu, Bàn Sảnh liền ung dung bình thản cùng cậu đi vào nhà vệ sinh và giúp cậu giải quyết vấn đề sinh lý.

Đây là lần thứ hai cô giúp Cố Minh Tịch đi tiểu, không hiểu sao nhưng lần này cô hoàn toàn không thấy xấu hổ hay ngại ngùng, cô cố gắng không nhìn xuống mà chỉ lần mò bằng hai tay. Tay cô không tránh khỏi đụng vào nơi đó của cậu, không có lớp vải vóc ngăn cách, cô đứng ngay gần cậu, dùng ngón tay nâng “chim nhỏ” của cậu lên, nghe tiếng nước chảy ra ào ào.

Bàn Sảnh cực kỳ bình tĩnh, cô ngược lên nhìn Cố Minh Tịch thì thấy gương mặt cậu cực kỳ phức tạp. Chạm vào ánh mắt cô, cậu khẽ quay mặt đi, mặt mũi đỏ bừng bừng, lúc đó cuối cùng Bàn Sảnh cũng đỏ mặt.

Lúc ăn cơm, Bàn Sảnh hỏi Cố Minh Tịch: “Lần trước anh đi cùng bố mẹ đến Thượng Hải có phải là để lắp cặp tay giả kia không?”

“Hả? Ừ...” Hai người gọi hai suất cơm rang Indonesia, Cố Minh Tịch cầm thìa bằng chân phải, từ tốn xúc cơm ăn: “Chính là hồi học lớp năm, đến Thượng Hải để đặt người ta làm cho.”

Bàn Sảnh hỏi: “Hai cái tay giả đó đâu rồi?”

“Chẳng phải em nói là gôm ghiếc lắm sao, nên anh cũng không dùng lần nào.” Cố Minh Tịch cười, “Lúc chuyển nhà anh cũng không thấy nó

đâu, chắc là mất rồi. Cái đó nếu muốn dùng thì phải liên tục thay đổi theo sự phát triển của cơ thể anh, không những bị em chê mà còn đắt tiền nữa.”

Bàng Sảnh do dự một thoáng rồi hỏi: “Cố Minh Tịch, bây giờ đã là mười năm sau rồi, khoa học cũng phát triển hơn trước, có loại tay giả nào tiên tiến hơn không?”

“Có chứ, nước ngoài vẫn không ngừng nghiên cứu phát triển mà.” Cố Minh Tịch thoải mái trả lời.

Bàng Sảnh mở to mắt: “Vậy anh đã bao giờ nghĩ là sẽ đi lắp một đôi tay giả có thể làm được việc chưa?”

Cố Minh Tịch ngược lên nhìn cô và nói: “Bàng Bàng, anh không định lắp tay giả, anh nói với em điều này nhé, những việc mà tay giả có thể làm được, anh dùng chân cũng sẽ làm được. Những việc tay giả không thể làm được, anh vẫn có thể dùng chân làm được. Còn những việc mà anh không thể làm thì tay giả cũng không thể làm.”

“...” Bàng Sảnh thất vọng cúi xuống, buồn bã ăn cơm.

Cố Minh Tịch cười nói: “Em đừng như vậy mà, bây giờ chẳng phải rất tốt sao?”

Bàng Sảnh ngược lên nhìn cậu một cái, mím chặt môi tỏ vẻ không vui.

Buổi chiều họ dãi nắng đi bộ trên đường Tân Giang rộng lớn. Trời xanh mây trắng, đến cả bầu không khí cũng trở nên tươi mát. Trên những cánh đồng cao bằng mực nước biển, màu cây cối xanh ngắt như cách xa hẳn sự ồn ào náo nhiệt của đô thị rộng lớn. Bàng Sảnh và Cố Minh Tịch dựa lưng vào lan can trên cây cầu bắc qua dòng Lâm Giang, ngắm nhìn kiến trúc thanh lịch của bến Thượng Hải ở phố Tây và cả những chiếc thuyền nối đuôi nhau chạy dọc theo dòng sông Hoàng Phố. Hai người

không nói chuyện, chỉ cùng nhau hưởng thụ cảm giác an nhàn, yên tĩnh này.

Từng cơn gió đầu thu mơn man thổi tới, cảm giác thỏa mãn phát ra từ tận đáy lòng Bàn Sánh. Cô trộm nhìn gương mặt nhìn nghiêng của người bên cạnh, mặc dù cậu vừa gầy vừa đen nhưng các nét trên gương mặt lại toát lên một vẻ cương nghị thấy rõ, ngay cả đôi mắt cũng ánh lên vẻ mạnh mẽ không gì đánh đổ được. Trong mắt Bàn Sánh, cậu trở nên đàn ông hơn trước rất nhiều.

Trái tim cô đập thành thịch thành thịch. Bàn Sánh chậm rãi bước tới gần Cố Minh Tịch hơn nữa, vươn ngón tay chạm vào hai tay áo trống không của cậu.

Khi bàn tay cô cầm lấy tay áo đó, niềm vui mừng nho nhỏ trào dâng trong lòng. Bàn Sánh lại liếc mắt nhìn trộm cậu thì thấy Cố Minh Tịch đang cúi gằm mặt, vẻ cô đơn lạc lõng.

Bàn Sánh vẫn chưa nói những lời đó với Cố Minh Tịch nhưng cô cho rằng mình đã thể hiện rõ lắm rồi. Dù có hướng ngoại đến đâu thì Bàn Sánh vẫn là con gái, cô hy vọng Cố Minh Tịch là người đột phá mối quan hệ của họ.

Trên một khía cạnh khác, Bàn Sánh cũng tương đối để ý những lời của Dương Lộ, đúng là cô và Cố Minh Tịch ở hai miền đất nước khác nhau, màn thể hiện của cậu lại vô cùng tệ hại. Đa số thời gian cậu không mang theo điện thoại di động nên Bàn Sánh hoàn toàn không có cách nào liên hệ được với Cố Minh Tịch. Bàn Sánh biết Cố Minh Tịch có tình cảm với mình, cũng như cô có tình cảm với cậu.

Nếu cậu thích cô đủ nhiều thì đáng lẽ phải tranh thủ mọi cơ hội để liên lạc với cô chứ, tin nhắn, gọi điện, chat QQ, gửi thư, chat webcam... Xã hội

hiện nay là xã hội của thông tin liên lạc, tại sao cậu có thể bật vô âm tín suốt mấy tháng trời?

Vì là người hiểu Cố Minh Tịch rất rõ nên Bằng Sảnh sẽ không vì thế mà giận đối cậu. Nếu là người con gái khác, ai có thể chịu được một chàng trai ù lì đến vậy?

Còn một vấn đề khác quan trọng hơn cả, đã rất nhiều lần Bằng Sảnh hỏi Cố Minh Tịch về dự định sau khi tốt nghiệp đại học nhưng trước giờ cậu chưa lần nào cho cô một câu trả lời chắc chắn.

Bằng Sảnh chắc chắn không thể đến tỉnh Z, cô là người học ngành tài chính nên nếu phải đến một đô thị nhỏ như thế thì chắc chắn sẽ không thể tìm được công việc phù hợp. Cô nghĩ nếu Cố Minh Tịch có thể hứa hẹn nhất định sẽ đến Thượng Hải thi nghiên cứu sinh sau khi tốt nghiệp, như vậy cô sẽ có niềm tin để tiếp tục kiên trì.

Sau này cho dù ở Thượng Hải hay trở về thành phố E, hay là đi Bắc Kinh, Quảng Châu, cô đều có thể ở bên cậu.

Bằng Sảnh khẽ cắn môi, ngón tay lắc lư tay áo Cố Minh Tịch. Cậu quay lại nhìn cô, đôi mắt đen láy đâm thẳng vào trái tim Bằng Sảnh, cô nói: “Tết năm sau anh vẫn ở tỉnh Z à?”

“Ừ.” Cố Minh Tịch gật đầu.

“Em có thể đến tìm anh không? Trong kỳ nghỉ tết ấy?” Cô dè dặt hỏi.

Cố Minh Tịch nói theo phản xạ: “Mùa đông ở tỉnh Z lạnh lắm, tốt nhất em không nên tới.”

“...” Bằng Sảnh nói: “Em chưa được nhìn thấy tuyết ở miền Bắc bao giờ, nên muốn tới đó vào mùa đông xem sao.”

“Thật đó, em không quen đâu, vừa lạnh mà đồ ăn cũng không quen!”
Cố Minh Tịch nói: “Hay là năm sau em hãy đến?”

“Vậy nghỉ hè sang năm thì sao?” Bàn Sảnh ngửa mặt, nhìn cậu bằng thái độ cực kỳ nghiêm túc: “Nghỉ hè năm sau em tới được không? Bố em đồng ý rồi, em đã nói với bố em rồi.”

Cô hỏi bằng thái độ hăm hở như thế, Cố Minh Tịch chỉ biết hít một hơi thật sâu rồi hạ giọng nói: “Đến lúc đó hãy nói, được không?”

“Cố Minh Tịch...” Bàn Sảnh cúi gằm mặt, “Anh đừng như vậy mà, anh và em, chúng ta... tóm lại anh đừng nghĩ nhiều, đừng lo lắng lung tung. Em mong là... Em mong là... Em mong là anh có thể đến Thượng Hải học nghiên cứu sinh, thật đấy, chỉ cần anh đến Thượng Hải học nghiên cứu sinh, em đảm bảo nhất định sẽ ở lại Thượng Hải cùng anh!”

Cố Minh Tịch không thể tiếp tục đề tài này được nữa, cậu bất ngờ nói: “Cái cậu Thịnh Phong tối qua ấy, cậu ấy đang theo đuổi em à?”

“Hả?” Bàn Sảnh ấp úng nói: “Cậu ấy... Cậu ấy đang theo đuổi em, thì sao chứ? Em không thích cậu ấy!”

“Thực ra Bàn Bàn...” Đầu cậu nóng bừng, buột miệng nói: “Em có thể thử đón nhận người đó, học đại học mà không yêu đương thì chán lắm!”

Một tiếng nổ vang lên trong đầu Bàn Sảnh, mặt cô biến sắc, ngừng lại một lúc rồi nói: “Cố Minh Tịch, bọn mình về thôi.”

Bây giờ đang là buổi chiều, trên xe điện ngầm về Phố Tây, Bàn Sảnh tựa lên vai Cố Minh Tịch mà ngủ, Cố Minh Tịch thì ngồi ngây ra một chỗ, lòng nặng trĩu.

Hôm nay là một ngày rất vui, đã lâu rồi cậu không được đi chơi một cách thoải mái như vậy. Chỉ có điều cậu đã buồn bã nhận ra rằng có những

chuyện cậu rất khó nói chuyện được với Bàn Sánh.

Cuộc sống của cô tốt đẹp như cậu tưởng tượng. Cô nàng Bàn Sánh lười học năm nào đã thay đổi thói quen và thái độ học tập để chiến đấu với kỳ thi đại học, giờ đây cô học hành tương đối tốt, cũng quan hệ khá rộng, cuộc sống trong trường đại học lại vô cùng vui vẻ. Cô nói với Cố Minh Tịch là đã tham gia đội bóng bàn của trường, một tuyển thủ gà mờ như cô mà lại lọt tận đến vòng thứ ba trong cuộc thi dành cho sinh viên Thượng Hải.

Các bạn của cô thường thảo luận với nhau về hướng phát triển trong tương lai, học nghiên cứu sinh hay ra nước ngoài, Bàn Sánh không dám mơ tưởng đi nước ngoài, kể cả có xin được học bổng thì gia đình cô cũng khó lòng gánh vác được mức sinh hoạt phí cao ngất ngưỡng đó. Bàn Sánh đã nhiều lần nhắc đến việc học nghiên cứu sinh với Cố Minh Tịch, với cô, việc đó đã trở thành một hướng đi tất lễ dĩ ngẫu.

Cô sao biết được chàng trai bên cạnh không biết bao giờ mới có thể trở lại trường học, thậm chí có khả năng cậu sẽ không bao giờ trở lại đó được nữa.

Lúc đi ra khỏi trạm tàu điện ngầm, Cố Minh Tịch nhìn thấy một rạp chiếu phim thì bất ngờ nói: “Bàn Bàn, bọn mình đi xem phim nhé?”

Bàn Sánh nói: “Hay đấy, bây giờ đang chiếu “Harry Potter 3”, em vẫn muốn xem mà chưa có dịp.”

Cố Minh Tịch: “...”

“Anh chưa xem Harry Potter 1 và 2 sao?”

Cậu lắc đầu.

“Đã đọc truyện chưa?”

Cậu lại lắc đầu. Bàn Sánh nhún vai rồi thoải mái nói: “VẬY xem phim “Câu chuyện cảnh sát” của Thành Long đi.”

Lúc mua vé, cô gái đứng quầy nói chỉ còn hai ghế hàng đầu tiên và vé tình nhân ở hàng cuối cùng, Bàn Sánh bình thản trả lời: “VẬY cho em mua vé tình nhân đi ạ, nếu ngồi hàng đầu tiên sẽ bị đau cổ.”

Lấy vé xong cô đi mua đồ uống và bỏng ngô. Thấy vẻ mặt bí xị của Bàn Sánh, trái tim Cố Minh Tịch cũng không vui vẻ lên được.

Đây là lần đầu tiên Bàn Sánh ngồi ghế tình nhân ở rạp chiếu phim. Sau khi ngồi xuống bên cạnh Cố Minh Tịch, cô vẫn không khỏi tò mò.

“Chỗ này cũng thoải mái đấy.” Cô cười rồi đưa coca tới trước mặt Cố Minh Tịch, cậu ngoan ngoãn hút một ngụm, sau đó cô cầm mấy miếng bỏng ngô đưa vào miệng cậu.

Sau khi phim bắt đầu chiếu, toàn bộ đèn trong phòng bị tắt đi. Âm thanh của bộ phim rất tốt, đi sâu vào lỗ tai cũng như trái tim của người xem.

Dây thần kinh vốn căng thẳng của Cố Minh Tịch cũng dần được thả lỏng, trong phòng chiếu phim tối om như mực này, cậu thu lại tất cả những bức tường trong lòng mà mình tự xây nên, thoải mái dựa lưng lên ghế, tham lam cảm nhận mùi hương quen thuộc của cô gái bên cạnh. Cô đang ăn bỏng ngô và không quen đưa tay tới bên miệng cho cậu ăn, thỉnh thoảng cô lại hút một ngụm coca tạo thành những tiếng lộp lộp...

Cố Minh Tịch hoàn toàn không biết trên màn ảnh đang chiếu gì, cậu chỉ vụng trộm chuyển động vị trí để tiến gần về phía Bàn Sánh hơn. Cảm ơn chỗ ngồi dành cho tình nhân này, cậu nhắm mắt lại, nhẹ nhàng ngửi mùi hương tỏa ra từ mái tóc cô, thầm nghĩ như vậy trong lòng.

Bàng Sánh không biết đây là cơ hội buông thả cuối cùng Cố Minh Tịch dành cho bản thân, cậu buông thả để bản thân gần gũi với cô, quên đi những chuyện khiến người ta đau đầu sau lưng: căn bệnh nan y của mẹ, phí chữa trị cao ngất ngưởng, việc học hành tồi tệ, thành phố nhỏ hiu quạnh, những người thân chẳng ra làm sao, căn nhà mới mình không được vào ở, người cha cao tuổi vừa sinh được con gái, và cả người vợ trẻ trung của bố mình...

Tạm rời khỏi tình Z, rời khỏi những con người và sự việc đó, Cố Minh Tịch thừa nhận bản thân có thoải mái hơn nhưng trách nhiệm vẫn đè nặng trên vai cậu. Thế giới bên ngoài có xa hoa rực rỡ đến đâu thì cậu vẫn phải trở về, trở về kề cận bên mẹ mình.

Đến một thời điểm nào đó con người ta phải học được cách buông bỏ, học được cách thỏa hiệp. Đối diện với tương lai không thể biết trước của mình, cậu nghĩ liệu mình có nên buông bỏ con của nhỏ này của mình hay không?

Bộ phim đã chiếu được bốn mươi phút, đang đến đoạn cao trào làm Bàng Sánh xem đến mê mẩn, cô nhét vào miệng một miếng bỏng rồi đưa hai miếng đến trước miệng Cố Minh Tịch.

Ánh sáng mờ ảo, cô không quay đầu nhưng cơ thể thì lại ngậy ra như phồng.

Ngón tay trỏ của cô chạm vào bên miệng cậu, đó là vị trí của má, dây thần kinh ở ngón tay vô cùng nhạy cảm, chỉ một thoáng chốc, cô đã cảm nhận được sự ấm ướt bên miệng Cố Minh Tịch.

Bàng Sánh quay lại, miếng bỏng rơi khỏi tay cô, ngón tay cô lại chạm vào má cậu nhưng lần này Cố Minh Tịch hơi quay mặt đi, trái tim Bàng Sánh vô cùng hoảng hốt, cô liền xoa lên hai mắt cậu.

Cậu không cho cô cơ hội tiếp tục thăm dò nữa mà quay phắt đi tránh khỏi tay Bàn Sảnh rồi cúi gằm xuống. Cậu cúi xuống rất thấp, Bàn Sảnh liền khom lưng mà ngẩng mặt lên để trán mình chạm vào trán Cố Minh Tịch.

Hơi thở của cả hai đều rất nhẹ, rất nhẹ, phả lên gương mặt đối phương, mang theo vị ngọt của bông ngô. Cố Minh Tịch ngược lên, chạm bờ môi lên hàng lông mi của Bàn Sảnh, yết hầu cậu chuyển động lên xuống, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán cô.

Một chất lỏng ấm nóng lặng lẽ chảy xuống, tay trái Bàn Sảnh vẫn giữ túi bông, tay phải giữ nguyên tư thế như lúc đầu, đặt lên vai cậu. Cô gập ngón tay lại dần siết chặt áo Cố Minh Tịch, còn đôi môi cậu đang từ tốn đi xuống dưới, chạm lên má cô.

Gương mặt Bàn Sảnh đã nóng hừng hực nhưng cô không trốn tránh, nụ hôn của Cố Minh Tịch vừa nhẹ nhàng vừa dè dặt, cậu hôn lên sống mũi cô, thế rồi cả hai đều cứng người lại.

Hai người thở mạnh, ai cũng có thể nghe thấy nhịp tim đập thành thịch của đối phương. Ngón tay Bàn Sảnh đặt lên một động mạch nào đó trên gáy Cố Minh Tịch, động mạch đó chạy rần rật, như muốn xé toạc làn da mà phun ra ngoài, thiêu đốt dòng máu trong người cô.

Bàn Sảnh vẫn không động đậy, không trốn tránh mà cũng không hòa theo, cuối cùng cơ thể Cố Minh Tịch chuyển động, cậu thử thăm dò và tìm kiếm. Như trước mặt hiện giờ là một món trân bảo độc nhất vô nhị, cậu chậm rãi cúi xuống, đôi môi lạnh lạnh kia thử chạm lên làn môi ấm áp mềm mại của cô. Giây phút đó dường như cả thế giới đều không còn tồn tại.

Túi bông trên tay Bàn Sảnh rơi rào rào xuống đất rồi lăn về phía đôi tình nhân bên cạnh, hai người chỉ tò mò nhìn sang phía này rồi lại chú ý vào màn hình đang chiếu phim.

Hai tay Bàn Sánh vòng quanh gáy Cố Minh Tịch, hai chân cũng vắt ngang lên đùi cậu. Người cô giờ đây như một con rắn dẻo dai, cô ngửa cằm, nhắm mắt, cảm nhận những nụ hôn đến như vũ bão của cậu.

Cậu cố gắng áp sát vào người cô hết sức, đôi vai không trọn vẹn căng ra hết cỡ bàn tay Bàn Sánh chuyển từ cổ lên vai cậu, qua lớp vải áo sơ mi, tay cô ôm lấy bả vai bị cắt ngang của cậu một cách ngang tàng, thậm chí ngón tay cô còn bấm sâu vào da thịt cậu khiến cậu kìm nén hừ một tiếng trong cổ họng và những nụ hôn càng điên loạn hơn.

Hai má cô cảm nhận được dòng nước mắt đang tuôn xuống, dòng chất lỏng mang theo hơi ấm của cơ thể Cố Minh Tịch, chảy xuống tí tách từng giọt và không có một âm thanh nào khác. Cô không kiềm chế được mới đưa hai tay ôm lấy má cậu, run rẩy dùng ngón tay gạt lệ cho Cố Minh Tịch.

Cuối cùng nụ hôn của cậu dần trở nên nhẹ nhàng hơn, cậu khẽ liếm nhẹ lên môi cô, nhẹ nhàng cuốn lấy lưỡi cô, khuôn mặt cả hai gần như dính chặt vào nhau, từ đầu đến cuối cậu chỉ nhắm mắt, lông mi dài ướt nước mắt quét qua gương mặt cô, ngửa ngáy khiến cô chực khóc.

Cô ghen ngào đến khó kiểm soát, cơ thể không ngừng run rẩy, cô lại một lần nữa đưa tay gạt nước mắt cho cậu. Trong bóng tối, cuối cùng Cố Minh Tịch cũng mở mắt, ánh mắt cậu hiện lên rất đỗi dịu dàng, đôi mắt đen láy tựa ánh sao lóe sáng nơi chân trời, lặng lẽ dừng lại trong ánh mắt cô.

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Hai Đoàn Tàu Hoả

Trên màn ảnh, Thành Long càng già càng dẻo dai, đang nhảy từ trên xuống dưới, liều mạng đánh đấm, tiếng xe đâm chát chúa, tiếng ùng ùng chới óc rọi thẳng vào tai Bàn Sánh và Cố Minh Tịch ngồi dưới màn hình nhưng hai người đều xem như không nghe thấy. Nửa sau bộ phim, Bàn Sánh ôm lấy eo Cố Minh Tịch, ngả đầu lên vai cậu, hai người không ai lên tiếng cho đến tận khi bộ phim kết thúc.

Rời khỏi rạp chiếu phim đã là chạng vạng tối, lúc này mặt trời đã sắp lặn, Cố Minh Tịch và Bàn Sánh đứng sóng vai trên vỉa hè, cách đó không xa là trạm tàu điện ngầm. Cố Minh Tịch nói: “Bàn Bàn, muộn lắm rồi, anh phải đi đây!”

Bàn Sánh liền níu lấy gấu áo cậu nhưng cô chẳng có lý do gì để giữ cậu lại, bèn nói: “Đi ăn tối với em đã.”

Cố Minh Tịch: “Thôi, ngày mai nghỉ, em có về nhà không?”

Bàn Sánh liền lắc đầu, nhìn vào cậu và nói: “Em không về cũng được mà, Cố Minh Tịch, ngày mai anh còn ở Thượng Hải không? Nếu còn, ngày mai chúng ta sẽ tới Chu trang chơi, hay là đi Tây Đường cũng được, gần lắm.”

Cậu im lặng khá lâu rồi lát sau mới nói: “Được rồi, chúng ta đi ăn tối vậy, về trường em ăn được không? Anh muốn ăn cơm ở nhà ăn trường em.”

Bàn Sánh gật đầu như gà mổ thóc: “Được được, đồ ăn ở nhà ăn số một trường em ngon lắm!”

Cô và Cố Minh Tịch bắt xe trở về trường, lúc này sắc trời đã tối hẳn, vì mai là ngày bắt đầu kỳ nghỉ Quốc khánh nên đã có rất nhiều sinh viên nhà ở Thượng Hải và các tỉnh lân cận rời trường về nhà, những người đeo ba lô, kéo hành lý xuất hiện tương đối nhiều trong sân trường. Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch đi rất chậm, vừa đi cô vừa giới thiệu cho cậu những phong cảnh bên đường.

Sân trường đại học tài chính kinh tế không rộng, đường mòn chật hẹp, kiến trúc xưa cũ nhưng sạch sẽ và thanh lịch, không đượm “mùi tiền”. Cây cối rợp bóng, thảm cỏ xanh mát, hồ nước trong vắt đầy thi vị.

Cố Minh Tịch dừng chân trước tấm phù điêu với dòng chữ “Chí tại bốn phương”. Tấm phù điêu không lớn, trên cùng là hình con chim ưng dũng mãnh sải cánh bay cao, cậu ngửa đầu nhìn chăm chăm con chim ưng đó, mãi đến Bàn Sảnh đứng cạnh nói: “Mau đi thôi, lát nữa nhà ăn hết đồ mất!” Cố Minh Tịch mới thu tầm mắt lại.

Đa phần các kiến trúc ở trường đại học tài chính kinh tế đều là tường đỏ ngói xám và nhà ăn số một cũng không ngoại lệ. Nhà ăn rất rộng, khi Cố Minh Tịch và Bàn Sảnh bước vào đã thu hút được một vài ánh mắt dõi theo.

Bàn Sảnh gọi hai suất ăn với sườn xào chua ngọt, bắp cải xào, gà xào ớt xanh, cà muối tương và gọi thêm cho Cố Minh Tịch hai quả trứng chần.

Cô xới dĩa cơm cho cậu và nói: “Anh gầy quá, phải ăn nhiều một chút. Lần tới em gặp anh, nhất định anh phải béo hơn bây giờ.”

Ngồi vào bàn ăn, Bàn Sảnh lấy đũa rồi rút túi khăn ướt ra khỏi túi xách, ngồi xuống cạnh Cố Minh Tịch lau bàn chân cho cậu.

Một người đi ngang qua họ, thấy Bàn Sảnh liền hỏi: “Cua chưa về à?”

Bàng Sánh ngẩng lên, cười nói: “Ừ, tớ có bạn đến thăm nên sẽ ở lại Thượng Hải vài ngày với anh ấy.”

Người đó nhìn thoáng qua Cố Minh Tịch với hỏi với giọng rất lạ: “Bạn trai?”

Bàng Sánh chớp mắt và nói: “Không được à?”

Từ đầu đến cuối Cố Minh Tịch chỉ lắng nghe họ nói chuyện. Đến khi người kia đi rồi cậu mới cho chân lên bàn, kẹp đũa bắt đầu ăn.

Bàng Sánh không ngừng gạt thức ăn trong suất của mình vào khay cơm của Cố Minh Tịch, còn nói: “Anh nếm thử đi, món này ngon lắm!”

“Anh đủ rồi, em ăn đi.”

“Em đang giảm béo mà.”

“Em đã gầy thế này còn giảm béo gì nữa?” Cố Minh Tịch chau mày trừng mắt với cô, “Con gái không được giảm béo lung tung, tổn hại sức khỏe lắm.”

“Em biết rồi, anh thật dông dài.” Cô trách cậu rồi lại nở nụ cười, hỏi Cố Minh Tịch: “Đồ ăn ở nhà ăn trường em có ngon không?”

“Ngon.”

“Nhà ăn trường B có được không?”

“...” Cố Minh Tịch đã mấy lần ăn cơm ở nhà ăn của trường, cậu lắc đầu bảo: “Không ngon.”

“Thảo nào mà anh gầy như vậy, anh không được ăn kiêng đâu đấy!” Bàng Sánh lấy làm sốt sắng, “Dù không thích anh cũng phải ăn uống đầy đủ.”

Cố Minh Tịch ngẩng lên nhìn cô rồi mỉm cười, “Anh biết rồi, sẽ chú ý ăn uống.”

Bàng Sảnh cũng cười. Cô dẫu môi rồi hỏi: “Chuyện em vừa nói với anh anh quyết định thế nào? Ngày mai chúng ta đi Chu trang nhé, em còn chưa tới đó bao giờ.”

Cố Minh Tịch ngẫm nghĩ rồi gật đầu: “Ừ.”

Bàng Sảnh cắn đũa cười hài lòng: “Quyết định thế nhé.”

Sau khi ăn cơm xong thì trời đã tối hẳn, Bàng Sảnh và Cố Minh Tịch chậm chậm đi dạo trong sân trường. Lần đầu tiên Cố Minh Tịch chủ động đề cập đến việc học của Bàng Sảnh, cậu nói: “Anh nghĩ rồi, em nói sau khi tốt nghiệp đi làm hai năm rồi mới chọn chuyên ngành để thi nghiên cứu sinh không phải không có lý nhưng như vậy có phải sẽ hơi khó thi hơn không? Nghiên cứu sinh ở trường em đại đa số đều là sinh viên tốt nghiệp thi thẳng lên, tại sao em không tranh thủ thi thẳng lên như thế?”

“Em hơi lo chuyện chọn ngành.” Bàng Sảnh nói, “Anh biết đó, mỗi chuyên ngành sẽ phù hợp với một công việc riêng mà mức lương của mỗi công việc cũng là khác nhau. Chọn ngành lúc thi đại học chỉ là chọn bừa, lúc ấy em chẳng biết gì, nhưng sau này nếu học nghiên cứu sinh thì phải chọn lựa cẩn thận, chứ không phải chỉ vì một tấm bằng. Cố Minh Tịch anh biết không, người chị đang học nghiên cứu mà em đã kể với anh ấy, trước đây chị ấy làm việc ở Big Four (chỉ 4 hãng kiểm toán hàng đầu thế giới), lương mỗi năm khoảng 600 triệu, nhưng sau khi học nghiên cứu sinh rồi chuyển sang công ty khác, chị ấy nói có thể kiếm được một tỷ rưỡi một năm. Nếu lại đi Mỹ học tiến sĩ nữa thì... Woa, em thật sự không dám tưởng tượng nữa!”

“Ừ, đúng là em cần phải cân nhắc kỹ việc chọn ngành.” Cố Minh Tịch gật đầu rồi mỉm cười: “Bàng Bàng, bây giờ em thật tốt.”

“?” Bàn Sánh lấy làm thắc mắc: “Thật tốt gì cơ?”

Cậu đáp: “Mặt nào cũng tốt, nghiêm túc, cố gắng, có chí tiến thủ, không còn chỉ biết nghĩ đến đồ ăn đồ uống, đã biết lo lắng cho tương lai của mình rồi.”

Bàn Sánh đấm cậu: “Cái gì mà đồ ăn đồ uống, anh tưởng em là heo chắt!”

Bất ngờ là Cố Minh Tịch lại không né đi như trước, nắm đấm của Bàn Sánh rơi trúng người cậu, cô a lên một tiếng rồi vội xoa cho cậu: “Anh bị ngốc hả? Sao không tránh đi?”

Cậu cười khoe ra hai chiếc răng khểnh: “Đã hơn một năm không được em đánh rồi, anh rất sẵn lòng.”

Cô bất mãn kêu lên: “Ai đánh anh chứ!”

Hai người đi tới cổng trường đúng chỗ sáng nay gặp nhau. Dưới ánh đèn cao áp, Cố Minh Tịch nhìn Bàn Sánh thật lâu. Trong lòng cậu có rất nhiều điều muốn nói với cô nhưng cuối cùng lại không biết phải cất lời như thế nào.

Cậu muốn nói với cô rằng buổi tối đừng thức đêm mà phải đi ngủ sớm một chút để sáng hôm sau dậy sớm, sẽ có lợi cho sức khỏe.

Cậu muốn nói với cô rằng đừng ăn đồ via hè nhiều, những thứ đó không tốt cho sức khỏe, dĩ nhiên thỉnh thoảng thèm ăn một chút cũng được. Với lại đừng ăn quá nhiều đồ ngọt vì sẽ bị sâu răng mà cũng không tốt.

Cậu muốn nói với cô rằng bố mẹ đã cao tuổi rồi, cô phải hiểu chuyện, lúc về đừng cãi lời bố mẹ, phải năng giúp đỡ việc nhà vì nói không chừng một ngày nào đó họ sẽ bất ngờ ngã quy.

Cậu muốn nói với cô rằng nếu được một chàng trai tốt theo đuổi thì có thể thử hẹn hò với người đó. Cô đã gần hai mươi tuổi rồi, nếu yêu đương sẽ không bị bố mẹ mắng là yêu sớm, dĩ nhiên là con gái cô cũng phải thông minh, biết cách bảo vệ bản thân.

Cậu muốn nói với cô rằng, Bàn Sảnh, em là một cô gái rất tốt, em nhiệt tình và rất yêu cuộc sống nên sẽ được cuộc sống ưu ái. Em sẽ trải qua một cuộc sống hạnh phúc và đủ đầy, có một gia đình viên mãn, có một công việc vừa ý, có một cơ thể khỏe mạnh, cuối cùng là một trái tim luôn đơn thuần và vui vẻ.

Em sẽ bận rộn vì công việc, hàng năm sẽ được nghỉ phép nửa tháng để đưa chồng con ra ngoài du lịch. Em sẽ có một bàn trang điểm, một tủ đầy quần áo và giày đẹp, em sẽ có những người bạn của mình, có bạn thân tri kỷ, cuối tuần đi dạo phố, ăn cơm, tới trung tâm thể dục đánh bóng bàn.

Em sẽ có một ngôi nhà rộng lớn, ở chung cư hoặc ở nhà riêng, em sẽ nuôi một chú chó, trồng rất nhiều loại hoa. Khi ánh mặt trời chiếu vào nhà, em sẽ ôm gối ngồi trên nền nhà sạch bóng không một hạt bụi, vui vẻ chơi với con cái của mình...

...

Cậu muốn nói với cô rất nhiều, rất nhiều điều nhưng cuối cùng lại chỉ thốt ra một câu: “Bàn Bàn, em có thể ôm anh một lát không?”

Sao Bàn Sảnh có thể làm cậu thất vọng, cô dang rộng hai tay ôm lấy cậu thật chặt. Cảm giác ngọt ngào tràn đầy trong tim cô, bên mũi là hơi thở thân thuộc trên người cậu, hai má cô kề sát trái tim cậu, cảm nhận nhiệt độ cơ thể ấm áp của cậu. Cô nói: “Tám rưỡi sáng mai vẫn ở chỗ này, chúng ta không gặp không về!”

“Được.” Cố Minh Tịch nhắm mắt lại, cọ cảm lên tóc cô và nói: “Nhưng em không được thề độc nữa.”

“Vâng.” Cô rất yên tâm, cười khúc khích đồng ý ngay.

Cuối cùng Bàn Sảnh thả lỏng tay, tiễn cậu lên xe taxi. Cố Minh Tịch ngồi ở hàng ghế phía sau, Bàn Sảnh cười xua tay với cậu: “Cố Minh Tịch, hẹn gặp anh ngày mai!”

“Bàn Bàn, tạm biệt.” Cố Minh Tịch nhìn cô, khoe miệng cậu nhếch lên tạo thành một nụ cười thật đẹp.

Cá Mập tiễn Cố Minh Tịch ra tận nhà ga, giao cho cậu vé giường nằm của chuyến tàu xuất phát tối nay.

Trước khi đi, anh nói: “Cậu định cắt đứt liên lạc hoàn toàn với Cua nhỏ thật à?”

Cố Minh Tịch gật đầu: “Em và cô ấy... bây giờ vẫn chưa có gì. Nói thật là trước đây em rất lo cho cô ấy, không có em bên cạnh, em sợ cô ấy bị người ta bắt nạt. Nhưng bây giờ em nhận ra sau hơn một năm, cô ấy thực sự rất tốt, tốt hơn em tưởng tượng rất nhiều. Em đã đánh giá Bàn Sảnh quá thấp, cô ấy là người thông minh nên sẽ biết cách chăm sóc cho bản thân cũng như biết cách giành lấy cuộc sống mình muốn. Vì thế em nghĩ là mình đã có thể yên tâm ra đi rồi!”

Cá Mập không hiểu: “Vậy cũng không đến mức cậu hoàn toàn cắt đứt liên lạc với con bé chứ, dù sao vẫn có thể làm bạn mà!”

“Cá Mập, hình dung thế này cho dễ hiểu nhé.” Cố Minh Tịch quay lại nhìn anh ta, bình thản nói: “Em và Bàn Sảnh luôn là hai đoàn tàu chạy trên cùng một đường ray. Trước đây em đi nhanh hơn cô ấy một chút, hai người cùng đi về phía trước, cô ấy thường không theo kịp em, nên đôi lúc em sẽ dừng lại chờ Bàn Sảnh. Rồi đến một ngày bọn em tới con đường rẽ nhánh, không còn cách nào khác, chúng em vẫn chỉ có thể tiếp tục đi trên

hai đường ray đó. Em tự nhủ với bản thân là không sao vì vẫn có thể gặp cô ấy ở phía trước, đến lúc đó chúng em lại có thể đi cùng đường, đồng hành đi về phía trước, có lẽ cô ấy cũng nghĩ vậy. Thế nhưng chạy mãi chạy mãi, bọn em phát hiện ra là hai con đường rẽ nhánh đó không phải quỹ tích đường tròn mà là đường thẳng, đường thẳng chạy về hai hướng khác nhau. Em và cô ấy đều đi về phía trước, càng đi càng xa nhau. Hơn nữa cô ấy ngày càng đi nhanh hơn còn em thì cứ chậm dần. Em nhận ra là dù em có thể đổi quỹ tích từ đường thẳng thành đường tròn để đi về phía cô ấy thì có lẽ cũng chẳng thể nào đuổi kịp được nữa.”

Cá Mập: “...”

“Trên con đường phía trước của cô ấy có rất nhiều đoàn tàu khác, cô ấy hẳn sẽ đồng hành cùng họ, nếu em đứng sau kéo cô ấy lại, cảm giác không nỡ có lẽ sẽ khiến cô ấy mù lòng và làm ảnh hưởng đến tốc độ của chính Bàn Sảnh. Vì thế em cho rằng tốt nhất là hoàn toàn cắt đứt lên hệ!”

Cá Mập hỏi: “Vậy một ngày nào đó cậu đuổi kịp thì sao?”

“Nếu có ngày đó thật...” Cố Minh Tịch mỉm cười rồi lắc đầu nói: “Em không phải người hay mơ mộng, em vẫn nên nghĩ xem nên làm thế nào để mẹ em được điều trị tốt hơn mới là thực tế.”

Cá Mập tiễn Cố Minh Tịch tới trạm vào, anh ôm lấy chàng trai trẻ đó: “Anh hứa với cậu là sẽ không tiết lộ hành tung của cậu với Cua, nhưng cậu cũng phải hứa là sẽ không cắt đứt liên lạc với anh. Có khó khăn gì cứ alo cho anh.”

Cố Minh Tịch gật đầu: “Vâng.”

Cá Mập vỗ vai Cố Minh Tịch: “Vậy được rồi. Cậu nhóc, thượng lộ bình an nhé, phải chăm sóc cho bản thân đấy!”

Bàng Sánh kích động đến mất ngủ suốt đêm, cô và Dương Lộ nói chuyện đến tận nửa đêm. Cô bảo: “Tớ yêu rồi!”

Trời vừa sáng Bàng Sánh đã dậy trang điểm và mặc đồ thật đẹp. Dịp kỷ niệm 55 năm quốc khánh, tivi chiếu lễ kỷ niệm còn Bàng Sánh thì xúng xính váy áo chạy ra cổng trường, cô còn đội một chiếc mũ rơm, trong túi xách là móc chìa khóa hình con cua mua ở công viên hải dương hôm qua. Cô vốn định đưa cho Cố Minh Tịch một cái, vậy mà lúc cậu gần đi cô lại quên mất.

Nhưng cô không chờ được Cố Minh Tịch mà chỉ thấy Cá Mập dựa vào xe đứng hút thuốc.

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Giáng Sinh Điên Cuồng

“Đến nhà chưa? Trên đường thuận lợi chứ? Ừ, không sao là tốt rồi.”

Cá Mập ngồi ở cửa quán nướng của mình vừa hút thuốc vừa nói chuyện điện thoại: “Ừ, anh nói với con bé này, chỉ nói chung chung thôi, nói là gần đây em có việc cần giải quyết, rất phiền phức nên có lẽ thời gian sắp tới không thể liên hệ với cô bé được. Anh bảo cô bé cố gắng học hành, đừng có nhớ em quá!”

Cố Minh Tịch vội hỏi: “Cô ấy nói sao?”

“Còn nói sao được nữa, khóc thôi, khóc như một đứa ngốc vậy, chắc khóc một tiếng đồng hồ, cứ đứng giữa cổng trường mà khóc. Anh khuyên thế nào cũng không được. Sau đó mãi mới nín thì anh không được phép nhắc tới tên cậu nữa, vừa nhắc là lại bù lu bù loa khóc, ôi trời, làm anh đây cũng muốn khóc theo.”

Cố Minh Tịch: “...”

“Nhóc, còn cậu thế nào, không gì là không thể vượt qua.” Cá Mập đang định khuyên nhủ thì đã bị Cố Minh Tịch cắt ngang: “Vâng, đúng vậy anh Cá Mập ạ, không gì là không thể vượt qua, vì vậy Bàn Sảnh sẽ ổn thôi, anh cứ yên chí.”

Cố Minh Tịch trở lại bên cạnh Lý Hàm, trở về căn nhà thuê ở tỉnh lỵ S của tỉnh Z. Cuộc sống của cậu lại xoay quanh mùi thuốc khử trùng ở bệnh viện cùng những thứ rất đổi tầm thường như cơm, áo, gạo, tiền.

Lúc Lý Hàm nằm viện, thỉnh thoảng không có người nhà chăm sóc, Cố Minh Tịch liền bỏ tiền thuê hộ lý. Dẫu sao cậu cũng là con trai, lại không có tay nên thực sự là không thể ở bên chăm sóc Lý Hàm được. Còn những lúc được xuất viện về nhà nghỉ ngơi, nếu như Lý Thuần hay Hoàng Linh Lệ không tới thì Cố Minh Tịch sẽ gánh vác tất cả mọi chuyện lớn nhỏ ở nhà.

Cậu đi chợ nấu cơm, quét dọn giặt quần áo, còn phải chăm lo cho bữa ăn hàng ngày của Lý Hàm sao cho đầy đủ dinh dưỡng. Vốn dĩ cậu làm việc đã chậm hơn mọi người nên cũng chẳng có cách nào, chỉ đành thức dậy từ lúc trời tờ mờ sáng, từ tốn giải quyết từng việc một, dần vượt qua những khó khăn. Nếu có việc gì thực sự không thể làm được, Cố Minh Tịch sẽ nhờ bà chủ nhà sống ngay bên cạnh giúp đỡ. Chủ nhà là một bác gái tốt bụng, cũng rất thương xót khi thấy Cố Minh Tịch như vậy nên lúc nào cũng sẵn sàng giúp đỡ. Cứ thế mỗi ngày lại trôi đi trong yên ả.

Cố Minh Tịch đã nhận được tiền chi trả từ đơn vị bảo hiểm y tế của Lý Hàm. Sau lần đầu tiên, Cố Minh Tịch biết cách nên đã giao hẹn với Cá Mập là từ giờ trở đi mỗi quý cậu sẽ gửi cho Cá Mập tất cả giấy tờ và biên lai để nhờ Cá Mập trở về thành phố E làm thủ tục với bảo hiểm.

Cậu mang theo 300 triệu từ thành phố E trở về, trong đó có 210 triệu của Cố Quốc Tường, 60 triệu của Bàn Thủy Sinh, Cá Mập cho vay 30 triệu. Cố Minh Tịch cẩn thận ghi lại số tiền của tất cả mọi người vào một cuốn sổ, kể cả tiền thăm nom của bạn bè, người thân của Lý Hàm trước đây.

Đây đều là nhân tình, sau này thế nào cũng phải trả.

Chữa bệnh quả là một cái động tiêu tiền không đáy. Một chai thuốc truyền nhập khẩu giá năm trăm đồng, mỗi ngày truyền một chai, tụt tụt. Mọi người đều nói loại thuốc này rất hiệu quả nên Cố Minh Tịch đành cắn răng mua cho Lý Hàm.

Còn có người cùng phòng bệnh giới thiệu cho Lý Hàm đến Côn Minh khám bệnh ở một ông thầy lang, nói là người đó rất cao tay, biết bao nhiêu người ung thư gan giai đoạn cuối, bác sĩ đều nói là vô phương cứu chữa đến đó uống thuốc lá hai tháng của ông thầy kia là sống bình thường.

Thực ra Cố Minh Tịch không mấy tin vào những lời mách như vậy nhưng Lý Mục và Lý Thuần thì lại rất tin vào những lời tuyên truyền đầy kỳ diệu ấy, họ nói có bệnh thì vái tứ phương, Lý Thuần nói sẽ đưa Lý Hàm đến Côn Minh, cứ như Lý Hàm chỉ cần uống vài thang thuốc bắc là có thể khỏi hoàn toàn vậy. Khuyên nhủ không được, Cố Minh Tịch đành mua ba vé máy bay đi cùng hai người họ.

Chuyến đi Côn Minh đó kéo dài trong ba ngày hai đêm, tổng chi phí là 240 triệu, tự túc hoàn toàn. Lý Hàm được kê ba tháng thuốc bắc, cứ mỗi nửa tháng ông thầy lang đó sẽ gửi thuốc cho chị một lần.

Ngày nào mùi thuốc bắc cũng nồng nặc trong căn nhà trọ, Cố Minh Tịch phụ trách việc sắc thuốc cho mẹ. Bây giờ cậu dùng chân nấu nướng đã rất thuần thục, thậm chí cậu còn có thể dùng chân làm cá, rửa cá, đánh vảy cá. Thế nhưng tương ứng với sự thuần thục đó, những vết sẹo to có nhỏ có cũng xuất hiện dày đặc trên chân Cố Minh Tịch, có cái là bị đứt khi dùng dao, có cái là lúc thái rau không may trượt chân, có cái bị bỏng, có cái thì bị đứt do mảnh sành cửa từ những chiếc bát đĩa bị vỡ.

Dần dần cậu tạo thành thói quen chuẩn bị cho mình một vài miếng băng dính cứu thương, một chút thuốc trị bỏng, đôi ba miếng gạc cầm máu. Nếu bị đứt chân hay bị bỏng nước sôi, cậu có thể tự chữa trị cho mình, rất ít khi cần người khác giúp đỡ.

Sau khi phẫu thuật tinh thần Lý Hàm có vẻ khá hơn nhiều. Mỗi lần đến bệnh viện truyền nước, những bệnh nhân cùng phòng đều khen cuộc phẫu thuật của chị thành công, nhất định là người tốt được trời phù hộ. Lý Hàm chỉ mỉm cười ngả lên vai Cố Minh Tịch, nói với mọi người: “Dĩ nhiên

tôi vẫn chưa sống đủ, con tôi còn chưa tốt nghiệp đại học nữa, kể cả có chết tôi cũng phải đợi đến khi Minh Tịch nhà tôi kết hôn thì mới nhắm mắt xuôi tay được, tôi phải biết liệu Minh Tịch có được một cô gái ngoan ngoãn chăm sóc cho hay không thì mới yên tâm lên đường.”

Cố Minh Tịch ngồi bên cạnh bất mãn nói: “Mẹ nói linh tinh gì vậy!”

“Mẹ đâu có nói linh tinh.” Lý Hàm lắc lư tay áo trắng không của con trai và nói: “Con tôi chỉ không có tay thôi, mọi người xem, con tôi đẹp trai thế này, dáng dấp cao ráo lại thông minh, nếu có tay thì không biết con gái phải xếp hàng dài thế nào để chờ đến lượt theo đuổi nó.”

Sau khi bị bệnh chị thường xuyên nói những lời ngô nghê như vậy, Cố Minh Tịch nhìn ánh mắt như cười như không của những bệnh nhân cùng phòng rồi lặng lẽ chuyển tầm mắt.

Tất cả dường như đã chuyển biến theo chiều hướng tốt đẹp hơn. Tuy nhiên cuối tháng mười một, trong một lần đến bệnh viện kiểm tra lại sau bốn tháng phẫu thuật, sau khi chụp CT, phần bị tổn thương trong lá gan của chị lại xuất hiện thêm một khối u đường kính ba milimét, điều đó có nghĩa là căn bệnh ung thư gan của chị lại một lần nữa tái phát.

Đêm Noel năm 2004 rơi vào ngày thứ Sáu, bạn cùng phòng nói phải ra đường để hưởng thụ cảm giác Happy, Dương Lộ kéo Bàn Sảnh đi cùng như Bàn Sảnh không đồng ý.

“Cậu nể mặt tớ đi mà, tớ đã hứa với Thịnh Phong là thế nào cũng phải kéo cậu đi bằng được!” Dương Lộ cầm tay Bàn Sảnh lắc lư: “Đi mà, đi đi mà.”

“Tớ đã nói là tớ không đi rồi!” Bàn Sảnh thực sự thấy rất khó chịu, đây là lần đầu tiên cô nổi giận với Dương Lộ: “Tại sao cậu cứ giúp Thịnh

Phong mãi thế?! Cậu được cậu ta cho cái gì à?! Tớ đã bảo là tớ không thích cậu ta rồi mà! Tớ đã nói là tớ thích người khác rồi! Tớ nói với Thịnh Phong rõ như thế mà cậu ta không hiểu hay sao? Mà cho dù là cậu ta không hiểu, chẳng lẽ cậu cũng không hiểu à?!”

Dương Lộ đứng hình, hai người bạn cùng phòng còn lại cũng trợn tròn mắt. Một lát sau Dương Lộ bật khóc rồi gạt nước mắt chạy ra ngoài.

Tiết Văn Văn đuổi theo còn Ngô Phi Nhạn thì ngồi xuống cạnh Bàn Sánh và nói: “Được rồi, Cua, tớ biết tâm trạng cậu không vui nhưng đừng có nổi nóng với bọn tớ chứ, muốn cáu giận thì trút lên đầu Thịnh Phong ấy, hoặc là đi tìm người bạn trai mất tích của cậu kia kìa!”

Bàn Sánh vừa hối hận vừa bực mình, mặt cô sa sầm lại. Ngô Phi Nhạn nói tiếp: “Nói thật tớ cảm thấy Thịnh Phong là người rất kiên trì, nếu là người khác chắc đã bỏ dở từ lâu rồi, nếu không thì người con gái cũng phải gạt đầu ưng thuận từ lâu rồi, cũng chỉ có hai người các cậu, đã một năm rưỡi rồi mà vẫn dửng dăng chẳng ra đâu vào đâu. Nhưng tớ hiểu cậu, một khi cậu đã không thích thì dù cậu ấy có tốt đến đâu cũng vô dụng.”

Bàn Sánh nhìn cô bạn bằng ánh mắt cảm kích, Ngô Phi Nhạn nói tiếp: “Nhưng cậu đừng nói Dương Lộ như vậy, cậu thực sự không nhận ra là Dương Lộ... thực ra có chút tình cảm với Thịnh Phong sao?”

“Hả?!” Bàn Sánh giật mình.

Ngô Phi Nhạn nói: “Thịnh Phong đã nói là cậu ấy muốn tìm bạn gái là người thành phố E để sau này tốt nghiệp nếu muốn ở lại Thượng Hải thì cùng ở mà muốn về quê thì cùng về, thế nào cũng được ở bên nhau. Nhưng Lộ Lộ vừa là người Thượng Hải vừa là con một, chẵn chẵn không đời nào theo Thịnh Phong về thành phố E được. Vì thế cậu ấy không nói ra, nhưng mọi người ở cùng một phòng, lại là con gái, chẳng lẽ lại không biết?”

Bàng Sánh bị sốc, cô thực sự không hề nhận ra một chút manh mối nào, mà chỉ biết là Dương Lộ là tay trong được Thịnh Phong gài vào phe mình, bình thường chỉ cần cô có động tĩnh là Dương Lộ lại đi bám báo ngay với Thịnh Phong.

Bàng Sánh chủ động đi ra tìm Dương Lộ để giải thích nhưng cô không nói những lời ấp úng trong lòng mà chỉ bảo là đồng ý đi chơi với mọi người, Dương Lộ liền nín khóc và mỉm cười ngay, vội vàng nhắn tin báo cho Thịnh Phong.

Ba cậu nam sinh cùng lớp tới sân ký túc xá nữ chờ họ. Lúc đi xuống Bàng Sánh thấy da đầu như tê dại bởi vì Thịnh Phong đang ôm một con gấu bông to bằng nửa người, bị hai chàng trai còn lại đẩy về phía Bàng Sánh.

Bàng Sánh thấy thật buồn phiền, nhất là khi bên cạnh lại là Dương Lộ. Cô lén đưa mắt nhìn Dương Lộ, trên mặt cô bạn không có biểu cảm gì quá đặc biệt, Bàng Sánh hoàn toàn không thích chú gấu bông này chút nào nhưng họ đang đứng dưới ký túc xá, lại đang là đêm Noel, nếu không nhận thì có vẻ sẽ làm hỏng bầu không khí.

Đang bối rối không biết phải làm thế nào thì đột ngột điện thoại của Bàng Sánh đổ chuông, cô như được giải thoát, liền nhận máy và cất giọng đầy hưng phấn: “Alo?!”

“Merry Christmas!” Giọng một chàng trai trẻ vang lên bên tai cô, rất dịu dàng: “Đoán thử xem tớ là ai nào? Đoán trúng sẽ có thưởng!”

“Aha!” Bàng Sánh reo mừng khiến các bạn gần đó giật nảy mình, người trong điện thoại cũng kêu lên: “Sao vậy? Làm giật cả mình! Cua, cậu có đang ở trường không? Tớ đang đứng ở cổng trường của các cậu đây, đến Thượng Hải đúng dịp Noel, gặp nhau tí đi!”

Cứu viện! Đúng là cứu viện đã tới! Bàng Sánh chưa bao giờ can đảm tới vậy, với gương mặt dạt dào tình cảm, cô nói: “Ôi anh yêu! Cuối cùng

anh cũng về rồi! Em nhớ anh chết mất thôi! Bây giờ em đứng ở dưới sân ký túc xá nữ chờ anh! Mau tới đây nhanh lên! Mua!”

Người trong điện thoại: “...”

Bàng Sảnh nói địa chỉ cho cậu rồi cúp máy, người bên cạnh đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt Thịnh Phong sa sầm lại. Bàng Sảnh nói: “Xin lỗi, bạn trai tớ sắp tới rồi, tớ không thể đi chơi cùng các cậu được!”

Không ai nói sẽ đi, Dương Lộ ngơ ngác nhìn Bàng Sảnh. Lát sau, một chàng trai có dáng người cao ráo khoan thai bước tới.

Cậu mặc chiếc áo bành tô ngắn màu đen, dáng dấp chẳng thua gì những người mẫu nam trên sàn catwalk, tóc cắt rất hợp mốt, gương mặt điển trai vô cùng. Cậu đi về phía Bàng Sảnh, đưa tay khoác vai cô rồi cười nói: “Honey, bây giờ em xinh đẹp hơn trước nhiều đó!”

Bàng Sảnh phối hợp với cậu bằng cách tỏ vẻ ngại ngùng, cô nói với những người xung quanh: “Giới thiệu với các cậu, đây là bạn trai tớ - Tạ Ích!”

Tạ Ích cười tươi khoe hàm răng trắng: “Các cậu cũng có thể gọi tớ là Martin.”

Tạ Ích lái xe đưa Bàng Sảnh tới quán bar, cậu đi cùng mấy người bạn tới Thượng Hải chơi, nam có nữ có. Bàng Sảnh không quen họ và cũng không chen được vào câu chuyện của họ nên chỉ lặng lẽ ngồi một mình một góc, không uống rượu mà ôm cốc nước trái cây.

Tạ Ích nhận ra vẻ không vui của cô bèn đặt mông ngồi xuống bên cạnh và hỏi: “Cậu sao đấy? Không giống Cua tớ quen!”

Bàng Sánh cười: “Không sao, gặp cậu tớ rất vui!”

“Cái cậu đeo kính vừa này đang theo đuổi cậu à?! Cua bây giờ là mặt hàng bán chạy rồi!” Tạ Ích mặc một chiếc áo len mỏng cổ chữ V, cơ ngực thoát ẩn thoát hiện, Bàng Sánh có cảm giác cậu thật ngả ngớn, liền nói: “Dù tớ có bán chạy tới đâu cũng vẫn thua cậu!”

“Đừng có đánh trống lảng, nói đi, sao cậu lại không vui?”

“...”

“Bây giờ cậu với Cố Minh Tịch thế nào?”

Không nhắc tới Cố Minh Tịch còn đỡ, vừa nhắc tới cái tên này nước mắt Bàng Sánh liền tuôn ra. Cô khóc quá bất ngờ làm Tạ Ích trở tay không kịp, vội đưa giấy ăn cho cô.

Bàng Sánh thút thít khóc rất lâu mới thốn thức kể lại chuyện đã xảy ra cho Tạ Ích nghe. Nghe xong Tạ Ích hỏi: “Ba tháng nay cậu không liên hệ được với cậu ấy à?”

“Anh ấy bỏ số điện thoại đó rồi!” Bàng Sánh nói, “Cậu bảo tớ liên lạc kiểu gì?”

“Chẳng phải cậu ấy đang học ở trường B sao?”

“Đúng rồi, tớ đã gọi điện tới trường B để hỏi nhưng người ta không chịu nói, tớ muốn đi tìm nhưng đi kiểu gì được chứ? Nhưng tớ có địa chỉ nhà bà ngoại anh ấy, lần trước tớ gửi quà tới đó.”

Tạ Ích ngẫm nghĩ một lúc rồi bất ngờ hỏi: “Cậu có mang chứng minh thư theo không?”

Bàng Sánh ngạc nhiên đáp: “Có đây.”

Tạ Ích liền kéo tay Bàn Sảnh, phủ thêm áo khoác lên người cô và nói: “Đi thôi! Tìm người chẳng phải rất đơn giản sao, tớ không tin là không tìm được!”

Bàn Sảnh lấy làm kinh ngạc: “Đi đâu?”

Tạ Ích cười vang: “Tớ chẳng đã nói là cậu đoán đúng sẽ có phần thưởng còn gì, tớ đưa cậu đi tìm cậu ấy!”

Tạ Ích lái xe đưa Bàn Sảnh ra sân bay, mua hai vé máy bay đến thành phố S. Bàn Sảnh mơ hồ theo Tạ Ích lên máy bay và đáp xuống sân bay thành phố S vào lúc hai giờ đêm.

Ra khỏi sân bay hai mắt Bàn Sảnh sáng ngời. Tuy đang là đêm khuya nhưng xung quanh rất sáng vì trong không gian bao la là tuyết, thành phố S đang có tuyết rơi dày đặc.

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Một Người Khác

Tạ Ích thuê hai phòng ở khách sạn bốn sao trung tâm thành phố S. Hôm nay là Noel nên giá phòng cao chót vót. Điều này khiến Bàn Sảnh rất phân vân, muốn đề nghị tự trả tiền phòng nhưng giá phòng một đêm lại bằng cả tháng sinh hoạt phí của cô nên cô chỉ còn cách thì thào đề nghị có thể thuê phòng ở khu trọ Ngôi Sao Cẩm Giang gần đây hay không. Đề nghị này lập tức bị bác bỏ bởi ánh mắt lạnh như dao của Tạ Ích.

Cậu nói: “Đã nói là phần thưởng mà, tớ thưởng cho cậu vì đã bao nhiêu lâu không gặp mà cậu vẫn có thể nhận ra giọng tớ. Coi như cậu đi chơi Noel cùng tớ đi.”

Bàn Sảnh khẽ nói: “Tớ đã nghe giọng cậu mười mấy năm rồi, sao có thể không nhận ra chứ!”

Tạ Ích vươn tay xoa đầu cô, cầm thẻ mở cửa phòng rồi nói: “Muộn rồi, lên phòng nghỉ thôi, sáng mai chúng ta còn phải đến tỉnh Z tìm Cố Minh Tịch.”

Vào trong phòng nghỉ, Bàn Sảnh có cảm giác như đang nằm mơ. mấy giờ trước cô còn cãi nhau với Dương Lộ trong phòng ký túc, ngại ngùng nhìn Thịnh Phong dưới sân trường, vậy mà mấy tiếng sau đã đứng ở thành phố S xa xôi này.

Bàn Sảnh đi tắm. Dòng nước ấm áp xua tan cảm giác mệt nhọc trong người, cô không thấy buồn ngủ chút nào liền đứng bên cửa sổ ngắm nhìn bầu trời tuyết rơi lả tả.

Thì ra tuyết miền Bắc là thế này, thời tiết khô hanh, lạnh cắt da cắt thịt, tuyết trắng xóa rơi vào da thịt còn thấy nhói đau. Chắc hẳn Cố Minh Tịch khó mà chịu đựng được thời tiết này, không biết chân cậu có nứt nẻ không, chỉ mong là cậu không ngốc nghếch đến nỗi đi giày thấp cổ ra đường. Nhiệt độ nơi đây thực sự thấp hơn thành phố E quá nhiều, vừa này Bàn Sảnh chỉ đứng ngoài trời một lúc mà đã không chịu nổi, cô khó lòng tưởng tượng được cuộc sống của Cố Minh Tịch tại nơi này, chắc hẳn cậu vẫn chưa quen nên mới gầy rộc đi như vậy.

Bàn Sảnh biết Cố Minh Tịch đang phải đối mặt với một vài khó khăn, cậu phải học ngành mà mình không thích, Lý Hàm lại bệnh nặng, nhưng tại sao cậu có thể bất vô âm tín với cô như vậy chứ?

Bàn Thủy Sinh nói với Bàn Sảnh là lúc về thành phố E, Cố Minh Tịch đã tới tìm anh, là vì khoản thanh toán bảo hiểm y tế của Lý Hàm. Sau khi biết Lý Hàm bị ung thư, Bàn Sảnh hoàn toàn bị sốc, càng nóng lòng muốn tìm cho ra Cố Minh Tịch.

Cô biết chắc hẳn cậu cảm thấy vô cùng áp lực, mặc dù không ở bên cạnh Cố Minh Tịch, có lẽ cũng chẳng giúp được gì nhưng ít ra cô có thể trò chuyện, giúp cậu san sẻ phần nào.

Cô cũng có thể tới đây thăm cậu. Cố Minh Tịch không biết là vì mong muốn đi tìm cậu mà Bàn Sảnh đã dành dụm rất nhiều tiền, một chuyến đi xa quả là một sự tiêu pha xa xỉ với con cái của một gia đình cơ bản, nhưng Bàn Sảnh vẫn thắt lưng buộc bụng để tiết kiệm, thế nhưng cứ mỗi lần cô nói muốn đến tỉnh Z là mỗi lần bị Cố Minh Tịch ngăn cản.

Bàn Sảnh lên giường với tâm trạng phức tạp, thầm nghĩ cuối cùng cô vẫn tới mảnh đất này. Nếu không có gì thay đổi, chẳng bao lâu nữa cô sẽ tìm được Cố Minh Tịch.

Hôm sau trời mới tờ mờ sáng Tạ Ích và Bàn Sánh đã lên đường. Để tranh thủ thời gian Tạ Ích đã thuê taxi đi tới tỉnh Z, thậm chí còn không buồn mặc cả. Bàn Sánh hoàn toàn từ bỏ ý định chia đôi chi phí. Cô không theo kịp ham muốn được tiêu pha của công tử nhà giàu, tốt nhất lúc này không nên giở thói tự trọng quá đáng ra làm gì.

“Bao giờ về phải mời cơm tớ đấy, nghe nói nhà ăn trường cậu nấu nướng rất ngon.” Tạ Ích nói.

Bàn Sánh cười hồn nhiên, “Chắc chắn rồi.”

“Phải mời tớ đi đánh bóng bàn nữa.” Tạ Ích nói, “Cậu không biết đâu, tớ đánh bóng bàn cho bọn người Mỹ xem, họ còn hỏi tớ có phải là quán quân Olympic không?”

Bàn Sánh: “...”

Chiếc xe bước vào địa phận tỉnh Z sau hai giờ bon bon trên đường, tài xế không biết đường nên sau khi xuống xe Tạ Ích và Bàn Sánh lại lên một chiếc taxi địa phương, Bàn Sánh đọc địa chỉ nhà bà ngoại của Cố Minh Tịch và hai người nhanh chóng tới được khu dân cư đó.

Lúc lên cầu thang, trái tim Bàn Sánh vô cùng kích động. Đã biết bao lần cô tưởng tượng mình đi tới đây, gõ cánh cửa kia là có thể tìm được Cố Minh Tịch.

Thế nhưng kết quả lại khiến cô phải thất vọng, người mở cửa là một bà lão hơn sáu mươi tuổi. Bà bế một đứa trẻ và nói với Bàn Sánh là đây là căn nhà bà mới mua đầu năm nay, chủ nhà cũ đã dọn đi từ lâu.

Bàn Sánh hỏi: “Bác có biết họ chuyển tới đâu không ạ?”

Bà lắc đầu: “Tôi không biết, tôi mua nhà qua môi giới nhà đất mà. À, đúng rồi!” Bà vào nhà lấy ra một xấp thư, “Toàn thư của đại học B gửi cho

một cậu tên là Cố Minh Tịch, nếu cô cậu tìm được chủ nhà cũ thì chuyển giúp tôi nhé. Nhờ cậu ấy sửa lại địa chỉ đi, đừng có gửi thư tới đây nữa.”

Bàng Sảnh cầm lấy xấp thư rồi đưa mắt nhìn Tạ Ích. Tạ Ích đưa ra quyết định một cách chóng vánh: “Tới đại học B đi!”

Bàng Sảnh thực sự rất cảm kích Tạ Ích. Đi tới trường B, cậu không tìm giáo viên mà đi thẳng tới ký túc xá nam của khoa máy tính năm thứ hai. Bàng Sảnh đứng dưới sân chờ, Tạ Ích chạy lên gác hỏi thăm rồi đi xuống sau nửa tiếng. Cậu cho Bàng Sảnh biết một tin động trời là Cố Minh Tịch đã hoàn thành thủ tục xin tạm nghỉ sau khi học hết năm nhất.

Bàng Sảnh ngây người, hai mắt liền đỏ hoe. Tạ Ích nói: “Cua, cậu đừng lo, tớ đã xin được số điện thoại của giáo viên chủ nhiệm lớp Cố Minh Tịch rồi. Chúng ta cứ hỏi thăm xem sao, may mà mới chỉ tạm nghỉ chứ chưa xin nghỉ hẳn!”

Giáo viên chủ nhiệm họ Trương, là một thầy giáo trẻ tuổi và nhiệt tình. Sau khi nhận được điện thoại của Tạ Ích, thầy chạy từ ký túc xá ra, vừa nhìn thấy Bàng Sảnh và Tạ Ích đã hỏi thăm về mối quan hệ của hai người và Cố Minh Tịch. Thầy Trương nói: “Tôi cũng tìm Cố Minh Tịch mãi, số điện thoại em ấy đăng ký lúc nhập học đã không còn sử dụng, điện thoại của mẹ em ấy thì tắt máy suốt, tôi gửi thông báo đến địa chỉ em ấy đăng ký cũng hoàn toàn không nhận được hồi âm.”

Tạ Ích hỏi: “Thầy Trương có nghĩ ra cách gì không ạ? Chúng em từ xa tới đây, thực sự rất lo cho Cố Minh Tịch.”

Thầy Trương gãi đầu rồi bất ngờ nói: “Lúc còn đi học ở trường Cố Minh Tịch đã thuê một căn phòng nhỏ ở gần đây. Tôi đã tới đó mấy lần. Sau khi cậu ấy nghỉ học tôi có tới hỏi thăm, nhà vẫn chưa trả, tiền thuê cũng đã trả tới cuối năm âm lịch nhưng mấy tháng nay, hai mẹ con Cố Minh Tịch không ở đó!”

Một tia hy vọng lại lóe lên trong lòng Tạ Ích cũng như Bàn Sánh. Tạ Ích nói: “Có thể phiền thầy Trương đưa bọn em tới đó được không?”

Thầy Trương đưa hai người tới khu nhà nông dân gần trường B và tìm được căn nhà trọ của hai mẹ con Cố Minh Tịch, cửa phòng đóng kín mít. Thầy Trương tìm đến ông bác chủ nhà, sau khi biết mục đích của ba người, ông cũng đồng ý dùng chìa khóa của mình mở cửa căn nhà trọ cho họ vào.

Cửa vừa mở Tạ Ích và Bàn Sánh đã sững sờ. Một căn phòng lụp xụp, đồ đạc cũ kỹ đến phai màu, tất cả mọi thứ đều bị phủ dưới một lớp bụi dày. Sau khi vào trong xem xét một lượt, tâm trạng hai người xấu đi rất nhiều.

Nhìn thấy mạng nhện ở góc nhà, Tạ Ích không thể không nói: “Chẳng phải điều kiện gia đình Cố Minh Tịch rất khá sao. Cậu ấy đang làm gì vậy, sao có thể ở một nơi quỉ quái thế này?”

Bàn Sánh nhìn chiếc giường trong phòng khách rồi đi vào căn phòng duy nhất, cô nhìn chiếc bàn học đặc biệt đó.

Cố Minh Tịch không có bàn học tự đóng riêng mà mua một chiếc bàn học của trẻ con, loại có thể điều chỉnh độ cao. Cậu chỉnh chân bàn ở mức thấp nhất, thấp hơn bàn bình thường khoảng hai, ba mươi phân.

Bàn Sánh bước lại gần đó, dùng tay phủi bụi phủ bên trên. Dấu vân tay của cô lưu lại trên mặt bàn bụi bặm. Cố Minh Tịch của cô đã từng ngồi ở đây, đặt hai chân lên mặt bàn, dùng những ngón chân dẻo dai làm bài tập, đọc sách, nhắn tin, dùng máy tính... Thế nhưng rốt cuộc bây giờ cậu đang ở đâu?

Trong phòng vẫn còn một vài bộ quần cùng các đồ dùng hàng ngày nhưng không nhiều. Bàn Sánh tìm một mẫu giấy, viết lại mấy chữ cho Cố Minh Tịch. Cô cho cậu biết là mình đã từng tới đây, hy vọng sau khi đọc được cậu có thể liên lạc với cô.

Lúc rời khỏi căn nhà trọ, Bàn Sánh quay lại nhìn nó một lúc rồi hỏi Tạ Ích: “Cậu đoán Cố Minh Tịch có thể đọc được tờ giấy tờ để lại không?”

Tạ Ích gật đầu: “Có.”

“Vậy cậu ấy liệu có gọi điện cho tớ không?”

Tạ Ích ngẫm nghĩ rồi lắc đầu: “Tớ không biết nữa.”

Cậu là đàn ông. Đàn ông hiểu đàn ông, cậu không đành lòng nói với Bàn Sánh là nhìn căn nhà đó là biết Cố Minh Tịch thực sự sống không tốt vậy nên Tạ Ích có cảm giác là nhiều khả năng Cố Minh Tịch sẽ biến mất một cách triệt để.

Cậu chỉ biết an ủi cô: “Cậu ấy xin nghỉ học tạm thời, chỉ tạm thời thôi. Tháng chín năm sau có thể cậu ấy sẽ về trường, chúng ta đã có số điện thoại của thầy Trương rồi, Tớ cũng đã xin được số điện thoại của một vài cậu bạn cùng lớp cậu ấy, lúc đó chúng ta sẽ gọi điện hỏi xem sao.”

Thế rồi cậu cũng chẳng biết nói gì nữa, liền dang rộng hai tay ôm Bàn Sánh vào lòng và nói: “Cua, đừng khóc, cậu ấy đã cố tình tránh mặt cậu thì chúng ta cũng chẳng thể làm gì được. Cố Minh Tịch chắc chắn đã gặp phải chuyện gì đó, nếu không cậu ấy chắc chắn không thể xa cậu được đâu.”

Bàn Sánh không thốt lên lời, cô thừa nhận bản thân vô dụng. Gặp phải chuyện này cô chỉ biết khóc, mấy tháng qua không biết cô đã khóc nhiều đến thế nào. Cô hận lắm nhưng lòng lại cứ vương bận mãi không thôi. Cô chỉ muốn tìm thấy Cố Minh Tịch của mình, chàng trai đã trưởng thành cùng cô. Cô không muốn cậu gặp phải bất cứ khó khăn nào cả, chẳng lẽ sự cố mất đi hai cánh tay với cậu còn chưa đủ tàn nhẫn hay sao? Cô không để tâm chuyện đó, còn có thể để tâm chuyện gì nữa?

Dĩ nhiên khi một người quyết định biến mất khỏi thế giới của một người khác thì không có gì khó khăn. Bàn Sảnh khóc thất thanh trong lòng Tạ Ích, cứ lặp đi lặp lại mấy câu nói: “Chẳng phải cậu nói tìm một người dễ ợt sao? Tại sao lần nào cậu cũng không giữ lời như vậy? Lần trước thì bảo sẽ đuổi kịp anh ấy, kết quả lại không kịp! Lần này vẫn thế?! Tớ sẽ không bao giờ tin cậu nữa! Cậu trả lại Cố Minh Tịch cho tớ đi! Tạ Ích, cậu trả lại Cố Minh Tịch cho tớ đi!”

Tạ Ích oan hơn cả Thị Kính. Nhìn vẻ mặt rất đỗi ngạc nhiên của thầy Trương và ông bác chủ nhà, cậu chỉ biết an ủi Bàn Sảnh: “Được rồi được rồi, đừng khóc nữa. Tại tớ không tốt được chưa. Haiz, tớ hứa với cậu là lần sau sẽ giúp cậu tìm bằng được Cố Minh Tịch!”

“Lại còn lần sau nữa!” Bàn Sảnh khóc nước nở trong trời tuyết rơi, những bông tuyết to tướng rơi xuống tóc, quần áo của cô và Tạ Ích. Cô ngơ ngác nhìn xung quanh, miệng lẩm bẩm không ngừng: “Không thấy Cố Minh Tịch nữa rồi, hu hu hu... Cố Minh Tịch của tớ... hu hu hu... Cố Minh Tịch ơi!”

Trên chuyến bay trở về Thượng Hải, Tạ Ích kể chuyện cười cho Bàn Sảnh nghe, còn biểu diễn ảo thuật cho cô xem nhưng vẫn không thể khiến cô gái bên cạnh nở nụ cười. Cuối cùng Tạ Ích nói: “Cua nhỏ, đâu phải chỉ có một mình cậu thất tình, tớ đã thất tình bao nhiêu năm nay rồi mà cũng đâu đến mức sống dở chết dở như cậu.”

“Ai sống dở chết dở hả!” Bàn Sảnh lườm Tạ Ích bằng đôi mắt sừng vù như quả đào của mình, “Cậu thất tình, thất tình bao giờ hả?! Trịnh Xảo Xảo còn nói cậu có bạn gái ở Mỹ.”

Tạ Ích trợn mắt: “Đừng nói lung tung! Tớ có bạn gái bao giờ!”

“Tớ đã nhìn thấy ảnh cậu chụp với một cô gái, rất là thân mật!”

“... Chỉ chụp ảnh thôi, đừng nghe lung tung rồi đồn bậy bạ!” Tạ Ích bĩu môi, “Tớ là người chung thủy lắm đó!”

Bàng Sánh nhìn cậu một lúc rồi hỏi, “Cậu và Tiêu Úc Tĩnh còn liên lạc không?”

“...” Vẻ mặt vui vẻ của cậu lập tức sa sầm lại, khẽ nói: “Ít lắm, chỉ dịp lễ tết mới nhắn tin trong nhóm thôi. Bọn tớ chỉ nói ‘chúc mừng năm mới’, ‘chúc mừng Noel’, ‘Tết nguyên tiêu vui vẻ’, ‘Chúc cậu ngày tết Đoan ngo vui vẻ’, ‘Chúc mừng quốc khánh’...”

Bàng Sánh không còn gì để nói. Bất ngờ Tạ Ích quay sang nhìn cô và nói: “Cua nhỏ, chi bằng hai đứa mình thành đôi đi, hai người đồng bệnh tương liên, số khổ như nhau, lại có giao tình suốt chục năm nay, nói không chừng ở bên nhau lại có tình cảm.”

Một câu nói không đầu không cuối lại khiến Bàng Sánh mặt mũi bí xị cả ngày nở nụ cười. Cô cười thật to, mắt đỏ hoe khiến những hành khách gần đó nhìn cô như nhìn kẻ điên.

Tạ Ích không hiểu bèn hỏi: “Cậu cười gì, chẳng lẽ làm bạn gái tớ buồn cười lắm à?”

Bàng Sánh ra sức lắc đầu nhưng không nói gì. Cô sẽ không nói với cậu là vài năm trước đây, trong nhật ký của cô, cậu là Hoàng tử, là thần tượng, là người nổi tiếng, cô chỉ có thể đứng nhìn cậu từ xa với vẻ ngại ngùng và kính nể. Xưa nay cô chưa bao giờ nghĩ là lại có một ngày hai người ngồi bên cạnh nhau, nói chuyện cười đùa thoải mái như vậy.

Thời gian trôi đi trong từng kẽ hở, bầu trời đêm ngoài cửa sổ cabin như một cái động đen lớn hút thời gian và không gian, hút tuổi thơ và niên thiếu vô tư lự của họ. Cứ hễ nhớ đến Cố Minh Tịch là Bàng Sánh lại thấy tuyệt vọng, lần đầu tiên trong đời cảm thấy tuyệt vọng, cảm thấy đau lòng,

cảm thấy vô cùng sợ hãi. Cô sợ nếu như mình mãi mãi không thể tìm thấy Cố Minh Tịch thì phải làm sao?

Trên đời này chẳng còn ai có thể nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng đó, có thể bao dung cho tất cả sự tùy hứng và vô lý của cô một cách vô điều kiện, có thể cười khi cô vui, lặng lẽ ở bên khi cô buồn, nhẹ nhàng nói ra những lời an ủi, chịu đựng bản tính giận cá chém thớt và những cơn xả giận của cô.

Người này sẽ không chút do dự cùng cô trốn học, vượt qua muôn vàn khó khăn cùng cô đi Thượng Hải chỉ vì cô muốn thế, lúc nào cậu cũng dành cho cô những đồ ăn ngon nhất, mua truyện tranh cô thích nhất, sưu tập những đĩa nhạc của ngôi sao cô thần tượng. Lúc nào cậu cũng nói là không thích ăn thịt lợn để nhường thịt kho, sườn xào chua ngọt mà Bàn Sảnh thích nhất cho cô. Thực ra Bàn Sảnh biết cậu không ghét ăn thịt lợn đến thế, cậu hành động như vậy chẳng qua vì cậu thích thế mà thôi.

Vậy nên cô cũng sẵn lòng bởi vì làm thế cậu sẽ vui. Không nhiều điều có thể làm Cố Minh Tịch vui nhưng Bàn Sảnh biết chỉ cần cô ăn sườn của cậu là cậu sẽ vui.

Cho dù không muốn ăn cô cũng sẽ cố gắng ăn hết.

Đúng vậy. Trên đời này sẽ chẳng còn ai khác có thể khiến cô sẵn lòng ăn nhiều thịt kho và sườn xào chua ngọt đến thế. Đơn giản là cô thích nhìn thấy ánh mắt vui vẻ của cậu, thích cậu nghiêm túc nói: “Bàn Bàn, em biết cách chọn món ghê đó!” Cô cũng như cậu, thấy lòng ngọt như mật.

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Từ Biệt Khu Tập Thể

Tết âm lịch năm 2005, trong khi tất cả mọi người đang đắm chìm trong không khí náo nức đón chào năm mới thì khu tập thể kim khí đã xảy ra một sự việc không lớn mà cũng không nhỏ.

Ông lão họ Tăng gần tám mươi tuổi tuy mái tóc đã bạc phơ, răng đã rụng nhưng lúc nào cũng rất mạnh khỏe dẻo dai. Trong suốt hơn hai chục năm qua, những người sống trong khu tập thể cứ liên tục thay đổi nhưng ông lúc nào cũng có mặt trong phòng thường trực của khu nhà, một thân một mình. Vậy mà khi chỉ còn mấy ngày nữa là sang năm mới, ông Tăng lại ra đi.

Khi xe cấp cứu tới nơi, ông đã không còn thở nữa. Ông Tăng là người già neo đơn, cả đời chỉ sống dựa vào công ty kim khí. Thế nhưng công ty bây giờ hầu như toàn người trẻ, những người công tác lâu năm chẳng còn là bao, Bàn Thủy Sinh liền nhiệt tình đứng lên tổ chức tang lễ cho ông Tăng.

Buổi lễ tang xua đi không khí náo nức của mùa xuân năm mới. Khi bước vào cổng khu nhà, nhìn vào căn phòng thường trực đã bị khóa kín, cảm giác đau buồn cứ man mác trong lòng Bàn Sánh.

Mọi người đều nói ông Tăng – người trấn giữ khu tập thể này suốt hai mươi năm qua đã qua đời, cũng có nghĩa là số phận của khu nhà cũng đã đến hồi kết. Nhiều khi mọi việc mơ hồ như thế đấy. Vừa hết Tết, thông tin di dời liền truyền tới tai những người sống ở đây. Bàn Thủy Sinh nói với Bàn Sánh là bên nhà thầu đầu tư và công ty kim khí đã đưa ra ý kiến đồng

thuận cuối cùng. Mảnh đất này sẽ được xây dựng thành trung tâm thương mại, còn họ, chẳng bao lâu nữa sẽ bị yêu cầu di dời để phá bỏ nhà cửa.

Bàng Sảnh vốn không quan tâm đến chuyện phải chuyển đi nơi khác nhưng Bàng Thủy Sinh nói cô học kinh tế, lại đã trưởng thành, nên phải tham gia bàn luận trước những công việc trọng đại của gia đình.

Đa số dân cư ở đều chọn phương án nhận tái định cư, họ yêu cầu phía nhà thầu phải xây dựng một khu chung cư mới và chi trả thêm khoản phí trang trí nhà cửa. Bàng Sảnh nghiên cứu thật kỹ văn bản giải thích về việc phá dỡ và thấy mặc dù nhà ở khu tái định cư rộng hơn nhà cũ bảy, tám mét vuông nhưng lại nằm ở khu nhà cao hai mươi tầng, giá nhà sẽ giảm đi nhanh chóng. Thế là cô mạnh dạn đề nghị với bố mẹ không lấy nhà mà nhận tiền.

Kim Ái Hoa phản đối đề nghị của con gái nhưng Bàng Thủy Sinh lại đồng tình với cô. Phòng cũ rộng bảy mươi mét, không nhỏ không lớn nhưng nếu có cơ hội đổi nhà, anh thực sự muốn có một căn nhà rộng hơn hẳn.

Bàng Thủy Sinh được nhận một tỷ sáu trăm năm mươi triệu đồng tiền bồi thường. Bị nhiều người chê là không biết tính toán nhưng Bàng Thủy Sinh không giải thích mà nghiêng rặng đến khu chung cư mới xây ở trung tâm có tên là Thịnh Thế Bắc Thành mua một căn nhà có diện tích 109 mét vuông với giá là hai tỷ hai trăm tám mươi triệu, anh đóng trước ba mươi triệu tiền mặt.

Nhà mới vẫn chưa được giao nên Bàng Thủy Sinh tạm thời thuê một căn nhà. Dân sống ở khu tập thể cũ lục tục dọn đi. Sắp đến lúc phải xa nhau nên đến cả những người hàng xóm lâu năm có khúc mắc với nhau cũng dần hòa hoãn hơn trước.

Chung Tiểu Liên chủ động tới gặp Kim Ái Hoa nói chuyện. Chung Tiểu Liên giờ đã về hưu, còn Kim Ái Hoa cũng chỉ còn công tác ba năm nữa. Hai người phụ nữ đứng trong mái hiên, nói về khu tập thể trong suốt hai mươi năm qua, cuối cùng không thể không nhắc tới Lý Hàm.

“A Hàm rất tốt bụng.” Chung Tiểu Liên nói, “Cố Minh Tịch nữa, cũng là một đứa trẻ ngoan ngoãn, tiếc là tôi lại sinh con trai, nếu có con gái tôi chắc chắn sẽ gả nó cho Minh Tịch.”

Kim Ái Hoa: “...”

Bàng Sảnh tự tay dọn dẹp đồ đạc của mình trước khi chuyển đi. Cô sinh ra ở khu tập thể này và cũng trưởng thành tại chính nơi đây, vì vậy căn phòng nhỏ này đã là nơi lưu giữ biết bao kỷ niệm của cô trong suốt hai mươi năm qua.

Không thu dọn thì không biết, đến lúc dọn dẹp Bàng Sảnh mới nhận ra cô đã nhận của Cố Minh Tịch nhiều đến thế. Có những món đắt tiền và có cả những món bình dân, to có nhỏ có, gần như mỗi ngăn kéo mở ra đều khiến cô nhớ tới cậu.

Cô tìm một thùng giấy thật to rồi đặt truyện tranh Cố Minh Tịch tặng xuống dưới cùng, sau đó cẩn thận bỏ từng thứ khác lên trên, cô đã làm mất tương đối nhiều đồ đạc của mình nhưng mỗi món quà được Cố Minh Tịch tặng, cho dù chỉ là tấm thiệp đơn sơ do chính cậu cắt bằng chân hời tiểu học cũng được cô trân trọng cất kỹ vào thùng.

Bàng Sảnh nói với Bàng Thủy Sinh: “Bố có thể giữ lại số điện thoại cũ để chuyển sang nhà mới được không? Con sợ một ngày nào đó Cố Minh Tịch trở về không tìm được con.”

Bàng Thủy Sinh xoa đầu con gái, đáp: “Ừ, bố sẽ giữ nguyên số điện thoại.”

Tháng tư năm 2005, Bàn Thủy Sinh và vợ con chuyển ra khỏi khu tập thể kim khí. Khác với những người dân khác ở đây còn có thể trở về, gia đình anh sẽ không bao giờ có cơ hội quay lại nữa.

Lúc xuống cầu thang, Bàn Sánh nán lại ở cửa bần thần nhìn căn nhà số 502. Sau khi Lý Hàm và Cố Minh Tịch dọn đi, có lẽ nhờ có Cố Quốc Tường mà căn nhà này vẫn luôn để trống. Mặc dù Bàn Thủy Sinh có chìa khóa dự phòng của nhà đối diện nhưng Bàn Sánh vẫn chưa bao giờ bước vào căn nhà đó lần nữa.

Có một cậu nhóc đã từng dựa vào khung cửa này mỉm cười với cô. Cảnh tượng đó sẽ không bao giờ lặp lại nữa.

Trong lúc Bàn Thủy Sinh mua được nhà mới thì Cố Minh Tịch lại đang lo lắng về một chuyện khác.

Sau khi bệnh ung thư gan của Lý Hàm tái phát, chị lại phải tiến hành một chu trình điều trị hóa chất và xạ trị mới để chuẩn bị cho cuộc phẫu thuật cắt bỏ khối u lần thứ hai ngay sau tết.

Sự đau đớn khi phải điều trị hóa chất và sự thật nghiệt ngã là chứng ung thư tái phát đã phá tan tinh thần lạc quan của Lý Hàm, tình hình sức khỏe của chị cũng ngày một sa sút. Tóc chị rụng nhiều vô kể, sắc mặt khô cằn, vàng úa, hai mắt đục ngầu, bụng trướng to, chị mất ngủ suốt đêm vì những cơn đau hành hạ cơ thể, thậm chí đến mức chị không nhìn được mà phải kêu rên thành tiếng. Những lúc ấy Cố Minh Tịch sẽ quỳ bên cạnh mẹ, nhẹ nhàng trấn an và nói chuyện với mẹ, trải qua từng đêm dài đằng đẵng.

Tiền nhanh chóng cạn dần theo sự tăng lên của phí tổn điều trị, mỗi tháng phải tự túc đến chín mươi, một trăm triệu. Cố Minh Tịch vô cùng áp lực, cậu không nghe theo ý kiến của Lý Thuần và Lý Mục – hai người luôn nghe theo sự mách bảo của người ngoài – hẳn nghe thấy có thuốc gì tốt là

muốn mua về cho Lý Hàm uống, hễ nghe thấy bác sĩ nào cao tay là muốn Lý Hàm tới khám. Cố Minh Tịch nhận ra số tiền còn lại thực sự không thể chống chọi được với cách điều trị mù quáng như vậy nên cậu nhất quyết phải nắm quyền chi tiêu trong nhà.

Tết âm lịch năm đó Cố Minh Tịch và Lý Hàm trở về tỉnh Z, ăn bữa cơm đoàn viên trong nhà mới của Lý Mục. Ngay trước mặt hai cụ, Lý Thuần và Lý Mục phê phán hành vi của Cố Minh Tịch. Họ nói mát Cố Minh Tịch, cho rằng cậu không sẵn lòng bỏ tiền điều trị cho mẹ mà cứ khư khư giữ tiền trong tay, chắc sợ khám chữa sẽ dùng hết tiền của mình.

Lý Thuần nói: “Minh Tịch, người đó là mẹ cháu. Cháu chỉ có một người mẹ thôi, vậy nên dù có đập nồi bán sắt thì cũng phải chữa bệnh cho mẹ. Cháu sợ gì chứ, mẹ cháu còn có căn nhà cơ mà, thế nào chẳng được 900 triệu!”

Lý Mục nói: “Không chỉ có vậy. Nếu không còn tiền cháu có thể tìm đến bố cháu, xin ông ấy 600 triệu chắc là không khó khăn gì. Tầng lớp lãnh đạo như ông ấy, người nào đến nhà nhờ vả mà chẳng biếu cho mấy trăm triệu.”

Cố Minh Tịch chưa kịp lên tiếng Lý Hàm đã nói: “Tôi sẽ không bán nhà, căn nhà đó tôi để lại cho Minh Tịch. Nếu có một ngày không đủ tiền chữa bệnh đến mức phải bán nhà, tôi sẽ nhảy lầu tự tử!”

Cố Minh Tịch thất sắc: “Mẹ!”

Lý Hàm thở dài, nhìn Cố Minh Tịch bằng ánh mắt đau xót: “Mẹ vô dụng không để lại được gì cho con, chỉ còn duy nhất căn nhà đó thôi. Nếu một ngày mẹ không còn nữa mà con đến nhà cũng chẳng có thì biết phải làm sao đây...”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Ngõ Cụt

Thực ra Cố Minh Tịch đã từng nghĩ đến việc bán nhà. Số tiền cần phải chi tiêu quá lớn, mới gần một năm mà đã dùng gần hết tiền, nếu không bán nhà, cậu thực sự không còn có cách nào khác để mẹ tiếp tục chữa bệnh. Thế nhưng căn nhà lại được đăng ký dưới tên của Lý Hàm nên cậu cũng không thể tự ý quyết định được.

Trở về tỉnh Z, cuối cùng Cố Minh Tịch và Lý Hàm cũng được vào ở trong căn nhà mới của họ, song chẳng có bất cứ ai cảm thấy vui vẻ. Ngày ngày Lý Hàm tĩnh dưỡng trên giường bệnh, còn Cố Minh Tịch thì nằm luôn dưới nền nhà để tiện chăm sóc mẹ.

Vào một buổi tối, Lý Hàm trần trọc trên giường hồi lâu mà vẫn chưa ngủ được. Thấy thế Cố Minh Tịch bèn ngồi dậy, khẽ hỏi: “Mẹ sao vậy ạ? Mẹ có khát nước không?”

“Không đâu con.” Lý Hàm thều thào đáp. Chị cảm thấy rất khó thở nên phải một lúc sau mới hỏi Cố Minh Tịch: “Minh Tịch, chúng ta còn bao nhiêu tiền?”

Cố Minh Tịch im lặng một lát rồi thành thật trả lời: “Không còn nhiều ạ.”

“Chắc không thể lấy lại số tiền cho cậu con vay rồi. Không phải cậu con không muốn trả mà thực sự là không có tiền, thôi, đành vậy.” Lý Hàm cười khổ nói: “Con cũng đừng xin tiền bố con nữa, bố mẹ bỏ nhau rồi nên ông ấy không có trách nhiệm phải giúp đỡ mẹ.”

Cố Minh Tịch nói: “Những chuyện này mẹ đừng lo, con sẽ tìm cách, con sẽ vay mấy người bạn con quen chút đỉnh để dùng tạm.”

Lý Hàm lắc đầu: “Vay mượn người khác cuối cùng vẫn phải trả. Người bạn họ Sa đó đã cho con mượn đến 150 triệu rồi còn gì, số tiền đó cũng không thể cứ mượn mãi được. Về sau con trả tiền người ta kiểu gì?”

Thực tế là vậy nên Cố Minh Tịch không biết phải nói gì. Một lát sau cậu mới nghiêng răng và nói: “Mẹ, nếu thực sự không còn cách gì nữa, vậy bán nhà đi ạ.”

“Không được!” Lý Hàm tỏ thái độ kiên quyết nhưng giọng chị vẫn thều thào: “Minh Tịch, mẹ biết bệnh của mình, có chữa trị thế nào cũng không sống được lâu. Mẹ không buông xuôi cũng là vì con. Con không có tay, mẹ rất sợ phải bỏ con lại một mình trên cõi đời này, để được ở cạnh con thêm mấy năm nữa, có bỏ ra chút tiền cũng xứng đáng. Nhưng nếu phải dùng đến cái nhà này, mẹ sẽ không điều trị nữa đâu!”

“Mẹ...” Cố Minh Tịch ngồi xồm bên giường, cúi đầu áp sát hai má vào tay Lý Hàm. Bàn tay mẹ cậu vừa mềm vừa ấm, nhẹ nhàng vuốt ve hai má cậu, Cố Minh Tịch nói: “Không còn mẹ thì căn nhà này cũng trở nên vô nghĩa thôi. Mẹ, chỉ cần mẹ còn sống, mẹ con mình có đứng đường cũng chẳng sao!”

“Ngốc quá!” Lý Hàm mỉm cười vỗ nhẹ vào gáy con trai, cất giọng đầy yêu thương.

Sau một lúc im lặng, Lý Hàm lại lên tiếng: “Minh Tịch.”

Cố Minh Tịch ngược lên, “Con đây mẹ ơi.”

Lý Hàm thông thả nói tiếp: “Nói thật cho mẹ biết, trong lòng con có oán trách mẹ không?”

“...” Trong lòng Cố Minh Tịch đã đoán ra ẩn ý của mẹ, cậu đáp: “Không ạ.”

“Mẹ biết chắc chắn trong lòng con có trách mẹ. Chẳng lẽ mẹ còn không hiểu con trai mình hay sao?” Lý Hàm lại đưa tay vỗ về hai má Cố Minh Tịch: “Minh Tịch, hứa với mẹ là đến tháng chín con sẽ đi học trở lại, được không?”

Cố Minh Tịch lắc đầu, “Mẹ, con thực sự không muốn đi học, chỉ lãng phí thời gian thôi ạ.”

“Nếu vậy con sẽ không có bằng đại học.” Lý Hàm thở dài, “Sau này con sẽ làm gì chứ? Vả lại, như vậy... con sao dám đi tìm Sảnh Sảnh đây?”

“Con sẽ không đi tìm cô ấy đâu ạ.” Cố Minh Tịch bình thản đáp: “Con đã chào từ biệt cô ấy rồi. Bây giờ cô ấy sống rất tốt, sau này có thể sẽ thi nghiên cứu sinh hoặc làm một công việc nào đó với mức lương rất cao.”

“Vậy còn con?” Lý Hàm hỏi: “Tương lai của con sẽ thế nào? Minh Tịch, con đã từng nghĩ đến chưa?”

Cố Minh Tịch ngẫm nghĩ rồi gật đầu, “Rồi mẹ ạ, khi nào mẹ khá hơn con sẽ thử đi làm xem sao.”

Sau tết âm lịch, Cố Minh Tịch và Lý Hàm quay trở lại thành phố S, trở về căn phòng thuê chật hẹp gần kề bệnh viện.

Cậu bắt đầu tính toán một cách cẩn thận, đã biết cách mặc cả khi mua đồ ăn. Mỗi tuần cậu nhờ bác chủ nhà đi siêu thị cùng mình một chuyến để mua một số vật dụng cần thiết. Cố Minh Tịch toàn chọn những thứ giảm giá rồi nhét vào ba lô đeo về. Đối với hai thứ tương đối nặng là dầu ăn và gạo, Cố Minh Tịch sẽ mua luôn ở trong khu nhà để có người đưa đến tận nơi.

Đã lâu rồi cậu không mua quần áo mới, có những chiếc màu tối đã giặt nhiều đến phai màu nhưng Cố Minh Tịch hoàn toàn không bận lòng, cứ giặt sạch rồi mặc tiếp. Thậm chí cậu còn được Lý Hàm dạy cho cách dùng kim chỉ đơm cúc bằng chân, nếu chẳng may quần áo bị tuột đường chỉ, Cố Minh Tịch cũng có thể khâu lại để mặc tiếp.

Đôi lúc đến chính bản thân cậu cũng thấy khó tin. Trước đây mặc dù không đến nỗi không biết làm gì nhưng cậu thực sự không cần phải biết về việc nhà. Từ nhỏ đến lớn cậu chỉ học bài rồi tập vẽ, gia cảnh nhà cậu có thể xem như tương đối khá giả, chưa bao giờ phải buồn phiền về chuyện tiền bạc nên Cố Minh Tịch chưa bao giờ nghĩ rằng lại có một ngày phải gánh hết mọi việc trong gia đình với cơ thể khiếm khuyết của mình.

Nhưng thực sự không còn cách nào khác, mẹ già yếu còn cậu thì đã trưởng thành, kể cả cơ thể có thiếu sót đến đâu thì Cố Minh Tịch vẫn là con trai của mẹ và là một người đàn ông. Đàn ông phải lo nghĩ nhiều việc hơn phụ nữ là chuyện bình thường, cậu đã ý lại vào mẹ suốt hai mươi năm qua, còn bây giờ là lúc mẹ phải dựa vào cậu. Cố Minh Tịch cho rằng mình nên suy tính cho cuộc sống một cách cẩn thận, lo lắng cho những ngày tháng sau này, không chỉ cho mẹ mà còn cho chính mình.

Hàu và Sò mười bảy, mười tám tuổi đã đi làm thuê, họ tự kiếm tiền nuôi bản thân và còn gửi về nhà giúp đỡ gia đình. Bây giờ Cố Minh Tịch đã gần 21 tuổi, trước giờ cậu chưa bao giờ kiếm được một đồng tiền nào. Trước mắt các khoản chi tiêu trong nhà đều dựa vào tiền tiết kiệm và lương hưu hàng tháng của mẹ, nếu cứ mãi như vậy, miệng ăn núi lở, thậm chí sẽ có lúc thu không đủ chi. Vậy nên Cố Minh Tịch cho rằng cậu phải suy tính thật kỹ xem phải làm sao để nuôi sống chính mình.

Sau khi tiến hành cuộc phẫu thuật cắt bỏ khối u ở gan lần thứ hai, Lý Hàm phục hồi khá tốt. Tối chăm sóc chị dâu, Hoàng Linh Lị nói hai mươi ngày sau Lý Thuần sẽ đến thay phiên. Còn Cố Minh Tịch, cứ rảnh rỗi là

cậu lang thang trên đường, mua một tờ báo buổi chiều của thành phố S để xem có nơi nào đang tuyển dụng phù hợp với mình không.

Cố Minh Tịch nghĩ xem bản thân có thể làm những công việc gì, cậu biết vẽ tranh, biết sử dụng máy vi tính, vốn dĩ tiếng Anh cũng khá tốt nhưng sau hơn một năm xao nhãng gần như không sử dụng, tiếng Anh đã trở nên lạ lẫm với cậu hơn nhiều.

Cố Minh Tịch gọi điện cho mấy công ty. Sau khi biết cậu chỉ có bằng cấp ba, nhiều nơi đã lịch sự từ chối, một số nơi khác gọi cậu đến phỏng vấn nhưng vừa biết cậu là người khuyết tật, họ đều lập tức từ chối.

Đến cả một công ty tuyển tổng đài viên cũng không cho cậu tham dự vòng phỏng vấn, Cố Minh Tịch nói: “Mặc dù không có tay nhưng tôi gọi điện, nhận điện thoại được, tôi làm việc bằng chân cũng rất thành thạo, có thể tự lo cho bản thân, sẽ không gây phiền phức cho mọi người đâu.”

Kết quả đối phương đã cúp máy một cách bất lịch sự.

Trước đây khi còn đi học, Cố Minh Tịch đã bị rất nhiều ngôi trường từ chối, trường cấp hai dân lập, trường cấp ba trọng điểm, đại học. Thậm chí khi xin vào trường tiểu học Cầu Tri, ban đầu nhà trường cũng không muốn nhận cậu vào học.

Lúc ấy cậu bé bảy tuổi Cố Minh Tịch ngồi trên chiếc chiếu cói trong phòng hiệu trưởng, xung quanh là sáu, bảy giáo viên khác. Lý Hàm để hộp bút và một quyển vở dưới nền nhà trước mặt cậu, Cố Minh Tịch dùng đôi chân non nớt của mình mở hộp bút một cách vụng về rồi kẹp một cây bút máy để ra bên ngoài, cậu giữ vở bằng chân trái và dùng chân phải chặm chạp lật các trang giấy và ngược lên nói: “Thưa các thầy cô, em có thể giờ sách vở bằng chân ạ.”

Sau đó cậu cầm bút lên bằng chân rồi điều chỉnh vị trí của cây bút bằng sự kết hợp giữa chân trái và chân phải, rồi cúi đầu viết vào trang vở.

“Em có thể viết chữ bằng chân, em biết viết rất nhiều, rất nhiều chữ. Đây là tên em ạ.” Cậu viết ba chữ “Cố Minh Tịch” rất đẹp nhưng hơi to, sau đó Cố Minh Tịch tự hào nói với hiệu trưởng: “Em còn biết dùng tẩy, vẽ hình bằng thước kẻ. Các thầy cô cho em đi học với ạ, em sẽ chăm chỉ học tập.”

Hiệu trưởng hỏi: “Em có thể tự ăn cơm được không?”

Cố Minh Tịch vội gật đầu như gà mổ thóc: “Có ạ có ạ, em tự ăn được ạ.”

“Em có thể tự đi vệ sinh không?”

Cố Minh Tịch đỏ mặt: “Em không cởi được quần.” Nhưng ngay sau đó như đã nghĩ ra cách, cậu đồng dục nói: “Nhưng thưa thầy, em có thể không uống nước, không uống nước là có thể không đi vệ sinh.”

Đi ra khỏi phòng của hiệu trưởng, Bàn Thủy Sinh và Bàn Sảnh đã đợi cậu trên hành lang, hai đứa trẻ cùng đến phỏng vấn một ngày. Vừa nhìn thấy Cố Minh Tịch, cô bé sáu tuổi Bàn Sảnh liền nhảy chân sáo đến chỗ cậu, kéo tay áo trống không của cậu và hỏi: “Cố Minh Tịch, các thầy cô giáo có nhận anh vào trường không?”

Cố Minh Tịch đắc ý trả lời: “Dĩ nhiên là có rồi!”

Cố Minh Tịch tới ngày hội tuyển dụng, cậu nhận ra cứ mỗi khi mình dừng chân trước quầy tuyển dụng của một công ty nào đó, nếu như cậu đứng đọc bảng thông tin giới thiệu công ty thì tầm mắt của người phỏng vấn sẽ đảo quanh trên người mình. Thế nhưng sau khi cậu đọc xong bảng tin, tới chỗ người phỏng vấn định hỏi thăm thì họ lại nhanh chóng chuyển tầm mắt, cứ như chẳng hề chú ý đến người đang đứng trước mặt vậy.

Cố Minh Tịch thử xin phiếu điền thông tin từ người phỏng vấn của một công ty. Sau một thoáng do dự, người đó đưa cho cậu tờ phiếu, Cố Minh Tịch bỏ dép, định giơ chân lên nhận thì người đó vội vàng rút tay lại rồi cất giọng thiếu kiên nhẫn: “Thôi khỏi, cho cậu điền chỉ tổ mất thời gian, chúng tôi không nhận người tàn tật!”

Ra khỏi trung tâm tuyển dụng là nhìn thấy một cây cầu vượt có ba ngã rẽ. Đây là khu vực trung tâm thành phố S, cây cầu rất rộng và nhộn nhịp người qua lại. Cố Minh Tịch đeo ba lô lặng lẽ đi trên cầu, cậu nhìn thấy rất nhiều người bán hàng hóa trên đó, còn có một vài người biểu diễn xiếc, có một ông lão mù kéo đàn nhị, một người đàn ông bị liệt chơi đàn ghi-ta và hát. Còn có một người ngồi bán những con thú nhỏ đan từ tre nửa không thấy có gì khác thường nhưng bên cạnh anh ta lại có một đôi nạng.

Cố Minh Tịch đứng đó khoảng chừng hai giờ đồng hồ. Sau khi trở về, một ý định dần hiện hữu trong đầu cậu.

Trong ba ngày sau đó, ngày nào Cố Minh Tịch cũng đi lên cây cầu đó thăm dò và quan sát, cậu cẩn thận để ý tình hình buôn bán của những người này và để ý cả số tiền mà những người qua đường cho người làm xiếc. Ý tưởng trong đầu cậu càng rõ nét hơn. Năm ngày sau đó, cậu nói với Lý Hàm và Hoàng Linh Lệ là đã tìm được việc, muốn làm thử xem sao.

Hôm sau cây cầu vượt có thêm một chàng trai trẻ, cậu cắt tóc ngắn, cơ thể gầy guộc, da ngăm đen, mặc áo sơ mi và quần rộng sạch sẽ, đi dép xỏ ngón, ngồi trên manh chiếu nhỏ. Dưới vai cậu là hai tay áo trống không, bên cạnh là một ba lô đầy ắp đựng những thứ mà cậu mang tới.

Cố Minh Tịch ngồi bên cạnh người đàn ông bán những con thú nhỏ bằng tre nửa kia. Cậu hơi cúi mặt, bình thản lấy đồ đạc từ ba lô để ra mặt đất: giấy A3, khay màu nước, thuốc màu, bảng điều màu, chai coca đựng nước sạch, bút vẽ và bốn, năm bản phác thảo.

Người đàn ông bên cạnh vừa đan một chú thỏ bằng cỏ vừa hỏi cậu:
“Bị giật điện cao áp à?”

“Vâng.” Cố Minh Tịch khẽ gật đầu.

“Bao nhiêu năm rồi?”

“Mười lăm năm ạ.”

“Cậu biết vẽ à?”

“Vâng.”

“Cậu sống ở đâu?”

“...” Cố Minh Tịch bèn nói: “Trước đây em ở tỉnh Z.”

“Chắc hẳn nơi này tốt hơn rồi vì thành phố S là tỉnh lỵ mà, ở đây nhiều người, tốt bụng, hào phóng, cũng trả rất nhiều tiền.”

Cố Minh Tịch thoáng im lặng rồi quay sang nói: “Em đi bán tranh chứ không ăn xin.”

“Đẹp đi, ở đây toàn là những người tàn tật như nhau thôi, có gì mà phải sĩ diện, sĩ diện có thành cơm ăn được không?” Người đàn ông cười to, “Anh bảo cậu nhé, cậu cứ ngồi xuống đây, vẽ bừa một bức tranh, kể cả xấu người ta cũng vẫn trả tiền, một ngày kiếm 600 nghìn dễ như bỡn, nếu gặp được ai giàu có, không khéo còn móc ví cho cậu một tờ đỏ (1)!”

(1) Chỉ tờ tiền mệnh giá 100 nhân dân tệ = 300.000 VND

Cố Minh Tịch nghiêng răng thật chặt, ánh mắt lạnh tới thấu xương cậu nghiêm túc nhắc lại: “Em đi bán tranh chứ không ăn xin!”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Chuyển Biến

Lý Hàm hỏi Cố Minh Tịch: “Con tìm được việc gì vậy?”

Cố Minh Tịch nói: “Con đi trông quán net.”

“Con có làm được không?”

“Con làm được mẹ ạ.” Cố Minh Tịch cười nói, “Chủ quán rất tốt bụng, con chỉ cần làm ban ngày, còn có thể về nhà ăn trưa, mà lương cũng được trả theo ngày.”

Lý Hàm nói: “Ồ... Đúng là người tốt bụng.”

Từ đó Cố Minh Tịch bắt đầu cuộc sống “đi làm” của mình, ngày nào cũng đi sớm về muộn, giữa buổi về bệnh viện ăn trưa với mẹ.

Chắc chắn mới đầu cậu chưa thể quen ngay với việc ngồi lang bạt trên cầu vượt, không chỉ cảm thấy hồi hộp mà nhiều hơn là xấu hổ. Thậm chí cậu không dám ngẩng mặt lên nhìn mọi người, chỉ cần chặt lấy bút vẽ hết bức tranh này đến bức tranh khác. Hầu hết mọi người đi qua cậu đều có những bước chân hồi hải, chỉ thỉnh thoảng mới có người dừng bước trước gian hàng, cậu thấp thỏm ngược lên nhìn đối phương một cái rồi vội vàng cúi xuống ngay tức thì.

Sáng đầu tiên cậu không bán được một bức tranh nào. Người đàn ông đan những con vật bằng tre nửa họ Thành, mọi người gọi anh ta là Thành Đại Pháo. Thành Đại Pháo bèn nói với Cố Minh Tịch: “Tiểu Cố, cậu nhút nhát quá, như thế thì làm sao mà kiếm được tiền, chúng ta không ăn cắp ăn

trộm mà dựa vào khả năng của mình để kiếm miếng ăn, có gì phải xấu hổ chứ?! Nếu có khách vào xem, cậu phải đon đả chào mời người ta!”

Cố Minh Tịch hỏi: “Chào mời như thế nào ạ?”

“Thì nói là anh ơi, chị ơi, mua tranh cho em đi ạ, trả bao nhiêu tùy anh chị. Anh chị mua về cho trẻ con ở nhà.”

Cố Minh Tịch chau mày, “Trả bao nhiêu tùy anh chị?”

“Dĩ nhiên, nếu không thì sao? Cậu tưởng người ta đến xem vì thấy tranh của cậu đẹp sao?” Thành Đại Pháo ném con ếch vừa đan xong về phía Cố Minh Tịch: “Thôi được, lát nữa có người tới anh sẽ chào mời cho chú xem.”

Buổi chiều, một người mẹ trẻ dẫn con gái đi qua cầu vượt. Cô bé bị thu hút bởi những con thú nhỏ của Thành Đại Pháo, liền ngồi trước quầy hàng của anh ta theo dõi một cách mê mẩn. Người mẹ trẻ không vội vàng nên bảo Thành Đại Pháo đan cho con gái mình một chú thỏ. Sau khi nhận tiền, Thành Đại Pháo chỉ sang Cố Minh Tịch ngồi cạnh và nói: “Phải mất năm phút mới làm xong, hay là hai mẹ con sang xem thử tranh của cậu bé này đi, cậu bé hoàn cảnh nhưng vẽ tranh rất đẹp.”

Cố Minh Tịch đã vẽ được vài bức tranh bằng màu nước, đa số là hình con vật và cây cối với nét vẽ ưa nhìn cùng màu sắc tươi sáng. Người mẹ trẻ nhìn tay áo trống không của cậu và hỏi: “Bao nhiêu tiền một bức tranh?”

Cố Minh Tịch thực ra không thể thốt ra câu “Chị muốn trả bao nhiêu cũng được”, liền ngẩng lên nhìn chị ta và cất giọng khe khẽ: “Bức nhỏ 15 nghìn, bức to 30 nghìn ạ.”

“VẬY cho tôi mua một bức.” Người mẹ trẻ trả cho Cố Minh Tịch 15 nghìn. Chân phải đang bận cầm bút, Cố Minh Tịch đành phải đưa chân trái ra nhận tiền, cậu cẩn thận để không chạm vào tay người phụ nữ. Sau đó

người mẹ trẻ cất giọng gọi con gái mình: “Con ơi, sang chỗ anh này chọn tranh đi nào!”

Cô bé hồ hởi chạy sang chỗ Cố Minh Tịch chọn bức tranh vẽ một chú sóc nhỏ. Cô bé nở nụ cười thật tươi với cậu: “Anh ơi, bạn sóc này xinh quá!”

Cố Minh Tịch cũng cười: “Em thích là anh vui rồi!”

Đây là món tiền đầu tiên cậu kiếm được. Dần dần Cố Minh Tịch trở nên tự tin hơn, thấy có người tới xem cậu cũng thử chào đón họ.

Thực ra cậu cũng hiểu rằng những lời Thành Đại Pháo nói không sai, người ta dừng bước không phải vì tranh của cậu vẽ đẹp thế nào mà chẳng qua họ thấy cậu là người tàn tật, cảm thấy cậu rất đáng thương mà thôi.

Trước đây Cố Minh Tịch luôn tỏ ra bình thản trước vẻ mặt thương hại của người lạ. Cậu biết là bản thân không thể thay đổi suy nghĩ của người khác, tình hình cậu thế nào chỉ cần nhìn là biết ngay. Mọi người thương hại cậu là lẽ thường tình.

Cậu có lòng tự tôn, mong nhận được sự tôn trọng của người khác nhưng xã hội Trung Quốc đã có sẵn định kiến là địa vị của người tàn tật luôn thấp hơn người bình thường. Cố Minh Tịch chỉ là một cá nhân nhỏ bé, cậu không thể thay đổi điều gì, điều cậu có thể làm chỉ là giữ vững nguyên tắc của bản thân và sống cho thật tốt.

Đúng như dự đoán của Thành Đại Pháo, mỗi ngày Cố Minh Tịch có thể kiếm được tới 600 nghìn đồng bởi vì cậu thường gặp được những người hào phóng bỏ ra 150 nghìn, thậm chí là 300 nghìn để mua một bức tranh. Cố Minh Tịch dù có muốn trả tiền thừa thì đối phương cũng không nhận mà nói: “Cậu cứ giữ lại mà mua thuốc màu.”

Thỉnh thoảng Cố Minh Tịch dừng bút nghỉ ngơi một lúc, cầu vượt không có mái che, cậu dựa lưng vào lan can rồi ngược lên nhìn bầu trời cao.

Bầu trời trong thành phố không xanh lắm mà lại mờ ảo, đến cả mây cũng không được trắng. Từng bầy chim bay qua đầu cậu làm Cố Minh Tịch nghĩ tới Bàn Sánh, bây giờ cô đang làm gì nhỉ?

Lúc nghĩ đến cô, cậu liền nhờ Thành Đại Pháo chỉ cho cách đan tre thành những con vật nhỏ. Thành Đại Pháo biết tạo hình con cua, một con cua màu xanh lá cây có hai cái càng mập mạp làm Cố Minh Tịch rất thích.

Cậu đan bằng chân nên dù có làm thế nào trông cũng không được đẹp, không phải cậu không đủ kiên nhẫn thế nhưng dùng ngón chân tỉ mỉ đan từng chiếc lá vào với nhau, trong khi Thành Đại Pháo chỉ cần vài phút là có thể làm ra một con cua thì Cố Minh Tịch có làm cả ngày cũng chẳng xong. Thế nhưng cậu rất thích, lúc nào cũng mỉm cười nhìn con cua mới xong một nửa đó.

Sau khi phẫu thuật Lý Hàm còn phải trải qua ba đợt điều trị hóa chất, phải ở lại thành phố S đến tận tháng năm. Cố Minh Tịch cũng mở hàng trên cây cầu trong ba tháng đó một cách không mấy đều đặn.

Trong ba tháng này, cậu gặp phải một vài phiền phức như quản lý thành phố không cho bán hàng trên cầu, bị trộm ăn cắp tiền, người qua đường gây khó dễ và cả sự chật vật khi gặp mưa bất ngờ.

Thế nhưng cũng trong ba tháng này những người và việc khiến cậu thấy ấm lòng lại nhiều hơn. Đa số con người sống trên đời đều tốt bụng, Cố Minh Tịch đã không còn nghĩ đến mục đích của họ khi mua tranh cho mình nữa. Dù sao đối với cậu, ý nghĩa của số tiền vài triệu thu nhập mỗi tháng là để cho hai mẹ con có thể sống thoải mái hơn một chút.

Đa số những người mua tranh sau khi trả tiền xong sẽ chọn lựa thật kỹ bức tranh mà mình yêu thích hoặc đợi Cố Minh Tịch vẽ rồi cầm về. Nhưng một số ít người nói là mua tranh nhưng sau khi trả tiền thì lại đi luôn, Cố Minh Tịch có gọi họ cũng không quay lại.

Một lần cậu gọi một người đàn ông trẻ lại: “Anh ơi, anh quên cầm tranh về ạ.”

Người đó quay lại nói: “Thôi, tôi không cần đâu.”

Cố Minh Tịch đứng dậy trả lời: “Nếu anh không lấy tranh thì em trả lại tiền cho anh ạ. Em đi bán tranh chứ không đi ăn xin!”

Người kia tỏ vẻ khó chịu, “Cậu này làm sao thế!” Thấy Cố Minh Tịch định nói tiếp, anh ta xua tay về mặt kiên nhẫn, “Thôi thôi cậu đừng nói gì nữa, tôi đang vội, cậu đưa tranh cho tôi đi!”

Anh ta vợ bừa một bức rồi quay người bỏ đi, Cố Minh Tịch nhìn theo bóng dáng anh ta, lúc đi tới đầu cầu, anh ta giơ tay lên quăng bức tranh kia đi.

Bức tranh được gió đưa xuống dưới chân cầu rồi chầm chậm hạ cánh xuống khu vực dành cho người đi bộ bên dưới. Đúng lúc có người đi tới đó, ông cúi xuống nhặt bức tranh lên rồi nhìn thật kỹ sau đó ngược mắt nhìn lên cầu vượt.

Từ Song Hoa cầm bức tranh trên tay thong thả đi tới trước mặt Cố Minh Tịch. Ông cúi xuống nhìn chàng trai trẻ không có tay đang vẽ tranh bằng chân. Cố Minh Tịch ngược lên nhìn ông, nở nụ cười ngại ngùng và nói: “Chú xem tranh của cháu đi ạ, nếu chú thích thì chọn một bức, giá rẻ thôi ạ.”

Từ Song Hoa năm nay gần năm mươi, vóc dáng trung bình, các nét trên gương mặt không mấy nổi bật, rất đỗi bình thường. Ông không lên

tiếng, chỉ đứng cạnh nhìn Cố Minh Tịch vẽ tranh.

Cố Minh Tịch đã quen với việc bị người ngoài nhìn như thế, cậu tập trung vẽ vờ, thoắt cái hai chú mèo đứng cạnh nhau đã hiện ra dưới ngòi bút của cậu với màu sắc tươi sáng.

Lúc cậu dùng chân rửa bút, Từ Song Hoa mới lên tiếng: “Cậu bé từng học vẽ à?”

Cố Minh Tịch ngược lên rồi gật đầu: “Vâng, cháu có học vài năm ạ.”

“Mấy năm?”

“Gần mười năm, cháu bắt đầu học từ năm chín tuổi.”

“Bây giờ cậu bao nhiêu tuổi?”

“Cháu 21 ạ.”

Từ Song Hoa nhìn lại bức tranh trong tay mình rồi hỏi: “Đây là nét bút của những bài dự thi, cậu là sinh viên khoa mỹ thuật à?”

“Ồ, không ạ.” Mặc dù người này rất lãnh đạm nhưng Cố Minh Tịch lại cảm thấy không cần phải dè chừng ông, cậu trả lời: “Hồi cấp một cháu học ở cung thiếu nhi, lên cấp hai thì đi theo một người thầy, đa số học sinh của thầy giáo cháu đều là sinh viên khoa mỹ thuật nên nét vẽ của cháu mới có hình bóng của bài thi.”

“Tại sao cậu không học đại học?” Vừa hỏi Từ Song Hoa vừa ngồi vào chiếu như Cố Minh Tịch, ông khoanh chân nói tiếp: “Vì gia đình hoàn cảnh quá à?”

Cố Minh Tịch khẽ nói: “Cháu đang tạm xin nghỉ học. Mẹ bị bệnh nên cháu phải chăm sóc mẹ.”

“Bố cậu đâu?”

“Bố cháu sống ở thành phố khác, bố mẹ cháu ly hôn.”

“Cậu tên gì?”

“Cháu tên là Cố Minh Tịch.”

Sau đó Từ Song Hoa không nói gì nữa và Cố Minh Tịch cũng không chủ động lên tiếng. Cậu tiếp tục trải giấy ra bảng vẽ, Từ Song Hoa thì lặng lẽ ngồi bên cạnh theo dõi Cố Minh Tịch vẽ.

Cứ ngồi thế suốt hai giờ đồng hồ, cuối cùng Từ Song Hoa không nói gì mà đứng dậy bỏ đi.

Mấy ngày sau đó Cố Minh Tịch thường xuyên nhìn thấy người đàn ông trung niên này, họ không nói chuyện gì với nhau, người đó chỉ đứng bên cạnh cậu hoặc ngồi dưới đất nhìn cậu vẽ hết bức tranh này tới bức tranh khác.

Rồi một hôm Từ Song Hoa nói: “Tiểu Cố, cậu thu dọn đồ đạc đi. Tôi đưa cậu đến chỗ này.”

Đã bao ngày trôi qua mà ông lại chỉ nói với Cố Minh Tịch một câu như vậy, nếu là người khác chắc chắn sẽ không đồng ý nhưng Cố Minh Tịch chỉ thoáng phân vân rồi bắt đầu dọn dẹp đồ đạc của mình.

Cậu đeo bảng vẽ lên vai nên khi đeo ba lô lên không khỏi hơi khó một chút. Từ Song Hoa liền tới giúp đỡ, Cố Minh Tịch nói: “Cảm ơn chú ạ.”

Từ Song Hoa bình thản đáp: “Không có gì. Đi thôi, xe tôi ở dưới kia.”

Cố Minh Tịch hoàn toàn không ngờ Từ Song Hoa lại đưa cậu tới một trường đại học về mỹ thuật tạo hình nổi tiếng ở thành phố S. Cậu lại càng

không ngờ người đàn ông với bề ngoài rất đỗi bình thường này lại là Từ Song Hoa.

“Thầy là thầy Từ Song Hoa ạ?” Cố Minh Tịch thực sự rất kinh ngạc. Từ Song Hoa là một họa sĩ nổi tiếng trong nước, là giáo sư thỉnh giảng của trường đại học Mỹ thuật thành phố S. Khi được tiếp xúc với một nhân vật cấp đại sư như vậy, Cố Minh Tịch không khỏi kích động.

Từ Song Hoa nở nụ cười hiếm hoi rồi nói: “Cậu biết tôi à?”

“Thầy giáo em thường nhắc đến thầy ạ.” Đôi mắt Cố Minh Tịch sáng như sao trời, “Thầy Từ, thầy đưa em tới đây là...”

“Tôi muốn xem căn bản của cậu.” Từ Song Hoa nói, “Có một lớp năm thứ nhất sẽ vẽ mô phỏng tượng thạch cao vào tiết học tiếp theo, cậu thử tới vẽ cùng chúng xem sao.”

Cứ thế Cố Minh Tịch được dẫn đi vẽ mô phỏng tượng thạch cao một cách hoàn toàn bất ngờ. Đã nhiều năm cậu không vẽ tượng, bây giờ lại ngồi giữa rất nhiều sinh viên chuyên ngành, cậu thấy hết sức hồi hộp. Cuối cùng cậu vẽ không tốt.

Cố Minh Tịch có thể nhận ra sự thất vọng trong mắt Từ Song Hoa, cậu cũng biết mình vẽ rất tệ. Từ Song Hoa không đưa ra bất cứ lời nhận xét nào, chỉ lẳng lặng lái xe đưa Cố Minh Tịch quay về cầu vượt.

Lúc dừng xe, Từ Song Hoa nói với Cố Minh Tịch: “Mặc dù tôi là thầy giáo ở trường mỹ thuật nhưng những sinh viên đó chỉ là sinh viên chứ không phải học sinh của tôi. Đến nay tôi mới chỉ nhận ba học trò, một người đã mở phòng tranh ở Thượng Hải, một người đi du học ở Đức còn một người thì sang Mỹ xây dựng sự nghiệp. Tôi nhận học trò không qua kiểm tra nghiên cứu nhiều, tôi không cần những thủ tục phiền phức đó mà chỉ coi trọng duyên phận và thiên phú mà thôi.”

Thế rồi ông hướng tầm mắt về phía Cố Minh Tịch: “Tiểu Cố, tôi và cậu có duyên nhưng xin lỗi vì thiên phú của cậu chưa đủ.”

Cố Minh Tịch xuống xe đeo bảng vẽ đứng bên đường nhìn chiếc xe xa dần của Từ Song Hoa.

Cậu đã không còn là thằng nhóc mười tuổi, Cố Minh Tịch biết có lẽ mình đã gặp được cơ hội đổi đời nhưng chính cái không ganh đua của mình đã làm cậu mất nó. Cố Minh Tịch thầm nghĩ bức tranh vẽ tượng vừa rồi không thể hiện đúng trình độ của cậu, vì vậy cậu không nên từ bỏ một cách dễ dàng mà phải cố giành lấy một cơ hội nữa.

Cố Minh Tịch thích vẽ tranh. Năm xưa không thi vào trường Mỹ thuật là vì thành tích các môn văn hóa của cậu quá tốt. Nếu muốn thi đỗ trường chuyên về Mỹ thuật hàng đầu thì Cố Minh Tịch cần tập trung chuẩn bị ít nhất một năm mà cuối cùng còn không dám chắc chắn là có thể đỗ được hay không. Nếu chẳng may không đỗ thì các môn văn hóa cũng bị bê trễ và sẽ không thể làm gì được.

Nhờ cơ duyên gặp được Từ Song Hoa, Cố Minh Tịch chợt cảm thấy cuộc đời mình có thêm một hướng đi mới. Sau một đêm nằm ở nhà suy nghĩ, cậu quyết tâm phải thuyết phục Từ Song Hoa cho bằng được.

Cố Minh Tịch không mở hàng bán tranh trên cầu nữa, ngày nào cậu cũng tới đại học mỹ thuật S, châu trực ở cửa văn phòng của Từ Song Hoa, chờ suốt cả một ngày.

Từ Song Hoa là giáo sư thỉnh giảng nên rất ít khi có mặt ở trường. Tự nhiên lại nhìn thấy Cố Minh Tịch khiến ông lấy làm ngạc nhiên, bỗng dừng lại thấy ác cảm.

Vừa nhìn thấy Từ Song Hoa, Cố Minh Tịch liền đi theo ông, cậu đeo bảng vẽ trên lưng, nói: “Thầy Từ, em có mang tới một vài bức phác thảo em vẽ ở nhà, thầy xem giúp em nhé?”

“Tôi đã xem phác thảo của cậu rồi.” Từ Song Hoa nói mà không quay lại nhưng Cố Minh Tịch vẫn bám theo ông: “Thầy Từ, lần trước em vẽ không tốt là vì đã lâu rồi em không...”

Từ Song Hoa ngắt lời cậu: “Nếu thực sự có thiên phú thì dù sau mấy chục năm không vẽ vẫn có thể vẽ ra được những tác phẩm tuyệt vời!”

“Thầy Từ...”

Từ Song Hoa bất ngờ dừng bước quay lại nhìn Cố Minh Tịch. Mấy tháng dài nắng dầm mưa ở cầu vượt đã làm da cậu đen nhem đen nhem nhưng đôi mắt vẫn cứ sáng ngời. Mũi cậu khô khốc đến bong da, Từ Song Hoa chau mày hỏi: “Cậu tới đây bao lâu rồi?”

Cố Minh Tịch trả lời: “Một ngày ạ.”

“Đã ăn gì chưa?”

Cố Minh Tịch lắc đầu rồi lại gật đầu: “Em có mang bánh mì theo, buổi trưa em ăn rồi ạ.”

“Còn đi vệ sinh, cậu tự đi được không?”

Cố Minh Tịch khẽ nói: “Em uống ít nước đi là được.”

“Vớ vẩn!” Từ Song Hoa nổi giận, “Cố Minh Tịch, đừng để tôi trông thấy cậu lần nữa!”

Ông giận đến nỗi muốn phẩy tay áo bỏ đi. Cố Minh Tịch đứng đó ngơ ngác nhìn theo bóng ông.

Vài ngày sau Từ Song Hoa lại nhìn thấy Cố Minh Tịch bên ngoài phòng làm việc của mình, cậu mỉm cười nói: “Thầy Từ, em đã mang cả công cụ của em tới đây, em có thể tự đi vệ sinh nhưng rất mất thời gian và

phiền phức. Em cũng mang theo nước, hôm nay em đã uống rất nhiều nước.”

“...”Từ Song Hoa: “Công cụ gì vậy?”

“Không cần giúp đỡ ạ.” Cố Minh Tịch mỉm cười, “Là một cây gậy lưng.”

Hai người đứng nói chuyện ngoài cửa. Một lát sau Từ Song Hoa nói: “Tiểu Cố, cậu đừng làm vậy nữa, tôi không phải con gái, có bám dai hay chai mặt cũng vô dụng thôi.”

Cố Minh Tịch không cười nữa, cậu nói: “Thầy Từ, em thực lòng muốn làm học trò của thầy!”

“Tại sao?”

“Em...” Cố Minh Tịch bình thản đáp: “Em không có tay nên không tìm được việc làm. Em đã tự vấn bản thân xem sau này có thể làm được những công việc gì, em không thể bán tranh ở cầu vượt cả đời được, em thích vẽ tranh, mong sẽ được là học trò của thầy để thực sự học được cách vẽ vờ, sau này sẽ kiếm tiền bằng những kiến thức đó.”

Cậu nói rất chân thành nhưng Từ Song Hoa chỉ nói: “Tôi không phải nhà từ thiện.”

Sắc mặt Cố Minh Tịch lập tức thay đổi. Lồng ngực phập phồng một lúc, sau đó cậu khẽ nói: “Thầy Từ, thầy có thể cho em một cơ hội nữa được không ạ?”

Lúc này một thầy giáo hốt hải chạy tới, nhìn thấy Từ Song Hoa liền nói: “Thầy Từ, tôi có chuyện này muốn bàn bạc với thầy, hôm nay người mẫu của tiết vẽ vật thể bị ốm đột xuất không tới được. Trong một chốc một

lát cũng chẳng tìm được người mẫu nào thay thế cả. Thầy xem có cần phải thay đổi môn học không?”

Từ Song Hoa đưa mắt nhìn thầy giáo kia rồi chuyển sang nhìn Cố Minh Tịch bên cạnh, sau đó bất ngờ nói: “Tôi nghĩ là một cơ thể không trọn vẹn sẽ tác động rất lớn tới thị giác của con người. Đám nhóc kia hẳn đã chán vẽ những ông lão nhăn nheo lắm rồi, biết đâu chuyển sang một người mẫu trẻ tuổi lại khiến chúng nảy sinh cảm hứng sáng tác mãnh liệt?”

Thế rồi ông nhìn Cố Minh Tịch với nụ cười như có như không: “Tôi có thể cho cậu một cơ hội nữa, cậu đồng ý không?”

Lúc đứng ngoài cửa phòng vẽ, trống ngực Cố Minh Tịch cứ đánh thùm thụp.

Cuối cùng cậu đẩy cửa phòng bằng bả vai rồi thong thả đi vào.

Trong phòng vẽ có chừng hơn hai chục sinh viên, đều đang chuẩn bị dụng cụ vẽ vật thể trước giá vẽ của mình. Một người nào đó ngược lên và nhìn thấy Cố Minh Tịch, vẻ kinh ngạc lộ rõ trong ánh mắt.

Một chàng trai trẻ? Thật đáng ngạc nhiên.

Nhưng điều đáng ngạc nhiên hơn nữa là sau khi chiếc áo choàng tắm trên người Cố Minh Tịch bị cởi ra. Thậm chí trong phòng vẽ còn vang lên những tiếng hô đầy kinh ngạc.

Trên người Cố Minh Tịch chỉ có độc một chiếc quần lót tam giác màu xám, hơn hai mươi chiếc giá vẽ vây quanh cậu, ánh nắng buổi chiều lọt vào trong qua cửa sổ phòng vẽ, hắt lên người cậu.

Vô vàn những hạt bụi nhỏ đang bay lượn trong ánh nắng, Cố Minh Tịch lặng lẽ đứng giữa phòng vẽ tranh. Cậu cúi đầu thật thấp, lồng ngực phập phồng dữ dội, một lát sau Cố Minh Tịch nhắm mắt lại, thế rồi sau khi mở ra, vẻ kiên định đã lộ rõ trong đáy mắt. Cậu thong thả ngẩng cao đầu, đứng thẳng lưng, thả lỏng vai.

Cậu chưa bao giờ để lộ bả vai khuyết tật của mình trước mặt nhiều người lạ đến vậy. Nơi xương bị chặt đứt có những vết sẹo mà người thường rất hiếm khi được thấy. Chỉ cần khẽ cử động bả vai là hai đầu vai tròn tròn đó cũng sẽ chuyển động theo, xương dưới da cũng lắc lư thật nhẹ, phần da bị khô lại dưới nách bị kéo căng chầm chậm run rẩy.

Cố Minh Tịch bây giờ rất gầy, da ở mặt, cổ và đầu gối đen thui nhưng da trên người và ở đùi thì lại trắng trẻo. Hai màu đen trắng đối lập rõ ràng trên cơ thể cậu, thoạt nhìn rất buồn cười.

Cậu có một đôi chân dài và khỏe khoắn, có vòng eo thon và cặp môi cong, vai cậu rất rộng nhưng không có cơ ngực vạm vỡ, thậm chí để ý kỹ còn nhìn được cả xương sườn trồi ra.

Cố Minh Tịch sở hữu một gương mặt sáng sủa với các nét rõ ràng và ưa nhìn. Ánh mắt cậu bình thản đến không một gợn sóng, dường như hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi sự đánh giá của hơn hai mươi người đang có mặt trong căn phòng này.

Từ Song Hoa không yêu cầu Cố Minh Tịch phải tạo dáng đặc biệt, cậu không có tay nên khó mà thể hiện tạo ra những tư thế đẹp đẽ. Từ Song Hoa chỉ bảo Cố Minh Tịch đứng đó, chàng trai trẻ từ đầu đến cuối chỉ ngẩng cao đầu và ưỡn ngực, đứng thẳng tắp như thân cây, cậu phóng tầm mắt về nơi xa xăm, không biết nhìn theo hướng nào. Dưới sự chỉ đạo của Từ Song Hoa và tiếng bút vẽ sột soạt, Cố Minh Tịch để trần đứng suốt một tiết học.

Hết giờ, Từ Song Hoa tận tay mặc áo choàng tắm lên cho cậu, ông vỗ vai chàng trai trẻ và nói: “Được lắm cậu nhóc!”

Ra khỏi trường mỹ thuật, Cố Minh Tịch tự nhiên không muốn đi xe bus về, cậu đứng ngẩn ngơ trên vỉa hè rất lâu rồi bất ngờ nhìn thấy một bộ điện thoại công cộng ở ngay cổng trường.

Ma xui quỷ khiến thế nào Cố Minh Tịch lại đi vào đó, ngồi xuống ghế rồi dùng má và vai kẹp lấy ống nghe, sau đó mới cúi xuống ấn một dãy số điện thoại đã thuộc nằm lòng từ lâu bằng môi.

Cậu không nhắc ống nghe lên mà cúi đầu xuống mặt bàn, ghé sát tai vào ống nghe.

Điện thoại nhanh chóng được kết nối, tiếng Bàn Sảnh vang lên ở đầu dây bên kia: “Alo ai đấy ạ?”

Cố Minh Tịch không lên tiếng, đến cả nhịp thở cũng rất khẽ khàng. Bàn Sảnh lại hỏi: “Alo?”

Vài giây sau cô nói: “Cố Minh Tịch, có phải anh đó không?”

“...”

“Cố Minh Tịch! Cố Minh Tịch, em biết là anh! Cố Minh Tịch!” Giọng cô run rẩy chứa đựng tiếng nghẹn ngào: “Cố Minh Tịch, Cố Minh Tịch anh không được cúp máy! Anh đang ở đâu vậy?! Đây là đầu số ở đâu? Anh không ở tỉnh Z sao? Tại sao phải trốn tránh em chứ? Rốt cuộc anh đã gặp phải chuyện gì? Tháng chín anh có quay lại trường nữa không?”

“...”

Cuối cùng cô cũng lấy lại bình tĩnh, dịu dàng nói: “Cố Minh Tịch, anh nghe em nói đây, em biết là trong thời gian này có lẽ anh sống không được

tốt mà em lại chẳng thể giúp đỡ được gì. Nếu thấy khó chịu quá anh cứ gọi điện cho em, anh không nói gì cũng được, em sẽ nói để anh nghe, nếu anh không cúp máy em sẽ không bao giờ cúp máy trước. Cố Minh Tịch, anh chỉ cần cho em biết là anh vẫn còn sống, được không?”

Cậu thầm trả lời trong lòng: Được.

Thế rồi cậu cúp máy ngay lập tức.

Bàng Sánh vội vàng gọi lại thì có người nhắc máy: “Đây là điện thoại công cộng... Thành phố S... Người vừa gọi điện thoại à? Ồ, người ta đi rồi... Không có tay? Cô đang nói với vẫn gì thế, cô đã gặp bao nhiêu người không có tay chứ?”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Ánh Sáng Phía Trước

Cố Minh Tịch trở thành người học trò thứ tư của Từ Song Hoa. Từ Song Hoa là một người rất bận rộn nên Cố Minh Tịch không thể tới gặp ông hàng ngày. Hai người hẹn gặp hai lần một tuần vào buổi chiều, chính tay Từ Song Hoa sẽ hướng dẫn cậu vẽ dưới hình thức chỉ có một thầy một trò.

Đã có lần Cố Minh Tịch nghe Từ Song Hoa giảng bài ở đại học mỹ thuật, ông không phải người nóng tính, bài giảng rất sơ sài nhưng khi hướng dẫn sinh viên vẽ tranh thì vẫn đầy kiên nhẫn và hết sức tỉ mỉ. Tuy nhiên khi trong phòng vẽ chỉ còn Cố Minh Tịch và Từ Song Hoa, người thầy giáo này sẽ trở nên vô cùng nghiêm khắc.

Từ Song Hoa chưa bao giờ nương tay vì Cố Minh Tịch vẽ tranh bằng chân. Trong mắt ông, vẽ bằng tay, bằng chân hay bằng miệng chẳng có gì khác biệt.

Ông sẽ thẳng thắn phê bình Cố Minh Tịch, ông chê tranh của cậu không đáng giá một đồng. Cố Minh Tịch chỉ biết cúi đầu và im lặng, sau khi mắng nhiếc xong, Từ Song Hoa lại lạnh lùng chỉ ra từng điểm thiếu sót của cậu.

Tính cách Từ Song Hoa hơi lạ, lúc dữ thì rất dữ nhưng hết giận ông lại đối xử rất tốt với Cố Minh Tịch. Trong mắt người ngoài, Từ Song Hoa luôn là người lạnh nhạt giống như gương mặt lãnh đạm của ông nhưng Cố Minh Tịch nhận ra rằng trong cách người thầy này đối xử với mình có sự quan tâm như của một người cha.

Lúc không học vẽ và không cần tới bệnh viện, Cố Minh Tịch vẫn ra cầu vượt mở hàng vẽ tranh như trước. Tâm trạng cậu tốt hơn vì cảm thấy mọi chuyện đang diễn ra theo chiều hướng lạc quan hơn. Bệnh tình của Lý Hàm đã ổn định phần nào, chị đã đi kiểm tra lại vào thời điểm ba tháng sau phẫu thuật, kích thước khối u không lớn hơn, tinh thần cũng khá hơn rất nhiều. Sau khi kết thúc đợt điều trị hóa chất cuối cùng, chị dự định trở thành tỉnh Z tỉnh dưỡng.

Cố Minh Tịch thấp thỏm nói với Từ Song Hoa là cậu và mẹ phải trở về tỉnh Z. Khi nào bệnh tình của mẹ ổn định hơn, cậu sẽ quay lại thành phố S tiếp tục học vẽ ở chỗ Từ Song Hoa.

Cố Minh Tịch lo là Từ Song Hoa sẽ cho rằng mình là kẻ phiền phức nhưng không ngờ ông chỉ mỉm cười và nói: “Không cần phải gấp gáp, bệnh tình của mẹ em quan trọng hơn.”

Ông giữ Cố Minh Tịch ở lại nhà mình ăn cơm. Một mình Từ Song Hoa sống trong một căn nhà lớn gồm nhiều tầng, tầng trên để ở còn tầng dưới là nơi làm việc. Ông không để người giúp việc nấu ăn mà tự mình vào bếp nấu ba món mặn và một món canh, sau đó ăn cùng với Cố Minh Tịch.

Đây là lần đầu tiên Cố Minh Tịch ngồi ăn cơm cùng Từ Song Hoa, cậu cúi đầu lặng lẽ và cơm còn Từ Song Hoa thì lại múc cho cậu một bát canh đưa tới.

“Nếm thử canh nấm của tôi xem sao.” Ông nói.

Cố Minh Tịch dùng chân nhắc thìa lên húp thử một miếng canh rồi nói: “Thanh lắm ạ.”

Vẻ hòa nhã hiện rõ trên gương mặt Từ Song Hoa, ông nói: “Con tôi cũng thích món canh này lắm, nhưng đã nhiều năm tôi không được gặp nó rồi.”

Cố Minh Tịch ngạc nhiên ngẩng lên nhìn ông. Từ Song Hoa biết cậu hiểu lầm liền giải thích: “Con tôi bằng tuổi em, hiện đang sống ở Anh. Nó sinh tháng 5 năm 1984, còn em?”

“Em sinh tháng 8 năm 1984, đúng vào ngày Thất tịch ạ.”

Từ Song Hoa mỉm cười, “Tôi nói tôi và em có duyên chính là vì ngày đầu tiên gặp em cũng là ngày sinh nhật 21 tuổi của con trai tôi.” Ông thở dài rồi nói tiếp: “Tôi và mẹ nó bỏ nhau từ mười năm trước, nó sang Anh theo mẹ. Từ đó tới nay tôi mới được gặp nó ba lần.”

Ông vươn tay ra giữa không trung ra hiệu và nói: “Hồi nó đi là mười một tuổi mới cao chừng này. Lúc gặp lại nó đã mười bốn, cao lên rất nhiều và bề ngoài cũng thay đổi hoàn toàn. Lần tiếp theo gặp là năm nó mười sáu, haiz, không biết ở bên đó ăn uống kiểu gì mà mập ra rất nhiều, tôi bảo con nên giảm cân đi, nó liền nói bố phải cai thuốc thì con mới giảm cân. Thế rồi tôi cai thuốc. Lần cuối cùng gặp nó là vào sinh nhật mười tám tuổi của nó, tôi đi máy bay sang thăm con trai thì nó đã giảm cân thật, trở thành một thằng nhóc tầm thước, trông rất bảnh và rất sáng sủa. Đi cạnh mà tôi toàn phải ngoái lên nhìn nó.”

Từ Song Hoa cười khà rồi nói: “Nghỉ hè năm nay nó sẽ về nước chơi. Ba năm rồi, không biết bây giờ trông nó ra sao. Minh Tịch...” Ông thở dài rồi vỗ nhẹ lên vai Cố Minh Tịch: “Tôi không biết bố mẹ em có vấn đề gì, tôi chỉ biết là hễ nhìn thấy em là tôi lại nghĩ đến con trai mình. Bố em ở nơi khác, cũng chẳng biết con trai mình đang sống có tốt không nhưng tôi nghĩ là trong lòng ông ấy hẳn cũng rất nhớ em. Có những việc ông trời biết hết, tôi cố gắng quan tâm tới em thật nhiều, mong là ở Anh cũng có những người đối xử tốt với con trai tôi như vậy. Tôi mong là em có thể sống mạnh khỏe, suôn sẻ, vui vẻ như con trai tôi, lúc nào cũng cười thật tươi.”

Cố Minh Tịch nhìn ông bằng ánh mắt ngỡ ngàng. Từ Song Hoa nói tiếp: “Minh Tịch, về tỉnh Z rồi em đừng ra đường vẽ tranh bán nữa, tôi biết

em muốn kiếm tiền nhưng nói thật là tranh của em đáng giá hơn mấy đồng bạc đó rất nhiều. Như vậy đi, vài ngày nữa tôi sẽ giới thiệu cho em một công việc, tôi có quan biết biên tập của một nhà xuất bản, đó là người bạn khá thân thiết với tôi, lần trước ông ấy tìm tôi nhờ tôi giới thiệu cho một sinh viên vẽ giúp ông ấy một bộ tranh thiếu nhi, nhưng không được ký tên của mình mà chỉ làm thay cho một họa sĩ nổi tiếng. Mỗi bộ sáu bản, lượng công việc rất nhiều nhưng thù lao thì không cao, vẽ xong một bộ chắc chỉ được trả công khoảng chín mười triệu thôi. Tranh vẽ động vật của em rất sinh động, tôi cho rằng em có thể làm tốt việc này.”

Mùa hè năm 2005, sau khi tiến hành xong đợt điều trị ở thành phố S, Cố Minh Tịch và Lý Hàm trở về tỉnh Z. Từ Song Hoa giữ lời, giới thiệu công việc vẽ tranh thiếu nhi cho Cố Minh Tịch thật.

Sau khi trao đổi cùng biên tập của nhà xuất bản, Cố Minh Tịch đi mua rất nhiều giấy vẽ bút vẽ và thuốc màu loại tốt. Cậu còn tới nhà sách Tân Hoa tham khảo rất nhiều tranh thiếu nhi rồi bắt tay vào vẽ theo ý hiểu của mình.

Lý Hàm không cần tới bệnh viện nhưng mỗi tháng vẫn phải cần tiền để mua thuốc Đông y, mặc dù đó không phải là số tiền nhỏ nhưng Cố Minh Tịch vẫn cảm thấy cuộc sống đã dư dả hơn trước rất nhiều.

Lúc đeo ba lô đi mua đồ ăn, thỉnh thoảng cậu sẽ mua cho mẹ một con cá tươi hay vài lạng tôm, cậu nấu những món đó cho mẹ còn mình chỉ ăn cơm không với rau.

Ngày hè nắng oi ả, để tiết kiệm tiền điện và điều hòa, Lý Hàm ngủ luôn trong phòng Cố Minh Tịch. Cố Minh Tịch ngồi trước bàn làm việc vẽ tranh bất kể ngày đêm. Dù sao cậu cũng là người chưa có kinh nghiệm, bản phác thảo đầu tiên bị biên tập thẳng thừng từ chối, sau khi sửa đi sửa lại rất nhiều lần, cuối cùng hai người mới thỏa thuận được phong cách vẽ để tiếp tục những tác phẩm tiếp theo.

Mùa thu, Từ Song Hoa lái xe tới tận tỉnh Z để ghé thăm Cố Minh Tịch và Lý Hàm. Ông đến nhà hai mẹ con chơi và đưa cho cậu sáu mươi triệu đồng, nói là tiền nhuận bút.

Cố Minh Tịch và Lý Hàm nhất quyết giữ Từ Song Hoa lại dùng bữa. Thấy Cố Minh Tịch bận rộn trong nhà bếp, Từ Song Hoa rất đổi ngạc nhiên, cậu dùng chân rửa rau, thái rau, nấu nướng. Cậu đeo tạp dề làm việc đầu ra đầy bằng thái độ vô cùng bình tĩnh như thể thiếu đi hai cánh tay chẳng hề ảnh hưởng gì đến cuộc sống của cậu vậy.

Lúc ăn cơm, Từ Song Hoa mở album ảnh trong điện thoại cho Cố Minh Tịch xem ảnh ông chụp cùng con trai trong kỳ nghỉ hè. Cố Minh Tịch nhìn chàng trai xa lạ trong ảnh, cậu ta có mái tóc vàng hoe, nụ cười tươi sáng như nắng hạ.

Bất chợt cậu nghĩ đến Tạ Ích, nghĩ đến Chu Nam Trung, Uông Tùng, nghĩ đến cả Giản Triết và Lưu Hàn Lâm, thậm chí còn nghĩ đến anh bạn tên Thịnh Phong mới được gặp một lần. Cố Minh Tịch giật mình trong phút chốc, cuộc sống đó đã cách cậu quá xa, quỹ đạo cuộc sống của cậu và những người này đã trở nên hoàn toàn khác biệt.

Chiếc tàu hỏa của cậu đang chậm chậm chạy về trước. Một hướng đi khác ở phía sau cậu là những người bạn học, bạn bè trước đây, và cả Bàn Bàn của cậu nữa.

Cuộc sống dần trở nên bình yên. Trong mấy tháng này, Cố Minh Tịch đã làm một việc ngốc nghếch, vào ngày sinh nhật lần thứ hai mươi một của mình, cậu đã đi bộ rất xa để tìm một bộ điện thoại công cộng rồi bấm số điện thoại của Bàn Bàn.

Đây là số điện thoại cố định của tỉnh Z nên Bàn Bàn không cần đoán cũng biết người gọi là ai. Cô nghe điện thoại rồi khẽ nói: “Cố Minh Tịch, chúc anh sinh nhật vui vẻ!”

Cố Minh Tịch thấy mình thật khờ, cậu nghiêng đầu giữ lấy ống nghe, không nỡ đặt điện thoại xuống. Bàng Sảnh biết cậu sẽ không nói gì nên cô bắt đầu miên man kể chuyện.

“Cố Minh Tịch, nhà em chuyển đi rồi, khu tập thể sắp bị phá dỡ rồi, bây giờ cả khu vực đó đã bị niêm phong, bên trong chẳng còn ai. Bố em mua một căn hộ ở trung tâm thành phố, chắc là mùa xuân sang năm có thể vào ở. Nhà em sẽ không thay đổi số điện thoại, nếu một ngày nào đó trở về, anh cứ gọi điện cho em nhé.”

“Noel năm ngoái em và Tạ Ích tới tỉnh Z tìm anh, em có để lại mẫu giấy ở trong căn nhà trọ của anh, anh đã đọc chưa?”

“Tiêu Úc Tĩnh ra nước ngoài, Tạ Ích nói với em là cô ấy đã đi Mỹ ngay sau khi kết thúc năm thứ hai đại học nhưng cô ấy thì ở bờ Đông còn Tạ Ích lại ở bờ Tây, vậy nên họ vẫn chẳng có cơ hội gặp nhau. Không ngờ suốt hai năm nay Tạ Ích không hề có bạn gái, đúng là không thể tin được. Em không thân với Tiêu Úc Tĩnh, thực ra em muốn hỏi anh là hồi cấp ba cô ấy có nói với anh một cuộc coi Tạ Ích là gì không?”

“Cố Minh Tịch, em vẫn chưa yêu ai cả. Cái cậu Thịnh Phong là lần trước anh gặp bây giờ đang qua lại với bạn cùng phòng của em, Dương Lộ ấy. Thịnh Phong nói cậu ấy và Dương Lộ có ý định cùng thi lên nghiên cứu sinh, em đã nghĩ xong rồi, vẫn giữ ý định tốt nghiệp xong sẽ đi làm hai năm rồi tính tiếp.”

“Cố Minh Tịch, bây giờ anh sống tốt chứ? Bệnh của mẹ anh đã khá hơn chút nào chưa? Em biết anh đang nghe, tại sao anh không nói với em một câu chứ?” Bàng Sảnh bật khóc, “Ngày kia là sinh nhật em, em đã hai mươi tuổi rồi, không còn là trẻ con nữa. Sinh nhật này em ước là sẽ tìm thấy anh, sinh nhật nào em cũng ước là sẽ tìm thấy anh cho đến khi anh trở về mới thôi.”

“Cố Minh Tịch, hôm nay anh đã ước chưa? Anh ước gì thế?”

Cố Minh Tịch trả lời trong lòng: Trong ngày sinh nhật của mình anh đã ước là mong rằng em sẽ quên anh đi.

Bộ truyện thiếu nhi đó được Cố Minh Tịch làm suốt từ mùa hè tới tận mùa đông. Hôm nộp bản thảo cuối cùng, cậu thở phào nhẹ nhõm một hơi thật dài.

Hôm đi cùng mẹ tới bệnh viện kiểm tra lại. Trong lúc chờ đợi, cậu phấn khởi nói với mẹ: “Mẹ ơi, tổng cộng con kiếm được một trăm linh tám triệu đồng! Hơn nữa chú biên tập còn khen tranh con vẽ rất được, sau này nhiều khả năng còn giao cho con một bộ khác nữa.”

Đã lâu cậu không vui như vậy, Lý Hàm cũng mừng thay, “Thật lòng phải cảm ơn thầy Từ. Lần sau tới thành phố S con nhớ phải tặng quà cho thầy ấy đấy.”

Cố Minh Tịch gật đầu đồng ý. Cậu ngồi cạnh mẹ, miên man kể cho mẹ nghe về những dự định của mình.

“Mặc dù tranh con vẽ bây giờ vẫn chưa thể mang tên chính con nhưng sau này tên con nhất định phải được in lên tranh của con. Mục tiêu năm sau của con là kiếm được ba trăm triệu. Mẹ ơi, nếu thế con có thể tự nuôi sống được mình rồi!”

“Nếu thế con sẽ vất vả lắm, ngày vẽ đêm vẽ, chân cũng bị chuột rút mất thôi!” Lý Hàm xót xa vỗ lưng con trai: “Con trai, bây giờ con vừa gầy vừa đen thế này, làm sao có cô nào thích con cho được?”

Cố Minh Tịch cười nói: “Con cần gì cô nào thích?”

“Con lớn rồi, nên có bạn bè.” Lý Hàm nói: “Lúc nào mẹ sẽ nhờ bác con giới thiệu bạn gái cho.”

“Mẹ này, con...”

Đang nói thì bác sĩ cầm kết quả chẩn đoán bằng hình ảnh của Lý Hàm tới. Sắc mặt bác sĩ rất nghiêm trọng. Thấy ông ta, cảm giác bất an dâng lên trong lòng Cố Minh Tịch.

Quả nhiên bác sĩ nói khối u trong gan Lý Hàm lại phát triển.

Sau hai lần phẫu thuật cắt bỏ khối u, sức khỏe của Lý Hàm đã không thể chịu đựng được lần phẫu thuật thứ ba nữa. Bác sĩ tiến hành điều trị bảo thủ cho chị, còn nói riêng với Cố Minh Tịch là hiện tại khối u đang phát triển rất nhanh thậm chí còn có xu hướng lan sang lá gan bên kia. Trường hợp xấu nhất là Lý Hàm không thể sống qua được ba tháng.

Bầu trời của Cố Minh Tịch hoàn toàn sụp đổ, cậu không tin lời bác sĩ mà vẫn cho Lý Hàm dùng loại thuốc tốt nhất, uống thuốc nam loại đắt nhất. Thấy thế bác sĩ còn nói với cậu là không cần thiết phải làm vậy, trong mấy tháng cuối cùng này cứ để Lý Hàm ăn uống thoải mái, muốn làm gì thì làm vì tinh thần vui vẻ quan trọng hơn tất cả.

Nhưng Cố Minh Tịch không nghe, tiền trong nhà không đủ cậu sẽ đi vay mượn, họ hàng không cho mượn cậu liền tìm tới Cá Mập và Từ Song Hoa. Cá Mập chuyển cho cậu chín mươi triệu, còn Từ Song Hoa sau khi nghe câu chuyện của Cố Minh Tịch thì nói: “Minh Tịch, em bình tĩnh lại đi, có những việc không thể cưỡng cầu được. Em tiêu tiền như vậy cũng chẳng có nghĩa lý gì cả!”

Cố Minh Tịch gào lên trong điện thoại: “Sao lại không có nghĩa lý? Đó là mẹ em!”

Từ Song Hoa không nói nhiều với cậu mà trực tiếp chuyển cho Cố Minh Tịch một trăm năm mươi triệu.

Lý Hàm nằm ở bệnh viện thành phố S hai tháng, chị đã thực sự vượt qua giới hạn ba tháng của bác sĩ. Cố Minh Tịch mừng lắm thế nhưng đúng lúc này bác sĩ lại khuyên họ xuất viện về nhà.

Ông nói với Cố Minh Tịch: “Không cần thiết phải điều trị nữa đâu, tôi nói thật lòng!”

Khi trở về tỉnh Z cùng Cố Minh Tịch, Lý Hàm đã không còn ra hình người.

Chị gầy quắt queo chỉ còn da bọc xương, tóc rụng hết vì kỳ trị liệu hóa chất, hốc mắt hõm vào thật sâu, thậm chí hai môi cũng không thể khép lại được, răng chìa hết ra ngoài.

Da chị vàng như nghệ, bụng thì trướng to phình, những cơn đau nhức khó tưởng tượng hành hạ chị, ăn không vào ngủ không được, chỉ đành uống hết thuốc giảm đau này đến thuốc giảm đau kia.

Hoàng Linh Lệ không muốn đến chăm sóc chị đâu, Lý Thế Vũ đến thăm bác một lần rồi cũng không dám tới nữa vì Lý Hàm giờ đây rất đáng sợ. Thịnh thoảng Lý Thuần về thăm em gái, cứ nhìn thấy là không cầm được nước mắt.

Thế nhưng Cố Minh Tịch không hề thấy sợ, trong mắt cậu, Lý Hàm vẫn là người mẹ xinh đẹp trước đây. Cậu ngày ngày quanh quẩn chăm sóc mẹ, dọn dẹp vệ sinh cho mẹ, cho mẹ uống thuốc, ăn cơm, nói chuyện với mẹ, tối đến thì nằm ngay dưới đất sát bên mẹ.

Cậu làm việc bằng chân rất mệt nhưng vẫn chậm chạp như trước. Tính tình Lý Hàm trở nên gàn dở và cáu kỉnh, thậm chí chị còn ném đồ vào người Cố Minh Tịch, mắng nhiếc những lời khó nghe nhưng Cố Minh Tịch chưa bao giờ nổi giận.

Mùa xuân năm 2006 sắp qua, thời tiết bắt đầu nóng lên, Lý Hàm ngày càng yếu đi. Chị gần như không ăn được gì, những cơn đau khôn xiết hành hạ thần kinh chị. Một buổi tối, Cố Minh Tịch hỏi mẹ: “Mẹ ơi, mẹ có muốn con gọi điện cho bố, để bố tới thăm mẹ không?”

Đây không phải lần đầu cậu nhắc tới chuyện này nhưng lần nào Lý Hàm cũng từ chối và lần này cũng không ngoại lệ. Chị nhắc đầu bảo: “Không cần, mẹ và ông ấy đã không còn liên quan gì với nhau nữa rồi!”

Lát sau chị nói: “Minh Tịch ơi.”

Cố Minh Tịch đáp: “Dạ?”

“Con lên đây ngủ với mẹ đi.”

Cố Minh Tịch lập tức trèo lên giường, cậu nằm bên cạnh Lý Hàm. Mẹ cậu liền nghiêng người sang, ôm lấy cậu bằng cánh tay gầy gò.

“Con trai của mẹ...” Chị chạm tay lên mặt cậu, nhẹ nhàng lướt qua đôi mắt, sống mũi, hai má và môi cậu. Lý Hàm nghẹn ngào, chậm chạp nói: “Lúc con còn nhỏ mẹ đã đi Chùa Bái Phật, mẹ thưa với Phật là con trai mẹ rất khổ, còn nhỏ mà đã không còn hai tay, vậy sau này nó phải làm sao đây? Lúc ấy mẹ nghĩ nếu để mẹ gánh vác nỗi khổ cả đời này của con để con được bình an khỏe mạnh suốt đời, mẹ cũng bằng lòng. Lúc đau đến không chịu nổi, mẹ nghĩ chắc hẳn Phật đã nghe thấy lời cầu khẩn của mẹ, Người bắt mẹ phải đau đớn thì sau này con sẽ thêm bình an. Minh Tịch...”

Chị ôm chặt con trai: “Mẹ không sợ chết. Mẹ chỉ sợ nếu mẹ chết thì con phải làm sao, con sống một mình trên đời thì phải làm sao! Minh Tịch, hứa với mẹ là nếu thấy khó khăn quá, con hãy quay về tìm bố, con hãy tin mẹ, mẹ hiểu con người của ông ấy. Nếu con về tìm ông ấy, ông ấy sẽ không để mặc con đâu!”

Cố Minh Tịch không đáp. Lý Hàm bất ngờ nói: “Lần trước con về thành phố E đã gặp em gái chưa?”

“Con gặp rồi.” Cố Minh Tịch cúi xuống áp má vào hõm vai Lý Hàm và nói: “Con bé rất giống bố, bây giờ cũng được hai tuổi rưỡi rồi.”

“Con cũng gặp cả Sảnh Sảnh rồi đúng không?”

“...” Cố Minh Tịch nhắm mắt, “Vâng, con gặp rồi.”

“Minh Tịch.”

“Sao hả mẹ?”

“Hôm qua mẹ mơ một giấc mơ, mơ con và Sảnh Sảnh cưới nhau, sau đó hai đứa sinh được một đứa bé rất kháu khỉnh.”

“Mẹ...”

Ý cười ẩn chứa trong giọng nói của Lý Hàm: “Hai con đều bận đi làm nên mẹ đã trông con giúp hai đứa. Nhưng Ái Hoa cũng muốn trông, mẹ và dì ấy còn cãi nhau. Sau đó chú Thủy Sinh nói là sao phải cãi nhau, bảo Minh Tịch và Sảnh Sảnh sinh thêm đứa nữa là xong. Mỗi bà trông một đứa là khỏi tranh giành.”

Cố Minh Tịch bật cười khi nghe mẹ nói vậy: “Mẹ muốn trông cháu như vậy, con sẽ nhanh chóng kiếm một cô người yêu rồi cưới về, sinh con cho mẹ trông.”

“Vớ vẩn.” Lý Hàm vỗ nhẹ lên đầu cậu sau đó tay chị chuyển về sau lưng Cố Minh Tịch, chị vỗ nhẹ nhẹ như ngày xưa: “Con trai, cuộc đời mẹ vậy là xong rồi, nhưng con còn trẻ, còn phải đi một con đường rất dài. Mẹ mong là con có thể làm được một việc, đó là sau này yêu đương hay kết hôn phải thật nghiêm túc, cẩn thận, chung thủy một lòng, phải đối xử thật

tốt với vợ. Câu nói “Cho dù ốm đau hay nghèo khó cũng không rời xa” không phải chỉ để nói suông trong lễ cưới, mà đó là trách nhiệm, không chỉ với người bạn đời mà còn với con cái mình nữa.”

Chị nhìn thẳng vào mắt Cố Minh Tịch: “Bố con là một người cha chưa làm tròn bổn phận, mẹ không muốn con giống như ông ấy. Mẹ mong là con có thể yêu vợ và con cái của mình, cho dù họ có gặp phải khó khăn gì con cũng sẽ không rời xa họ. Con hiểu chứ?”

“Vâng.” Cố Minh Tịch trịnh trọng gật đầu.

“Mẹ còn một việc muốn con hứa với mẹ. Sau này mẹ mất rồi chắc chắn con sẽ gặp phải rất nhiều khó khăn, sẽ gặp được những người tốt và những người không tốt. Con nghe đây, cho dù con gặp phải chuyện khó khăn khổ sở đến đâu, mẹ mong là con vẫn có thể mỉm cười, tuyệt đối không được buông xuôi, con có hứa với mẹ không?”

Cậu nói: “Con hứa!”

“Sau này khi con khá hơn rồi, hãy hứa với mẹ là sẽ về tìm Sảnh Sảnh.”

“...”

Lý Hàm mỉm cười: “Nếu con bé vẫn chưa có người yêu, con có thể theo đuổi nó lần nữa.”

Cố Minh Tịch mím môi và lắc đầu: “Con và cô ấy là chuyện không thể mẹ à.”

“Ngốc quá!” Lý Hàm thở dài. Cố Minh Tịch thấy mẹ mình tối nay rất phấn chấn, tinh thần khá tốt, bèn nói: “Mẹ ơi mẹ nói nhiều rồi có thấy mệt không ạ? Mẹ con mình ngủ sớm nhé?”

“Ừ, đã lâu lắm rồi hai mẹ con mình không ngủ cạnh nhau, cứ như mới chớp mắt mà con đã lớn phổng phao rồi vậy.” Lý Hàm cười tủm tỉm nói. Chị không biết là mình bây giờ cười trông rất đáng sợ.

Nhưng Cố Minh Tịch không mấy may bận tâm, cậu nhếch miệng cười, tiến sát về phía Lý Hàm hơn nữa, cậu nói: “Mẹ ơi, bao nhiêu năm nay con không thể giang tay ôm mẹ một cái, con xin lỗi.”

Lý Hàm nói: “Kiếp sau con lại làm con trai mẹ nhé?”

“Vâng, mẹ con mình giao hẹn rồi nhé!” Cố Minh Tịch rúc vào lòng mẹ: “Kiếp sau con vẫn làm con mẹ, lúc đó nhất định ngày nào con cũng sẽ ôm mẹ một lần, cả đời không bao giờ làm mẹ giận!”

“Ừ...”

Tối hôm đó Lý Hàm ngủ rất ngon, Cố Minh Tịch nửa đêm có tỉnh giấc hai lần. Cậu nhìn mẹ thì thấy nhịp thở của Lý Hàm rất đều đặn, liền yên tâm nằm xuống cạnh mẹ ngủ tiếp.

Trời sáng, ánh nắng bên ngoài rọi vào phòng, Cố Minh Tịch mở mắt ngồi dậy khỏi chiếc chăn, nhìn sang mẹ đang nằm cạnh.

Lý Hàm nhắm mắt nằm ngửa trên giường, thật bất ngờ vì đôi môi đã lâu không khép lại được của chị giờ đã khép lại. Như vậy khiến cho gương mặt chị không còn quá đáng sợ nữa, dường như nụ cười vẫn đọng trên môi.

Nhưng sắc mặt chị trắng bệch, hoàn toàn không có chút sinh khí nào.

Cố Minh Tịch nghiêng người sang dùng ngón má chạm lên hai má Lý Hàm, cậu gọi: “Mẹ ơi.”

Lý Hàm hoàn toàn không phản ứng, Cố Minh Tịch đặt trán mình lên trán mẹ, chị vẫn còn ấm chứ không hề lạnh lẽo, cậu lại gọi: “Mẹ ơi mẹ, mẹ

ơi mẹ...”

Cậu dùng răng cắn vạt áo Lý Hàm, dùng chân chạm vào hai tay chị, cậu đá khẽ vào người mẹ, gọi hết tiếng này đến tiếng khác: “Mẹ ơi mẹ, mẹ ơi mẹ, mẹ ơi mẹ, mẹ ơi mẹ, mẹ ơi mẹ, mẹ tỉnh lại...”

Thời tiết ngoài trời thật đẹp, giờ đang là cuối mùa xuân đầu mùa hạ, mầm sống trải rộng khắp nơi, chim chóc ríu rít kêu. Cố Minh Tịch quỳ bên cạnh Lý Hàm, nước mắt lặng lẽ trào ra khỏi khóe mi.

“Mẹ ơi mẹ, mẹ ơi mẹ tỉnh lại đi, mẹ muốn ăn món gì để con đi nấu.”
Cậu không ngừng cụng đầu vào người mẹ: “Mẹ ơi, mẹ ơi...”

Cuối cùng cậu gào khóc thất thanh, cậu nằm xuống cạnh mẹ, vùi hai má lên vai mẹ. Nước mắt trào ra cậu lại nhắm mắt, cảm nhận nhiệt độ còn sót lại trên người mẹ lần cuối cùng.

Cậu nói: “Mẹ ơi, mẹ đừng bỏ con lại một mình...”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Bắt Đầu Đi Làm

Mùa hè năm 2006, trong một lần đi ngân hàng, sau khi quẹt thẻ ở máy rút tiền tự động, Bàn Thủy Sinh bị giật mình.

Ông quyết định vào tận quầy kiểm tra, nhân viên ngân hàng nói với ông là tài khoản của ông mới được chuyển vào sáu mươi hai triệu từ một ngân hàng nào đó ở tỉnh Z, người chuyển tiền sử dụng thẻ ATM nên không biết tên.

Bàn Thủy Sinh lập tức cảm thấy không bình thường liền vội vàng gọi ngay cho Cố Quốc Tường. Đã nhiều năm hai người không liên lạc với nhau nhưng ông không có thời gian hỏi thăm mà nói thẳng vào việc chính: “Quốc Tường, dạo này anh có liên lạc gì với Minh Tịch không?”

“Minh Tịch?” Cố Quốc Tường nói, “Tôi có gọi nhưng nó không dùng số điện thoại cũ nữa rồi. Về sau nó có gọi cho tôi hai lần bằng điện thoại công cộng, lần nào cũng hỏi vay tiền. Sao vậy?”

Bàn Thủy Sinh sốt sắng nói: “Anh mau kiểm tra tài khoản ngân hàng xem có khoản tiền nào mới được chuyển vào không?”

Cố Quốc Tường không chần chừ mà vội đi quẹt thẻ ATM mới biết thì ra trong thẻ mới có thêm ba trăm triệu đồng, ông hơi giật mình rồi gọi lại cho Bàn Thủy Sinh và hỏi: “Thủy Sinh, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?”

Bàn Thủy Sinh thoáng lưỡng lự rồi nói: “Tôi nghĩ là... Là... A Hàm đã qua đời rồi!”

Tháng tám Ông Tùng gọi điện cho Bàng Sảnh: “Tiểu Sảnh, lớp cấp ba của chúng tớ họp lớp. Mặc dù cậu chỉ học một năm nhưng vẫn là người của lớp 10A2, bọn tớ lại không liên lạc được với Cố Minh Tịch, cậu tới tham dự với tư cách của hai người đi.”

Bàng Sảnh tới dự buổi họp lớp hôm đó. Đám trẻ mười sáu, mười bảy ngày nào giờ đây đã là những người trưởng thành hơn hai mươi tuổi. Mọi người học tập ở các trường đại học trên khắp mọi miền đất nước, bây giờ được nghỉ hè mới có cơ hội được gặp nhau.

Các hoạt động được lớp trưởng tổ chức rất tốt, đa số học sinh đều tham dự đầy đủ nhưng vẫn thiếu mất một số người đặc biệt. Tiêu Úc Tĩnh và Tạ Ích đi Mỹ, còn Cố Minh Tịch thì không ai biết đang ở đâu.

Cô Đới trẻ trung ngày nào giờ đã lấy chồng và lên chức mẹ. Nhìn đám trẻ đã trưởng thành hơn rất nhiều, trong lòng chị không khỏi mừng rỡ. Lúc ngồi cạnh Bàng Sảnh, chị hỏi: “Em hoàn toàn không có tin tức gì của Cố Minh Tịch à?”

Bàng Sảnh thoáng sững sờ rồi khẽ lắc đầu.

Cô sẽ không kể cho mọi người biết về lần cuối cùng cô nhận được điện thoại của Cố Minh Tịch.

Vào một buổi tối của mấy tháng trước, hồi đó là mùa xuân hay mùa hè nhỉ? Bàng Sảnh chỉ nhớ tối hôm đó rất nóng nực, phòng ngủ đã tắt đèn thì bất ngờ điện thoại của cô đổ chuông.

Số gọi đến của số cố định của tỉnh Z, Bàng Sảnh vội cầm điện thoại trèo xuống giường. Giọng nói pha chút dỗi hờn của cô vang lên: “Cố Minh Tịch, sao lâu rồi anh không gọi điện cho em?”

Cậu vẫn không lên tiếng như mọi khi, Bàn Sảnh nói: “Em biết anh không quay lại trường B để học tiếp, em đã gọi điện cho thầy giáo ở trường B rồi. Cố Minh Tịch, anh yên tâm, em sẽ không có ý kiến gì đâu vì em biết anh làm vậy nhất định là có lý do của mình.”

“Thi xong cuối kỳ này, bọn em không cần phải học môn chuyên ngành nữa. Kỳ sau em sẽ bắt đầu đi tìm việc. Nhắc tới chuyện này em cũng không khỏi kinh ngạc ấy, không ngờ em sắp phải đi làm rồi!”

Cô khẽ bật cười rồi nói tiếp: “Cố Minh Tịch, bây giờ anh ổn chứ? Em nhớ anh nhiều lắm. Lần trước bị anh cho leo cây, em tức chết mất thôi, em còn định sẽ không bao giờ để ý đến anh nữa. Nhưng mà... Em vẫn cứ nhớ anh hoài!”

“Muộn lắm rồi, anh đang làm gì vậy? Phòng bọn em tắt đèn rồi, Cố Minh Tịch, mẹ anh có khá lên chút nào không? Bố mẹ em rất lo cho bác, lúc nào cũng hỏi em có tin gì của anh không, Cố Minh Tịch...”

“Cạch” một tiếng, điện thoại bị ngắt.

Vào một ngày của mấy tháng sau đó, Bàn Thủy Sinh nói với Bàn Sảnh là có lẽ Lý Hàm đã qua đời rồi.

Ngồi cùng các bạn học cũ, Bàn Sảnh rất ít nói chuyện. Cô chỉ lắng nghe mọi người nói về dự định của mình, Chu Nam Trung sẽ tranh thủ cơ hội học nghiên cứu sinh ở trường đại học Vũ Hán, nếu không được thì cậu sẽ ôn thi nghiên cứu sinh ngay sau khai giảng.

Uông Tùng và Lê Hiếu Yển không có ý định học nghiên cứu sinh mà chuẩn bị cùng nhau trở về thành phố E phát triển. Gia đình Lê Hiếu Yển sẽ sắp xếp cho cô ấy một vị trí trong công ty sự nghiệp, Uông Tùng thì định thi công chức nhà nước.

Ngay trong kỳ nghỉ hè, Tưởng Chi Nhã đã bắt đầu thực tập ở đài truyền hình thành phố E. Để được lên màn hình, cô đã nén nước mắt cắt phăng mái tóc dài được nuôi dưỡng suốt bao năm. Giờ đây cô ấy để tóc ngắn, thoát nhìn đầy năng động và phóng khoáng. Tưởng Chi Nhã dẫn chương trình dự báo thời tiết, nên bị Chu Nam Trung trêu là “Tiểu thiên sứ âm u nhiều mây”, Tưởng Chi Nhã nổi giận đuổi cậu ta khắp căn phòng.

Ngô Mân vẫn học giỏi như ngày xưa, cậu ấy nói là đã nộp đơn vào mấy trường đại học ở nước ngoài, hầu như đều được chấp nhận, cậu ấy đang dẫn đo lựa chọn để ra nước ngoài học thạc sỹ ngay sau khi tốt nghiệp.

...

Thế rồi không biết thế nào mà mọi người nhắc tới Cố Minh Tịch. Tưởng Chi Nhã sụt sịt khóc, đôi mắt cô Đới cũng hoen ướm. Cố Minh Tịch là cậu học trò đặc biệt nhất mà chị từng có, chị vẫn nhớ những lời cậu học trò đó đã nói trong buổi tập quân sự.

Cậu ngẩng cao đầu đứng dưới bóng râm của cây cổ thụ, nói: “Đà điểu là loài chim lớn nhất trên thế giới, em tin rằng mình cũng có thể trở thành một người mạnh mẽ.”

Cố Minh Tịch đã vượt qua ba năm bằng những bước đi vững vàng của mình, cậu có đôi mắt trầm tĩnh và hòa nhã, có đôi chân linh hoạt và mạnh mẽ, cậu không nói nhiều nhưng mỗi khi gặp người khác, nụ cười bẽn lễn luôn hiện trên môi.

Cậu cũng là người rất kiên cường và cố chấp, có sự kiên trì của bản thân, thậm chí trong lòng cậu cũng có hình bóng một cô gái như những chàng trai khác cùng độ tuổi.

Lúc không ai chú ý đến hai người, cô Đới nói với Bàn Sảnh: “Nếu một ngày em tìm thấy Cố Minh Tịch, Bàn Sảnh, em không cần phải nói gì với em ấy hết, không cần hỏi em ấy như thế nào, không cần hỏi em ấy đã

phải trải qua những gì trong mấy năm qua, cũng không cần hỏi em ấy có đau khổ không, có mệt mỏi không, em chỉ cần giang tay ôm lấy Cố Minh Tịch là đủ!”

Sau ngày lễ khai giảng tháng Chín, Bàn Sảnh trở thành sinh viên năm thứ tư. Vì đã không còn phải học các môn chuyên ngành nữa nên sinh viên có thể đi tìm việc hoặc chuẩn bị thi nghiên cứu sinh, cũng có người chuẩn bị đi nước ngoài. Sinh viên đại học kinh tế tài chính Thượng Hải không cần quá lo lắng khi đi tìm việc, Bàn Sảnh lại học khoa tài chính nên chỉ sau vài lần tham dự ngày hội việc làm ở trường đã có ba công ty “chìa cạnh ô liu” về phía cô.

Sau khi nhờ giáo viên tư vấn, Bàn Sảnh lựa chọn đầu quân vào một công ty đầu tư quốc tế ở Lục Gia Khẩu, bắt đầu trạm đầu tiên trong cuộc đời đi làm của mình.

Cô bắt đầu đi làm sau kỳ nghỉ Quốc khánh.

Bàn Sảnh mua mấy bộ quần áo không quá gò bó, mặc vào soi gương đến cô cũng thấy hơi buồn cười.

Cô bắt đầu đi xe bus hàng ngày rồi chuyển sang tàu điện ngầm để đi làm, tóc buộc gọn phía sau sao cho không một sợi nào được phép rơi ra, gương mặt được trang điểm nhẹ nhàng, đi giày cao gót.

Trước đây khi còn đi học, mỗi lần đi tàu điện ngầm Bàn Sảnh luôn nhìn thấy những người trẻ tuổi vừa tan ca từ công ty trở về, họ đeo túi xách, dù đứng hay ngồi cũng đều có vẻ rất mệt mỏi, đến mức gần như tê liệt. Lúc đó Bàn Sảnh, Dương Lộ và Ngô Phi Nhận cười khúc khích, cô nghĩ những người này giả vờ giỏi ghê, đi làm có gì mà mệt đến thế?

Nhưng đến lượt chính mình phải đi làm, cô mới biết rốt cuộc tại sao mọi người lại nói quãng thời gian ngồi trên ghế nhà trường là sung sướng nhất.

Cấp trên trực tiếp của Bàn Sảnh tên là Trâu Lập Văn, ba mươi tuổi, tuy còn trẻ nhưng rất có năng lực, song cũng rất hung dữ.

Anh ta không hung dữ theo kiểu đập bàn hay lớn tiếng quát mắng mà sẽ dùng ánh mắt cực kỳ lạnh lẽo nhìn bạn, đôi mắt thể hiện rõ sự khinh thường đối với kết quả làm việc của bạn, anh ta chỉ nói đúng hai chữ “làm lại” rồi bỏ đi mà không đưa ra bất cứ lý do nào.

Bàn Sảnh cũng từng lén lút rơi nước mắt mấy lần. Tăng ca ở công ty đến 12 giờ đêm, ký túc đã đóng cửa, tàu điện ngầm cũng hết giờ hoạt động, thế là cô nằm bò lên bàn trải qua một đêm.

Công việc của một nhân viên mới như Bàn Sảnh vô cùng nhỏ nhặt, đó là kiểm tra số liệu, làm powerpoint, học cách đưa ra phương án thị trường cho khách hàng, đánh giá giá trị của mô hình, làm báo cáo nộp cho cấp trên... Cô phải gọi điện thoại bàn luận với khách hàng, luật sư và kế toán, hứng chịu sự trách móc từ mọi phía mà vẫn phải phối hợp để tìm ra cách giải quyết. Ngoài ra còn đóng dấu, gửi fax, đóng sổ, gọi đồ ăn, mua cà phê, đặt vé máy bay... cho lãnh đạo.

Trâu Lập Văn trước nay chỉ đối xử bình thường với Bàn Sảnh, anh ta vốn định tuyển một nhân viên nam nhưng bộ phận nhân sự lại đưa tới cho anh ta một cô gái, hơn nữa cô gái này trông cũng không được khôn ngoan cho lắm, tính cách khá thẳng thắn. Hảo cảm duy nhất Trâu Lập Văn dành cho cô là đồng hương, cả hai đều là người thành phố E. Trâu Lập Văn quyết định thử đào tạo Bàn Sảnh xem sao, nếu không được thì hết thời gian thực tập sẽ không nhận nữa là xong.

Ấn tượng của Trâu Lập Văn về Bàn Sảnh thay đổi vào dịp Noel năm nay. Lễ Noel lại rơi đúng vào chủ nhật, anh ta đang tăng ca ở công ty thì đột xuất cần đến một bảng báo cáo do Bàn Sảnh phụ trách. Trâu Lập Văn liền gọi cho Bàn Sảnh bảo cô gửi tài liệu đó qua cho mình. Bàn Sảnh thoáng sửng sốt trong điện thoại rồi nói: “Sếp, anh chờ em nửa tiếng ạ.”

Nửa tiếng sau Bàn Sánh đi tới văn phòng, cô ăn mặc rất đẹp lại còn trang điểm mắt khói, mùi rượu thoang thoang trên người, rõ ràng đang đi chơi ở ngoài với bạn bè.

Cô sốt sắng bật máy tính, Trâu Lập Văn nói: “Máy tính ở công ty cũng có à? Vậy em chỉ cần nói cho anh biết em để file tài liệu đó ở đâu là được, anh sẽ tự tìm.”

“Không sao ạ. Vừa hay anh cho em một cơ hội chuồn êm, em cũng không thích uống rượu.” Cô gửi cho Trâu Lập Văn tài liệu đó từ máy tính của mình rồi phóng tầm mắt nhìn văn phòng vắng vẻ, nói: “Sao cuối tuần mà sếp vẫn phải tăng ca thế? Lại còn là Noel nữa chứ.”

“...” Trâu Lập Văn liếc nhìn cô, “Có một dự án phải hoàn thành kế hoạch, deadline là ngày mai.”

Bàn Sánh hỏi: “Dự án của Hằng Phương ạ?”

“Đúng vậy.”

Cô nói: “Sếp có cần em giúp gì không?”

Trâu Lập Văn suy nghĩ rồi nói: “Cũng được, em kiểm tra giúp anh xem có lỗi chính tả hay dùng từ gì không?”

Bàn Sánh: “...”

Hai người tăng ca đến bốn giờ sáng hôm sau, Trâu Lập Văn mời Bàn Sánh đi ăn khuya.

Bàn Sánh cười khúc khích: “Phải là ăn sáng mới đúng chứ?”

Ngồi trong cửa hàng đồ ăn nhanh mở cửa 24/24, cả Trâu Lập Văn lẫn Bàn Sánh đều đói meo nên hai người ăn ngẫu nhiên một lúc, sau đó Trâu Lập Văn hỏi Bàn Sánh có ý định ở lại Thượng Hải phát triển hay không?

Bàng Sánh đúng là gốc nên mới khai thật: “Em định đi làm hai năm để có kinh nghiệm, sau đó sẽ thi nghiên cứu sinh hoặc trở về thành phố E làm việc.”

Trâu Lập Văn không còn gì để nói, “Em đang nói với cấp trên của em rằng em chỉ coi công việc này như một viên đá lót đường, em có ý đó đúng không?”

Bàng Sánh: “...”

Đôi mắt khò của cô mở thật to, cất giọng tội nghiệp: “Sếp ơi, nể tình em ở lại tăng ca với sếp đến tận sáng mà đừng đuổi em đi, được không ạ?”

Trâu Lập Văn nở nụ cười hiểm hoi rồi nói: “Hai năm nữa mà có lẽ chỉ một năm nữa thôi, chắc là anh sẽ quay về thành phố E hoặc là đi Hongkong để phát triển hơn nữa. Em hãy tranh thủ hai năm này mà học hỏi cho tốt. Đến lúc đó nếu em đồng ý, anh có thể đưa em đi cùng.”

“Lương một năm được bao nhiêu ạ?” Hai mắt Bàng Sánh sáng ngời.

Trâu Lập Văn nheo mắt hỏi: “Em có yêu cầu gì không?”

“Nếu đi Hongkong, em muốn được trả bằng lương anh bây giờ.”

“Đừng hòng!”

“Vậy một nửa!”

“Chắc là phải hơn.”

“Em đồng ý!”

Bàng Sánh mừng hóm, cô chớp chớp mắt rồi hút một ngụm coca, sau đó bất ngờ nghiêng đầu hỏi: “Sếp, tại sao anh lại tốt với em như thế chứ? Em mới đi làm được ba tháng thôi mà.”

Trâu Lập Văn kín đáo lườm cô.

Bốn giờ sáng là một thời điểm kỳ lạ, sau một đêm không ngủ đầu óc Bàng Sánh không còn minh mẫn nữa, cũng to gan hơn rất nhiều, cô nói: “Sếp ơi, anh đừng thích em nhé, em đã có người trong lòng rồi!”

Trâu Lập Văn: “...”

Bàng Sánh sột soạt lấy ví tiền của mình rồi lấy chứng minh thư và chìa cho Trâu Lập Văn xem bức ảnh chụp lấy ngay có hình hai người: “Em nói thật đó, anh ấy đây này. Anh có thấy đẹp trai không?”

Cô cười khúc khích, Trâu Lập Văn nhìn kỹ lại bức ảnh rồi quay sang nhìn Bàng Sánh: “Cậu ấy...”

“Vâng, anh ấy không có tay ạ.” Bàng Sánh cười nói, vẻ e thẹn chợt xuất hiện, “Vậy nên nếu anh giúp em vì thích em thì em chỉ có thể xin lỗi sếp thôi ạ.”

Trâu Lập Văn búng lên trán Bàng Sánh: “Em say rồi đó!”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Thời Khắc Chuyển Mình

Trước tết âm lịch, gia đình Bàn Sảnh chuyển vào căn nhà mới. Căn nhà được tu sửa vào mùa xuân-hạ năm ngoái, Bàn Thủy Sinh dốc hết vốn liếng thuê kiến trúc sư nội thất, các đồ dùng trong nhà đều sắm loại tốt nhất nên giờ đây căn nhà của gia đình thực sự rất bắt mắt.

Bàn Sảnh được giao cho một căn phòng mới tinh, bố cô còn tâm lý sắm cho con gái một tủ đồ thật to mới có đủ chỗ cho cô để quần áo, giày dép...

Sau tết Bàn Sảnh quay lại Thượng Hải tiếp tục kỳ thực tập của mình ở công ty. Nhờ có sự dạy bảo của Trâu Lập Văn mà cô trở nên nhần nại hơn trước nhiều, thậm chí anh ta đã bắt đầu đưa cô đi công tác cùng mình, để cô biết được toàn bộ quy trình xử lý một dự án là như thế nào. Trước khi về trường chuẩn bị cho luận văn tốt nghiệp, Bàn Sảnh đã có thể tự mình hoàn thành một vài dự án nhỏ một cách độc lập.

Tháng năm cả lớp tổ chức một chuyến du lịch trước khi tốt nghiệp. Đích đến của họ là quần đảo Thặng Tú (1), họ ra biển bắt hải sản, xem mặt trời mọc rồi thưởng thức đồ hải sản tươi ngon... Dương Lộ và Thịnh Phong tay trong tay thả bước chậm chậm trên bờ cát, tiếng cười rộn ràng vọng về. Bàn Sảnh đang ngắm nhìn họ từ xa thì Ngô Phi Nhạn đi về phía cô, hai cô gái bắt đầu tán gẫu với nhau.

(1) Thặng Tú là một huyện thuộc địa cấp thị Chu Sơn, tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc. Quận này có diện tích 86 km², dân số 80.000 người.

Các đảo Thặng Tứ nằm ở nằm ở khu vực biển đông bắc Chiết Giang, nằm về phía đông vịnh Hàng Châu, đông nam cửa sông Trường Giang.

Ngô Phi Nhận giơ khuỷu tay chọc vào mạng sườn Bàn Sảnh: “Này Cua, cậu khai thật đi, thấy hai người kia thăm thiết như thế cậu có thấy khó chịu chút nào không hả?”

“Tại sao tớ phải khó chịu chứ?” Bàn Sảnh cười rồi lắc đầu: “Không hề, thật đấy!”

Ngô Phi Nhận nói: “Không biết sau khi học xong nghiên cứu sinh Thịnh Phong có thể ở lại Thượng Hải không.”

“Chắc là có.” Bàn Sảnh ngược lên nhìn bầu trời xanh ngắt trên mặt biển bao la, cô vươn tay lên cao, nụ cười rạng rỡ hiện rõ trên môi, “Một khi hai người đã muốn ở bên nhau thì thế nào cũng có cách. Chúng ta cứ chờ ướng rượu mừng của đôi đó đi.”

Tháng sáu, Bàn Sảnh tốt nghiệp một cách suôn sẻ, cô đội mũ cử nhân, khoác lên mình bộ lễ phục và chụp được rất nhiều bức ảnh đẹp. Bàn Thủy Sinh và Kim Ái Hoa cũng có mặt trong buổi lễ trao bằng tốt nghiệp của con gái, bố mẹ cô xúc động vô cùng. Vẻ tự hào lộ rõ trên gương mặt của ông Bàn Thủy Sinh, nhìn cô con gái hồi nhỏ chỉ biết nghịch ngợm gây rối bây giờ đã lớn, trở thành một cô nàng xinh đẹp và giỏi giang, ông thực sự rất mừng.

Bàn Sảnh trở thành tấm gương của cả gia đình, trở thành hình mẫu lý tưởng được các anh họ, chị họ lấy ra để dạy dỗ con cái mình. Trong số con cái của các anh chị em họ hàng nội ngoại trạc tuổi Bàn Sảnh, mặc dù khi còn đi học cô không phải là người học giỏi nhất nhưng lại là người có đột phá lớn nhất.

Chẳng ai không biết thành tích học hành bết bát của Bàn Sảnh trước đây, không những thế cô còn ham chơi, ham ăn, bị Bàn Thủy Sinh và Kim

Ái Hoa thường xuyên đánh mắng. Cô đã từng nằm trong số những người học kém nhất lớp hồi cấp hai, thậm chí còn đội sổ. Suốt năm học lớp mười cô vẫn là một trong những cái tên xếp cuối ở lớp, lần nào đi họp phụ huynh về Bàn Thủy Sinh cũng nổi trận lôi đình.

Ai cũng cho rằng Bàn Sảnh gặp may nên mới đỗ được trường cấp ba trọng điểm, cùng lắm chỉ đủ điểm đỗ vào các trường đại học top ba hoặc có khi chỉ đủ điểm học cao đẳng. Thế mà cuối cùng cô lại đỗ đại học top đầu, tốt nghiệp xong thì vào làm việc ở công ty đầu tư nước ngoài. Chị gái Kim Ái Hoa hỏi em mình: “Sau khi được vào làm chính thức, mỗi tháng lương của Sảnh Sảnh nhà dì có được đến 15 triệu không?”

Kim Ái Hoa hừ một tiếng: “15 triệu? Chị đùa em à?”

“Không được 15 triệu à? Sảnh Sảnh sống ở Thượng Hải, mỗi tháng phải kiếm được ít nhất 15 triệu mới đủ sống chứ. Nếu không được thà về thành phố E, kiếm một công việc nào đó lương mười, mười hai triệu mà làm, ít nhất cũng tiết kiệm được tiền thuê nhà mà lại không phải sống xa bố xa mẹ.”

Kim Ái Hoa cười thầm rồi hất cằm lên thật cao: “Sau khi trở thành nhân viên chính thức, Sảnh Sảnh nhà em một năm lương cơ bản là 750 triệu, chia ra mỗi tháng là khoảng 60 triệu.”

“Hả?” Chị gái Kim Ái Hoa không dám tin vào tai mình: “Nó làm ở ngân hàng gì mà lương cao vậy?!”

Kim Ái Hoa được dịp phồng mũi: “Nó làm ở ngân hàng đầu tư quốc tế. Đầu tư quốc tế! Chị hiểu không?”

Bàn Sảnh thuê riêng một căn nhà ở khu Phố Đông, hàng ngày đi làm bằng tàu điện ngầm. Văn phòng của cô tọa lạc ở một tòa nhà cao tầng nằm ngay gần tháp truyền hình Minh Châu Phương Đông. Hàng ngày đứng cạnh

cửa sổ phóng tầm mắt ra ngoài là cô có thể trông thấy tháp truyền hình cao lớn đồ sộ đó.

Một ngày của vài năm trước, cô đứng trong tháp, chỉ ra một tòa nhà cao tầng bên ngoài và hăng hái nói: “Sau này em muốn đi làm ở đó!”

Vài năm sau, cô thực sự đã biến mong ước này thành hiện thực.

Thế nhưng người đứng bên cạnh cô khi ấy giờ đây chẳng biết đang ở phương nào.

Bàng Sánh bắt đầu cuộc sống nhân viên văn phòng của mình, công việc của cô bận rộn hơn cả những gì cô tưởng tượng. Nhiều khi làm việc ở trong công ty mà cô còn phải chạy. Căn nhà thuê thực sự chỉ đóng vai trò là một nơi để ngủ, gần như ngày nào Bàng Sánh cũng phải tăng ca, đi gặp khách hàng, thỉnh thoảng còn phải đi công tác. Cô đã làm hộ chiếu và có giấy thông hành tới Hong Kong. Lần đầu đến xứ Cảng Thơm, Bàng Sánh đã ghé thăm Disneyland, công viên hải dương, còn đi mua sắm mang về rất nhiều đồ đạc. Lần thứ hai cô lại mua một đồng. Đến lần thứ năm, cuối cùng cô cũng trở nên dửng dưng.

Mỗi năm công ty đều tổ chức đi du lịch nước ngoài một lần. Cuối năm 2007, lần đầu tiên Bàng Sánh được ra nước ngoài, điểm đến là ba quốc gia: Singapore, Malaysia và Thái Lan. Thế rồi khi trở về thành phố E ăn Tết, cô mang đến nhà bà ngoại kể biết bao thứ đồ linh kinh: nước hoa, mỹ phẩm dưỡng da, đồ chơi ở Disneyland, đồng hồ...

Cả nhà ăn cơm tất nhiên ở căn nhà mới rộng rãi sáng sủa của Bàng Thủy Sinh. Ai nấy đều khen Bàng Sánh xinh xắn, da trắng, rất có khí chất, công việc lại tốt.

Chú út nói: “Nuôi được một cô con gái như Sánh Sánh đúng là bổ công. Sánh Sánh này, bây giờ bố mẹ cháu chỉ còn vương bận mỗi việc chung thân đại sự của cháu thôi đấy!”

Bàng Sánh nói: “Chú này, cháu còn chưa đầy 23 tuổi mà.”

“Bắt đầu tìm đi là vừa, tìm hiểu hai năm đến 25 kết hôn là vừa xinh.”

Bàng Sánh cười lớn: “Bây giờ công việc của cháu bận tối tăm mặt mũi chẳng có thời gian mà yêu nữa cơ.”

Thím út huých nhẹ lên người Kim Ái Hoa, rồi ghé vào tai chị dâu hỏi: “Chị Hoa, có phải Sánh Sánh vẫn còn nhớ nhung cậu bé không có tay ở đối diện nhà chị ngày xưa không?”

Mặt Kim Ái Hoa biến sắc, cất giọng lạnh lùng: “Vớ vẩn! Làm gì có chuyện đó!”

Bàng Sánh thực sự rất bận rộn, bận rộn vô cùng, bận đến mức không có thời gian tụ tập với đám bạn cũ. Cuối tuần, trong lúc đi dạo phố với Ngô Phi Nhạn, cô bạn hỏi Bàng Sánh có phải vẫn đang chờ đợi “người bạn trai mất tích” kia không, Bàng Sánh ngẫm nghĩ rồi nói: “Tớ kể cho cậu nghe chuyện này nhé. Đợt trước trong công ty hình như có một anh chàng để ý tớ, suốt ngày hẹn tớ đi chơi. Một hôm trong giờ ăn trưa, anh ta rủ tớ đi ăn mì, tớ đồng ý.”

“Rồi sao?”

“Thế rồi tớ và anh ta đi ăn mì với nhau, anh ta gọi một bát mì bò ăn kèm với dưa muối còn tớ thì ăn mì bò kho. Phục vụ bưng mì ra bọn tớ bắt đầu ăn. Ăn được một lúc, tớ đã làm một việc vô cùng đáng sợ!”

“Việc gì?”

Bàng Sánh cười nói: “Tớ nói với anh ta là món mì bò kho này rất ngon, hỏi anh ta có muốn thử mấy miếng không. Anh ta từ chối nhưng tớ mặc kệ, nhất quyết gắp một miếng thịt vào bát mì của anh ta còn nói là anh nếm thử xem sao, ngon lắm đó!”

Ngô Phi Nhuận chau mày, “Sao cậu kinh thế, mì cậu đã ăn rồi sao lại gặp thịt vào bát người ta?”

“Tớ cố tình làm vậy, chẳng phải anh ta nói thích tớ sao?” Bàn Sảnh nhìn Ngô Phi Nhuận bằng ánh mắt khó hiểu, “Lúc đi ăn với bạn trai cậu có bao giờ ăn đồ ăn trong bát anh ấy không?”

“Tớ bị bệnh sạch sẽ, không ăn.” Ngô Phi Nhuận hỏi: “Sau đó thế nào?”

“Sau đó thằng cha đó bị shock, không dám ăn mì của mình nữa, chống chế là no rồi.” Bàn Sảnh cười khúc khích một lúc rồi ngừng lại và nói: “Phi Nhuận, có phải tớ xấu xa lắm không? Thực ra nếu là tớ, tớ cũng sẽ không ăn đồ trong bát người khác, không cần biết là người ta đã ăn hay chưa. Thậm chí ngay cả thức ăn trong bát bố mẹ tớ cũng không ăn, nhưng trên đời này, tớ sẽ ăn đồ ăn trong bát của một người và tớ tin là anh ấy cũng sẽ vui vẻ ăn đồ ăn trong bát tớ.”

Cuộc khủng hoảng tài chính kinh tế toàn cầu năm 2008 ảnh hưởng nghiêm trọng đến lĩnh vực công tác của Bàn Sảnh, rất nhiều công ty bắt đầu cắt giảm nhân lực, thậm chí công ty của cô cũng sa thải một số người. Ngày nào đi làm Bàn Sảnh cũng nơm nớp lo sợ nhưng Trâu Lập Văn vẫn dang tay bảo vệ cô.

Năm 2009, tình hình kinh tế thế giới khả quan hơn một chút, Trâu Lập Văn hẹn riêng Bàn Sảnh ra nói chuyện, anh ta bảo đang chuẩn bị cuối năm nhảy việc quay về thành phố E, sẽ trực tiếp thăng chức thành phó tổng giám đốc từ vị trí trưởng phòng hiện nay. Gần như không hề do dự, Bàn Sảnh lập tức đồng ý đi cùng anh ta. Mặc dù cô từng nói muốn nhảy việc thì lương phải tăng và được thăng chức nhưng thật lòng Bàn Sảnh rất biết ơn Trâu Lập Văn. Cô biết ơn anh ta đã bảo vệ mình trong khoảng thời gian khó khăn nhất cho dù chính tiền lương của anh ta cũng không thoát khỏi bị cắt giảm phần nào. Bàn Sảnh là người nhiệt huyết, cô biết một khi Trâu Lập Văn đã quyết định chuyển việc nghĩa là anh ta phải có được một vài

cộng sự đáng tin, còn cô chính là một người lính trung thành của Trâu Lập Văn.

Cuối năm, Bàn Sảnh nộp đơn xin nghỉ cùng Trâu Lập Văn. Trước khi rời khỏi Thượng Hải, một mình cô đi tới bến Thượng Hải, tìm một thợ chụp ảnh trả cho anh ta sáu mươi nghìn để chụp cho mình một bức ảnh thật lớn với bối cảnh là dòng sông Hoàng Phố cùng tháp truyền hình Minh Châu Phương Đông.

Góc phải bức ảnh thể hiện thời gian là ngày 5 tháng 12 năm 2009.

Bàn Sảnh mở điện thoại nhìn bức ảnh đã được phục chế trong album của mình với bối cảnh giống hệt nhưng kích thước nhỏ hơn nhiều, màu sắc cũng đã phai mờ không ít. Hai đứa trẻ trong bức ảnh ấy đứng cạnh nhau, nở nụ cười rạng rỡ. Ngày chụp là 17 tháng 7 năm 1999.

Duyên phận của cô với thành phố này bắt đầu từ mùa hè năm đó đến giờ tròn mười năm, giờ đây phải rời xa, cô chỉ có duy nhất cảm giác nuối tiếc. Cô đã từng giao hẹn với người đó là sẽ đi qua tất cả các ngõ ngách, thưởng thức tất cả các món ăn ngon, ngắm nhìn tất cả các danh lam thắng cảnh của thành phố này. Cô cũng đã bóng gió nói với người đó là sẽ đáp lại tình cảm của cậu sau khi chính thức bước chân vào đại học.

Thế nhưng kết quả cô lại chỉ có một mình, sống lẻ loi sáu năm ở thành phố này.

Bàn Sảnh xách hành lý trở về thành phố E. Giống như những gì đã nói với Cố Minh Tịch, với kinh nghiệm hơn ba năm công tác tại một công ty đầu tư nước ngoài nên công cuộc tìm việc mới trở nên vô cùng thuận lợi với Bàn Sảnh. Cô đã có thể hoàn thành các dự án một cách độc lập, thậm chí có phải đi công tác một mình cũng chẳng thấy đáng sợ nữa, chỉ là kéo va ly đi giữa biển người xa lạ mà thôi. Về khờ khạo hồi còn đi học đã biến

mất, nụ cười vẫn rạng rỡ đó nhưng không thể tìm lại sự hồn nhiên và thuần khiết trước kia nữa rồi.

Bàng Sánh thi lấy bằng lái xe rồi mua một chiếc xe hơi, số giày cao gót mà cô sở hữu nhiều không đếm xuể, bên cạnh đó là đủ loại quần áo đẹp đẽ cũng như trang sức quý giá. Lúc rảnh rỗi cô và Trịnh Xảo Xảo sẽ cùng đi ăn cơm, đi dạo phố. Trịnh Xảo Xảo tốt nghiệp chuyên ngành tiếng Anh nên đi làm ở một công ty nước ngoài, thu nhập cũng tương đối tốt. Còn Tôn Minh Phương giờ đây đã là một nhân viên kiểm toán, cô ấy vẫn độc thân, thường xuyên hẹn Bàng Sánh đi uống cà phê hay đi đánh bóng bàn.

Bàng Sánh lặng lẽ trải qua sinh nhật lần thứ 25 của mình. Kể từ đêm Cổ Minh Tịch gọi điện cho cô lần cuối cùng, suốt hơn bốn năm nay, cô không còn nhận được bất kỳ cuộc điện thoại nào từ tỉnh Z nữa.

Về thành phố E đã hơn nửa năm nhưng cô vẫn giữ số điện thoại ở Thượng Hải. Chiếc điện thoại dùng ở thành phố E có thể tắt nguồn nhưng số điện thoại ở Thượng Hải thì không bao giờ trong trạng thái “không liên lạc được”.

Ăn tối xong cô ra ngoài một mình, đi tới vị trí khu tập thể kim khí trước đây. Dĩ nhiên khu tập thể đã biến mất từ rất lâu rồi.

Trung tâm thương mại đã xây xong và trở thành tâm điểm mới của thành phố E. Bàng Sánh đi dạo trên quảng trường, giữa ngày hè nóng nực, những người cao tuổi tụ tập lại thành nhóm bật nhạc rất to rồi thỏa thích đắm mình trong điệu nhảy quảng trường. Bên kia, mấy giáo viên trẻ đang theo sau một hàng dài học sinh.

Ở quảng trường có rất nhiều người bán hàng rong và những người dân thành phố đi tập thể dục, Bàng Sánh trông thấy một ông lão đang bán đồ nướng, cô bèn đi qua đó mua một xiên thịt với giá 15 nghìn.

Chỉ ăn một miếng Bàn Sánh đã nhỡ ra. Đây đâu phải thịt nướng, rõ ràng là bột mỳ mà.

Cô bỗng chốc bật cười, cười đến rơi nước mắt. Cô căn răng ăn hết xiên thịt nướng đó. Nhiều năm về trước, đây là món ngon tuyệt mỹ trong mắt cô nhưng lại không có tiền để ăn mà chỉ có thể nhìn. Lúc nào cũng có một người đứng bên cạnh cô và nói: “Được rồi đừng nhìn nữa, chảy hết cả nước miếng ra rồi kìa, trong túi anh có tiền, em tự lấy rồi đi mua một xiên mà ăn.”

Kim phút chốc vào số mười hai, tiếng nhạc ở đài phun nước bất ngờ cất lên, cột nước trong suốt bắn lên thật mạnh, nhảy nhót theo tiếng nhạc vui tai. Rất nhiều trẻ con nô đùa quanh đài phun nước, Bàn Sánh khoanh tay đứng đó mỉm cười nhìn theo một lúc rồi bất chợt cô ngược mắt nhìn trời.

Mặc dù dài ngân hà trông không rõ lắm nhưng đứng trên khoảng sân trống này cô vẫn nhìn thấy.

Bàn Sánh biết mình rất ngốc, bao nhiêu người đều nói cô dại. Những người không biết sự tình như Dương Lộ, Ngô Phi Nhạn hay Thịnh Phong cô không chấp. Nhưng tại sao đến cả Trịnh Xảo Xảo, Tôn Minh Phương, Lê Hiếu Yến, Chu Nam Trung, Uông Tùng cũng nói cô ngốc chứ?

Trung Quốc rộng lớn chứa hơn mười triệu người, người kia cứ trốn tránh như vậy. Bàn Sánh biết giờ đây cậu chỉ có một mình, thậm chí cô dám chắc cậu vẫn còn độc thân, cô có thể tưởng tượng cậu phải sống nhọc nhằn như thế nào nhưng vẫn tin là cậu nhất định không buông xuôi mà nụ cười khoan thai dịu dàng lúc nào cũng vẫn hiện rõ trên môi như ngày xưa.

Cô không biết phải làm thế nào mới có thể tìm được cậu, cô đã thử tìm trên kaixin, renren (2 trang mạng cộng đồng nổi tiếng của TQ), thậm chí cả ở fanpage của trường nhưng rõ ràng là cậu không hề đăng ký tài khoản trên những trang web cộng đồng này.

Thậm chí cô không biết cậu sống ở thành phố nào, đang làm công việc gì. Việc cậu không có lấy một tấm bằng đại học khiến Bàng Sảnh rất buồn.

Cô ngược lên nhìn dải ngân hà, thầm cầu nguyện trong lòng.

Con ước sẽ tìm thấy Cố Minh Tịch, con ước sẽ tìm thấy Cố Minh Tịch, con ước sẽ tìm thấy Cố Minh Tịch.

Tháng 12 năm 2012, Trâu Lập Văn cử Bàng Sảnh đi công tác ở miền Bắc, cô kéo hành lý đi một mình và ở đó suốt hai tuần. Trên đường về thì gặp phải trận tuyết lớn.

Bàng Sảnh và Du Giai Lỗi đi từ nhà hàng ra, hai người cùng đi lấy xe. Sắp đến lễ Noel nên cửa hàng nào trên phố cũng trang trí những món đồ đặc trưng của ngày Giáng sinh.

Bàng Sảnh đang ngẫm đường ngẫm xá thì điện thoại đổ chuông. Cô đứng lại nghe rồi cất giọng vui vẻ: “Aha, cậu đó hả? Tạ Ích!”

“Có ở thành phố E không?” Vẻ phấn khởi lộ rõ trong giọng nói của Tạ Ích: “Ngày mai tớ có việc về thành phố E, đi ăn cơm với tớ đi.”

“Mai hả? Ok.” Bàng Sảnh nói, “Lúc nào cậu tới thì gọi cho tớ nhé, bọn mình sẽ chốt địa điểm sau, tớ mời!”

“Ok, tớ đang lái xe, mai gặp nhé.”

Tạ Ích cúp máy, tâm trạng vô cùng thoải mái.

Sáng nay công ty tổ chức cuộc họp thường kỳ. Trong nội dung báo cáo công tác sắp tới của một bộ phận có nhắc tới hạng mục bản quyền phim. Ban đầu Tạ Ích không để ý lắm, mãi đến khi người đó nhắc tới một cái tên: “Ms Cua của tôi”

Cảm giác kỳ lạ thoáng hiện trong lòng Tạ Ích. Chỉ một lát sau, nhân viên của anh đã mang tới cuốn truyện tranh đó.

Nhân viên của anh báo cáo là cuốn truyện tranh này đang bán rất chạy, tác giả cũng rất nổi tiếng mà lại vô cùng bí ẩn. Rất nhiều công ty truyền thông đang tranh giành bản quyền của cuốn sách này để chuyển thể thành phim vì vậy giá đang tăng lên từng ngày theo độ hot của nó.

Giờ đây Tạ Ích là ông chủ của một công ty truyền thông chuyên về giới thiệu phim và phát hành phim, ngoài ra cũng có mấy bộ phim do chính công ty anh sản xuất, trong đó tám mươi phần trăm không gây được tiếng vang lớn nhưng có hai bộ phim lại thu về thành tích rất đáng nể nên công ty cũng có lãi.

Ngồi trong văn phòng Tạ Ích đọc cuốn truyện với tựa đề là “Ms Cua của tôi” rất nhanh. Sau đó anh sung sướng đến độ muốn hét lên thật to, cổ kìm nén xúc động muốn gọi điện cho Bàng Sánh ngay lập tức. Anh vò đầu bứt tai, cẩn thận nghĩ cách giải quyết.

Hôm sau lại là một ngày Bàng Sánh xao nhãng công việc. Cô ngồi trước bàn làm việc, không biết đã mở cuốn truyện đó ra xem đến bao nhiêu lần. Cô đọc đi đọc lại phần cuối.

“Ms Cua của tôi”...

Đà Điểu mẹ đã rời xa Mr Đà Điểu, bà trở thành thiên sứ bay lên trời...

Trước khi đi Đà Điểu mẹ và Mr Đà Điểu đã hứa hẹn sẽ tiếp tục làm mẹ con ở kiếp sau.

Giờ đây chỉ còn một mình Mr Đà Điểu, cậu nghĩ không biết mình nên làm thế nào?

Anh Cá Mập nói: Cậu có thể đi tìm Ms Cua.

Mr Đà Điều lắc đầu, giờ đây cậu chỉ có hai bàn tay trắng, cho dù có tìm được Ms Cua thì sao chứ?

Mr Đà Điều nghĩ nhiệm vụ quan trọng nhất của mình vào lúc này chính là tự nuôi sống bản thân.

...

Mr Đà Điều thích miền Nam – nơi có khí hậu ấm áp. Vậy nên cậu đã tới vương quốc động vật trên một hòn đảo ở Cực Nam.

Nơi đó có bãi biển rộng lớn xinh đẹp, bờ cát mịn màng với những người dân thuần phác, quanh năm suốt tháng chỉ mặc quần áo mỏng. Cuối cùng Mr Đà Điều cũng rời khỏi miền Bắc lạnh giá, cậu nghĩ mình sẽ không bao giờ phải sống trong mùa đông giá băng nữa.

Mr Đà Điều tìm được một công việc đơn giản và vui vẻ, ngoài ra cậu còn có thể kiếm thêm thu nhập bằng chính khả năng của mình, ngày tháng cứ thế trôi đi. Cuộc sống của Mr Đà Điều dần ổn định, cậu không cần phải chịu lạnh chịu đói nữa, cậu còn xây được tổ đà điều của riêng mình.

Quá khứ tựa như một giấc mơ, nếu kể lại cho người khác nghe, chắc hẳn người ta sẽ chỉ cảm thấy “Ôi chao, Mr Đà Điều đáng thương quá!”

Nhưng Mr Đà Điều không hề cảm thấy bản thân đáng thương chút nào. Giờ đây cậu sống rất vui vẻ, bạn hỏi cậu ấy có nhớ Ms Cua không à?

Ồ, tất nhiên là có, cậu nhớ lắm.

Câu chuyện đến đây vẫn chưa kết thúc. Mr Đà Điều đưa ra hai kết thúc:

Một là thời gian cứ thế trôi đi, Mr Đà Điều hoàn toàn đánh mất Ms Cua của mình, đồng thời Ms Cua cũng không bao giờ tìm thấy Mr Đà Điều

nữa. Hai người đi trên hai con đường chạy ngược hướng, một người rẽ trái, một người rẽ phải. Rất nhiều năm sau đó, họ thậm chí không còn nhớ nổi thời niên thiếu đã qua đó nữa.

Hai là Mr Đà Điều ghi nhớ lời dặn dò của Đà Điều mẹ. Đà Điều mẹ nói đến thời điểm thích hợp, cậu có thể đi tìm Ms Cua, nếu cô ấy vẫn còn độc thân, cậu có thể một lần nữa theo đuổi Ms Cua.

Mỗi lần nghĩ đến đó Mr Đà Điều không khỏi mỉm cười, bởi vì cảnh tượng này thật đẹp!

Thế nhưng không có ai hiểu được sự tàn khốc của cuộc đời hơn Mr Đà Điều, nhiều thứ xinh đẹp chẳng qua chỉ là bề ngoài, hoặc có thể trước đây đã từng đẹp nhưng giờ thì tan vỡ rồi.

Mr Đà Điều không biết hiện giờ Ms Cua có còn độc thân không. Cậu chỉ nghĩ là mình đã biến mất khỏi cuộc đời cô trong một thời gian quá dài, giờ sao có thể tự dưng xông vào quấy rầy cuộc sống hiện tại của Ms Cua chứ?

Vì vậy đây là một câu chuyện vẫn chưa có hồi kết.

Có thể mãi mãi không bao giờ có đáp án.

Mr Đà Điều viết vào đêm thất tịch năm 2010.

Vừa hết giờ làm việc Bàn Sảnh đã cầm túi xách chạy vội xuống dưới, Tạ Ích đã chờ sẵn ở đó.

Bàn Sảnh có cảm giác anh thật lạ bởi nụ cười Tạ Ích trông rất gian xảo. Anh kéo Bàn Sảnh lên xe, chẳng nói chẳng rằng, chỉ cười một cách kỳ quặc.

Bàng Sánh thực sự không còn gì để nói, “Cậu uống nhầm thuốc à? Cười gì thế?”

“Tớ phát hiện ra một bí mật lớn!”

“Bí mật gì vậy?”

“Khà khà, khà khà, Cua này, cậu có biết hiện tại có một tác giả truyện tranh đang rất nổi tiếng không?”

Bàng Sánh thất vọng vô cùng, “Tớ biết từ lâu rồi, Cố Minh Tịch chứ gì?! Cậu vô vị quá đấy!”

“Cái gì?! Cậu biết rồi hả?!” Tạ Ích còn thất vọng hơn Bàng Sánh: “Hừ, không sao, tớ còn có quả bom lớn hơn cơ!”

Anh đưa Bàng Sánh tới một phòng trà rất lãng mạn, đi qua hành lang vòng vèo cuối cùng cũng tới một căn phòng trông rất lịch sự và thanh tao.

Một người phụ nữ đã có mặt trong căn phòng từ trước, chị khoảng 30 tuổi, sở hữu gương mặt xinh xắn ưa nhìn. Vừa thấy Tạ Ích, chị liền đứng dậy: “Giám đốc Tạ, chào anh, tôi là Khương Kỳ.”

Tạ Ích điềm tĩnh tới bắt tay với Khương Kỳ, hai người trao đổi danh thiếp rồi anh giới thiệu Khương Kỳ và Bàng Sánh với nhau.

“Bàng Sánh, đây là chị Khương Kỳ – biên tập viên của công ty phát hành sách Văn Lan cũng là biên tập viên độc quyền của Mr Đà Điểu.”

Bàng Sánh sửng người.

Sau đó anh nói với Khương Kỳ: “Chị Khương, đây là Bàng Sánh, chính là Ms Cua của Mr Đà Điểu.”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Kết Thúc Hoàn Mỹ

“Ms Cua của tôi” được một độc giả nhiệt thành đặc biệt lập riêng một forum, trong đó chủ đề hot nhất là: Liệu Mr Đà Điều có nên đi tìm Ms Cua hay không?

Ngày nào Bàn Sảnh cũng lượn lờ trên diễn đàn, đọc những bình luận mới nhất của chủ đề này. Đa số các fan đều cổ vũ Mr Đà Điều theo đuổi Ms Cua một lần nữa, nhiều người còn sốt sắng, mài miết trình bày quan điểm của mình, thậm chí không tiếc lời dụ dỗ, đe dọa, cường ép, khiến Bàn Sảnh dở khóc dở cười nhưng đồng thời cũng hết sức cảm động.

Cô còn nhận được điện thoại của rất nhiều bạn cũ, ai cũng hào hứng nói với cô: “Cua ơi! Cậu đã đọc cuốn truyện tranh đang rất hot hiện nay chưa, tác giả là Cố Minh Tịch đó!”

Trên diễn đàn cũng có rất nhiều bình luận đáng yêu:

Lão nông dân: Không biết liệu tác giả có đọc được bình luận của tôi không. Có lẽ tôi lớn hơn cậu vài tuổi, lúc nhỏ tôi cũng có một cô bạn thân nổi khố, mặc dù rất thích cô ấy nhưng tôi lại không biết cô ấy có tình cảm với mình hay không. Thậm chí tôi còn không dám viết thư tỏ tình như cậu, tôi chẳng nói gì với cô ấy cả. Thi đại học xong, chúng tôi ở hai nơi cách xa nên cũng ít liên lạc. Sở dĩ tôi đọc sách của cậu là vì tháng trước cô ấy gửi chuyển phát nhanh cho tôi một quyển từ một thành phố khác. Sau khi đọc xong tôi mới biết cô ấy muốn nhắn nhủ với mình điều gì. Tác giả à, nếu trong lòng cậu vẫn còn hình bóng của Ms Cua thì tôi ủng hộ cậu quay về tìm cô ấy bởi có những việc nếu bây giờ cậu không làm thì sau này sẽ hối

hận. Bây giờ tôi còn độc thân nhưng cô bạn của tôi đã có gia đình rồi, tôi nghĩ, nếu mình đọc được cuốn sách này sớm hơn vài năm thì chắc chắn tôi sẽ đủ can đảm đi tìm cô gái ấy!

Hàu nướng: Tôi biết bé Đà Điểu là ai đó!! Nhưng tôi sẽ không nói với mọi người đâu! Hahaha! Đà Điểu, cậu có đọc được bình luận của tôi không? Để tôi gợi ý cho cậu nhé? Xưởng Trọng Cơ, quán nướng, hehehe! Tôi bây giờ đã là bố trẻ con rồi, con tôi chạy khắp nhà nhé, cậu mau thành đôi thành cặp với Ms Cua đi!

Đẹp trai làm gió thổi toán loạn: Cố Cố Cố Cố... Đà Điểu Cố??? Cấp ba tứ ngời bàn trên cậu đây! Là người đẹp trai hơn ý! Bây giờ tớ đang xây dựng nhà máy điện ở Colombia, là công nhân kiêm nông dân tiêu chuẩn! Mẹ kiếp cậu đang ở đâu vậy?! Có biết mọi người tìm cậu bao nhiêu năm không? Cái tên Uông Uông Uông xấu trai ngời cùng bàn tớ và Én nhỏ sắp kết hôn tới nơi rồi, cậu mau trở về uống rượu mừng đi!

Người bên trên là đồ ngốc: Đà Điểu tôi khuyên cậu đừng có về uống rượu mừng của tôi! Để xem tôi có choảng cậu một trận không! PS: Người bình luận bên trên là đồ ngốc!

Cà phê ngọt ngào: Haha, xem ra có rất nhiều người đoán được Mr Đà Điểu là ai nhỉ? Thực ra tôi cũng biết. Đà Điểu cậu mau quay về với Cua đi, nếu cậu không về Cua nhà cậu sẽ bị người khác bắt mất đấy!

Người qua đường A: Tại sao nhiều người muốn Mr Đà Điểu trở về tìm Ms Cua thế nhỉ? Tôi lại cho rằng câu chuyện dừng lại ở đây là được rồi. Mỗi người đều có cuộc sống riêng của mình, tại sao cứ phải bó buộc bản thân bằng những ký ức thời thơ ấu chứ? Cuộc sống tàn khốc và thực tế lắm, kể cả Mr Đà Điểu và Ms Cua trở lại bên nhau thì ai dám chắc là họ sẽ không trở nên xa cách vì khoảng thời gian chia xa quá dài trước đây, đến cuối cùng, chút ký ức đẹp về đối phương cũng bị mài mòn đến tan tành mây khói, vậy chẳng phải càng khiến mọi người đau khổ hơn sao?

Có tai: Bạn nói vậy là vì bạn không quen họ ngoài đời mà thôi!

Sò to và khỏe: Ai dám ngăn cản Đà Điểu về tìm Cua, tôi sẽ cho người đó một trận!

Có tai: Mr. Ostrich, never forget what you ever said.

...

Bàng Sánh bước vào văn phòng của Trâu Lập Văn, cô nói: “Sếp ơi, em muốn xin nghỉ phép ạ!”

“Nghỉ phép?” Trâu Lập Văn hỏi: “Nghỉ bao lâu?”

Anh ta rất hiểu Bàng Sánh, nếu chỉ xin nghỉ một, hai ngày, cô sẽ không xin phép anh ta một cách trịnh trọng như vậy.

Quả nhiên Bàng Sánh trả lời: “Em xin nghỉ hai tuần!”

“...” Ngồi ở bàn làm việc, Trâu Lập Văn nhìn cô chăm chăm, “Em có biết cuối năm là thời điểm bận rộn nhất không?”

Bàng Sánh gật đầu, “Em biết ạ, em sẽ xử lý mọi việc ổn thỏa.”

Sau một hồi suy nghĩ, Trâu Lập Văn xem lịch bàn rồi nói: “Bắt đầu từ mai cho em nghỉ đúng hai tuần, hơn một ngày cũng không được!”

Bàng Sánh mỉm cười: “Em cảm ơn sếp!”

Trong ngày lễ Noel, hầu hết mọi nơi ở Trung Quốc đều rét căm căm, chỉ có đảo Tam Á ở Hải Nam là ấm áp như mùa xuân.

Thứ bảy Cổ Minh Tịch dậy rất sớm, anh rửa mặt rồi vào bếp chuẩn bị bữa sáng.

Hơn một tiếng sau, mùi cháo thơm lừng nhẹ nhàng lan tỏa, anh dùng chân tắt bếp rồi vào phòng gọi Đậu Đậu dậy.

Đậu Đậu là một cậu bé vừa tròn bảy tuổi rất thích ngủ nướng. Cố Minh Tịch đã gọi vài tiếng nhưng cậu nhóc vẫn cuộn tròn người trong chăn.

“Để em ngủ thêm một lúc nữa đi mà.” Đậu Đậu nhắm nghiền mắt nhắm lặn lộn trên giường. Cố Minh Tịch liền thẳng chân đá vào hông cậu: “Hôm qua ai nói là thèm ăn cháo thịt nạc với trứng muối!”

Đậu Đậu lăn một cái trên giường rồi cuối cùng đôi mắt ngái ngủ cũng được hé mở. Cố Minh Tịch dùng chân kéo quần áo của cậu bé từ đầu giường vào trong tầm tay của Đậu Đậu: “Mau mặc quần áo vào rồi đi đánh răng rửa mặt, vệ sinh cá nhân đi. Xong tới giúp thầy mang cháo ra ngoài.”

Đậu Đậu rất ngoan, lễ mễ mặc quần áo rồi đi vệ sinh cá nhân. Làm xong xuôi cậu mới đi vào bếp, Cố Minh Tịch đứng cạnh giám sát và không quên nhắc nhở: “Cẩn thận nóng đấy!”

Anh đã sắp sẵn cho Đậu Đậu bát để múc cháo, còn để bên dưới một cái đĩa to bằng inox. Đậu Đậu múc cháo từ nồi ra bát rồi bưng đĩa thận trọng đi ra bàn ăn. Bỏ bát cháo ra mặt bàn, cậu lại cầm đĩa quay vào bếp múc một bát cháo cho Cố Minh Tịch.

Cậu nhóc còn nhỏ vậy mà đã hiểu chuyện và rất được việc.

Một lớn một nhỏ ngồi vào bàn ăn cháo. Cố Minh Tịch nói với Đậu Đậu: “Hôm nay thầy có việc phải ra ngoài không về ăn trưa, em tới chỗ cô Ký ăn cơm nhé.”

Đậu Đậu ngược mắt nhìn anh: “Thầy đi đâu ạ?”

“Đi gặp một người, chính là cô Khương lần trước em đã gặp đó!”

“Ồ.” Đậ Đậ gật đầu, “Thầy Cố ơi...”

Ngậm thìa trong miệng, có vẻ muốn nói lại thôi, Cố Minh Tịch bèn hỏi: “Sao vậy?”

“Ai cũng nói là thầy sắp đi.” Đậ Đậ nhìn Cố Minh Tịch, mắt hoe đỏ: “Có thật không ạ? Thầy sắp đi thật sao?”

Cố Minh Tịch mỉm cười, cúi xuống ăn một miếng cháo rồi hỏi: “Ai nói với em vậy?”

“Cô Kỳ, thầy Trần, thầy Vương... Tất cả mọi người đều nói như vậy.” Đậ Đậ cất giọng khe khẽ, tâm trạng cậu giờ đây rất tệ, “Thầy Cố, nếu thầy đi thì em phải làm sao ạ?”

“Đậ Đậ, trước mắt em đừng nghĩ tới những việc này. Nói thật là chính thầy cũng chưa quyết định gì cả!” Cố Minh Tịch không coi Đậ Đậ là trẻ con và cũng không bao giờ lừa gạt cậu bé cho xong chuyện. Anh nói: “Nếu thầy phải đi thì cũng là vì thầy có mục tiêu và kế hoạch khác chứ không phải vì muốn để em ở lại một mình. Kể cả thầy có đi thì cũng sẽ sắp xếp cho em ổn thỏa.”

Đậ Đậ rơi nước mắt, “Nhưng em không muốn về nhà...”

Cố Minh Tịch dùng chân rút giấy ăn nhét vào tay cậu nhóc: “Đừng khóc. Là con trai em không được mau nước mắt như vậy!”

Trong lúc Đậ Đậ sụt sùi lau nước mắt thì có tiếng gõ cửa, Cố Minh Tịch quay lại nói: “Mời vào ạ.”

Cửa mở, Kỳ Tú Nhân ló đầu vào: “Thầy Cố ơi.”

Cố Minh Tịch mỉm cười với cô: “Cô Kỳ ăn sáng chưa? Tôi nấu cháo đây, vào ăn với chúng tôi cho vui.”

Kỷ Tú Nhân đi vào nhà, vì vẫn còn trẻ nên cô không khỏi đỏ mặt, “Thôi ạ, em ăn sáng rồi. Em muốn hỏi anh là sáng nay anh có rảnh không? Máy tính của em lại trục trặc rồi, em định nhờ anh sang cài lại hệ thống giúp.”

Cố Minh Tịch áy náy nói: “Xin lỗi, tôi có cuộc hẹn vào lúc 10h sáng nay. Chắc là phải ăn xong bữa trưa mới về được.”

“VẬY Ạ...” Kỷ Tú Nhân có vẻ rất thất vọng. Cố Minh Tịch nói: “Chiều nay tôi có thể sửa máy tính cho cô giáo. Nếu cần gấp, cô giáo có thể nhờ thầy Trần, thầy ấy cũng biết cài đặt hệ thống.”

Kỷ Tú Nhân vội đáp: “Em không cần gấp, không cần gấp đâu ạ. Em chờ anh tới chiều nay cũng được.”

Ăn cháo xong Đậ Đậ ngoan ngoãn đi rửa bát, Cố Minh Tịch chuẩn bị ra ngoài nên đi vào phòng thay quần áo. Đậ Đậ lau sạch mặt bàn rồi múc cháo còn lại trong nồi ra bát ô tô, bọc màng bọc thực phẩm rồi bỏ vào tủ lạnh. Lúc Cố Minh Tịch quần áo chỉnh tề đi ra thì cậu bé đang quét nhà.

Cố Minh Tịch rất vui, dịu dàng lên tiếng: “Đậ Đậ chỉ cần quét thôi, để chiều thầy về lau. Em cho sách vở vào cặp sang chỗ cô Kỷ nhờ cô ấy dạy viết văn nhé.”

Đậ Đậ mím môi: “Em muốn ở nhà cơ.” Cậu bé vẫn luôn gọi căn phòng nhỏ của mình và Cố Minh Tịch là “nhà”, mặc dù cậu mới vào đây ở được hai năm.

“Không được, em mà ở nhà một mình thì chỉ dán mắt vào tivi thôi, lại còn chơi máy tính trộm nữa.” Cố Minh Tịch nào dễ mắc mưu: “Nhanh lên nào, thầy sắp muộn mất rồi!”

Hai người rời khỏi nhà. Đây là trường tiểu học từ thiện nằm ở vùng ngoại ô của đảo Tam Á. Trường rất nhỏ, chỉ có một khu nhà hai tầng là nơi

dạy học và một sân thể dục bằng xi măng, kinh phí xây dựng toàn là tiền quyên góp của các doanh nghiệp. Giáo viên ở trường không nhiều, chỉ có một số giáo viên lớn tuổi là trong biên chế hàng ngày sẽ đi về nhà riêng còn đa số giáo viên trẻ chưa có gia đình chỉ là dạy hợp đồng, thậm chí còn mang tính chất là giáo viên tình nguyện nên đồng lương rất eo hẹp. Nhà trường sắp xếp cho họ ở trong ký túc xá là một dãy nhà một tầng, mỗi người một căn, nhà bếp và nhà vệ sinh dùng chung.

Bởi cơ thể đặc biệt của mình và phải nuôi cả Đậu Đậu nên nhà trường đặc biệt quan tâm đến Cố Minh Tịch, họ phân cho anh một căn có bếp và nhà vệ sinh riêng, dù rất đơn sơ nhưng cũng đủ để anh và Đậu Đậu trải qua một cuộc sống hạnh phúc.

Cố Minh Tịch nhờ Kỳ Tú Nhân cho Đậu Đậu ăn trưa và phụ đạo cho cậu bé môn văn. Dặn dò xong anh mới rời khỏi trường.

Đậu Đậu liếc nhìn Kỳ Tú Nhân: “Cô Kỳ, trong tháng này máy tính của cô đã hỏng tới ba lần rồi. Nếu không sửa được thì cô mua luôn cái mới cho xong!”

Kỳ Tú Nhân: “Nói nhiều quá! Mau mang vở tập làm văn của cậu ra đây!”

Cố Minh Tịch tới nơi hẹn bằng xe bus, cậu đeo cặp chéo tìm đến địa điểm hẹn gặp mặt Khương Kỳ.

Đó là một quán cà phê ở tầng hai với cách bài trí tương đối đặc biệt. Bên ngoài cửa hàng là một ban công rất rộng, chủ quán đang đứng đó phơi khăn trải bàn. Ánh nắng mùa đông khiến con người ta cảm thấy sáng khoái, chủ quán không căng ô để che nắng nên ánh mặt trời ấm áp cứ thế rọi vào ban công, Cố Minh Tịch hí hóp mắt đi về phía Khương Kỳ.

Quán cà phê vào buổi sáng không đông khách, chỉ có một mình Khương Kỳ ngồi trên ban công. Vừa thấy Cố Minh Tịch, chị liền đứng dậy ra hiệu với anh: “Chào cậu, Tiểu Cố!”

Cố Minh Tịch ngồi đối diện với chị, dùng chân bả cặp ra khỏi người, gọi một tách cà phê đá và hỏi: “Chị Kỳ tranh thủ kỳ nghỉ Giáng sinh tới đây ạ?”

“Hahaha, cậu nói đúng rồi đó, tôi tranh thủ dịp đi công tác tới đây chơi một chuyến!” Khương Kỳ cười vui vẻ: “Tiểu Cố đã lâu không gặp cậu, dạo này ổn chứ?”

“Em vẫn vậy.” Cố Minh Tịch nhún vai: “Sắp thi cuối kỳ rồi. Chị biết đó, em dạy nhiều môn nên thỉnh thoảng cũng thấy hơi mệt. Đậu Đậu ở nhà thì nghịch ngợm, đám con trai tuổi đó lúc nào cũng đòi đòi sức lực mà, lúc nào cũng nghịch như cướp. Mặc dù rất ít khi nó đòi hỏi em nhưng nếu đã đưa nó về thì em cũng phải đối xử thật tốt với nó, vậy nên thỉnh thoảng cũng phải đưa cậu chàng ra ngoài chơi, đi sinh hoạt ngoại khóa, đi ăn KFC, haizzz... Làm ông bố bím sữa đâu có dễ dàng gì.”

Nói xong cậu cũng bật cười. Khương Kỳ nói: “Giờ cậu mới biết nuôi trẻ con mệt à. Cô nàng nhà chị bây giờ mới ba tuổi mà đã làm cho mẹ đau tắt mắt tối rồi đây. Chị cũng bái phục cậu nhóc to xác này dám nhận một thằng nhóc nhỏ xác về nhà nuôi đấy!”

Cố Minh Tịch cười khúc khích: “Thực ra thì Đậu Đậu cũng rất ngoan, với lại em mà sống một mình thì thế nào cũng không tránh khỏi bất tiện. Bây giờ có nó bên cạnh, đừng coi nó là trẻ con nhé, nó giúp em được nhiều việc lắm đấy!” Nhớ lại chuyện xảy ra hai năm trước, cậu nói: “Chị Kỳ chưa nhìn thấy Đậu Đậu trước đây đâu. Nếu không đưa thằng bé đi, em không sao yên tâm được!”

Khương Kỳ gật đầu: “Tôi biết, cậu đã từng kể với tôi rồi!”

Sau một hồi im lặng, Cố Minh Tịch hỏi: “Chị Kỳ dạo này công việc có bận lắm không?”

“Bạn chứ, dĩ nhiên là bận rồi! Toàn bạn chuyện của cậu đó!” Nói đến đây lông mày Khương Kỳ nhướng lên thật cao, chị hỏi: “Đúng rồi tiểu Cố, chuyện lần trước tôi nói qua điện thoại, cậu suy nghĩ đến đâu rồi?”

“Bản quyền chuyển thể thành phim ạ?” Cố Minh Tịch ngẫm nghĩ rồi lắc đầu và nói: “Em nghĩ là... thôi chị ạ.”

“Tại sao? Kỳ Mỹ, Chu Đức Dung họ đều bán bản quyền chuyển thể truyện tranh thành phim mà, phim cũng hay lắm.” Khương Kỳ nói: “Vì cậu không lộ diện nên tất cả các công ty truyền thông đều tới tìm tôi, tôi sắp trở thành người đại diện của cậu rồi đó! Dạo này có mấy công ty đang thương lượng với tôi, mức giá họ đưa ra đúng là khiến người ta phải cân nhắc. Đối với một người mới như cậu thì đó thực sự là một số tiền rất lớn!”

“Không phải vấn đề tiền nong chị ạ.” Cố Minh Tịch nói: “Mà vấn đề là câu chuyện này vẫn chưa tới hồi kết, trước đây em cũng phải hạ quyết tâm rất lớn mới dám vẽ đây! Thậm chí em còn không muốn xuất bản mà chỉ muốn vẽ vài tờ để kể ra câu chuyện của mình trong lúc nghỉ ngơi mà thôi. Em không ngờ lại gây được tiếng vang lớn như vậy, thật đó!”

“Ở công ty tôi quà các fan tặng cậu chất cao như núi rồi. Lúc nào tiện tôi sẽ gửi hết đến trường của cậu, cậu đừng có giật mình nhé, tận mấy thùng to đấy!” Khương Kỳ nói: “Tiểu Cố, bây giờ cậu nghĩ thế nào? Câu chuyện này thực sự vẫn chưa tới hồi kết à?”

Cố Minh Tịch cúi đầu suy nghĩ thì đúng lúc nhân viên bưng cà phê lên, cậu liền dùng ống hút nhấp vài ngụm, cảm giác ngọt ngào lành lạnh kích thích vị giác của cậu, Cố Minh Tịch nói: “Đây chính là kết thúc mà em nghĩ lúc đầu, em không dám chắc kết cục sẽ là gì bởi vì lúc nào cũng cảm

thấy cho dù có kết thúc ra sao thì câu chuyện giữa em và cô ấy cũng phải chấm dứt.”

Cậu khẽ thở dài, dùng răng cắn nhẹ đầu ống hút trong ly cà phê bằng thủy tinh, đá lạnh chạm vào thành cốc phát ra những tiếng leng keng. Cậu nói tiếp: “Em không muốn bán bản quyền chuyển thể bởi vì em không thể quyết định họ sẽ dựng lên kết thúc như thế nào. Để thu hút khán giả, rất có thể họ sẽ tạo ra kết thúc viên mãn đoàn tụ nhưng thực tế thì không có nhiều câu chuyện tốt đẹp kết thúc mỹ mãn như vậy.”

Khương Kỳ hỏi: “Vậy bây giờ cậu đã có dự tính gì chưa? Tôi cứ nghĩ cậu sẽ khép lại câu chuyện này bằng việc đi tìm Ms Cua.”

“Đúng là em từng nghĩ như vậy.” Cố Minh Tịch mỉm cười làm đôi mắt cong cong, “Khi đó em thấy mình cũng không đến nỗi quá tệ, nhưng sau khi nghĩ kỹ lại thấy không ổn lắm.”

“Không ổn như thế nào?”

Cố Minh Tịch không trả lời chị mà hỏi: “Chị Kỳ, bây giờ chị có còn thân thiết với người bạn thuở nhỏ nào không? Nam nữ gì cũng được, ý em là trước đây chị và người đó rất thân thiết gần như hình với bóng mà đến giờ vẫn là bạn bè tri kỷ ấy. Chứ em không nói kiểu bạn bè bình thường hay bạn học.”

Khương Kỳ suy nghĩ một lát rồi trả lời: “Tôi có một cô bạn hồi cấp một, trước đây tôi với cô ấy thân nhau như chị em ruột, cấp hai không được học với nhau nhưng cấp ba lại cùng lớp nên chúng tôi càng ngày càng thân thiết hơn, còn hẹn nhau cùng thi vào một trường đại học. Nhưng cô ấy không học tốt bằng tôi nên tôi ra thành phố học đại học chính quy còn cô ấy chỉ học cao đẳng. Lúc tôi tốt nghiệp trở về thì cô ấy đã đi làm rồi. Bây giờ thỉnh thoảng chúng tôi vẫn gặp nhau, một năm chắc gặp hai, ba lần, đi ăn rồi cùng đi dạo phố. Có lẽ cô ấy là người bạn chơi với tôi lâu nhất.”

Cố Minh Tịch hỏi: “Vậy bây giờ chị và chị ấy có còn là bạn tri kỷ không?”

“Tri kỷ?” Khương Kỳ thắc mắc: “Thế nào là tri kỷ?”

“Không giấu nhau điều gì, không có gì phải ngại ngùng, tâm linh tương thông.”

“Ồ! Làm sao như vậy được!” Khương Kỳ nhấp một ngụm cà phê, “Phải may mắn đến đâu mới có thể tìm được một người bạn như vậy chứ!”

“Vâng, em cũng thấy thế!” Cố Minh Tịch mỉm cười, “Chị Kỳ, thực ra không phải em không đủ can đảm. Mà thực tế là trở về tìm cô ấy rất đơn giản, nói một câu xin chào, em có khỏe không, đã lâu không gặp rồi cùng ăn bữa cơm, đi uống cà phê, những việc này chẳng có gì khó. Thế nhưng những ngày tháng sau đó thì lại không dễ. Em thực sự không thể được coi là một người may mắn nhưng em vẫn cảm thấy mình gặp may vì có được một thời học sinh tươi đẹp mà trong thời gian đó lúc nào cũng có một cô bạn tri kỷ cạnh bên. Em không muốn làm mất đi khoảng ký ức này của em và cô ấy nên cho dù bây giờ cô ấy còn độc thân hay đã có người bên cạnh thì em vẫn nghĩ là không nên quấy rầy cuộc sống của cô gái đó. Bọn em đã để lỡ nhau rồi, không thể quay lại như xưa được.”

Khương Kỳ mỉm cười, “Vậy em có từng nghĩ là có thể cô ấy đã đọc được rồi, bởi vì cuốn sách này bán chạy như thế kia mà. Biết đâu em đã quấy rầy cuộc sống của cô ấy rồi thì sao?”

Cố Minh Tịch nhướng mắt nhìn chị, đôi môi khẽ cong lên, vẻ oán trách thoáng xuất hiện trong ánh mắt, “Em đã bảo đừng xuất bản mà, chị cứ bắt em phải xuất bản cơ.”

“Aha, lại là lỗi của chị à?” Khương Kỳ trừng mắt với anh, nói tiếp: “Đúng rồi, lần này tới đây chị có mang theo món quà tương đối đặc biệt của một độc giả.”

Chị lấy ra một cuốn vở cỡ lớn từ chiếc ghế bên cạnh, mở ra đặt trước mắt Cố Minh Tịch, rồi mới đứng dậy mà nói: “Em cứ xem nhé, chị vào nhà vệ sinh một lát.”

Cố Minh Tịch không đáp lại bởi lúc này cậu đang bị shock bởi bức tranh vẽ ở bìa cuốn vở.

Đó là một tập giấy vẽ cỡ A4, bìa là giấy dày, ngoài bìa là một bức tranh màu nước, đúng vậy, màu nước.

Một con cua màu đỏ giơ hai cái càng đứng trên lưng chú đà điểu màu vàng đất, nét vẽ nguệch ngoạc đến độ không ai muốn xem nhưng tranh xấu không có nghĩa là người vẽ tranh không có lòng. Bức tranh này hẳn là mới được vẽ cách đây chưa lâu, còn cẩn thận vẽ từng chiếc lông trên người chú đà điểu nhưng trình độ này... Có khi Đậu Đậu còn vẽ đẹp hơn cô, Cố Minh Tịch nghĩ.

Cua và Đà điểu cùng ngược lên nhìn bầu trời, trên đó là dải ngân hà... Nếu cách hiểu của Cố Minh Tịch là đúng thì những đường tròn cuộn sóng kia có lẽ là dải ngân hà. Trên trời có cả những ngôi sao, chính là ngôi sao năm cánh mà giáo viên thường dùng khi chấm bài. Mỗi ngôi sao nằm một bên cạnh dải ngân hà, dòng ghi chú còn được viết nhỏ xíu bên cạnh: Ngưu Lang, Chức Nữ.

Trên bìa là năm chữ cái viết tay to đùng, nét bút màu đen thực sự rất thô.

...“Mr Đà Điểu của tôi”.

Tác giả: Ms Cua

Cố Minh Tịch cúi xuống, dùng môi và lưỡi để mở cuốn vở ra...

Hello Mr Đà Điểu, chào anh.

Trong những năm tháng không có Mr Đà Điểu bên cạnh, bề ngoài Ms Cua có vẻ như sống rất tốt, rất vui vẻ nhưng thú thật là cô ấy nhớ anh đến phát điên.

Mỗi lần đi công tác ở Miền Bắc, cô ấy lại ghé qua thành phố nhỏ bé đó, tìm tới ngôi trường mà Mr Đà Điểu từng theo học, giáo viên cho cô ấy biết là Mr Đà Điểu đã làm thủ tục xin nghỉ hẳn, cuối cùng anh và ngôi trường đó đã không còn bất cứ mối liên quan nào nữa.

Ms Cua lại tới ngôi nhà thuê mà Mr Đà Điểu từng ở và tất nhiên là cô ấy chẳng thể tìm ra bất cứ thứ gì. Căn nhà trọ ấy giờ đây đã có người khác dọn vào ở, bên ngoài treo đầy quần áo trẻ con và khăn tã. Ms Cua có cảm giác là Mr Đà Điểu đã không còn sống trong thành phố này nữa nhưng cô ấy thực sự không biết anh đang ở đâu.

Cô ấy ở lại một đêm trong thành phố đó. Mùa đông nơi đây thực sự rất lạnh, Ms Cua không hiểu Mr Đà Điểu đã vượt qua những năm tháng đó như thế nào, liệu cậu có bị nứt chân hay không, mặc đồ cời đồ có tiện không?

Đà Điểu mẹ đã không còn nữa nhưng Mr Đà Điểu kiên cường vẫn nhất quyết không về tìm Đà Điểu bố. Ms Cua không biết lúc trời đổ mưa có ai che ô, lúc ăn cơm có ai bưng bát cho anh không... Ms Cua không muốn nghĩ đến khả năng là bên cạnh Mr Đà Điểu lúc này đã có một người phụ nữ. Chà, cô vẫn đang chờ ở đây, sao anh có thể bỏ mặc mà yêu người khác được?

Mr Đà Điểu yêu quý, cuối cùng Ms Cua đã đọc được bức thư anh giấu trong khung ảnh vào bảy năm sau, khi mà giấy viết thư đã ố vàng.

Mr Đà Điểu, anh có biết không? Bảy năm trước, vào buổi tối anh đợi ở công viên đó, Mr Khổng Tước rủ Ms Cua đi chơi bóng bàn, Ms Cua và

Mr Khổng Tước ngồi bên bàn đánh bóng, hăng say nói về việc đăng ký trường đại học.

Ms Cua không may mắn bạn tâm Mr Khổng Tước sẽ đăng ký trường nào, chỉ hào hứng nói: Cô ấy muốn làm Mr Đà Điểu bất ngờ, cô ấy sẽ học cùng trường với anh!

Mr Khổng Tước hỏi: Cua à, có phải cậu thích Mr Đà Điểu không?

Đúng vậy, cô thích Mr Đà Điểu, không phải kiểu “thích” kia mà là một kiểu thích khác.

Ms Cua nhớ như in từng câu nói của Mr Đà Điểu. Anh nói có những việc đã qua sẽ trở thành quá khứ, có một số người chỉ có thể bầu bạn bên em một giai đoạn trong cuộc đời mà thôi.

Chắc chắn Mr Đà Điểu đã nghĩ mình cũng chỉ là một người ở bên Ms Cua một giai đoạn trong cuộc đời, không khác gì những người bạn học đến rồi lại đi của cô ấy.

Nhưng không phải như vậy.

Anh là hình bóng sáng nhất trong cuộc đời cô ấy, là người bạn chân thành nhất trên con đường trưởng thành của cô ấy.

Có nói hết ba ngày ba đêm Ms Cua cũng không thể kể hết những điểm tốt của Mr Đà Điểu. Có lẽ trong mắt người khác, Mr Đà Điểu không phải một người hoàn hảo nhưng đối với Ms Cua, anh chính là người tốt nhất!

Ms Cua vẫn chưa có cơ hội nói với Mr Đà Điểu rằng cô ấy biết mấy năm trở lại đây anh sống không dễ dàng nhưng cuộc đời anh cũng như cô còn một đoạn đường rất dài, rất dài phía trước... Ms Cua thực sự hy vọng Mr Đà Điểu sẽ là người đi bên cô tới hết cuộc đời.

Mấy năm nay, anh và cô lạc mất nhau trong biển người. Cảm ơn ông trời đã cho hai người cơ hội gặp lại.

Đây không phải một câu chuyện chưa có hồi kết mà đây là câu chuyện với kết thúc có hậu, happy ending với kết thúc đoàn viên rất đời thường. Chưa bao giờ có hai kết thúc, khi Ms Cua và Mr Đà Điểu gặp nhau kết thúc chung sống trọn đời đã được ấn định.

... Ms Cua viết vào đêm Noel năm 2010.

Bức tranh cuối cùng vẫn xấu như những bức trước đó nhưng cũng hết sức có tâm. Đôi mắt của Đà Điểu khẽ nhắm lại một cách dịu dàng, con cua màu đỏ đứng trên lưng chú giương cao cặp càng béo mập, nhẹ nhàng ôm lấy chiếc cổ dài của chú.

Không biết tiếng bước chân đằng sau xuất hiện tự bao giờ, một người đang chậm chậm tiến gần về phía anh.

Toàn thân Cố Minh Tịch cứng lại, anh không ngoảnh đầu cũng không đứng dậy, người đó đã đứng ngay sau lưng anh, anh có thể cảm nhận được hơi thở của cô rất rõ rệt như cảm giác trong các giấc mơ. Anh chậm chậm khép mắt lại, nắng chói lóa nên dù mắt đã nhắm nhưng vẫn không hết chói, anh vẫn hít thở đều đặn. Khi ngón tay cô chạm vào lưng anh, cơ thể anh bất ngờ thả lỏng.

Anh thở ra một hơi thật dài rồi choàng mở mắt. Cúi xuống thì thấy một đôi tay dịu dàng, chậm chậm chuyển từ lưng tới trước ngực anh, cuối cùng anh nằm gọn trong một vòng tay ấm áp.

“Cố Minh Tịch.” Giọng cô nhẹ nhàng cất lên bên tai anh: “Anh có hài lòng với kết thúc em đã vẽ không?”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Chân Trời Góc Bê

Một giọt nước mắt rơi trên cánh tay cô.

Cố Minh Tịch nghĩ lại những lời mình đã nói với Đậu Đậu sáng nay: Là con trai em không được mau nước mắt như vậy! Thế mà chính mắt anh lại đang đỏ hoe. Đậu Đậu mà nhìn thấy chắc chắn sẽ cười anh thối mũi.

Nghĩ đến điều này Cố Minh Tịch không khỏi mím cười. Hai má Bàn Sảnh áp sát vào má Cố Minh Tịch, nói: “Cố Minh Tịch, anh bị dở hơi à? Sao lại vừa khóc vừa cười?”

Cô đặt một nụ hôn lên mắt anh, giúp anh lau khô nước mắt rồi cô buông tay, ngồi xuống bên cạnh và quay sang đưa mắt nhìn anh.

Anh vẫn cúi đầu thật thấp, hai mắt nhắm nghiền, cơ thể khẽ run lên. Bàn Sảnh chạm tay lên mặt rồi gọi tên anh: “Cố Minh Tịch, Cố Minh Tịch...”

Cô ôm má anh, ngón tay cái liên tục gạt những giọt nước mắt nóng hổi vừa chảy ra. Cuối cùng chính bản thân cô cũng trở nên nghẹn ngào: “Anh thật đáng ghét, vốn dĩ em đã hạ quyết tâm là không khóc, vậy mà một người đàn ông to xác như anh lại khóc như mưa thế này còn ra thể thống gì nữa?”

Những giọt lệ không thể kìm nén chảy xuống từ khoé mắt Bàn Sảnh. Cuối cùng Cố Minh Tịch cũng ngẩng lên nhìn cô, hai đôi mắt đều đỏ hoe, hai gương mặt ướt đẫm nước mắt nhưng họ vẫn nhìn rõ gương mặt của đối phương, chẳng có gì khác biệt so với hình ảnh trong ký ức.

“Cố Minh Tịch, để em nhìn kỹ anh nào.” Ngón tay cô miêu tả đường nét gương mặt anh, từ lông mày đến đôi mắt rồi chạy xuống mũi, môi, cằm... anh giờ đây đã không còn lại cậu thiếu niên trắng trẻo thư sinh năm xưa, cũng không đen đúa và gầy còm như lần gặp mặt cuối cùng vào sáu năm trước. Cố Minh Tịch giờ đây đã trưởng thành, có dáng vẻ của một người đàn ông thực thụ, da ngăm đen, cơ thể rắn rỏi. Anh sở hữu gương mặt với các nét rất rõ ràng: mũi thẳng, môi mỏng, chiếc cằm với đường cong cương nghị và sắc sảo, nét trẻ con và dịu dàng thuở niên thiếu đã không còn.

Nhưng ánh mắt anh nhìn cô vẫn như nhiều năm về trước, dịu dàng, trong trẻo, mệnh mang như biển.

Bàng Sánh nín khóc mỉm cười: “Cố Minh Tịch, đúng là anh rồi! Con người anh thật chẳng ra sao, tự nhiên lại trốn đến một nơi xa xôi như này. Anh có biết em tìm anh khổ sở thế nào không?”

Anh vẫn không lên tiếng, cuối cùng giờ phút này cũng hé miệng khẽ gọi tên cô: “Bàng Bàng.”

“Dạ!” Nước mắt Bàng Sánh lại rơi lã chã. Dường như không dám tin, Cố Minh Tịch lại gọi tên cô lần nữa: “Bàng Bàng.”

“Vâng! Em đây!”

“Bàng Bàng, Bàng Bàng.”

“Em đây! Em đây!”

“Bàng Bàng.”

Bất ngờ anh ngồi thẳng lưng thật ngay ngắn rồi hơi nghiêng người về phía trước, áp sát vào người Bàng Sánh. Bờ vai anh giờ đây rộng lớn hơn, ngay cả vòm ngực cũng vững vàng hơn trước, Cố Minh Tịch dùng hết sức

mình bao phủ cô bằng bả vai khiếm khuyết. Không gian xung quanh cô hoàn toàn được che phủ bởi hơi thở của anh, vẫn là hương vị mà cô khắc sâu trong ký ức. Bàn Sảnh khóc không thành tiếng, vội vàng giang tay ôm chặt lấy anh, thực sự rất chặt, cô cao giọng nói: “Cố Minh Tịch! Cố Minh Tịch! Em đây! Em đây! Em cảnh cáo anh! Đây là lần cuối cùng! Nếu anh còn dám bỏ đi không một lời trăng trối, em sẽ công bố thông tin cá nhân của anh lên mạng! Và cả ảnh của anh nữa! Em sẽ để cho các fan nữ của anh biết Mr Đà Điểu mà họ hằng yêu mến rốt cuộc là một tên đàn ông khốn khiếp như thế nào?!”

Cố Minh Tịch không nhịn được cười. Anh lại ngồi thẳng lưng, đối diện với cô gái trước mắt.

Bây giờ cô rất được.

Anh không khỏi ngạc nhiên. Rõ ràng vẫn là gương mặt đó, vẫn là những đường nét đó, thế nhưng Bàn Sảnh lúc này thực sự cao quý và xinh đẹp. Mái tóc dài nhuộm màu đỏ tía, để mặt mộc không hề trang điểm, mặc váy liền với hoạ tiết hoa nhí, thậm chí anh còn có thể nhìn thấy bả vai mỏng manh và xương đòn nhỏ nhắn của cô, làn da cô thật trắng, nét mặt vẫn phong phú, sinh động như trước.

Bàn Sảnh nhìn mặt với anh, nói: “Thế nào, sợ rồi hả? Cố Minh Tịch em nói cho anh biết, em đã nói là làm. Nếu anh còn chơi trò mất tích, em nhất định sẽ huy động fan hâm mộ trên toàn quốc tới làm thịt anh!”

Dứt lời cô rút khăn tay ra lau mắt mình, không quên lau nước mắt cho cả Cố Minh Tịch rồi tự nói với bản thân: “May mà đã đoán trước gặp anh thế nào cũng khóc nên không trang điểm. Nếu đồ trang điểm bị nhoè thì chắc bị anh cười cho thối mũi.”

Đôi môi Cố Minh Tịch hơi cong lên, nụ cười cực kỳ nhẹ nhõm.

Đây đúng là Bàng Bàng của anh, chính là cô gái lúc nào cũng cãi nhau om sòm và khóc lóc trước mặt anh. Mặc dù đã bao năm trôi qua nhưng cô hoàn toàn không hề thay đổi.

Cuối cùng Bàng Sánh cũng bình tĩnh lại, thấy miệng hơi khô và trông thấy cốc cà phê đá trên bàn, cô liền kéo tới hút vài ngụm. Cố Minh Tịch buột miệng nhắc: “Anh uống rồi đó.”

Bàng Sánh tu ừng ực nhiều hớp. Sau khi đặt cốc cà phê xuống, cô nghiêng người đặt lên môi anh một nụ hôn.

Ngay lập tức Cố Minh Tịch cảm nhận được mùi cà phê nồng nàn trong miệng cô, lành lạnh, ngọt ngào. Vừa hôn anh Bàng Sánh vừa nói: “Em cũng uống rồi, anh có ngại không?”

Anh đặt trán mình chạm lên trán Bàng Sánh, mỉm cười lắc đầu.

Bàng Sánh nhoẻn miệng cười, lè lưỡi: “Vậy thì được rồi.”

Khương Kỳ nhường đủ không gian riêng cho đôi trẻ, chị tránh mặt nửa tiếng rồi mới quay lại ban công. Thấy Bàng Sánh và Cố Minh Tịch ngồi cạnh nhau mỉm cười với mình, Khương Kỳ thực sự rất vui, chị ngồi xuống vị trí đối diện và nói: “Đâu là lễ Noel hoàn hảo nhất của chị. Lần đầu tiên đọc được câu chuyện về tiểu Cố, chị đã khóc cả buổi, thầm nghĩ Cua nữ lòng nào rời xa một người con trai tuyệt vời như vậy. Bây giờ cuối cùng tảng đá trong lòng chị cũng tan vỡ, nhìn các em tìm được nhau nhờ cuối sách của mình, chị thực sự rất mừng. Làm biên tập viên của tiểu Cố suốt bốn năm nay, nhìn cậu ấy lúc nào cũng chỉ có một thân một mình, chị thực lòng rất muốn cậu ấy có được một mái nhà yên ấm và hạnh phúc.”

Ba ngày cùng ăn bữa trưa, Khương Kỳ bàn chuyện công việc với Cố Minh Tịch. Tết âm lịch sắp tới, Khương Kỳ nói với Cố Minh Tịch là công ty hy vọng anh có thể xuất bản thêm hai tác phẩm mới trong năm sau, nghỉ hè một cuối, cuối năm một cuốn.

“Chị biết cậu rất nhiều việc nhưng tiểu Cố à, “Ms Cua” bán chạy như vậy, chúng ta phải tranh thủ cơ hội lần này. Chị biết hiện đang có rất nhiều công ty muốn ký hợp đồng mua sách của cậu, có lẽ khoản nhuận bút mà họ đưa ra có thể rất cao nhưng sếp chị đã nói là trước nay cậu đều bán bản quyền cho công ty chị, chắc chắn nhuận bút sẽ được tăng hơn trước và sẽ khiến cậu hài lòng. Ý của sếp chị là mong cậu cứ yên tâm, dù sao chúng ta cũng có mối quan hệ hợp tác lâu dài kể từ lúc cậu là một tác giả vô danh đến bây giờ khi đã có chút tiếng tăm, chị mong là chị vẫn có thể được cộng tác với cậu. Với lại cậu cũng biết chất lượng sách của công ty chị, dù là khả năng biên tập hay mức độ phổ biến đều đứng đầu trong ngành. Tiểu Cố, vậy nên chị thực sự hy vọng khi ra sách mới em có thể cân nhắc tiếp tục hợp tác với chị.”

Bàng Sảnh ngồi cạnh ăn mì. Nghe đến đây, cô hỏi: “Cố Minh Tịch, một cuốn sách anh có thể nhận về bao nhiêu tiền nhuận bút?”

Cố Minh Tịch quay sang nhìn cô, vẻ ngại ngùng thoáng xuất hiện, anh nói: “Không nhiều.”

Khương Kỳ bịt miệng cười: “Đây là bí mật kinh doanh, hợp đồng công ty chị ký với tiểu Cố yêu cầu phải giữ kín nên cậu ấy không thể tiết lộ cho người ngoài được.”

“Bí mật thế kia à?” Bàng Sảnh lấy làm kinh ngạc, “Đến cả người nhà cũng không thể nói sao?”

Khương Kỳ nói: “Không hẳn. Nếu vợ chồng thì thăm với nhau bên gối, chỉ có em biết anh biết thì tất nhiên bọn chị cũng chẳng làm gì được.”

Cố Minh Tịch đỏ mặt cúi gằm xuống, dùng ngón chân quẩn mì vào đĩa rồi cho vào miệng. Bàng Sảnh trộm nhìn anh, khẽ nói: “Em với anh ấy... có rất ít bí mật.”

Sau bữa trưa trời bắt đầu nắng gắt, chủ quán bung dù che nắng, Bàn Sảnh đi vào trong xem tạp chí, để Cố Minh Tịch và Khương Kỳ ngồi ngoài ban công bàn công việc. Trong phòng bật điều hoà, cô lại ngồi cạnh cửa sổ được nắng ấm bao trọn nên không tránh khỏi buồn ngủ, liền ngã ra sofa chợp mắt.

Không biết ngủ được bao lâu thì bất chợt một cảm giác rất nhỏ lan truyền từ mắt cá chân đến. Bàn Sảnh mơ màng mở mắt thì trông thấy Cố Minh Tịch đang ngồi bên cạnh, chạm vào mắt cá chân của cô.

“Hai người nói xong rồi hả?” Bàn Sảnh ngồi dậy ngó ra ban công thì đã không thấy Khương Kỳ đâu nữa, bèn hỏi: “Chị Kỳ đâu?”

“Chị ấy ra sân bay rồi.” Cố Minh Tịch mỉm cười.

“Em ngủ lâu chưa?”

“Chưa. Mới hơn một tiếng.” Anh nhìn cô, “Bàng Bàng, tụi mình cũng về thôi.”

“Về đâu?”

“Về trường anh.” Vừa nói anh vừa nhẹ nhàng vuốt ve bắp chân nhỏ nhắn mịn màng của cô bằng chân phải của mình. Bàn Sảnh cúi xuống liền nhìn thấy vòng chân trên cổ chân Cố Minh Tịch, đó là chiếc vòng nhỏ cô tặng anh năm xưa.

Chỉ là một chiếc vòng trang sức không đáng tiền mà anh lại đeo suốt bao năm qua.

Anh nói: “Chị Kỳ đã nói với em bây giờ anh đang là thầy giáo chưa?”

Bàng Sảnh gật đầu: “Chị ấy nói với em rồi. Anh ở tại trường luôn à?”

“Ừ, trường anh có ký túc xá giáo viên.” Cố Minh Tịch đứng dậy nhìn va ly hành lý của Bàn Sảnh liền nói: “Đi thôi Bàn Bàn, anh đưa em tới trường anh. Hôm nay là Noel, bọn anh đã hẹn tối nay sẽ tổ chức liên hoan.”

Bàn Sảnh kéo va ly, Cố Minh Tịch đang định bắt xe thì Bàn Sảnh hỏi: “Anh đến đây bằng phương tiện gì?”

Cố Minh Tịch cười: “Anh đi xe bus.”

“Vậy bọn mình cũng đi xe bus về.” Bàn Sảnh đội chiếc mũ rơm lên, hào hứng nhìn bốn phía: “Đã lâu lắm rồi em không đi xe bus cùng anh, bọn mình cũng không vội nên không cần đi taxi đâu.”

Cố Minh Tịch hết cách nên đành dẫn cô đi lên xe bus. May mà trên xe không đông lắm, họ vẫn giành được hai ghế ở đuôi xe.

Bầu trời Hải Nam xanh ngắt một màu, không khí cũng rất trong lành. Ngồi bên cửa sổ, suốt quãng đường Bàn Sảnh đều hướng tầm mắt nhìn ra ngoài để ngắm phong cảnh nhiệt đới đẹp đẽ trên các con đường ở Tam Á, tâm trạng vô cùng vui tươi và nhẹ nhõm. Mặc dù hôm nay là Noel nhưng nơi đây hoàn toàn không lạnh, rất nhiều cửa hàng đều được trang trí bằng những vật dụng đậm nét Giáng sinh. Bàn Sảnh bay tới từ thành phố E rét mướt không những cảm nhận được mùa đông ấm áp nơi đây mà còn có Cố Minh Tịch ngồi cạnh, cô cảm thấy mình như đang ở trong giấc mơ.

Chiếc xe bus chạy lắc lư trên đường, Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch bắt đầu trò chuyện. Cô hỏi: “Anh đến Tam Á từ bao giờ?”

Cố Minh Tịch trả lời: “Ba năm trước, vào cuối năm 2007.”

“Tại sao anh lại chọn tới đây?”

“Bởi vì ở đây khí hậu ấm áp, một năm bốn mùa không cần mặc quần áo dày.” Anh giơ chân cho cô xem, “Em nhìn này, tháng mười hai anh vẫn

có thể đi dép lê, làm việc thuận tiện hơn rất nhiều.”

Đôi môi Bàn Sánh hơi nhướn lên khi nhìn thấy bàn chân Cố Minh Tịch. Thực ra từ lúc ăn cơm trước đó cô đã chú ý tới bàn chân anh và nhận ra là nó đã không còn như trong trí nhớ của mình nữa.

Chân anh rất to, Bàn Sánh nhớ như in là tuy anh làm tất cả mọi việc bằng chân, từ ăn cơm, viết chữ, mặc quần áo, lấy đồ đạc nhưng bàn chân Cố Minh Tịch lúc nào cũng rất sạch và trắng trẻo. Anh sẽ cắt móng chân thật ngắn, nếu bị bẩn thì việc đầu tiên phải làm là đi rửa cho sạch.

Nhưng giờ đây chân anh đen đúa, thô ráp, thậm chí ở các kẽ ngón chân còn có những vết sẹo ngang dọc lớn nhỏ.

Bàn Sánh khó mà tưởng tượng được những vết sẹo đó từ đâu mà ra. Nhìn xương ngón chân cái của anh chồi ra, gân xanh hằn rõ trên mu bàn chân và các vết chai nơi kẽ ngón chân, trái tim Bàn Sánh se sắt lại.

Cái duy nhất không thay đổi có lẽ là các móng chân. Móng chân anh rất ngắn, vuông vuông, bên trên còn có hình khuyết nhỏ màu trắng, Bàn Sánh nhớ bố mình từng bảo dấu hiệu đó chứng tỏ Cố Minh Tịch rất khoẻ mạnh.

Bàn Sánh ngả đầu lên vai Cố Minh Tịch, vòng hai tay ôm eo anh, khẽ hỏi: “Cố Minh Tịch, mẹ anh qua đời khi nào ạ?”

Anh cụp mắt lại, nói: “Tháng 5 năm 2006.”

“Sau đó anh đi đâu?”

“Thành phố S.”

“Anh có về qua thành phố E lần nào không?”

Anh quay sang nhìn cô, khẽ gật đầu: “Sau khi mẹ đi anh có về thành phố E một chuyến để làm mấy thủ tục.”

“Chỉ một mình anh thôi à?”

“Anh đi một mình nhưng lúc làm thủ tục có anh Cá Mập đi cùng.”

“Tại sao anh lại không tới tìm em vậy?”

“Bàng Bàng...” Cố Minh Tịch khó mà trả lời được câu hỏi này. Bàng Sánh không bao giờ biết Cố Minh Tịch lúc đó nghèo khổ đến mức nào. Sau khi Lý Hàm qua đời, anh bán nhà trả hết nợ nần, xong xuôi thì gần như chẳng còn một xu dính túi mà đâu có nhà để về.

Thậm chí anh còn không thể tự nuôi sống chính mình. Mặc dù đã đến nước đó nhưng anh vẫn nhất quyết không xin viện trợ của Cố Quốc Tường.

Cá Mập và Từ Song Hoa đều sẵn sàng giúp đỡ Cố Minh Tịch. Sau một thời gian dài cân nhắc, Cố Minh Tịch quyết định nhận sự trợ giúp của Từ Song Hoa. Anh đi theo Từ Song Hoa đến thành phố S, tới ở nhà của ông.

Từ Song Hoa là một người cực kỳ bận rộn, ngoài đi dạy, ông còn thường xuyên phải bay ra nước ngoài. Hầu như chỉ có một mình Cố Minh Tịch ở nhà.

Lúc về Từ Song Hoa sẽ hướng dẫn Cố Minh Tịch vẽ tranh, có khi còn đưa cậu tới đại học mỹ thuật của thành phố S dự thính.

Các giáo viên và sinh viên ở trường nhanh chóng chú ý tới chàng trai đặc biệt này. Anh đeo ba lô đi lại trong sân trường, anh nắm được thời khoá biểu của tất cả các chuyên ngành ở đây, thường sẽ lặng lẽ đi vào phòng học an vị ở một góc trước khi tiết học bắt đầu.

Các giáo viên đều biết mối quan hệ của anh và Từ Song Hoa nên không ai dám đuổi anh ra ngoài. Cố Minh Tịch cũng không làm phiền người khác, anh sẽ không vẽ ngay ở lớp trong giờ vẽ thực thể mà chỉ nghe, nhìn, ghi nhớ và sau khi trở về mới luyện tập lại trong phòng vẽ tranh.

Gần như lúc nào tâm trạng Cố Minh Tịch cũng vô cùng lặng lẽ nhưng đôi khi anh cũng cảm thấy phiền muộn. Những lúc như vậy anh sẽ một mình đi tới cây cầu vượt ở cạnh trung tâm giới thiệu việc làm của thành phố S để nói chuyện với Thành Đại Pháo.

Thành Đại Pháo là một người tốt bụng, mỗi khi nói chuyện với anh ta, Cố Minh Tịch cảm thấy rất thoải mái. Thành Đại Pháo còn dạy Cố Minh Tịch tết các con vật như ếch, cua, bướm, châu chấu, thỏ... Anh từ tốn bện chúng bằng đôi chân của mình, thỉnh thoảng thì dựa lưng vào lan can của cây cầu, cứ thế ngồi bần thần.

Mùa đông thành phố S cũng rét cắt da cắt thịt như ở tỉnh Z, nhiệt độ ngoài trời hạ xuống rất thấp, người qua đường ai cũng mặc áo bành tô dày hối hả ngược xuôi. Cố Minh Tịch mặc nhiều quần áo ngồi trên cây cầu, gió lạnh thổi rối mái tóc anh. Anh ngược mắt nhìn lên bầu trời u ám, lặng lẽ chẳng nói năng gì.

Một lần có người đi qua anh rồi lùi lại mấy bước, thả tờ 15 nghìn xuống nền đất trước mặt Cố Minh Tịch rồi đi tiếp.

Cố Minh Tịch nhìn chằm chằm tờ 15 nghìn đó, Thành Đại Pháo cười nắc nẻ bên cạnh, cười xong liền hỏi Cố Minh Tịch: “Tiểu Cố, bây giờ cuộc sống của cậu còn khó khăn không?”

Cố Minh Tịch lắc đầu: “Không ạ, bây giờ em rất ổn.”

Thành Đại Pháo móc tờ tiền 1,5 triệu trong túi quần mình ra, gấp nhỏ lại rồi nhét vào túi quần Cố Minh Tịch bất chấp sự phản đối của anh: “Cầm đi mua chút đồ ăn ngon, cậu gầy quá!”

Cố Minh Tịch vẫn thẫn lạng vẽ dưới danh nghĩa của người khác, hết cuốn truyện này đến cuốn truyện khác, trầy trật kiếm từng đồng tiền. Mãi cho đến đầu năm 2007, Từ Song Hoa mới đưa danh thiếp của Khương Kỳ cho anh và nói là một công ty xuất bản sách có hứng thú với tranh của anh.

Cuối năm 2007 Cố Minh Tịch quyết định Nam tiến. Trước khi đi anh lên cầu gặp Thành Đại Pháo nhưng đã đi suốt mấy ngày mà vẫn không thấy anh ta.

Người phụ nữ bán bột lửa gần đó nói với anh là con trai Thành Đại Pháo bị ốm, anh ta đã đưa thằng bé đi khám ở tỉnh khác.

Từ đó trở đi, Cố Minh Tịch không còn gặp lại Thành Đại Pháo lần nào nữa.

Tới trạm dừng xe bus, Cố Minh Tịch và Bàn Sảnh cùng xuống xe. Nơi ở của họ cách xa trung tâm, hai bên vỉa hè trồng rất nhiều các loại cây nhiệt đới sum suê. Bàn Sảnh vẫn chưa nhận ra đó là cây dừa hay cây cọ, cô kéo va ly đi bên cạnh Cố Minh Tịch và liên tục đưa ra các câu hỏi.

“Cố Minh Tịch, anh dạy môn gì ở trường?”

“Em đoán xem.” Anh quay lại nhìn cô và mỉm cười.

Cô ngẫm nghĩ: “Mỹ thuật?”

“Đúng nhưng chưa đủ.”

“Còn gì nữa?”

“Toán và tiếng Anh.” Cố Minh Tịch nói, “Trường bọn anh không có nhiều giáo viên nên ai cũng phải dạy vài môn.”

“Vậy anh còn thời gian vẽ tranh không?”

“Đúng là thời gian tương đối eo hẹp nhưng vẫn phải cố tranh thủ. Cuối tuần, nghỉ hè, nghỉ tết, buổi tối đều vẽ được.” Anh khẽ nhún vai, “Một mình anh cũng không có trò gì vui.”

Bàng Sánh lại hỏi: “Anh ở ký túc có gì bất tiện không?”

“Chắc chắn là có.” Cố Minh Tịch nói: “Chân anh có được việc đến đâu cũng không thể bằng được tay của mọi người.”

Anh nói thật nhẹ nhàng nhưng Bàng Sánh nghe thế thì không khỏi buồn bã, cô cởi mũ rơm ra đội lên đầu anh rồi phụng phịu nói: “Ai bảo anh cứ trốn biệt tăm biệt tích ở đây, ai kêu anh không tới tìm em?! Nếu ở thành phố E thì anh có phải cô độc một mình không? Em, em chắc chắn là sẽ giúp anh được nhiều việc.”

Chiếc mũ rơm của cô màu xanh da trời, viền mũ còn được trang trí bằng một cái nơ màu hồng rất to. Cố Minh Tịch lắc lắc đầu nhưng không những không khiến chiếc mũ rơi xuống mà còn khiến nó thít chặt vào đầu hơn. Anh bất đắc dĩ gọi: “Bàng Bàng...”

Bàng Sánh cười khanh khách một tràng dài. Cố Minh Tịch bảo cô bỏ mũ ra cho mình nhưng cô không chịu, Cố Minh Tịch liền đứng ngay trước mặt Bàng Sánh, giơ chân giật nhẹ gấu váy cô, Bàng Sánh liền bật cười chạy đi.

Lúc này họ đã đi tới cổng trường tiểu học. Hai người đang đùa giỡn thì một giọng nói vang lên bên cạnh: “Thầy tiểu Cố về rồi à? Ủa, cô gái xinh đẹp này là ai?”

Bàng Sánh và Cố Minh Tịch cùng quay lại thì liền một lúc nhìn thấy năm người, ba người đàn ông trẻ, một cô gái trẻ và một cậu bé chừng sáu, bảy tuổi.

Cố Minh Tịch đang phải đội chiếc mũ rơm rộng vành có thắt nơ nên xấu hổ đỏ bừng mặt. Anh lại tiếp tục gọi Bàng Sảnh: “Bàng Bàng, mau bỏ mũ xuống cho anh đi.”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Thầy Giáo Tiểu Cỗ

Thầy Tiểu Cỗ sáng ra ngoài một mình mà chiều về lại dẫn theo một cô gái trẻ trung và xinh đẹp!

Các giáo viên trẻ của trường tiểu học từ thiện Đồng Chi Hoa hết sức bất ngờ. Họ đang định ra chợ mua đồ để chuẩn bị cho cuộc liên hoan tối nay. Sau khi nhìn thấy Cỗ Minh Tịch và Bàn Sảnh, ai nấy đều nhiệt tình chào đón.

Bàn Sảnh đã tháo chiếc mũ rơm trên đầu Cỗ Minh Tịch xuống. Cô nở nụ cười thân thiện với những giáo viên trẻ kia. Kỷ Tú Nhân cầm tay Đậu Đậu đứng bên cạnh, họ nhìn Bàn Sảnh bằng ánh mắt tương đối phức tạp.

Thầy Trần cười hỏi Cỗ Minh Tịch: “Thầy Cỗ giới thiệu đi nào, cô gái này là?”

Bàn Sảnh vội chuyển tầm mắt nhìn Cỗ Minh Tịch chăm chú. Cỗ Minh Tịch trả lời: “Đây là một người bạn cũ của em, cô ấy họ Bàn.”

Họ... Bàn?

Mấy giáo viên trẻ xôn xao: “Thầy Cỗ! Đây chính là Ms Cua của thầy phải không?”

Cỗ Minh Tịch mỉm cười rồi khẽ gật đầu: “Vâng, chính là cô ấy đấy ạ.”

“Ái chà! Thầy Cố! Chúc mừng thầy nhé!” Những giáo viên trẻ đó tỏ ra hết sức phấn khởi. Thầy Vương và thầy Tống còn kín đáo nhìn Kỷ Tú Nhân bằng ánh mắt cảm thông.

Cố Minh Tịch giới thiệu thầy Trần, thầy Vương, thầy Tống, Kỷ Tú Nhân và Đậu Đậu với Bànng Sảnh. Kỷ Tú Nhân nở nụ cười gượng gạo, chỉ nói một câu “chào chị” rồi quay đi nhìn sang chỗ khác.

Bànng Sảnh nhận ra cậu bé tên Đậu Đậu kia từ nãy đến giờ cứ lườm mình bằng ánh mắt đầy thù địch. Cô liền làm mặt xấu với cậu bé, nhóc con đỏ mặt liền núp sau người Kỷ Tú Nhân.

Các giáo viên đứng đợi ngoài cửa. Cố Minh Tịch và Bànng Sảnh cất hành lý vào phòng ký túc xá của anh. Bànng Sảnh nhanh chóng đảo mắt nhìn một lượt khắp căn phòng, tuy hơi nhỏ nhưng rất sạch sẽ. Sau đó cô mỉm cười đi ra ngoài cùng anh.

Họ đi qua ba trạm xe bus mới tới một khu chợ lớn ngoài trời. Bànng Sảnh lúc nào cũng đi kè kè bên cạnh Cố Minh Tịch. Đậu Đậu đi trước thường xuyên ngoái lại nhìn hai người, cậu bé kéo tay Kỷ Tú Nhân, hỏi: “Cô Kỷ ơi, em tới chỗ thầy Cố được không?”

“Không được!” Kỷ Tú Nhân nói: “Thầy Cố đang có bạn tới chơi, thầy phải tiếp khách, làm gì có thời gian để ý tới em.”

Đậu Đậu buồn bã cúi gằm mặt xuống. Cậu nhớ lại mỗi lần đi chợ cùng thầy Cố trước đây, cậu mới là người đi cạnh thầy ấy.

Các giáo viên chia thành từng nhóm đi khắp khu chợ, mua rất nhiều thứ để chuẩn bị cho bữa liên hoan buổi tối. Bànng Sảnh không biết gì về chuyện bếp núc nhưng lại rất hay đưa ra các ý kiến, cô luôn miệng nói với Cố Minh Tịch là thích ăn cái này, thích ăn cái kia. Cố Minh Tịch chỉ cười nói: “Thích ăn gì thì mua nấy, tiền trong túi anh, em tự lấy đi.”

Thu nhập của Bàn Sảnh trong mấy năm trở lại đây không phải là con số nhỏ vì vậy cô đã không còn quá tiếc tiền trong chuyện ăn uống nữa, bình thường thích ăn gì là ăn, đi nhà hàng gọi món cũng không cần xem giá. Lúc đi vào khu vực bán hải sản, cô tỏ vẻ hứng thú với những chú cua.

Đã đến Tam Á tất nhiên phải ăn hải sản, Bàn Sảnh giật nhẹ gấu áo Cổ Minh Tịch: “Cổ Minh Tịch, em muốn ăn cua bể.”

Cổ Minh Tịch cười nói: “VẬY em chọn mấy con đi.”

Bàn Sảnh không hỏi giá mà ngồi xồm xuống chọn liền bảy con cua to. Người bán hàng cho lên cân rồi nói: “Ba cân sáu, 1.114.000 đồng.”

Bàn Sảnh không cầm tiền theo nên cô thò tay lấy tiền trong túi quần Cổ Minh Tịch một cách rất tự nhiên. Lúc trả tiền mới nhìn thấy Đậ Đậ đang đứng gần đó nhìn mình với vẻ cực kỳ bất mãn.

“Thầy Cổ, cua bể đắt lắm ạ.” Đậ Đậ nói với Cổ Minh Tịch: “Mọi người không muốn ăn cua bể.”

Người bán hàng đã cầm tiền rồi. Bàn Sảnh hơi ngại, Cổ Minh Tịch cúi xuống nói với Đậ Đậ: “Đậ Đậ, hôm nay là Giáng sinh, bạn thầy lần đầu đến chơi, chúng ta mở tiệc chúc mừng, thầy mời mọi người ăn cua bể.”

“Nhưng cua bể đắt lắm, thầy trò mình đã bao giờ ăn đâu.” Nghĩ đến cuộc sống thường ngày của mình và thầy Cổ, Đậ Đậ liền cảm thấy cực kỳ ấm ức. Thầy Cổ rất tiết kiệm, mặc dù bữa nào cũng có món mặn nhưng thầy chưa bao giờ mua đồ hải sản đắt tiền cả.

Cầm túi cua bể, Bàn Sảnh có chút ngần ngại. Cổ Minh Tịch dịu dàng nói với cô: “Em đừng để bụng. Bình thường đúng là anh với Đậ Đậ chẳng bao giờ ăn cua nhưng không phải vì không có tiền mua mà chỉ tị anh ăn không tiện thôi, thật đấy!”

Bàng Sánh chớp mắt nhìn anh, cô biết anh không nói thật.

Trong lúc tiếp tục đi chợ Bàng Sánh chú ý đến bộ đồ Cố Minh Tịch đang mặc. Anh mặc một chiếc áo sơmi cotton màu trắng, bên dưới là quần lửng màu xanh quân đội với hai ống quần rất rộng, màu đã phai vì giặt nhiều.

Bàng Sánh chợt nhận ra rằng tình hình kinh tế hiện giờ của Cố Minh Tịch chắc chắn không lấy gì làm dư dả, mặc dù anh đang là giáo viên dạy tiểu học đồng thời còn xuất bản truyện tranh nhưng dù sao cũng không có gia đình làm hậu thuẫn. Bàng Sánh biết mình đã quen với việc từ nhỏ đến lớn Cố Minh Tịch lúc nào cũng có nhiều tiền tiêu vặt hơn mình. Song giờ đây cô nhận ra, anh đã không còn lại cậu bé không phải lo đến cơm ăn áo mặc ngày xưa nữa.

Bàng Sánh có chút hối hận vì chỉ tại thèm ăn mà đã mua mấy con cua đắt như vậy. Một triệu một không biết bằng sinh hoạt phí trong bao nhiêu ngày của anh. Bàng Sánh định về trường sẽ trả tiền cho anh nhưng lại cảm thấy anh chắc chắn sẽ không nhận.

Cô không đòi mua gì khác nữa nhưng Cố Minh Tịch lại không chịu. Anh đưa Bàng Sánh tới gian hàng bán trái cây, bảo cô thích ăn gì thì chọn.

“Đến Tam Á phải ăn trái cây ở đây, ngon cực kỳ luôn!” Anh hất cằm về phía những quả xoài: “Mua mấy quả xoài đi, ngọt lắm đó. Cả măng cụt và thanh long nữa, toàn những loại em thích.”

Bàng Sánh lắc đầu: “Thôi khỏi. Em không muốn ăn.”

Cố Minh Tịch nói: “Thế thì mua quả dứa vậy, dứa ở đây rất tươi nhưng hơi nặng, lát nữa em mua mấy quả rồi nhờ thầy Trần xách hộ.”

Bàng Sánh vẫn lắc đầu: “Em không muốn ăn. Thật đấy! Em chẳng muốn ăn gì cả!”

Cố Minh Tịch không lên tiếng, anh đưa mắt liếc nhìn Bàn Sảnh rồi nói với chủ hàng trái cây: “Chú chọn giúp cháu vài quả xoài ngon ngon đi ạ.”

Bàn Sảnh giật nhẹ tay áo Cố Minh Tịch: “Cố Minh Tịch...”

“Anh muốn ăn.” Anh bình thản nói, “Bàn Bàn, em trả tiền hộ anh với. Nếu không xách nổi thì nhờ thầy Trần hay thầy Vương giúp.”

Hết cách Bàn Sảnh đành trả tiền và đón lấy một túi xoài to.

Mua xong đồ ăn, đám đông đi xe bus về trường. Kỷ Tú Nhân chu đáo đưa Đậu Đậu về phòng mình.

Đứng trước cánh cửa nằm ở cực Đông của khu ký túc xá, Cố Minh Tịch nhắc chân mở cửa rồi quay lại nói với Bàn Sảnh: “Em vào đi.”

Anh không quay lại nhìn cô mà đi vào nhà vệ sinh rửa chân trước. Trong nhà tắm có một chiếc ghế có tựa lưng bằng nhựa, Cố Minh Tịch ngồi lên ghế, vắn vòi nước trên tường rồi kỳ cọ hai bàn chân vào nhau dưới dòng nước lạnh. Hai tay áo mềm mại buông thong bên người anh, khẽ lay động theo chuyển động cơ thể. Rửa xong chân đi ra phòng khách, Cố Minh Tịch nhìn bốn xung quanh rồi thì thào độc thoại: “Hình như vẫn chưa đun nước, để anh đun một ấm.”

Còn chưa kịp cử động thì đã bị một người ôm chầm lấy từ phía sau.

Cố Minh Tịch thừa nhận là anh không quen như vậy nhưng trong lòng lại rất sung sướng.

“Thế nào là một người bạn cũ?” Bàn Sảnh hỏi với vẻ không vui, “Sao anh không giới thiệu em là bạn học cũ của anh?”

Cố Minh Tịch mỉm cười: “Anh còn định nói là hàng xóm cũ kia.”

“Đáng ghét!” Cô ôm lấy rồi bất ngờ cù nách anh, Cố Minh Tịch vùng vẫy nhưng không trốn thoát, không sao nhịn được cơn buồn liền cười khanh khách, vừa cười vừa kêu lên: “Bàng Bàng! Dừng lại đi!”

Bàng Sảnh nói: “Anh nói đi, rốt cuộc em là gì của anh?”

“Em là Bàng Bàng của anh!”

“Danh hiệu? Cách xưng hô? Địa vị thì sao?”

Cố Minh Tịch cố né tránh những đòn công kích của cô, cất giọng khe khẽ: “Được rồi, em là bạn gái anh, ok chưa? Em mau tha cho anh đi, buồn không chịu được!”

“Thế nào là ok chưa?” Bàng Sảnh rất không hài lòng, cô chẳng bận tâm đến chiếc váy đang mặc trên người mà cứ thế bổ nhào lên lưng anh, hai chân cũng nhấc lên khỏi mặt đất. Cô véo tai anh nên Cố Minh Tịch không khỏi khom lưng xuống, gánh vác sức nặng toàn bộ cơ thể Bàng Sảnh, mặc dù không dễ chịu nhưng anh vẫn chịu đựng một cách vui vẻ và hài lòng.

“Bàng Bàng, sao em vẫn như trẻ con vậy.” Giọng anh lộ rõ vẻ bất đắc dĩ, khom lưng đứng im không dám cử động. Bàng Sảnh leo lên người anh, cô túm chặt ngực áo Cố Minh Tịch, hai má vùi sâu trong hõm cổ anh, nói: “Cố Minh Tịch, em nhớ anh, nhớ anh vô cùng! Để em ôm anh thêm lúc nữa, em sợ em đang nằm mơ, tỉnh dậy nhận ra mình chỉ ôm chăn mà thôi!”

Thực ra anh cũng vậy, đã từng gặp cô không biết bao nhiêu lần trong giấc mơ. Anh đứng trong công viên nhỏ đó, trên đầu là tán cây ngô đồng Pháp xum xuê, cô gái của anh đứng ngay trước mặt, chỉ cách anh một cánh tay mà anh không sao chạm được vào cô.

Anh rất muốn bảo cô ôm lấy mình nhưng trời mưa quá nặng hạt, tiếng mưa rơi ồn ào che lấp tiếng nói của anh. Bàng Sảnh cười với anh rồi quay

đi, bóng cô liền biến thành bong bóng rồi biến mất trong màn mưa gió mịt mù.

Cố Minh Tịch giờ đây bằng lòng đứng mãi một vị trí như thế. Cô gái trên lưng anh giống hệt như bức tranh bìa anh vẽ, con cua nhỏ của cậu bé Đà Điểu. Dù có đi bao xa, chịu đựng bao nỗi khổ và mệt mỏi, anh cũng chẳng bao giờ muốn buông cô ra nữa.

Nhưng sao Bàn Sảnh có thể để anh phải mệt được. Sau một lúc bám lấy anh bằng những xúc tua của mình, Bàn Sảnh chủ động tụt xuống. Cô tò mò đi thăm quan một lượt căn nhà nhỏ của anh rồi hỏi: “Cố Minh Tịch, anh ở đây suốt ba năm qua à?”

Cố Minh Tịch đứng thẳng dậy, gật đầu nói: “Ừ, anh bắt đầu đi dạy ở trường này từ sau kỳ nghỉ tết âm lịch năm 2008.”

Căn phòng của anh rất nhỏ, chỉ có hai buồng. Buồng ngoài có bàn ăn, tủ lạnh, tủ quần áo và một chiếc bàn lớn chiếm kha khá diện tích. Chiếc bàn rất thấp, bên trên xếp đầy giấy vẽ, thuốc màu, bút vẽ, bảng pha màu còn có những cuốn sách chuyên ngành, rõ ràng đây là bàn làm việc bằng chân của Cố Minh Tịch.

Buồng trong có hai giường đơn, tủ quần áo, tivi treo trên tường và một bàn học với chiều cao bình thường, trên giường là một chiếc laptop.

Nhà khá chật nhưng được dọn dẹp sạch sẽ, đồ đạc để ngăn nắp. Sau một vòng quan sát, Bàn Sảnh dừng lại ở một chiếc xe đạp trẻ con dựng ở góc nhà.

“Xe này của Đậ Đậ hả anh?” Cô chỉ vào chiếc xe rồi hỏi Cố Minh Tịch.

Cố Minh Tịch quay lại liếc nhìn rồi gật đầu: “Ừ.”

Bàng Sánh đã nghe Cố Minh Tịch kể Đậu Đậu là cậu nhóc ở cùng nhà với anh nhưng cô vẫn chưa hiểu tại sao lại có chuyện này, bèn hỏi: “Tại sao Đậu Đậu lại ở cùng anh vậy?”

“Bởi vì thằng bé chẳng có nơi nào để về cả, một mình anh cũng phải ăn mà hai người cũng phải ăn, thế mới đưa thằng bé về đây.” Cố Minh Tịch đi tới chỗ tủ lạnh, mở cửa tủ bằng sự phối hợp giữa cảm và bả vai rồi hỏi Bàng Sánh: “Nhà không có nước nhưng có nước ngọt lạnh, em muốn uống gì?”

Bàng Sánh đi qua nhìn, có nước cam, coca, trà chanh... Cô tỏ vẻ khó tin: “Cố Minh Tịch, trước đây anh không thích uống nước ngọt mà?”

Cố Minh Tịch cười: “Không phải của anh mà là của Đậu Đậu. Nó thích nhưng anh không cho nó uống nhiều, một tuần chỉ cho uống một chai thôi.”

Bàng Sánh cầm một chai coca lên rồi ngồi vào bàn ăn cùng Cố Minh Tịch, cô ngồi cạnh anh và hỏi: “Rốt cuộc là thế nào? Bố mẹ của Đậu Đậu đâu ạ?”

Cố Minh Tịch mỉm cười đáp: “Bố mẹ nó bỏ nhau, mẹ nó là người Quảng Đông, đã về quê rồi. Bố nó... Thần kinh hơi có vấn đề, lại hay say rượu, cứ rượu vào là hành hạ Đậu Đậu.” Cố Minh Tịch chậm rãi nói, “Hai năm trước mỗi khi đi dạy, anh lại thấy có một cậu bé bần nhem bần nhuốc đứng ngoài cửa lớp nghe trộm. Anh cứ đi ra là thằng bé bỏ chạy. Cho đến một hôm anh dạy xong rồi đi ra mà thằng bé lại không chạy, cứ đứng ngoài cửa lớp nhìn chăm chăm bữa ăn nhẹ của một cô bé, nước miếng chảy ra đầm đề, anh biết là cậu bé đói bụng.”

Bàng Sánh cười nói: “Chắc chắn anh sẽ cho thằng bé đồ ăn.”

“Ừ, anh đưa nó về ký túc, cho nó ăn vài miếng hoa quả. Sau đó anh phát hiện ra toàn thân nó đầy rẫy những vết thương.” Cố Minh Tịch thở dài,

“Ở đùi, ở lưng đầy các vết bầm tím, còn có vết sẹo do bỏng. Ngón giữa ở bên tay trái của Đậu Đậu bị bố nó đánh gãy mà không được đi khám chữa nên đến bây giờ vẫn không thể duỗi thẳng được. Lúc đó anh đã báo công an nhưng họ nói bố đánh con mà lại là người bị tâm thần nên cũng chẳng làm thế nào được.”

Bàng Sánh hỏi: “Sau đó thế nào? Vì thế mà anh đưa thằng bé về đây à?”

“Không phải.” Cố Minh Tịch lắc đầu, “Anh đưa thằng bé về đây là vì suýt nữa nó bị bố đánh chết!” Cố Minh Tịch giơ chân lên cao, dùng ngón cái chỉ vào chai coca của Bàng Sánh bằng ngón chân cái của mình: “Bố nó dùng chai rượu thủy tinh đập vào đầu Đậu Đậu, đầu nó rách một vết dài, máu chảy khắp người. May mà hàng xóm biết nên đưa Đậu Đậu tới bệnh viện. Đến khi sự việc đó được chiếu lên tivi anh mới biết. Lúc tới bệnh viện thăm Đậu Đậu, họ nói bố Đậu Đậu đã bị đưa vào bệnh viện tâm thần, bà nội Đậu Đậu cứ khóc mãi, bà ấy già rồi, mắt lại kém nên chẳng làm sao chăm sóc được cho Đậu Đậu. Họ hàng nhà đó cũng chẳng ai muốn đưa Đậu Đậu về nuôi, thằng nhóc tội nghiệp co ro nằm trên giường bệnh. Anh liền nói với bà nội thằng bé là đến khi nào Đậu Đậu được xuất viện, anh sẽ đón nó về nuôi.”

Bàng Sánh lấy làm ngạc nhiên: “Suốt hai năm nay thằng bé vẫn ở với anh à?”

“Ừ, nó ở đây suốt, không trở về nhà nữa.” Cố Minh Tịch cười nói: “Đậu Đậu rất biết điều, giúp anh được rất nhiều việc. Nếu nói anh chăm sóc nó, chi bằng nói là hai bọn anh chăm sóc lẫn nhau.”

Bàng Sánh nói: “Cố Minh Tịch, sao mà anh vĩ đại thế nhỉ! Vậy... vậy sau này thì sao? Nếu anh chuyển đi thì Đậu Đậu sẽ sống ở đâu?”

“Anh không vĩ đại và cũng chưa bao giờ nghĩ đến tương lai. Bàn Bàn, con người ai cũng có lúc lâm vào bước đường cùng.” Anh quay lại nhìn thẳng vào mắt cô, “Lúc mẹ ra đi, anh cũng rơi vào đường cùng như nó vậy, may mà được một người thầy thu nhận. Ông ấy với anh chẳng hề thân quen vậy mà lại cho anh ở lại trong nhà mình, không những dạy anh vẽ tranh mà còn tìm việc cho anh làm. Anh ở nhà ông ấy một năm rưỡi, đến khi khá hơn một chút mới tới Hải Nam. Đâu Đâu cũng vậy, mới năm tuổi mà đã đi từ cõi chết trở về, nếu anh không cứu mang nó về đây thì thật sự không dám tưởng tượng thằng bé sẽ ra sao khi bố nó xuất viện trở về. Thật đấy, rất có khả năng thằng bé bị bố đẻ đánh đến chết.”

Bàn Bàn thì má lên vai anh, “Tại sao khi đó anh không tới tìm em chứ, anh có thể ở nhà em mà, chẳng lẽ nhà em còn ngại sắm thêm một bộ bát đĩa cho anh?”

Cố Minh Tịch mím môi cười, “Chuyện đã qua đừng nhắc lại nữa. Bây giờ anh rất ổn, thật đấy!”

“Ok không nói nữa, vậy chúng ta bàn chuyện mai sau đi.” Bàn Bàn vòng tay ôm ngang eo Cố Minh Tịch, ngẩng cổ nhìn anh: “Cố Minh Tịch, sắp tết rồi, tết năm nay anh về với em nhé?”

Cố Minh Tịch cúi xuống nhìn mái tóc bóng mượt và hàng lông mi thật dài của cô, anh hỏi: “Về với em ư? Bằng thân phận gì đây?”

“Bạn trai của em.” Bàn Bàn nói: “Cố Minh Tịch là bạn trai của Bàn Bàn.”

“Bàn Bàn...” Anh ngập ngừng lên tiếng, “Chẳng lẽ... Chẳng lẽ em không cảm thấy chúng ta... nên tìm hiểu nhau kỹ hơn rồi mới quyết định sao?”

Cầm Bàn Bàn rời khỏi vai Cố Minh Tịch, cô nhìn cậu một cách khó hiểu, “Tìm hiểu nhau? Anh với em? Chúng ta còn cần tìm hiểu nhau nữa

ư?”

Anh gật đầu. Nghĩ đến chuyện ở chợ khi nãy bèn cười hỏi cô: “Tốt nghiệp xong em có học nghiên cứu sinh không?”

Bàng Sảnh lắc đầu: “Không. Em tốt nghiệp xong đi làm luôn đến bây giờ.”

“Em làm gì?”

Cô thật thà trả lời: “Lúc đầu em làm việc ở Thượng Hải được ba năm thì chuyển về thành phố E, bây giờ đang làm cho một công ty đầu tư.”

“Chắc chắn đãi ngộ ở đó rất được, mà còn có cơ hội phát triển rất tốt.” Cố Minh Tịch nói: “Nhưng anh lại chẳng có gì cả, Bàng Bàng.”

Bàng Sảnh lấy làm ngạc nhiên: “Anh phải có gì mới được? Nhà? Xe? Một công việc vẻ vang ư?”

“Phải.” Ánh mắt Cố Minh Tịch rất đổi bình thản, ngữ khí cũng nhẹ nhàng, “Cố Minh Tịch không có gì cả, Cố Minh Tịch chỉ là một kẻ bần hàn, không những không có nhà, không có xe, không có một công việc vẻ vang mà còn không có bằng cấp, không có tay, không có... gia đình. Một Cố Minh Tịch như thế có thể trở thành bạn trai của Bàng Sảnh thật ư?”

Đôi mắt Bàng Sảnh sáng long lanh: “Vậy Cố Minh Tịch có thích Bàng Sảnh không?”

Anh mỉm cười, “Thích.”

“Chỉ cần thích Bàng Sảnh là Cố Minh Tịch có thể làm bạn trai Bàng Sảnh được rồi.” Bàng Sảnh nhìn thẳng vào mắt Cố Minh Tịch, giơ tay xoa má anh rồi trịnh trọng nói: “Bây giờ không có không có nghĩa là sau này không có. Bọn mình còn trẻ mà, cùng cố gắng là được.”

Nụ cười đầy ẩn ý hàm chứa trong đôi mắt anh: “Xưa nay mẹ em không thích anh, Bàng Bàng ạ.”

“Điều kiện kinh tế quyết định địa vị gia đình, bây giờ ở nhà em là lớn nhất!” Bàng Sảnh hếch cằm một cách đắc ý, “Hơn nữa đã có bố em ủng hộ. Biết em đã tìm thấy anh, bố em vui lắm, cứ kêu em đưa anh về nhà ăn tết.”

Nói xong cô lại ôm lấy anh, dán tai vào lồng ngực anh và nói: “Tết năm nào nhà em cũng nói không biết bây giờ Cố Minh Tịch đang ăn tết niên ở đâu, ở một mình hay có ai đó bên cạnh. Từ giờ trở đi tết nào em cũng sẽ ở bên anh, Cố Minh Tịch, đồng ý là tết sẽ về nhà cùng em nhé?”

Thành phố xa xôi đó là quê nhà của anh. Cố Minh Tịch im lặng rất lâu rồi cuối cùng khẽ đáp: “Ừ.”

Buổi tối, các giáo viên trẻ tổ chức một bữa liên hoan mừng Giáng sinh. Cố Minh Tịch và thầy Tống là đầu bếp chính, nấu nướng trong nhà bếp chung của ký túc xá. Bàng Sảnh vào bếp thì thấy thầy Tống đang xào rau, Cố Minh Tịch thì ngồi trên ghế, trước mặt anh là chiếc bàn thấp, hai chân anh đặt cả lên mặt bàn, bàn chân trái giữ một nắm rau, chân phải thì kẹp dao thái rau thoăn thoắt.

Bàng Sảnh thực sự rất bất ngờ. Cô hoảng hốt nói: “Cố Minh Tịch để em thái cho, anh cẩn thận kéo cắt vào chân.”

Thầy Tống quay lại nói với Bàng Sảnh: “Chị Cua không phải lo cho thầy Cố đâu. Thầy ấy là đầu bếp ở chỗ bọn em đấy, hầu như thầy ấy có thể làm được tất cả mọi việc trong bếp, từ mua đồ, rửa ráy, thái rồi nấu nướng. Thầy ấy nấu ăn ngon cực, sau này chị có tha hồ mà hưởng thụ!”

Bàng Sảnh đỏ mặt, hạ giọng hỏi Cố Minh Tịch: “Anh biết nấu ăn từ bao giờ vậy?”

Cố Minh Tịch cúi đầu tập trung thái rau, đáp: “Từ lúc mẹ anh ốm, nếu không nấu được thì phải nhịn đói. Lúc đầu anh cũng thấy khó nhưng làm mãi cũng quen.”

Thái rau xong Cố Minh Tịch dùng chân trái phối hợp với lưỡi dao cho rau đã thái vào rổ. Sau đó anh đứng dậy, quay người dùng cầm đỡ rổ rau, mang lên để vào bệ bếp.

Anh thả rổ ra khỏi cầm rồi nói với thầy Tống: “Để tôi nấu món này cho.”

Bàng Sảnh đứng túc trực bên cạnh trong lúc Cố Minh Tịch xào rau. Cô nhớ lại đĩa bí xanh anh xào trong lần cô tới nhà anh chơi hồi còn đi học. Hồi đó anh nấu ăn vẫn phải nhờ Bàng Sảnh cho dầu ăn, cho muối giúp, vậy mà giờ đây, anh không cần sự giúp đỡ của người khác. Kể từ lúc cho dầu vào nồi nóng cho tới lúc hoàn thành cả món ăn, anh chỉ cần một chân mà thôi.

Sau khi dầu nóng, Cố Minh Tịch định thả rau vào nồi bèn quay lại dặn Bàng Sảnh đứng xa một chút. Bàng Sảnh ngoan ngoãn đứng sau lưng anh, ló đầu ra nhìn anh dùng chân phải nhấc rổ rau rồi đổ hết vào nồi.

Tiếng dầu ăn nổ xèo xèo, những giọt nước nóng li ti cũng bắn ra ngoài. Nhìn Cố Minh Tịch kẹp vá xào bằng chân phải nấu nướng trông rất thuần thục, Bàng Sảnh liền đứng sát vào anh, hỏi: “Dầu ăn bắn vào chân rồi mà anh không thấy nóng à?”

Cố Minh Tịch mỉm cười đáp: “Da chân anh dày, quen rồi nên không thấy nóng.”

Sau khi đảo qua đảo lại cho đều, anh bỏ vá xào xuống rồi thoăn thoắt dùng chân phải múc một thìa bột canh cho vào nồi rồi lại đảo liên tục một hồi mới cho bột ngọt, cuối cùng anh tắt bếp bằng ngón chân và nói với Bàng Sảnh: “Bàng Bàng, em xúc ra đĩa hộ anh rồi mang ra ngoài nhé.”

Từ đầu đến cuối Cố Minh Tịch chỉ đứng bằng một chân mà rất vững vàng. Ánh lửa bập bùng trên bếp rọi lên gương mặt ngăm đen của Cố Minh Tịch. Bàn Sảnh thấy anh mồ hôi ướt mồ hôi, phần ngực áo và lưng áo cũng có vết mồ hôi ươn ướt.

Cô lấy khăn tay lau mồ hôi cho anh. Cố Minh Tịch cúi xuống nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng. Bàn Sảnh mỉm cười nói: “Sau này việc bếp núc giao cả cho anh đó!”

Cố Minh Tịch khẽ nhếch môi, nói: “Anh nấu gì em cũng ăn chứ?”

“Dĩ nhiên rồi, em không kén ăn mà.”

Cố Minh Tịch chạm má mình lên mặt cô: “Quyết định thế nhé, sau này anh nấu gì em cũng phải ăn đó. Bàn Bàn, em gầy quá, anh phải vỗ béo em lên mới được!”

“Đáng ghét! Mặt anh toàn là mồ hôi!” Miệng thì nói thế nhưng Bàn Sảnh lại vòng tay ôm quanh cổ Cố Minh Tịch: “Em đang giảm cân đó. Các đồng nghiệp nữ ở công ty người nào cũng gầy hơn em.”

“Anh thích em mũm mĩm cơ.”

“Hừ, em thích anh trắng trẻo cơ, lúc nào anh trắng lên thì hãy đến mặc cả với em nhé.”

Nói xong Bàn Sảnh nhanh nhẹn múc đồ ăn ra đĩa rồi chuồn khỏi nhà bếp, để mình Cố Minh Tịch ngơ ngác ở lại.

Anh cúi xuống nhìn chân, anh biết mình bây giờ đã đen hơn trước kia rất nhiều. Cố Minh Tịch chợt nhớ lại những nhân vật nam trong truyện tranh mà Bàn Sảnh nhờ anh vẽ hồi còn đi học, và cả những nam tài tử cô thích từ trước đến nay, họ đều thuộc kiểu đàn ông thư sinh, trắng trẻo nhỏ nhắn.

Thế rồi anh không khỏi nghĩ đến Tạ Ích.

Tự nhiên Cố Minh Tịch thấy hơi khó chịu trong lòng.

Trên bàn ăn, Kỷ Tú Nhân luôn ngồi cạnh Đậ Đậ, ánh mắt hai người họ nhìn Bàn Sánh chẳng có vẻ gì là thân thiện. Đậ Đậ thì thầm với Kỷ Tú Nhân: “Cô Kỷ, em thấy cô xinh hơn cái cô kia.”

Kỷ Tú Nhân liếc nhìn cậu bé: “Cảm ơn trò.”

Bàn Sánh ngồi xuống bên cạnh muốn bắt chuyện với Đậ Đậ nhưng cậu chàng lại mím chặt môi, nhìn cô rồi chạy vào bếp.

Cậu bé giật nhẹ gấu áo Cố Minh Tịch: “Thầy Cố, thầy Cố ơi.”

Cố Minh Tịch vừa nấu xong một món khác, anh thả vá xào xuống bằng chân phải, tắt bếp rồi cúi xuống nhìn Đậ Đậ: “Sao vậy?”

“Tối nay thầy trò mình ngủ thế nào ạ?” Đậ Đậ đã nhìn thấy va ly hành lý của Bàn Sánh. Cậu bé nhìn Cố Minh Tịch với ánh mắt ngây thơ, “Cô Cua sẽ ngủ ở giường em ạ? Vậy em ngủ ở đâu?”

Cố Minh Tịch ngẫm nghĩ rồi giơ chân chạm nhẹ vào chân cậu bé và nói: “Yên tâm, thầy sẽ sắp xếp hợp lý!”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Tâm Đầu Ý Hợp

Trên bàn ăn các giáo viên khác đều gấp thức ăn cho Bànng Sảnh. Bànng Sảnh vừa được ăn ngon lại uống vài ngụm bia nên bắt đầu nói nhiều, thậm chí còn nhắc đến những chuyện vụn vặt hồi Cổ Minh Tịch còn đi học.

“Hồi đó anh ấy bao nhiêu tuổi nhỉ, để tôi nhớ lại xem, hình như là tám, cùng lắm là chín. Lớp tôi đi du xuân, ở công viên có hồ nuôi cá chép. Mọi người ai cũng bỏ tiền mua mấy chiếc bánh mì bên bờ hồ rồi bẻ vụn thả cho cá ăn. Cổ Minh Tịch cũng tới ngồi chơi với chúng tôi, anh ấy cởi dép ngồi xuống bờ hồ. Kết quả là đông người quá, không cẩn thận đá một chiếc dép của anh ấy xuống dưới rồi không vớt lên được, ha ha ha ha...”

Mặt mũi Bànng Sảnh đỏ bừng bừng, vừa cười khanh khách vừa ngả vào vai Cổ Minh Tịch. Cổ Minh Tịch ngẩn ra, thầy Trần gặng hỏi: “Sau đó thế nào?”

“Sau đó anh ấy đành xỏ một chiếc dép đi chơi khắp nơi với chúng tôi. Em nhớ là anh còn bị tảng đá làm trầy chân đúng không?” Bànng Sảnh bịt miệng cười khúc khích. Trước mặt nhiều người như vậy, cô bất ngờ nói: “Cổ Minh Tịch, em thú tội với anh vậy. Thực ra chiếc dép đó của anh bị em bắt cẩn đá xuống hồ. Lúc đó em sợ quá nên không dám nói với anh, em xin lỗi!”

Các giáo viên khác cười rần, Cổ Minh Tịch dờ khóc dờ cười. Anh vẫn nhớ chuyện đó, sau khi một chiếc dép bị rơi xuống nước, Bànng Sảnh cuống cả lên, cô còn cầm một cành cây đứng sát mép hồ vớt dép cho anh, làm Cổ Minh Tịch lúc đó cảm động phát khóc.

Cố Minh Tịch nghiêng răng nhìn Bàn Sánh: “Bàn Bàn, nào, trước đây em còn bắt cần làm ra những chuyện gì mà anh không biết nữa, bây giờ em nói hết đi.”

Bàn Sánh kể hết ra thật: “Em đã từng uống trộm sữa được phát ở lớp của anh, anh có biết chuyện đó không? Vì thấy anh không uống nên em sợ để lãng phí. Có một lần hai đứa mình cãi nhau, em đã đổ bụi phấn vào giày anh làm chân anh đầy bụi phấn trắng, anh bảo chắc là bị thằng nào chơi đùa, em đòi mách cô, anh bảo thôi làm em thấy áy náy lắm. Một lần anh bảo em làm mất mấy cuốn truyện tranh của anh, em bảo em quên rồi nhưng thực ra là em vẫn nhớ nhưng đến chính em cũng không biết là đã bỏ mấy cuốn truyện đó ở đâu, có thể là bị mẹ em tịch thu mà cũng có thể là cho ai mượn rồi quên lấy về, nhưng vì biết anh sẽ không giận nên em cứ giả vờ như không biết. À, còn một việc nữa chắc anh không biết, trước đây ngồi cạnh anh, em đã có lần chép bài của anh tranh thủ lúc anh không chú ý. Còn nữa, lúc làm bài kiểm tra... đúng là em đã từng có pi bài của anh. Hồi cấp một là nhiều nhất, cấp hai cũng có, lớp mười cũng mấy lần... Ha ha ha ha...”

Cô ngả đầu lên vai Cố Minh Tịch, nói liến thoắng hồi lâu. Các giáo viên khác đều im lặng, còn Cố Minh Tịch thì trầm ngâm như cũng đang nhớ lại khoảng thời gian vô tư lự đó.

Những nỗi phiền muộn khi đó giờ đây quả thực chẳng đáng nhắc tới: dùng kéo khó nên không thể làm tốt bài thủ công; giờ thể dục chỉ có thể chạy vòng quanh sân một mình; ngưỡng mộ những nam sinh khác có thể tụ tập đánh bóng rổ; mặc dù vẽ tranh có đẹp đến đâu cũng không được chọn là người vẽ báo tường; từ nhỏ đến lớn anh chưa bao giờ được làm cán bộ lớp, cán sự các môn, cũng chưa bao giờ được bình chọn là học sinh ba tốt vì được miễn thi thể dục...

Cố Minh Tịch mỉm cười. Anh quay sang hôn lên đỉnh đầu Bàn Sánh rồi nói: “Chị Bàn ơi, giữ thể diện cho em một chút được không?”

Bàng Sánh rất hào hứng, cô nói với mọi người: “VẬY em kể những chuyện giỏi giang của anh ấy nhé. Hey, mọi người biết không, hồi cấp ba Cổ Minh Tịch rất nhiều lần nằm trong top 5 của khối nhé. Trường em là trường trọng điểm, có tận hơn 400 học sinh! Các anh có biết Cổ Minh Tịch thi đại học được bao nhiêu điểm không? 641 điểm! Hơn gần 130 điểm so với điểm sàn của thành phố chỗ bọn em đó!”

Các giáo viên khác ai cũng tỏ vẻ ngỡ ngàng, trong ba năm công tác ở đây, Cổ Minh Tịch là người bị trả lương thấp nhất bởi vì chỉ có bằng cấp ba. Ai cũng biết anh bỏ dở khi đang học đại học nhưng không ai biết ngày xưa thành tích của anh như thế nào.

Cổ Minh Tịch nói: “Bàng Bàng em say rồi, nói những chuyện này làm gì?”

Bàng Sánh cũng đã tỉnh táo hơn một chút, cô cười khà khà vài tiếng ngờ nghệch rồi nói: “Em chỉ nhớ tới vài chuyện ngày xưa thôi mà.”

Ăn xong mọi người trò chuyện một lúc rồi giải tán. Cổ Minh Tịch liền bảo Bàng Sánh cầm hành lý theo, nói đã sắp xếp cho cô nghỉ ngơi ở một nơi ngoài trường.

“Tại sao?” Bàng Sánh hỏi: “Em ở chỗ anh cũng được mà?”

Cổ Minh Tịch điềm tĩnh trả lời: “Phòng anh chật, lại còn có Đậ Đậ nữa, anh tìm chỗ khác cho em.”

Bàng Sánh dậm chân: “Em không cần! Đậ Đậ chỉ là một đứa trẻ thôi mà, em ngủ dưới đất hay ngủ ngoài phòng khách nhà anh cũng được. Tại sao lại kêu em ra ngoài ở chứ?”

Cổ Minh Tịch không từ bỏ ý định: “Đi thôi, đừng mè nheo nữa.”

Bàng Sánh cứ tưởng mình chắc chắn sẽ được ở trong phòng ký túc của Cố Minh Tịch nên không khỏi tức tối, cô kéo va ly rồi nói: “Anh không phải đi đâu, em tự tìm khách sạn cũng được.”

Cố Minh Tịch quay sang nhìn cô, “Sao thế? Dỗi à?”

Bàng Sánh tủi thân không để ý đến anh.

Cố Minh Tịch nói: “Anh muốn em được thoải mái chút thôi mà.”

Bàng Sánh lườm anh: “Ở khách sạn là thoải mái à? Em muốn ở ký túc của anh!”

Cố Minh Tịch thở dài: “Anh có nói để em ở khách sạn đâu.”

Bàng Sánh trợn mắt: “Hả?”

Hai người bắt taxi, xe chạy bon bon trên đường rồi đi tới cuối thành phố và dừng lại trước cửa chính của một khu nhà.

Bàng Sánh xách va ly bước xuống, đưa mắt xem xét xung quanh một cách tò mò. Đây là một khu nhà cao cấp, trong bóng đêm ánh sáng ấm áp hắt ra từ cửa sổ của các căn nhà. Phong cảnh bên trong rất nên thơ, còn có bể bơi ngoài trời với những chú cá bơi tung tăng.

Bảo vệ khu nhà có vẻ rất nghiêm túc, muốn vào phải quẹt thẻ nhưng vừa nhìn thấy Cố Minh Tịch người đó đã mở cửa luôn. Bàng Sánh kéo va ly đi theo Cố Minh Tịch vào một khu nhà cao tầng, hai người đi thang máy lên tầng 16. Bước ra, Cố Minh Tịch đi tới đứng trước một cánh cửa rồi nói: “Chìa khóa trong túi anh, Bàng Bàng, em mở cửa đi.”

Bàng Sánh lấy chìa khóa từ túi quần anh rồi tra vào ổ mà vẫn chưa hết nghi hoặc. Sau khi bật đèn, cô nhìn thấy một căn nhà nhỏ nhưng cách bài trí đồ đạc rất ấm cúng với những gam màu ấm, đồ đạc giản đơn, cửa đi ra

ban công không được đóng kín, gió bên ngoài lùa vào khiến tấm rèm mỏng khẽ chuyển động.

Bàng Sánh bỏ hành lý xuống rồi đi chân trần vào nhà, không biết ma xui quỷ khiến thế nào cô lại đi về phía đó, mở cánh cửa thông ra ban công và lập tức nhìn thấy mặt biển.

Biển trong đêm tĩnh lặng và đẹp đẽ, trăng sáng vằng vặc treo giữa bầu trời, ánh sao chiếu dày đặc trên mặt biển. Mái tóc Bàng Sánh được gió thổi tung, gió cũng khiến làn váy cô nhảy múa. Cô ngỡ ngàng đến mức phải bịt kín miệng, Cố Minh Tịch chạy tới đứng sau Bàng Sánh, lồng ngực anh áp sát vào lưng cô, nhắm mắt rồi đặt nụ hôn lên bả vai mỏng manh của Bàng Sánh.

“Em thích chứ?” Anh hỏi.

“...” Bàng Sánh quay lại vòng tay quanh cổ anh, đặt trán mình chạm vào trán anh và nói: “Gì thế này? Anh lừa em à?”

Anh khẽ mỉm cười, “Đúng là anh không có xe, không có một công việc vẻ vang, không có bằng cấp và cũng không có tay. Nhưng... anh có một căn nhà nhỏ, và... một ít, một ít tiền.”

“Cố Minh Tịch!”

Anh không cho cô cơ hội bầu véo hay đánh mình, bởi vì anh đã hôn cô.

Mùi vị của biển lan tỏa trong không khí, hơi mặn, cũng hơi cay.

Nhưng nụ hôn của họ lại vô cùng ngọt ngào, một nụ hôn sâu miên man bất tận, không có nước mắt, chẳng còn đau thương.

Nhà của Cố Minh Tịch rất nhỏ chỉ có một phòng khách, một phòng ngủ và một nhà vệ sinh, khoảng 60 mét vuông. Cũng như ký túc xá, mọi thứ trong căn nhà này được thu xếp cực kỳ gọn gàng, nhưng nó giống một cái “nhà” hơn căn ký túc ở trường.

Anh đưa Bàn Sảnh vào phòng ngủ, Bàn Sảnh nhìn thấy hai chiếc giường, một lớn một nhỏ, giường nhỏ chỉ rộng khoảng 1m được kê sát tường, chăn ga gối đệm trên giường đều có họa tiết hoạt hình, rõ ràng là để giành cho Đậu Đậu. Giường lớn trải ga và có chăn màu xanh lam, trên đầu giường để vài cuốn sách, cây gãi lưng “không cần giúp đỡ” để gọn bên cạnh, tất cả đều là phong cách của Cố Minh Tịch.

“Lúc nào anh mới đến đây ở?” Vừa hỏi Bàn Sảnh vừa thò tay sờ mó khắp nơi, Cố Minh Tịch nói: “Nghỉ Tết với nghỉ hè, với cả lúc nào nghỉ phép nữa, thỉnh thoảng cuối tuần cũng tới.”

“Anh mua nhà từ bao giờ?”

“Cuối năm 2007, vừa đến đây là mua luôn.” Cố Minh Tịch đưa mắt nhìn cô, “Hồi đó anh Cá Mập dự định tới Tam Á đầu tư bất động sản, hỏi anh có muốn tới đây sống không. Anh thấy nơi này quanh năm suốt tháng chẳng bao giờ cần mặc đồ quá dày, rất phù hợp với mình nên quyết định tới đây. Anh Cá Mập vay anh ít tiền, bản thân anh cũng có một ít, nhà này nhỏ nên giá rất rẻ, trả trước một nửa trả sau một nửa. Hồi đó giá nhà rẻ hơn bây giờ nhiều.”

Bàn Sảnh hỏi: “Bây giờ còn phải trả tiền nhà nữa không?”

Cố Minh Tịch gật đầu, “Có, vẫn chưa trả hết tiền cho ngân hàng, nhưng chắc hết năm sau là xong. Tiền của anh Cá Mập đã trả hết rồi.”

Bàn Sảnh hết sức kinh ngạc, “Anh kiếm tiền giỏi thế cơ à?!”

Anh không trả lời mà chỉ mỉm cười.

Cố Minh Tịch mở cửa tủ quần áo bằng vai, sau đó anh ngồi xuống giường và giơ chân lên kéo một bộ drap từ trong tủ ra, đưa cho Bàn Sảnh: “Đã hai tuần không có người ở rồi, bọn mình thay ga giường kéo bụi.”

Bàn Sảnh trải rộng drap ra, cười hỏi: “Tối nay anh ở lại đây với em hả?”

Cô nói thẳng như vậy khiến Cố Minh Tịch không khỏi ngại ngùng, “Không đâu. Anh phải về, Đậ Đậ mới bảy tuổi, sao có thể để thằng bé ở đó một mình được?” Anh ngồi trên giường lật tấm drap cũ lên bằng đôi chân linh hoạt của mình, “Lần nào tới đây cũng là Đậ Đậ và anh thay ga. Nếu không có thằng bé, anh làm một mình chắc là lâu lắm!”

Bàn Sảnh bấu môi cùng anh thay ga cũng như chần và gối trên giường. Sau đó Cố Minh Tịch vào bếp đun cho cô một ấm nước. Ấm nước của anh rất nhỏ, xả đầy mà anh cũng chỉ cần đứng thẳng rồi dùng chân phải xách ấm đặt lên bếp, sau đó dùng ngón chân vịn bếp lên là xong.

Trong bếp nhà anh có một cái ghế cao, chỉ thấp hơn bệ bếp một chút. Bàn Sảnh biết nếu anh ngồi trên chiếc ghế đó thì làm việc sẽ thuận tiện hơn.

Thực ra đã lâu lắm rồi cô không được nhìn thấy cách làm việc khác với người bình thường của Cố Minh Tịch nhưng lại chẳng cảm thấy lạ lẫm chút nào, bởi lẽ hình bóng đặc biệt của anh đã khắc sâu trong trí nhớ của cô từ rất lâu. Bàn Sảnh rất nhớ đôi chân to và sạch của anh cùng những sợi gân xanh ngắt trên mu bàn chân hay những khớp xương lộ rõ ở các đốt và cả những vết chai sạn trong kẽ ngón chân, không thể không nhắc tới hai bên tay áo trống không lúc nào cũng chuyển động. Thậm chí cô vẫn nhớ như in hình dáng móng chân anh, trên mỗi cái móng đều có một hình khuyết nhỏ, bố cô nói như thế chứng tỏ Cố Minh Tịch là một người mạnh khỏe.

Nhìn Cố Minh Tịch bận rộn trong bếp, Bàn Sánh vẫn chưa hết ngỡ ngàng, chẳng biết anh đã phải trải qua những gì trong mấy năm qua mà bây giờ lại có thể tự lo cho bản thân một cách chu toàn đến thế? Thậm chí Bàn Sánh còn cho rằng Cố Minh Tịch vẫn có thể sống một mình mà không cần tới sự giúp đỡ của Đậ Đậ.

Thấy nước sôi, Cố Minh Tịch định rót vào phích thì bị Bàn Sánh ngăn lại: “Cứ để nước nguội bớt đi ạ, em thích uống nước nguội.”

Cố Minh Tịch hiểu ý cô, bèn cười nói: “Anh sẽ không để bị bỏng đâu.”

“Em đã bảo là em không thích uống nước nóng mà.” Cô ôm ngang eo anh, cất giọng nũng nịu.

“Thôi được.” Cố Minh Tịch nhìn bốn xung quanh rồi nói: “Nhà chưa lau, đồ đạc vẫn còn bụi, có cần anh dọn dẹp qua không?”

“Không cần đâu, em thấy sạch sẽ lắm rồi!” Bàn Sánh kéo cậu ngồi lên giường, vừa đặt mông xuống, cô đã quăn lấy anh: “Anh đừng làm nữa, nói chuyện với em đi.”

“Nói gì bây giờ?” Giọng anh cũng vô cùng dịu dàng, còn mang theo tiếng địa phương của thành phố E: “Bàn Bàn, anh phải về ký túc sớm vì các giáo viên khác cũng phải nghỉ ngơi, cứ nhờ họ để ý Đậ Đậ mãi cũng không hay. Em không biết đâu, nhiều khi Đậ Đậ nghịch lắm.”

“Đậ Đậ, Đậ Đậ, anh có biết anh đã nhắc đến Đậ Đậ bao nhiêu lần rồi không?”

Bàn Sánh cầm gối đập vào người Cố Minh Tịch, anh không tránh mà chỉ mỉm cười với cô: “Sao thế? Em lại còn ghen với cả Đậ Đậ à?”

“Hừ, không chỉ ghen với Đậu Đậu thôi đâu, em còn ghen với người khác nữa kia! Em thấy cô giáo Kỳ đó rất là tốt với anh đó!” Giọng Bàn Sảnh chua loét: “Cố Minh Tịch, anh đào hoa lắm đấy, biết chưa?”

“Đúng là cô Kỳ đã giúp đỡ anh rất nhiều. Cô ấy là phụ nữ, thỉnh thoảng không trị được Đậu Đậu, anh vẫn phải nhờ cô ấy ra tay.” Cố Minh Tịch điềm tĩnh nói: “Cô Kỳ được điều về trường này mới một năm. Cô ấy là người có bằng cấp, ở đây bọn anh giáo viên ít mà học sinh lại nhiều, giáo viên nào đi dạy cũng rất mệt, vậy mà một người lạ nước lạ cái như cô ấy lại có thể kiên trì tới một năm, anh thấy rất giỏi!”

Vốn dĩ Bàn Sảnh hơi ghen tỵ với Kỳ Tú Nhân, giờ nghe xong những lời Cố Minh Tịch vừa nói, cô mới nhận ra mình đúng là người nhỏ nhen. Dù sao từ bỏ cuộc sống phồn hoa ở thành thị để tới dạy học ở một trường tiểu học nằm ở miền quê xa xôi hẻo lánh với số tiền lương vô cùng ít ỏi, sự dũng cảm đó thực sự đáng được mọi người kính nể.

Cố Minh Tịch cẩn thận nghĩ xem Bàn Sảnh còn cần gì, anh vào nhà vệ sinh mở ngăn kéo lấy cho cô bàn chải và khăn mặt mới, rồi nói: “Ngăn kéo ở phòng khách có mấy thứ đồ ăn vặt, em cứ lấy mà ăn. Ở đây anh không có bí mật gì cả, em muốn dùng gì cũng được. Nếu có việc gì cứ gọi cho anh, anh không tắt máy.” Anh đứng trước mặt Bàn Sảnh rồi cúi xuống đặt lên trán cô một nụ hôn: “Bàn Bàn, anh về đây.”

“Mai là chủ nhật, em tới trường tìm anh hay anh tới đây với em?” Bàn Sảnh hậm hực nhìn anh, cô thực sự không ngờ lặn lội đi một quãng đường dài tới Tam Á mà lại không được ở cùng anh, bèn nói: “Em muốn nghe anh kể cho nghe những năm qua anh đã sống như thế nào. Mặc dù cô Đới dặn em đừng hỏi, nhưng... em vẫn muốn biết, rốt cuộc điều gì đã khiến anh trốn tránh em suốt bao nhiêu năm như thế? Bản thân em cũng có rất nhiều điều muốn nói với anh, nói hết một buổi tối cũng không hết đâu!”

Cố Minh Tịch mỉm cười nhìn cô: “Ngày mai anh sẽ nhờ một giáo viên trông Đậ Đậ giúp để tới đây tìm em, rồi ra ngoài đi chơi với em. Tam Á có rất nhiều nơi để vui chơi. Nhưng tối anh phải về chấm bài với soạn giáo án nữa.”

Bàng Sánh hỏi: “Có phải thức đêm không?”

Cố Minh Tịch suy nghĩ rồi trả lời: “Chắc là có, gần thi cuối kỳ rồi. Anh còn mấy việc vẫn chưa làm kìa.”

“Vậy anh không cần qua đây đâu, em sẽ tới tìm anh. Chỉ cần được ở bên anh thì làm gì cũng được. Và lại em cũng muốn được ngắm anh lúc soạn bài.” Bàng Sánh nhón chân đặt một nụ hôn lên má anh: “Anh về sớm đi, nhớ cẩn thận. Về tới nơi gọi cho em nhé.”

Cố Minh Tịch đưa chìa khóa cho Bàng Sánh. Đi giày xong ở cửa, anh quay lại nhìn cô bằng ánh mắt rất đổi dịu dàng và trong trẻo, nụ cười rạng rỡ trên môi. Trái tim rung động Bàng Sánh liền chạy tới bổ nhào lên người Cố Minh Tịch. Cô ôm lấy anh rồi ngẩng mặt lên, Cố Minh Tịch cúi xuống, hai người nồng nàn hôn nhau.

Tình yêu quả là một môn học không cần sách vở mà chỉ cần hai trái tim đồng điệu. Mặc dù Cố Minh Tịch và Bàng Sánh đều là những người không có kinh nghiệm trong tình yêu nhưng họ vẫn dễ dàng hưởng thụ được cảm giác ngọt ngào nó mang lại.

Hai người đứng cạnh tường. Cố Minh Tịch áp chặt người Bàng Sánh lên tường để đôi vai rộng cùng cơ thể tầm thước của mình bao phủ cô, hai cơ thể trẻ trung tiếp xúc thật gần. Hai gương mặt nóng bỏng, hai đôi môi mềm mại quấn quýt, hai hơi thở thân quen hòa quyện. Trái tim Bàng Sánh đập thành thạch dữ dội, cô rất nhớ mùi hương dễ chịu của Cố Minh Tịch nên không khỏi đắm chìm trong nụ hôn này, không sao kiểm soát được đôi tay

đang chà xát lưng anh. Và rồi, cô lập tức cảm nhận được một sự kỳ lạ xuất hiện ở bụng dưới của mình.

Bàng Sảnh không chỉ bạo dạn mà còn rất tò mò, cô đưa tay phải xuống dưới và lập tức chạm vào bộ phận đặc biệt đó.

Ồ... Hình như “chim nhỏ” giờ đã trở thành “chim lớn” rồi, đang vui vẻ cà nhe lên người cô.

Bất ngờ bị Bàng Sảnh dùng tay tấn công, cơ thể Cố Minh Tịch cứng đờ lại. Anh nhắm mắt lại, khẽ chau mày rồi rời khỏi đôi môi cô trong tiếng thở hổn hển. Cố Minh Tịch cắn nhẹ vào tai Bàng Sảnh, cất giọng khàn đặc vẻ trách móc: “Bàng Sảnh, em sờ soạng lung tung gì thế?”

“Tại anh... chạm vào em trước!” Bàng Sảnh đâu có sợ anh, thậm chí cô còn siết nhẹ qua lớp vải. Cảm giác rất lạ, khác hẳn với lúc giúp anh “giải quyết nỗi buồn” trước đây. Cô tỏ vẻ bất khuất: “Gì mà dữ dằn thế, thế nào chẳng thuộc về em! Sờ một lát thì sao?”

“Bàng Bàng...”

Mặt Cố Minh Tịch lúc này đã đỏ bừng bừng. Anh là một người đàn ông khỏe mạnh bình thường nhưng vẫn tương đối kín đáo trong chuyện đó. Anh mở to mắt nhìn Bàng Sảnh. Cô thực sự không chịu nổi ánh mắt vừa nồng nàn vừa ngây thơ đó của anh, bèn chột dạ bỏ tay ra.

Cố Minh Tịch xấu hổ đứng thẳng người dậy, còn lén lút cúi xuống nhìn qua nơi đó của mình. Anh mặc quần rộng và chiếc áo sơ mi cũng tương đối dài nên nhìn không rõ lắm.

Anh thấy cơ thể bức bối vô cùng nhưng lúc này chỉ biết gắng gượng nhẫn nhịn mà thôi. Cả anh lẫn Bàng Sảnh đều là người lớn nên họ biết chuyện này rất đỗi bình thường, song dù sao họ cũng mới gặp lại sau bao

năm xa cách, cả hai lại không phải người quá thoáng nên ăn ý không nhắc tới chuyện này nữa.

Giọng Cố Minh Tịch vẫn khàn đặc: “Bàng Bàng, muộn lắm rồi, anh phải về đây!”

Mặt Bàng Sánh lúc này cũng đỏ bừng: “Em tiễn anh ra ngoài bắt taxi nhé?”

“Ừ.”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Lời Nhờ Và Của Đâu Đâu

Bàng Sánh tiễn Cố Minh Tịch ra ngoài khu chung cư, mãi đến khi anh ngồi lên taxi cô mới liêu xiêu một mình quay về.

Khi chỉ còn một mình trong nhà, Bàng Sánh mới bắt đầu đi thăm quan mọi góc ngách. Cô mở ngăn kéo trong phòng khách thì thấy các loại đồ ăn vặt như Cố Minh Tịch đã nói. Mặc dù biết những thứ này đều được anh mua cho Đâu Đâu nhưng Bàng Sánh vẫn cảm thấy chúng rất quen thuộc.

Khoai tây chiên, thịt bò khô, kẹo mút, socola... toàn là những món khoái khẩu của cô.

Lúc đi vệ sinh, Bàng Sánh phát hiện Cố Minh Tịch lắp một bồn cầu thông minh trong đó. Cô thử dùng theo hướng dẫn sử dụng, không chỉ có chức năng rửa ráy bằng nước ấm mà còn sấy khô, Bàng Sánh mừng hóm, nghĩ bụng sau này cô và Cố Minh Tịch có nhà riêng cũng phải lắp một bồn cầu như vậy, vật dụng này đúng là rất tiện lợi cho anh.

Sau đó chính cô cũng thấy xấu hổ vì suy nghĩ đó của mình, nhớ lại sự thay đổi trên cơ thể Cố Minh Tịch vừa nãy, Bàng Sánh đỏ mặt ôm gối lăn lộn trên sofa, may mà lúc này trong nhà không có ai. Bàng Sánh lấy quần áo vào nhà vệ sinh tắm táp rồi về phòng ngủ.

Phòng ngủ của Cố Minh Tịch mang phong cách rất đàn ông, ngoài chiếc bàn làm việc tương đối thấp thì những vật dụng khác chẳng có gì khác biệt. Giá sách đặt bên cạnh bàn làm việc, Bàng Sánh đứng dưới xem qua một lượt, Cố Minh Tịch đọc rất nhiều loại sách, ngoài một số lượng lớn

sách chuyên môn, hàng dưới cùng của giá sách là truyện thiếu nhi của Đậ Đậ. Thoạt nhìn chẳng khác gì giá sách của hai bố con.

Trên giá sách bày một khung ảnh. Đây là khung ảnh duy nhất trong cả căn nhà, bức ảnh nằm bên trong là của Cố Minh Tịch và Lý Hàm. Bàn Sảnh nhận ra bức ảnh này chụp khi Lý Hàm đã mắc bệnh, bởi vì bà đội mũ và gương mặt tiêu tụy vô cùng, nhưng khi đứng cùng Cố Minh Tịch, nụ cười của bà vừa ấm áp vừa hiền dịu.

Bàn Sảnh nắm chặt khung ảnh trong tay rồi thì thầm nói với bà Lý Hàm trong bức ảnh: “Bác cứ yên tâm ạ, cháu đã tìm được Cố Minh Tịch rồi, từ giờ trở đi anh ấy sẽ không còn cô đơn nữa đâu.”

Tối đến nằm trên chiếc giường của Cố Minh Tịch, ôm chặt tấm chăn của anh, Bàn Sảnh chưa bao giờ ngủ ngon đến thế.

Sau khi về trường và gọi điện thông báo cho Bàn Sảnh, Cố Minh Tịch liền tới phòng của Kỷ Tú Nhân đón Đậ Đậ về. Đậ Đậ cứ cúi đầu mãi, vẻ buồn bã vô cùng.

Vì vẫn còn là một đứa trẻ nên mặc dù đã đọc tác phẩm mang tên “Ms Cua của tôi” của Cố Minh Tịch nhưng Đậ Đậ vẫn chưa hiểu được hàm ý nằm trong cuốn sách đó. Các thầy cô giáo nói với cậu bé rằng chị gái xinh đẹp hôm nay tới chính là Ms Cua của thầy Cố, Đậ Đậ chỉ biết thầy Cố sắp không còn ở đây nữa.

Trong lúc đánh răng trước khi đi ngủ, Đậ Đậ tủi thân quá liền òa khóc, không ngờ còn nuốt nguyên một miệng bọt kem đánh răng vào bụng, liền ho khù khụ vì không thở được. Cố Minh Tịch sợ quá vội chạy vào nhà vệ sinh xem sao, Đậ Đậ đang súc miệng ở bồn rửa tay, ngược lên nhìn anh với đôi mắt đỏ hoe.

Cố Minh Tịch hiểu Đậu Đậu đang nghĩ gì, trong lòng anh cũng không khỏi xót xa. Bỗng nhiên Cố Minh Tịch có cảm giác hình như trong cuộc đời anh luôn phải trải qua những cuộc biệt ly.

Rửa ráy xong Đậu Đậu vẫn bóp kem đánh răng lên bàn chải cho Cố Minh Tịch như mọi ngày sau đó xả đầy một cốc nước và để khăn mặt gọn gàng bên cạnh. Cậu bé nhăn nhó đi về phía Cố Minh Tịch và nói: “Thầy Cố đi tắm đi ạ. Tắm xong thầy cứ để quần áo đó để mai em giặt.”

Cố Minh Tịch nhìn cậu bé một lát rồi đứng dậy đi vào nhà vệ sinh.

Tắm xong Cố Minh Tịch mới nhìn thấy một đồng quần áo chồng chất trong chậu giặt, bèn lắc đầu cười đầy vẻ bất đắc dĩ rồi ngồi xuống chiếc ghế con, dùng chân giặt quần áo.

Lúc trở về phòng thì Đậu Đậu đã đi ngủ, Cố Minh Tịch ngồi xuống bên cậu bé, khẽ gọi: “Đậu Đậu.”

“...”

“Đậu Đậu.”

“...”

“Đình Kiện Khang.”

Giọng Đậu Đậu cất lên từ trong chăn: “Thầy ơi, em buồn ngủ rồi.”

Tiếng khóc xen lẫn trong giọng nói, rõ là đang trốn trong chăn khóc nheây mà. Cố Minh Tịch thương lắm, anh hiểu được nỗi sợ hãi trong lòng Đậu Đậu lúc này, cũng giống như trước đây khi anh được mẹ hỏi là muốn có thêm em hay không vậy. Khi đó Cố Minh Tịch lo lắng vô cùng, anh cho rằng nếu có thêm em, bố mẹ sẽ không cần mình nữa.

Cố Minh Tịch biết lúc này có nói gì với Đậ Đậ cũng vô ích bởi vì nó sẽ không tài nào hiểu được. Cố Minh Tịch nhắc chân chỉnh lại chần cho cậu bé rồi quay đi nằm lên giường mình.

Sáng chủ nhật, Bàn Sảnh tới trường tiểu học từ thiện Đồng Chi Hoa từ rất sớm. Cô không mặc váy nữa mà chuyển sang quần jean áo phông, tóc buộc đuôi ngựa, để mặt mộc không trang điểm.

Cố Minh Tịch đã thức giấc. Đoán được Bàn Sảnh sẽ tới đây ăn sáng nên anh làm cả suất của cô.

Được ăn cháo anh nấu, bánh rán anh làm, Bàn Sảnh luôn miệng khen ngon. Đậ Đậ liếc mắt nhìn cô, trên bàn có sáu cái bánh rán, một mình cô ta ăn ba cái.

Đậ Đậ bắt đầu nhấm nháp, nếu như cậu ăn hai cái thì chẳng phải thầy Cố chỉ được ăn một cái thôi sao? Thế là cậu bé chỉ ăn một cái bánh, bảo đã no rồi.

Cố Minh Tịch hỏi: “Sao mà no được? Bình thường em ăn hai cái kia mà?”

Đậ Đậ không nói dối nữa, bĩu môi trả lời: “Cái còn lại em để thầy ăn.”

Cầm trên tay cái bánh chỉ còn một nửa, Bàn Sảnh xấu hổ nói: “Hình như em ăn hơi nhiều...”

Nhìn hai người một lớn một bé, Cố Minh Tịch cười thành tiếng: “Cứ ăn thoải mái đi, ngon thì anh đi làm tiếp. Bột mì có sẵn mà, chẳng lẽ chỉ có mấy cái bánh rán mà còn để hai người bị đói sao?”

Ăn sáng xong Cố Minh Tịch tới văn phòng chấm bài, liền gọi Đậ Đậ mang sách vở đi học cùng mình. Dĩ nhiên Bàn Sảnh cũng đi, cô

chống cảm vui vẻ ngồi xem Cố Minh Tịch chấm bài. Một mình anh dạy ba môn: Toán và tiếng Anh của bốn lớp thuộc khối Năm và Sáu và Mỹ thuật của tất cả các khối, thực sự rất nhiều việc.

Văn phòng của giáo viên nằm trong khu dạy học, sáu người một phòng. Bàn làm việc của Cố Minh Tịch rất thấp, anh ngồi trên ghế, chân trái giữ bài thi ở trước mặt, chân phải cầm bút đỏ đánh dấu đúng sai thoăn thoắt. Thấy Bàn Sánh có vẻ buồn chán, anh liền đưa những bài kiểm tra mình đã phê cho cô: “Cộng điểm giúp anh nào.”

Bàn Sánh đồng ý ngay. Sau bao năm mới được nhìn thấy bài kiểm tra toán của học sinh tiểu học, cô rất vui, bèn nói: “Ngày xưa em ghét nhất là phải làm những bài loằng ngoằng kiểu như quãng đường từ điểm X đến điểm Y dài chừng này, A và B đi ngược chiều, vận tốc của A từng này, vận tốc của B từng kia. Anh nói xem, A với B gặp nhau lúc nào thì có liên quan quái gì đến em chứ?”

Cố Minh Tịch bật cười, “Thực ra chỉ là để nâng cao khả năng tư duy và giải toán của một đứa trẻ mà thôi, đúng là có những đề bài không có tính thực tiễn nhưng ngày hôm nay của em cũng được bắt đầu từ những câu hỏi nhỏ nhặt này đấy, không có gốc thì sao có ngọn. Vậy nên anh khá là nghiêm khắc với bọn trẻ, nếu như cấp một học toán không tốt thì lên cấp hai, cấp ba học lý hóa sẽ rất vất vả.”

Bàn Sánh xấp lại gần anh, cười nói: “Xem ra anh thích làm thầy giáo thật. Bao nhiêu năm làm gia sư cho em vẫn chưa đã, bây giờ tới đây làm thủ lĩnh cho đám trẻ con.”

Cố Minh Tịch quay lại nhìn cô: “Tìm được công việc này anh đã mừng lắm rồi. Dù sao với cơ thể thế này có rất nhiều việc không phải anh không làm được mà người ta không muốn cho anh cơ hội thử sức. Trước đây khi hiệu trưởng đồng ý nhận anh, anh thực sự rất biết ơn ông ấy.”

“Em hiểu.” Bàn Sánh ngẫm nghĩ rồi nói: “Nhưng sau khi trở về thành phố E chắc là anh không tiếp tục làm giáo viên được nữa rồi. Cố Minh Tịch, đến lúc đó anh có thể tiếp tục vẽ tranh. Nghe ý của chị Kỳ thì anh cũng dành rất nhiều thời gian vào những bức vẽ đó.”

Cố Minh Tịch dừng chân một lát và nói: “Bàn Bàn, anh muốn bàn bạc với em việc này. Bây giờ anh đang dạy tụi trẻ con lớp sáu, anh đã dạy chúng từ hồi lớp ba tới giờ. Anh mong là có thể theo tụi nhỏ đến hết tháng sáu, nhìn chúng tốt nghiệp tiểu học, vào được cấp hai. Vậy nên em cho anh thêm nửa năm nữa nhé? Lúc nào nghỉ hè anh sẽ về thành phố E.

Khi nghe câu đầu tiên của anh Bàn Sánh rất lo lắng. Nhưng sau khi anh nói hết, cô mỉm cười: “Dĩ nhiên là được. Lúc nào tụi nhóc tốt nghiệp em sẽ tới tham dự lễ tốt nghiệp của trường.”

Đúng lúc này Đậu Đậu hiên ngang chen vào giữa: “Thầy Cố! Bài này em không biết làm!”

Cố Minh Tịch nói: “Thầy đang chấm bài, nhờ cô Cua xem giúp cho.”

Bàn Sánh nóng lòng muốn thử sức: “Để cô, để cô xem cho.”

Đậu Đậu chớp chớp mắt rồi nói: “Thôi, em tự làm cũng được.”

Bàn Sánh: “...”

Cố Minh Tịch chăm chú chấm bài. Sau một tiếng ngồi cùng anh, Cố Minh Tịch thấy Bàn Sánh có vẻ ngán ngẫm liền bảo cô đi đánh bóng bàn với thầy Trần.

Trên sân tập thể dục có một bàn đánh bóng bàn bằng xi măng. Thầy Trần vui vẻ đồng ý, đứng đối diện với Bàn Sánh chia nhau mỗi người một bên sân. Mới đầu thầy Trần cũng có phần không coi trọng Bàn Sánh vì cô

là nữ nhưng đến khi chính thức thi đấu, anh mới biết không thể xem thường trình độ của Bàn Sảnh.

Vậy là thầy Trần cũng bắt đầu đánh nghiêm túc, đứng dưới ánh nắng cả hai chơi ngày càng hăng. Bị tiếng hò reo của hai người thu hút, các thầy cô giáo trong ký túc cũng lũ lượt kéo nhau ra xem trận đấu.

Đậu Đậu đang làm bài tập, nghe thấy tiếng hò reo ngoài cửa sổ thì bắt đầu ngửa ngáy tay chân. Thấy dáng vẻ vò đầu bứt tai của cậu nhóc, Cố Minh Tịch không nhịn được cười nhưng vẫn cố tỏ ra lạnh lùng, nói: “Đậu Đậu, cho em nghỉ giải lao một lúc, ra ngoài chơi đi.”

Đậu Đậu liền ném bút xuống bàn, chạy ra ngoài nhanh như một con sóc.

Đối thủ của Bàn Sảnh lúc này đã đổi thành thầy Tống. Cô đánh hăng đến đổ mồ hôi như tắm nhưng nụ cười thì vô cùng rạng rỡ. Trong giờ nghỉ giữa hiệp, cô nhìn thấy Đậu Đậu đang đứng xem, bèn hỏi: “Đậu Đậu có biết đánh bóng bàn không?”

Đậu Đậu lắc đầu. Bàn Sảnh liền vẫy tay gọi cậu tới: “Tới đây cô dạy cho.”

Đậu Đậu đánh bạo đi tới. Bàn Sảnh cúi vọt vào tay cậu bé rồi tận tay chỉ cậu cách cầm vợt. Vô tình cô nhìn thấy tay trái của Đậu Đậu, đúng như lời Cố Minh Tịch nói, ngón giữa của cậu bé không được bình thường, các ngón khác có cử động thế nào thì ngón tay ấy vẫn bị gập lại một cách khác lạ.

Đứng gần Bàn Sảnh còn nhìn thấy vết sẹo trên gáy cậu bé, dài khoảng mười xentimet, tóc không mọc lên được ở chỗ có sẹo nên trông rất đáng sợ.

Cầm lấy bàn tay bé nhỏ của Đậ Đậ, Bàng Sảnh nhẫn nại dạy cậu bé cách chơi, thầy Trần thì xung phong làm đối thủ. Đậ Đậ thông minh nên nhanh chóng biết được quy tắc đánh bóng bàn. Bàng Sảnh cùng đánh với cậu bé, cô ném bóng để Đậ Đậ vung vợt đánh lại. Cậu bé dù sao vẫn là trẻ con, sau một lúc trò chuyện đã bật cười khanh khách.

Lúc Cố Minh Tịch tới Bàng Sảnh đang thi đấu với thầy Vương. Đậ Đậ sôi nổi cổ vũ cho cô ngoài sân. Vừa quay lại nhìn thấy Cố Minh Tịch, cậu bé gọi to: “Thầy Cố ơi, cô Cua đánh bóng bàn giỏi lắm ạ! Cô ấy đã từng được vào đội tuyển quốc gia rồi!”

Cố Minh Tịch: “...”

Bàng Sảnh đứng gần đó cười khúc khích, mặt cô đỏ bừng, người ướt đầm mồ hôi, tóc mái ướt nhẹ dính vào trán. Ánh nắng chói chang chiếu vào Bàng Sảnh khiến Cố Minh Tịch bần thần trong giây lát, anh có cảm giác như trở lại quá khứ, Bàng Bàng trong trí nhớ của anh là người con gái rạng rỡ, ấm áp, giản dị và vui vẻ nhất trên đời.

Đậ Đậ vẫn luôn lén lút dõi theo cô Cua từ trên trời rơi xuống này. Nhưng dù sao cũng không thể phủ nhận là cậu bé thấy bà cô này rất được, vừa xinh xắn lại hay cười, lúc nào cũng nói liến thoắng không ngừng. Cô ấy dạy cậu chơi bóng bàn, đi chơi cùng cậu, lại còn biết dạy cậu làm toán.

Quan trọng nhất là hình như thầy Cố cũng rất thích cô ấy. Đã mấy lần Đậ Đậ nhìn thấy thầy Cố vụng trộm nhìn cô Cua rồi khẽ bật cười.

Nhưng lắm khi cô Cua này cũng thật là phiền phức, ví dụ như lúc ăn cơm.

Buổi trưa Cố Minh Tịch nấu vài món ăn. Tối vẫn còn thức ăn buổi trưa thừa nên Cố Minh Tịch đã nấu ba bát mì hải sản, dọn lên ăn cùng Bàng Sảnh và Đậ Đậ trong ký túc xá.

Bàng Sánh ăn thấy mì hơi nhạt, Cố Minh Tịch nói có tương ớt, thế là cô cho thêm tương ớt vào bát mì. Nhưng ăn được mấy miếng cô lại nói với Cố Minh Tịch: “Ui chao, em cho quá tay tương ớt, cay chết đi được!”

Cố Minh Tịch nhìn bát mì đỏ rực của cô, liền đặt đũa xuống rồi đứng dậy và nói: “Đừng ăn nữa, để anh làm cho em bát khác.”

Bàng Sánh vội nín áo anh lại, bảo: “Thôi, em không thấy đói, anh cứ ăn đi kéo mì của anh nguội mất.”

Cố Minh Tịch cúi xuống nhìn cô rồi trả lời: “Hay là em ăn bát của anh nhé? Anh mới ăn hai miếng thôi.”

Bàng Sánh mỉm cười đáp: “Em ăn của anh thì anh ăn cái gì?”

“Anh ăn bát của em, anh ăn được cay mà.”

Anh nói chuyện với ngữ điệu bình thường, Bàng Sánh lập tức chuyển đổi vị trí của hai bát mì. Lúc ăn bát mì của Cố Minh Tịch, mặt cô tươi như hoa.

Cố Minh Tịch mới ăn một miếng mì trong bát của cô mà đã phải chau mày: “Trời ơi, em cho nhiều tương ớt thế làm gì hả? Cay bỏng mồm!”

Bàng Sánh nói: “Ai bảo anh nấu mì nhạt thế?” Nói xong cô lại cho tương ớt vào bát, lại cay đến toát mồ hôi hột nhưng vẫn sì sụp ăn hết.

Đậu Đậu che bát của mình để tránh khỏi tầm mắt tằm tia nào đó. Cậu chẳng thấy mì này nhạt chút nào, cậu chỉ cảm thấy cô Cua này đang “làm bộ làm tịch” mà thôi.

Cậu hơi lo là thầy Cố sẽ bị cô Cua bắt nạt.

Ăn xong Đậu Đậu lập tức đứng dậy dọn dẹp bát đũa, Bàng Sánh không thể mặt dày nhắm mắt làm ngơ để cậu bạn nhỏ tuổi đi rửa bát. Cô đi

vào bếp và nói với Đậu Đậu: “Đậu Đậu để cô rửa bát cho nào, cháu ra ngoài xem tivi với thầy Cố đi.”

Đậu Đậu ngược lên liếc Bàn Sảnh một cái, cậu không cao hơn bao nhiêu so với bồn rửa nên vẫn phải đứng lên ghế con mới rửa được. Thấy cậu không nhúc nhích, Bàn Sảnh liền giơ tay bế cậu xuống rồi tự thò tay vào rửa bát.

Đậu Đậu đứng cạnh ngõ ngác nhìn cô chứ không đi ra ngoài. Lát sau cậu tới gần Bàn Sảnh, khẽ nói: “Cô Cua, có phải cô đến đây để đón thầy Cố về nhà không ạ?”

Bàn Sảnh thoáng sửng sốt, cô nhìn vào đôi mắt trong trẻo của Đậu Đậu, gật đầu nói: “Đúng rồi.”

Đậu Đậu lại gục xuống, cậu chống đôi tay nhỏ bé của mình vào bồn rửa và nói: “Cô Cua, sau này cô có cưới thầy Cố không ạ?”

Bàn Sảnh bật cười khi nghe thấy giọng điệu nghiêm túc của cậu, hỏi: “Sao cháu lại hỏi như vậy?”

“...” Đậu Đậu thoáng chần chừ rồi nói: “Bởi vì thầy Cố không có tay, nếu cô lấy thầy ấy, cô đừng chê thầy ấy phiền phức.”

Đậu Đậu còn nhỏ nên có giọng nói trong trẻo như chuông đồng, cậu nghĩ gì nói nấy, nói xong câu đó liền vội vàng bổ sung thêm: “Cô Cua đừng sợ, thầy Cố không mấy khi nhờ người khác giúp bởi vì thầy ấy có thể làm được rất nhiều, rất nhiều việc, chỉ là đôi khi làm hơi chậm mà thôi. Những lúc đó cô đừng giục thầy ấy. Cô mà giục là thầy ấy sẽ khó chịu đấy!”

Bàn Sảnh thực sự cảm động, mọi lời nói đều nghẹn lại trong cổ họng. Cô lặng lẽ nghe Đậu Đậu nói tiếp: “Thầy Cố biết mua thức ăn, biết nấu cơm, thầy nấu rất ngon nhưng nấu xong lại không thể xúc ra đĩa, nên cô phải giúp thầy ấy làm việc này. Thầy Cố biết giặt quần áo, biết lau nhà, biết

rửa bát, lại còn biết sửa máy tính! Lần nào máy tính của cô Kỳ bị hỏng thầy cũng sửa giúp. Đúng rồi, thầy Cố còn biết đơm cúc nữa! Thầy ấy đơm cúc bằng chân rất là đẹp! Nhưng thầy Cố tắm rửa rất chậm, thỉnh thoảng... thỉnh thoảng cháu kỳ lưng cho thầy, cháu, cháu còn giúp thầy chùi móng sau khi đi vệ sinh. Lúc cháu, lúc cháu còn nhỏ, thầy Cố cũng chùi móng cho cháu...” Giọng cậu bé càng ngày càng nhỏ lại: “Ơ... Nhưng, nhưng mà, việc này... cô là con gái, vậy phải làm sao?!”

Đậu Đậu gãi đầu gãi tai ra vẻ khó xử. Bàn Sảnh phì cười mà mắt lại ươn ướt.

Cuối cùng Đậu Đậu nói: “Cô Cua, nếu cô lấy thầy Cố thì tuyệt đối đừng bao giờ ly hôn, được không ạ? Bố mẹ cháu ly hôn xong bố cháu cứ khóc mãi, mỗi lần khóc lại đánh cháu. Thầy Cố nói với cháu là bố mẹ thầy ấy cũng ly hôn làm cho mẹ thầy ấy rất đau khổ. Vậy nên cô Cua đừng bao giờ ly hôn với thầy Cố nhé, nếu không thầy ấy sẽ khổ tâm lắm!”

Một đứa trẻ còn nhỏ như vậy mà đã hiểu được ý nghĩa của hai chữ “ly hôn”, cậu bé trịnh trọng giao lại Cố Minh Tịch cho Bàn Sảnh như ông cụ non. Cái đầu nho nhỏ của cậu ngẩng lên, nói với Bàn Sảnh: “Thầy Cố thường nói cháu là đôi tay của thầy. Cô Cua ơi, sau khi đưa thầy Cố về nhà, cô sẽ là hai tay của thầy đúng không?”

Bàn Sảnh ngồi xuống rồi chằng màng đến đôi tay đang dính đầy bọt nước rửa bát của mình, cô vội ôm chầm lấy Đậu Đậu, nói: “Cô sẽ làm đôi tay của thầy Cố. Đậu Đậu, cháu cứ yên tâm.”

Mắt Đậu Đậu đỏ hoe: “Cô phải hứa với cháu!”

“Cô hứa với cháu là sẽ làm đôi tay của thầy Cố.”

“Phải làm cả đời cơ.”

“Ừ, làm cả đời!”

Cuối cùng Đậ Đậ cũng mỉm cười: “Lúc cô và thầy cháu kết hôn, cháu có thể đến dự hôn lễ không?”

“Có chứ!” Bàn Sảnh cũng cười xoa đầu Đậ Đậ: “Chào mừng cháu đến thành phố E trong kỳ nghỉ hè.”

Rửa bát xong Bàn Sảnh và Đậ Đậ nắm tay nhau vui vẻ đi ra khỏi nhà bếp, Cố Minh Tịch nhìn hai người bằng ánh mắt khó hiểu, hỏi: “Vừa nãy hai người nói chuyện gì trong bếp thế?”

“Bí mật!” Bàn Sảnh và Đậ Đậ đồng thanh đáp.

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Trở Lại Quê Hương Với Tâm Trạng Khác Thường

Trở lại trường tiểu học Đồng Chi Hoa vào ngày thứ hai, Bàn Sảnh cảm nhận rõ ràng bầu không khí lúc này khác hẳn với sự yên tĩnh và thông thả của dịp cuối tuần.

Trong trường toàn là trẻ con. Giờ ra chơi, lũ trẻ tụ tập thành đám đông hăng say chơi trên sân thể dục, nhìn cách ăn mặc của chúng có thể đoán được đây hầu như là con em trong gia đình lao động với điều kiện kinh tế trung bình. Tiếng chuông vừa reo, đám trẻ lập tức chạy về lớp học. Đứng dưới sân thể dục vẫn có thể nghe thấy tiếng đọc sách sang sảng từ các lớp học trên tầng hai vọng xuống.

Bàn Sảnh đứng ngoài cửa lớp xem Cố Minh Tịch giảng bài.

Cô đứng ở cửa phía sau nên hoàn toàn không thu hút được sự chú ý của đám trẻ trong lớp, chúng đang cầm sách đọc tiếng Anh theo sự hướng dẫn của Cố Minh Tịch. Cố Minh Tịch đứng trên bục giảng đọc mẫu, ngược lên nhìn thấy Bàn Sảnh liền nhoẻn miệng cười, rồi tiếp tục bài giảng một cách nghiêm túc.

Bàn Sảnh khoanh tay lặng lẽ đứng nhìn anh. Cô nhớ lại lần gặp mặt cuối cùng của hai người vào sáu năm trước ở Thượng Hải, có lẽ đó là khoảng thời gian Cố Minh Tịch nghèo túng nhất. Thỉnh thoảng nhớ lại Bàn Sảnh có thể cảm nhận được vẻ biệt ly thoát ần thoát hiện trong ánh mắt Cố Minh Tịch dành cho mình.

Thời gian đã để lại đôi chút dấu vết trên cơ thể anh. Giờ đây sống tại một nơi đầy nắng như Hải Nam, làn da Cố Minh Tịch đen hơn, cơ thể trở

nên răn rỏi và khỏe mạnh. Mái tóc được anh cắt ngắn gọn gàng, phần gáy trống trơn, dưới hàng mi bị che đi bởi tóc mái là đôi mắt trầm tĩnh và khiêm nhường.

Những đường nét trên gương mặt anh trở nên rõ ràng hơn, rất đàn ông, đầy khí phách nhưng trên môi lúc nào cũng là nụ cười dịu dàng. Anh chưa bao giờ bận tâm những ánh mắt khác lạ của người ngoài, càng không bao giờ gây cho người khác cảm giác bức bối. Anh có thể nhờ mọi người giúp đỡ một cách hoàn toàn tự nhiên như nhờ tài xế taxi lấy tiền hoặc để tiền thừa vào túi quần hay nhờ đồng nghiệp xách đài lên lớp giúp mình trong giờ học tiếng Anh.

Khác với khi còn ngồi trên ghế nhà trường Cố Minh Tịch giờ đây không có quần áo hàng hiệu, quanh năm suốt tháng chỉ đi dép xỏ ngón nhưng ngày nào anh cũng chăm chút cho bản thân thật sạch sẽ. Anh mở sách tiếng Anh đặt trên mặt bàn, lúc cần giờ sách thì hơi khom lưng xuống rồi kết hợp nhuần nhuyễn giữa môi và lưỡi. Anh hết sức chú tâm giảng dạy, thỉnh thoảng cần viết bảng thì vẫn kẹp phấn vào chân phải rồi giơ chân lên cao, viết lên bảng thật nhanh những ký tự thật rõ ràng.

Rõ ràng tư thế đó rất kỳ lạ nhưng đám trẻ trong lớp lại không hề thấy quái dị chút nào. Lúc viết bảng từ trái sang phải, cơ thể Cố Minh Tịch cũng chuyển động theo, thỉnh thoảng anh liền hạ chân phải xuống bèn nhảy lò cò bằng chân trái. Lúc nhảy như vậy, tay áo sơmi dưới vai sẽ nhẹ nhàng tung bay theo. Đồng thời trái tim Bàn Sảnh bên ngoài lớp học cũng đập nhanh thêm vài nhịp.

Kỷ Tú Nhân ôm sách vở đứng bên cạnh Bàn Sảnh, khẽ cất giọng gọi cô: “Chị Bàn.”

Bàn Sảnh quay đầu lại. Kỷ Tú Nhân mỉm cười với cô, nói: “Chị Bàn, có phải thầy Cố chuẩn bị trở về thành phố E không?”

Bàng Sánh há miệng nhưng cuối cùng chỉ khẽ gật đầu.

Kỷ Tú Nhân nhìn vào Cố Minh Tịch đang dạy học trong lớp rồi nói: “Đúng là anh ấy nên về. Chị biết không, một năm nay kể từ ngày tới đây em chưa bao giờ thấy thầy Cố vui vẻ như thời gian này.”

Bàng Sánh: “...”

“Em có thể được xem như độc giả đầu tiên của cuốn sách “Ms Cua của tôi”.” Kỷ Tú Nhân nói: “Anh ấy vẽ được bức nào em xem luôn bức đó. Lúc đó em đã hỏi anh ấy là Ms Cua có thật không? Cố Minh Tịch chỉ cười nói anh không biết, có lẽ trong lòng người đàn ông nào cũng tồn tại một Ms Cua, đồng thời trong ký ức của cô gái nào cũng có một Mr Đà Điểu. Đôi lúc chỉ là ta không biết mà thôi.”

Cô cố nén nước mắt, nói: “Em rất ngưỡng mộ chị vì chị đã tìm lại được Mr Đà Điểu của mình. Em cũng mừng cho thầy Cố, cuối cùng anh ấy cũng có ngày được hưởng hạnh phúc sau chuỗi ngày đau khổ.”

Tiếng chuông báo hết tiết vang lên, Bàng Sánh đi vào lớp học, lũ trẻ lớp sáu đang xúm xít vây quanh Cố Minh Tịch hỏi bài. Anh kiên nhẫn giảng bài cho tụi nhỏ, cuối cùng cũng có đứa phát hiện ra Bàng Sánh, đám trẻ liền hò reo: “Thầy Cố! Bạn gái của thầy đây ạ?”

Bàng Sánh cầm đài và sách vở, giáo án cho Cố Minh Tịch. Anh quay lại đưa mắt nhìn cô rồi nói với các học sinh của mình: “Phải rồi, cô ấy là bạn gái của thầy!”

Mấy đứa trẻ bạo dạn đứng dưới tiếp tục hò hét: “Chúng em chào sư mẫu ạ!”

Bàng Sánh suýt nữa cười đến ngất xỉu.

Bàng Sánh ở lại Tam Á ăn Tết dương lịch cùng Cố Minh Tịch và Đậ Đậ. Ngày nào cô cũng loanh quanh trong trường. Cố Minh Tịch đi dạy thì cô ở trong phòng anh xem tivi, thỉnh thoảng lấy máy tính của anh lên mạng, giải quyết một số công việc từ xa.

Buổi trưa Bàng Sánh sẽ cầm khay đựng cơm đến nhà ăn của trường theo chân Cố Minh Tịch. Mặc dù các món ăn ở đây rất đơn giản nhưng Bàng Sánh không câu nệ. Cố Minh Tịch lúc nào cũng gấp thìa trong khay của mình cho Bàng Sánh, cô không từ chối mà chăm rãi ăn bằng hết. Khi đó nụ cười tươi tắn sẽ nở trên môi Cố Minh Tịch.

Trong những ngày nghỉ tết dương lịch, cuối cùng Cố Minh Tịch cũng được thanh thoi một chút, đưa Bàng Sánh và Đậ Đậ ra ngoài chơi.

Họ tới đảo Ngô Chi Châu, Thiên Nhai Hải Giác, còn tới thăm quan tượng Quan Âm trên biển ở Chùa Nam Tự, buổi tối lại quay về ăn hải sản ở căn nhà riêng của Cố Minh Tịch.

Mặc dù có sự hiện diện của một cái bóng đèn siêu sáng là Đậ Đậ nhưng Bàng Sánh vẫn thấy rất vui. Đây là lần đầu tiên cô và Cố Minh Tịch thực sự hẹn hò. Cô tự cho phép bản thân bám chặt lấy anh, lúc nào cũng vòng tay ôm eo anh, đi sát bên cạnh anh.

Hương vị tình yêu tuyệt vời đến vậy. Nhiệt độ cơ thể của Cố Minh Tịch, ánh mắt anh, nụ cười anh và cả hơi thở của anh... tất cả đều khiến Bàng Sánh mê say. Bờ biển Tam Á là thánh địa lãng mạn của tình yêu, Bàng Sánh sóng vai cùng Cố Minh Tịch đi dạo trong làn nước biển trong vắt. Khi cảm xúc trào dâng, Bàng Sánh liền nhón chân, ngẩng mặt lên cao, hưởng thụ nụ hôn dài thật nồng nàn của anh.

Đậ Đậ bịt mắt đứng bên cạnh hòa theo. Miệng thì nói “Ôi chào thầy Cố ơi, xấu hổ, xấu hổ quá! Em không nhìn, không nhìn!” trong khi mắt cậu

thì vẫn láo liên qua khe hở giữa các ngón tay để nhìn trộm hai hình bóng thân mật gắn bó đó.

Sau kỳ nghỉ tết Dương lịch, mọi công ty đều bắt đầu tiến vào giai đoạn chạy đua cuối năm, các công ty đầu tư nước ngoài cũng không ngoại lệ. Mặc dù đang trong kỳ nghỉ nhưng Bàn Sảnh vẫn bận rộn nghe hết cuộc điện thoại này đến cuộc điện thoại khác.

Cố Minh Tịch thường nghe thấy Bàn Sảnh nhận điện thoại, thỉnh thoảng là cấp trên, đôi khi là đồng nghiệp, cấp dưới, có lúc lại là khách hàng.

Hễ cô nói đến chuyện công việc là Cố Minh Tịch hoàn toàn không hiểu gì. Thỉnh thoảng để giao tiếp với khách hàng châu Âu hoặc Hong Kong, Bàn Sảnh sẽ dùng tiếng Anh 100%. Cô nói tiếng Anh rất lưu loát, phát âm dễ nghe, có lẽ đã quen với các thuật ngữ chuyên ngành tài chính nên Cố Minh Tịch có cố gắng nghe cũng không hiểu.

Cố Minh Tịch nhận ra Bàn Sảnh bình thường hay cười đùa vô tâm là thế mà vừa nghe điện thoại cô đã trở thành một người khác. Lúc nói chuyện với khách hàng cô trở nên dịu dàng với ngữ điệu mềm mại lịch sự, trên mặt lúc nào cũng thấp thoáng nụ cười. Còn khi nói chuyện với cấp dưới cô nói năng ngắn gọn mà đầy đủ thông tin, có khi còn tương đối nghiêm khắc và lạnh lùng. Và khi nói chuyện với cấp trên, cô lại có dáng vẻ khác.

“Sếp ơi...” Bàn Sảnh nằm lên giường của Cố Minh Tịch, than thở qua điện thoại: “Em đang nghỉ phép mà. Đã nhiều năm em không được gặp người yêu rồi, anh không thể đỡ việc hộ em một chút được à, đã giao hẹn là nghỉ hai tuần rồi mà, ngày 8/1 em sẽ về... Em biết cuối năm là thời điểm bận rộn... Được rồi, vậy em sẽ cố về sớm mấy ngày...”

Cúp máy, Bàn Sảnh ngược lên nhìn Cố Minh Tịch đang ngồi ở mép giường, cất giọng áy náy: “Em xin lỗi. Công việc hơi bậnnên chắc là em

phải về sớm mấy ngày.”

Cố Minh Tịch lắc đầu: “Không sao, công việc quan trọng mà. Em đã ở đây mấy ngày mà anh cũng chẳng thể đưa em đi chơi mà cứ bắt em phải quanh quẩn trong trường, chắc em cũng chán lắm rồi.”

Bàng Sánh nhào vào lòng ôm lấy anh và nói: “Đâu có chán, chỉ cần ở cùng với anh là em vui rồi!”

Vào buổi tối trước ngày đi, Bàng Sánh và Cố Minh Tịch sóng vai đi dạo trên bờ biển.

Gần trường tiểu học Đồng Chi Hoa có một bãi biển, trên bờ biển là một rừng cọ. Nơi đây khá vắng vẻ nên vẫn chưa được khai thác thành địa điểm du lịch.

Cát trên bờ biển không mịn cho lắm. Cố Minh Tịch và Bàng Sánh sóng vai thả bước trên cát, xung quanh không có người chỉ có tiếng sóng xô vào đá vọng vào tai hai người, và cả tiếng gió thổi vi vu nữa.

Rời xa thành phố bê tông cốt thép, cuộc sống nơi đây đơn sơ và thuần khiết. Bàng Sánh có thể cảm nhận được tâm trạng của Cố Minh Tịch, mấy ngày này anh rất ít nói với cô về những gian khổ trong những năm gần đây. Điều anh đề cập đến nhiều nhất là sự vui vẻ sau khi tới Tam Á.

Cố Minh Tịch nhắc đến các học sinh trong lớp mình, đứa nào đứa nấy anh nắm rõ như lòng bàn tay. Trường Đồng Chi Hoa là một trường tiểu học từ thiện nên cơ sở vật chất cũng như chất lượng giáo viên ở đây không thể sánh với trường công lập nên đa số học sinh là con em của công nhân tình lẻ hoặc đến từ các đình lân cận có hoàn cảnh khó khăn.

Cố Minh Tịch nói với Bàng Sánh là trong suy nghĩ của anh, học tập là con đường công bằng và hợp lý nhất để những đứa trẻ này thay đổi cuộc

đời mình. Vậy nên anh luôn rất nghiêm túc trong việc dạy học, chưa bao giờ lơ là.

“Anh cứ nghĩ là em đang học nghiên cứu sinh.” Cố Minh Tịch nói: “Bàng Sánh, tại sao sau này em lại không học nghiên cứu sinh nữa?”

Bàng Sánh nhìn anh: “Công việc của em bận túi bụi, hết dự án này đến dự án kia, nếu em xin nghỉ với lý do là đi học thì chắc ông sếp giết em mất!”

Cô đã cho Cố Minh Tịch biết về quan hệ của mình và Trâu Lập Văn. Từ Thượng Hải đến thành phố E, Trâu Lập Văn đã dạy cho cô rất nhiều điều. Nếu không có anh ta thì có lẽ Bàng Sánh gà mờ đã thất nghiệp trong cơn khủng hoảng kinh tế mấy năm về trước rồi.

Bàng Sánh cười nói: “Thực ra đôi lúc em cảm thấy sếp em cũng hơi giống anh. Khi đi theo anh ấy, em kiên định vô cùng. Nếu không phải anh ấy quá lạnh lùng, chẳng mang lại cho em cảm giác giống anh thì có khi em đã phải lòng anh ta rồi cũng nên!”

Cố Minh Tịch hí mắt lại nhìn cô và nói: “Anh mang lại cho em cảm giác như thế nào?”

“Ừm...” Bàng Sánh ngẩng mặt lên cười nói với anh: “Lúc ngày nào anh cũng lảng vảng trước mặt em thì em thấy anh chẳng có gì đặc biệt, đôi lúc còn thấy anh thật là phiền phức. Thế nhưng sau khi không có anh bên cạnh nữa, em mới nhận ra mình không thể tìm được ai tốt như anh!”

Cô nhẹ nhàng ôm lấy anh và nói: “Cố Minh Tịch, em là tại anh đó, biết chưa hả? Anh chiều chuộng em suốt bao năm qua khiến em nghĩ rằng đó là điều hiển nhiên. Để rồi cuối cùng mới nhận ra là không có ai chiều chuộng em bằng anh cả!”

Cố Minh Tịch đứng trên bãi cát, mặt biển bên cạnh anh lúc nào dịu dàng và tĩnh lặng. Sóng cuộn xô lên những tảng đá, gió biển thổi tung mái tóc của họ. Vầng trăng khuyết lạnh lạnh trên bầu trời, ánh trăng bàng bạc tạo thành một luồng sáng hẹp dài trên mặt biển tối tăm âm đạm. Luồng sáng đó chuyển động theo nhịp sóng vỗ, lấp lánh như ngân hà.

Xa xa là một ngọn hải đăng, ánh đèn tham chiếu màu đỏ chiếu lên mặt biển mang lại hy vọng trở về nhà cho những chuyến tàu đi xa. Cố Minh Tịch đứng bất động giương mắt nhìn ngọn hải đăng đó, gió biển thổi bay hai tay áo sơ mi trống không của anh. Anh không nói gì nhưng trong lòng lại thầm trả lời Bàn Sảnh:

... Đúng vậy, Bàn Bàn, anh cũng chẳng thể nào chiều chuộng một cô gái khác như em được.

Sau ba ngày nghỉ Tết dương lịch, kỳ nghỉ của Bàn Sảnh chấm dứt trước thời hạn. Cô bịn rịn rời xa Cố Minh Tịch, lên chuyến bay trở về thành phố E để tiếp tục với công việc bận rộn của mình.

Cô kể chuyện của Cố Minh Tịch cho bố mẹ được biết đồng thời cũng cho họ biết là Cố Minh Tịch sẽ về thành phố E ăn Tết âm lịch. Trong khi Bàn Thủy Sinh phấn khởi ra mặt thì Kim Ái Hoa lại có vẻ buồn bã.

Trong lúc đi dạo cùng Bàn Sảnh, bà Kim Ái Hoa hỏi con gái: “Bây giờ Minh Tịch đang làm gì?”

“Giáo viên dạy cấp 1 ạ.” Bàn Sảnh trả lời, “Dạy tiếng Anh, Toán và Mỹ thuật.”

“Có biên chế không?”

“Không.” Bàn Sảnh lắc đầu.

“Về sau nó có học nốt đại học không?”

Bàng Sảnh tiếp tục lắc đầu: “Không ạ.”

“Nghĩa là nó chỉ có bằng cấp ba?” Bà Kim Ái Hoa vừa ngạc nhiên vừa tiếc nuối, “Tiếc thật, trước đây Minh Tịch hỏi giỏi vậy mà.”

Bàng Sảnh không đáp.

Cuối tuần trong lúc đi mua sắm với Trịnh Xảo Xảo, Bàng Sảnh kéo cô bạn vào cửa hàng bán quần áo nam, chọn một chiếc áo len kiểu mới nhất và mua thêm rất nhiều quần áo mùa đông. Từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, tay cô xách tới 8 túi đồ.

Trịnh Xảo Xảo trợn mắt: “Này Cua, cậu có bạn trai rồi à?”

Bàng Sảnh cười tươi như hoa, gật đầu thật mạnh: “Ừ.”

“Ôi trời! Có phải tay làm ở ngân hàng lần trước cậu bảo không, tên là Du gì ấy nhỉ?”

“Không. Cậu cũng quen đó.”

“Tớ cũng quen á?” Trịnh Xảo Xảo ngạc nhiên, “Không phải là Tạ Ích chứ?”

“Điên à?!” Bàng Sảnh kêu lên, kéo Trịnh Xảo Xảo vào tầng một của trung tâm thương mại, nơi có một hiệu sách. Bàng Sảnh cầm một cuốn “Ms Cua của tôi” lên dúi vào tay Trịnh Xảo Xảo: “Cậu mù thông tin quá đấy. Cuốn sách này nổi tiếng thế mà cậu không biết gì à? Mau mua một quyển về xem đi, cậu cứ xem là hiểu thôi.”

Nhìn bìa cuốn sách có hình cua và đà điểu, Trịnh Xảo Xảo suýt ngã ngửa: “Cậu tìm được Cố Minh Tịch rồi à?!”

Bàng Sảnh mỉm cười: “Chuẩn.”

Cố Minh Tịch được nghỉ tết sớm. Sau khi kết thúc kỳ thi cuối học kỳ, mẹ của Đậu Đậu đi từ Quảng Đông tới đón Đậu Đậu qua đó ăn tết. Cố Minh Tịch gọi điện cho Bàn Sảnh, nói đã đặt được vé máy bay tới thành phố E, khi nào tới nơi anh sẽ ở tạm nhà Cá Mập.

“Đã lâu lắm rồi anh không gặp anh Cá Mập, cũng nhớ anh ấy lắm!” Cố Minh Tịch nói trong điện thoại, “Anh ấy bảo tết này cửa hàng ở Thượng Hải sẽ ngừng bán sớm hơn mọi năm. Anh ấy về thành phố E ăn tết nên bảo anh tới đó sớm sớm để cùng đi nhậu nhẹt!”

Bàn Sảnh rất lo: “Em đang định giáp tết sẽ bay tới Tam Á đón anh. Anh đi máy bay một mình được không?”

“Không sao.” Cố Minh Tịch mỉm cười, “Năm nào anh chẳng một mình bay về thành phố Z thăm mộ mẹ, anh tự chăm sóc bản thân được mà. Bàn Bàn, em cứ yên tâm!”

“Thanh minh năm nay em đi tới thành phố Z với anh nhé.” Bàn Sảnh nói: “Em đi thăm mộ bác cùng anh được không?”

“Ừ.” Cố Minh Tịch đồng ý, “Thấy em tới chắc chắn mẹ anh sẽ rất vui.”

Trước khi đi một ngày, Cố Minh Tịch tới căn nhà riêng của mình thu dọn hành lý. Anh làm việc rất chậm và tốn sức nhưng không sốt sắng một chút nào, cứ từ từ thu xếp đồ đạc.

Anh ngồi dưới nền nhà dùng hai chân gấp gọn từng chiếc quần áo bỏ vào túi nilon, cuối cùng nhét mấy túi nilon vào ba lô. Sau đó anh đứng lên ngồi xuống không biết bao nhiêu lần, cứ vào nhà vệ sinh rồi lại đi ra phòng khách, ngâm bàn chải, khăn mặt, dao cạo râu mang ra ngoài...

Anh đã dọn nhà rất nhiều lần. Lúc đầu còn có mẹ thu dọn cùng, thế rồi chỉ còn lại một mình anh.

Anh biết cách nhét đồ vào thùng rồi đóng gói lại, sau đó gọi công ty vận chuyển đến chở thùng đồ đi, cuối cùng hành lý mang theo người chỉ là một ba lô trên vai.

Trong ba lô đó là những thứ đồ quan trọng nhất bao gồm hộ khẩu, chứng minh thư, thẻ ngân hàng, ảnh chụp của hai mẹ con và cả một vài bức ảnh, đồ chơi của Bàn Sảnh.

Anh không dám gửi chuyển phát nhanh những thứ này vì đã có lần bị thất lạc một thùng quần áo. Cố Minh Tịch không dám tưởng tượng ra cảnh mình làm mất đồ của mẹ hay của Bàn Sảnh nên lần nào chuyển nhà anh cũng nhớ mang theo những thứ này bên người.

Thu dọn hành lý xong đã rất muộn nhưng Cố Minh Tịch không ngủ được, anh quyết định ngồi dậy đi ra phòng khách, bật đèn lên.

Anh đứng giữa căn phòng đảo mắt nhìn bốn phía. Nhà anh được trang trí rất đơn giản bởi vì lúc đó Cố Minh Tịch thực sự không có tiền. Nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên đặt chân lên Tam Á này, hôm đó là một ngày mùa đông, anh bay từ miền bắc giá rét đến vùng đất này, vừa xuống máy bay, Cố Minh Tịch đã choáng váng vì ánh nắng chói chang trên đỉnh đầu.

Cá Mập chờ đón anh ở sân bay, vừa nhìn thấy Cố Minh Tịch, Cá Mập liền giúp cậu cởi áo khoác dài ra: “Mùa đông ở đây ban ngày cũng có thể lên tới 30 độ, cẩn thận kéo say nắng.”

Xe chạy trên đường Tam Á, Cố Minh Tịch tò mò nhìn ra cảnh tượng ngoài cửa xe. Bầu trời nơi đây không có sương mù dày đặc, cũng không gió thổi lạnh buốt mà chỉ có ánh mặt trời ấm áp và bầu không khí trong lành. Từng đám mây trắng muốt đan xen trên bầu trời xanh lam. Lúc xe đi qua bờ biển, bất cứ khi nào cũng có thể bắt gặp những cây dừa cao vút hay những cây đa cổ thụ với tán rợp chạm đất và cả những rặng hoa giấy đang nở rộ, mang đậm nét phong tình của miền nam.

Cá Mập vừa ý với một căn nhà nhìn ra biển nằm trong khu dân cư rộng lớn ở cuối thành phố Tam Á. Khi được anh ta dẫn đi xem nhà, Cố Minh Tịch đứng trên ban công và lập tức bị cuốn hút bởi cảnh biển trước mắt.

Cá Mập khẽ vỗ vai anh, châm một điếu thuốc và nói: “Đẹp lắm phải không? Anh biết là cậu sẽ thích mà. Nơi này có cả căn hộ dành cho người thu nhập thấp, cậu có thể cân nhắc xem sao.”

Cố Minh Tịch thực sự vừa ý một căn hộ dành cho người thu nhập thấp. Khi đó nhà anh mới chỉ được chát xi măng màu xám nhưng đã có thể nhìn ra biển nếu đứng trên ban công. Loanh quanh vài vòng trong căn nhà, anh thầm nghĩ: an cư lập nghiệp tại đây vậy.

Vài năm trở lại đây Cố Minh Tịch dọn nhà như kiến dọn tổ, lần lượt mua từng món đồ cho căn nhà của mình. Cuối cùng anh còn mang về một cậu bé.

Sau khi có thêm Đậu Đậu nhà anh trở nên ồn ào và bừa bộn hơn nhiều, nhưng Cố Minh Tịch lại có cảm giác như thế mới giống một mái nhà.

Cố Minh Tịch không phủ nhận là anh đã từng có suy nghĩ sẽ định cư ở Tam Á, mặc dù mảnh đất này cách xa quê hương anh hàng nghìn kilomet, mặc dù anh chẳng có họ hàng thân thích ở đây. Dẫu chỉ có một mình, anh cũng đã từng có suy nghĩ là sẽ trở thành một người dân vui vẻ sống trên đảo.

Cuộc sống trong quá khứ như chỉ tồn tại trong giấc mộng, lý tưởng và khát vọng mà anh đã từng có, những con người từng là mục đích cố gắng của anh đều đã không còn ở bên cạnh anh nữa.

Thình thoảng Cố Minh Tịch cũng thấy bàng hoàng, không rõ bản thân đã từng bước, từng bước đến với nơi đây như thế nào.

Khi đi trong sân trường tiểu học Đồng Chi Hoa, đám trẻ tinh nghịch mỗi lần đi qua anh đều vui vẻ chào rõ to: “Chúng em chào thầy Cố ạ!”

Trong lớp sáu mà anh dạy có hai học sinh, một nam một nữ. Cậu con trai là người Quảng Tây, cha mẹ đều làm công nhân ở Tam Á. Còn bạn nữ là người bản địa. Hai người lớn lên từ nhỏ bên nhau, hai nhà lại gần nên ngày nào cũng cùng đi học và cùng tan trường, hai đứa trẻ là đôi bạn cực kỳ thân thiết.

Nhưng vào một hôm trước kỳ thi cuối kỳ, cô bé đi tới văn phòng của Cố Minh Tịch khóc lóc nói với anh là sau khi học xong, cậu bé phải chuyển về quê ở Quảng Tây.

Bạn thấy đó chuyện ly biệt xảy ra mọi nơi mọi lúc bên cạnh chúng ta. Cố Minh Tịch chỉ biết an ủi cô bé, nói là đến khi lên cấp hai cô bé sẽ có những người bạn mới và sẽ không còn buồn nữa.

“Em có thể viết thư, gọi điện, chat QQ với cậu ấy mà.” Cố Minh Tịch nói, “Nếu có duyên, hai em sẽ có cơ hội gặp lại thôi.”

“Vậy nếu không có cơ hội gặp lại thì sao? Huhuhuhu...” Cô bé khóc như mưa: “Thầy Cố ơi, em không cần có bạn mới đâu! Em không muốn xa Khâu Tử Hiên!”

Cố Minh Tịch chỉ im lặng nhìn cô bé đó, không an ủi cô thêm nữa. Tất cả những lời nói của người ngoài đều là vô nghĩa, nỗi đau khổ của biệt ly không ai có thể thấu hiểu.

Cũng như năm đó một mình Cố Minh Tịch đi tàu hỏa từ Thượng Hải trở về quê ngoại ở miền bắc, anh nhờ nhân viên đường sắt giúp mình đi vệ sinh. Xong xuôi anh đã trốn trong nhà vệ sinh chật chội trên tàu òa khóc một trận thật thoải mái hòa cùng tiếng xìch xìch ầm ĩ của tàu hỏa.

Cuối cùng cô bé cũng lau nước mắt rồi rời khỏi văn phòng, Cố Minh Tịch liền bần thần ngồi trước bàn làm việc. Một lát sau anh ngược lên nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bầu trời bên ngoài mới xanh làm sao. Anh biết bản thân sắp phải rời xa nơi đây, trái tim không chỉ bị lấp đầy bởi cảm giác quyến luyến và còn đôi chút hoài nghi với tương lai về sau.

Sáng hôm sau Cố Minh Tịch dậy từ rất sớm, một mình đeo ba lô đi tới sân bay Phượng Hoàng của Tam Á.

Tình nguyện viên của sân bay giúp anh thực hiện việc kiểm tra an ninh. Lúc check in, bầu trời Tam Á sáng sủa, mặt trời trên cao tỏa nắng xuống mặt đất, nhiệt độ là 25 độ C. Ba tiếng sau, khi máy bay hạ cánh xuống sân bay thành phố E, Cố Minh Tịch đi trên cầu thang từ máy bay xuống đường băng, anh mặc rất ít, gió lạnh vù vù thổi lên hai má khiến anh có cảm giác hơi xa lạ, thậm chí còn dừng bước lại một lát.

Theo dòng người đi ra cửa, Cố Minh Tịch thấy ngay bóng hình quen thuộc đó.

Bàng Sảnh cầm sẵn trên tay chiếc áo bông chuẩn bị riêng cho anh, tay kia thì quơ lên cao vẫy loạn xạ: “Cố Minh Tịch! Ở đây! Ở đây!”

Cố Minh Tịch đi về phía cô, hai bên tay áo trống không của anh dễ dàng thu hút được sự chú ý của những người xung quanh, nhưng chỉ một giây sau đó họ đã trông thấy một cô gái trẻ hốt hải chạy về phía anh, sau đó cô gái lao mạnh vào người chàng trai và ôm lấy anh chàng thật chặt.

Cô kiễng chân gửi tới một nụ hôn thật ngọt ngào rồi nhanh chóng tháo ba lô ra khỏi người Cố Minh Tịch và mặc áo khoác cho anh. Sau khi chỉnh lại áo sống cho ngay ngắn, cô ngược lên nhìn anh, vẻ vui mừng lộ rõ trên gương mặt và nói: “Cố Minh Tịch, chào đón anh về nhà!”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Niềm Vui Bất Ngờ

Cố Minh Tịch ngồi trên xe của Bàn Sánh. Đó là một chiếc volkswagen màu đỏ. Trên gương chiếu hậu đằng sau có treo hình một con sói xám, đệm ghế là hình chuột Mickey, găng tay lái lại có đôi khi Yoyo và Cici, rõ ràng là phong cách của phái nữ. Chiếc xe chuyển động khiến hai con khỉ bông liên tục lắc lư, Cố Minh Tịch chăm chú nhìn chúng hồi lâu rồi khẽ bật cười.

Anh hỏi Bàn Sánh: “Em mua xe bao giờ vậy?”

“À, giữa năm ngoái, em mới về đây được hơn một năm thôi.”

“Không định quay lại Thượng Hải nữa à? Thượng Hải chắc là có nhiều cơ hội phát triển hơn.”

Cô không trả lời câu hỏi của anh ngay mà lát sau mới đáp: “Trong tương lai gần thì chắc là không.”

Trong lúc lái xe đưa Cố Minh Tịch đi trên những con đường trong thành phố, Bàn Sánh phát hiện người đàn ông kế bên hoàn toàn giữ im lặng.

Cô không quấy rầy anh. Để đi từ sân bay tới nhà Cá Mập phải mất một tiếng, Bàn Sánh cho Cố Minh Tịch đủ không gian để anh cảm nhận thật rõ sự thay đổi của thành phố này sau một chuyến đi xa quá dài.

Có rất nhiều công trường xây dựng khiến đường xá hơi ùn tắc, Cố Minh Tịch nói: “Chuẩn bị xây đường hầm ở đây phải không, anh đọc báo

thấy thành phố E cũng sắp có tàu điện ngầm rồi.”

“Ừ, cuối năm sau tuyến số 1 có khả năng được thông xe, gần nhà em có trạm dừng đó.” Bàn Sảnh cười nói: “Anh đọc báo ở đâu vậy?”

“Trang thông tin điện tử của thành phố E, với cả diễn đàn nhân dân thành phố nữa.”

Lúc chiếc xe đi qua công ty kim khí cũ, Cố Minh Tịch nhìn ra quảng trường lạ lẫm bên ngoài cửa xe và hỏi: “Quảng trường này tên là gì thế em?”

“Quảng trường Thế Kỷ Mới.” Bàn Sảnh đáp, “Nè, anh có trông thấy mấy tòa nhà cao tầng màu cà phê bên kia không, chỗ đó là khu tập thể kim khí cũ đó.”

“Khu tập thể bị phá dỡ thì ông Tăng ở đâu?” Cố Minh Tịch hỏi.

Bàn Sảnh im lặng một lát mới nói: “Ông Tăng mất lâu rồi, từ trước khi khu tập thể phải di dời và bị phá dỡ kia.”

Cố Minh Tịch không còn nhìn ra bên ngoài nữa, anh nói: “Anh cũng quên khuấy mất, nếu bây giờ ông Tăng còn sống thì cũng 80 tuổi rồi.”

Bàn Sảnh gật đầu: “Ừ, tụi mình lớn hết rồi mà.”

Khu vực xưởng Trọng Cơ vẫn chưa bị dỡ bỏ, Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch tới nhà Cá Mập.

Cá Mập đã kết hôn với Tiểu Lạc, họ còn có một cô con gái hơn hai tuổi. Gia đình họ từ Thượng Hải về quê ăn tết, ba người cùng ở trong ngôi nhà cũ của hai mẹ con Cá Mập. Căn phòng ở tầng hai vẫn để trống, vừa hay để Cố Minh Tịch ở.

Sau khi gặp mặt Cá Mập, Bàng Sánh vô cùng tức tối. Mấy năm trước ở Thượng Hải đã nhiều lần Bàng Sánh lặn lội tới Phố Đông tìm gặp anh ta, lần nào cô cũng hỏi thăm anh ta tin tức về Cố Minh Tịch nhưng Cá Mập thề thốt nói rằng mình và Cố Minh Tịch hoàn toàn không liên lạc với nhau, còn nói mình cũng nhiều năm không gặp Cố Minh Tịch.

Bàng Sánh nghiêng răng ken két: “Này anh Cá Mập, anh thật là quá đáng! Anh trơ mắt nhìn em đi tìm anh ấy biết bao nhiêu năm trời! Anh không thấy cắn rứt lương tâm hay sao? Anh không nói với Cố Minh Tịch là em vẫn luôn đợi anh ấy sao?!”

Cá Mập luôn miệng giải thích, “Xin lỗi, anh thành thật xin lỗi Cua nhỏ. Thực ra không phải anh không muốn nói với em, anh cũng thấy sốt ruột thay em, nhưng mà thằng nhóc đầu đất này có nói thế nào cũng không chịu, tự em hỏi cậu ấy xem anh đã khuyên cậu ấy hết nước hết cái như thế nào suốt mấy năm trời?!”

Cố Minh Tịch đứng cạnh cười tủm tỉm. Bàng Sánh giận quá liền véo mạnh vào lưng anh một cái, “Anh còn cười hả?!”

“Ồi!” Cố Minh Tịch không nhịn được mới kêu lên. Cô con gái tên Điền Điền của Cá Mập liền lạch bạch chạy tới, không ngừng dấn vào chân Bàng Sánh bằng bàn tay nhỏ xíu của mình: “Kẻ xấu! Kẻ xấu!”

“Ồi chào! Mới bé tí thế này đã là fan hâm mộ của anh rồi á?” Bàng Sánh bế Điền Điền lên, cô nhóc mũm mĩm chắc nịch cứ lờm nguýt Bàng Sánh từ nãy đến giờ. Cô nói: “Nhóc mập, sao lại mắng cô là kẻ xấu?”

“Cô đánh chú.” Nằm trong lòng Bàng Sánh, Điền Điền cố vươn người ra chạm bàn tay nhỏ bé vào mặt Cố Minh Tịch, bi bô nói: “Chú có đau không?”

Cố Minh Tịch cười thật vui, thơm lên má Điền Điền rồi bảo: “Chú không đau, Điền Điền ngoan quá!”

Bàng Sánh ở lại ăn trưa cùng Cố Minh Tịch ở nhà Cá Mập. Ăn xong cô cất hành lý của Cố Minh Tịch vào phòng dành cho khách, giúp anh thay ga giường và vô chần sạch. Khi cô định sắp xếp lại hành lý cho anh thì bị Cố Minh Tịch gọi tên.

“Anh tự làm được, chẳng phải em bảo chiều nay còn phải quay về công ty sao? Em đi đi, anh đã làm phiền em cả sáng rồi.”

Bàng Sánh bĩu môi, “Anh còn khách sáo với em à? Máy ngày nay em hơi bận, ban ngày không có thời gian đi với anh. Cuối tuần bọn mình gặp nhau được không?”

Cố Minh Tịch mỉm cười gật đầu.

Bàng Sánh ngồi xuống cạnh anh và hỏi: “Bao giờ anh tới nhà em ăn cơm, em nói với bố mẹ là anh đã về, bố em kêu anh tới ăn cơm đó.”

Cố Minh Tịch ngẫm nghĩ rồi trả lời, “Tối mai đi. Cũng đã lâu lắm rồi anh không gặp cô chú, hai người lúc nào cũng rất quan tâm đến anh. Không liên lạc với họ suốt bao năm nay, anh cũng thấy ngại.”

“Anh cũng biết thế hả?” Bàng Sánh ôm lấy Cố Minh Tịch: “Quyết định thế nhé. Tối mai em sẽ tan ca sớm một chút rồi tới đây đón anh. Chắc tối nay em lại phải làm thêm giờ nên không thể gặp anh được. Lúc nào về tới nhà em sẽ gọi điện cho anh.”

Cố Minh Tịch hỏi: “Em thường xuyên phải làm thêm giờ à?”

“Vâng, đang cuối năm mà. Anh biết đó, ai cũng tất bật với công việc cả.” Bàng Sánh mỉm cười với anh, “Anh yên tâm, em sẽ không làm việc quá khuya đâu, cùng lắm chỉ mười, mười một giờ là chắc chắn phải đi về.”

Cố Minh Tịch chau mày, “Mười, mười một giờ mà chưa phải là khuya à?”

“Ôi dào, công việc của bọn em có thức trắng đêm cũng là chuyện bình thường. Có một lần em ba ngày không về nhà, ở công ty làm đến lúc trời tối, mệt thì lên sofa chợp mắt mấy tiếng, dậy lại làm tiếp.”

Cố Minh Tịch rất xót xa: “Như thế làm sao cơ thể chịu đựng được. Bàng Bàng, em vất vả quá!”

“Công việc ai cũng vậy mà.” Bàng Sảnh giơ tay xoa rối tóc Cố Minh Tịch rồi chuyển xuống sờ nhẹ hai má anh, “Em chẳng tin anh không phải thức đêm những lúc chuẩn bị phải nộp bản thảo.”

Cố Minh Tịch nghiêm mặt nói: “Anh chưa bao giờ thức đêm làm việc cả.”

“Được rồi, em sẽ chú ý sức khỏe!” Bàng Sảnh giơ tay xem đồng hồ, “Một giờ hơn, em phải đi đây, tối gọi điện nhé. Byebye.”

Cô hôn nhẹ lên môi anh rồi xách túi vội vàng chạy đi.

Cố Minh Tịch ở lại nhà của Cá Mập. Anh và Cá Mập đã lâu không gặp nên hàn huyên suốt cả buổi chiều. Lúc ăn cơm tối Sò dẫn bạn gái tới chơi. Anh ta đã cầm được trong tay tấm bằng đại học từ xa, đang làm nhân viên thị trường ở một cửa hàng 4S rất nổi tiếng. Sở hữu gương mặt trẻ con với cái miệng ngọt cùng tấm lòng nhiệt thành và nghiệp vụ khá vững nên làm ăn cũng tương đối tốt.

Vừa nhìn thấy Cố Minh Tịch, Sò phấn khích vô cùng. Anh ta chỉ vào Cố Minh Tịch rồi nói với cô bạn gái của mình, “Em có biết đây là ai không? Chính là tác giả đang cực kỳ nổi tiếng, tên là...”

Cá Mập vỗ bôm bốp vào gáy anh ta khiến Sò phải sống sượng nuốt nửa câu còn lại vào bụng. Cô bạn gái tò mò hỏi: “Ai mà cực kỳ nổi tiếng vậy?”

“À... Là một người nổi tiếng trên mạng thôi.”

“Hả?”

Cố Minh Tịch mỉm cười: “Đừng nghe anh ấy nói lung tung, tôi chỉ là một thầy giáo tiểu học, thỉnh thoảng đăng truyện tranh lên mạng thôi.”

Bạn gái của Sò hỏi: “Nick name của anh là gì?”

“Xin lỗi, tôi vẫn chưa nổi tiếng đến mức đó.” Cố Minh Tịch nói, “Tôi tên là Cố Minh Tịch, chị có thể gọi tôi là Tiểu Cố. Ở đây tôi chỉ là bạn thân của anh Cá Mập và Sò chứ không còn thân phận nào khác.”

Vì mọi người đã lâu không gặp nên không khỏi uống hơi nhiều trong bữa cơm tối. Sò say khướt cầm điện thoại gọi cho Hà. Hà đã về quê gây dựng sự nghiệp, giờ đang kinh doanh một quán nướng, nghe thấy tiếng Cố Minh Tịch trong điện thoại, anh ta cảm động phát khóc: “Tiểu Cố! Đúng là cậu rồi!”

Cố Minh Tịch vô cùng cảm kích. Anh nhận ra rằng tuy đã rất nhiều năm nhưng vẫn có không ít người nhớ tới mình.

Hà nói: “Bao giờ cậu và Cua mới đám cưới? Nhớ phải gọi điện báo cho anh đấy, anh chắc chắn sẽ tới chung vui. Tiểu Châu lúc nào cũng băn khoăn không biết sau này Tiểu Cố và Cua sẽ ra sao.”

Cố Minh Tịch cười nói: “Bây giờ nói đến việc này còn sớm quá, em với Bằng Sảnh mới ở bên nhau chưa bao lâu mà.”

Sò đứng bên cạnh nghe thấy thế thì hào hứng lắm, oang oang nói: “Tiểu Cố, Tiểu Cố, cậu đã ăn hết Cua chưa?”

Mấy chén rượu vốn đã khiến Cố Minh Tịch đỏ mặt, giờ nghe thấy câu này mặt anh càng đỏ hơn.

Cá Mập mắng Sò: “Thằng ranh này lúc nào trong đầu mà cũng chỉ có mấy cái suy nghĩ đen tối ấy thôi à?! Mà nghĩ tiểu Cố là mà hay sao!?”

Sò rất ấm ức: “Tiểu Cố đã gần 27 tuổi rồi mà! Đây đâu có phải suy nghĩ đen tối! Đàn ông kìm nén lâu quá sẽ gặp họa đó! Haiz tiểu Cố, cậu vẫn còn là xử nam hả?”

Tiểu Lạc xấu hổ đến mức phải đứng dậy, đến bạn gái của Sò cũng không nghe tiếp được nữa bèn xách tai anh ta lên: “Câm mồm đi! Anh say quá rồi đấy!”

Mặt Cố Minh Tịch lúc này đã đỏ đến mức đủ để nướng thịt. Anh chỉ biết cúi xuống, xấu hổ cắn ống hút để nhấp một ngụm bia.

Mãi đến 11h30 Cố Minh Tịch mới nhận được điện thoại của Bàn Sảnh. Cô vừa về tới nhà, giọng đầy mỏi mệt. Cố Minh Tịch bảo cô tối nay mình cùng Cá Mập và Sò liên hoan một bữa, Bàn Sảnh nghe xong liền hào hứng hẳn: “Trời ơi, mấy người xấu tính thật, tranh thủ lúc em phải làm thêm giờ mà không rủ em đi chơi cùng. Em không biết, lần sau sẽ bắt anh Cá Mập phải gọi Sò tới!”

Cố Minh Tịch cười, “Ok.”

“Sò bây giờ thế nào ạ?”

Cố Minh Tịch cho Bàn Sảnh biết về tình hình hiện tại của Sò, cô nói: “Không ngờ đó. Biết thế lúc đi mua xe em gọi cho anh ấy, nói không chừng còn được giảm giá.”

Nói xong cô uể oải ngáp một cái. Cố Minh Tịch bèn nói: “Bàn Bàn, em mệt thì đi ngủ sớm đi.”

“Nhưng em muốn nói chuyện với anh.”

“Chẳng phải tối mai là gặp nhau hay sao, em mau đi tắm rửa rồi ngủ sớm đi. Ngày mai còn phải đi làm.”

Bàng Sánh cầm điện thoại lẩn lộn trên giường, “Được rồi, em đi tắm đây, anh cũng ngủ sớm nhé.”

“Ừ, chúc em ngủ ngon.”

“Chúc anh ngủ ngon.” Bàng Sánh hôn anh qua điện thoại, “Cố Minh Tịch, hẹn gặp anh vào ngày mai.”

Tối hôm sau Bàng Sánh tan ca liền đến thẳng nhà Cá Mập, định đón Cố Minh Tịch về nhà mình ăn cơm.

Cá Mập giúp Cố Minh Tịch nhét rất nhiều đồ vào xe của Bàng Sánh. Bàng Sánh lấy làm bất ngờ, hỏi: “Đây là gì vậy? Đồ đạc gì thế này?”

Cá Mập cười khà, “Thằng khờ sắp đi diện kiến bố mẹ vợ, ngày hôm nay nó rủ anh đi mua quà cho hai bác.”

Bàng Sánh xem kỹ những món đồ đó: hai chai rượu, hai cây thuốc lá, hai hộp thuốc tăng cường sức khỏe, một hộp hoa quả, thậm chí còn có một hộp đồ trang sức. Cô nhìn Cố Minh Tịch đang hết sức ngại ngùng rồi trách móc: “Mua nhiều đồ như vậy làm gì, tốn kém lắm!”

“Nên làm như vậy mà.” Cố Minh Tịch cười, “Anh chỉ lo lát nữa em không xách hết được mà phải nhờ chú một tay thôi.”

Thấy vẻ bất an của anh, Bàng Sánh nào có thể trách móc được nữa. Sau khi cửa xe được đóng lại, cô cười khúc khích nói: “Con rể tương lai sắp phải diện kiến bố mẹ vợ. Cố Minh Tịch, anh đang hồi hộp lắm phải không?”

“Đâu có.” Anh quay đi, mạnh miệng nói.

Bàng Sảnh bịt miệng cười khanh khách.

Xe bon bon chạy tới tiểu khu Thịnh Thế Bắc Thành. Sau khi Bàng Sảnh dừng xe xong, cô vừa ôm vừa xách rất nhiều thứ linh kinh xuống xe. Cố Minh Tịch nhìn tiểu khu lạ lẫm này với một công viên nhỏ được bao quanh bởi sáu, bảy toà nhà cao tầng. Trong công viên có một hồ nước, bờ hồ trồng rất nhiều loại cây xanh, còn có một chiếc cầu trượt cho trẻ em và các dụng cụ để mọi người tập thể dục.

“Anh thấy chỗ này thế nào?” Bàng Sảnh hỏi.

Cố Minh Tịch nhìn quanh một vòng rồi gật đầu: “Quá được.”

“So với khu tập thể thì sao?”

Cố Minh Tịch quay lại nhìn cô, mỉm cười lắc đầu: “Không so sánh được.”

Bàng Sảnh cũng cười nói: “Em cũng nghĩ vậy, đúng là không thể so được.”

Trong lúc đi thang máy lên nhà, Bàng Sảnh nhìn thấy Cố Minh Tịch soi gương.

Anh mặc một chiếc áo lông màu vàng nhạt – đó là chiếc áo mới Bàng Sảnh mua cho, màu sắc tươi sáng mang lại cảm giác ấm áp nhưng màu vàng không chỉ khiến người da trắng trông trắng hơn mà cũng làm cho người da đen trông đen hơn.

Cố Minh Tịch đánh giá bản thân qua gương, anh vắn cổ rồi so bả vai, thế rồi nhìn thấy gương mặt như cười như không của người con gái đứng cạnh bên trong tấm gương đó.

Anh khẽ nhún vai, quay sang mỉm cười với cô: “Bây giờ anh đen quá nên mặc màu vàng không đẹp.”

Bàng Sảnh lắc đầu: “Đâu có, em thấy anh bây giờ rất đẹp trai mà.”

“Thật không?”

“Dĩ nhiên rồi.” Cô ngẩng lên mỉm cười với anh, “Chẳng lẽ không ai cho anh biết anh từng là hotboy của trường Nhất Trung được mọi người bình chọn sao?”

Khoé miệng Cố Minh Tịch nhếch lên, “Hotboy của Nhất Trung không phải tt sao?”

“Anh không biết mọi người đều bảo anh đẹp trai hơn tt à?”

“Mọi người à...” Cố Minh Tịch nhìn cô bằng đôi mắt sáng rực, “Vậy em thấy thế nào?”

“Em...” Bàng Sảnh cười xấu xa, “Từ nhỏ em nhìn anh nhiều quá đến phát chán rồi. Hồi đó em suốt ngày tranh luận với Lê Hiếu Yến, cậu ấy bảo anh đẹp hơn còn em thì nhất quyết nói là tt đẹp hơn.”

Cố Minh Tịch hơi xị mặt ra. Bàng Sảnh nhịn cười nhìn anh rồi bảo: “Nhưng đến khi không tìm thấy anh em mới nhận ra là anh đẹp hơn ai hết. Kể cả lúc anh tới Thượng Hải tìm em, lúc đó anh lôi thôi chẳng ra sao nhưng em vẫn thấy anh đẹp trai nhất trần đời!”

“...”

“Thú thực là sau này em gặp được rất nhiều anh chàng đẹp trai.” Bàng Sảnh nói chậm lại, “Khách hàng và bạn bè em, có những người là con lai, có những người da trắng tóc vàng mắt xanh, vóc dáng tầm thước, khí chất vời vợi, phải nói là cực kỳ cực kỳ đẹp trai. Kiểu đẹp đó đến cả tt cũng

không sánh nổi. Công ty em có mấy người cũng đẹp trai vô cùng, ví dụ như sếp em chẳng hạn, con gái si mê anh ấy ở công ty xếp cả hàng dài. Nhưng vậy thì sao chứ?”

“Ting.” Thang máy đã đi tới tầng 17, Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch cùng đi ra ngoài. Đứng trước cửa nhà số 1702, Bàn Sảnh quay lại nhìn Cố Minh Tịch và nói: “Cố Minh Tịch, đối với em, những người đó có đẹp đến đâu cũng không bằng anh!”

Nói xong cô giơ chân đạp cửa. Cố Minh Tịch nói chuyện với cô suốt quãng đường bấy giờ mới định thần lại, anh còn chưa kịp căng thẳng thì cửa đã mở, Bàn Thuỷ Sinh và Kim Ái Hoa đều đứng ngay ở đó.

Mùi vị gia đình lan toả theo cánh cửa được mở ra, căn nhà ấm cúng, phòng khách với ánh đèn sáng trưng, máy hút mùi chạy ro ro trong bếp và cả mùi thức ăn thơm ngát...

Cố Minh Tịch nhìn cặp đôi trung niên đứng trước cửa. Họ đều đã ngoài năm mươi, tóc đã bạc, bụng đã to, có nhiều nếp nhăn, thậm chí cả dáng người cũng thấp hơn trước.

Anh vẫn nhớ như in hình bóng Bàn Thuỷ Sinh khi còn sung sức với mái tóc đen dày và cơ thể chắc khoẻ, ông không chỉ cải tiến xe đạp cho anh mà còn đóng bàn học đặc biệt cho anh cùng với thợ mộc. Hồi tiểu học hôm nào trời mưa to, Bàn Thuỷ Sinh sẽ đạp xe tới trường đón hai đứa trẻ về nhà.

Cố Minh Tịch ngồi trên khung xe đằng trước, che áo mưa của Bàn Thuỷ Sinh nên không tránh khỏi bị ướt một chút. Còn Bàn Sảnh ngồi đằng sau lần nào cũng ướt sũng.

Cố Minh Tịch từng đề nghị đổi chỗ với Bàn Sảnh nhưng Bàn Thuỷ Sinh không đồng ý, Bàn Sảnh ướt đẫm nước mưa liền kêu lên: “Không được! Anh không bám được vào bố em, ngồi sau dễ bị ngã lắm!”

...

Đó đã là câu chuyện từ ngày xưa ngày xưa, Cố Minh Tịch nở nụ cười trên môi. Anh không thấy hồi hộp chút nào, khẽ gọi: “Cô chú!”

Bàng Thuỷ Sinh đã sốt sắng tiến về phía trước giống như lần cuối cùng gặp mặt nhiều năm về trước, trao cho anh một cái ôm thật chặt. Bà Kim Ái Hoa thì đứng cạnh Bàng Sánh, đánh giá Cố Minh Tịch từ trên xuống dưới, mặc dù trước đây bà có đôi chút không hài lòng về anh thì bây giờ nhìn thấy Cố Minh Tịch, nước mắt vẫn không thể kiềm chế mà lặng lẽ rơi.

Bàng Thuỷ Sinh thả lỏng tay rồi ngược lên nhìn Cố Minh Tịch: “Minh Tịch lớn thật rồi, haiz... chúng ta sao có thể không già đi?”

“Bên ngoài lạnh, mau vào nhà rồi hãy nói chuyện.” Kim Ái Hoa nước mắt lưng tròng, vẻ giận dữ không giấu được trong giọng nói, “Minh Tịch, cháu làm thế nào mà đen vậy, trước đây trắng trẻo xinh trai hơn nhiều.”

Bàng Sánh cười nói: “Mẹ, chẳng phải mẹ đang thích xem “Thời niên thiếu của Bao Thanh Thiên” sao? Ai cũng bảo đàn ông phải đen một chút mới có phong cách mà.”

“Nhảm nhí!” Kim Ái Hoa lườm con gái rồi nói với Cố Minh Tịch: “Không sao, Hải Nam nắng gắt, đi nắng nhiều dễ bị đen thôi. Minh Tịch về đây che chắn kỹ càng là lại trắng ngay ấy mà.”

Cả gia đình cùng Cố Minh Tịch đi vào trong nhà. Bàng Sánh thầm thở phào nhẹ nhõm, vấn đề cô lo lắng nhất là Kim Ái Hoa sẽ có thái độ không thân thiện với Cố Minh Tịch, bây giờ xem ra mặc dù vẫn không thể nhiệt tình như bố nhưng mẹ cô cũng tương đối kín đáo và khéo léo.

Kể từ khi Bàng Sánh từ Hải Nam trở về, ngày nào Kim Ái Hoa cũng cảm râm với cô là bà không thể cho phép Bàng Sánh yêu Cố Minh Tịch.

Bàng Sánh suy nghĩ rồi đưa cuốn “Ms Cua của tôi” cho mẹ đọc.

Đọc xong Kim Ái Hoa ngồi trong chăn rơi nước mắt, Bàng Thuỷ Sinh đưa khăn cho vợ và bảo: “Minh Tịch là một đứa trẻ ngoan, bao năm qua nó lúc nào cũng một lòng một dạ với Sánh Sánh nhà mình. Mặc dù bây giờ nó không dư dả hay giàu sang nhưng tôi tin chắc là tương lai của nó vẫn rất sáng sủa. Đối với tôi, chỉ cần Sánh Sánh thích Minh Tịch, tôi sẽ hoàn toàn ủng hộ hai đứa!”

Kim Ái Hoa là người tận mắt chứng kiến Cố Minh Tịch lớn lên, lại là bạn thân của Lý Hàm. Lúc đó bà cũng biết mấy năm qua Cố Minh Tịch sống không dễ dàng gì, nhưng nếu bắt bà phải can tâm tình nguyện giao con gái cho anh thì thực sự là bà không thể bước qua khỏi nỗi mặc cảm đó.

Bà khóc lóc và nói: “Sánh Sánh nhà ta bây giờ tốt như vậy, vừa ăn mặc thời thượng lại có công việc tốt, tiền lương cao, muốn bạn trai kiểu gì mà chẳng có? Cái cậu tiểu Du đó hoàn cảnh tốt, tôi cũng rất thích cậu ta, cậu ta có điểm gì thua kém Minh Tịch chứ?”

Bàng Thuỷ Sinh cười nói: “Bà nghĩ xem trong lòng Sánh Sánh liệu có người nào so sánh được với Minh Tịch không? Nếu có thì nó đã không độc thân suốt bao năm qua.”

Kim Ái Hoa không đáp.

Trước khi Cố Minh Tịch đến ăn cơm, Bàng Sánh đã làm công tác tư tưởng trước với mẹ và cũng tỏ thái độ kiên quyết là sẽ ở bên Cố Minh Tịch. Cô đã nhờ vả Kim Ái Hoa, cô nói Cố Minh Tịch mấy năm nay chỉ có một thân một mình sống nơi tha hương, đã phải chịu rất nhiều đau khổ, năm nay anh về đây ăn Tết, cho dù Kim Ái Hoa trong một chốc một lát chưa thể đón nhận anh thì cũng xin bà giữ thể diện cho Cố Minh Tịch, đừng nói những lời khó nghe với anh.

“Mẹ cứ coi như nể mặt bác Lý Hàm được không?” Bàn Sảnh nũng nịu với mẹ. Mặc dù bà Kim Ái Hoa vẫn phụng phịu nhưng cũng không có thái độ gì khác.

Trái ngược với Kim Ái Hoa, ông Bàn Thuỷ Sinh thực sự rất vui. Ông chuẩn bị rất nhiều món ăn, kéo Cố Minh Tịch ngồi xuống uống rượu. Kim Ái Hoa rất ít nói, mãi đến khi Bàn Sảnh nói Cố Minh Tịch đã mua được một căn nhà hơn 60 mét vuông ở Tam Á, mắt bà mới sáng lên đôi chút, mới bắt đầu hào hứng nói chuyện.

Kim Ái Hoa hỏi Cố Minh Tịch: “Minh Tịch, Sảnh Sảnh nói với cô là cháu có dự định về thành phố E phát triển, thế thì căn nhà kia của cháu phải làm thế nào?”

Cố Minh Tịch liếc mắt nhìn Bàn Sảnh một cái rồi trả lời Kim Ái Hoa: “Cháu vốn định bán đi nhưng Bàn Bàn lại bảo rất thích căn nhà đó, sau này nếu đến Tam Á cũng có chỗ nghỉ chân nên tạm thời cháu không định bán.”

Kim Ái Hoa nói: “Nếu cháu không bán thì sau này về đây ở đâu? Chẳng lẽ định thuê nhà?”

Không đợi Cố Minh Tịch trả lời, Bàn Sảnh đã chen vào trước: “Mẹ, con định góp tiền với anh ấy để cùng mua một căn nhà, chuyện này mẹ không cần phải lo. Dù không mua được nhà lớn thì mua một căn nhỏ nhỏ chắc cũng không có vấn đề gì.”

Cố Minh Tịch ngược mắt nhìn cô. Kim Ái Hoa nói: “Bây giờ nhà đất đắt đỏ như vậy, hai đứa tích cóp thì đến bao giờ mới đủ? Cô nghĩ là Minh Tịch bán nhà ở Tam Á đi là tốt nhất, bán đi cũng được hơn ba tỷ?”

Bàn Sảnh gấp thịch bò vào bát Cố Minh Tịch và nói: “Mẹ ơi, con thích căn nhà đó lắm, nhìn ra biển hẳn hoi! Bây giờ có mua cũng chẳng mua được, con không cho anh ấy bán đâu!”

Bàng Thuý Sinh cũng góp ý với Kim Ái Hoa: “Chuyện của Minh Tịch với Sảnh Sảnh thì để tụi nó quyết định, bà đừng có xen vào.”

Kim Ái Hoa trợn mắt, “Tôi xen vào thế nào chứ? Chẳng phải tôi đang lo lắng cho chúng nó sao? Bây giờ nhà đất ở thành phố E này đắt đỏ như vậy, như nhà này lúc mua mới có 2,1 triệu một mét vuông mà bây giờ đã lên đến 60 triệu rồi, một căn nhà những sáu tỷ đồng! Mấy người đồng nghiệp cũ của tôi ngày xưa nhận ký túc xá bây giờ đang hối hận đến tím ruột tím gan kia kìa! Nếu Minh Tịch muốn định cư ở đây, cho dù là đi làm hay kết hôn thì cũng phải suy nghĩ đến việc nhà cửa. Tôi nói trước là nếu không có nhà tôi sẽ không đồng ý cho lấy Sảnh Sảnh đâu!”

Bàng Sảnh thật sự không biết phải nói gì: “Mẹ này...”

Bàng Thuý Sinh vội gấp thức ăn vào bát Cố Minh Tịch: “Minh Tịch, ăn thôi ăn thôi, tạm thời đừng có bàn bạc vấn đề này nữa. Cháu và Sảnh Sảnh đều còn trẻ, mới bắt đầu sự nghiệp, nhà cửa, xe cộ, tiền bạc sau này sẽ có, không cần phải vội, không cần phải vội.”

Cố Minh Tịch nghe họ tranh nhau nói thì chỉ lặng lẽ mỉm cười, cúi đầu tập trung ăn uống.

Ăn tối xong Bàng Sảnh kéo Cố Minh Tịch vào phòng mình tâm sự, cô có vẻ không vui.

Bàng Sảnh biết tuy mẹ nói không dễ nghe nhưng đó là sự thật. Bàng Sảnh đi làm được hơn bốn năm, đúng là cũng có của ăn của để, nếu mua một căn nhà giá rẻ thì chặt bóp vẫn đủ tiền trả. Nhưng Cố Minh Tịch mới về đây, vẫn chưa tìm được việc, xuất bản sách vốn cũng chẳng kiếm được là bao. Không phải Bàng Sảnh không thể trả hết tiền nhà một mình nhưng cô nghĩ nếu làm vậy sẽ khiến Cố Minh Tịch rất áp lực.

Tạm thời Bàng Sảnh vẫn chưa nghĩ ra cách giải quyết vấn đề này, cô không muốn động tới căn nhà ở Tam Á của anh, đó là khoản tích cóp mà

anh nhọc nhằn lắm mới dành dụm được, sao có thể nói bán là bán?

Trong lòng Bàn Sảnh có hơi băn khoăn. Cố Minh Tịch vừa mới trở về, đây mới là bữa cơm đầu tiên với bố mẹ mình mà đã bắt anh phải thẳng thắn đối diện với một vấn đề tàn khốc và thực tế như vậy. Nhưng Bàn Sảnh biết đây là điều họ không thể né tránh, cô học ngành tài chính, trong công việc luôn phải đối diện với những con số cụ thể. Công việc của cô nhàm chán và lý tính nên sau vài năm cô không chỉ trở nên khéo léo mà còn nhanh nhạy và thực tế hơn rất nhiều.

Họ đã không còn là những cô cậu học trò ngây ngô và thuần khiết đó nữa rồi. Thực tế này khiến Bàn Sảnh rất buồn.

Thấy Bàn Sảnh có tâm sự, Cố Minh Tịch khẽ gọi tên cô: “Bàn Bàn.”

“Hả?” Bàn Sảnh đang ôm một chú gấu bông, quay sang nhìn anh: “Sao ạ?”

Cố Minh Tịch ngồi xuống bên cạnh cô và nói: “Không có gì, anh chỉ muốn bảo em đừng lo thôi.”

“...” Bàn Sảnh biết mình không thể giấu được anh, đôi môi không khỏi mím lại: “Cố Minh Tịch, các bậc phụ huynh thật là rắc rối. Nói thật là tiền tích góp một năm của em không ít, thu nhập hàng tháng cũng sẽ ngày càng nhiều. Chúng ta không thể mua được nhà ngay cũng không sao, vài năm nữa thế nào cũng mua được, sao họ không chịu hiểu nhỉ?”

Cố Minh Tịch mỉm cười, “Thực ra anh thấy cô nói rất có lý. Nếu muốn ở lại đây lâu dài thì nhà cửa là rất quan trọng. Có mẹ vợ nào lại thích một chàng rể hai bàn tay trắng chứ? Mẹ em chỉ sợ em phải chịu khổ thôi mà.”

Nghe thấy hai từ “mẹ vợ” và “chàng rể” do anh nói ra, Bằng Sảnh vui vẻ trở lại: “Cố Minh Tịch, anh là con rể của ai hả? Bố mẹ em đã nói gì đâu?”

Cố Minh Tịch liếc cô một cái, “Chưa nói sao? Nhưng theo anh thấy thì con gái họ hình như rất nôn nóng đó.”

“Đáng ghét! Ai nôn nóng chứ!”

Cô ném con gấu bông vào người anh, Cố Minh Tịch cười tránh đi, Bằng Sảnh liền tranh thủ cơ hội ôm chầm lấy anh. Tay cô đặt lên vai anh, mấy ngày gần đây cô đã rất quen với cơ thể không trọn vẹn của anh. Cô nhẹ nhàng vuốt ve đôi vai khiếm khuyết đó qua lớp áo lông, khẽ nói: “Cố Minh Tịch, anh đừng nghĩ nhiều, thật đó! Bọn mình còn trẻ mà, em không hề nôn nóng chút nào đâu!”

Còn hơn một tuần nữa là đến Tết âm lịch, Bằng Sảnh thực sự rất muốn dành thời gian ở bên Cố Minh Tịch nhưng cái khó là công việc của cô quá bận rộn. Thế rồi cô hoàn toàn chẳng còn hy vọng gì nữa, chỉ biết nói với Cố Minh Tịch là thời gian cô không thể ở bên sẽ được bù đắp hết vào dịp nghỉ tết còn bây giờ thì phải tập trung làm việc cho tốt, chỉ biết nhờ Cá Mập chăm sóc cho Cố Minh Tịch mà thôi.

Gần như ngày nào cô cũng làm thêm giờ, thậm chí còn đi Hong Kong công tác hai ngày. Lúc rảnh rỗi thì nói chuyện với Cố Minh Tịch qua điện thoại, hỏi anh đang làm gì thì Cố Minh Tịch trả lời là đang xem tivi, lên mạng ở nhà Cá Mập chứ không đi ra ngoài.

Nhưng Bằng Sảnh cứ có cảm giác giọng điệu Cố Minh Tịch có điểm khác thường, thỉnh thoảng cô nghe rõ là anh đang ở ngoài liền hỏi anh ở đâu thì Cố Minh Tịch nói là đang đi loanh quanh ở khu vực xưởng Trọng Cơ. Bằng Sảnh biết Cố Minh Tịch có việc giấu mình.

Nguồn gốc của sự hoài nghi này cũng là một sự ăn ý được cô và Cố Minh Tịch vun đắp sau một thời gian dài. Lúc còn đi học, cô có vô tâm đến đâu cũng vẫn cảm nhận được tâm trạng của anh, kể cả sắc mặt anh vẫn bình thường thì Bàn Sánh vẫn biết là anh có đang buồn phiền vì vấn đề gì hay không.

Vì thế sau khi có được một chút thời gian rảnh, Bàn Sánh tiến hành ép cung Cố Minh Tịch.

“Rốt cuộc dạo này anh đang làm gì? Anh suốt ngày ở bên ngoài, anh đi làm à?” Cô sốt sắng hỏi, “Anh đừng hòng lừa được em, em biết thời gian này anh đang có tâm sự! Cố Minh Tịch, đến lúc này mà anh còn giấu em à?”

Cố Minh Tịch không biết phải nói gì lúc này. Vốn dĩ anh không định thừa nhận nhưng thấy mắt Bàn Sánh đã đỏ hoe, trái tim anh liền mềm yếu.

“Được rồi được rồi, tại anh không tốt. Bàn Bàn đừng khóc!” Anh dịu dàng an ủi cô. Bàn Sánh nói: “Ồ! Quả nhiên anh có việc giấu giếm em! Nói mau! Rốt cuộc dạo này anh đang làm gì hả?”

Không ngờ anh lại đưa cô tới Thịnh Thế Bắc Thành. Bàn Sánh thực sự không hiểu nổi, đây chẳng phải là nhà cô sao?

Kết quả Cố Minh Tịch lại đưa cô đi vào một văn phòng môi giới bất động sản ở cửa tiểu khu. Anh gặp một nhân viên nhà đất và nói: “Tiểu Triệu, anh có thể đưa tôi đến căn nhà mà hôm trước đã dẫn tôi đi xem không? Tôi muốn để bạn gái cùng xem xem cô ấy có thích không.”

Bàn Sánh trợn tròn mắt.

Căn phòng đó không cùng toà nhà với nhà của Bàn Sánh nhưng cách rất gần. Căn nhà nằm ở tầng thứ 22, tổng diện tích là 138 m², chủ nhà bán

với giá thấp hơn những căn cùng loại khá nhiều nhưng tính ra cũng không phải một con số nhỏ, khoảng 8.1 tỷ đồng.

Căn nhà có ba phòng ngủ một phòng khách, cách bài trí rất giản dị, vừa nhìn đã biết là nhà cho thuê nhưng vẫn có thể nhận ra hướng nhà, kiểu căn hộ, ánh sáng và đại thể căn nhà rất đẹp. Nhìn có vẻ rộng hơn nhiều so với căn nhà 109 m² mà Bàn Sảnh đang ở, thậm chí còn có một ban công rộng 8 m².

Bàn Sảnh ngỡ ngác đi xem nhà với Cố Minh Tịch, hoàn toàn không hiểu ý định của anh là gì. Tiểu Triệu trình bày cho cô các ưu điểm của căn nhà này và giá cả hiện nay.

“Thực sự không tìm được nhiều nhà ở trung tâm mà có giá dưới 60 triệu một m². Rất nhiều người hài lòng với căn nhà này nhưng sắp đến tết nên ai cũng muốn chờ một thời gian nữa nhưng tôi đề nghị hai người nếu thích thì phải hành động nhanh gọn!”

Bàn Sảnh: “...”

Cố Minh Tịch hỏi cô: “Bàn Bàn, em có thích không?”

Bàn Sảnh trợn tròn mắt: “Thích cái gì?”

“Căn nhà này.”

“8.1 tỷ đó!” Bàn Sảnh cười khà rồi hỏi tiểu Triệu: “Thuê cũng được mà mua cũng được đúng không?”

Tiểu Triệu lắc đầu: “Không không, không cho thuê, chủ nhà cần bán gấp!”

Bàn Sảnh nhìn Cố Minh Tịch: “Cố Minh Tịch, anh làm vậy là có ý gì? Em không hiểu!”

Cố Minh Tịch mỉm cười rồi nói: “Dạo này anh đang đi xem nhà trong vòng bán kính 5km với tâm là nhà em. Cuối cùng anh cho rằng mua nhà cùng khu với nhà bố mẹ em là tốt nhất. Vì...”

Nụ cười của anh thoáng vẻ ngại ngùng, “Anh đang nghĩ đến tương lai, nếu có con hoặc bố mẹ đau ốm thì ở gần tiện hơn nhiều.”

Bàng Sảnh có cảm giác như đang nghe sách trời.

“Cố Minh Tịch, anh có thể nói những điều khiến em hiểu được không?” Cô tỏ rõ vẻ bất lực, “8.1 tỷ. Anh định bán nhà ở Tam Á để trả khoản tiền đầu à?”

“Không.” Cố Minh Tịch lắc đầu, nụ cười trên môi dần tươi tắn hơn, “Bàng Bàng, anh vẫn chưa nói với em là trước khi tới thành phố E, anh đã bán bản quyền hai cuốn sách của mình để chuyển thể thành phim, trong đó có một quyển...” Anh nhìn tiểu Triệu rồi ghé sát vào tai Bàng Sảnh, thì thào nói: “Cuốn sách về chúng ta, bản quyền phim điện ảnh, phim truyền hình, tái bản sách, tổng cộng được 3.3 tỷ. Cộng với một cuốn truyện tranh trước đó của anh, bán bản quyền sản xuất phim được 1.2 tỷ nên chắc là không có vấn đề gì với khoản tiền đầu.”

Anh đứng thẳng người nhìn cô gái đang hoá đá trước mặt, nói: “Còn một quyển khác đang trong quá trình thương thảo, hè năm tới sách sẽ được xuất bản. Cuốn sách đó chị Kỳ đang làm việc với đơn vị sản xuất phim, cơ bản là ký hợp đồng là sẽ bán hết tất cả bản quyền luôn.”

Bàng Sảnh: =.=

Cố Minh Tịch lại nói thầm vào tai cô: “Bàng Bàng, ý anh là nếu như em thích căn nhà này thì chúng ta quyết định mua nó đi, em không cần lo lắng vấn đề tiền bạc, anh có khả năng kiếm đủ tiền.”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Chúc Mừng Năm Mới

Thuận theo ý của Cố Minh Tịch, Bàn Sảnh gọi điện thông báo Bàn Thủy Sinh và Kim Ái Hoa rồi mời bố mẹ cùng tới xem nhà.

Bàn Thủy Sinh và Kim Ái Hoa cũng ngỡ ngác chẳng kém gì Bàn Sảnh. Sau khi đi thăm quan khắp lượt căn nhà một cách khó hiểu, Cố Minh Tịch nói cho họ biết là anh có ý định mua ngôi nhà này, đôi vợ chồng già lập tức sững người ngay tại chỗ.

Bàn Thủy Sinh kéo Kim Ái Hoa ra một góc, nhỏ giọng quở trách: “Bà thấy chưa, ai bảo bà nói chuyện nhà cửa làm gì, chắc chắn là Minh Tịch định bán nhà ở Tam Á để trả khoản tiền đầu. Căn nhà này gần chín tỷ, bà nghĩ xem hai đứa nó phải chịu áp lực trả khoản vay đầu lớn thế nào?”

Kim Ái Hoa lúc này cũng không lấy gì làm vui vẻ, bà chột dạ nói: “Tôi chỉ nói bừa thế thôi, cũng có bảo nó phải mua nhà ngay lập tức đâu, lại càng không bảo nó phải mua ngôi nhà lớn như vậy. Kể cả có mua nhà ở khu nào vắng vẻ một chút, nhà có bé một chút cũng được mà.”

“Đáng lẽ bà không nên nhắc chuyện nhà cửa gì hết!” Bàn Thủy Sinh suy nghĩ một lát rồi nói: “Không được, Minh Tịch vẫn chưa xin được việc ở đây, tôi phải đi khuyên nó. Nhà cửa không vội, cứ tìm được việc rồi tính tiếp.”

Thấy chỉ còn vài ngày nữa là đến tết, ba người nhà Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch tổ chức một cuộc họp gia đình nho nhỏ.

Cuộc họp bàn về hai vấn đề chủ yếu, một là có nên mua căn nhà ở Thịnh Thế Bắc Thành không?

Cố Minh Tịch muốn mua, Bàn Thủy Sinh phản đối, Kim Ái Hoa không dám phát biểu ý kiến, chỉ nói: “Chẳng phải đã bảo chuyện của Minh Tịch và Sảnh Sảnh thì để hai đứa quyết định sao, tôi không dám nhúng tay vào đâu.” Làm Bàn Thủy Sinh tức tối vô cùng.

Ông nói với con gái: “Sảnh Sảnh, con khuyên Minh Tịch đi, căn nhà đó lớn quá không nên mua, việc mua nhà không thể vội vàng được, bố mẹ không có yêu cầu cao đến vậy. Con xem, lúc bố mẹ lấy nhau cũng đâu có nhà riêng, mãi về sau mới được phân cho một căn tập thể ba phòng, chẳng phải vẫn sống tốt suốt 20 năm trời đó thôi. Ban đầu các con có thể mua một căn nhà giá rẻ ở tạm.”

Bàn Thủy Sinh cứ nghĩ Bàn Sảnh sẽ ủng hộ mình bởi vì có lẽ cô là người không muốn tạo áp lực cho Cố Minh Tịch hơn ai hết. Nào ngờ Bàn Sảnh lại có vẻ suy tư.

Mấy năm gần đây Bàn Sảnh cũng có nghiên cứu về bất động sản, cô vẫn luôn tiết kiệm tiền để tự mua một căn nhà nhỏ cho mình ở trung tâm thành phố. Mặc dù bây giờ giá phòng đang tăng lên rất cao, các toà nhà cao ốc ở ngoại ô đang mọc lên như nấm, giá cả đã bị đội lên tới vài ba tỷ nhưng Bàn Sảnh cho rằng giá nhà đất còn lâu mới lên tới đỉnh điểm. Cho dù cuộc khủng hoảng kinh tế khiến chính phủ luôn phải điều tiết để khống chế giá nhà đất với các chính sách như hạn mức lên sàn, hạn mức mua bán có thể sẽ khiến giá nhà giảm nhưng Bàn Sảnh vẫn cho là sẽ không ảnh hưởng nhiều đến giá nhà ở trung tâm thành phố, giá ở đây sẽ chỉ tăng chứ không giảm.

Nếu chỉ có một mình cô chắc chắn sẽ chọn mua một căn nhà giá rẻ nhưng trong kế hoạch tương lai của cô lại có cả Cố Minh Tịch, cũng như kế

hoạch tương lai của Cố Minh Tịch có thêm cả sự hiện hữu của con cái vậy. Bàng Sảnh mềm lòng, cô biết Cố Minh Tịch luôn muốn có một gia đình.

Cô ngồi cạnh Cố Minh Tịch, đặt tay lên chân anh và hỏi: “Tài chính của anh ổn thật chứ?”

Cố Minh Tịch nói: “Ổn, tiền đã được dự tính cả rồi, chỉ trừ một ít tiền thuế mà thôi. Với lại anh còn có tiền tiết kiệm, có thể trả lần đầu khoảng 5 tỷ.”

Bàng Sảnh suy nghĩ thêm một lúc rồi nói: “Vậy thì mua đi.”

Bàng Thủy Sinh hoảng hốt kêu lên: “Sảnh Sảnh!”

Bàng Sảnh cười nói: “Bố không cần phải lo đâu ạ, con vẫn còn tiền tiết kiệm, sẽ đưa cho anh ấy để tăng phần trăm đóng lần đầu, về sau trả góp sẽ không còn quá nặng nề nữa.”

Xem ra vấn đề đầu tiên đã được thống nhất, Kim Ái Hoa mừng thầm trong bụng. Ngay sau đó mọi người bàn đến vấn đề thứ hai: Căn nhà đứng tên ai?

Bàng Sảnh và Bàng Thủy Sinh đều quả quyết là phải đứng tên Cố Minh Tịch, sau này kết hôn sẽ thêm tên Bàng Sảnh vào.

Cố Minh Tịch lại nói: “Đứng tên Bàng Bàng ạ.”

Bàng Sảnh phản đối: “Tiền em đưa anh sẽ không nhiều đâu! Cùng lắm chỉ có 90, 100 triệu, không phải vì em muốn đứng tên đâu!”

Kim Ái Hoa buột miệng xen vào: “90, 100 triệu không phải con số nhỏ, Sảnh Sảnh, sau này tiền trả góp chắc chắn cả hai đứa phải cùng gánh vác, nên viết tên cả hai.”

Cố Minh Tịch lắc đầu: “Không cô ạ, không phải viết tên cả hai, ý cháu là chỉ viết tên Bàn Sảnh thôi.”

Bàn Sảnh cao giọng: “Cố Minh Tịch anh điên à?”

Bàn Thủy Sinh cũng lắc đầu lia lịa: “Không được, tuyệt đối không thể được!”

Đến cả Kim Ái Hoa cũng không thờ ơ được nữa, “Minh Tịch, cháu bỏ ra những hơn ba tỷ, sao lại chỉ viết tên Bàn Sảnh được?”

Cố Minh Tịch thấy rất vui, cười nói: “Cô chú có vẻ không mấy tin tưởng Bàn Sảnh?”

Bàn Thủy Sinh nói: “Không phải cô chú không tin Bàn Sảnh mà là... những việc thế này cô chú đã chứng kiến nhiều rồi, vì mấy đồng tiền, vì một căn nhà mà vợ chồng, anh chị em, con cái bố mẹ đều trở mặt thành thù. Mặc dù Sảnh Sảnh là con gái cô chú nhưng chú vẫn luôn con cháu như con cái trong nhà, cháu bỏ ra một khoản tiền lớn như vậy để mua nhà thì tất nhiên nhà phải đứng tên cháu. Còn Sảnh Sảnh bây giờ hai đứa tính chuyện kết hôn vẫn còn sớm, sau này khi nào đi đăng ký thì thêm tên Sảnh Sảnh vẫn chưa muộn. Tóm lại chú nhất quyết không đồng ý để nhà đứng tên Sảnh Sảnh. Nếu mẹ cháu còn sống chắc chắn cũng không đồng ý.”

Cố Minh Tịch vô cùng cảm động, hai vợ chồng già đang ngồi đây tuy là cha mẹ của Bàn Sảnh nhưng lại thật lòng suy nghĩ cho anh. Anh khẽ mỉm cười rồi nói ra suy nghĩ của mình: “Cháu rất tin Bàn Bàn. Thật đấy ạ, cháu rất tin cô ấy!”

Anh quay lại nhìn Bàn Sảnh, tay cô vẫn để trên chân anh, Cố Minh Tịch nói tiếp: “Tình trạng của cháu rất khó vay tiền ngân hàng. Trước đây mua nhà ở Tam Á, vì cháu không có chứng minh thu nhập ổn định mà lại là người khuyết tật nên ngân hàng nhất quyết không cho cháu mua trả góp, sau này phải nhờ thầy giáo cháu đứng ra đảm bảo mới làm được thủ tục

mua trả góp. Lần đó vay chưa tới 1,5 tỷ mà đã khó khăn như vậy, lần này phải vay hơn ba tỷ thì tình hình còn phức tạp hơn nhiều. Vậy nên cháu cho rằng chỉ viết tên Bàn Sảnh là thuận tiện và hợp lý nhất.”

Lý do của anh khiến gia đình Bàn Sảnh khó lòng phản đối. Khi mua nhà Bàn Thủy Sinh cũng từng vay ngân hàng, ông biết mua trả góp của ngân hàng phải có điều kiện. Bàn Sảnh làm việc trong ngành tài chính, công việc và thu nhập rất rõ ràng còn Cố Minh Tịch với công việc và tình trạng sức khoẻ như vậy gần như không thể vay được hơn ba tỷ.

Nhưng cô thực sự không thể làm ra chuyện “thiệt thòi” cho anh như vậy được, cô nói: “Không được, em không đồng ý đâu!”

Cố Minh Tịch chẹp một tiếng: “Bàn Sảnh, em đừng làm việc theo cảm tính. Chuyện đó để nói sau, phải nhanh chóng ký hợp đồng với chủ nhà trước đây.”

Bàn Sảnh cúi xuống bĩu môi, bàn tay gãi nhẹ lên chân anh. Hồi lâu sau cô mới ngược lên nhìn anh và nói: “Hay là bọn mình kết hôn đi, Cố Minh Tịch!”

Cố Minh Tịch: “...”

Tất nhiên Cố Minh Tịch sẽ không đồng ý với lời cầu hôn đó của Bàn Sảnh, làm gì có ai mới yêu nhau một tháng đã quyết định kết hôn chứ? Nhưng Bàn Sảnh lại mỉm cười: “Một tháng? Sao em lại có cảm giác chúng ta đã yêu nhau hơn 20 năm rồi nhỉ?”

Hai người ngồi trong phòng Bàn Sảnh, điều hoà mở ở nhiệt độ ấm áp vừa phải. Bàn Sảnh đang bưng một tô kem to, ăn một thìa lại đút cho Cố Minh Tịch một thìa.

Cố Minh Tịch cười nói: “Hơn 20 năm? Sao anh lại nhớ là có một thời gian rất dài em chỉ thích Tạ Ích nhỉ, em còn lấy anh ra để luyện tập tỏ tình

với cậu ấy nữa, việc này phải tính sao đây? Có phải là em ngoại tình trong thời gian yêu anh không đó?”

“Anh muốn chết hả Cố Minh Tịch? Thật đáng ghét! Ghét anh quá đi mất!” Nghe thấy Cố Minh Tịch nhắc đến Tạ Ích, Bàn Sảnh vừa cúi vừa xấu hổ, liền đặt tô kem xuống rồi nhào vào người anh.

Anh nằm ngửa trên giường cô, Bàn Sảnh cầm gối đánh bùm bụp lên người Cố Minh Tịch: “Đừng có nhắc đến Tạ Ích nữa!”

Cố Minh Tịch cười vang. Đùa với anh đến mệt nhoài, Bàn Sảnh cũng nằm ườn xuống bên cạnh anh. Sau khi thở hỗn hển một lúc, cô nghiêng người qua, dùng khuỷu tay chống lên giường, chống má nhìn anh chăm chăm.

Cố Minh Tịch cũng quay sang nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng. Khoé môi Bàn Sảnh hơi cong lên, nói: “Hồi đó anh nói anh thích một con bé ở lớp học vẽ. Anh còn bảo với em là anh rất thích, rất thích con bé đó. Có còn nhớ không?”

Cố Minh Tịch chớp mắt mấy cái: “Hả...”

Hai tay cô xoa lên má anh, ngón tay chạy dọc theo khuôn mặt anh xuống cằm, cô khẽ cọ tay mình lên phần râu ram ráp đó, thấy ngứa ngứa rất vui.

“Sau khi anh đi tỉnh Z, không tìm được anh nên em nghĩ có thể anh vẫn liên lạc với con bé đó, đành nhờ bố hỏi thăm bố anh nơi anh học vẽ, em đến tận đó tìm gặp thầy giáo của anh.”

Cố Minh Tịch: “...”

“Nhưng thầy giáo của anh nói với em là mấy năm nay anh chỉ học vẽ cùng hai đứa con trai khác, không có cô gái nào học cùng ca với anh cả.”

Bàng Sánh hạ giọng, “Lúc đó em nghĩ Cố Minh Tịch ngốc quá, sao anh lại khờ khạo thế nhỉ?”

Anh chỉ chăm chú nhìn cô, cánh môi hơi cong lên nhưng không nói gì.

Bàng Sánh cười: “Nhưng sau đó em lại cảm thấy em mới thực sự là ngốc!”

Dứt lời cô liền cúi xuống hôn anh, cuối cùng anh cũng nhắm mắt chuyên tâm tận hưởng đôi môi tuyệt vời đó, thậm chí anh còn thấy ngon hơn kem gấp nghìn vạn lần.

Sau một hồi thân mật, Cố Minh Tịch nói: “Bàng Bàng, đồng ý với anh sẽ để ngôi nhà đó đứng tên em nhé?”

Bàng Sánh thoáng sửng sốt, Cố Minh Tịch nhoẻn miệng cười rồi nói tiếp: “Đó là nhà của chúng ta, là của em cũng là của anh mà của anh cũng là của em. Anh rất muốn nơi đó sẽ trở thành mái ấm sau này của bọn mình, nếu em không đồng ý thì một mình anh cũng chẳng mua được.”

Bàng Sánh vẫn còn bối rối thì bất ngờ Cố Minh Tịch dùng sức ở hông ngồi dậy. Anh khom lưng đặt một nụ hôn lên trán cô và nói: “Chẳng lẽ em lại lừa anh à?”

Bàng Sánh chau mày trợn mắt, “Cũng có thể lắm. Biết đâu sẽ có một ngày em bán nhà, cầm tiền chạy mất thì anh định làm thế nào?”

“Coi như anh tặng em là xong.” Anh cọ hai má mình lên má cô, “Mẹ anh đã không còn nữa, Bàng Bàng, bây giờ em là người thân thiết nhất của anh trên đời. Tất cả mọi thứ của anh đều là của em, nếu anh còn không tin tưởng em thì chắc anh cũng chẳng dám tin vào chính mình nữa.”

Câu nói đó của anh khiến trái tim Bàng Sánh cực kỳ cảm động, cô thấy anh nói rất đúng, tại sao cô lại nhất quyết phản đối chứ? Cố Minh Tịch

tin cô như tin chính mình, còn cô chẳng lẽ lại không như vậy? Chẳng lẽ cô còn sợ bản thân sau này sẽ làm tổn hại anh ư?

Liệu có thể như vậy không? Có thể như vậy không?

Dĩ nhiên là không!

Hai ngày trước Tết âm lịch, Cố Minh Tịch và Bànng Sảnh cùng tới ký hợp đồng mua nhà với chủ nhân của căn nhà đó, chỉ có một mình Bànng Sảnh đứng tên. Đã là giáp Tết nên các thủ tục sẽ phải hoãn lại đến sau tết, Cố Minh Tịch trả tiền môi giới vào tài khoản giám sát của công ty đại lý. Chuyện mua nhà xem như đã được quyết định.

Đêm ba mươi, bốn anh chị em nhà Bànng Thủy Sinh đặt ba mâm cơm tất niên ở nhà hàng, cùng đoàn viên với hai cụ.

Cố Minh Tịch cũng theo họ tới nhà hàng. Hồi nhỏ anh là hàng xóm của Bànng Sảnh nên họ hàng nhà cô không ai không biết anh, không chỉ biết, họ còn rất hiểu hoàn cảnh gia đình của Cố Minh Tịch hiện tại. Sau nhiều năm không gặp mặt, mọi người đều tay bắt mặt mừng khi gặp lại anh.

Thím út nói: “Sao Minh Tịch đen đi nhiều thế? Nhưng mà cháu vẫn bảnh bao lắm, đen một chút lại ra dáng đàn ông hơn đấy!”

Cô út chấm nước mắt, nói: “Mấy năm nay chắc chắn Cố Minh Tịch đã rất vất vả, trở về là tốt rồi!”

Bà nội Bànng Sảnh đã hơi lú lẫn, thỉnh thoảng còn không nhận được người. Nhưng lạ là vừa nhìn thấy Cố Minh Tịch, bà lão đã gọi: “Minh Tịch! Đây chẳng phải Minh Tịch sao? Minh Tịch về rồi!”

Trước đây bà nội Bànng Sảnh chăm sóc Cố Minh Tịch rất tận tình, ngày bị điện giật cũng chính là ngày hai ông bà được giao nhiệm vụ trông chừng

hai đứa nhỏ. Lúc Cố Minh Tịch phải cắt tay, bà nội Bàn Sảnh khóc như mưa, bà lão cho sự cố đó là lỗi của mình, do bất cẩn mà đã hại cả cuộc đời anh. Sau này mỗi lần tới chơi và mang cho cháu gái đồ ăn ngon, bà không bao giờ quên chuẩn bị một phần tương tự cho Cố Minh Tịch.

Cố Minh Tịch ngồi xổm bên chân cụ Bàn, ngẩng mặt lên gọi bà: “Bà ơi, cháu đây, cháu là Minh Tịch đây, cháu về rồi bà ạ.”

Bà nội Bàn Sảnh xoa đầu anh rồi liền thoáng nói: “Ngoan quá, ngoan quá, lần này về cháu đừng đi nữa nhé. Bà nghe chú Thuỷ Sinh nói mẹ cháu đã qua đời, ôi, một người tốt bụng như cái Hàm mà sao số nó khổ vậy chứ? Nhưng cháu đã về đây là tốt rồi, tốt lắm rồi!”

Bàn Sảnh đi tới bên cạnh bà nội, nói: “Bà ơi, cháu với Cố Minh Tịch đang yêu nhau ạ.”

Bà nội Bàn Sảnh nhất thời chưa hiểu ra, ông nội ở cạnh liền nhắc: “Bà ơi, Sảnh Sảnh nói nó đang qua lại với Minh Tịch.”

“Qua lại? Sảnh Sảnh đang qua lại với Minh Tịch?” Bà nội Bàn Sảnh như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, vội móc tiền lì xì ra: “Sao lại không báo trước cho bà biết để bà chuẩn bị một phong bao thật dày cho Minh Tịch?” Bà nhét một phong bao đỏ vào túi áo Cố Minh Tịch rồi nói: “Minh Tịch, bà biết cháu là một đứa trẻ ngoan ngoãn. Giao Sảnh Sảnh cho cháu, bà yên tâm lắm!”

Đồ ăn nóng hổi được dọn lên cùng một vài chai rượu, mọi người chia nhau ngồi vào ba bàn ăn, không khí của bữa cơm tất niên rất hoà thuận và vui vẻ. Ngoài mấy đứa nhỏ chưa được gặp Cố Minh Tịch bao giờ thì những người còn lại đều chứng kiến anh trưởng thành nên đã quen với dáng vẻ ăn cơm bằng chân của anh.

Bàn Sảnh ngồi cạnh Cố Minh Tịch, chu đáo gắp thức ăn, múc canh, rót rượu cho bạn trai. Họ hiểu rõ khẩu vị của đối phương nên những món

được cô gấp cho đều là những món anh ưa thích.

Cố Minh Tịch đã không còn nhớ đã bao nhiêu năm không được ăn một bữa cơm tất niên tử tế. Tết âm lịch của những năm đó, có lần anh ở tỉnh Z, có lần ở thành phố S, nhiều nhất là ở Tam Á.

Năm đầu tiên ở Hải Nam anh khéo léo từ chối lời mời của Cá Mập, một mình đón tất niên trong căn nhà riêng của mình. Khi đó nhà anh vừa mới xong phần trang trí, thậm chí còn chưa có đồ đạc. Cố Minh Tịch không xem chương trình mừng năm mới mà chỉ nấu cho mình một bát sủi cảo. Nấu xong lại không thể mang ra khỏi nhà bếp nên anh đứng luôn bên cạnh bộ bếp, trụ bằng chân trái, khom lưng nâng chân phải lên mức sủi cảo vào miệng.

Năm thứ hai và thứ ba ở Tam Á, bên cạnh anh có thêm Đậ Đậ, nhà cũng đã có tivi. Anh và Đậ Đậ ăn cơm tất niên cùng nhau rồi ngồi xem chương trình mừng năm mới.

Đậ Đậ còn nhỏ nên không hiểu hết chương trình, chỉ xem được một lát đã lăn ra ngủ, Cố Minh Tịch ngồi trên sofa nhìn các tiết mục rộn ràng trên màn hình tivi, những tiếng cười rộn ràng vọng ra khiến anh không khỏi nhớ tới những người đang ở cách mình hàng nghìn cây số.

Cô cháu gái bốn tuổi của Bàn Sánh tên là Lâm Lâm chạy lại chỗ Cố Minh Tịch, tò mò nhìn rồi kéo tay áo anh, hỏi: “Chú ơi, tay của chú đâu ạ?”

Cố Minh Tịch cười nói: “Ngày xưa chú bị ốm nên hai tay bị hỏng cả rồi, đành phải để bác sĩ mang đi.”

“Bác sĩ sẽ trả lại cho chú chứ?”

Cố Minh Tịch lắc đầu, ánh mắt dụi dàng, “Không cháu ạ.”

“Vậy thì phải làm sao ạ?” Lâm Lâm ngẫm nghĩ rồi nói: “Chú ơi, chú có thể đi mua hai cánh tay.”

Cố Minh Tịch bật cười: “Đi đâu mua?”

“Mua trên taobao!” Lâm Lâm cười nói: “Mẹ cháu bảo trên taobao cái gì cũng có.”

Trước mười hai giờ đêm, Cố Minh Tịch và Bàn Sánh cùng đi đón giao thừa.

Họ tới nhà Cá Mập, Cá Mập là dân buôn bán nên có chút mê tín, anh ta bỏ ra mười lăm triệu mua pháo, nói phải đốt hết thì năm sau mới gặp may mắn.

Lúc Cá Mập đốt pháo, Bàn Sánh một mực nấp sau người Cố Minh Tịch, ôm eo anh nhìn trộm ra ngoài. Đã bao năm qua mà Bàn Sánh vẫn sợ lửa, sợ mùi lửa cháy, sợ hơi thở trụi trụi trong không khí. Cố Minh Tịch biết nỗi sợ hãi này của cô bắt đầu từ sự cố ngoài ý muốn năm anh lên sáu.

Tiếng chuông báo 0 giờ vừa vang lên thì bầu trời sáng rực bởi những chùm pháo hoa, tiếng pháo đùng đùng nhưc óc, Cố Minh Tịch quay sang cúi xuống nhìn Bàn Sánh. Ánh sáng của pháo hoa hắt lên mặt cô lấp lánh, anh có thể nhận ra ánh mắt thoáng hoảng hốt và đôi môi đang cong lên của Bàn Sánh.

Cố Minh Tịch mỉm cười, cô gái trước mặt ôm anh thật chặt, anh cọ cằm lên đỉnh đầu cô rồi cúi xuống chạm trán vào trán cô.

“Bàn Bàn, em đừng sợ, đừng sợ.” Trong tiếng pháo âm ỉ, giọng anh rành rọt vô cùng, Bàn Sánh si mê giọng nói dịu êm đó, trái tim hoảng loạn cũng dần bình tĩnh lại.

Anh bị thương đã hai mươi năm, 20 thật dài mà cũng thật ngắn.

Anh thì thảo bên tai cô: “Bàng Bàng, chúc em năm mới vui vẻ!”

“Vâng, Cố Minh Tịch, em cũng chúc anh năm mới vui vẻ.”

Mùng một tết, Bàng Thủy Sinh lì xì cho Cố Minh Tịch một phong bì rất dày, nói là lễ gặp mặt. Kim Ái Hoa đứng gần đó, nói: “Không được bắt nạt Sảnh Sảnh nhà cô, biết chưa hả? Nếu cháu dám bắt nạt nó, cô sẽ không tha cho cháu đâu!”

Chỉ một câu nói đã làm rõ mọi chuyện, ánh mắt Cố Minh Tịch dần được lấp đầy bởi những nụ cười. Anh quay sang liếc nhìn Bàng Sảnh, cô đang giơ gối lên che mặt, rõ là xấu hổ. Cố Minh Tịch khẽ nói với Bàng Thủy Sinh: “Chú yên tâm ạ, cháu sẽ đối xử thật tốt với Bàng Sảnh.”

Bàng Sảnh hoàn toàn được nghỉ trong những ngày đầu năm mới, ngày nào cô và Cố Minh Tịch cũng quần quýt như hình với bóng. Ngày mồng một ăn cơm ở nhà mình, mồng hai sang nhà ông bà ngoại, mồng ba đi nhà cậu, mồng bốn các đồng nghiệp cũ của Bàng Thủy Sinh và Kim Ái Hoa sẽ tới nhà họ ăn cơm.

Bàng Sảnh từng có lần hỏi Cố Minh Tịch: “Mấy năm nay anh có liên lạc với bố anh không?”

Anh lắc đầu: “Không.”

“Vậy... Lần này anh trở về, có muốn gặp bác không?”

Cố Minh Tịch thoáng ngập ngừng rồi lắc đầu: “Không.”

Bàng Thủy Sinh là người rất hoà đồng nên ông có rất nhiều bạn bè ở công ty kim khí nhưng một số người vẫn chưa về hưu nên Bàng Sảnh và Cố Minh Tịch không tiện ở nhà. Ăn xong bữa trưa, Bàng Sảnh rủ Cố Minh Tịch ra ngoài đi dạo.

Họ tới quảng trường Tân thế kỷ, nơi này có một trung tâm thương mại, một rạp chiếu phim, một sân trượt băng, siêu thị, cửa hàng chuyên doanh của các nhãn hàng hiệu, còn có rất nhiều khách sạn, phòng trà, quán cà phê to có nhỏ có.

Bàng Sảnh kéo Cố Minh Tịch đi một vòng vài cửa hàng bán đồ nam và mua cho anh rất nhiều quần áo vừa mùa đông vừa mùa xuân, giá của chúng không thấp.

Sau khi trở về thành phố E, tất cả quần áo của Cố Minh Tịch đều do Bàng Sảnh mua, Cố Minh Tịch kêu đắt nhưng Bàng Sảnh vừa chỉnh lại áo bành tô cho anh vừa nói: “Em bù lại cho anh khoảng thời gian mấy năm qua, từ giờ trở đi tất cả quần áo của anh em sẽ chịu trách nhiệm, đồng nghiệp ở công ty ai cũng khen em có mắt thẩm mỹ. Người đẹp vì lụa, hưởng hồ bạn trai em lại bảnh bao như thế, mặc mấy thứ này cũng chỉ là thêu hoa trên gấm mà thôi.”

Cố Minh Tịch bĩu môi: “Lúc còn đi học, gu thẩm mỹ của em thực sự không thể khen nổi. Áo đỏ lại đi với quần bông màu xanh lá mạ, còn trang điểm rồi hỏi anh có xinh không... Chậc chậc...”

“Đáng ghét!” Bàng Sảnh lườm anh, “Anh còn nói nữa em sẽ bán nhà ôm tiền bỏ đi, có tin không?”

Câu này dường như đã trở thành câu cửa miệng của cô, lần nào cãi nhau với anh cũng kết thúc bằng câu nói đó. Cố Minh Tịch buồn cười lắm, anh ngược lên: “Bán đi, em cứ bán nhà đi, anh sẽ quay lại Tam Á dạy học, vẽ truyện tranh, sống trong căn nhà nhìn ra biển nho nhỏ của mình, rồi qua lại với một cô nàng nào đó...”

“Anh dám! Anh dám! Anh dám!” Cô véo tai anh. Đang ở nơi công cộng nên Cố Minh Tịch không dám kêu to, chỉ khẽ nói: “Đau, đau, đau, đau quá...”

Bàng Sánh lập tức bỏ tay ra rồi còn xoa tai cho Cố Minh Tịch. Anh nhìn cô bằng ánh mắt đầy ảm ức: “Mẹ em còn bảo anh không được bắt nạt em. Em phải cho mẹ em xem con gái bảo bối của mẹ đã bắt nạt một đứa trẻ mồ côi mẹ như thế nào mới được!”

Cái người này! Cái này người càng ngày càng mặt dày! Bàng Sánh xách hai túi quần áo nam dở khóc dở cười, hai người lườm nguýt nhau một lúc rồi cùng phì cười.

Mua đồ xong, họ vào một phòng trà ăn bánh. Bàng Sánh muốn xem phim nên hai người đi lên rạp chiếu phim trên lầu. Không khí ngày tết ở rạp rất rộn ràng, âm nhạc vui tai, khách qua lại cũng nhộn nhịp. Trong lúc hai người đang xem poster để quyết định chọn phim thì tiếng chửi mắng vang lên gần đó.

Một giọng nữ the thé cất lên đầy đau khổ: “Đôi cầu nam nữ này! Đồ gian phu dâm phụ! Cuối cùng tao cũng bắt quả tang được rồi nhé!”

Bàng Sánh và Cố Minh Tịch không thể không quay lại, chỉ thấy một người phụ nữ trung tuổi tóc xoăn dẫn theo ba, bốn người cả nam lẫn nữ đi về phía một đôi nam nữ. Người đàn ông khoảng 40, hơi béo, đeo kính cận, ăn mặc khá gọn gàng; người phụ nữ khoảng 30, khuôn mặt xinh đẹp, dáng người thướt tha, trời lạnh như vậy mà vẫn mặc váy ngắn đi tất da chân mỏng và giày cao gót.

Sự việc phát triển rất nhanh, những kẻ được người phụ nữ trung niên kia dẫn tới rõ ràng đã chuẩn bị từ trước, hai gã đàn ông vây lấy người đàn ông, còn ba người phụ nữ thì vây người nữ kia vào giữa vòng tròn. Cô ta muốn chạy nhưng cánh tay lại bị kéo lấy, một mình sao đâu lại được ba người, người phụ nữ tóc xoăn đã đứng án ngữ trước mặt ả ta, hai tay liên tục tát bôm bốp lên mặt người kia bảy, tám cái.

Âm thanh đó vừa vang dội vừa giòn giã, Bàng Sánh nghe mà bàng hoàng, cô nghĩ hẳn là phải đau lắm. Nhưng vẫn chưa hết, ba người phụ nữ đã bắt đầu ra tay xé quần áo của cô gái xinh đẹp kia.

Người phụ nữ xinh đẹp gào lên thảm thiết, vừa khóc vừa chống trả dưới đất, người đàn ông đeo kính bên cạnh không ngừng kêu họ dừng tay. Một người đi đường lên can ngăn thì mục tóc xoăn bắt đầu khóc lóc và kể đầu đuôi sự việc.

Cốt chuyện cũ mèm, một đôi vợ chồng đã kết hôn 20 năm, sau mười mấy năm cùng nỗ lực mới gây dựng được sự nghiệp, nhưng cũng chính lúc này, người chồng bắt đầu ngoại tình...

Đám đông vây xem đều thương cảm cho người phụ nữ tóc xoăn đó, mục ta chỉ tay vào người đàn ông với đôi mắt long sòng sọc: “Anh ly hôn cũng được! Tôi sẽ thành toàn cho anh! Nhưng nhà, xe, công ty, cổ phiếu, tiền tiết kiệm, anh đừng hòng giành được một đồng! Anh cứ kiện lên toà đi, xem mạng anh còn kéo dài được đến lúc tới hầu toà hay không? Con trai nữa, tôi nói cho mà biết, đời này anh đừng mong được gặp lại nó!”

Sắc mặt người đàn ông đeo kính xám ngoét. Nói xong, người phụ nữ tóc xoăn bất ngờ lấy một chai nước từ trong túi xách, mở nắp rồi hắt lên người phụ nữ xinh đẹp kia, làm tóc và quần áo cô ta ướt sũng.

Không biết chất lỏng đó là gì. Đến khi người phụ nữ tóc xoăn lấy bật lửa ra, cô ả xinh đẹp sợ hết hồn, vội quỳ sụp xuống đất vái lạy người tóc xoăn, cầu xin cô ta tha mạng cho mình.

Vừa kéo Cổ Minh Tịch rời khỏi đó Bàng Sánh vừa cầm điện thoại báo cảnh sát. Cô thực sự sợ là xăng dầu gì đó nhưng lại nhìn thấy gương mặt nghiêm túc của Cổ Minh Tịch, anh thậm chí còn không nhắc chân bỏ đi.

Người tóc xoăn cười ròn rã, những người đứng xem vội tránh đi, một số người còn dùng điện thoại quay video.

Người tóc xoăn ném bật lửa xuống, đứng từ trên nhìn xuống người phụ nữ đang run như cây sậy kia rồi cất giọng lạnh lùng: “Đó là nước, cô không chết được đâu! Phương Huệ, tôi biết cô ngày xưa cũng giỏi trò quyền rũ đàn ông khác, thậm chí còn không chỉ một người. Tôi tốt bụng nhắc nhở cô nên tích đức cho con gái mình, nó mới có bảy tuổi thôi đó! Cô tưởng ai cũng mềm lòng như tôi à? Haha, cẩn thận kéo một ngày nào đó chính cô cũng không biết mình chết như thế nào!”

Nói xong cô ta quay gót bỏ đi, đồng bọn cũng rời đi theo. Người đàn ông đeo kính ngấn ra một lúc, nhìn người phụ nữ thảm hại dưới đất rồi lại nhìn ánh mắt nhạo báng đầy khinh bỉ của những người xung quanh, sau đó vội vàng chạy theo vợ mình: “Em ơi, em ơi, anh biết anh sai rồi...”

Xem xong cuộc cãi vã, đám đông nhanh chóng giải tán, chỉ có Cổ Minh Tịch vẫn đứng im tại chỗ nhìn người phụ nữ đang lê la dưới đất.

Mặt cô ta đã sưng vù, trên đó đầy những dấu ngón tay, mũi và miệng cũng bị đánh đến bật máu. Tất da chân của cô ta đã bị kéo xuống thậm chí còn nhìn thấy cả quần lót bên trong váy ngắn, áo khoác cũng bị cởi toang, áo len bị kéo xuống một nửa làm dây áo lót hở ra. Toàn thân cô ta ướt đầm, một mình ngồi dưới đất thở hổn hển.

Hồi lâu sau cô ta mới run rẩy đứng dậy, những người đi bên cạnh liếc nhìn cô ta như vừa xem được màn kịch hay. Phương Huệ định chỉnh trang lại quần áo nhưng lại nhận ra có chính cũng vô dụng liền cởi giày cao gót ra xách, khập khiễng đi ra cửa.

Lúc đi qua Cổ Minh Tịch, cô ta liếc mắt nhìn anh một cái.

Cổ Minh Tịch mặc áo phao dày, tay ống phồng to nhét vào túi nên nếu lướt qua thì không nhìn ra cơ thể tàn tật của anh.

Phương Huệ vừa bị chấn động, vẻ hoảng hốt, xấu hổ và giận dữ hiện rõ trong ánh mắt, mặt mũi tái nhợt. Cô ta chỉ liếc nhìn Cổ Minh Tịch một

cái rồi tiếp tục bước đi.

Nhìn dáng vẻ chật vật của cô ả, Cố Minh Tịch biết cô ta không nhận ra mình.

Bàng Sánh kéo áo Cố Minh Tịch: “Anh đang nhìn gì vậy? Đi thôi, mua vé.”

“Ừ.” Cố Minh Tịch quay lại, “Em định xem phim gì?”

“Ngoại truyện võ lâm đi, chắc là buồn cười lắm.”

Cố Minh Tịch gật đầu: “Ok.”

Lúc mua vé anh quay lại thì đã không còn nhìn thấy bóng dáng Phương Huệ đâu nữa.

Cũng vào buổi tối hôm đó, ngay lúc Bàng Sánh và Cố Minh Tịch vừa ra khỏi nhà thì Cố Quốc Tường gọi điện tới.

Kim Ái Hoa nghe điện thoại. Cố Quốc Tường nói: “Ái Hoa, anh Quốc Tường đây, anh nghe nói Minh Tịch về rồi à?”

Ngồi cắn hạt dưa trên sofa Kim Ái Hoa hỏi: “Minh Tịch nào?”

“...” Giọng nói của Cố Quốc Tường nghiêm túc hẳn lên, “Ái Hoa đừng đùa nữa, Minh Tịch con trai anh.”

“Aha.” Kim Ái Hoa cười nhạt, “Anh cũng biết Cố Minh Tịch là con trai anh à? Sao anh đi tìm con ở nhà tôi? Con anh có về không liên quan gì đến chúng tôi! Chẳng lẽ chúng tôi có trách nhiệm phải đi tìm con trai cho anh sao!?”

Cố Quốc Tường cố nén giận, “Có người nói với anh là nhìn thấy Minh Tịch đi cùng Sánh Sánh dưới sân nhà em, thật không?”

“Ai nhìn thấy thì anh tự đi mà hỏi người ta.” Kim Ái Hoa lạnh lùng nói, “Dù sao tôi cũng không nhìn thấy. Nói thật, tôi cũng rất muốn gặp Minh Tịch để hỏi xem mấy năm nay nó sống có vất vả lắm không, hỏi nó xem sau khi mẹ mất, một đứa trẻ không có tay và chỉ có một thân một mình đã sống sót như thế nào?!”

“Ái Hoa...”

“Nếu không có việc gì khác tôi cúp máy đây!”

“...”

“À đúng rồi, anh đừng có bèn mắng đến nhà tôi đấy, chúng tôi không chào mừng anh đâu!”

Nói vừa dứt lời Kim Ái Hoa lập tức thẳng tay đập máy, bà đã nghĩ hừ nên chẳng việc gì phải sợ Cố Quốc Tường cả. Bà hừ một tiếng rồi quay sang nhìn Bàn Thủy Sinh ngồi bên cạnh: “Ông đừng có lờm tôi, tôi chỉ thấy bất bình với những tổn thương mà chị A Hàm phải chịu thôi!”

Bàn Thủy Sinh khoác vai vợ, nói: “Có ai lờm bà đâu! Bà chơi đẹp lắm, bà xã của tôi ạ.”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Liên Hoan Ngày Tết

Người tiết lộ thông tin với Cố Quốc Tường tất nhiên không phải Phương Huệ mà là một nhân viên của công ty Kim khí, có thể xem như cấp dưới của ông. Ban đầu người này sống ở khu tập thể kim khí còn bây giờ thì đang ở khu Tân Uyển. Ngày tết, anh ta đi liên hoan với bạn bè ở một nhà hàng nằm trong quảng trường Tân Thế Kỷ thì tình cờ gặp Cố Minh Tịch và Bàn Sánh đi ngang qua cửa sổ nhà hàng.

Anh ta đã tận mắt chứng kiến Cố Minh Tịch và Bàn Sánh lớn lên vì vậy không thể quên được gương mặt hai người. Mặc dù đã nhiều năm không gặp gỡ, hai đứa trẻ giờ đây đã trưởng thành nhưng anh ta vẫn có thể nhận ra ngay.

Tối về đến nhà, anh ta đắn đo mãi mới quyết định gọi điện cho Cố Quốc Tường.

Cố Minh Tịch thực sự rất bất ngờ trước số lượng họ hàng nhà Bàn Sánh. Từ mừng một đến mừng năm, không ngày nào không liên hoan tiệc tùng. Anh ngoan ngoãn đi theo Bàn Sánh tới nhà họ hàng cô, ngoan ngoãn chào hỏi mọi người, ăn cơm và cuối cùng thì ngoan ngoãn nhận tiền lì xì.

Cố Minh Tịch không sao hiểu được quy tắc nhà Bàn Sánh, cả bên nhà Bàn Thủy Sinh lẫn bên nhà Kim Ái Hoa đều có rất nhiều người lớn lì xì phong bì cho Cố Minh Tịch, coi đó như quà gặp mặt. Về nhà, Bàn Sánh móc tiền lì xì ra khỏi túi áo anh rồi vui vẻ đếm tiền, nắn nót ghi lại vào vở.

“Trời ơi, cậu em lì xì cho anh những 9 triệu! Chuyện gì đang diễn ra thế này?” Bàn Sánh lắc đầu thở dài, “Khi nào em họ dẫn bạn trai về nhà, chắc tụi mình chỉ còn nước bán máu mất!”

Sau mấy ngày tết, Cố Minh Tịch nhận được khoảng 150 triệu tiền mừng tuổi, anh thắc mắc hỏi: “Bọn mình đều đi làm cả rồi, sao lại còn được mừng tuổi?”

Bàn Sánh cười nói: “Vì anh là bạn trai em chứ sao. Nhà em có tục lệ tặng cho người yêu của con cháu một món quà gặp mặt trong lần đầu tiên được dẫn về ăn tết, người nào cũng có suất, bao nhiêu tiền thì tùy điều kiện kinh tế của mỗi gia đình. Dù sao cũng có qua có lại mà, sau này vẫn phải trả.”

Cố Minh Tịch nói: “Nhưng em đâu có mừng tuổi cho lũ trẻ?”

Bàn Sánh trợn mắt, “Em còn chưa lấy chồng mà. Bố mẹ em mừng là được rồi. Lúc nào bọn mình kết hôn, có gia đình riêng thì có tránh cũng không thoát được.”

“Vậy à? Chưa có gia đình thì không cần mừng tuổi sao?” Cố Minh Tịch chột vờ lễ: “Năm nào anh cũng mừng tuổi cho Đậu Đậu.”

Nhắc đến Đậu Đậu, Cố Minh Tịch nhớ đến cú điện thoại chúc tết cậu bé gọi cho anh mấy hôm trước. Thằng bé chúc anh năm mới vui vẻ, Cố Minh Tịch hỏi nó ở chỗ mẹ có vui không, Đậu Đậu liền lí nhí trả lời:

“Mẹ với dượng có em trai em gái rồi ạ. Họ thích em trai hơn.” Đậu Đậu hỏi Cố Minh Tịch: “Thầy Cố, bao giờ thầy mới về Tam Á ạ? Đến lúc đó thầy sẽ đón em về nhà chứ?”

Cố Minh Tịch nói: “Thầy sẽ quay lại đó trước khi kết thúc kỳ nghỉ tết, lúc đó mẹ em sẽ đưa em về Tam Á.”

“Em vẫn có thể tiếp tục ở cùng với thầy chứ?”

“Dĩ nhiên rồi.” Cố Minh Tịch thật lòng không nỡ nói ra rằng mình chỉ còn ở Tam Á nửa năm nữa, chỉ bảo: “Đậu Đậu, em phải ngoan đó, thầy sẽ mang quà về cho em, được không nào?”

“Vâng ạ.” Đậu Đậu thoáng chần chừ rồi nói: “Thầy Cố, thực ra không có quà cũng được, em chỉ cần thầy về thôi.”

Cố Minh Tịch thấy nhói lòng sau khi gác máy. Sau hai năm ở cùng nhau, tình cảm giữa anh và Đậu Đậu đã trở nên sâu nặng. Anh biết Đậu Đậu dựa dẫm vào mình và cũng biết mình đã trở nên lực bất tòng tâm đối với vấn đề nuôi nấng Đậu Đậu sau này.

“Anh đang nghĩ gì thế Cố Minh Tịch?” Giọng Bàng Sánh kéo anh trở lại thực tại. Cô nhìn anh, cười nói: “Mai mồng 6 rồi, tối mai là bữa liên hoan cuối cùng. Xong là được giải phóng rồi!”

Cố Minh Tịch cười méo xệch: “Vẫn còn một bữa nữa à? Xong thì em cũng hết kỳ nghỉ tết.”

“Anh còn bất mãn gì chứ, chẳng phải ngày nào em cũng kè kè bên anh à?” Cô rúc vào người anh, “Tối mai ăn cơm ở khách sạn Đông Hoa. Ban ngày anh muốn đi mua sắm hay ở nhà?”

Cố Minh Tịch ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Ở nhà đi. Thực ra anh thích ở trong phòng với em, tâm sự, nghe nhạc hơn. Thế cũng hay mà.”

“Để nuôi ghê.” Bàng Sánh leo lên giường ôm lấy anh từ phía sau. Cô rất thích ôm anh, dường như cô có thể hấp thụ được nguồn nhiệt lúc nào cũng cuộn trào trong anh để làm giảm bớt bệnh đói khát trên da dẻ mình.

Cô vùi má vào hõm vai anh. Cố Minh Tịch quay sang hôn cô thật nhẹ rồi hỏi: “Tối mai đi ăn với họ hàng thế nào với em vậy?”

“Không phải họ hàng mà là mấy đứa bạn em.” Bàn Sảnh cười khúc khích, “Bọn nó muốn gặp anh, em đồng ý luôn.”

Cố Minh Tịch không khỏi ngạc nhiên: “Bạn em?”

“Vâng.”

“Họ có biết tình hình của anh không?”

“Có.”

Anh không nói gì nữa.

Hôm sau trước khi ra ngoài, Bàn Sảnh chọn quần áo cho Cố Minh Tịch. Trước nay anh chẳng bao giờ để ý đến vấn đề ăn mặc, vậy mà hôm nay lại đưa ra ý kiến của mình.

Áo sơmi vàng nhạt có trần nhưng được sơ vin gọn gàng trong quần âu màu đen, thắt lưng đen, đi giày da đen, khoác ngoài là một chiếc áo bành tô lông cừu dáng ngắn màu xám nhạt. Anh quá bảnh bao khiến trái tim Bàn Sảnh loạn nhịp.

Gần như anh chưa bao giờ ăn mặc nghiêm túc như vậy vì kiểu quần áo này khiến anh làm việc rất bất tiện. Bình thường Cố Minh Tịch ăn mặc tương đối thoải mái, nhưng nghĩ là sắp phải gặp mặt các bạn của Bàn Sảnh, anh vẫn mong có thể sánh vai cùng cô trong dáng vẻ đẹp nhất.

“Cố Minh Tịch, anh đẹp trai chết đi được ấy!” Bàn Sảnh đeo thắt lưng, chỉnh lại áo sống cho bạn trai. Tình yêu tràn đầy trong mắt cô, thấy vẻ lúng túng của Cố Minh Tịch, Bàn Sảnh cười hỏi: “Anh có hồi hộp lắm không?”

Anh lắc đầu nhưng không mấy dứt khoát. Bàn Sảnh cười nói: “Vì sắp phải gặp bạn em à? Anh không cần phải hồi hộp đâu, bọn nó đều là những

người rất tốt bụng.”

Cố Minh Tịch khẽ thở dài, đáp: “Bàng Bàng, dù sao anh cũng không có tay mà.”

“Ngày xưa anh đã có lần hỏi em là em có thấy rất xấu hổ vì anh không?” Bàng Sánh giật nhẹ tay áo bành tô của Cố Minh Tịch rồi ngược lên nhìn anh: “Cố Minh Tịch, chính anh đã từng nói là anh chẳng cảm thấy mình có gì đáng xấu hổ mà.”

“Lúc đó còn nhỏ, không hiểu chuyện.” Anh có vẻ bất đắc dĩ, “Bản thân anh thì không sao nhưng hôm nay phải đi gặp bạn em, anh không muốn họ xì xào bàn tán sau lưng em sau khi nhìn thấy anh.”

“Không đâu.” Bàng Sánh ôm má anh, nhìn thẳng vào mắt anh, “Em còn định sau này đi cùng anh tới tham dự lễ cưới của Dương Lộ và Thịnh Phong. Lúc đó anh sẽ gặp rất nhiều bạn đại học của em. Em còn muốn cùng anh tới tham gia buổi liên hoan của công ty em, đi chơi ở ngoại ô, công ty em nhiều hoạt động lắm! Thậm chí em còn muốn cùng anh tham dự lễ cưới, tiệc tùng của khách hàng, vì anh là bạn trai, tương lai còn có thể là chồng em. Em mong anh có thể hoà nhập với những người em quen biết, gặp gỡ các bạn em. Em tin là mọi người sẽ quý mến anh.”

Thấy hàng lông mày anh vẫn đang cau tít lại, cô giơ tay xoa nhẹ lên đó rồi nói: “Cố Minh Tịch, trước đây anh không như vậy. Hồi xưa anh tự tin hơn bây giờ nhiều.”

Cố Minh Tịch vẫn chăm chăm nhìn vào mắt cô. Dần dần đuôi mắt anh cong lên, đến cả khoé môi cũng nhếch lên, anh nói: “Bàng Bàng, thực ra nếu chỉ có mình anh, anh cũng chẳng bận tâm đâu. Nhưng bây giờ anh với em đang qua lại, nên anh thật lòng muốn làm cho tốt, dù chỉ là một chút cũng được. Anh không sợ mọi người bàn tán sau lưng mình, xưa nay anh không bao giờ để ý đến nó. Điều anh e sợ là mọi người sẽ bàn tán về em

bởi vì sự xuất hiện của anh. Và lại những người đó là bạn em, em không cần phải phủ nhận, nếu chúng ta là một đôi, sớm muộn gì em cũng sẽ gặp phải tình huống này. Chắc chắn sẽ có người tới nói với em là Bàn Sảnh ơi, điều kiện của cậu tốt như vậy mà sao lại đi yêu một người như thế? Có thể người ta cũng chẳng có ác ý gì nhưng em nghe xong chắc chắn sẽ không vui. Nói thật là anh cũng chưa nghĩ ra cách gì để giải quyết vấn đề này, anh không thể cứ trốn trong nhà không bao giờ đi gặp bạn em, nên... Ý anh muốn nói là nếu như quyết định ở bên anh thì sau này em sẽ phải đối diện với rất nhiều vấn đề, em đã bao giờ nghĩ đến chưa?”

Bàn Sảnh cười hì hì thành tiếng: “Cố Minh Tịch, cẩn thận em bán nhà đó, bây giờ anh nói có với không để làm gì hả? Mau đi thôi, sắp muộn rồi!”

Trong lúc thang máy đi xuống, Cố Minh Tịch cứ soi gương mãi, Bàn Sảnh nhón chân chải chuốt lại đầu tóc anh rồi thơm một cái vào má anh, nói: “Đừng soi nữa, đẹp trai lắm rồi! Nếu tham gia “Phi thành vật nhiều” thì chắc chắn anh sẽ là người không bị ai tắt đèn, lại còn bị đám con gái tranh cướp giành giật!”

Câu nói đùa của Bàn Sảnh làm Cố Minh Tịch phì cười, nói: “Anh được chào đón đến thế cơ à? Vậy anh yêu em là bị thiệt đúng không? Đúng là anh nên thử đăng ký “Phi thành vật nhiều” xem sao.”

“Quá thiệt ấy chứ, mau đăng ký đi!” Bàn Sảnh lăm lăm nói rồi cười, “Anh đi đăng ký thì em bán nhà, tự nhiên kiếm được ba tỷ!”

Bàn Sảnh chở Cố Minh Tịch tới khách sạn Đông Hoa, đi vào khu vực phòng đặt riêng thì nghe thấy tiếng cười nói của cả nam lẫn nữ vọng ra từ trong phòng. Cố Minh Tịch gọi Bàn Sảnh lại hỏi cô: “Bàn Bàn, trông anh thế nào?”

Bàng Sảnh nhìn anh một lượt từ trên xuống dưới, giơ ngón cái rồi tỏ vẻ cổ vũ anh. Sau đó cô mở cửa phòng, ló đầu vào hỏi: “Bọn tớ đến rồi đây, có những ai thế?”

Cố Minh Tịch đứng sau lưng cô, chỉ nghe thấy trong phòng có tiếng hét văng trời. Sau đó cửa phòng bị mở ra một cách thô bạo, rất nhiều người chạy về phía anh. Anh ngạc nhiên nhìn họ, trong lúc còn chưa kịp phản ứng thì đã bị một cô gái tóc ngắn ôm chầm lấy.

“Cố Minh Tịch! A... Đúng là cậu rồi!” Cố Minh Tịch cúi xuống liền thấy gương mặt xinh đẹp của Tưởng Chi Nhã. Đây là lần đầu anh nhìn thấy mái tóc ngắn của cô nên suýt nữa không nhận ra.

Chu Nam Trung đứng cạnh vỗ vai Tưởng Chi Nhã: “Này này, MC Tưởng ơi, cậu coi Cua là không khí đấy à? Ôm bạn trai người ta chặt thế là sao, bắt nạt Cố Minh Tịch không đẩy cậu ra được à?”

“Cứ bắt nạt đấy, cứ bắt nạt đấy! Thì đã làm sao?” Chẳng những Tưởng Chi Nhã không buông tay mà còn ôm chặt Cố Minh Tịch hơn trước, sau đó mới thả tay ra và nói: “Cố Minh Tịch, sao bây giờ cậu đen thui thế? Sắp đen hơn cả công dân Colombia Chu Nam Trung này rồi!”

Cố Minh Tịch ngơ ngác nhìn sang Chu Nam Trung. Đúng là cậu ấy đen hơn trước nhiều, và cũng béo hơn nữa. Xem ra Colombia rất nắng và đồ ăn cũng ngon lành.

Chu Nam Trung bước lên ôm Cố Minh Tịch đúng kiểu đàn ông ôm nhau. Anh đấm mấy cái vào lưng Cố Minh Tịch, nói: “Đã lâu không gặp. Mấy năm nay người anh em chạy đi đâu thế hả?”

Tiếp đó là Ưng Tùng, anh cũng tặng một cái ôm mạnh mẽ cho Cố Minh Tịch rồi kéo Lệ Hiểu Yến tới, nói với Cố Minh Tịch: “Người anh em, tháng năm này tớ với Hiểu Yến kết hôn. Lúc đó sẽ gửi thiệp mời cho cậu và tiểu Sảnh, nhớ phải tới chúc mừng đấy!”

Vẻ ngoài của Ưng Tùng và Lệ Hiếu Yến không hề thay đổi, chỉ là trông người lớn hơn xưa. Nhìn họ, Cố Minh Tịch hồi lâu mới thốt ra một câu: “Chúc mừng hai cậu, chắc chắn tớ sẽ tới!”

Ngô Mân đi tới trước mặt Cố Minh Tịch, vỗ vai anh: “Còn nhớ tớ không đối thủ cũ?”

Suốt ba năm cấp ba lần nào Ngô Mân và Cố Minh Tịch cũng cạnh tranh nhau vị trí thứ hai của khối. Khi đó Bàn Sảnh đã không còn chú ý đến thành tích của Tiêu Úc Tĩnh nữa vì không ai có thể đuổi kịp cô ấy. Lần nào cô cũng đi hỏi điểm của Ngô Mân rồi lấy làm tiếc thay Cố Minh Tịch, chỉ kém 2, 3 điểm mà không đuổi kịp người kia.

Tâm trạng Cố Minh Tịch cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, anh khẽ gật đầu, cười nói: “Dĩ nhiên là nhớ.”

Người cuối cùng xuất hiện trước mặt Cố Minh Tịch chính là cô Đới và Tạ Ích. Cô Đới đã rớm nước mắt từ lúc nào, bước tới nhẹ nhàng ôm lấy Cố Minh Tịch rồi nói: “Bây giờ em sống tốt chứ Cố Minh Tịch?”

“Em sống rất tốt cô Đới ạ. Em nói thật!” Đứng trước mặt bao người anh thực sự không muốn khóc, thế nhưng đôi mắt vẫn đỏ lên một cách khó kiểm soát. Cố Minh Tịch cố nén nước mắt, Tạ Ích chạy tới trước mặt anh, vẫn với dáng vẻ rực rỡ sáng chói như trước, gương mặt hoàn hảo không tỳ vết lại được khoác thêm một bộ vest vừa vặn, quả là đẹp trai không tả nổi.

Tạ Ích nhìn Cố Minh Tịch bằng ánh mắt đầy ân ý rồi cũng ôm chặt lấy anh. Ôm xong sắc mặt Tạ Ích lập tức thay đổi, dấm mạnh vào bụng Cố Minh Tịch một cái làm anh không khỏi cúi gập lưng xuống vì đau. Mọi người đều bị giật mình, Bàn Sảnh kêu lên: “Tạ Ích cậu làm gì thế hả?!”

“Tớ đánh cậu ta thay cậu!” Tạ Ích nhướn mày nói với Bàn Sảnh: “Chắc chắn cậu không nỡ đánh cậu ta chứ gì? Thăng cha này biến mất suốt

mấy năm liền, đánh một cú như thế là còn nhẹ đấy. Lúc cậu ta ở Tam Á phơi nắng ngắm gái mặc bikini có nghĩ tới cậu không?”

“Tạ Ích!” Bàn Sảnh vừa bực vừa cuống, đỡ lấy lưng Cố Minh Tịch rồi hỏi: “Cố Minh Tịch anh có sao không?”

Cố Minh Tịch phải hít một hơi không khí lạnh mới đứng dậy được, lắc đầu nói: “Anh không sao, Tạ Ích chỉ đùa với anh thôi. Em đừng lo!”

Cảm ơn Tạ Ích, cuối cùng nước mắt anh cũng chui hết vào trong rồi!

Mọi người ngồi vào bàn, Bàn Sảnh giúp Cố Minh Tịch cởi áo khoác. Tạ Ích đưa thực đơn cho cô Đới để chọn món, những người khác rôm rả trò chuyện. Cố Minh Tịch lắng nghe để biết được tình hình hiện giờ của những người bạn cũ.

Sau khi học xong nghiên cứu sinh ở trường đại học Vũ Hán, Chu Nam Trung làm ở một công ty xây dựng rồi bị đi đày đến tận Colombia xây dựng nhà máy điện. Đây là lần đầu tiên được về nước ăn tết.

Uông Tùng đang làm việc ở sở lao động thành phố, là một công chức nhà nước nhỏ bé. Lê Hiếu Yển thì làm ở một đơn vị hành chính sự nghiệp, hai người đã chuẩn bị xong phòng cưới, chuẩn bị kết hôn.

Tưởng Chi Nhã được chuyển tới đài truyền hình thành phố, trước mắt đang dẫn chương trình thời sự, không còn là cô gái dự báo thời tiết nữa.

Ngô Mân thi đỗ nghiên cứu sinh của đại học Thanh Hoa, trước mắt đang học thạc sĩ, sau đó anh còn phải ra nước ngoài tiến tu hai năm. Anh nói sau này mình sẽ làm công tác nghiên cứu khoa học.

Tạ Ích thì không cần nói nữa, anh tốt nghiệp nghiên cứu sinh ở Mỹ rồi về nước xây dựng cơ đồ. Công ty truyền thông đang phát triển rất tốt.

Còn cô Đới thì không còn dạy ở Nhất Trung nữa, cô được chuyển tới Ngũ Trung, thăng chức làm hiệu phó. Sau khi gọi vài món, cô Đới đưa thực đơn cho Tưởng Chi Nhã để lũ trẻ tiếp tục chọn. Sau đó cô cười hỏi Tạ Ích: “Có phải vẫn còn một người chưa tới không?”

Sắc mặt Tạ Ích không được tự nhiên cho lắm, có vẻ hơi sốt sắng. Đúng lúc này cửa phòng được mở ra, Bàn Sánh và Cố Minh Tịch quay lại nhìn thì thấy một cô gái tóc dài mặc áo choàng trông rất thanh tú đang đứng ngoài cửa. Cô ấy vừa tháo găng tay, khăn quàng vừa cất giọng áy náy: “Xin lỗi mọi người tới đến muộn!”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 99

Giống như Cố Minh Tịch chưa gặp Tưởng Chi Nhã để tóc ngắn bao giờ nên suýt nữa không nhận ra cô ấy, mọi người cũng chưa thấy Tiêu Úc Tĩnh để tóc dài. Trong trí nhớ của mọi người, Tiêu Úc Tĩnh là một cô gái tóc ngắn, dáng người nhỏ nhắn. Cô có một gương mặt trái xoan bé nhỏ, các nét trên đó hài hoà và hiền dịu, trong đôi mắt tưởng như không màng danh lợi là những luồng sáng linh hoạt.

Nhưng Tiêu Úc Tĩnh đang đứng trước mặt mọi người đã để tóc dài đến thắt lưng, cô trang điểm rất nhã nhặn, dung mạo thanh tú, mặc áo bành tô màu xanh lục, đi đôi giày trượt tuyết khá rộng, hoàn toàn theo đuổi hình tượng của một mỹ nhân thành thị.

Hình ảnh này phá vỡ định kiến về một “nữ tiến sĩ” trong cảm nhận của mọi người. Ai cũng biết Tiêu Úc Tĩnh không mấy bận tâm chuyện ngoại hình, phải chăng vì thế nên ai cũng nghĩ đáng lẽ cô ấy nên xuất hiện với một cặp kính cận, mặt mộc, đúng vẻ của một nữ nghiên cứu sinh?

Tiêu Úc Tĩnh mỉm cười với tất cả mọi người đang ngẩn ra trên bàn, nói: “Sao vậy? Quên tớ rồi à?”

Lúc này cả đám người mới như choàng tỉnh khỏi giấc mộng, đồng loạt đứng dậy chào đón, Tiêu Úc Tĩnh lần lượt chào hỏi từng người. Chu Nam Trung nói với Cố Minh Tịch: “Cố Minh Tịch, cậu quả là người có danh tiếng lẫy lừng. Phải khó lắm năm nay Tiểu nữ thần mới về nước ăn Tết, bọn tớ rủ cậu ấy đi ăn, cậu ấy bảo không rảnh. Ngô Mân phải nói là cậu cũng tới, nữ thần mới đồng ý đó.”

Nghe thế Tiêu Úc Tĩnh cũng nhìn sang phía Cố Minh Tịch. Cố Minh Tịch lúc này đã đứng dậy, nhìn cô với một nụ cười trên môi, thực ra vẻ mặt Tiêu Úc Tĩnh cực kỳ bình thản, chỉ nói: “Xin lỗi mọi người. Lần này về nước thật sự là không có nhiều thời gian. Nhưng nghĩ đến từ sau khi tốt nghiệp cấp ba vẫn chưa có cơ hội gặp Cố Minh Tịch, khó lắm cậu ấy mới trở về nên tất nhiên tớ phải đến tham gia rồi.”

Uông Tùng trêu: “Nữ thần, cậu nói vậy là không đúng rồi. Cậu đã gặp ai trong số bọn tớ từ sau khi tốt nghiệp chứ?”

Tiêu Úc Tĩnh không giận, cười nói: “Thứ nhất đừng có gọi tớ là nữ thần, thứ hai, hồi ở Bắc Kinh tớ còn đi ăn mấy lần với Ngô Mân, không tin các cậu hỏi cậu ấy mà xem.”

Ngô Mân mỉm cười gật đầu: “Ừ. Trước khi cậu ấy đi Mỹ bọn tớ có đi ăn mấy lần, cũng từng ghé qua trường nhau chơi.”

Chu Nam Trung vỗ vai Uông Tùng, lắc đầu thở dài: “Nhìn thấy chưa? Những người học giỏi chỉ chơi với đồng bọn của mình, chứ không chơi với chúng ta đâu. Cậu đừng có tự bôi tro trát trấu vào mặt.”

Nụ cười trên môi Tiêu Úc Tĩnh càng rạng rỡ hơn, “Chu Nam Trung cậu nói gì hả? Hôm nay nhân vật chính phải là Cố Minh Tịch chứ, sao cứ chĩa súng vào tớ thế?” Dứt lời cô liền hướng ánh mắt về phía Cố Minh Tịch và cả Bàn Sánh đứng ngay bên cạnh anh, vui đến khó lòng diễn tả bằng lời: “Cố Minh Tịch, Cua, cuối cùng cũng thấy hai người ở bên nhau, tớ mừng lắm.”

Trên chiếc bàn lớn chứa được mười người, chỉ còn một chỗ trống duy nhất giữa cô Đới và Tạ Ích, Tiêu Úc Tĩnh liền bước tới đặt túi xách và khăn quàng cổ xuống đó, cúi xuống ôm nhẹ cô Đới rồi nói: “Đã lâu em không được gặp cô. Cô vẫn khoẻ chứ ạ?”

“Cô rất khoẻ.”

Tiêu Úc Tĩnh ngồi vào ghế, cô Đới trò chuyện với cô vài câu, hỏi tình hình dạo này của đối phương. Những người khác đều biết điều không xen ngang, cuối cùng cô Đới hất hàm về phía người ngồi sau mình, nói: “Có người vẫn đang đợi để chào em kìa.”

Tiêu Úc Tĩnh quay lại nhìn Tạ Ích, mỉm cười nói: “Tạ Ích, đã lâu không liên lạc với cậu, khoẻ chứ?”

Nét mặt Tạ Ích có vẻ hơi mất tự nhiên hoàn toàn không giống với dáng vẻ bình thường của anh ta. Nhưng chỉ một thoáng sau anh đã mỉm cười, trở lại với vẻ bông đùa thường ngày, đáp: “Tớ khoẻ. Còn cậu?”

“Tớ cũng rất ổn, nhưng công việc thì khá bận rộn.” Cô nói.

Đồ ăn nóng hổi được phục vụ lên bàn, mọi người vừa ăn vừa nói chuyện. Ngồi cùng bàn với những người này, Cố Minh Tịch hoàn toàn không hề cảm thấy áp lực chút nào. Anh đặt chân phải lên bàn, kẹp đĩa rồi thì thầm vào tai Bàn Sảnh: “Tại sao em không nói trước với anh là đi ăn với các bạn học cũ?”

Bàn Sảnh cũng hạ thấp giọng nói: “Em muốn tạo bất ngờ cho anh mà.”

“Haiz...” Anh thở dài: “Em nói sớm có phải là anh không cần ăn mặc thế này không. Quần này bó quá, ăn cơm cũng khó.”

Bàn Sảnh nhìn anh với vẻ vô tội: “Xin lỗi mà. Em không nghĩ anh lại mặc trang trọng thế này.”

Chu Nam Trung la lên: “Này này này, hai người kia đang thì thà thì thọt cái gì đấy? Nói cho mọi người nghe xem nào?”

Bàn Sảnh vênh váo nói: “Chu Nam Trung cậu nhiều chuyện vừa thôi, chuyện bất lịch sự không nên nghe, hiểu chưa?”

Chu Nam Trung nở nụ cười kỳ quặc: “Cua nhỏ, trông hai người dính nhau như sam kìa, có phải chuyện tốt sắp tới rồi không?”

Cố Minh Tịch đã hơi đỏ mặt nhưng da mặt Bàn Sảnh thì tương đối dày: “Không kịp năm nay đành để sang năm vậy, cậu yên tâm, thế nào thiệp cưới cũng được gửi tới tận tay cậu. Nếu cậu vẫn còn ở Colombia thì cho phép cậu gửi quà mà không cần hiện diện.”

“Quá tầm thường! Quá tầm thường!” Chu Nam Trung tỏ vẻ căm tức: “Cua nhỏ ngày xưa là một cô gái ưu tú và thuần khiết biết bao. Sau khi học ngành tài chính xong người toàn mùi tiền thôi, tình bạn của bọn mình tốt đẹp là thế, lòi tiền nong vào làm nó thô thiển đi bao nhiêu.”

Bàn Sảnh mỉm cười: “Chao ôi. Chẳng biết ai nói với tớ là có hai công ty đều muốn nhận người nào đó, một công ty thì phải tới Bắc Kinh làm bàn giấy, một công ty thì sang Colombia làm công nhân, điểm khác biệt duy nhất là công nhân thì lương cao hơn bàn giấy, người nào đó không chút phân vân liền quyết định đóng gói đồ đạc lên máy bay tới giúp đỡ nhân dân Colombia ngay lập tức. Đúng là một thanh niên tốt coi tiền như rác thải nhỉ?”

Chu Nam Trung nổi giận với Uông Tùng: “Cậu lòi cả chuyện này ra nói với Cua hả?”

Uông Tùng đành thú nhận: “Tớ không nói, tớ chỉ nói với vợ tớ thôi.”

Lệ Hiếu Yến rất bất mãn với hành vi phản bội của Uông Tùng: “Gì hả? Anh đâu có nói là không được kể với người khác, trong lúc đi dạo phố với Cua, em đã coi đây như một câu chuyện cười và kể cho cậu ấy nghe.”

Chu Nam Trung giật mình: “Đây mà là chuyện cười à?” Cậu ta ngồi bên trái Cố Minh Tịch, liền quay sang kể khổ với anh: “Cố Minh Tịch, cậu nhìn vợ cậu kìa, trước đây mới ngổ nghể làm sao, bây giờ nói chuyện còn biết châm biếm một cách lộ liễu nữa, suy cho cùng chính là do cả ngày

giao tiếp với USD, với Đô la Hongkong mà ra đấy. Về sau cậu phải cẩn thận, trước đây cậu toàn lo lắng cho cô ấy, có khi đổi lại cô ấy lo lắng cho cậu.”

Tướng Chi Nhã trút giận thay Bằng Sảnh: “Chu Nam Trung cậu chê Cua ngốc mà không thấy xấu hổ à? Cậu đừng quên điểm thi vào đại học của Cua còn cao hơn cậu 4 điểm.”

Đến cả cô Đới cũng xen vào: “Cô còn nhớ năm các em tốt nghiệp, điểm đầu vào trường đại học Vũ Hán ở tỉnh ta tương đối thấp, Chu Nam Trung gặp may mắn, nếu là năm trước hoặc năm sau, nhiều khả năng còn trượt...”

Chu Nam Trung thực sự muốn khóc: “Cô Đới...”

Cố Minh Tịch chỉ lắng nghe mọi người lời qua tiếng lại, nụ cười dịu dàng hiện rõ trên môi. Anh đã không gặp những người bạn này trong suốt tám năm qua. Nghe họ nói chuyện, dòng ký ức của anh bay về khoảng thời gian còn ngồi trên ghế nhà trường với những chồng bài tập làm mãi không hết, nhà thi đấu bóng bàn lúc nào cũng ồn ào, dòng thông báo “còn ... ngày đến kỳ thi đại học” trên bảng đen, những ngày những đêm làm bài tập cùng Bằng Sảnh và cả nhà ăn lỗ nhố đầu người với những món ăn trảm ngày như một.

Khách sạn Đông Hoa phục vụ các món ăn tinh tế thượng hạng, Bằng Sảnh gắp một miếng thịt bò xào thập cẩm vào bát Cố Minh Tịch, dịu dàng nhắc nhở: “Cẩn thận kéo bỏng”. Tiếp theo cô còn múc cho anh một bát canh gà rồi lẳng lẳng gắp vào đó một cái chân. Cố Minh Tịch ngược mắt nhìn cô, rất muốn nói với cô rằng thực ra anh cũng rất nhớ khoảng thời gian cùng cô ăn cơm trong nhà ăn.

Mọi người thực sự không thể chịu nổi cuộc nói chuyện giữa Ngô Mân và Tiêu Úc Tĩnh. Ngô Mân hỏi Tiêu Úc Tĩnh về một số trường đại học ở

Mỹ, chuyên ngành của họ tương đối giống nhau. Tiêu Úc Tĩnh kiên nhẫn trả lời cậu, thậm chí còn giải thích cặn kẽ về phòng thực nghiệm, giáo viên hướng dẫn, hướng nghiên cứu khoa học của một số trường. Thịnh thoảng cô nói bằng vài câu tiếng Anh. Đây không phải cố tình nói để khoe khoang mà với Tiêu Úc Tĩnh thì tiếng Anh gần như tiếng mẹ đẻ của cô, cộng thêm mấy năm ở Mỹ nên khi cho Ngô Mân biết về tình hình bên đó thì nhất thời đầu óc Tiêu Úc Tĩnh không kịp phiên dịch thành tiếng Trung mà thôi. Vừa hay trình độ tiếng Anh của Ngô Mân cũng khá nên hai người nói chuyện với nhau rất dễ dàng, chỉ khổ những người còn lại mà thôi.

Thấy bộ dạng như đang nghe đọc sách trời từ đầu đến cuối của Chu Nam Trung, Tưởng Chi Nhã cười nói: “Trời, chẳng phải cậu cũng đang ở nước ngoài ư? Sao mà không luyện được thêm chút khả năng nghe nào vậy?”

Chu Nam Trung nổi cáu: “Colombia noi tiếng Tây Ban Nha chị ạ.”

Lệ Hiếu Yến và Bàn Sánh ngồi cùng bàn nên hai cô gái quay sang nói chuyện với nhau. Lệ Hiếu Yến hỏi Bàn Sánh: “Cua, bây giờ cậu và Cố Minh Tịch đang yêu nhau thì còn định đi học nghiên cứu sinh nữa không?”

Bàn Sánh thoáng giật mình, nhớ ra đúng là mình đã từng nhắc đến chuyện học nghiên cứu sinh với Lệ Hiếu Yến. Cả hai người đều đi làm ngay sau khi tốt nghiệp cử nhân rồi lại không hẹn mà cùng có ý định thi nghiên cứu sinh. Bàn Sánh liếc nhìn Cố Minh Tịch mới biết anh cũng đang quay sang nhìn mình, vẻ hoài nghi thoáng hiện trong đôi mắt. Bàn Sánh cười nói với Lệ Hiếu Yến: “Tạm thời tớ chưa có kế hoạch.”

Lệ Hiếu Yến nói: “Còn tớ đang định học nghiên cứu sinh hệ tại chức.”

Bàn Sánh rất ngạc nhiên: “Thật hả? Cậu đã quyết định chưa?”

“Rồi.” Lệ Hiếu Yến gật đầu, “Cậu không biết ở công ty tớ nếu không có bằng thạc sỹ thì rất khó được thăng chức. Sau khi kết hôn với Ưng

Tùng, nhanh nhất tớ chỉ cần học một năm rưỡi là có bằng, tớ định lấy bằng trước khi có con, chứ sau này có con càng không có thời gian.”

Chu Nam Trung hỏi Ông Tùng: “Còn cậu? Cậu có định học không? Chỗ cậu cũng quan trọng chuyện bằng cấp lắm hả?”

Lệ Hiếu Yến trả lời: “Đúng vậy. Tớ cũng khuyên anh ấy đi học nhưng anh ấy lại bảo đã mấy năm không động vào sách vở sợ không học được. Tớ đành bảo thế thì để tớ học trước, dù sao đàn ông cũng không phải sinh con, có muộn vài năm cũng không sao.”

Sắc mắt Ông Tùng hơi lúng túng: “Chuyện này tính sau, không vội.”

Tiêu Úc Tĩnh rất quan tâm đến đề tài này. Sau khi nói chuyện với Lệ Hiếu Yến và Bàn Sánh, cô ấy ủng hộ hai người tiếp tục học nghiên cứu sinh, mấy cô gái nói chuyện làm Tưởng Chi Nhã cũng thấy rục rịch.

“MC Tưởng, cậu là MC, không cần học sách vở làm gì, nên chú trọng vào nhan sắc hơn.” Đúng là miệng chó không mọc được ngà voi, Chu Nam Trung làm Tưởng Chi Nhã điên tiết cầm luôn một trái cà chua ném về phía cậu ta.

“Ai cũng bảo con gái học tiến sĩ xong thành Diệt Tuyệt sư thái hết, không lấy được chồng đâu. Chị họ tớ tốt nghiệp nghiên cứu sinh mà bây giờ tìm bạn trai còn khó kìa.” Tưởng Chi Nhã chống cằm nói: “Nhưng tớ lại thấy Tiêu Úc Tĩnh rất tuyệt. Không nói ai tin cậu ấy là tiến sĩ chứ.”

“Tớ chưa tốt nghiệp mà.” Tiêu Úc Tĩnh cười nói: “Thầy hướng dẫn còn mong tớ học xong tiến sĩ thì tiếp tục tiến hành công tác nghiên cứu khoa học trên tiến sĩ nữa kìa.”

Mọi người: =.=

Buổi liên hoan hôm đó diễn ra rất vui vẻ, không có khoảng cách, không hề tế nhị, mọi người tha hồ cười nói, nhắc lại rất nhiều chuyện ngộ nghĩnh thuở còn đi học và hướng tới tương lai của riêng mỗi người.

Trên bàn cơm có hai người im lặng. Một là Cố Minh Tịch, ở trước mặt mọi người anh vốn đã ít nói nhưng vì lúc nào cũng thường trực nụ cười trên môi nên không ai ý kiến gì.

Người còn lại là Tạ Ích, trước nay anh vẫn luôn là người khuấy động bầu không khí. Vậy mà tối nay, anh gần như không hề lên tiếng mà chỉ uống hết ly này đến ly khác.

Họ uống rượu vang nên không ai say xin. Vậy mà trong lúc mọi người không để ý, Tạ Ích lại say.

Tan tiệc, Chu Nam Trung và Ngô Mân cùng đường nên hai người bắt taxi về với nhau. Ưông Tùng uống rượu nên Lê Hiếu Yến phải cầm lái, nhân thể đưa luôn cô Đới về. Tưởng Chi Nhã phải tới làm thêm giờ ở đài truyền hình nên tự lái xe đi. Cuối cùng chỉ còn lại Bàn Sảnh, Cố Minh Tịch, Tiêu Úc Tĩnh và một Tạ Ích đang say sưa.

Bàn Sảnh không uống rượu lại biết địa chỉ nhà Tạ Ích nên cô đề nghị đưa anh về nhà thì Tiêu Úc Tĩnh lại nói: “Để tớ đưa cậu ấy về, tớ có chuyện muốn nói với Tạ Ích.”

Ngoài cửa chính khách sạn Đông Hoa, gió lạnh thổi vù vù làm dạ dày Tạ Ích lộn nhào, vội chạy ra bám vào thân cây bên vỉa hè nôn thốc nôn tháo. Tiêu Úc Tĩnh đứng bên cạnh vỗ lưng cho anh rồi lấy khăn tay lau miệng Tạ Ích. Tạ Ích biết bản thân lúc này thật thảm hại, anh gần như chưa bao giờ nhếch nhác như thế, song vào giây phút ngay sau đó, anh thực sự không thể tiếp tục giữ bình tĩnh được nữa.

Bàn Sảnh vào cửa hàng tiện lợi mua cho Tạ Ích một chai nước khoáng. Lúc cô đứng bên cạnh Tạ Ích, Tiêu Úc Tĩnh mới lẳng lẳng đi ra.

Bàng Sảnh quay sang thì thấy cô đi về phía Cổ Minh Tịch cách đó không xa.

Tạ Ích uống nửa già chai nước. Bàng Sảnh hỏi: “Cậu có thấy đỡ hơn không?”

Tạ Ích gật đầu, Bàng Sảnh vuốt lưng giúp anh và nói: “Cậu làm sao thế hả? Đã qua bao năm rồi, cần gì phải khiến bản thân thảm hại như vậy? Tạ Ích, cậu có biết như thế này chẳng giống cậu chút nào không?”

“Cậu dám lên mặt dạy dỗ tớ kia à?” Tạ Ích đứng thẳng dậy, một tay duỗi ra chống lên thân cây, mặt mũi đỏ gay, mùi rượu nồng nặc, ánh mắt lộ rõ vẻ bất cần đời: “Cua, bản thân cậu chờ đợi Cổ Minh Tịch bao nhiêu năm?”

Bàng Sảnh nhìn vào mắt anh: “Bọn tớ không giống các cậu.”

“Không giống thế nào?”

Cô nghiêm túc trả lời: “Chẳng giống ở điểm nào cả.”

Vẻ cáu giận chột hăn lên trong mắt Tạ Ích, anh trừng mắt với Bàng Sảnh một cách hung hãn, Bàng Sảnh cũng không chịu nhún nhường, lườm lại Tạ Ích.

Cô và Tạ Ích vẫn đứng bên cạnh gốc cây, hai người không quay lại và cũng không cố tình nghe nữa. Đường phố nhộn nhịp tấp nập, âm thanh huyền ảo, họ chẳng hề thấy bất cứ tiếng động nào từ giọng nói nhẹ nhàng của hai người đứng cách đó mấy mét.

Vài phút sau Tiêu Úc Tĩnh quay lại hỏi Tạ Ích: “Cậu đã đỡ chút nào chưa? Đi được rồi chứ?”

Tạ Ích chỉ gật đầu mà không nói gì. Sau khi chào tạm biệt Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch, anh bước lên taxi cùng Tiêu Úc Tĩnh.

Trong gió lạnh len lỏi đến tận xương tuỷ chỉ còn lại Cố Minh Tịch và Bàn Sảnh. Bàn Sảnh đi về phía anh, khẽ vòng tay ôm lấy anh rồi ngược lên nói: “Bọn mình cũng đi thôi.”

Cô lái xe đưa anh về nhà Cá Mập. Cố Minh Tịch uống chút rượu vang nên mặt đỏ hây hây, nói chuyện với Bàn Sảnh câu được câu chăng: “Ngày mai em phải đi làm rồi à?”

“Vâng.”

“Thứ hai tuần sau là Valentine.”

“Hả?”

“Ở bên em đến hết ngày Valentine, anh sẽ quay lại Tam Á.” Anh cất giọng từ tốn xen chút khàn khàn, “Hết học kỳ này lũ trẻ sẽ tốt nghiệp nên anh khá bận. Đây là lần đầu tiên anh dạy lớp cuối cấp mà.”

“Vâng, anh cứ yên tâm làm việc, em rảnh sẽ bay qua đó thăm anh.”

“Anh nghĩ là...” Cố Minh Tịch chớp mắt nhìn chằm chằm con đường được chiếu sáng bởi hai ánh đèn pha đằng trước qua lớp kính trước của xe: “Phải chăng cả đời mình chỉ được dạy một lớp cuối cấp này?”

Bàn Sảnh hiểu cảm giác hoang mang trong lòng Cố Minh Tịch nhưng trong một chốc một lát cô không biết phải khuyên anh thế nào. Đúng lúc đó bất ngờ Cố Minh Tịch ngồi thẳng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ xe và nói: “Chợ nhỏ vẫn còn sao?”

Bàn Sảnh dõi mắt nhìn theo tầm mắt Cố Minh Tịch. Nếu đi tới xưởng Trọng Cơ, họ sẽ đi qua trường Nhất Trung và cũng đi qua công viên nhỏ

bên cạnh trường.

Đang trong dịp tết nên trong công viên có treo rất nhiều đèn lồng đỏ, khung cảnh cũng sáng rực bởi ánh đèn lồng, thoát nhìn vừa náo nhiệt vừa vui vẻ. Bàng Sảnh hỏi: “Giờ vẫn còn sớm, anh có muốn vào trong đi dạo một vòng không?”

Cố Minh Tịch khẽ gật đầu: “Nhân thể để xoa bớt mùi rượu trên người anh, uống vào nên thấy hơi choáng váng.”

Bàng Sảnh đỗ xe đi cùng Cố Minh Tịch vào trong công viên. Trong đó không đông người nhưng ngập tràn không khí năm mới. Họ men theo đường cái đi tới trung tâm công viên, đó là vị trí của các gánh hàng rong ngày xưa. Còn bây giờ thì chẳng có một bóng người.

Bàng Sảnh nhìn xung quanh liền thấy ngay cây ngô đồng Pháp và hàng ghế đá kia. Cô giật nhẹ tay áo Cố Minh Tịch, nói: “Qua đó ngồi đi anh.”

Cố Minh Tịch mới liếc nhìn mà đã bất giác bặm chặt môi lại, ánh mắt cũng trở nên bối rối.

Bàng Sảnh và anh ngồi xuống ghế đá, cô cười khúc khích nói: “Nơi này phải không anh?”

Anh cúi xuống, khẽ “ừ” một tiếng.

“Anh này... Chẳng lẽ anh không đoán ra là em không đọc được bức thư đó sao?” Cô cất giọng trách móc khiến Cố Minh Tịch rất bất đắc dĩ, “Anh đâu có biết ngón tay em bị chảy máu?”

“Anh đúng là chẳng hiểu em gì hết. Nếu đọc được thư chẳng lẽ em lại không đến?”

“Có thể lắm chứ.” Cố Minh Tịch ai oán, “Anh cứ nghĩ em bị anh làm cho hoảng sợ.”

“Đồ ngốc.” Cô thực sự không kiềm chế được bản thân, liền véo anh một cái, “Đồ ngốc, đồ ngốc, đồ ngốc.”

Sau một hồi huyên náo, hai người cùng lắng đọng lại. Công viên đã không còn tiếng nói của họ nên cũng trở nên cực kỳ tĩnh mịch. Cây ngô đồng Pháp trên đỉnh đầu trơ cành lá khô khốc, gió thổi qua liền vang lên những tiếng sột soạt. Thỉnh thoảng có tiếng động cơ, còi ô tô từ xa vọng lại, Cố Minh Tịch quay sang nhìn Bàn Sảnh, cô đang rứt cổ xoa hai bàn tay vào nhau, Cố Minh Tịch liền nói: “Nếu em lạnh thì ngồi sát vào đây, anh thấy nóng quá.”

Bàn Sảnh cười nhe răng với Cố Minh Tịch rồi lập tức bám chặt vào người anh như bạch tuộc. Đúng là người Cố Minh Tịch rất nóng, còn thoang thoang mùi rượu. Bàn Sảnh ôm anh, cho tay mình vào túi áo anh, đúng là ấm áp thật!

Lúc này Cố Minh Tịch hỏi: “Bàn Bàn, em nói với Lệ Hiếu Yến em định học nghiên cứu sinh à?”

Thực ra trong bữa liên hoan, kể từ lúc chủ đề này được bắt đầu, Bàn Sảnh đã cảm thấy Cố Minh Tịch có chút không vui. Mặc dù anh vẫn mỉm cười nghe các cô nói chuyện nhưng cô biết anh vẫn luôn bận tâm.

Trong số những người có mặt lúc đó hai người đang học tiến sĩ, ba thạc sĩ, bốn cử nhân, đều là những chuyên ngành rất nổi trội, chỉ duy nhất Cố Minh Tịch là mới có bằng cấp ba.

Không phải anh không học được, cũng không phải anh lười học mà chỉ là đất trời run rui, ma xui quỷ khiến, không thể chống lại, anh đã rời xa trường học như vậy mà thôi.

Bàng Sảnh ngả đầu lên vai anh, dẫu môi nói: “Chẳng phải em đã nói với anh rồi sao? Trước đây đúng là em muốn học nghiên cứu sinh nhưng bây giờ công việc rất bận, càng ngày càng thấy không cần thiết.”

Cố Minh Tịch lấy làm ngạc nhiên: “Không cần thiết?”

“Anh có cảm thấy nó cần thiết không?”

“Anh không hiểu nhiều về lĩnh vực của em.” Cố Minh Tịch khẽ nói, “Anh chỉ nghĩ là nếu em cần học thì đừng ngại anh, kể cả ra nước ngoài học nghiên cứu sinh cũng chẳng sao. Nếu em cảm thấy có trở ngại về kinh tế, anh có thể kiếm tiền nuôi em đi học.”

Bàng Sảnh ngần ngợ, bần thần hồi lâu không sao thốt lên thành lời.

Lát sau cô mới cẩn thận hỏi anh một câu: “Cố Minh Tịch, anh đã bao giờ hối hận vì bỏ học chưa?”

Cô những tưởng anh sẽ nói là đã từng hối hận, ít nhất cũng phải suy nghĩ một lát mới trả lời câu hỏi này. Không ngờ anh lại nói ngay: “Không hối hận.”

“Tại sao?”

“Kể cả anh có cầm được tấm bằng đó thì cũng rất khó xin được công việc nào có liên quan. Trong lĩnh vực đó anh không thể đạt được mức độ trung bình. Bàng Bàng, không phải cứ có thành tích học tập tốt là anh có thể học được, làm được mọi điều.” Anh nói rất chân thành, “Nếu năm đó anh học tiếng Anh, luật hay tài chính, có lẽ anh sẽ cố gắng kiên trì nhưng máy tính...” Anh chậm chậm lắc đầu, “Có lẽ là anh thực sự không có tài năng trong lĩnh vực đó, em à.”

Bàng Sảnh nhìn bóng đêm tối mịt và đôi mắt sáng lấp lánh, hàng lông mày hơi nhíu lại của Cố Minh Tịch, bất ngờ hỏi một câu mang tính thăm dò:

“Cố Minh Tịch, anh đã bao giờ nghĩ sẽ tiếp tục đi học không?”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Giấc Mơ Trở Thành Sự Thực

Khi trở lại nhà Cá Mập, cả gia đình anh ta đang quây quần dưới tầng một xem tivi. Tiểu Điền Điền lảng xãng chạy tới chạy lui, vừa thấy Cố Minh Tịch vào cửa liền hào hứng reo hò: “Chú!”

Có vẻ như con bé rất quý mến Cố Minh Tịch, Cố Minh Tịch mỉm cười ngồi xuống đón lấy cô bé, Điền Điền lập tức bổ nhào vào lòng anh, ôm cổ anh rồi tặng cho Cố Minh Tịch một cái thơm lên má.

Cá Mập gọi Cố Minh Tịch: “Nhóc mau vào đây ăn trái cây xem tivi.”

Cố Minh Tịch lắc đầu: “Thôi ạ, em uống hơi nhiều, muốn tắm rửa nghỉ ngơi sớm.”

Cá Mập hỏi: “Cần tôi giúp gì không?”

“Không...” Vừa lên tiếng anh liền đổi ý luôn: “Anh Cá Mập, thực ra hôm nay em muốn nhờ anh cởi hộ quần áo.”

Cá Mập liếc mắt nhìn anh từ trên xuống dưới một lượt, cười vang đi lên cầu thang cùng Cố Minh Tịch rồi nói: “Hôm nay chú mày mặc đẹp lắm!”

Cố Minh Tịch xấu hổ mỉm cười, tâm trạng vẫn chưa bình tĩnh lại được.

Cá Mập giúp Cố Minh Tịch cởi áo khoác và quần ngoài, sau đó anh tự vào nhà vệ sinh, lúc chuẩn bị đi tắm tự nhiên anh lại nghĩ đến những lời nói

của Bàn Sánh.

Anh đã cởi hết áo, đang đứng trước gương nhìn chính mình soi bóng trong đó đến ngơ ngác.

Cố Minh Tịch năm nay đã hai mươi bảy tuổi, đã không còn trẻ nữa. Mấy năm nay dầm sương giãi nắng nhiều, khuôn mặt anh thoát nhìn khắc khổ hơn các bạn đồng trang lứa như Tạ Ích chẳng hạn. Trong khi anh ta vẫn môi đỏ răng trắng, mịn màng tươi trẻ thì khoé mắt của Cố Minh Tịch đã có vết chân chim rồi.

Chuẩn bị mất một năm. Một người hai mươi tám tuổi lại đăng ký thi đại học, đây chẳng phải là chuyện độc nhất vô nhị sao?

Dưới tán cây ngô đồng trong công viên, Bàn Sánh nói với Cố Minh Tịch rằng cô đã nói chuyện một lát với cô Đới trong bữa tiệc tối nay. Cô Đới đang là Hiệu phó trường Ngũ Trung, năm nào cũng nhận giáo viên mới. Cô Đới nói Ngũ Trung là trường cấp ba trọng điểm, đa số các giáo viên dạy cấp ba là nghiên cứu sinh còn cấp hai thì không yêu cầu cao đến vậy, chỉ cần là cử nhân tốt nghiệp đại học sư phạm là được.

Bàn Sánh hỏi còn tiểu học thì thế nào?

Cô Đới nói nếu là trường tiểu học bình thường thì cử nhân cũng được, có cả những người tốt nghiệp cao đẳng chuyên ngành, một vài giáo viên còn không tốt nghiệp sư phạm nhưng nếu có bằng đại học và phù hợp với nghề giáo, có thành tích tốt thì cũng có thể đứng trên bục giảng.

Bàn Sánh nói với Cố Minh Tịch: “Anh có muốn tiếp tục làm thầy giáo không? Nếu có chúng ta hãy cố gắng lên. Sau khi cô Đới nghe em kể về cuộc sống của anh ở Tam Á những năm qua, cô ấy nói nếu như anh làm thế nào đó có thể nhận về một tấm bằng đại học chính quy thì khi nào tìm việc cô ấy có thể giúp một tay.”

Đối với Cố Minh Tịch, học hành đã trở thành một giấc mộng phi thực tế. Anh đã từng nghĩ từ giờ đến chết cũng không bao giờ có cơ hội quay lại với ghế nhà trường nữa. Giờ đây nghe Bàn Sảnh nói vậy, anh thực sự có phần khó tin, bèn nói: “Nhưng dù có thi đỗ thì đến khi học xong anh cũng đã 32 tuổi rồi.”

“Thì sao?” Mắt Bàn Sảnh rục sáng, “Bây giờ không hạn chế tuổi thi đại học, ai quy định chỉ có người mười mấy tuổi mới được phép đi học chứ? Anh có đọc báo không, hai năm trước còn có một ông lão hơn 60 tuổi tham gia thi đại học và còn thi đỗ cơ. Anh tính ra vẫn còn trẻ mà!”

“Nhưng...” Cố Minh Tịch vẫn cảm thấy như đang nằm mơ, tay Bàn Sảnh đã xoa nhẹ lên hàng lông mày đang nhíu chặt lại của anh, dịu dàng nói: “Em biết anh đang lo lắng điều gì. Cố Minh Tịch, anh sẽ không phải đi học một mình đâu, em sẽ đi cùng anh, em học nghiên cứu sinh còn anh học đại học. Anh không phải dẫn đo gì hết, em sẽ luôn ở bên cạnh anh.”

Cố Minh Tịch lại ngược lên nhìn bản thân trong gương, anh cử động nhẹ bả vai khiến phần da ở đầu vai nơi căng ra bọc lấy đoạn xương cốt bên trong thoáng chuyển động. Từ nhỏ đến lớn có rất nhiều người nói tiếc thay cho Cố Minh Tịch, anh có một bộ não thông thái, một vẻ ngoài ưa nhìn, ngoài ra còn có hoàn cảnh gia đình sung túc. Nếu không xảy ra sự cố bất ngờ đó, có lẽ anh sẽ trở thành một cậu chủ nhỏ trong mắt mọi người, giành được thành tích phi phàm trong một lĩnh vực nào đó.

Nhưng “nếu” vốn dĩ là một từ tàn khốc. Giờ đây Cố Minh Tịch có một cơ thể như vậy, nhất định anh không thể làm được hầu hết các công việc, sự nuối tiếc đó sẽ kéo dài đến suốt cuộc đời, không có khả năng xoay chuyển song anh vẫn có một cơ hội nhỏ để thay đổi đôi chút vận mệnh của mình.

- Anh có muốn tiếp tục làm thầy giáo không?

- Có.

Đây không phải một nghề nghiệp cao sang gì, cũng chẳng được đãi ngộ bằng một mức lương trên trời mà còn rất vất vả, bề bộn, đầy áp lực, thỉnh thoảng còn gặp phải những người phụ huynh cư xử vô lý. Nhưng công việc đó có thể mang đến hy vọng cho trăm nghìn gia đình. Là một giáo viên chủ nhiệm, anh còn có cơ hội thay đổi vận mệnh của vô vàn đứa trẻ như Đậu Đậu.

Cố Minh Tịch nhìn bản thân trong gương, ánh mắt dần toát lên vẻ kiên định. Anh hiểu rằng ý chí chiến đấu của mình đã được châm lên, giấc mộng đã ngủ yên nhiều năm trong anh đã bắt đầu cựa mình thức tỉnh.

Sau khi đưa Cố Minh Tịch tới nhà Cá Mập, một mình Bàn Sảnh lái xe trở về Thịnh Thế Bắc Thành. Cất xe xong, cô đeo túi xách bước xuống, ngâm nga vừa đi tới cửa chính vừa hát.

Đang đi thì bất ngờ một giọng nói trầm thấp nhỏ nhẹ vọng lại từ đằng sau: “Sảnh Sảnh.”

Bàn Sảnh giật thót tim, mượn ánh đèn cao áp quay lại nhìn mới biết thì ra là Cố Quốc Tường.

Tám năm không gặp, Cố Quốc Tường đã không còn là người đàn ông trung niên phong thái ngời ngời trong trí nhớ của Bàn Sảnh nữa. Ông già đi nhiều, hai đường hằn chỗ gò má nổi rõ trên mặt, dáng người cũng mập mạp hơn trước, nhìn thế nào cũng thấy bóng dáng của một người đàn ông quá ngũ tuần.

“Bác... Cố?” Ánh mắt Bàn Sảnh nhìn ông thoáng chút đề phòng, “Bác tới gặp bố mẹ cháu ạ? Bố mẹ cháu ở trên tầng.”

“Không. Sảnh Sảnh, bác tới tìm cháu.” Cố Quốc Tường tiến gần về phía Bàn Sảnh một chút. Sau đôi phút suy tư, ông quyết định hỏi thẳng

vào vấn đề, “Có phải Minh Tịch đã về đây không cháu?”

Khoảng cách càng gần càng khiến Bàn Sảnh nhìn rõ những vết đồi mồi trên mặt Cố Quốc Tường, và cả những sợi tóc bạc lộ ra ngoài phần tóc được nhuộm đen của ông. Ông rút một điều thuốc, ánh mắt sau cặp kính hơi nheo lại, nhắc lại câu hỏi một lần nữa: “Sảnh Sảnh, nói bác biết đi mà, có phải Minh Tịch đã về không?”

Bàn Sảnh im lặng hồi lâu, cuối cùng mới khẽ gật đầu: “Vâng, anh ấy về rồi ạ.”

“Tại sao nó không tới gặp bác chứ?” Giọng Cố Quốc Tường có vẻ bất mãn, còn xen lẫn đôi chút ngờ vực: “Cháu có số điện thoại của nó không? Cho bác xin số nó đi. Sảnh Sảnh, đã nhiều năm bác không gặp nó, bác rất nhớ thằng bé.”

Bàn Sảnh chớp mắt, cô lấy điện thoại ra và nói: “Bác cho cháu số điện thoại của bác đi ạ. Cháu sẽ bảo Cố Minh Tịch gọi cho bác sau.”

“Bác không đổi số, Minh Tịch nó biết.”

“Vâng.” Bàn Sảnh hạ tay xuống, “Cháu xin lỗi vì không thể cho bác số điện thoại của anh ấy được. Cháu phải hỏi ý kiến của anh ấy trước đã.”

“Láo toét! Sảnh Sảnh, sao bây giờ cháu lại ngang ngược thế nhỉ? Minh Tịch cũng vậy! Đã bao năm không trở về! Về rồi cũng không thèm liên lạc với bác! Trong mắt nó còn có ông bố này hay không?!” Cố Quốc Tường nổi giận. Kiểu cách lãnh đạo thâm căn cố đế của ông liền bộc lộ. Ông cho bản thân là bề trên, Bàn Sảnh là bề dưới, ông đã phải nhún nhường đến tìm cô, ăn nói nhẹ nhàng như thế, sao cô còn dám không coi ông ra gì?

Bàn Sảnh nhìn ông bằng ánh mắt mơ hồ, lát sau mới hỏi: “Bác có biết chuyện Cố Minh Tịch đã nghỉ học giữa chừng không ạ?”

Cố Quốc Tường sững sốt, không dám tin vào tai mình, “Minh Tịch nghỉ học?! Từ bao giờ?”

“Bác không biết sao?” Bằng Sảnh cười nhạt, “VẬY chứng tỏ mấy năm nay bác không hề liên lạc với trường B hỏi thăm tin tức về anh ấy. Bằng không chắc chắn bác sẽ biết anh ấy đã nghỉ học ngay từ cuối năm nhất!”

Sắc mặt Cố Quốc Tường thoát đỏ thoát trắng. Bằng Sảnh nói: “Bác ạ, cháu là bề dưới, có những lời cháu không nên nói với bác vì như thế là hỗn hào nhưng cháu vẫn không thể kìm chế được. Bác không một lần đi tìm Cố Minh Tịch, vậy dựa vào đâu mà bác đòi hỏi anh ấy vừa về là phải tới tìm bác ngay chứ?”

Bằng Sảnh không giấu nhẹm sự việc này, cô kể hết từ đầu đến cuối cho Cố Minh Tịch nghe, Cố Minh Tịch suy nghĩ mất một buổi tối, ngày hôm sau anh gọi vào số điện thoại của Cố Quốc Tường.

Hai bố con gặp nhau ở một phòng trà, không ôm ấp, không gọi chuyện, không có cảm giác xúc động sau một thời gian dài mất liên lạc, càng không có những giọt nước mắt mừng rỡ. Cố Minh Tịch chỉ ngồi đối diện Cố Quốc Tường, nhìn bố mình và cất giọng bình thản: “Bố ạ.”

Ánh mắt anh thản nhiên và lãnh đạm, không vui không buồn như nhìn một người dưng. Lòng Cố Quốc Tường đau như dao cắt, ông thà bị Cố Minh Tịch nhìn bằng ánh mắt thù hận, cao giọng trách móc, như vậy ông còn biết nên đáp lại anh thế nào, có thể ông sẽ ôm lấy con trai khóc rưng rức rồi giải bày và ân hận. Sau đó thì được anh tha thứ.

Nhưng vẻ mặt Cố Minh Tịch chẳng có chút phẫn nộ hay bất bình nào, anh chỉ bình thản cười và nói: “Dạo này sức khoẻ bố thế nào ạ?”

Cố Quốc Tường thoáng sững sốt rồi gật đầu, “Vẫn ổn.”

Ông hỏi tình hình của Cố Minh Tịch trong những năm gần đây, Cố Minh Tịch trả lời ngắn gọn và đơn giản. Những chuyện xảy ra trong suốt sáu, bảy năm kể từ lần gặp mặt cuối cùng được anh kể lại trong vòng chưa tới hai phút.

Ngay cả chuyện Lý Hàm qua đời, anh cũng chỉ thuật lại một cách vắn tắt.

Cố Quốc Tường muốn hỏi kỹ hơn nhưng Cố Minh Tịch chỉ mỉm cười, lắc đầu trả lời: “Chuyện đã qua con không muốn nhắc đến nữa, bố ạ.”

Thôi được... Cố Quốc Tường nghĩ rồi hỏi tới dự định sắp tới của anh, Cố Minh Tịch nói: “Con dạy học ở Tam Á nên sẽ quay lại đó sau khi hết kỳ nghỉ đông.”

Cố Quốc Tường hỏi: “Bây giờ con với Sảnh Sảnh đang ở bên nhau phải không? Ý bố là... hai đứa yêu nhau?”

“Vâng.” Cố Minh Tịch gật đầu, không nói thêm bất cứ điều gì.

Cố Quốc Tường hỏi tiếp: “Vậy bao giờ con định quay lại thành phố E phát triển?”

“Con chưa nghĩ kỹ ạ.” Cố Minh Tịch vẫn cười, “Bố cứ yên tâm, kể cả có về con cũng không tới làm phiền bố đâu. Bố không phải lo lắng cho con, con tự biết chăm sóc bản thân.”

Câu nói nhẹ như mây của anh khiến cơn giận trong lòng Cố Quốc Tường suýt thì bật phát. Nhưng thấy nét mặt bình tĩnh ung dung của Cố Minh Tịch, trái tim ông bỗng dừng lạnh buốt. Bởi lẽ ông chợt nhận ra không phải Cố Minh Tịch đang giận mình mà câu nói này thực sự xuất phát từ đáy lòng anh.

Cuộc gặp này kéo dài trong nửa tiếng. Cố Minh Tịch khéo léo từ chối lời mời ăn cơm của Cố Quốc Tường, anh nói còn có cuộc hẹn khác. Hết cách, Cố Quốc Tường đành tiễn con trai ra ngoài.

Chiếc volkswagen màu đỏ của Bàn Sảnh đã đỗ sẵn ngoài cửa phòng trà, vừa nhìn thấy Cố Minh Tịch cô liền xuống xe tiến về phía anh. Nhìn hai người trẻ tuổi, Cố Quốc Tường hạ giọng nói: “Minh Tịch, nếu có gì khó khăn con cứ nói với bố. Bố sẽ giúp con!”

Cố Minh Tịch im lặng trong giây lát rồi gật đầu: “Vâng, con biết, cảm ơn bố!”

Trên đường tới Thịnh Thế Bắc Thành, Cố Minh Tịch hoàn toàn im lặng, anh đặt trán lên phần bằng kính trên cửa xe ở ghế lái phụ, thần thờ nhìn ra bên ngoài.

Một giọt máu đào hơn ao nước lã – đây là một câu nói thật diệu kỳ. Như bố của Đậ Đậ chẳng hạn, Cố Minh Tịch đã nhìn thấy người đó khi tình tảo, mỗi khi nhìn những vết thương to có nhỏ có trên người con trai, người đó đã bật khóc rưng rức. Nhưng cứ mỗi khi lên cơm, hẳn lại trở thành ác quỷ, hoàn toàn đánh mất thần trí.

Có thể thông cảm với bố Đậ Đậ là người mang bệnh trong người. Vậy còn bố của Cố Minh Tịch thì sao?

“Em có thấy anh tùy hứng quá không?” Trong lúc xe đang chạy bon bon trên đường, Cố Minh Tịch bất ngờ lên tiếng, anh vẫn không quay lại mà chỉ khe khẽ cất tiếng hỏi.

Bàn Sảnh lắc đầu: “Em không thấy vậy.”

“Sau khi trở về, đáng lẽ anh phải chủ động gặp bố một lần.” Cố Minh Tịch nói: “Dù sao ông cũng là bố của anh, nuôi dạy anh nhiều năm. Lúc mẹ anh ốm, ông ấy cũng không hoàn toàn bỏ mặc mẹ con anh.”

Bàng Sảnh biết anh chỉ muốn tâm sự nên không cắt ngang.

Cuối cùng Cố Minh Tịch cũng thu lại tầm mắt, anh quay sang nhìn Bàng Sảnh và nói: “Nhưng anh không sao quên được dáng vẻ mẹ anh lúc lâm chung. Bàng Bàng, mẹ anh chưa bao giờ làm chuyện gì có lỗi với bố, lẽ ra cuộc đời mẹ anh không nên đau khổ như vậy. Thỉnh thoảng anh nghĩ giá mà lúc điện giật anh bị nghiêm trọng hơn một chút thì tốt quá. Nếu chết đi, anh sẽ mãi mãi là một đứa trẻ thông minh, khoẻ mạnh, đẹp đẽ và ngoan ngoãn trong cảm nhận của bố. Bố sẽ nhớ anh, sẽ đau đáu nghĩ về anh, sẽ thương mẹ anh gấp trăm nghìn lần, sau đó hai người sẽ có thêm một đứa con đẹp đẽ khoẻ mạnh, thì giờ đây nó cũng 20 tuổi rồi, học đại học hàng đầu, là niềm kiêu hãnh trong mắt bố mẹ.”

“Vậy em phải làm sao?” Bàng Sảnh hỏi: “Nếu anh chết em phải làm sao?”

“Thì những câu chuyện trong quá khứ sẽ chẳng hề tồn tại thôi, Bàng Bàng ạ.” Anh khẽ mỉm cười rồi nhún vai, “Bây giờ em sẽ có một anh bạn trai tuyệt vời, biết đâu còn kết hôn rồi ấy chứ.”

“Vậy anh có từng nghĩ là nếu anh chết đi, em sẽ day dứt cả đời không?” Bàng Sảnh không quay sang nhìn anh mà chỉ tập trung lái xe, giọng cô rất đỗi bình thản, “Người ném cái đĩa đó lên máy biến thế là em. Em sẽ cho rằng mình là kẻ giết người!”

“Vậy bây giờ thì sao?” Cố Minh Tịch hỏi: “Chẳng lẽ chấp nhận ở bên anh là cách em dùng để bù đắp cho anh ư?”

“Anh nghĩ sao?” Bàng Sảnh nhếch môi, “Cố Minh Tịch, trong cuộc đời này nếu không có anh thì sẽ không có em của bây giờ. Em học tài chính nên không bao giờ kinh doanh nếu bị lỗ vốn, anh nghĩ em sẽ dùng cả cuộc đời mình để bù đắp cho một người mà em không yêu ư?”

Anh nhìn cô bằng ánh mắt nồng nàn, Bàn Sảnh nói tiếp: “Em không biết cái suy nghĩ “chết đi” kia manh nha trong đầu anh từ lúc nào. Bằng những gì em hiểu về anh, xưa nay anh chưa bao giờ nghĩ tới cái chết, anh có ham muốn được sống mãnh liệt hơn ai hết. Vì vậy lúc không tìm được anh, em vẫn cố gắng sống thật tốt vì em biết ở một nơi nào đó trên mặt đất này anh cũng đang nỗ lực để cuộc sống của mình trở nên tốt đẹp hơn. Em biết rồi sẽ có một ngày chúng ta gặp lại nhau, em hy vọng bản thân trở nên vĩ đại, rạng rỡ đứng trước mặt anh, tựa như những gì anh kỳ vọng vào em lúc trước. Ai cũng chê Bàn Sảnh vừa lười biếng lại ham ăn, đầu óc ù lì tối dạ, rồi học hành sẽ chẳng đâu vào đâu nhưng xưa nay anh chưa bao giờ bỏ mặc em, anh lúc nào cũng kéo em tiến về phía trước. Cố Minh Tịch, em cảnh cáo anh, anh không bao giờ được phép nói sống sống chết chết gì đó nữa! Mẹ anh đã qua đời, cho dù sau này quan hệ bố con anh có ra sao, em cũng muốn anh nhớ thật kỹ, rằng kể cả có vì con bé Bàn Sảnh này, anh cũng phải sống tử tế cho em!”

Những lời cuối cùng cô nói khi mắt đã loang loáng nước. Cố Minh Tịch thần thờ nhìn cô, tới lúc xe dừng lại một giao lộ chờ đèn đỏ, anh mới rụt rè tiến lại chạm nhẹ vai trái mình vào người Bàn Sảnh.

“Bàng Bàng, đừng khóc!” Anh nói, “Anh hứa với em sẽ không bao giờ nói những lời này nữa. Thực ra em nói không sai, đúng là anh chưa bao giờ nghĩ tới cái chết. Ý anh chỉ là nếu như anh chết luôn lúc bị điện giật...”

“Anh còn nói nữa!” Bàn Sảnh quay sang lờm anh. Cố Minh Tịch lập tức ngậm miệng, đầu hàng: “Thôi được, anh sẽ không nói nữa.”

“Không được nghĩ tới nữa!”

“Ừ.”

Nhìn vẻ thành khẩn áy náy của anh, cuối cùng Bàn Sảnh cũng nín khóc và mỉm cười: “Chu Nam Trung nói không sai, trước đây anh lo cho

em, từ giờ trở đi em sẽ lo cho anh!”

Cố Minh Tịch liếc nhìn cô, thầm nhủ trong lòng: Ở một phương diện nào đó họ không biết tới, chẳng biết ai lo cho ai.

Bàng Sảnh khó hiểu nhìn gương mặt thoáng ửng hồng của anh, hỏi: “Anh đang nghĩ gì đó?”

“Không có gì.” Anh đã định thần lại... Lập tức nghiêm túc quay sang nhìn phong cảnh bên ngoài.

Cố Minh Tịch không gặp lại Cố Quốc Tường nữa. Sau khi kỳ nghỉ Tết Nguyên đán khép lại, Sở Tài nguyên và Môi trường cũng làm việc trở lại, thủ tục mua nhà của Bàng Sảnh bắt đầu được tiến hành. Cô đưa mọi giấy tờ cho người môi giới, để người đó ra ngân hàng làm thủ tục vay trả góp. Cô nghe thấy anh ta nói: “Chị Bàng, công việc của chị rất tốt, mức độ tín dụng cao lại chưa mua nhà bao giờ, hẳn là thủ tục vay trả góp sẽ rất suôn sẻ.” Cuối cùng Cố Minh Tịch cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hai người trải qua ngày lễ Valentine đầu tiên kể từ khi chính thức ở bên nhau nhưng không có chương trình đặc biệt gì mà chỉ tới nhà hàng ăn một bữa cơm dưới ánh nến, xem một bộ phim rồi cuối cùng Cố Minh Tịch mua cho Bàng Sảnh một bông hoa hồng trên phố.

“Anh thật là ki bo.” Cầm trên tay bông hoa hồng nằm trong giấy bóng kính trong suốt, Bàng Sảnh cười khúc khích: “Có 10 đồng cũng bắt em trả.”

Cố Minh Tịch chỉ cười không đáp. Tới khi anh được Bàng Sảnh đưa tới nhà Cá Mập, Cố Minh Tịch mới thủ thỉ với cô là quà anh mua tặng cô đang ở trên nhà.

Bàng Sảnh ngồi trong xe đợi anh. Cố Minh Tịch đi lên nhà một lúc rồi quay trở lại với một gói to cần trong miệng.

Bàng Sánh vui vẻ đón lấy túi giấy đó, lấy đồ bên trong ra xem thì hai mắt lập tức trợn tròn. Không ngờ Cố Minh Tịch lại mua một bộ đồ bơi màu tím! Lại còn là... Bikini!

Bàng Sánh không biết nên đối đáp thế nào. Cố Minh Tịch cũng đỏ mặt, thấy ánh mắt cô trở nên nghi ngờ, anh vội vàng giải thích: “Anh thực sự không nghĩ ra nên mua thứ gì, vì muốn mua một thứ có thể dùng được nên mới sực nhớ ra mấy tháng nữa trời nóng rồi, nếu em tới Tam Á chơi có khả năng sẽ đi bơi nên mới mua cho em bộ đồ bơi...”

“Anh đi mua thế nào vậy?” Bàng Sánh rất thắc mắc: “Một người đàn ông to xác ra trung tâm thương mại mua đồ bơi?”

“Không...” Cố Minh Tịch nói: “Anh nhờ chị Tiểu Nhạc mua giúp, chỉ nói màu sắc và kiểu dáng.”

“Thế... thế còn kích cỡ thì sao?”

“Anh nói cho chị ấy.” Cố Minh Tịch mỉm cười, “Chắc vừa đấy vì anh biết số đo của em mà.”

Bàng Sánh thực sự muốn thổ huyết.

Sau ngày Valentine cũng là lúc kỳ nghỉ đông của Cố Minh Tịch sẽ kết thúc sau một tuần nữa, anh định về Tam Á soạn giáo án. Công việc của Bàng Sánh cũng dần bận rộn hơn, hai người đã chốt được thời gian cho cuộc hẹn tiếp theo.

Ngày thanh minh, hai người sẽ cùng tới tỉnh Z tảo mộ cho Lý Hàm.

Bàng Sánh tiễn Cố Minh Tịch ra sân bay. Trước khi bước vào cửa kiểm tra an ninh, cô thực sự không rời xa anh, chỉ biết lưu luyến ôm anh thật lâu. Mãi tới khi Cố Minh Tịch trao cô một nụ hôn dài, cô mới nuốt tiếc buông anh ra.

Sau khi máy bay cất cánh, Bàng Sánh cầm áo khoác của Cố Minh Tịch đứng thần thờ trong sân bay. Cô cầm áo khoác lên ngửi mùi hương trên đó, nồng nàn hương vị của Cố Minh Tịch. Bàng Sánh vùi mặt vào chiếc áo mới nhận ra bản thân đã bắt đầu nhớ anh.

Cố Minh Tịch bay tới Tam Á. Sau khi về căn nhà riêng của mình, anh gọi điện thoại cho mẹ của Đậ Đậ, chị ta nói mấy hôm nay hơi bận nên phải tới cuối tuần mới có thể đưa Đậ Đậ trở lại.

Một mình anh ngủ trong nhà qua đêm hôm đó. Sáng hôm sau lúc tỉnh lại, Cố Minh Tịch nhận ra điểm bất thường. Đầu anh nặng trĩu, cổ họng ngứa râm ran, nước mũi chảy liên tục. Thành phố E lạnh giá còn Tam Á lại nóng, Cố Minh Tịch biết mình đã bị cảm do thay đổi thời tiết.

Cố Minh Tịch rất khoẻ, bình thường ít ốm đau nhưng mỗi lần ốm thì sẽ kéo dài rất lâu. Người ta cảm cúm chỉ bốn, năm hôm là khỏi còn anh thì một là không cảm cúm, nếu đã bị thì sẽ cực kỳ nghiêm trọng, lần nào cũng từ cảm nhẹ trở thành cảm nặng rồi sốt cao và ho, chỉ khi nào tới bệnh viện truyền nước mới bắt đầu đỡ dần.

Vì chỉ có một thân một mình nên anh cực ghét bị ốm. Đậ Đậ còn quá nhỏ nên cũng chẳng được gì nhiều ở bệnh viện. Nhờ giáo viên khác đỡ đần Cố Minh Tịch lại thấy mình cứ làm phiền người ta mãi.

Đây đúng là một chuyện vụn vặt đặc dĩ. Anh chỉ ít hơn người bình thường đôi tay nhưng lại trở nên cực kỳ bị động trong một số vấn đề.

Cố Minh Tịch tự nấu một nồi cháo, sáng cháo, trưa cháo, tối cũng định ăn cháo. Anh ngồi trên chiếc ghế cao trong nhà bếp, đầu nặng trĩu, anh ép mình phải ăn hết cháo trắng với dưa muối.

Lúc mệt quá anh đi ngủ, thậm chí còn không dám bật điều hoà. Số mũi anh chỉ biết ngồi dậy liên tục, dùng chân lấy giấy rồi giơ cao chân đặt giấy trước lỗ mũi.

Anh uống rất nhiều nước nên liên tục đi vệ sinh. Mỗi lần đi vệ sinh mặc quần cởi quần cũng là một việc phiền phức làm Cố Minh Tịch mệt mỏi vô cùng.

Tối Bàng Sánh gọi điện tới. Cố Minh Tịch không nghĩ ngợi liền nghe máy. Bàng Sánh nghe thấy giọng anh khàn đặc thì lo sốt vó. Anh lại húng hắng ho vì không nín được, cô liền hỏi: “Anh ốm à?”

“Ừm, cảm cúm nhẹ. Bị thay đổi thời tiết đột ngột nên chắc bị cảm thôi.” Cố Minh Tịch nằm trên giường, đeo tai nghe: “Em đừng lo, anh sẽ nhanh khỏi bệnh mà.”

“Câu nói này của anh chỉ dùng để dỗ dành cô giáo Kỳ được thôi, em còn không hiểu anh hay sao? Mỗi lần bị cảm cúm không biết bao lâu anh mới khỏi được!”

Nghe giọng nói đầy sốt sắng của cô, Cố Minh Tịch mềm lòng cũng cảm thấy không còn quá khó chịu như trước nữa. Anh nói: “Bàng Bàng, chỉ cần nghe giọng em là anh không thấy đau đầu nữa. Thật đó!”

“Anh đi khám chưa?”

“Chưa. Không cần đi khám, cảm xoàng thôi mà.”

“Uống thuốc chưa?”

“Anh uống Bạch Gia Hắc rồi.”

“Anh nhớ uống nhiều nước.”

“Đã uống nhiều lắm rồi.”

“Anh đo thân nhiệt chưa, có sốt không?”

“Hơi hơi, chưa tới 38 độ.”

Ở đâu đây bên kia Bàn Sảnh thoáng lặng im rồi bất ngờ nói: “Không được Cố Minh Tịch, em tạm thời không nói chuyện với anh được.”

Cô cúp máy không chút do dự, Cố Minh Tịch mệt quá nên cũng không gọi lại cho cô nữa. Giờ đã là 7h30 tối, anh mơ màng ngủ trên giường, thỉnh thoảng thức giấc đi vệ sinh, lau nước mũi, còn lại hầu như cứ mê man ngủ.

Trời đã tối om, không gian bên ngoài ngày càng tĩnh mịch. Chẳng biết bao lâu sau bỗng chốc một tiếng động rất khê vang lên ngoài phòng khách.

Cố Minh Tịch không có sức ngồi dậy, thậm chí mắt cũng không thể mở ra được. Anh ngẫm nghĩ, không biết là tiếng gì nhỉ? Chuột? Gián? Hay là trộm?

Kệ vậy, trong nhà anh vốn cũng chẳng có gì đáng tiền. Còn đang nghĩ thì lại một tiếng lạch cạch vang lên, Cố Minh Tịch nằm nghiêng trên giường, mở mắt một cách nhọc nhằn.

Anh nghe thấy tiếng những bước chân dù nhẹ nhưng rất rõ. Đèn ngoài phòng khách cũng sáng lên, ánh sáng lọt vào qua khe cửa.

Cố Minh Tịch nghĩ tên trộm này đúng là đầu óc không bình thường. Đã đi ăn trộm lại còn bật đèn!

Anh mơ màng ngồi dậy, đi ra ngoài xem thì đúng lúc đó cửa phòng hé mở.

Phòng khách sáng trong khi phòng ngủ lại tối om, người đó đi về phía anh. Cô đứng che đi luồng sáng làm anh chỉ có thể nhìn theo vóc dáng cô, anh nghĩ mình sốt cao nên hỏng cả não rồi nên mới sinh ra ảo giác thế này.

Cô ngồi xuống mép giường anh, không cất tiếng gọi mà chỉ giơ tay sờ trán Cố Minh Tịch, khê nói: “Không ổn rồi, nóng quá, anh sốt thật rồi.”

Nói xong cô vội đứng dậy định đi lấy khăn chườm trán cho Cố Minh Tịch thì nghe thấy tiếng anh hô lên: “Đừng đi.”

Cô ngạc nhiên quay lại nhìn anh, anh không thể kéo cô nên dồn hết sức ngồi dậy, ngả về phía trước dựa vào người cô.

Cô ôm lấy anh một cách tự nhiên để hai má anh dán lên bụng mình. Anh không mặc áo, người đẫm mồ hôi, cô vỗ vai anh và nói: “Em đi lấy đá chườm lên trán cho anh.”

“Đừng đi.” Anh chỉ nói: “Đừng đi, đừng đi.”

“Thôi được, em không đi.” Cô cười bảo.

“Để anh mơ thêm một lát.” Anh mỉm cười cảm nhận nhiệt độ ấm áp trên bụng cô, còn khẽ cọ nhẹ như một chú mèo: “Lâu lắm không có giấc mơ nào đẹp như vậy. Bàng Bàng, em đừng đi mà.”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Ba Ngày Hai Đêm

Cố Minh Tịch nhớ lại một chuyện trong quá khứ.

Mấy năm trước khi mẹ vẫn còn sống, anh và mẹ tới thành phố S khám bệnh. Thời gian đó là lúc không có người thân nào khác tới chăm sóc mẹ anh, những ngày bình thường Lý Hàm tĩnh dưỡng ngay trong phòng trọ, Cố Minh Tịch thì một thân một mình lo liệu cuộc sống của hai mẹ con. Lúc đó trời lạnh, anh lại hay phải đi đi về về nên chỉ bất cần một chút là cảm cúm.

Lần cảm cúm đó kéo dài nửa tháng vẫn chưa đỡ, anh sốt và ho liên miên. Lý Hàm giục anh đi bệnh viện khám nhưng Cố Minh Tịch không muốn phiền ai nên chỉ tự mua thuốc hạ sốt, thuốc cảm và thuốc ho.

Nửa tháng sau Lý Hàm nhập viện tiến hành một đợt điều trị hoá chất mới, Hoàng Linh Lị tới chăm sóc, bàn bạc với Cố Minh Tịch, quyết định anh trông mẹ buổi sáng còn bà ta trông đêm.

Đó là những ngày Cố Minh Tịch sốt và ho nhiều nhất. Thậm chí ban ngày tới chăm sóc mẹ, y tá tới thăm phòng bệnh cũng nhận ra tình trạng sức khoẻ không tốt của anh, khuyên anh đi khám rồi truyền dịch xem sao. Cố Minh Tịch lo truyền dịch lâu không chăm sóc được mẹ nên muốn cố chịu thêm hai ngày nữa, khi nào đợt điều trị của mẹ kết thúc mới đi.

Buổi tối trở về phòng trọ cũng là lúc anh sức tàn lực kiệt, đầu óc căng thẳng đau nhức. Khi ngồi trên mép giường tự cởi quần, anh tự nhiên thấy đầu trống rỗng, tức ngực, rùng mình một cái rồi lăn xuống giường.

Cố Minh Tịch tỉnh lại giữa đêm. Ánh trăng bên ngoài rọi vào phòng, anh vẫn giữ nguyên tư thế lúc bị ngã.

May mà trong phòng có lò sưởi nên dù có nằm dưới đất thì anh cũng không thấy lạnh mà chỉ thấy đau đầu và tức ngực. Anh chập vạt đứng dậy mới nhận ra mình đang cởi được một nửa quần. Anh nhọc nhằn cởi hết quần áo rồi vào nhà vệ sinh soi gương, nhìn sắc mặt tối tăm và đôi mắt mất đi ánh sáng của mình, trán còn sưng lên một cục vì đập xuống đất, toàn thân không chỗ nào không đau nhức.

Anh vẫn sốt, vẫn ho, ngực đau đến nỗi hít thở cũng khó. Sau khi rửa ráy qua loa và nằm lên giường, anh bỗng dưng thấy hoảng sợ.

Nếu mấy tiếng trước anh cứ ngất lịm như thế rồi chết, thì mẹ anh sẽ phải làm thế nào?

Sau khi mơ màng ngủ hai tiếng Cố Minh Tịch dậy nấu cháo cho mẹ rồi múc vào hộp giữ nhiệt, sau đó nhét hộp vào ba lô của mình.

Anh đeo ba lô bắt chuyến gió lạnh buổi sáng tới bệnh viện. Sau khi gặp được Hoàng Linh Lị, anh nhờ bà thím nán lại trông mẹ thêm hai ba tiếng để anh đi khám và truyền nước. Hoàng Linh Lị vừa ngáp vừa thu dọn giường, cất giọng không kiên nhẫn: “Thím đã trông cả đêm rồi, dù thế nào cháu cũng phải cho thím về ngủ một giấc chứ. Chiều nay thím đến sớm hơn để cháu đi khám cũng được.”

Hết cách Cố Minh Tịch đành để bà thím ra về, còn mình ở lại với mẹ.

Nhưng đến chiều anh không thể chịu đựng được thêm nữa, ngày càng ho nhiều hơn, anh sợ làm phiền đến giấc ngủ trưa của mẹ nên đi ra hành lang, kết quả mới đi được vài bước đã ngất xuống nền nhà.

May mà đang ở bệnh viện nên được các bác sĩ y tá nhanh chóng cấp cứu. Họ phát hiện Cố Minh Tịch đã bị viêm phổi từ rất lâu.

...

Cố Minh Tịch chậm chậm mở mắt nhìn xung quanh, anh đang ở nhà mình tại Tam Á. Trời đã sáng, một mình anh ngủ trên giường ấm áp, cửa sổ hé mở, gió biển nhẹ thổi tung bức rèm trắng mỏng. Bầu trời bên ngoài trong xanh sáng sủa.

Cố Minh Tịch biết mình sốt rất cao. Anh muốn ngồi dậy đi vệ sinh nhưng toàn thân bải hoải không có sức lực. Phải nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc anh mới gắng gượng ngồi lên được.

Vừa ra khỏi phòng Cố Minh Tịch thấy ngay một túi du lịch nằm ở cửa vào và một đôi giày da kiểu nữ. Anh thoáng sững sốt thì đúng lúc đó, một người bước ra từ nhà bếp, nhìn anh rồi cười nói: “Tỉnh rồi à? Anh thấy đỡ hơn chút nào không?”

Cố Minh Tịch nhìn Bàn Sánh bằng ánh mắt ngỡ ngàng, ngỡ ngác nhận ra tất cả những gì diễn ra tối qua không phải trong mơ. Đôi môi anh dần cong lên, cảm giác ấm áp và vui sướng trong lòng hiện rõ trong ánh mắt không hề che giấu.

Bàn Sánh đeo tạp dề của anh, cầm trong một chiếc muống và nói: “Em ninh cháo, không biết là có ngon không nữa. Trong tủ lạnh có cả sủi cảo đông lạnh, anh có muốn ăn không?”

Anh không trả lời nhưng ánh mắt lại chuyển động theo cô. Bàn Sánh đã đặt chiếc muống xuống, lau khô tay bước về phía này, giọng nói kìm chế cơn giận thốt lên: “Cảm sốt lại còn không mặc áo ngủ, anh không sợ bệnh nặng hơn à!” Cô vào phòng ngủ mở tủ lấy ra một chiếc áo phông sạch, mặc vào cho Cố Minh Tịch rồi hỏi: “Buồn đi vệ sinh không?”

Anh không phản ứng lại chỉ đờ đẫn gật đầu.

“Em đỡ anh đi.” Cô đỡ anh vào nhà vệ sinh rồi nhanh nhẹn cởi quần đùi cho anh một cách thuần thục, vén gấu quần lót lên, chuẩn bị giúp anh đi tiêu.

Thời gian trước ở thành phố E, Cố Minh Tịch thường ra đường cùng Bàn Sảnh, ăn cơm, uống cà phê, xem phim, dạo phố... thảnh thơi buồn đi vệ sinh đều được Bàn Sảnh giúp đỡ.

Những nơi hẹn hò không chỉ có nhà vệ sinh công cộng chung cho cả nam và nữ mà có những nơi còn có cả nhà vệ sinh cho người tàn tật. Mặc dù chúng được chuẩn bị cho những người ngồi xe lăn nhưng đối với Cố Minh Tịch và Bàn Sảnh, được vào một gian phòng riêng cũng tiện hơn nhiều.

Dường như cô đã quen với hành động vô cùng mật thiết này, không có cảm giác xấu hổ ngại ngùng kiểu “nam nữ thụ thụ bất thân” nhưng trái lại Cố Minh Tịch lại thấy đôi chút ái ngại. Dù sao anh cũng là đàn ông, có những việc thực sự không thể dùng lý trí để chế ngự được.

Ví dụ như một vấn đề khiến Bàn Sảnh canh cánh trong lòng suốt một thời gian dài – một vấn đề được nhắc tới trong tiết mục radio tên là “Bến cảng ấm áp” ngày xưa... Cuối cùng bây giờ Bàn Sảnh đã hiểu thế nào là “chào cờ buổi sáng”.

Khuôn mặt đỏ bừng của Cố Minh Tịch được duy trì cho tới khi rửa mặt xong, Bàn Sảnh thấy hơi buồn cười khi anh vùi đầu vào bát cháo như vậy. Như cảm nhận được cái nhìn của cô, anh ngước lên nhìn rồi cố cất giọng bình tĩnh hỏi: “Em đến từ lúc nào vậy?”

“Hai rưỡi đêm tới chỗ anh.”

“Hôm nay em không phải đi làm à?”

“Hôm nay thứ sáu, em xin nghỉ một ngày, đặt vé tối chủ nhật về.”
Bàng Sảnh mỉm cười, “Có thể ở với anh ba ngày.”

Trái tim Cố Minh Tịch vui rộn ràng nhưng ngoài miệng lại nói: “Anh không nghiêm trọng đến mức đó, thực ra em không cần phải tới.”

“Còn không nghiêm trọng hả. Lúc em đến anh đã mê sảng đến mức nói năng lảm nhảm rồi! Em đo nhiệt độ cho anh, 38.5 độ đó!” Bàng Sảnh trừng mắt, “Ăn cháo xong em đưa anh tới bệnh viện!”

Cố Minh Tịch thắc mắc, “Anh mê sảng? Anh đã nói gì?”

“Em không cho anh biết đâu.” Bàng Sảnh đặt hai tay lên mặt bàn, cười khúc khích nhìn anh.

Bàng Sảnh đưa Cố Minh Tịch tới bệnh viện. Không có gì bất ngờ khi anh được chẩn đoán là bị viêm bên trong cơ thể, bác sĩ yêu cầu truyền nước.

Lúc y tá chọc kim truyền vào cổ Cố Minh Tịch, anh khẽ chau mày, Bàng Sảnh liền nắm chặt vai anh.

Truyền nước xong hai người về nhà và thấy khó xử trước vấn đề cơm trưa. Ở nhà Cố Minh Tịch không có chút đồ ăn nào, Bàng Sảnh cũng không nỡ bắt anh phải làm, cuối cùng Cố Minh Tịch ăn nốt cháo buổi sáng còn Bàng Sảnh thì nấu sủi cảo đông lạnh lên ăn.

Ăn xong Bàng Sảnh cho Cố Minh Tịch uống thuốc, giục anh đi ngủ trưa còn mình thì bật laptop luôn mang theo bên người, chuẩn bị làm việc chốc lát ngoài phòng khách. Nhưng cô mới ngồi được nửa tiếng mà Cố Minh Tịch đã đi ra ba lần, lần thứ nhất nói là đi vệ sinh, lần thứ hai bảo khát nước, lần thứ ba anh bước lại gần máy tính của Bàng Sảnh, nhìn vào màn hình một lúc rồi nói: “Bàng Bàng, em đến lúc nửa đêm, sáng lại dậy sớm, em không buồn ngủ à?”

Bàng Sánh thẳng tay tắt máy rồi đứng dậy nói: “Được rồi, em vào phòng ngủ trưa với anh. Hài lòng chưa?”

Cố Minh Tịch khẽ mỉm cười.

Đây là lần đầu tiên họ nằm ngủ trên một chiếc giường.

Cố Minh Tịch không cho Bàng Sánh nằm giường của Đậu Đậu vì “chăn ga đã lâu không thay”.

Hai người ngủ trên giường Cố Minh Tịch. Bàng Sánh thực sự thối mệt nên chỉ một lát mắt đã nhắm nghiền, đang mơ mơ màng màng thì cảm nhận được một cơ thể nóng hổi tiến sát về phía mình.

Anh đang sốt nên người nóng như cục than. Bàng Sánh bất giác tránh người ra xa, cô còn trở mình quay lưng vào anh. Nhưng anh vẫn kiên trì áp sát lại, lồng ngực rộng dính sát vào lưng cô.

Hơi thở nhẹ nhàng của Cố Minh Tịch phả lên vai Bàng Sánh. Chân anh quấn lấy chân cô, dùng ngón chân nhẹ nhàng gãi lên bắp chân Bàng Sánh, dịu dàng vô cùng như sợ làm cô đau.

Bàng Sánh miễn cưỡng mở mắt, nói mà không quay đầu lại: “Đừng làm ồn, anh còn đang sốt, ngủ đi.”

Hai người đều nằm nghiêng, vai anh rộng hơn vai cô, nên vừa nghe cô nói vậy anh liền huých mạnh bả vai mình lên cánh tay phải của Bàng Sánh và cất giọng khàn khàn: “Bàng Bàng, anh muốn em ôm anh ngủ.”

Cô không mảy may do dự, lập tức quay người ôm anh vào lòng.

Vàng trán nóng như củ khoai nướng của anh đặt gọn vào hõm vai cô, cơ thể khẽ cựa quậy tìm một tư thế thoải mái rồi hài lòng nhắm mắt lại.

Mười phút sau Bàn Sảnh nóng toát mồ hôi, sờ lên người Cố Minh Tịch cũng y như vậy. Cô không biết anh đã ngủ hay chưa, muốn lén buông anh ra nhưng chỉ cần tay hơi nới một chút anh đã cất giọng bất mãn: “Đừng buông tay, ôm anh đi.”

“Anh không nóng à?” Bàn Sảnh thực sự bất đắc dĩ, “Trên người anh toàn mồ hôi thôi.”

“Anh không nóng.” Anh vẫn nhắm mắt, dán cả cơ thể lên người cô, mạnh mẽ nói.

Cô lại sờ vào lưng anh, chẳng biết cố tình hay vô ý mà ngón tay lại lướt qua xương sống hõm sâu của anh, da lưng anh trơn mịn, hơi dính dính vì mồ hôi nhưng cô lại thấy hết sức gợi cảm.

Chút tâm tư lạ lùng đó nảy sinh từ tận đáy lòng, Bàn Sảnh chớp mắt, ngón tay không ngừng du ngoạn trên cơ thể anh, từ tấm lưng tuy gầy như khoẻ khoắn tới hai đùi rảnh rỗi và lồng ngực rộng lớn...

Anh nín nhịn đến mức phải nghiến chặt hàm răng, mãi đến khi tay cô chạm lên bả vai khiếm khuyết của anh.

Đó là bộ phận nhạy cảm nhất trên cơ thể này nhưng cô xưa nay vẫn luôn tò mò về chúng.

Đầu ngón tay lướt qua vết sẹo dưới nách anh. Xúc cảm bên ngoài khiến trái tim Bàn Sảnh đập loạn nhịp. Giọng nói kìm nén của Cố Minh Tịch bỗng vang bên tai cô: “Bàn Bàn, nếu em không thu tay về thì tự lãnh hậu quả đó nhé!”

Dĩ nhiên cô hiểu ý đồ trong câu nói của anh. Cô không những không thu tay về mà còn chạm vào nơi đó của anh, trả lời đầy vẻ khiêu khích: “Anh đang ốm mà vẫn còn tâm tư đó à?”

Ồ... Anh choàng mở mắt, ngọn lửa bập bùng trong đáy mắt, anh nói: “Đừng trách anh chưa cảnh cáo em!”

Sau đó anh chống mạnh hai chân lên giường, đè cả cơ thể lên người cô.

Lúc bị anh hôn đến mục mẫm đầu óc, Bàn Sánh vẫn có thể nói chuyện: “Anh đang bị cảm mà! Đừng truyền bệnh cho em!”

Anh chợt nhớ ra vấn đề thực tế này. Đang định dừng lại ngồi dậy thì bị cô hẩy xuống giường.

Cô nhìn vào mắt anh, giọng cất lên dịu dàng: “Không sao. Cùng lắm thì hai bọn mình cùng dìu nhau đi truyền nước!”

Anh khẽ mỉm cười, tự nhiên muốn được tùy hứng một lần.

Dưới sự cổ vũ của cô, anh cúi xuống tiếp tục nụ hôn – một nụ hôn ý loạn tình mê, quán quýt triền miên, thể hiện tất cả sự dịu dàng và tình cảm sâu nặng của anh khiến cô nhũn như chi chi.

..

Sáng chủ nhật Đậ Đậ được mẹ dẫn tới nhà Cố Minh Tịch. Mẹ Đậ Đậ trông thấy hai người đều bị cảm cúm. Điểm khác biệt là một người sốt còn một người chỉ cảm xoàng.

“Thầy Cố, cả thầy và cô Cua đều ốm ạ?” Đậ Đậ ngồi phắt lên đùi Cố Minh Tịch, hỏi anh bằng giọng rất đổi quan tâm. Bàn Sánh hắt xì mấy cái, lau nước mũi rồi kéo khẩu trang lên nói chuyện với Đậ Đậ: “Đậ Đậ, cháu đừng lại gần thầy Cố nói chuyện nữa. Bây giờ thầy cháu đang cảm nặng, cẩn thận kéo bị lây.”

“Cháu không sợ!” Đậ Đậ nói: “Trước đây thầy Cố bị ốm có bao giờ lây cho cháu đâu.”

Thằng bé tò mò nhìn Cố Minh Tịch rồi hỏi: “Thầy ơi, thầy lây bệnh cho cô Cua làm cô ấy cũng bị ốm ạ?”

Cố Minh Tịch lặng lẽ nhìn Bằng Sánh, mặt đỏ bừng, trên môi là nụ cười thật tươi.

Mới qua ba ngày hai đêm mà quan hệ giữa hai người đã thay đổi mang tính nhảy vọt, họ quấn quýt hơn, mật thiết hơn, càng quyến luyến đến nỗi chẳng muốn rời xa.

Anh còn nhớ một câu được cô nói khi nắm gọn trong lòng mình: “Chắc chắn anh đã từng nghe câu thơ cổ này “Tử sinh khiết thoát/ Dữ tử thành thuyệt/ Chấp tử chi thủ/ Dữ tử giai lão”.” (1)

(1) Một bài thơ của Khổng Tử. Dịch nghĩa: Chết sống hay xa cách/Đã cùng nàng thành lời thề ước/Ta nắm tay nàng/(Hẹn ước) sẽ sống chung với nhau đến tuổi già.

Cô đặt tay mình lên lồng ngực anh nơi có làn da nóng rẫy và một trái tim đập mãnh liệt. Cô ngược mắt nhìn anh, khẽ nói: “Cố Minh Tịch, em muốn sửa lại đoạn thơ đó một chút, đây là lời hẹn ước của chúng ta: Chấp tử chi tâm/Dữ tử giai lão(2).”

(2) Bằng Sánh đã thay từ thủ (tay) bằng từ tâm (trái tim) (vì Cố Minh Tịch không có tay nên hai người không thể nắm tay). Ý là hai trái tim đồng điệu đủ để cả hai chung sống đến tuổi già.

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Chí Ở Bốn Phương

Bàng Sánh đi cùng Cố Minh Tịch đến bệnh viện truyền nước lần cuối cùng. Sau khi đưa anh về nhà, hai người quây quần với mẹ con Đậu Đậu ăn cơm tối, rồi cô chuẩn bị đồ đạc ra sân bay.

Bệnh tình của Cố Minh Tịch đã khả quan hơn nhiều, anh tiễn Bàng Sánh ra ngoài bắt taxi. Sau khi rời khỏi khu nhà, hai người thả bước dọc theo con đường trên phố.

Thời tiết tháng Hai ở Hải Nam rất dễ chịu, bầu trời tối dần, vàng mặt trời nóng rực dần bị che khuất, mặt trăng nhô lên mặt biển, xấu hổ nhìn ngấm đôi bạn trẻ.

Đứng trên con đường để bắt taxi, Bàng Sánh và Cố Minh Tịch quần quýt thủ thỉ những lời tình tứ ngọt ngào. Cô dặn anh nhớ uống thuốc đúng giờ, uống nhiều nước nghỉ ngơi nhiều, Cố Minh Tịch chỉ mỉm cười thay lời đáp. Thấy sắp phải đi, Bàng Sánh bất ngờ nhắc đến một việc quan trọng: “Đúng rồi, chuyện lần trước em nói anh nghĩ đến đâu rồi?”

Tất nhiên Cố Minh Tịch hiểu cô đang nhắc tới việc gì, chính là câu chuyện có nên tiếp tục học tập hay không. Từ hôm đó tới giờ học không nhắc lại chuyện này, lý do là vì Bàng Sánh muốn cho Cố Minh Tịch thêm thời gian suy nghĩ. Cố Minh Tịch cúi xuống nhìn Bàng Sánh rồi nói: “Bàng Bàng, em đã nghĩ kỹ chưa? Công việc hiện tại của em không tồi, tiền lương cao, nếu xin nghỉ để đi học thì thế nào cũng phải mất tới ba, bốn năm. Em thấy có đáng không?”

“Chẳng lẽ anh thấy không đáng sao?” Bàng Sảnh trợn mắt nhìn anh, lặp lại câu hỏi lần nữa: “Cố Minh Tịch, anh thấy không đáng sao?”

“Không, anh không thấy vậy.” Bị ánh mắt cô uy hiếp, anh chậm rãi lắc đầu.

“Em biết đó là một giấc mơ trong lòng anh.” Bàng Sảnh nói, “Dù xuất phát từ lý do nào đi nữa: để phát triển công việc sau này hay vì lòng tin cho chính mình, để trở thành tấm gương cho bọn trẻ, thậm chí một lý do tầm thường hơn là để chuyển sang một công việc mới với mức lương tốt hơn thì cả anh và em đều nên học tiếp.”

Anh im lặng hồi lâu rồi nói: “Anh không biết mình còn có thể học lại các môn văn hoá được không?”

Bàng Sảnh cười: “Không sao, cũng đã lâu rồi em không động tới những cuốn sách chuyên ngành đó, dù chỉ thi nghiên cứu sinh nhưng em cũng muốn thi được điểm cao. Tới lúc đó chúng ta sẽ cùng ôn luyện, cùng lắm thì đi học thêm vậy.”

Anh thấy buồn cười trước giọng điệu thoải mái của cô, bèn hỏi: “Đến lúc đó chẳng may em đỗ mà anh trượt thì sao?”

Bàng Sảnh trả lời không mảy may nghĩ ngợi: “Thì anh vừa vẽ vừa ôn lại năm nữa.”

Cố Minh Tịch chau mày, “Có phải em chê anh không có bằng cấp không?”

Bàng Sảnh cười khanh khách hồi lâu, đập tay lên người anh: “Nếu anh thực sự không muốn học, em sẽ không bao giờ bắt ép anh. Nhưng em biết anh muốn học mà.”

Thấy nét mặt thoáng đăm chiêu của Cố Minh Tịch, cô đặt túi du lịch xuống đất, giang rộng hai tay ôm lấy anh, cô bảo: “Nếu em trượt mà anh đỗ, vậy em sẽ đi làm chu cấp tiền cho anh học. Còn nếu anh trượt mà em đỗ, em sẽ tôn trọng ý kiến của anh, anh có thể học tiếp hoặc trở thành một họa sĩ truyện tranh tự do, bán sách nuôi em học. Tóm lại mọi thứ chúng ta cứ để chúng thuận theo tự nhiên, đừng miễn cưỡng điều gì. Được không anh?”

Cố Minh Tịch: “...”

“Người Maya tiên đoán 2012 là năm tận thế. Cố Minh Tịch, sang năm chúng ta về ở bên nhau nhé?”

“...”

Cô ngược lên nhìn anh: “Có được hay không anh cũng nói một tiếng đi chứ.”

Anh chưa bao giờ là một người hứa suông, không biết nói những lời ngon ngọt, anh lúc nào cũng nói đi đôi với làm. Đối diện với ánh mắt mong mỏi của Bàn Sảnh, anh biết nếu như đồng ý thì trong hơn một năm tới đây, anh chỉ có thể cố gắng hết sức mà thôi.

Anh vẫn chưa hết do dự lại bị Bàn Sảnh đẩy mạnh một cái: “Cố Minh Tịch, em nghĩ rồi. Sang năm khi nào anh nhận được giấy báo trúng tuyển, bọn mình sẽ đi đăng ký kết hôn để chúc mừng. Ok không?”

Cố Minh Tịch lại suy nghĩ sâu xa hơn. Vậy nếu nói ngược lại chẳng phải giả sử năm sau không đỗ thì anh sẽ không có vợ hay sao?

Coi như em giỏi!

Anh nghiêng răng đồng ý: “Được, anh đồng ý sang năm sẽ đăng ký thi đại học!”

Tháng ba Bàn Sảnh nhận được giấy chứng nhận quyền sử dụng nhà đất và chìa khoá căn hộ. Cô rất mừng liền đi một mình tới thăm nhà mới rồi gọi điện cho Cố Minh Tịch hỏi chuyện tân trang. Cố Minh Tịch áy náy nói: “Bàn Bàn, tiền nhuận bút của anh chắc phải tháng tám mới có. Bây giờ chưa có ngay được tiền tân trang nhà cửa.”

Bàn Sảnh bần thần rồi kêu lên: “Ai bắt anh phải bỏ tiền tân trang chứ?”

Hai người bàn bạc rồi thống nhất là đồ đạc và đồ điện nước sẽ chờ Cố Minh Tịch về cùng chọn mua, những trang trí cần thiết và lắp đặt đường điện nước trong nhà sẽ tiến hành làm trước. Còn về phong cách... Cố Minh Tịch không có ý kiến, chỉ nói với Bàn Sảnh: “Miễn em thích là được.”

Bàn Sảnh tranh thủ thời gian đến giải bày với Trâu Lập Văn. Cô mời anh ta ở lại ăn tối sau giờ làm việc.

Trâu Lập Văn là thạc sĩ tài chính tại đại học Phục Đán. Sau khi nói với nhau dăm ba câu chuyện, Bàn Sảnh liền kéo chủ đề tới việc học nghiên cứu sinh chuyên ngành tài chính ở hai trường là Phục Đán và Đại Học tài chính kinh tế Thượng Hải, cô hỏi Trâu Lập Văn trường nào dễ đỗ hơn.

Trâu Lập Văn là người rất nhạy bén. Anh ta liếc nhìn Bàn Sảnh rồi hỏi: “Sao? Em định đi học à?”

“Vâng.” Bàn Sảnh cầm khăn lau miệng, “Thưa sếp, hôm nay hẹn anh đi ăn chính là để báo cáo với anh em chỉ định làm việc tới cuối tháng 6, cùng lắm là tới cuối tháng 7 sau đó sẽ xin nghỉ nửa năm để ôn tập và tranh thủ đi thi cho xong ạ.”

Cô không giấu giếm suy nghĩ của bản thân và cũng không cho Trâu Lập Văn giữ mình lại. Thực tế là Trâu Lập Văn rất hiểu Bàn Sảnh nên bản

thân anh ta cũng chẳng có ý giữ cô lại.

Vừa cắt bò bít tết anh ta vừa đưa ra ý kiến: “Xét về vấn đề thi khó hay dễ, hai trường này tương đương nhau. Về danh tiếng thì Phục Đán nhìn hơn. Về tiếng tăm trong ngành, Đại học Tài chính kinh tế Thượng Hải lại hơn. Em là sinh viên Tài chính kinh tế Thượng Hải, nếu thi tài chính kế toán sẽ chắc chắn hơn một chút.”

Bàng Sánh nói: “Sếp không biết đâu, em có tình cảm đặc biệt với Phục Đán.”

Trâu Lập Văn hỏi: “Thế sao ngày xưa không thi vào đại học Phục Đán?”

“Vì hồi đó em không thể đỗ!” Bàng Sánh cười nói: “Nhưng giờ lại cảm thấy mình cách Phục Đán rất gần.”

“Em học đại học ở Tài chính kinh tế Thượng Hải, nếu lại tốt nghiệp nghiên cứu sinh ở Phục Đán thì sau này không phải lo về vấn đề tìm việc làm. Huống hồ em còn có bốn năm kinh nghiệm đi làm.” Trâu Lập Văn nở nụ cười hiểm hoi: “Bàng Sánh, nói không chừng đến lúc đó anh muốn mời em về giúp mình em cũng không thềm ấy chứ.”

“Sao có thể như vậy được ạ!” Bàng Sánh nịnh bợ ngọt xớt: “Em có được ngày hôm nay đều nhờ vào con mắt tinh tường của sếp! Sếp cứ yên tâm! Khi nào học xong em nhất định trở về gặp sếp, lúc đó sếp ăn thịt em ăn thịt, sếp húp cháo em húp cháo...”

“Thôi thôi được rồi...” Đầu Trâu Lập Văn phình ra: “Nói về chuyện em với bạn trai xem nào.”

Bàng Sánh bẽn lẽn mỉm cười: “Bọn em vẫn bình thường ạ.”

“Có ý định kết hôn chưa?”

“Dạ, sang năm ạ. Nhà cửa xong rồi, nhưng anh ấy định học tiếp, em đã hẹn anh ấy sang năm khi nào cả hai đứa thi xong thì kết hôn.” Bàng Sánh bưng cốc nước lên uống.

Trâu Lập Văn nghiêm túc nói: “Tranh thủ ba năm đi học nhớ sinh con luôn đấy!”

“Phụt...” Ngụm nước trong miệng Bàng Sánh phun hết ra ngoài.

Trong kỳ nghỉ tiết Thanh minh, Cố Minh Tịch gửi gắm Đậu Đậu cho cô Kỳ và thầy Trần hai ngày, còn mình với Bàng Sánh thì về tỉnh Z tảo mộ.

Hai người tụ họp ở sân bay thành phố S. Bàng Sánh đến sớm chờ ở cửa ra. Hai tiếng sau Cố Minh Tịch đeo ba lô đi vào.

Hai người đã hơn một tháng không gặp nên nhớ nhung là điều khó tránh khỏi. Vừa được gặp nhau đã biến thành một cặp đôi sơ sinh, lúc nào cũng quấn quýt.

Trên đường đi xe khách tới tỉnh Z, Bàng Sánh lấy Ipad cho Cố Minh Tịch xem ảnh ngôi nhà đang trang trí. Bình thường chat trên mạng cô cũng cho anh xem vài tấm hình nhưng lần này gặp nhau, cô chụp từng góc ngách trong nhà một cách chi tiết nhất có thể, sau đó cho Cố Minh Tịch xem từng tấm một.

“Em làm bệ bếp, chậu rửa, lavabo thấp hơn một chút để anh tiện sử dụng.” Bàng Sánh cất giọng kể lể làm Cố Minh Tịch phải bĩu môi: “Ý em là sau này em sẽ không bao giờ chịu vào bếp?”

Bàng Sánh đỏ mặt: “Không phải không phải, em lùn nên vẫn có thể dùng bình thường.”

Cố Minh Tịch mỉm cười đặt trán mình lên trán cô: “Anh đùa thôi, sau này việc nấu nướng cứ giao cho anh. Anh thích ngắm em ăn đồ anh nấu.”

Trái tim Bàn Sảnh ngọt như ngâm đường, tiếp tục cho anh xem ảnh: “Căn phòng hướng nam này em định để cho anh làm phòng vẽ tranh, lúc đó sẽ đặt riêng bàn làm việc và giá sách được không?”

Cố Minh Tịch cúi xuống nhìn một lát rồi nói: “Anh định để phòng này cho em bé.”

“Em bé có phòng khác mà, cũng rộng như thế.”

Anh mím môi nghĩ ngợi rồi nói: “Ừm, sau này em bé lớn, nếu nó thích sáng sủa thì anh sẽ đổi lại là được.”

Bàn Sảnh hiểu sở thích của Cố Minh Tịch hơn ai hết, vì vậy Cố Minh Tịch hoàn toàn yên tâm khi giao căn phòng để cô trang trí. Cô bảo dự định quét sơn màu vàng cho phòng ngủ chính, sàn nhà màu xám đậm, đều là những gam màu ấm. Phòng khách thì sơn màu lam nhạt, sàn gỗ màu vàng, thiên về tông lạnh. “Nếu thấy chưa đủ ấm cúng thì lắp thêm đèn.” Bàn Sảnh cho Cố Minh Tịch xem mấy phòng mẫu: “Kiểu lượn sóng như ở biển ấy, lắp thêm mấy bóng đèn LED, anh thấy sao?”

Cố Minh Tịch không khỏi gật đầu, cất giọng thật khẽ: “Bàn Bàn, đây có thật là nhà của chúng ta không?”

“Dĩ nhiên!” Bàn Sảnh cười rạng rỡ: “Không biết là con trai hay con gái nên em chưa dám sơn màu hồng cho căn phòng này.”

Cố Minh Tịch hỏi: “Em thích con gái hả?”

“Vâng, con gái là áo bông của mẹ mà.” Bàn Sảnh ngả lên vai anh, hỏi: “Còn anh? Anh thích trai hay gái?”

“Anh thích con trai.” Cố Minh Tịch nói.

“...” Bànng Sảnh có hơi ngạc nhiên. Cô nghĩ anh sẽ bảo nam nữ gì cũng thích nên mới hỏi: “Tại sao?”

Cố Minh Tịch chân thành trả lời: “Có hai nguyên nhân. Một là anh sợ có con gái sẽ nuông chiều làm nó hư. Hai là... Không biết em đã nghe chuyện này chưa, nghe ta nói người lớn có con sẽ lại một lần nữa được trở về tuổi thơ thông qua việc nuôi dạy con trẻ, nhất là những thứ mà người lớn trước đây không có được thì đều muốn con cái hiện thực hoá thay mình. Anh thấy điều này khá có lý. Chẳng hạn như anh, nếu có con, anh sẽ thương yêu nó, bầu bạn bên nó, dạy dỗ và cả... tôn trọng nó nữa. Anh muốn dạy con trở thành một người đàn ông chân chính: tốt bụng, nghĩa khí, biết trách nhiệm và cầu tiến. Anh hy vọng nó có thể làm được những gì anh chưa làm tốt.”

Bànng Sảnh cảm động vô cùng, cô ôm chầm lấy anh và nói: “Anh đã làm rất tốt rồi Cố Minh Tịch ạ. Em nói thật đó!”

Xe tới tới tỉnh Z, Cố Minh Tịch và Bànng Sảnh đi taxi tới nghĩa trang công cộng.

Trong tiết thanh minh nghĩa trang khá đông đúc. Cố Minh Tịch tìm được phần mộ của Lý Hàm, trước mộ có nhang và nến, chắc là Lý Thuần hoặc Lý Mục vừa tới. Bànng Sảnh đặt hoa xuống rồi đốt nến thắp hương theo phong tục, và đốt thêm chút vàng mã.

Cố Minh Tịch đứng bên cạnh lặng lẽ nhìn cô thu xếp tất cả các công việc.

Bànng Sảnh đốt sáu nén hương, quỳ xuống trước mộ Lý Hàm. Cô ngược lên nhìn bia mộ, trên đó là bức ảnh của Lý Hàm hồi bà khoảng 40 tuổi. Khi đó bà rất đẹp, mái tóc dài bện lại đặt trước ngực, đôi mắt vừa to vừa sáng trắng đen rõ ràng, nụ cười bình yên và ấm áp.

Bàng Sánh dập đầu trước mộ Lý Hàm ba cái, cắm hương vào bát hương rồi nói: “Bác ơi, cháu là Sánh Sánh đây ạ, cháu đến thăm bác. Bây giờ cháu và anh Cố Minh Tịch đang yêu nhau, bác cứ yên tâm, cháu sẽ không bao giờ để anh ấy phải cô đơn nữa.”

Cô đứng dậy còn Cố Minh Tịch thì bước tới đứng trước bia mộ rồi chậm chậm quỳ xuống. Anh chỉ cất tiếng gọi: “Mẹ ơi...” rồi giọng nghẹn lại.

Bàng Sánh đứng ngay bên cạnh liền giang tay ôm lấy anh. Cô biết mấy năm nay Cố Minh Tịch đã phải chịu rất nhiều nỗi đắng cay khổ sở nhưng chẳng khi nào anh chịu sẻ chia với cô. Nhưng giờ đây khi đối diện với Lý Hàm, chắc hẳn anh đang nhớ lại những tháng ngày đã qua đó. Dù có mạnh mẽ tới đâu anh cũng chỉ có một thân một mình, lại còn là một người tàn tật yếu thế hơn người bình thường không biết bao nhiêu lần. Bất kể giây phút nào anh cũng có thể gặp phải những khó khăn khó giải quyết, có lúc cần thận nghĩ tới đây Bàng Sánh thậm chí không dám nghĩ tiếp. Lý Hàm đã mất được gần năm năm, năm năm! Cố Minh Tịch chỉ có một mình!

Nhưng giờ đây mọi thứ đã tốt đẹp, Bàng Sánh có thể hiểu được tâm trạng phấp phỏng của Cố Minh Tịch. Cô cũng quỳ xuống ôm lấy bờ vai run rẩy của anh, thì thầm an ủi khe khẽ: “Được rồi, được rồi, không sao đâu, bác thấy anh khóc như vậy sẽ lo lắng lắm. Bây giờ cuộc sống của bọn mình đã trở nên tốt đẹp rồi, anh đừng khóc nữa...”

Trong nghĩa trang sương khói mờ mịt, mùi hương mùi nến nồng đượm. Một cơn gió mùa xuân vừa thổi qua đã khiến tán cây tùng bách bên mộ xào xạc rung chuyển.

Bàng Sánh ôm chặt Cố Minh Tịch, cuối cùng cô ngược lên nhìn trời: “Thôi, dù sao ở đây cũng chỉ có hai chúng ta, anh muốn khóc thì cứ khóc đi. Nhưng nói thật em nghĩ bác Hàm chắc đang cười anh đó, mang bạn gái đến gặp mẹ mà lại khóc như mưa thế này.”

...

Ra khỏi nghĩa trang, Cố Minh Tịch liền gọi điện cho Lý Thuần.

Năm đó sau khi Lý Hàm qua đời, Cố Minh Tịch và người nhà họ Lý cũng chẳng vui vẻ gì bởi anh nhất quyết bán nhà để trả tiền cho mọi người trong khi Lý Mục lại không thể hiểu nổi hành động đó. Lý Mục cho rằng số tiền mọi người thăm nom khi Lý Hàm bị bệnh không cần phải trả, đây là chuyện tập tục xưa nay vẫn vậy. Ông ta mong Cố Minh Tịch không bán nhà mà cho thuê để sau này Lý Thế Vũ trưởng thành lấy vợ có thể mượn nó để ở.

Cố Minh Tịch hoàn toàn không cân nhắc đến ý kiến của ông cậu. Dưới sự giúp đỡ của Từ Song Hoa và Cá Mập, anh dứt khoát bán nhà. Lý Mục tuyên bố từ giờ trở đi gia đình ông và Cố Minh Tịch hoàn toàn không có bất cứ quan hệ nào nữa. Nếu Cố Minh Tịch có tới tỉnh Z cũng đừng tới ở nhờ nhà ông ta.

Khi rời khỏi tỉnh Z chỉ có duy nhất Lý Thuần đến tiễn Cố Minh Tịch. Lý Thuần cho anh ba mươi triệu, dặn đi dặn lại anh không phải trả. Sau đó Cố Minh Tịch và Lý Thuần giữ liên lạc, lễ tết anh đều gọi điện hỏi thăm và hàng năm gửi cho bà mười triệu, nói là tiền để bà tắm bổ sức khỏe và gửi cho Lý Thuần rất nhiều đặc sản Hải Nam.

Nhận được điện thoại của Cố Minh Tịch Lý Thuần rất vui, nói chuyện với anh thật lâu. Cố Minh Tịch biết sức khỏe ông bà ngoại ngày càng suy sụp, Lý Thế Vũ đòi lấy vợ, không còn phòng nên Lý Mục đã đưa bố mẹ già tới viện dưỡng lão còn mình và Hoàng Linh Lị phải đi thuê một nhà trọ nhỏ để lại căn nhà kia cho Lý Thế Vũ.

“Tiểu Vũ bị cậu mợ cháu nuông chiều quá sinh hư!” Lý Thuần nói: “Học hành không ra sao, chẳng chịu đi tìm việc, suốt ngày chỉ lên mạng chơi game, cuối cùng quen một đứa con gái cũng qua game rồi đòi lấy vợ.

Con bé kia lớn hơn nó một tuổi, nghe nói còn chưa tốt nghiệp cấp ba, làm công nhân bình thường nhưng ngày nào cũng chơi game, hết tiền lại ngửa tay xin cậu cháu. Thương cho cậu cháu đã 50 tuổi mà còn phải đi làm bảo vệ ca đêm, haizz..”

Cúp máy Bàn Sảnh hỏi Cố Minh Tịch: “Anh có muốn đi gặp ông bà ngoại và cậu anh không?”

Cố Minh Tịch lắc đầu nói: “Bàn Bàn, đây không phải là nơi anh lớn lên, em hiểu chứ?”

Cô thoáng ngẫm nghĩ rồi gật đầu: “Em hiểu.”

Họ đi xe quay lại thành phố S, định tối nay ở lại đó nghỉ ngơi rồi đáp chuyến bay sáng mai.

Buổi tối Cố Minh Tịch dẫn Bàn Sảnh tới thăm Từ Song Hoa.

Hầu như cả năm Từ Song Hoa đều ở nước ngoài, thậm chí tết âm lịch cũng muốn bay sang Anh thăm con trai. Nhưng dịp thanh minh nào ông cũng phải về thành phố S.

Cố Minh Tịch đã gọi trước cho Từ Song Hoa. Đến cửa nhà ông, Cố Minh Tịch nói với Bàn Sảnh: “Anh đã ở nơi này trong vòng một năm rưỡi sau khi mẹ anh mất.”

Cửa mở. Từ Song Hoa vẫn vậy với một gương mặt nhạt nhoà, nét mặt không thể hiện cảm xúc buồn vui nhưng vừa trông thấy Cố Minh Tịch, ông vẫn bất giác tỏ vẻ dịu dàng, bước tới nhẹ nhàng ôm cậu.

Dường như mọi người đều biết hễ khi nào gặp Cố Minh Tịch, chỉ cần dành cho anh một cái ôm là ấm áp nhất.

Cố Minh Tịch mang trà búp Minh Tiên từ thành phố E tới cho Từ Song Hoa khiến ông rất thích thú. Thấy Bàn Sảnh, ông không khỏi tò mò.

Cố Minh Tịch then thùng giới thiệu: “Thầy ơi, đây là Bàn Sảnh – bạn gái của em.”

Từ Song Hoa giữ hai người ở lại ăn tối. Ăn xong Cố Minh Tịch bảo Bàn Sảnh ra phòng khách xem tivi còn anh và thầy Từ vào phòng sách trao đổi một lát. Cố Minh Tịch muốn tâm sự với thầy về việc thi đại học.

Nghe xong kế hoạch của anh Từ Song Hoa không mấy may tỏ ra ngạc nhiên mà chỉ gật gù nói: “Học tiếp cũng là một ý tưởng hay. Sự học là trọn đời, thầy ủng hộ em.”

Cố Minh Tịch nói: “Thưa thầy, lần này em muốn thi ngành thiết kế mỹ thuật. Điểm văn hoá của chuyên ngành mỹ thuật thường không quá cao, cũng dễ cho em ôn tập.”

Từ Song Hoa hỏi: “Đã có mục tiêu là trường nào chưa?”

“Em muốn đi Thượng Hải. Thầy gợi ý cho em được không ạ?”

“Thượng Hải?” Từ Song Hoa ngẫm nghĩ: “Em có biết học viện Nghệ thuật thị giác của trường đại học Phục Đán ở Thượng Hải chưa?”

Cố Minh Tịch gật đầu: “Dạ, em đã từng nghiên cứu trường này.”

“Thầy có bạn dạy học ở đó, trường này khá được. Nếu sau này em vẫn muốn tiếp tục làm giáo viên, thầy gợi ý em nên thi vào chuyên ngành Hội hoạ của khoa Mỹ thuật tạo hình. Em có căn bản, chỉ cần trau dồi thêm nửa năm chắc chắn không vấn đề gì. Còn về các môn văn hoá thì phải dựa vào thực lực của em rồi.”

Cố Minh Tịch gật đầu: “Em nhớ rồi ạ.”

Từ Song Hoa hỏi về dự định tiếp theo của Cố Minh Tịch. Biết anh sẽ trở về thành phố E vào tháng bảy, ông lập tức gọi điện cho một người bạn ở thành phố E ngay trước mặt cậu học trò.

“Tôi có một học trò sang năm muốn thi vào khoa Mỹ thuật tạo hình của học viện Nghệ thuật thị giác Thượng Hải theo hệ chính quy, đầu tháng bảy tới thành phố E... Hộ khẩu ở thành phố E, đúng rồi, muốn nhờ ông hỗ trợ nó về chuyên ngành. Ông cứ yên tâm với căn bản của nó, tôi mong ông dạy nó một thầy một trò, phải đảm bảo nó đỗ được Nghệ thuật thị giác... Phải, đúng rồi, nó là học trò của tôi, người học trò thứ tư.”

Cúp máy Từ Song Hoa chuyển số máy người này vào điện thoại của Cố Minh Tịch rồi nói: “Thầy giáo này có mở một lớp học chuyên dạy thêm cho những đối tượng muốn dự thi các ngành Mỹ thuật tạo hình, trình độ ông ấy rất cao. Lúc nào về thành phố E, em nhớ gọi điện cho thầy, thầy sẽ tới gặp trực tiếp người này cùng em. Cứ yên tâm, ông ấy là một người rất thú vị.”

Khi bước ra từ phòng làm việc, cả Từ Song Hoa lẫn Cố Minh Tịch đều mỉm cười. Bàn Sảnh đứng dậy. Từ Song Hoa nhìn đôi bạn trẻ rồi nói: “Minh Tịch bao giờ kết hôn nhớ mời thầy tới dự lễ cưới. Mấy năm nay thầy nhớ em hơn cả nhớ con trai mình. Thấy em bây giờ sống tốt thầy mừng lắm!”

Ông là một người không quá tình cảm nhưng giờ đây lại nói ra những lời thân tình như vậy khiến Cố Minh Tịch thực sự ngạc nhiên. Anh chủ động ghé sát người về phía Từ Song Hoa và nói: “Em cảm ơn thầy ạ!”

Khách sạn Cố Minh Tịch và Bàn Sảnh ở nằm giữa trung tâm thành phố. Sau khi ra khỏi taxi, Cố Minh Tịch ngược lên và nhìn thấy chiếc cầu vượt hình chữ I cách đó không xa.

Anh không nói gì với Bàn Sảnh, chỉ dẫn cô đi một vòng trên cầu.

Mặc dù đang là buổi tối nhưng trên cầu vẫn rất đông đúc, người mở hàng, người diễn xiếc, người ăn xin xếp thành một hàng dài. Những toà cao ốc xung quanh đèn đuốc sáng trưng, mái nhà lấp lánh muôn vàn màu sắc, dòng xe dưới chân cầu nối đuôi thành một dải màu vàng thật dài. Những người bộ hành đi qua Cỗ Minh Tịch hầu như không chú ý, chỉ một số ít người tò mò về ống tay áo của anh và cô gái trẻ đẹp đi bên cạnh, vẻ khó tin sẽ xuất hiện. Cỗ Minh Tịch hoàn toàn không bận tâm, anh đi thật chậm. Bàn Sảnh không hiểu ngọn ngành bèn hỏi nhưng Cỗ Minh Tịch không đáp.

Trong lòng ai cũng có bí mật, lúc này Cỗ Minh Tịch không muốn kể cho Bàn Sảnh nghe về những tháng ngày đó. Anh nghĩ có lẽ vài năm nữa, khi hai người đã kết hôn, trong một buổi tối mùa đông ngồi xem tivi trong căn phòng ấm cúng sẽ nói lại câu chuyện trên cầu hôm nay cho cô nghe bằng giọng bông đùa.

Sau khi về tới phòng khách sạn hai người đều mệt nhoài. Sau một ngày tàu xe, cuối cùng cũng được nghỉ ngơi.

Đóng cửa bỏ túi xách xuống Bàn Sảnh không ngồi nghỉ vội vàng cởi áo khoác cho cả mình lẫn Cỗ Minh Tịch, sau đó người cô đã dán chặt lên cơ thể anh.

Cô ngược lên anh cúi xuống, hai đôi môi liền hoà quyện.

Cô và anh loạng choạng tới gần nhà vệ sinh: “Tắm chung đi...”

Anh không muốn rời khỏi đôi môi cô, chỉ khẽ đáp: “Ừ.”

Giọng cô mềm như nước, hai tay chuyển động trên cơ thể anh. “Cỗ Minh Tịch, em nhớ anh rất nhiều!”

“Anh cũng nhớ em.”

“Nhớ thế nào?”

“Lúc tỉnh trong đầu chỉ có em. Lúc ngủ trong mơ chỉ có em.”

“Em cũng thế! Em cũng thế!” Cô ríu rít nói, còn dùng đầu lưỡi ranh mãnh đánh qua hai chiếc răng khểnh của anh, nhọn nhọn, đúng là vừa gọi cảm vừa thú vị.

Sự khiêu khích đó của cô khiến nụ hôn của anh càng trở nên nồng nàn như lửa. Không kiềm chế được nữa, anh hôn cô thật sâu, hàng lông mày rậm chau lại, luôn miệng gọi tên cô: “Bàng Bàng, Bàng Bàng...”

“Em đây.” Cô nói.

Bóng đêm phủ kín, từ nhà vệ sinh đến đệm giường trắng phau đều lưu giữ hình bóng quấn quýt mãnh liệt của hai người.

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Thí Sinh Lớn Tuổi

Sau khi Cố Minh Tịch quyết định tham gia kỳ thi đại học vào năm sau ở độ tuổi 28, Bàn Sảnh đã nhờ cô Đới giúp đỡ tìm các giáo trình, đề thi, đề thi mẫu từ các trường cấp ba ở thành phố E rồi gửi tới cho Cố Minh Tịch.

Trong học kỳ cuối cùng ở Tam Á, cuộc sống của Cố Minh Tịch thực sự rất vất vả, bận bịu vô cùng. Vừa phải dạy toán và tiếng anh cho hai lớp cuối cấp, phải tranh thủ thời gian vẽ tranh cho kịp thời hạn nộp bài lại còn phải ôn tập các môn văn hoá.

Sau khi biết anh sẽ tham dự kỳ thi đại học mấy người đồng nghiệp đều nhiệt tình tới dạy kèm. Thế nhưng vừa mới sờ vào đề thi đại học các môn toán, lý, hoá, họ đều rụng rời tay chân.

“Khó quá, đã lâu không chạm tới những thứ này nên quên hết cả công thức rồi.” Thầy Trần lắc đầu quầy quậy: “Bây giờ mà bảo tôi thi lại đại học thì tôi điên lên mất!”

Thầy Tống nói: “May mà thầy Cố biết vẽ nên có thể thi vào các trường năng khiếu, các môn văn hoá chỉ cần đạt điểm chuẩn là ok.”

Cố Minh Tịch thở dài: “Thực ra nếu thi mỹ thuật, đề thi cơ bản sẽ liên quan đến kỹ năng vẽ phác thảo, dùng màu và ký hoạ, những cái này tôi cũng đã lâu rồi không luyện tập. Nếu sang năm thi tôi phải tranh thủ nửa năm ôn luyện, cũng không dễ xơi.”

Kỷ Tú Nhân an ủi anh: “Cố lên! Em tin anh nhất định sẽ chiến thắng!”

Tháng sáu Tam Á nóng bức oi ả, mưa cũng dần xuất hiện nhiều hơn. Đám trẻ con lớp sáu của trường tiểu học Đồng Chi Hoa cũng sắp phải tốt nghiệp.

Công việc ở công ty đã được Bàn Sánh bàn giao tương đối ổn thoả. Trâu Lập Văn mắt nhắm mắt mở với cô, thế là cô bèn xách hành lý tới Tam Á ở cùng Cố Minh Tịch.

Tất cả những đứa trẻ sắp tốt nghiệp đều đã đăng ký xong trường cấp hai muốn thi vào. Sau khi cuộc thi cuối kỳ kết thúc, nhà trường tổ chức cho chúng một lễ tốt nghiệp đơn giản. Ngồi dưới hàng hiên rợp bóng của khu ký túc xá giáo viên, Bàn Sánh vừa ăn kem vừa ngắm nhìn các giáo viên và học sinh đứng chụp ảnh tốt nghiệp tại sân thể dục dưới cái nắng chói chang.

Các học sinh ở hàng đầu tiên phải ngồi xôm, tiếp theo hàng ngũ giáo viên ngồi trên ghế. Đứng sau họ là một hàng học sinh, hàng học sinh cuối cùng đứng trên ghế.

Bàn Sánh nhận ra Cố Minh Tịch từ xa. Anh mặc áo sơ mi trắng cùng chiếc quần dài màu vàng nhạt. Chính Bàn Sánh là người cài cúc áo cho anh, cô cài đến tận hàng cúc cổ, Cố Minh Tịch nói làm vậy trông long trọng hơn.

Mái tóc anh được cắt gọn gàng, áo quần sạch sẽ phẳng phiu, ngồi chính giữa hàng ghế giáo viên, trên môi Cố Minh Tịch là nụ cười điềm tĩnh dịu dàng. Anh dạy mỹ thuật cho tất cả các lớp nên phải chụp ảnh tốt nghiệp với cả bốn lớp. Chụp xong Bàn Sánh nhận ra rất nhiều trẻ con vây quanh Cố Minh Tịch.

Cô tò mò bước lại gần mới biết lũ trẻ đứa nào cũng khóc thút thít, rất nhiều trong số đó cầm những món quà lưu niệm nhỏ trên tay, chúng bảo đó là quà tặng cho thầy Cố, vì chúng nghe nói là thầy Cố sắp phải đi.

Các món quà thường là những tấm thiệp lũ trẻ tự tay làm, sổ ghi chép, cuốn album ảnh, bút máy, thuốc màu... Nổi bật nhất là một bạn học sinh còn ôm tới một ổ trứng gà, nói là bố mẹ dặn phải đưa tận tay thầy Cố.

Cố Minh Tịch không nỡ từ chối ý tốt của tụi nhỏ nên đành phải nhờ Bàn Sảnh nhận từng món quà. Anh ngồi xõm xuống sân trường, rất đông con gái xúm xít quanh anh vừa khóc vừa thủ thỉ nói chuyện.

Bàn Sảnh hiểu hơn ai hết tâm trạng tụi trẻ lúc này. Từ khi còn nhỏ cô đã biết Cố Minh Tịch xứng đáng là một người giáo viên. Anh nghiêm khắc nhưng không hà khắc, vừa lý trí lại rất dịu dàng, anh giảng bài tỉ mỉ và kiên nhẫn, sinh động và thú vị, đối xử bình đẳng với mọi học sinh, vừa biết cổ vũ nhưng cũng biết cách phê bình, điều hiếm hoi và đáng quý nhất là anh không bỏ rơi bất cứ một học trò nào, thậm chí cậu học sinh nghịch ngợm nhất lớp cũng dần tiến bộ nhờ được anh quan tâm.

Thực tế đã chiến thắng mọi lý lẽ, thành tích của hai lớp cuối cùng mà Cố Minh Tịch là giáo viên dạy toán và tiếng anh vượt trội hơn hai lớp còn lại. Vì vậy không chỉ lũ học trò mà ngay cả các phụ huynh cũng rất quý mến thầy giáo Cố khuyết thiếu đôi tay này.

Sau khi lễ tốt nghiệp kết thúc, kỳ nghỉ hè sẽ đến với trường tiểu học Đồng Chi Hoa. Tối hôm đó trong khi các giáo viên khác gói ghém đồ đạc về quê thì Cố Minh Tịch lại dẫn Đậu Đậu tới căn nhà riêng của mình như mọi lần.

Nhưng năm nay điều họ phải đối diện là sự chia xa. Ngay từ sau khi đặt chân tới đây Bàn Sảnh đã nhận ra tâm trạng buồn bã héo hon của Đậu Đậu. Kỳ nghỉ hè tự do tự tại không thể khiến cậu vui vẻ hơn chút nào mà ngược lại có vẻ như cậu còn mong muốn học kỳ này kéo dài mãi, không bao giờ kết thúc.

Bàng Sảnh không nói chuyện với Đậ Đậ nhưng Cố Minh Tịch sau bữa cơm chiều lại gọi Đậ Đậ đi dạo ngoài bờ biển. Hai người đi chừng hai tiếng, lúc về đến nhà mắt Đậ Đậ sưng húp như hai trái cà chua, cậu lén lút chạy tới đứng trước mặt Bàng Sảnh, vừa khóc thút thít vừa nói: “Cô Cua ơi, cháu ở đây hai ngày nữa, là, là phải tới chỗ mẹ rồi, cháu, cháu chắc là, chắc là từ giờ sẽ học ở đó. Cô Cua ơi, cô dẫn thầy Cố về nhà thì không được bắt nạt thầy ấy. Cô đã hứa với cháu rồi, cô, cô sẽ trở thành đôi tay của thầy!”

Bàng Sảnh cũng rơi nước mắt khi nghe những lời đó của cậu bé. Cô ngồi sụp xuống ôm lấy Đậ Đậ và bảo: “Cô sẽ không bao giờ bắt nạt thầy Cố, cô hứa với Đậ Đậ. Còn nữa, sau này khi được nghỉ hè cháu cứ đến nhà thầy cô chơi. Khi nào lớn cháu có thể thi đại học ở thành phố E, đến lúc đó cháu có thể thường xuyên ghé thăm thầy Cố!”

Đậ Đậ nhoèn miệng cười để lộ hàm răng còn thiếu mấy cái: “Vâng, thầy Cố cũng dặn cháu như thế!”

Hai hôm sau mẹ Đậ Đậ tới đón con trai. Lần này Cố Minh Tịch thu dọn tất cả mọi thứ của Đậ Đậ từ quần áo, đồ chơi đến đồ dùng học tập... Đậ Đậ phải tới Quảng Đông, Bàng Sảnh không biết bố dượng có đón nhận cậu bé hay không, dù sao ít nhiều cậu bé vẫn sẽ bị tủi thân nhưng cũng chẳng còn cách nào khác.

Lúc sắp phải đi Đậ Đậ khóc nức nức khóc nở, suýt chút nữa còn lăn lộn dưới nền nhà. Cậu bé không chịu nghe bất cứ ai khuyên nhủ mà chỉ ôm chân Cố Minh Tịch khóc lu loa.

Thực ra đến chính Cố Minh Tịch cũng không biết tương lai của Đậ Đậ rồi sẽ thế nào, anh chỉ biết ngồi xuống hứa hẹn nhiều điều với cậu bé.

“Nếu năm sau cuối kỳ điểm Toán và tiếng Anh của em đều trên 95 điểm, thầy Cố sẽ đón em tới thành phố E chơi hai tuần. Thầy Cố hứa với

em, chắc chắn sẽ giữ lời!”

Phải dỗ dành rất lâu Đậ Đậ mới gật đầu trong tiếng khóc lóc, cậu bé chậm chậm bước từng bước theo mẹ. Bàn Sảnh đứng bên lau nước mắt, tới khi không còn nhìn thấy Đậ Đậ nữa Cố Minh Tịch mới đi về phía cô, cúi xuống hôn lên trán cô rồi nói: “Trước đây lúc anh đi em cũng khóc như vậy phải không?”

Bàn Sảnh nhìn anh với hai hàng nước mắt lưng tròng, hỏi: “Sao anh biết?”

Anh nói: “Anh đoán vậy.”

“Anh đã bỏ rơi em hai lần!” Bàn Sảnh nói: “Cố Minh Tịch, từ giờ trở đi anh không được phép làm như vậy nữa!”

Anh mỉm cười, ánh mắt dịu dàng đủ làm cô an lòng: “Anh hứa là sẽ không bao giờ để xảy ra chuyện như vậy nữa.”

Nhờ có Bàn Sảnh kề bên, Cố Minh Tịch làm xong các thủ tục rời khỏi trường học và uỷ thác cho công ty quản lý tài sản thanh toán các chi phí điện, nước, than, truyền hình cáp... Anh tiêu hết tiền trong thẻ ngân hàng, dùng hết các thẻ tích điểm của siêu thị, mãi đến khi làm thủ tục huỷ số điện thoại mới giật mình nhận ra mình đang thực sự chào tạm biệt Tam Á.

Lần này thu dọn hành lý được Bàn Sảnh giúp đỡ nên tốc độ của Cố Minh Tịch tăng lên khá nhiều. Anh không có nhiều đồ đạc, quần áo giày dép rất ít nhưng sách vở và giấy vẽ lại khá nhiều, phải mấy cái hòm mới chứa hết.

Lúc thu dọn ngăn kéo tủ cho anh Bàn Sảnh tìm thấy một cây bút máy hiệu Hero, vỏ bút màu xanh lam đậm, mở nắp bút ra mới biết ngòi bút đã hỏng.

“Anh còn giữ cái bút này à, ngòi hỏng rồi.” Cô cười vui vẻ: “Nhìn thấy nó mới thấy mình trẻ trung. Anh đi khắp mọi miền Tổ quốc mà vẫn giữ được nó.”

Cố Minh Tịch ngồi xuống nền nhà cùng cô, anh dùng ngón chân kẹp lấy chiếc bút đang nằm trên tay cô, dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve vỏ bút rồi nói: “Chỉ vì cây bút máy này anh đã mắng Đậ Đậ, lần đầu tiên cũng là lần duy nhất.”

Bàng Sảnh trợn tròn mắt: “Hả?”

“Bút máy này bị Đậ Đậ làm hỏng.” Anh cười, “Anh thấy nó làm rơi nhưng lại không có cách nào cứu vãn. Lần đó anh mắng Đậ Đậ làm thằng bé sợ khóc thút thít hết cả buổi tối, nó mới có sáu tuổi đầu. Cuối cùng anh phải dẫn nó đi ăn KFC rồi mua cho nó bộ đồ chơi Transformers nó mới chịu nói chuyện với anh.”

Bàng Sảnh bật cười còn Cố Minh Tịch thì lắc đầu bất lực, “Đôi khi có cảm giác Đậ Đậ giống hệt em ngày xưa, thích ăn thích chơi, không nhỏ nhen hẹp hòi, rất dễ dỗ dành.”

Bàng Sảnh mím môi: “Bây giờ em không dễ dỗ dành sao?”

“Bây giờ em có chút... Nói sao nhỉ?” Anh nghiêng đầu như đang đắn đo cách dùng từ: “Hơi lòng tham vô đáy.”

“Này Cố Minh Tịch! Anh có thể đừng dùng thành ngữ được không?” Bàng Sảnh nổi giận la hét: “Thế nào là lòng tham vô đáy hả?”

“Ý anh là...” Cố Minh Tịch cúi xuống hôn lên vai cô, rồi há miệng cắn nhẹ: “Trên một khía cạnh nào đó.”

Bàng Sảnh cắn thật mạnh lên vai anh không chút nương nhẹ rồi vui vẻ khi nghe thấy tiếng kêu đau của anh. Cô nghiêng răng nói: “Suy cho cùng ai

mới là người lòng tham vô đáy? Anh nói cho rõ đi người tối nào cũng đòi ‘trả bài’ là ai hả?”

Anh nhắm mắt lại hôn cô thật nồng nàn, coi như không nghe thấy.

Năm phút sau Bàn Sảnh hô lên: “Cố Minh Tịch! Hành lý còn chưa thu dọn xong mà!”

“Nếu em không thích trả bài buổi tối thì bọn mình tiến hành buổi chiều luôn đi.” Anh nói: “Trả bài xong dọn tiếp.”

Cô tuyệt vọng nhưng trong lòng cũng rất thích.

Sự thật chứng minh rằng cô là một người dễ dãi dành.

Mùa mưa, vài phút trước trời còn nắng chang chang mà chẳng bao lâu sau mây đen đã phủ kín, gió biển dịu dàng dần trở nên tàn bạo, không gian tối sầm lại, mưa to bằng hạt đỗ trút xuống rào rào, những hàng cây nhiệt đới trên đường lay động dữ dội vì gió.

Bàn Sảnh mặc váy mỏng đứng bên cửa sổ, cô tò mò mở cánh cửa làm gió vù vù thổi vào, mưa cũng làm ướt váy làm cô phải vội vàng đóng cửa lại, khoanh tay đứng bần thần trước cửa.

Đây là buổi tối cuối cùng của họ ở Tam Á. Trưa hôm sau họ sẽ lên đường trở về thành phố E.

Cố Minh Tịch đi tới đứng sau Bàn Sảnh rồi tiến lại gần chút nữa để lồng ngực mình chạm vào lưng cô. Đôi vai khiếm khuyết hơi co lại, chạm nhẹ vào vai cô như tư thế đang ôm ấp.

“Em nhìn gì vậy?” Anh hỏi.

“Lúc ở một mình gặp phải thời tiết thế này anh ra ngoài bằng cách nào?” Bàn Sảnh hỏi: “Trời mưa ai che ô giúp anh?”

Anh thoáng sửng sốt, không biết đáp lại thế nào.

Không ai giúp anh che ô nên Cố Minh Tịch đã quen đi lại trong mưa gió. Kỳ nghỉ hè năm nào cũng mưa, thỉnh thoảng còn có bão làm Cố Minh Tịch rất khó ra ngoài nhưng dù sao anh và Đậ Đậ cũng phải ăn cơm. Khi trong nhà không còn thức ăn, anh chỉ còn cách cắn răng ra đường mà thôi.

Đây chỉ là một trở ngại rất rất nhỏ trong cuộc sống của anh, nhỏ đến mức không đáng nhắc tới. Cố Minh Tịch nói vào tai Bàn Sảnh: “Bàn Bàn, sau này có em che ô cho anh là được rồi.”

Mọi trở ngại đều đã qua, mọi nỗi đau đã hoá thành cơn gió. Bàn Sảnh hiểu ý Cố Minh Tịch, anh không phải một người thích sống trong ký ức cũng giống như cuốn sách anh sắp ra mắt – “Cá Voi cô đơn”, vẫn là một câu chuyện nói về hy vọng và ước mơ.

Nhìn cơn mưa to ngoài cửa sổ, Bàn Sảnh nói: “Không biết ngày mưa có ngớt mưa không, em sợ chuyến bay sẽ bị ảnh hưởng.”

Cố Minh Tịch đứng kề vai cô, nói: “Dự báo thời tiết là ngày mai nắng.”

Hôm sau quả nhiên trời quang mây tạnh, Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch đi gửi chuyển phát nhanh mấy thùng đồ nên chỉ rời đi trong tư thế rất nhẹ nhàng, bước lên chuyến bay trở về thành phố E.

Đây là lần về nhà đúng nghĩa của anh. Khi xuống máy bay Bàn Thủy Sinh đã đợi sẵn ở đó, ông lái xe tới đón Cố Minh Tịch và Bàn Sảnh về Thịnh Thế Bắc Thành. Vừa xuống xe Bàn Sảnh đã nóng lòng dẫn Cố Minh Tịch tới thăm nhà mới.

Nhà đã trang trí xong nhưng vẫn chưa có đồ đạc và điện nước, mùi sơn mới nè nhẹ. So với khi đi xem nhà trước đây, lúc này nơi đây có vẻ rộng rãi, sáng sủa và ấm cúng hơn.

Cố Minh Tịch theo Bàn Sánh đi từ phòng này sang phòng khác, thậm chí anh còn không nỡ bước đi trên nền nhà sạch bóng dưới chân, đôi mắt tham lam nhìn mọi thứ trong nhà. Khung cửa sổ bằng nhôm, tủ bát màu vàng tươi trong bếp, khu vực để tivi lát đá cẩm thạch, trần nhà trắng phau, ban công đầy nắng... và cả nhà vệ sinh khiến anh rất đỗi ngạc nhiên.

Nhà vệ sinh rất rộng. Trước bệ rửa mặt Bàn Sánh kê sẵn một chiếc ghế cao, lắp đặt bồn tắm rộng và bồn cầu thông minh, thậm chí giá treo khăn mặt và nơi treo quần áo cũng chỉ cao ngang eo, rõ ràng là để thuận tiện cho Cố Minh Tịch.

Anh nói: “Bàn Bàn, em không cần thiết phải chu đáo với anh như vậy đâu.”

“Đây không phải em chu đáo với anh.” Bàn Sánh nói: “Anh là chủ nhà nên tất nhiên mọi thứ ở đây đều phải làm thế nào để thuận tiện cho chúng ta sử dụng. Đây đâu phải nhà mẫu để người ta ngắm nghía.” Cô ôm anh, nũng nịu: “Em muốn anh sống một cách thoải mái và thuận tiện, em mong là chúng ta có thể sống trong căn nhà lâu thật lâu vì em thực sự không thích chuyển nhà!”

Anh ngẫm nghĩ rồi đáp: “Ừ, anh cũng không thích chuyển nhà.”

Cô mỉm cười: “Bố em nói nhiệm vụ trong nửa tháng tới của chúng ta là đi tham quan một lượt các cửa hàng bán đồ dùng gia đình và đồ điện gia dụng, không cần phải làm gì ngoài ra. Sau khi mua đầy đủ mọi thứ, chúng ta sẽ bắt đầu công cuộc liều mạng!”

Hôm nay là ngày 6/7/2011 cách ngày thi của các khối năng khiếu và cuộc thi đầu vào nghiên cứu sinh của Bàn Sánh chỉ vòn vẹn nửa năm, các ngày thi đại học 11 tháng.

Thí sinh lớn tuổi Cố Minh Tịch hít một hơi thật sâu, thầm nghĩ đúng là phải liều mạng thôi.

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Tin Thắng Trận Đầu

Cố Minh Tịch mang hành lý vào ở nhà của Bàn Sánh, anh ngủ ở phòng khách, Bàn Sánh đã làm xong thủ tục tạm xin nghỉ nên hoàn toàn trở thành một kẻ thất nghiệp.

Hàng ngày cô lái xe đưa Cố Minh Tịch tới các cửa hàng bán đồ gia dụng điện nước, lục tục mua về các đồ dùng cần thiết. Gần như không ngày nào không có xe tải chở hàng tới nhà. Bàn Sánh và Cố Minh Tịch chứng kiến căn nhà vốn trống trải dần có thêm giường, tủ kệ, tủ quần áo, bàn trang điểm... Trong thời tiết oi ả của mùa hè, nhà mới vẫn chưa lắp đặt điều hoà, hai người làm quần quật đến mướt mát mồ hôi hết thu dọn chỗ này lại thu xếp chỗ kia nhưng hoàn toàn không hề thấy nóng bức hay mệt mỏi, chỉ cảm thấy vô cùng hài lòng.

Lúc đêm được chở tới, Bàn Sánh mừng hóm, cô nằm xuống với tư thế giang rộng chân tay hết cỡ, chiếc đệm mềm làm cô nảy lên. Bàn Sánh lặp lại động tác đó vài lần như không biết chán mới kéo Cố Minh Tịch lăn lộn bên trên.

“Nhà mình, phòng mình, giường mình.” Cô ôm cổ anh, hôn anh như mưa: “Và cả người đàn ông của mình nữa.”

“Ừ.” Anh nhắm mắt cảm nhận hương thơm trên môi cô.

Bất ngờ cô nói: “Cố Minh Tịch, bọn mình kết hôn đi.”

Anh choàng mở mắt, đáy mắt lấp lánh ánh sáng. Không ngờ cô lại chun mũi lắc đầu bảo: “Không được không được, vẫn nên đợi thi xong mới

tính tiếp.”

Cố Minh Tịch: “...”

Để mua một số đồ lặt vặt trong nhà, Bàn Sảnh lái xe đưa Cố Minh Tịch tới thẳng cửa hàng Ikeda Thượng Hải chọn lựa suốt cả ngày làm chiếc xe đẩy đầy ắp đồ đạc. Trước khi về cô hẹn Ngô Phi Nhuận, Dương Lộ và Tiết Văn Văn đi ăn uống, nói là muốn giới thiệu bạn trai cho họ làm quen. Cuối cùng chỉ có Ngô Phi Nhuận và Tiết Văn Văn tới chỗ hẹn.

Trước đây hai người bạn đã nghe nói bạn trai của Bàn Sảnh hơi đặc biệt nhưng sau khi tận mắt trông thấy Cố Minh Tịch thì vẫn không khỏi bị bất ngờ nhưng họ nhanh chóng lấy lại tinh thần, bữa cơm trôi qua trong không khí vui tươi.

Đang ăn thì Bàn Sảnh nổi giận nói: “Chẳng dễ gì tớ mới về Thượng Hải được, sao Lộ Lộ không thêm đến nhỉ?”

Ngô Phi Nhuận và Tiết Văn Văn trao đổi ánh mắt. Ngô Phi Nhuận cho Bàn Sảnh biết một tin: Dương Lộ và Thịnh Phong đã chia tay.

“Sao lại thế?” Bàn Sảnh hết sức kinh ngạc, “Lúc đi tớ có đi ăn với Lộ Lộ và Thịnh Phong, họ còn nói đợi Thịnh Phong học xong nghiên cứu sinh sẽ mua nhà rồi làm đám cưới mà. Năm ngoái tớ mới gọi cho Lộ Lộ còn bảo hai người vẫn quấn nhau lắm mà, nó bảo Thịnh Phong làm ở ngân hàng Trung Tín, công việc khá lắm.”

“Chẳng phải chỉ vì một căn nhà thôi sao?” Ngô Phi Nhuận thở dài: “Nhà của Thịnh Phong ở thành phố E đứng tên bố mẹ cậu ta, đã chuẩn bị từ lâu để con trai lấy vợ, không rộng rãi lắm nên người nhà Lộ Lộ mới đề nghị bán căn nhà đó để làm tiền đặt cọc mua trả góp một căn khác rộng rãi hơn ở Thượng Hải. Nhà Lộ Lộ trả tiền tân trang nhà và mua xe, về sau hai đứa cùng đứng tên.”

Bàng Sánh nói: “Được đó.”

Tiết Văn Văn lên tiếng: “Vấn đề là nhà Thịnh Phong không chấp nhận, nói là có mua nhà ở Thượng Hải cũng chỉ được đứng tên Thịnh Phong, Lộ Lộ không được phép.”

“Hả?” Bàng Sánh vội hỏi: “Thế Thịnh Phong nói sao?”

Ngô Phi Nhận nói: “Quan trọng nhất là thái độ của Thịnh Phong, theo như Lộ Lộ nói thì cậu ta đồng ý với quan điểm của bố mẹ. Lộ Lộ lúc đó rất mạnh tay, lập tức đòi chia tay cậu ta, sau đó hình như Thịnh Phong cũng tỉnh táo lại, níu kéo Lộ Lộ nói đồng ý để nhà đứng tên cả hai nhưng trái tim Lộ Lộ đã nguội lạnh rồi.”

Bàng Sánh há miệng không lên tiếng, lòng buồn rười rượi.

Tiết Văn Văn nói: “Cua, cậu không phải lo cho Lộ Lộ đâu. Bây giờ nó có bạn trai mới rồi, là quản lý cấp cao ở công ty nước ngoài, bản thân công việc Lộ Lộ cũng khá lắm. Lần trước đi chơi với nó, tớ thấy nó chẳng buồn bã gì cả.”

“Sao mà không buồn được chứ?” Ngô Phi Nhận nói: “Cậu xem được Cua rủ đi ăn mà nó cũng không tới. Lý do là vì Cua chắc chắn sẽ nhắc đến Thịnh Phong làm Lộ Lộ buồn lòng.”

Lúc ba cô gái nói chuyện này Cố Minh Tịch hoàn toàn im lặng. Trên đường lái xe về hai người mới nhắc đến câu chuyện này trên xe.

Bàng Sánh cất giọng nuối tiếc: “Thịnh Phong với Lộ Lộ yêu năm năm trời, sao lại không tin tưởng nhau như vậy nhỉ? Em thấy Uông Tùng với Lê Hiểu Yến không như vậy, em và anh cũng thế.”

Cố Minh Tịch trả lời cô bằng giọng điềm tĩnh: “Bàng Bàng, thực ra tin tưởng là một từ rất xa xỉ. Hơn nữa sau lưng họ còn có bố mẹ và người thân,

bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, không ai muốn con cái mình bị thiệt thòi cả. Chuyện tình yêu đến bước bàn tính chuyện hôn nhân thì sẽ không thể không nhắc tới những việc phạm tục, mà việc này vốn dĩ không có bình đẳng tuyệt đối. Nói nhiều ắt sẽ làm tổn thương đến tình cảm.”

Bàng Sánh hỏi: “Anh cho rằng trong chuyện của Dương Lộ và Thịnh Phong ai là người không đúng?”

Cố Minh Tịch ngẫm nghĩ và đáp: “Không có ai sai ai đúng, nhưng cá nhân anh nghĩ đàn ông nên rộng lượng một chút. Con gái quyết định lấy một người đàn ông làm chồng không phải vì tham căn nhà của anh ta, thực ra con gái muốn có nhà chỉ là muốn có thêm một sự đảm bảo về gia đình mà thôi.”

Bàng Sánh mỉm cười: “Sao tự nhiên em thấy mình may mắn quá!”

“May mắn thế nào?” Anh quay sang hỏi.

“Hình như em nhặt được kho báu rồi.” Cô cười khúc khích nói: “Cố Minh Tịch anh có biết không, từ xưa đến nay ở bên anh em hình như chưa bao giờ phải buồn phiền vì những điều này. Trước đây mẹ em nói đến chuyện mua nhà em thấy mẹ thật phiền phức, hoàn toàn chẳng thấy việc này có gì phải đắn đo. Em nghĩ nếu em là Dương Lộ, yêu Thịnh Phong đủ nhiều em sẽ nói với anh ta là không cần bán căn nhà ở Thành phố E, hai đứa mình sẽ tiết kiệm tiền mua nhà ở Thượng Hải, mua không nổi thì đi thuê, có gì ghê gớm đâu!”

Cố Minh Tịch mỉm cười nhìn cô nhưng không lên tiếng.

Anh nghĩ thực ra anh cũng rất may mắn, cũng nhặt được một kho báu.

Cuối tháng bảy Từ Song Hoa bay tới thành phố E, đi tới một phòng tranh cùng Cố Minh Tịch. Thực ra phòng tranh đó là một “lò đào tạo”, các

học sinh được đào tạo theo phương thức nội trú khép kín, để chuẩn bị cho các đề thi mỹ thuật năm tới.

Hiệu trưởng ngôi trường này chính là người bạn của Từ Song Hoa, họ Kha, là một thầy giáo mỹ thuật giàu kinh nghiệm, chủ yếu dạy môn vẽ phác hoạ. Thầy Kha gọi thêm giáo viên dạy dùng màu và ký hoạ tới. Ông yêu cầu Cố Minh Tịch vẽ phác thảo ngay tại chỗ. Sau khi thảo luận, các thầy giáo đều cho rằng đủ điểm vào trường đối với Cố Minh Tịch là một điều không khó nhưng quan trọng nhất là anh phải khổ công luyện tập thật nhiều.

Thế là kiếp sống chuẩn bị cho kỳ thi của Cố Minh Tịch chính thức bắt đầu. Vì cơ thể đặc biệt nên anh không phải ở lại trường. Hàng sáng Bànng Sảnh lái xe đưa anh tới trường học vẽ, chập tối lại tới đón về nhà. Cố Minh Tịch dành buổi tối ở nhà ôn tập các môn văn hoá.

Bànng Sảnh tham gia một lớp bổ túc cho kỳ thi nghiên cứu sinh, hôm nào cũng phải đi học ban ngày, buổi tối lại cùng Cố Minh Tịch ôn tập và làm bài.

Hai người đã rời xa ghế nhà trường nhiều năm nên lúc đầu không tránh khỏi đôi chút xa lạ, nhất là Bànng Sảnh. Làm đề toán thi nghiên cứu sinh chưa được nửa giờ cô đã nằm bò ra mặt bàn ngủ mất.

Cố Minh Tịch nhìn cô như vậy chỉ biết lắc đầu, anh để cô ngủ một lát mới đánh thức dậy. Bànng Sảnh dụi mắt nói: “Em thấy đề thi này còn đáng ghét hơn cả bảng tính lúc em đi làm.”

Cố Minh Tịch không khỏi nhăn nhó: “Vậy em thử làm đề thi lý đại học này xem.”

Bànng Sảnh cười khà khà đầy đắc ý: “Cố Minh Tịch, anh mà cũng có ngày hôm nay sao!”

Hai người cùng đọc bài khoá tiếng Anh, hẹn thời gian đọc thuộc cho đối phương nghe, người thua phải chịu phạt. Nếu thua Bàn Sảnh phải massage cho Cố Minh Tịch còn nếu Cố Minh Tịch thua thì phải hát cho Bàn Sảnh nghe.

Đa số là Bàn Sảnh thua, cô tình nguyện bóp chân, đấm lưng cho anh. Đã lâu Cố Minh Tịch không tập vẽ với cường độ cao như vậy, lại chỉ đơn thuần là để chuẩn bị cho kỳ thi. Mỗi ngày về tới nhà anh đều có cảm giác cột sống, thắt lưng và chân mình đau nhức đến tê liệt, thậm chí cả ngón chân cũng mất cảm giác. Bàn Sảnh liền đặt chân anh lên đùi mình, vuốt ve massage từng ngón chân một.

“Mấy hôm nay anh có bị chuột rút không?” Cô hỏi anh: “Không được nói dối em!”

Cố Minh Tịch thoáng sửng sốt, cup mắt xuống và gật đầu: “Có. Nhưng anh đành chịu vậy thôi!”

“Anh vẽ một lúc thì nghỉ ngơi rồi vẽ tiếp.”

“Thời gian làm bài thi có hạn, sao mà nghỉ ngơi lung tung được?” Anh mỉm cười, “Bàn Bàn, chịu đựng một chút là được thôi, cơ thể anh thế nào anh biết rõ nhất, em đừng lo.”

Tối nào họ cũng ở trong phòng Bàn Sảnh. Bàn Sảnh ngồi trên bàn làm việc, Cố Minh Tịch thì ngồi trên ghế, trước mặt là bàn uống nước âm thấp. Căn phòng thật im ắng, chỉ có thể nghe thấy tiếng ngòi bút sột soạt và tiếng giở sách vở. Thành thạo Cố Minh Tịch lại dùng chân nghỉ ngơi chốc lát, nhìn nửa gương mặt trông nghiêng của Bàn Sảnh, tay trái cô chống má, tay phải cầm bút tính toán trên giấy nháp, đôi lúc hình như gặp phải bài khó cô lại cầm bút một lúc rồi mở tài liệu giáo trình tiếp tục làm.

Cô mặc chiếc áo ngủ rộng thùng thình, mái tóc dài buộc tạm thật cao, ánh sáng hắt ra từ chiếc đèn bàn soi lên gương mặt không chút phấn son,

Cố Minh Tịch nhìn thấy chiếc cổ thon dài lóng mọn và cả hàng mi cong vút, sống mũi hơi hếch, đôi môi khê dấu lên của cô, cơn ảo giác thoáng xuất hiện trong giây lát.

Cảnh tượng này giống hệt như nhiều năm về trước, khi họ ngày nào cũng cùng nhau làm bài.

Như cảm nhận được ánh mắt anh, Bàn Sảnh quay sang mỉm cười rồi đặt bút xuống mặt bàn.

Khi nụ hôn của cô dừng lại trên môi và cánh tay quấn quanh cổ anh, Cố Minh Tịch mới nhận ra cô đã không còn là cô bé ngốc nghếch năm xưa nữa.

Đêm thất tịch năm nay là ngày sinh nhật tròn 27 tuổi của Cố Minh Tịch, thọ tinh công không muốn ăn cơm tiệm nên đã xung phong vào bếp nấu nướng phục vụ bố mẹ Bàn Sảnh. Kim Ái Hoa không khỏi tỏ vẻ hoài nghi, Bàn Sảnh liền ôm vai mẹ và nói: “Mẹ cứ yên tâm đi, chắc chắn anh ấy làm được!”

Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch đi mua thức ăn vừa ở siêu thị vừa ở chợ nông sản, cuối cùng còn lặn lội tới chợ bán buôn hải sản cách nhà rất xa. Cố Minh Tịch chu đáo chọn rất nhiều thức ăn, Bàn Sảnh thì đứng cạnh cười trộm, thầm nghĩ chắc là anh con rể này lại muốn trở tài trước mặt mẹ vợ đây.

Tro0ng lúc Cố Minh Tịch tất bật trong bếp thì Bàn Sảnh luôn sát cánh làm trợ thủ đắc lực. Kim Ái Hoa thực sự lo ngại liền lén lút đứng xem, bà nhìn thấy Cố Minh Tịch ngồi trên ghế, thốt để dưới đất, anh khom lưng kẹp dao vào chân phải thái rau rất cẩn thận, làm Kim Ái Hoa sợ đến mức suýt chút nữa phát bệnh tim.

Bà mắng con gái mình: “Sảnh Sảnh, sao con không làm giúp nó! Nhờ chẳng may Minh Tinh cửa vào chân thì sao? Bình thường kêu con học nội

trợ thì con kêu công việc bận rộn, bây giờ con nghỉ việc nên có thời gian học rồi chứ?!”

Cố Minh Tịch cười nói: “Cô ơi không sao đâu ạ, cháu làm được mà, bảo Bàng Sảnh thái cháu càng không yên tâm.”

Dưới sự trợ giúp của Bàng Sảnh Cố Minh Tịch nấu được sáu món ăn mặn một món canh – cua bể hấp, tôm rán với vụn bánh mì, cà rốt xào thịt bò, lạp xưởng xào đậu nành, mướp xào măng khô, cà nướng muối và canh đậu phụ cà chua. Nhìn bàn thức ăn rực rỡ sắc màu, cả Bàng Thủy Sinh lẫn Kim Ái Hoa không khỏi kinh ngạc, hai người biết trình độ yếu kém của con gái nên cũng thừa hiểu cả bàn đồ ăn này đều do Cố Minh Tịch một tay tạo thành.

Nhìn bát rau xào, Kim Ái Hoa hỏi: “Cố Minh Tịch, tất cả đều là cháu thái à?”

“Vâng.” Cố Minh Tịch hơi ngại, Bàng Sảnh cười tạ ễ xuống cho anh khiến anh càng thêm xấu hổ: “Cháu nấu không được ngon lắm, mong cô chú không chê ạ.”

“Sao mà không ngon được chứ?” Kim Ái Hoa ăn một miếng cà, mùi cà rất thơm, sau đó bà ăn một miếng thịt bò, vừa mềm vừa giòn không khỏi tán thưởng: “Ngon ơi là ngon ấy, còn ngon hơn cả bố Sảnh Sảnh nấu.”

Bàng Thủy Sinh uống vài ngụm rượu liền chau mày nói với Bàng Sảnh: “Sảnh Sảnh, bố nói cho cô biết, sau này có gia đình rồi cô cũng phải học mà nấu mấy món đi, không thể để Minh Tịch làm hết được. Việc nhà phải để cả hai vợ chồng gánh vác mới được, cô và Minh Tịch ở bên nhau phải biết đỡ đần, chăm sóc nhau, cô không được giờ tính tiểu thư, không được bắt nạt thằng bé!” Sau đó ông quay sang nói với Cố Minh Tịch: “Còn nữa, Minh Tịch, chú nói cho cháu biết cháu nuông chiều Sảnh Sảnh quá,

trước đây còn chấp nhận được nhưng bây giờ thì không, cháu là đàn ông, phải biết dạy vợ chứ!”

Bàng Sánh và Cố Minh Tịch chỉ biết ngoan ngoãn gật đầu. Lát sau cô thì thào vào tai anh: “Bố em cứ vui là lại quá chén, cứ quá chén là lại nói nhiều, anh cứ mặc kệ bố!”

Cố Minh Tịch thì thầm với cô: “Thực ra anh cảm thấy chú nói cũng có lý lắm, hình như anh chiều em quá thì phải!”

Bàng Sánh lườm anh: “Hối hận à?”

“Có chút.” Anh cười, “Thật không ngờ năm đó xông vào đánh nhau với mấy tên con trai vì quả trứng kho của em lại khiến cô mập ỷ lại vào anh như vậy.”

Thời gian mấy tháng trôi đi thật nhanh, ngày ngày vẫn trôi qua như thế. Ngày 9/9/2011, công ty Kim Khí tổ chức tiệc về hưu cho cán bộ công nhân viên, bao trọn cả một phòng trà để mở tiệc ngọt.

Kim Ái Hoa ăn diện đẹp đẽ tham gia buổi tiệc. Bà gặp những người hàng xóm và đồng nghiệp cũ. Mọi người nói chuyện với nhau không ngoài việc học hành, công tác, chuyện tình cảm và hôn nhân của con cái.

Năm nào Kim Ái Hoa cũng là đối tượng được mọi người ngưỡng mộ không chỉ bởi Bàng Sánh công việc tốt, thu nhập cao, mà còn vì gia đình họ được ở trong nhà cao cửa rộng.

Lại một lần nữa Chung Tiểu Liên than thân trách phận vì trước đây không đủ quyết đoán, bà phải thuê nhà ba năm mới được dọn về nhà mới nhưng nhà mới lại chỉ rộng tương đương với căn hộ ở khu tập thể trước đây. Lần nào bà cũng nói với Kim Ái Hoa: “Đúng là anh Thủy Sinh nhà chị dũng cảm, bây giờ thì sướng nhé, giá nhà cao chót vót, con trai tôi đi lấy vợ vẫn chưa mua được nhà.”

Kim Ái Hoa đắc ý vô cùng: “Ngày xưa Sảnh Sảnh nhà chúng tôi đề xuất ý kiến đó chứ, con bé cũng khôn khéo ra phết!”

Chung Tiểu Liên hỏi: “Sảnh Sảnh nhà chị bây giờ có còn làm việc ở công ty Hồng Công kia không?”

Kim Ái Hoa không giấu: “Vừa xin nghỉ việc, bây giờ đang chuẩn bị thi nghiên cứu sinh.”

“Ôi chao, Sảnh Sảnh nhà chị cũng thi nghiên cứu sinh à?!” Một người phụ nữ trung niên hô lên: “Con gái bây giờ học nhiều quá không tốt đâu, cẩn thận sau này lại không ai dòm ngó đến!”

Kim Ái Hoa nói: “Chị đừng nói bừa, Sảnh Sảnh nhà tôi bây giờ có bạn trai rồi! Chúng nó định năm sau kết hôn!”

Những người phụ nữ trung niên nhốn nháo cả lên, liên tục hỏi bạn trai bao nhiêu tuổi, là người ở đâu, đang làm gì, lương lậu thế nào, quan trọng nhất là đã có nhà chưa?

Kim Ái Hoa thở dài một hơi: “Nhà mua xong rồi, ở cùng một khu với nhà tôi, rộng 138 m². Con rể đặt cọc tiền nhưng Sảnh Sảnh nhà chúng tôi đứng tên.”

Các bác còn lại vừa hâm mộ vừa ghen tỵ vừa thù ghét, bất ngờ Chung Tiểu Liên thở dài: “Haizz... Đến Sảnh Sảnh cũng sắp lấy chồng rồi, không biết bây giờ Minh Tịch sống thế nào?”

Có người huých nhẹ khuỷu tay vào người bà ta, Kim Ái Hoa quay đi nhìn ra cửa sổ với vẻ rất vui mừng.

Lúc tan tiệc ai cũng nói với Kim Ái Hoa đừng quên mời họ tới uống rượu mừng của Bàn Sảnh. Kim Ái Hoa vui vẻ đồng ý, lúc đi ra xe, Chung Tiểu Liên đi ngay cạnh bà.

Bà ta hỏi nhỏ: “Ái Hoa chị đã nghe tin gì chưa? Cố Quốc Tường ly hôn rồi.”

Kim Ái Hoa sững sốt: “Ly hôn? Với người hiện tại hả?”

“Ừm, đã ly hôn với người đó được nửa năm rồi. Lão Mã vẫn đi làm ở nhà máy mới nói thầm cho tôi biết, nhiều người không biết gì đâu nên ban này tôi không nói.”

Kim Ái Hoa hỏi: “Tại sao lại ly hôn? Ai nuôi đứa trẻ?”

“Còn tại sao nữa, lúc lấy Cố Quốc Tường cô à đó mới 26 tuổi, bây giờ cũng mới 34 còn Cố Quốc Tường thì sao? Ông ta gần 55 rồi. Một người phụ nữ mới hơn 30 tuổi làm gì có ai chấp nhận ở cùng một ông già?” Chung Tiểu Liên hớn hở như xem kịch hay: “Dĩ nhiên Cố Quốc Tường nuôi con rồi, chẳng phải vì đứa con ông ta mới ly hôn với A Hàm sao? Lần này ly hôn ông ta lại phải trả cho bên vợ một số tiền lớn mới khiến cô à kia từ bỏ quyền giám hộ.”

Kim Ái Hoa có chút không tin nổi: “Vậy ông ta phải gà trống nuôi con à? Con ông ta năm nay mấy tuổi nhỉ?”

“Tám tuổi thì phải, mới học lớp ba.” Nói đến đứa bé Chung Tiểu Liên thở dài: “Chị không biết đâu, đứa trẻ này được Cố Quốc Tường chiều quá sinh hư. Lão Mã nói người trong xưởng chỉ cần nghe thấy tên tiểu công chúa nhà Cố Quốc Tường đã lắc đầu ngao ngán, ai cũng chê con bé tính khí thất thường, chua ngoa, không hiểu chuyện, việc gì cũng phải chiều theo nó, cứ không theo ý nó là la lối om sòm, mà học hành cũng chẳng ra sao, cả ngày chỉ biết trang điểm quần áo, giày dép hết như con mẹ.”

“...”

“Ai cũng bảo con nhỏ này với Cố Minh Tịch khác nhau một trời một vực.”

Kim Ái Hoa trở về nhà với biết bao tâm trạng. Ăn tối xong bà sai Bàn Sảnh đi rửa bát, kêu Bàn Thủy Sinh đi mua trái cây để có cơ hội nói chuyện riêng với Cố Minh Tịch.

Kim Ái Hoa nói: “Minh Tịch cháu có biết là bố cháu đã ly hôn không?”

Sắc mặt Cố Minh Tịch hoàn toàn không mấy may thay đổi, chỉ hơi giật mình mà thôi.

Anh tìm cơ hội gọi điện cho Cố Quốc Tường, giả bộ như chưa biết gì, chỉ báo với bố là mình đã về thành phố E và định học tiếp, đang ôn thi vào đại học.

Cố Quốc Tường không nhắc gì đến hoàn cảnh gia đình mình, chỉ hỏi: “Minh Tịch, con đang ở đâu?”

Cố Minh Tịch nói thật: “Con ở nhà Bàn Sảnh.”

“Trời ơi!” Cố Quốc Tường có vẻ phật ý: “Còn ra thể thống gì nữa! Nếu để người ngoài biết thì chẳng ra làm sao! Đâu phải con không có nhà! Minh Tịch, con có thể tới chỗ bố mà.”

Cố Minh Tịch từ chối: “Thôi không cần đâu ạ, con ở nhà Bàn Sảnh rất tiện.”

Cố Quốc Tường im lặng một lát rồi nói: “Hôm nào cả nhà mình đi ăn bữa cơm, đã lâu rồi con không gặp em gái.”

Cố Minh Tịch mới chỉ gặp Cố Tử Nguyệt một lần nên anh không thể nhớ nổi mặt mũi con bé liền nói: “Để tết năm nay rồi tính bố ạ. Thời gian này con bận ôn bài, hai tháng nữa phải thi rồi, thi xong đến tết con sẽ rảnh hơn.”

“Cũng được.” Cố Quốc Tường không nài nỉ anh, “Giữ liên lạc nhé. Minh Tịch, con nhớ chăm sóc bản thân đấy.”

Cố Quốc Tường gật đầu: “Vâng, bố cũng chú ý giữ gìn sức khoẻ ạ.”

Tháng mười hai Cố Minh Tịch thuận lợi đăng ký thi vào đại học, tháng một năm sau đề thi mỹ thuật thuộc nhóm ngành năng khiếu được đưa ra.

Anh đã chuẩn bị đầy đủ, đeo bảng vẽ giấy vẽ trên lưng đi tới trường dự thi. Bàn Sảnh ôm chặt lấy Cố Minh Tịch, nói: “Cố Minh Tịch cố lên! Em ở bên ngoài chờ tin tốt của anh!”

Mặc dù các thí sinh đi ngang qua đều nhỏ hơn anh đến 10 tuổi nhưng ánh mắt anh vẫn đầy tự tin, nói: “Bàn Bàn, anh sẽ không để em thất vọng đâu!”

Cuộc thi kéo dài gần 1 tháng, Cố Minh Tịch không những thi bài thi chung mà còn dự thi ở hai ngôi trường trong đó mục tiêu quan trọng nhất là Mỹ thuật thị giác Thượng Hải. Từ Song Hoa nói đã tiến hành các thủ tục cần thiết cho Cố Minh Tịch, chỉ cần bài thi chuyên ngành và điểm số các môn văn hoá của anh vượt qua điểm sàn thì sẽ không cần phải lo sẽ bị Mỹ thuật thị giác Thượng Hải từ chối vì cơ thể tàn tật. Lời nói của ông khiến Cố Minh Tịch không còn gì phải lo lắng nữa. Lúc thi, anh hết sức tập trung, ánh mắt kiên định, hai chân linh hoạt thay đổi các dụng cụ như bút, tẩy, bảng điều màu... Bức tranh của anh có màu sắc rất đơn giản nhưng có lẽ đó cũng là màu sắc quan trọng nhất trong cuộc đời Cố Minh Tịch.

Lúc hết giờ anh đặt bút xuống, có cảm giác hơi tê dại ở chân nhưng lòng lại thoải mái vô cùng.

Trong cuộc thi sơ loại tuyển chọn nghiên cứu sinh Bàn Sảnh cũng phát huy rất tốt. Môn tiếng Anh cô vốn dĩ đã có nền móng vững vàng, lại

dùi mài ôn tập nửa năm, làm vô số các đề thi mẫu nên thi xong dĩ nhiên thấy mình làm bài rất tốt, chỉ chờ thành tích là xong.

Vừa ra khỏi trường thi cô đã trông thấy Cố Minh Tịch đang đứng đợi, anh lẳng lặng đứng dưới bóng cây trên vỉa hè. Vừa thấy cô, anh liền sai bước đi về phía này.

Anh không hỏi cô thi thế nào, chỉ đặt lên trán cô một nụ hôn và nói: “Thi xong rồi, chúng ta đi ăn một bữa no nê coi như chúc mừng, được không em?”

“Được!” Cô ôm eo anh, ngửa mặt vui vẻ trả lời.

Tin tốt đầu tiên đến từ Cố Minh Tịch.

Về cuộc thi chung, điểm chuẩn vừa được công bố, Cố Minh Tịch đã biết điểm số mình vượt qua điểm chuẩn đồng thời vượt qua điểm đầu vào của trường Mỹ thuật thị giác Thượng Hải. Điều đó đồng nghĩa với mấy tháng sắp tới anh chỉ cần tập trung ôn tập các môn văn hoá là được.

Tết âm lịch năm 2012 có ý nghĩa đặc biệt với Cố Minh Tịch và Bànng Sảnh bởi họ chuyển đến nhà mới.

Mặc dù vẫn chưa kết hôn nhưng Kim Ái Hoa biết trong cuộc sống ít nhiều Cố Minh Tịch vẫn có chút bất tiện nên cũng ngầm đồng ý để Bànng Sảnh “ở chung” với anh.

Lúc người nhà đến chúc tết, ai nấy đều nhân thể tới thăm tổ ấm của Cố Minh Tịch và Bànng Sảnh, ai cũng khen không ngớt lời. Trong vòng nửa năm trở lại đây, người nhà Bànng Sảnh đều đã đón nhận Cố Minh Tịch, không còn ai bài xích anh nữa. Lý do là vì người nào cũng nhận ra Cố Minh Tịch ngoài khuyết thiếu đôi tay thì những điểm khác đều cực tốt: bề ngoài ưa nhìn, nghiêm túc chân thành, kiếm được tiền, lại biết nấu ăn, quan trọng nhất là đối xử cực tốt với Bànng Sảnh.

Nhưng vẫn có người chưa biết hoàn cảnh gia đình Cố Minh Tịch, liền hỏi Kim Ái Hoa: “Tết nhất mà Minh Tịch cũng không về nhà à? Bố mẹ nó đâu?”

Đúng trong thời điểm này, Cố Minh Tịch nhận được cuộc gọi của Cố Quốc Tường hẹn anh đi ăn cơm.

“Ông bà nội nhớ con.” Cố Quốc Tường nói, “Dẫn cả Sảnh Sảnh nữa, hai đứa cùng tới.”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Gia Đình Nhà Họ Cố

Cố Quốc Tường đặt bàn tại một nhà hàng chuyên đồ hải sản cho buổi liên hoan gia đình. Trước khi Bàn Sánh và Cố Minh Tịch tới địa điểm hẹn, hai người ra trung tâm thương mại mua vài món quà.

Ấn tượng của Bàn Sánh về ông bà nội và cô chú của Cố Minh Tịch vẫn dừng lại ở ngày sinh nhật 16 tuổi của anh. Bữa liên hoan đó thực sự không vui vẻ gì, khiến Bàn Sánh cảm nhận được sự khinh thường của người thân dành cho anh một cách sâu sắc.

Trong trung tâm thương mại Cố Minh Tịch giao toàn quyền quyết định cho Bàn Sánh. Cô chọn cho ông nội Cố một chiếc mũ lông cừu, chọn cho bà Cố một áo choàng lông cừu, chọn cho vợ chồng Cố Quốc Anh một chai rượu vang, nghe nói Đồng Nguyên mới lấy vợ không lâu, cô lại mua cho vợ chồng họ một đôi vòng tình nhân bằng vàng nguyên chất. Cuối cùng sau khi bàn bạc với nhau, hai người quyết định mua cho Cố Quốc Tường một bộ đồ giữ ấm cao cấp và một chiếc áo lông cho Cố Tử Nguyệt.

Hai người là bề dưới, mặc dù đã nhiều năm không liên lạc với người thân họ hàng, có lẽ sau này cũng không thường qua lại nhưng họ đều nhất trí cho rằng việc lễ nghĩa vẫn phải chu toàn. Mua đồ xong Bàn Sánh và Cố Minh Tịch nhanh chóng tới nhà hàng. Lúc Bàn Sánh lệ khệ xách hết túi lớn đến túi nhỏ đi cùng Cố Minh Tịch vào thang máy thì gặp phải vợ chồng Đồng Nguyên vừa tới.

Nếu tình cờ gặp ngoài đường chắc chắn Bàn Sánh sẽ không thể nhận ra Đồng Nguyên. Đồng Nguyên 27 tuổi không cao ráo nhưng có thể nhận

ra cân nặng tuyệt đối không dưới một tạ, không ngờ cậu ta lại để đầu đình, mặt chỉ chít mụn nằm tay người vợ mới cưới.

Đồng Nguyên cũng không nhận ra Bàn Sảnh, cậu ta chỉ quay sang nhìn lướt qua cô, ánh mắt đảo từ trên xuống dưới rồi quay đi ngay. Đó là ánh mắt nhìn gái xinh trên đường diễn hình, mặc dù rất muốn nhìn kỹ nhưng chỉ dám giả vờ không để ý, báo hại Bàn Sảnh đang định chào lại không thốt lên lời.

Cuối cùng Cố Minh Tịch vẫn là người lên tiếng trước: “Đồng Nguyên.”

Khi nhìn thấy Cố Minh Tịch, Đồng Nguyên lấy làm kinh ngạc, cậu ta thực sự không nghĩ Cố Quốc Tường lại liên hệ với Cố Minh Tịch gọi anh tới tham gia bữa liên hoan này. Thấy Bàn Sảnh đứng cạnh Cố Minh Tịch cậu ta còn ngạc nhiên hơn, một là vì không ngờ cô gái xinh đẹp này lại là cô bé lúc nào cũng kè kè bên cạnh Cố Minh Tịch khi xưa, hai là vì không ngờ cô gái xinh đẹp ấy lại là bạn gái của Cố Minh Tịch.

Đồng Nguyên đánh giá Cố Minh Tịch và Bàn Sảnh. Bàn Sảnh trang điểm, ăn mặc rất hợp thời trang còn quần áo của Cố Minh Tịch thì tương đối giản dị với áo bành tô xám và quần tây đen, hình như anh lại cao hơn trước, da hơi đen nhưng gương mặt vẫn rất điển trai. Tầm mắt Đồng Nguyên lại nhìn vào tay áo bành tô của Cố Minh Tịch, vẫn như trong ký ức, hai bên tay áo anh rũ xuống thẳng tắp, dưới gấu tay áo trống không.

Vợ Đồng Nguyên tên Tiểu Lương là một cô gái tầm tầm, nhan sắc không có gì đặc biệt, cứ mãi đánh giá Cố Minh Tịch một cách tò mò. Đồng Nguyên giới thiệu với vợ: “Đây là anh họ anh tên Cố Minh Tịch, là anh trai cùng bố khác mẹ của Cố Tử Nguyệt.”

Bốn người cùng đi lên bằng một chuyến thang máy. Lúc đi ra, Đồng Nguyên châm một điếu thuốc rồi đưa hộp thuốc lá cho Cố Minh Tịch, hỏi:

“Anh có hút không?”

Cố Minh Tịch lắc đầu: “Tôi không hút thuốc, cảm ơn cậu.”

Đông Nguyên nheo mắt nhìn anh một lát rồi hỏi: “Có thật là mấy năm trước anh học ở tỉnh Z không? Về đây lúc nào?”

“Ừm.” Cố Minh Tịch cũng không kể lể về quá khứ của mình, chỉ đáp: “Mới về được mấy tháng.”

“Tôi nghe nói mẹ anh mất rồi?”

Cố Minh Tịch khẽ gật đầu.

“Sau này anh sẽ định cư ở thành phố E?”

“Đúng vậy.”

“Đã tìm được việc chưa?” Đông Nguyên hỏi: “Thời gian này anh sống ở đâu?”

Cố Minh Tịch không một lời gian dối: “Chưa tìm được việc, từ sau khi tôi về đến nay vẫn ở nhà Bàn Sảnh.”

Đông Nguyên gật đầu: “Đúng là cơ thể này của anh cũng khó mà tìm được việc. Bây giờ tôi đang làm ở siêu thị, chức vụ quản lý kho hàng. Trong siêu thị của chúng tôi cũng có mấy người tàn tật, mấy nhân viên quản lý hàng hoá bị câm điếc, trong kho còn có người bị mù nữa. Để lúc nào tôi thử hỏi xem trong siêu thị có công việc nào phù hợp với người như anh hay không.”

Cố Minh Tịch cười nói: “Không cần đâu. Sắp tới tôi không có ý định tìm việc.”

Đông Nguyên sững sốt: “Chẳng lẽ anh định bắt Bàn Sảnh nuôi anh sao?”

Bàn Sảnh chẳng tính toán với cậu ta, chỉ nói đùa: “Không được à? Tôi muốn nuôi anh ấy! Tôi thích như vậy lắm.”

Nghe cô nói vậy, Đông Nguyên lộ rõ vẻ khó hiểu. Bàn Sảnh đứng cạnh trông thấy rất rõ bên trong ánh mắt cậu ta chất chứa rất nhiều cảm xúc: thương hại, tội nghiệp, thậm chí còn có chút khinh bỉ.

Quả nhiên Đông Nguyên nói: “Cố Minh Tịch, kể ra anh cũng về đúng thời điểm đấy nhỉ. Bác mới ly hôn năm ngoái, anh có thể tranh thủ bây giờ bác vẫn chưa kết hôn, Tử Nguyệt còn nhỏ mà kiếm lợi cho mình.”

Cố Minh Tịch: “...”

Sắc mặt Bàn Sảnh đã sa sầm lại.

Vừa bước vào phòng, hai cụ Cố, vợ chồng Cố Quốc Anh, Cố Quốc Tường và Cố Tử Nguyệt đều đã có mặt. Thấy Cố Minh Tịch, Cố Quốc Tường vội đứng dậy đón, sắc mặt ông trầm tĩnh nhưng niềm vui bị đè nén lộ rõ trong ánh mắt. Ông đứng trước mặt Cố Minh Tịch, thoáng do dự rồi giơ tay vỗ vai con trai, nói: “Minh Tịch đến rồi à.”

“Chúc mừng năm mới bố ạ!” Cố Minh Tịch chúc một câu rồi dồn toàn bộ sự chú ý lên cô bé ngồi cạnh Cố Quốc Tường. Cô bé rất xinh xắn, da trắng mịn, người cao dong dỏng, các nét trên gương mặt giống Cố Quốc Tường hơn cả Cố Minh Tịch. Cô bé để tóc dài ngang vai, đeo băng đô hình con bướm, mặc váy liền ca rô đỏ, đang mở mắt tròn xoe nhìn Cố Minh Tịch.

Cố Minh Tịch mỉm cười nói: “Tử Nguyệt phải không, lớn quá!” Rồi quay lại nói với Bàn Sảnh: “Bàn Bàn, em lấy đồ ra đi, mua áo cho Tử Nguyệt mà không biết có mặc vừa không...”

Cố Quốc Tường không nhắc tới chuyện của Phương Huệ nên Cố Minh Tịch cũng không hỏi.

Bàng Sảnh xách quà đi tới bên bàn ăn, lễ phép biểu tưng người một, Cố Minh Tịch thì đi bên cạnh lần lượt chào “Ông, bà, cô, chú”. Hai cụ Cố đã ngoài tám mươi nhưng vẫn còn khoẻ mạnh minh mẫn. Sau khi trông thấy Cố Minh Tịch, cụ bà Cố rơi nước mắt, ánh mắt cụ ông Cố thì hơi phức tạp, chỉ hỏi vài câu về tình hình hiện nay của Cố Minh Tịch rồi nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ánh mắt Cố Quốc Anh dành cho Cố Minh Tịch rất khó tả, thậm chí bà ta còn quay sang thì thầm gì đó với chồng mình.

Trái lại Tiểu Lương nhận được quà tân hôn thì rất vui, đứng dậy nói: “Em cảm ơn anh chị ạ. Nhưng em không biết anh chị tới nên không có quà cáp gì cả.”

Bàng Sảnh mỉm cười với cô gái này, nói: “Không sao, cậu đừng gọi tớ là chị, bọn tớ còn chưa kết hôn mà.”

Tiểu Lương cười nói: “Chỉ là vấn đề thời gian thôi mà. Lúc đó nhớ mời tụi em tới dự đám cưới nhé.”

Bàng Sảnh chưa kịp trả lời thì Cố Quốc Anh đã nói xen vào: “Con nói gì vậy? Lúc Nguyên Nguyên kết hôn Minh Tịch cũng đâu có hiện diện.”

Cố Minh Tịch và Bàng Sảnh đưa mắt nhìn nhau, mỉm cười rồi về chỗ ngồi của mình.

Trước khi tới đây Cố Minh Tịch và Bàng Sảnh đã bàn bạc với nhau và thống nhất là cố gắng nói ít nhất, cười nhiều nhất có thể. Người khác có nói gì cũng chỉ cười là xong.

Thậm chí Bàn Sánh còn nghĩ người nhà Cố Minh Tịch đã bao năm không gặp anh thì cho dù có biết được một chút thông tin hay may mắn hơn là được gặp gỡ thì có lẽ cũng nên có thái độ khác trước. Cô đã từng tưởng tượng ra cảnh máu mủ tình thâm ôm ắp khóc lóc như trên tivi nhưng thực tế chẳng có gì đặc biệt xảy ra. Những người này không hỏi han gì tới Lý Hàm, cũng chẳng hỏi những năm qua Cố Minh Tịch đã trải qua như thế nào. Ngoài Cố Quốc Tường và Tiểu Lương, những người còn lại chỉ nhìn Cố Minh Tịch bằng ánh mắt khác nhau như đoàn kết để đối phó với một người ngoài bất ngờ tới xâm chiếm. Hơn thế nữa, Bàn Sánh nhận ra rằng sau khi người nhà Cố Minh Tịch nhìn thấy anh “từ trên trời rơi xuống”, dường như họ đều đang hiểu lầm gì đó.

Bàn Sánh tặng quà cho Cố Quốc Tường và Cố Tử Nguyệt. Trước bữa tiệc này Cố Quốc Tường đã cho Cố Tử Nguyệt biết người đàn ông trẻ mà cô bé chưa gặp mặt bao giờ chính là anh trai của mình.

Bàn Sánh tặng áo mới cho Cố Tử Nguyệt. Con bé chẳng thèm nhìn lấy một cái đã để luôn sang bên cạnh, ánh mắt nhìn Cố Minh Tịch và Bàn Sánh lộ rõ vẻ thù địch.

Cố Quốc Tường biết hết mọi chuyện liền nghiêm mặt nói: “Tử Nguyệt, con như thế là sao? Đây là anh trai con, anh trai mua quà cho con con phải nói thế nào?”

Cố Tử Nguyệt coi như không nghe thấy, vội chạy về phía ông nội thì bị Cố Quốc Tường chặn lại: “Tử Nguyệt! Cảm ơn anh đi!”

Cố Tử Nguyệt lườm lại bố, cắn chặt răng không chịu lên tiếng.

Cả Cố Minh Tịch lẫn Bàn Sánh đều lấy làm ngạc nhiên. Cố Quốc Tường mới dạy bảo con gái được vài câu thì mắt con bé đã đỏ hoe, nước mắt thi nhau rơi lã chã. Cố Quốc Anh vội kéo con bé ra, luôn miệng dỗ dành: “Cháu gái ngoan, cháu gái bảo bối của cô, bảo bối Nguyệt Nguyệt,

công chúa Tử Nguyệt” mới làm Cố Tử Nguyệt nín khóc. Nó quay lại liếc Cố Minh Tịch một cái rồi nói với Cố Quốc Anh bằng giọng nói không to cũng chẳng nhỏ: “Cô ơi, mẹ cháu bảo cháu có một người anh bị tàn tật, không có tay. Có phải chính vì người này nên bố mới ly hôn với mẹ cháu không?”

Đầu Bàn Sánh nổ “bùm” một tiếng, chỉ cảm thấy máu huyết toàn thân đổ dồn lên não. Sao cô có thể dễ dàng tha thứ cho một người dám gọi Cố Minh Tịch là “tàn tật” trước mặt mình, hơn thế nữa, người kia lại còn là em gái có quan hệ huyết thống với anh! Không kiềm chế được Bàn Sánh dậm bước lên thì bị Cố Minh Tịch dùng cơ thể chặn lại.

Anh giữ chặt cô lại bằng vai, hạ giọng nói: “Thôi, con bé vẫn còn trẻ con.”

Cơ giận của Bàn Sánh làm mắt cô cay cay. Cố Minh Tịch lại khuyên nhủ: “Bàn Bàn, anh không sao đâu. Em bình tĩnh lại nào.”

Không một người nào khác đứng ra dạy bảo Cố Tử Nguyệt mà chỉ có một mình Cố Quốc Tường quát tháo vài câu. Thấy Cố Tử Nguyệt mếu máo định khóc tiếp, cụ ông Cố liền mắng Cố Quốc Tường: “Tết nhất đầu năm, mà quát tháo con cái làm gì?!”

Thấy mọi chuyện như vậy Bàn Sánh còn có thể nói gì. Đối với tất cả những người ở đây, Cố Minh Tịch chẳng khác gì người dưng nước lã, huống hồ Bàn Sánh.

Cô và Cố Minh Tịch ngồi vào bàn. Bàn Sánh chu áo cởi áo khoác rồi lấy khăn lau chân phải cho Cố Minh Tịch. Cô thầm nhủ trong lòng không biết bao nhiêu lần, dọn bản thân đây chỉ là một bữa cơm, ăn xong rồi đi, sau này cũng chẳng phải gặp những người này nhiều.

Cố Tử Nguyệt chăm chăm nhìn Cố Minh Tịch ăn cơm bằng chân, được một lúc thì nó chau mày. Nó nhận ra Cố Minh Tịch không gặp được

thức ăn, hoàn toàn nhờ vào sự giúp đỡ của Bàn Sảnh kể bên liền nảy sinh một ý định.

Sau đó Bàn Sảnh nhận ra cứ hễ cô định gắp, khi đũa mới chỉ chạm vào thức ăn thì bàn thủy tinh sẽ bị xoay đi thật nhanh. Có khi cô đã gắp được lên nhưng bàn ăn lại bị xoay bất ngờ làm cô đành xấu hổ rút đũa không về.

Bàn Sảnh liếc về phía Cố Tử Nguyệt, có vẻ con bé đang hí hửng vui mừng, tay liên tục quay bàn ăn như đang chơi trò chơi khiến những người còn lại khó lòng gắp thức ăn. Cuối cùng Cố Quốc Tường cũng nhận ra, mắng con gái vài câu mới khiến con bé ngồi im được một lúc, sau đó vẫn chứng nào tật nấy.

Trong bữa cơm không thể không trò chuyện. Cố Quốc Anh hỏi tới tình hình công việc của Cố Minh Tịch, Cố Minh Tịch nói tạm thời không có ý định tìm việc lập tức khiến Cố Quốc Anh nhớ lại lời Cố Quốc Tường từng nói với mình: Cố Minh Tịch bỏ học giữa chừng.

Bà ta liền nói với Cố Minh Tịch: “Bây giờ tìm việc khó lắm. Nguyên Nguyên nhà cô tốt nghiệp đại học mà cũng phải nhờ bố cháu mới xin được việc trong siêu thị. Minh Tịch, người vừa không có tay lại không có bằng cấp như cháu thất nghiệp cũng dễ hiểu.”

Cố Quốc Tường hỏi: “Minh Tịch, lần trước con bảo muốn học tiếp?”

“Vâng, con đang thi.” Cố Minh Tịch nói thật ngắn gọn: “Lúc nào có bằng thì đi làm.”

Đồng Nguyên xen vào: “Thế thì phải nhiều tuổi lắm nhỉ? Anh đi học bổ túc hay tự ôn?”

Cố Minh Tịch chỉ cười không đáp.

Cố Quốc Tường thoáng trầm ngâm rồi nói: “Minh Tịch, việc học không cần cố gắng quá. Lấy được bằng thì tốt, mà không có cũng chẳng sao. Nếu con muốn đi làm bố có thể sắp xếp, tìm cho con một công việc văn phòng đơn giản nhàn hạ cũng hợp lý.”

Cố Minh Tịch cười nói: “Không cần đâu ạ, con vẫn muốn học trước.”

Cố Minh Tịch xuất bản truyện tranh dưới bút danh là “MR Đà Điểu” nên đến cả Cố Quốc Tường cũng không biết và Cố Minh Tịch cũng như Bàn Sảnh không có ý định kể lể. Họ đã lên kế hoạch trong những năm đi học, sau giờ học Cố Minh Tịch vẫn tiếp tục vẽ tranh, với mức độ được chào đón như hiện nay, mỗi năm chỉ cần xuất bản một cuốn truyện đã đủ để hai người sống dư dả rồi.

Cố Quốc Anh rất tò mò chuyện riêng của Cố Minh Tịch và Bàn Sảnh. Trong mắt bà ta, Cố Quốc Tường không những là người tàn tật mà còn không có bằng cấp lại thất nghiệp, chắc chắn cũng không có nhà, xe cộ hay tiền bạc. Một cô gái xinh đẹp như Bàn Sảnh sao lại chấp nhận yêu anh? Liệu có mưu đồ gì không?

Bà ta dừng dừng hỏi: “Minh Tịch và Sảnh Sảnh yêu nhau lâu chưa?”

Cố Minh Tịch liếc nhìn Bàn Sảnh rồi đáp: “Hơn một năm ạ.”

“Cũng lâu rồi đấy chứ, có định kết hôn không?”

“Dạ, có ạ.” Cố Minh Tịch gật đầu với nụ cười trên môi. Bàn Sảnh bổ sung thêm: “Bọn cháu sẽ cưới trong năm nay.”

Cố Quốc Anh hỏi: “VẬY... nhà riêng ở đâu?”

Cố Minh Tịch đang định trả lời thì tự nhiên Bàn Sảnh luồn tay xuống gầm bàn đặt lên đùi anh. Cô cười nói: “Bọn cháu chưa có nhà riêng, bây giờ giá nhà cao như vậy sao mua được?”

Cố Minh Tịch nhìn cô bằng ánh mắt ngạc nhiên. Bàn Sảnh nháy mắt với anh, nói tiếp: “Bố cháu bảo nhà cháu rộng rãi nên để cho bọn cháu ở cũng được.”

Chồng Cố Quốc Anh là Đồng Bình cất lời: “Vậy bố mẹ cháu phải thuê nhà khác à?”

“Đâu có ạ.” Bàn Sảnh giả bộ ngạc nhiên: “Dĩ nhiên là bọn cháu ở cùng bố mẹ cháu rồi. Dù sao vẫn còn nhiều phòng, sau này có con cũng vẫn có phòng ở mà.”

Đồng Bình nói: “Vậy chẳng phải Cố Minh Tịch đi ở rể sao?”

Cố Quốc Anh vỗ lên tay ông ta một cái: “Ở rể gì chứ, nếu có con vẫn mang họ Cố mà.”

“Chưa chắc ạ.” Không ngờ câu này lại phát ra từ miệng Cố Minh Tịch khiến Bàn Sảnh giật mình.

Cố Minh Tịch nói: “Con cháu họ Cố hay họ Bàn đều được.”

“Vớ vẩn!” Từ đầu đến giờ cụ ông Cố không lên tiếng mà chỉ nghe mọi người nói chuyện, bây giờ không nén được cơn giận liền vỗ mạnh xuống mặt bàn: “Cháu trai nhà họ Cố có con phải theo họ Cố! Sao có thể theo họ mẹ được! Ông không đồng ý!”

Bàn Sảnh cười nhạt cầm tách trà lên nhấp một ngụm.

Cố Quốc Tường có vẻ hơi xấu hổ, cuối cùng mới hạ quyết tâm nói với Cố Minh Tịch: “Minh Tịch, nếu con và Bàn Sảnh lấy nhau cần mua nhà cứ nói với bố, bố sẽ giúp đỡ phần nào!”

Cố Quốc Anh sốt sắng hô lên: “Anh! Anh còn Tử Nguyệt mà!”

Nhiều năm qua Cố Quốc Anh kiếm được không ít món hời từ chỗ Cố Quốc Tường. Phương Huệ ít ở nhà, Cố Quốc Tường lại bận công việc nên Cố Tử Nguyệt hầu như chỉ ở nhà với người giúp việc. Con bé chẳng coi người giúp việc ra gì, nghịch ngợm đành hanh đến mức nhiều lần còn khiến người ta phải khóc. Sau đó Cố Quốc Tường thấy em gái nghỉ hưu, Đồng Nguyên vẫn chưa có con nên bỏ tiền mời Cố Quốc Anh tới chăm sóc, lo chuyện ăn uống cho Cố Tử Nguyệt.

Dù sao Cố Quốc Anh cũng không phải người giúp việc nên bà ta chẳng có gì phải ngại khi đến nhà Cố Quốc Tường. Công ty Kim khí phúc lợi cao, thường cho nhân viên rất nhiều đồ lặt vặt, Cố Quốc Anh thích gì liền mang về nhà mình còn Cố Quốc Tường cũng ngại không dám nói.

Hai anh em họ cưng chiều Cố Tử Nguyệt vô cùng, gần như nó muốn gì là có cái đó. Con bé chỉ cần đòi hỏi gì đó là Cố Quốc Anh lại xin tiền Cố Quốc Tường: mua đồ ăn, mua đồ chơi, mua quần áo, đi ăn hàng, xem phim, tới công viên trò chơi. Thịnh thoảng Cố Quốc Anh còn gọi cả Đồng Nguyên và Tiểu Lương đi ăn cùng, dù sao cũng tiêu tiền của anh, bà ta chẳng việc gì phải xót của.

Vậy nên Cố Quốc Anh cũng rất để ý đến tài sản của Cố Quốc Tường. Bà ta nghĩ thà Cố Quốc Tường cứ tiêu tiền cho Cố Tử Nguyệt còn hơn cho tiền Cố Minh Tịch.

Cố Tử Nguyệt đi về phía Cố Quốc Anh, bà ta liền ôm con bé vào lòng, nói với Cố Quốc Tường: “Em cũng không đồng ý! Tử Nguyệt vẫn còn nhỏ, vài năm nữa anh đã về hưu rồi, chẳng phải anh nói sau này muốn cho Tử Nguyệt đi du học sao, tiền bạc cả đó! Minh Tịch đã lớn rồi, trước đây lúc A Hàm ra đi anh cũng đâu có đối xử tệ bạc với mẹ con nó, tự bản thân Minh Tịch không chịu cố gắng, không học hết đại học để tìm công ăn việc làm, đâu phải trách nhiệm của anh?! Trước đây lúc mẹ Tử Nguyệt đi, em đã hứa là sẽ giúp chị ấy chăm sóc tốt con bé...”

Cố Quốc Anh nói đến đây liền bật khóc, Cố Tử Nguyệt rất thông minh, nhìn cô mình rồi chạy tới chỗ Cố Quốc Tường, ôm eo bố thủ thủ nói: “Bố ơi bố ơi, bố đừng để cô phải khóc! Cô tốt với con lắm!”

Cụ ông Cố gọi Cố Tử Nguyệt: “Tử Nguyệt ngoan, mau tới chỗ ông nào.”

Ông cụ cầm bàn tay Cố Tử Nguyệt lên, nhìn những ngón tay trắng trẻo đẹp đẽ của cháu gái, cả giận nói: “Đám cháu nhà họ Cố này, Nguyên Nguyên học kém, Minh Tịch không có tay, không có tương lai. Hy vọng của cả nhà phải đặt hết vào Tử Nguyệt thôi. Tiểu Tử Nguyệt yên tâm, ông sẽ ủng hộ cháu, bố cháu nói cháu muốn học piano đúng không? Để ông mua đàn cho cháu! Ông đưa cháu đi học! Nhìn những ngón tay xinh xắn của Tử Nguyệt này, đúng là nghệ sĩ piano trời sinh!”

Cố Quốc Tường thực sự rất buồn nhưng Cố Quốc Anh không định bỏ qua, vẫn nói tiếp: “Thực ra với tình huống của Cố Minh Tịch, có thể xin trợ cấp hộ nghèo được không?”

Tiểu Lương đi làm ở Ủy ban nên Cố Quốc Anh hỏi con dâu vài câu. Tiểu Lương đỏ mặt liếc nhìn Cố Minh Tịch, nói: “Đúng là xin được ạ.”

“Xin được cả suất thuê nhà giá rẻ đúng không?” Cố Quốc Anh tự thấy bản thân thật thông thái, đã nghĩ ra một kế hay cho Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch: “Minh Tịch, cháu và Sảnh Sảnh có thể thuê nhà giá rẻ để làm phòng cưới đó, đăng ký rồi xin trợ cấp hộ nghèo là xin được nhà thôi. Mặc dù hơi xa xôi nhưng tiết kiệm mỗi tháng được mấy trăm tiền thuê nhà đó. Ôi chao, chỉ có cháu mới đủ điều kiện thôi, bọn cô có muốn cũng chẳng xin được.”

Đồng Nguyên nói: “Thực ra Minh Tịch cũng có thể xin nhà cho người thu nhập thấp như con.”

Cố Quốc Anh gạt đi: “Mua nhà thu nhập thấp cũng phải hơn sáu trăm triệu, Minh Tịch làm gì có nhiều tiền thế!”

Đông Nguyên nói: “Hơn sáu trăm triệu còn có bác giúp đỡ nữa mà, lúc con mua nhà cậu còn cho con 150 triệu.”

Cố Quốc Anh vội kêu con trai ngậm miệng: “Thằng ngố này nói gì vậy! Bác con chỉ cho mượn thôi! Nhà mình vẫn phải trả!”

Giờ đây Bàn Sảnh hoàn toàn không tức tối chút nào mà trái lại còn thấy thích thú. Từ khi lời nói dối kia được thốt ra, cô như đang được xem một vở kịch sống động. Vốn dĩ cô định cuối cùng mới nói sự thật cho mọi người, nói là mình chỉ đùa thôi, thực ra mình và Cố Minh Tịch đã có phòng cưới rồi.

Nhưng lúc này cô lại không muốn nói nữa. Cứ để họ nghĩ Cố Minh Tịch là kẻ khố rách áo ôm đi, chẳng có gì phải xấu hổ cả. Đúng lúc này Cố Minh Tịch thì thăm vào tai Bàn Sảnh, nói: “Anh ra ngoài một lát, sẽ quay lại ngay.”

“Anh đi đâu thế?” Bàn Sảnh hỏi.

“Lát nữa anh nói cho.” Anh nở nụ cười xấu xa với cô.

Cố Minh Tịch đứng dậy xin lỗi mọi người rồi đi ra khỏi phòng. Một lát sau anh quay lại nhưng không ngồi xuống mà chỉ nói với những người ngồi trong bàn ăn là mình với Bàn Sảnh có việc đột xuất, phải về trước.

Bữa cơm mới được một nửa, Cố Quốc Anh vẫn đang thao thao bất tuyệt nói về chuyện thuê nhà giá rẻ. Tuy không hiểu ngọn nguồn nhưng Bàn Sảnh vẫn đứng dậy mặc áo khoác cho Cố Minh Tịch, còn chu đáo lau miệng cho anh.

Cố Quốc Tường hơi giận: “Minh Tịch con làm gì đấy! Cô con không có ác ý gì cả, con đừng có giận dữ như thế!”

“Không ạ, con thực sự có việc mà.” Nụ cười của Cố Minh Tịch thật lãnh đạm, ánh mắt thản nhiên, “Con có người bạn tranh thủ lễ tết tới thành phố E chơi hẹn con tối đi uống trà, và bàn chuyện công việc.”

Ánh mắt anh lấp lánh ánh sáng: “Xin lỗi vì ban nãy cháu không nói với mọi người, mặc dù cháu không có việc làm nhưng bây giờ vẫn đang vẽ tranh cho một tạp chí, thu nhập cũng tạm ổn. Còn việc mua nhà cô không phải lo đâu ạ, cháu không cần bố cháu giúp gì cả vì cháu với Bàn Bàn đang thích một căn nhà, chuẩn bị đặt cọc sau tết.”

Anh nói dối giúp Bàn Bàn. Cố Quốc Anh ngơ ngác hỏi: “Nhà ở đâu?”

“Ở Thịnh Thế Bắc Thành ạ.”

Đồng Bình lấy làm kinh ngạc: “Thịnh Thế Bắc Thành ở trung tâm á?”

Cố Minh Tịch gật đầu: “Vâng.”

Cố Quốc Anh lại hỏi: “Nhà bao nhiêu m2? Nhà ở đó chắc phải 60 triệu một m2 nhỉ?”

“Không rộng lắm, chỉ có 138 m2 thôi ạ.” Cố Minh Tịch cười nói: “Sau này có điều kiện sẽ mua căn rộng hơn.”

Mọi người: “...”

Bàn Bàn đã cầm túi xách lên. Cố Minh Tịch nói: “Ông bà, bố, cô chú cháu đi trước ạ! Cháu xin lỗi vì không ở thêm với mọi người được lúc nữa, lần sau có cơ hội cháu mời mọi người đi ăn ạ!”

Nói xong anh lập tức rời khỏi phòng cùng Bàn Bàn.

Vài giây sau Cố Quốc Anh mới định thần lại: “Nó bốc phét chứ gì, vẽ tranh cho tạp chí thì kiếm được bao nhiêu chứ?! Tưởng mọi người là đầu

đất hay sao!?”

Đông Nguyên cũng nói: “Tại mẹ cả đấy, mẹ chẳng giữ thể diện cho Minh Tịch gì cả nên anh ta mới phải kiếm cơm về trước. Sau này chắc chẳng bao giờ đi ăn với nhà mình nữa.”

Cố Quốc Anh bĩu môi: “Không ăn thì thôi, ai thèm.”

Từ này đến giờ mặt mũi Cố Quốc Tường vẫn sa sầm lại. Ông gọi nhân viên tính tiền thì người ta lại đi vào phòng và nói: “Thưa ông, vừa này một vị trẻ tuổi đã thanh toán rồi ạ. Vị đó còn nhờ tôi nói lại với mọi người là đã bao năm qua không có dịp mời ông bà nội ăn cơm nên để anh ấy mời bữa này.”

Cố Quốc Anh há hốc miệng hỏi: “Hoá đơn bao nhiêu tiền?”

Phục vụ mỉm cười: “Dạ, 13.143.000đ ạ.” (Như đã nói ở trên, trong nguyên tác là tiền NDT nhưng mình đổi ra VND cho dễ hình dung, tỷ giá 1 NDT=3.000VND nhé).

Chương này đã quá! ^.^

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Cuộc Chiến Thi Đại Học Lần Thứ Hai

Lúc đi cùng Cố Minh Tịch xuống bãi đỗ xe của nhà hàng, Bàn Sảnh không khỏi nhớ lại những lời anh vừa nói rồi bật cười “khà khà”.

Anh quay lại nhìn cô với vẻ ngờ vực, hỏi: “Sao em lại cười?”

Cô đăng hăng rồi cố tình học theo giọng điệu của anh, nói: “Không rộng lắm, chỉ có 138 m² thôi ạ. Sau này có điều kiện sẽ mua căn rộng hơn.” Nói xong cô lại cười giòn tan: “Hahahaha, Cố Minh Tịch, anh phúc hắc thật đó!”

Anh thắc mắc: “Phúc hắc là thế nào?”

“Phúc hắc là, ừm... dùng để chỉ những người bề ngoài tử tế nhưng bụng dạ đen tối.” Cách giải thích khó hiểu của cô khiến Cố Minh Tịch rất không hài lòng: “Anh đâu phải là người bụng dạ đen tối?”

Bàn Sảnh ôm anh, ngẩng đầu nũng nịu: “Được rồi, bụng dạ không đen tối nhưng suy nghĩ độc đáo được chưa?”

Anh cúi xuống nhìn cô, khẽ mỉm cười: “Anh nói thật mà.”

Ánh mắt quá đổi dịu dàng của anh khiến trái tim Bàn Sảnh dần bình tĩnh lại. Hai người đứng ở cửa nhà hàng, những cơn gió lạnh thàng một thổi vù vù tấp lên mặt họ. Bàn Sảnh ôm anh một lát rồi nói: “Cố Minh Tịch, anh đừng để bụng những chuyện ban nãy.”

Anh gật đầu: “Anh biết, anh không để bụng đâu.”

Song Bàng Sánh nghĩ mãi vẫn không hiểu: “Nhưng sao họ lại đối xử với anh như vậy? Tại sao cô anh lại nói những lời quá đáng như vậy?”

“Uổng công em công tác trong ngành tài chính, em không nhận ra sao?” Cố Minh Tịch cọ mũi lên trán cô, da cô lạnh toát và chớp mũi của anh cũng vậy: “Họ cho rằng giờ đây anh đang hai bàn tay trắng, mấy năm trước biệt tăm biệt tích, bây giờ bố ly hôn rồi anh lại đột ngột trở về, lại còn nói sẽ kết hôn với em, rõ ràng là định tới tranh giành tài sản!”

Bàng Sánh thực sự không thể tin nổi: “Kể cả anh có tới tranh giành tài sản thì cũng chẳng liên quan gì đến họ cả! Tiền của bố anh liên quan gì tới họ chứ!”

“Sao lại không liên quan?” Cố Minh Tịch nói, “Từ nhỏ anh đã không thân thiết với họ, họ cũng biết bố anh không thích anh. Con người bố anh rất sĩ diện, bình thường cứ mỗi lần nhà cô gặp khó khăn là ông lại giúp đỡ: tiền bạc, công sức, quan hệ... Trước đây lần nào ông bà nội đổ bệnh phải nằm viện cũng đều dùng tiền của bố anh, chẳng có y tá bác sĩ nào không khen ông ấy có hiếu. Em nghĩ nếu biết bố cho anh tiền, liệu ông nội và cô anh có vui không?”

Người từ nhỏ đã sống trong một đại gia đình hoà thuận êm ấm như Bàng Sánh thực sự khó lòng hiểu được điều này, hỏi tiếp: “Cố Minh Tịch, tại sao họ lại không thích anh đến mức đó? Anh là con đẻ của bố anh kia mà!”

Anh cười: “Trước đây em cũng biết đó. Họ không thích mẹ anh vì bà là người tình lẻ. Ông nội anh cho rằng bố anh quẩn quýt với mẹ vì bị vẻ đẹp của bà mê hoặc. Ông anh thường bảo nếu ngày xưa bố lấy một người vợ có gia thế tốt thì chắc chắn bây giờ sẽ phát triển hơn nhiều!”

Bàng Sánh tròn mắt: “Nhưng em nhớ là hồi bọn mình còn nhỏ, ông bà nội quý anh lắm mà. Lần nào đến chơi cũng mang cho anh rất nhiều

đồ chơi và quà vật.”

“Đó là lúc anh còn tay. Sau khi anh không còn tay nữa, em thấy họ đến được mấy lần?” Cố Minh Tịch cất giọng thản nhiên như đang nói về một câu chuyện tầm phào nào đó: “Bàng Bàng, trước đây anh không hiểu nên lúc nào cũng nghĩ nếu như mình giỏi giang hơn, có lẽ bố sẽ quý anh, ông bà nội và cô anh sẽ không còn ghét bỏ. Mãi đến khi lên cấp ba anh mới biết dù có cố gắng tới đâu vẫn chẳng thể thay đổi cách nghĩ của một số người. Nếu như họ đã nhất quyết cho rằng em là người thất bại, cho rằng em là người không có tương lai, cho rằng em là nỗi sỉ nhục khó chấp nhận của một gia đình thì dù em có làm thế nào họ cũng vẫn không thay đổi cách nhìn nhận về em. Và anh đã hiểu ra đạo lý này từ lúc đó rồi.”

Lòng Bàng Sánh tê tái vì tất cả những ấm ức mà anh phải chịu đựng bao năm qua, cô còn áy náy vì khi xưa mình không hiểu được tâm trạng của anh. Cô nói: “Ngày xưa anh chẳng bao giờ nói cho em biết những chuyện này. Anh lúc nào cũng thế, nhiều việc chỉ giữ trong lòng chứ không chịu tâm sự với em. Sau này anh không được như vậy đâu đó!”

Anh đồng ý: “Sau này sẽ không như vậy nữa! Nhất định anh sẽ nói với em mọi chuyện!”

Thực ra Bàng Sánh không biết người đã giúp Cố Minh Tịch trải qua tuổi dậy thì đau khổ đó ngoài Lý Hàm, chính là mình.

Cố Minh Tịch gửi gắm tất cả sự trung thành, đồng cảm, tình thân mà có cố đến mấy anh cũng không thể có được từ Cố Quốc Tường và những thứ mà anh muốn có được như sự tôn trọng, dựa dẫm, tin tưởng, cổ vũ và quan tâm lên Bàng Sánh và giành được những thứ tương tự từ cô.

Cô bé to mồm này là người dựa dẫm vào anh nhất trên đời. Ở bên cô, lúc nào Cố Minh Tịch cũng cảm thấy mình là một người hữu ích, mặc dù có những việc thực sự khó khăn với anh thì chỉ cần quay lại nhìn vào đôi

mắt e dè của Bàn Sánh là anh sẽ không thấy sợ nữa, sẽ dũng cảm ưỡn ngực đứng trước mặt cô.

Đôi tình nhân bên đường chậm rãi nắm tay nhau đi qua họ, tầm mắt Cố Minh Tịch đặt lên hai bàn tay đang nắm chặt của đôi tình nhân ấy. Đây là nỗi nuối tiếc lớn nhất trong cuộc đời anh, anh không thể nắm tay cô, cũng không thể giành cho cô một cái ôm ấm áp. Thậm chí sau này anh cũng không thể bế con của mình.

Như cảm nhận được điều gì, Bàn Sánh ôm eo anh chặt hơn, áp má lên lồng ngực ấm áp của anh và nói: “Lạnh quá, em muốn về nhà.”

Lại một cơn gió rét thổi qua, Bàn Sánh mặc ít nên không khỏi rùng mình. Cố Minh Tịch rời khỏi vòng tay cô, đi tới che gió cho cô và nói: “Bàn Bàn, chưa về được em ạ, em đi tới quán trà gặp chị Kỳ với anh nhé?”

Cô lấy làm ngạc nhiên: “Hả? Chị Kỳ? Chị ấy ở thành phố E ư?”

“Ừ, cô ấy đi nghỉ tết cùng chồng con, vừa tới thành phố E hôm nay, hẹn anh tối nay đi uống trà.”

“Em còn tưởng anh chỉ kiếm cố như vậy.”

Cố Minh Tịch mỉm cười, “Anh đã nói anh không phúc hắc, anh nói thật mà.”

Đúng là một đứa trẻ thông minh giỏi vận dụng.

Khi Cố Minh Tịch và Bàn Sánh tới quán trà thì Khương Kỳ đã có mặt ở đó. Thấy Cố Minh Tịch chị rất mừng rỡ, bước tới ôm lấy anh rồi ôm cả Bàn Sánh, xong xuôi ba người mới ngồi vào bàn.

“Tiểu Cố, trông em vẫn ổn nhĩ?” Nhìn Cố Minh Tịch ngồi đối diện, Khương Kỳ cảm thán từ tận đáy lòng: “Đúng là vừa được về nhà lại được tình yêu nuôi dưỡng. Bây giờ cậu đẹp trai đến mức khiến bà chị đã chồng con đề huề này còn bị mê hoặc!”

“Chị Kỳ đừng trêu em mà.” Cố Minh Tịch đỏ mặt, lặng lẽ liếc Bàn Sảnh một cái. Cô đang chống cằm nhìn anh, miệng cười tủm tỉm.

Khương Kỳ mang tin tốt tới cho Cố Minh Tịch. Cuốn sách anh xuất bản vào mùa hè năm ngoái bán rất chạy, sách tái bản lần đầu tiên sắp bán hết, sau tết âm sẽ tiến hành tái bản lần thứ hai.

Khương Kỳ hỏi: “Chuyện bản quyền phim chị nói tháng trước em suy nghĩ đến đâu rồi? Đã so sánh giữa bốn công ty và bốn bản kế hoạch kia chưa?”

Cố Minh Tịch tỏ vẻ áy náy: “Em xin lỗi chị Kỳ. Tháng trước em bận thi với Bàn Sảnh nên vẫn chưa kịp xem mấy bản kế hoạch đó. Em sẽ tranh thủ mấy ngày nay xem cho xong rồi bàn bạc thêm với Bàn Sảnh một chút, sau đó sẽ trả lời chị.”

Khương Kỳ tức tối lườm anh một cái: “Hiệu suất của em suy giảm nhiều đó!”

“Em xin lỗi, thành thật xin lỗi! Chị biết năm nay em bận thi mà.” Cố Minh Tịch rất tủi thân, “Thi đại học xong em sẽ lập tức bắt tay làm bản thảo cuốn truyện tranh mới, tháng sau em sẽ gửi nội dung cốt truyện cho chị, tới lúc đó chị em mình bàn tiếp.”

Khương Kỳ cười: “Được rồi, chị nói đùa với em thôi, bây giờ là thời điểm sự nghiệp của em đang phát triển rất nhanh, đúng là không nên làm bừa, ra sách quá nhiều cũng không tốt.” Dừng lại một lát, chị hỏi: “Phải rồi, em với Bàn Sảnh định bao giờ cưới?”

“Nhận được giấy báo đại học mới tính chị ạ.” Cố Minh Tịch liếc nhìn Bàn Sảnh rồi cười nói: “Chị Kỳ đừng thúc giục em. Cuộc thi này vô cùng quan trọng, Bàn Bàn bảo thi đỗ mới có vợ, nếu không đỗ em chỉ có thể tiếp tục đọc thân thôi.”

“Cố Minh Tịch!” Bàn Sảnh xấu hổ đỏ bừng mặt, đánh vào lưng anh một cái: “Đừng xuyên tạc ý em!”

Khương Kỳ cười khúc khích: “Trước đây chị nghĩ một cậu con trai sống nội tâm như tiểu Cố chắc chắn phải chọn một cô bạn gái dịu dàng chu đáo mới được. Bây giờ mới biết yêu xong tính cách cậu ấy lại thay đổi nhiều như vậy, khiến chị thực sự bất ngờ.”

Ba người ngồi trong quán trà suốt hai tiếng, nói chuyện rất hào hứng. Trước khi đi, Khương Kỳ nói với Cố Minh Tịch kịch bản “Ms Cua của tôi” đã sửa xong, phần đầu tư cũng done, đang trong quá trình casting, chuẩn bị khai máy ngay sau tết.

“Wow!” Bàn Sảnh hào hứng hỏi: “Ai đóng em thế?”

“Vẫn chưa biết, trước mắt các diễn viên tham gia casting đều là mấy cô hoa đán khá nổi tiếng.” Khương Kỳ liếc nhìn Cố Minh Tịch rồi nói: “Vốn công ty truyền hình mong có thể mời tác giả tham gia vào quá trình biên tập cùng kịch bản nhưng tiểu Cố từ chối. Nếu không sau khi khai máy, hai người còn được tới tận phim trường theo dõi.”

Khương Kỳ ra về thì Bàn Sảnh lái xe chở Cố Minh Tịch về nhà. Trên đường cô hỏi: “Tại sao anh không tham gia biên tập?”

“Anh không có kinh nghiệm trong lĩnh vực đó, còn bận thi. Với lại khi câu chuyện này được chuyển thể thành phim có liên quan đến tiền bạc thì anh đã tự nhủ với bản thân rằng nó đã không còn liên quan gì tới chúng ta nữa.” Anh trả lời cô thật nghiêm túc: “Chuyện của chúng ta chỉ gói gọn trong cuốn truyện anh vẽ thôi, nếu chuyển thể thành phim nó đã biến thành

một câu chuyện khác rồi. Đến lúc đó dù họ có thay đổi thế nào anh cũng không quan tâm.”

Bỗng dưng Bàn Sảnh nghĩ ra một vấn đề khác: “Trong phim em với anh tên là gì?”

“Anh không biết nữa.” Cố Minh Tịch cười nói: “Sau này phim chiếu là biết mà.”

Xe chạy tới Thịnh Thế Bắc Thành, Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch đi thang máy lên tầng 22, cô lấy chìa khoá mở cửa nhà rồi bật đèn phòng khách.

Ánh đèn màu vàng ấm áp lan toả trong phòng khách. Đang cởi giày, thấy Cố Minh Tịch cọ sát hai chân để cởi chiếc giày đang đi ra Bàn Sảnh liền ngăn anh lại. Cô đặt dép đi trong nhà của anh lên ghế, ngồi xõm xuống nhẹ nhàng cởi đôi giày anh đang đi ra khỏi chân Cố Minh Tịch: “Đôi giày này hơn 6 triệu đó, anh cởi như thế dễ bị trầy da lắm.”

Anh khẽ than: “Keo kiệt quá!”

Nghĩ đến chuyện tối nay anh nói anh thanh toán tiền ăn ở nhà hàng, Bàn Sảnh lườm: “Chỉ có anh hào phóng nhất!”

Hai người thay dép, là một cặp dép đi trong nhà hình khi Yoyo và Cici. Bàn Sảnh bật điều hoà, cởi áo bành tô và quần ngoài cho Cố Minh Tịch rồi xua anh đi tắm.

Tắm xong Cố Minh Tịch mặc áo ngủ vải nhung, vừa bước ra khỏi nhà tắm đã nghe thấy tiếng ù ù của máy hút mùi trong bếp. Anh lại xem thì thấy nhà bếp đèn sáng trưng, Bàn Sảnh đeo tạp dề đứng nấu mì.

Mì sôi trong nồi, hai bát bên cạnh đều có trứng gà, một bát một quả, một bát hai quả.

Bàng Sánh thái một nắm rau rồi bỏ vào nồi nấu một lúc, sau đó cô tắt bếp, quay lại mới nhìn thấy Cố Minh Tịch đang dựa lưng vào cửa.

Cô cười: “Chiều nay em gần như chẳng ăn gì, bụng đói meo. Em nghĩ chắc anh cũng đói.”

Anh gật gù: “Cũng hơi hơi.”

“Ném thử tay nghề của em đi.” Cô cầm thìa vẽ nên một đường cong trong không khí như thầy pháp thuật: “Nhạt thì thêm muối, mặn thì cho nước, không được chê không ăn!”

Dĩ nhiên anh sẽ không chê, không những ăn hết mì, rau và hai quả trứng mà còn húp cạn nước.

Lúc Bàng Sánh dọn dẹp nhà bếp, tắm rửa rồi vào phòng ngủ thì Cố Minh Tịch đang nằm trên giường xem tivi.

Cô trèo lên giường, Cố Minh Tịch tự giác dịch ra, nói: “Chăn ấm rồi.”

“Ngoan quá.” Cô ôm anh, cất giọng dịu dàng và quyến rũ: “Cố Minh Tịch, có lúc em nghi ngờ không biết có phải chúng ta đã cưới nhau không?”

“Hả?” Anh không hiểu.

“Chúng ta thế này có khác gì hai vợ chồng?” Bàng Sánh mím môi, “Có phải anh đang làm em lú lẫn không? Thực ra bọn mình đã đăng ký rồi chứ gì?”

“Chưa.” Anh chống cằm nhìn cô, “Chúng mình đăng ký lúc nào cũng được nhưng em nói phải đợi khi nào thi xong.”

Cô bĩu môi, lẩm bẩm: “Đúng là không có thành ý!”

“Hả? Em nói gì?”

“Không nói gì cả.” Bỗng dưng cô ngồi lên người anh, cời cúc áo ngủ của anh: “Em nói bọn mình làm bài tập thôi.”

Anh ngạc nhiên há hốc miệng, chưa kịp nói gì cô đã cúi xuống hôn lên môi anh thật sâu.

Kỳ nghỉ tết âm lịch kết thúc, dưới sự tham mưu của “người đại diện” gà mờ là Bàn Sảnh, Cố Minh Tịch tiếp tục bán được bản quyền của một cuốn truyện khác, anh giao cho Bàn Sảnh tờ chi phiếu hai tỷ tư, nói đây là quà valentine muộn, bảo cô quản lý tài sản theo một cách thật chuyên nghiệp.

Vậy mà cô vẫn chưa hài lòng: “Tại sao giá lần này lại thấp hơn? Vì anh không còn được chào đón như trước nữa à?”

Cố Minh Tịch cười: “Không phải. Chỉ vì sách mới không nổi tiếng bằng “Ms Cua” thôi.”

“Ồ!” Cô xấu hổ bưng mặt, “Em biết mà, chắc chắn là vì em quá đáng yêu!”

Quân sư gà mờ gợi ý cho Cố Minh Tịch: “Thực ra anh có thể vẽ các seri tiếp theo của “Ms Cua” như là “Bà xã Cua của tôi”, sau đó là “Con trai/gái Cua của tôi”, “Cháu Cua của tôi”... Như thế chúng ta có thể kiếm tiền được mãi!”

Cố Minh Tịch: “...”

Ngành đào tạo nghiên cứu sinh của trường đại học Phục Đán công bố điểm thi đợt đầu vào đầu tháng ba, Bàn Sảnh thuận lợi đạt điểm sàn, giành được cơ hội tham gia thi vòng hai tại Thượng Hải vào cuối tháng.

Trâu Lập Văn gọi điện cho Bàn Sánh, bảo cô cuối tuần giành ra một ngày để anh đưa tới Thượng Hải.

"Anh giới thiệu thầy giáo hướng dẫn cho em." Anh nói: "Vòng thứ hai có bài thi vấn đáp, làm việc trước với thầy giáo hướng dẫn là một nhiệm vụ rất quan trọng."

Bàn Sánh thực sự cảm động phát khóc. Hôm đi, Trâu Lập Văn dừng xe dưới sân nhà cô. Từ gương chiếu hậu, anh trông thấy Bàn Sánh đi tới cùng một người đàn ông trẻ tuổi.

Chàng trai đó dáng người cao dong dỏng, nếu so sánh với bức tranh ngây thơ kia thì có vẻ trưởng thành hơn nhiều. Tầm mắt Trâu Lập Văn lướt qua hai ống tay áo trống không dưới vai anh rồi mở cửa xe bước xuống.

Bàn Sánh đã đứng bên ngoài nghiêng mình thành kính, nói: "Sếp ơi, hôm nay em đi cùng người nhà, không sao chứ ạ?"

Trâu Lập Văn lắc đầu bất đắc dĩ: "Anh có thể đuổi bạn trai em về nhà được không?"

"Không ạ." Bàn Sánh cười khúc khích mở cửa sau xe, chui vào cùng Cố Minh Tịch rồi nói: "Sếp, để em giới thiệu hai người với nhau nhé, đây là Cố Minh Tịch - bạn trai em, còn đây là anh Trâu Lập Văn - sếp của em."

"Sếp cũ." Trâu Lập Văn vừa nỡ máy vừa nói thêm vào.

"Không, không, không, sau này vẫn có khả năng là sếp." Miệng Bàn Sánh ngọt như bôi mật, "Sếp ơi, em cũng không muốn bị thất nghiệp sau khi tốt nghiệp đâu ạ, sau này vẫn phải nhờ anh dài dài."

Cố Minh Tịch bật cười khi nghe giọng điệu đó của cô, anh nói: "Chào anh Trâu."

"Chào cậu."

Trâu Lập Văn cảm thấy mình chẳng khác gì tài xế chuyên nghiệp, suốt quãng đường chỉ nghe thấy Bàn Sảnh ngồi sau nói miên man không ngừng nghỉ. Cố Minh Tịch chỉ thỉnh thoảng mới nói vài câu còn Trâu Lập Văn thì tập trung lái xe, không hề nói năng gì. Nửa tiếng sau, Bàn Sảnh bất ngờ lên tiếng: "Ôi, mang đồ ăn sáng đi mà quên mất." rồi cô lấy túi nilon ra hỏi Trâu Lập Văn: "Sếp có ăn bánh rán không ạ? Bạn trai em nấu đó, ngon thôi rồi!"

Trâu Lập Văn đáp: "Không, anh ăn rồi."

Bàn Sảnh không khách sáo nữa mà lấy bánh rán ra ăn nhồm nhoàm, còn cho Cố Minh Tịch ăn hai chiếc.

Trong xe sực nức mùi bánh rán hành hoa, Trâu Lập Văn chỉ biết tháo kính râm ra, xưa nay anh vẫn phải chịu thua Bàn Sảnh như thế.

Tới Thượng Hải, Trâu Lập Văn liền cho xe đi vào đường Hàm Đan ở trung tâm thành phố, tiến thẳng tới trường cũ - trường đại học Phục Đán. Anh gọi cho thầy giáo của mình rồi dẫn Bàn Sảnh vào văn phòng của thầy, để Cố Minh Tịch một mình đứng đợi dưới sân trường. Đợi một lúc anh bắt đầu thấy tò mò về ngôi trường này, liền đi loanh quanh một vòng.

anh đi trên đường Nhật Nguyệt Đông, sau khi băng qua một khu giảng đường, hai bên đường xanh mướt cây cối, rất nhiều nhóm sinh viên trẻ đi qua anh. Có người chú ý tới cơ thể đặc biệt của Cố Minh Tịch nhưng không tỏ vẻ ngạc nhiên mà chỉ khẽ mỉm cười với anh. Cố Minh Tịch cười đáp lại rồi tiếp tục tiến bước liền thấy tòa kiến trúc là biểu tượng của Phục Đán - tòa nhà Quang Hoa cao 142m.

"Nhật Nguyệt Quang Hoa - Đán Phục Đán Hề."

- Ánh sáng nhật nguyệt, ngày ngày soi tỏ nơi đây.

Đứng trước tòa nhà Quang Hoa, Cỗ Minh Tịch ngược lên nhìn. Đó là một tòa kiến trúc hiện đại nhưng đứng trước nó, Cỗ Minh Tịch thấy mình thực sự nhỏ bé.

Bồng dưng anh rất khâm phục Bàn Sánh có cơ hội học tập ở ngôi trường này, trở thành một thành viên của nó. Anh nhớ lại rất nhiều năm trước, khi hai người ngồi bên nhau trên chiếc ghế đá ở công viên, cô bảo anh là muốn thi đại học ở Thượng Hải, Cỗ Minh Tịch cười hỏi cô đã muốn thi vào trường nào chưa?

Lúc đó mắt Bàn Sánh ngời sáng, trả lời: "Có chứ! Đại học Phục Đán!"

Hồi đó họ vẫn còn rất nhỏ.

Khi Bàn Sánh đi cùng Trâu Lập Văn rời khỏi văn phòng thầy giáo và gọi điện thoại cho Cỗ Minh Tịch thì anh nói anh đang đứng ngoài cổng trường.

Hai người tới đó tìm. Đi trên con đường rợp bóng cây, Bàn Sánh cảm nhận được phong cảnh sân trường và hơi thở nhân văn của ngôi trường này, trái tim không khỏi phấn khích.

thế nhưng nét mặt Trâu Lập Văn vẫn rất bình thản, anh bỏ hai tay trong túi quần, thỉnh thoảng nhắc nhở Bàn Sánh về những điều cần chú ý trong vòng thi thứ hai. Đi ngang qua sân bóng rổ, anh chợt dừng bước, nhìn về phía đó một lát mới cất bước tiếp tục đi.

Bàn Sánh quay sang nhìn anh, tò mò hỏi: "Sếp, có phải sếp đang nhớ tới cô bạn gái hồi học đại học không?"

Trâu Lập Văn liếc cô một cái: "Hình như em vẫn luôn quan tâm đến đời sống tình cảm của anh nhỉ?"

"Oan cho em quá!" Bàn Sảnh tỏ vẻ ngây thơ, "Biết em là đệ tử ruột của sếp, biết bao nữ đồng nghiệp cứ suốt ngày tới hỏi dò em thôi."

Trâu Lập Văn khẽ mỉm cười.

Bàn Sảnh liêu lĩnh hỏi: "Sếp đã 36 mà sao vẫn chưa kiếm bạn gái ạ?"

"Nhiều chuyện." Trâu Lập Văn nói: "Du Giai Lỗi tháng sau kết hôn, em biết chưa?"

Bàn Sảnh trợn mắt: "Thật ạ? Sếp giúp em chuyển lời chúc phúc tới anh ấy nhé, em không dự đám cưới đâu."

"Anh cũng chưa chắc đã tới dự đám cưới."

"Hả? Tại sao? Du Giai Lỗi nói sếp là người bạn thân suốt mười mấy năm của anh ấy mà."

"..." Sau một thoáng trầm tư, anh nói: "Chỉ là anh không muốn gặp lại bạn gái cũ thôi."

Bàn Sảnh thật hết nói nổi.

Khi sắp đi tới cổng chào, Bàn Sảnh đã trông thấy hình bóng đặc biệt ấy từ xa, ánh mắt cô lập tức ánh ngời, thậm chí cả nét mặt cũng dịu dàng hơn.

Trâu Lập Văn đứng bên nhìn cô rồi lập tức hạ giọng nói: "Bàn Sảnh còn nhớ lần đầu tiên em cho anh xem ảnh bạn trai em không? Ngay lúc đó anh đã nghĩ chắc chắn sau này hai người sẽ ở bên nhau."

Bàn Sảnh quay lại nhìn anh bằng ánh mắt rất đổi ngạc nhiên, nụ cười lúc này của Trâu Lập Văn ấm áp hơn bao giờ hết: "Bạn gái cũ và anh cũng là bạn nối khố như các em vậy, nhưng bọn anh không may mắn bằng hai em."

Bàng Sánh đi tới đứng bên Cỗ Minh Tịch, anh vẫn đang nhìn chăm chăm bức tường kia.

Trên tường là khẩu hiệu của trường: Bác học nhi đốc chí, thiết vấn như cận tư.

Bàng Sánh ôm lấy Cỗ Minh Tịch, hỏi: "Câu này nghĩa là gì?"

Anh ngẫm nghĩ rồi trả lời: "Có lẽ đại ý là con người phải có tri thức rộng và ý chí kiên định. Không biết phải hỏi nhưng không được nghĩ đến những vấn đề xa vời phi thực tế, mà cần suy nghĩ từ hoàn cảnh của chính mình."

Cô chau mày: "Có vẻ sâu sắc khó hiểu quá nhỉ?"

"Không khó hiểu lắm." Cỗ Minh Tịch cười nói: "Bàng Bàng, anh chúc em thành công vượt qua vòng thứ hai. Khi em trở thành một phần của ngôi trường này, tất cả những gì em trải qua sẽ giải thích rõ ý nghĩa của câu khẩu hiệu này."

Cuối tháng ba, Bàng Sánh vượt qua vòng thi thứ hai một cách suôn sẻ. Cuối cùng nỗi lo canh cánh trong lòng suốt một năm qua cũng biến mất.

Trong thời gian chờ giấy báo trúng tuyển, cô không thư giãn mà ngày nào cũng học bổ túc các môn văn hóa cùng Cỗ Minh Tịch.

Cô Đới đã liên hệ cho Cỗ Minh Tịch một ngôi trường bổ túc cấp ba, Bàng Sánh quyết định ngày nào cũng đi học cùng Cỗ Minh Tịch. Theo lệnh của con gái ss tìm thợ mộc một lần nữa chế tác bộ bàn ghế đặc biệt. Sau khi có mặt tại phòng học của trường bổ túc này, Bàng Sánh và Cỗ Minh Tịch lại một lần nữa vinh dự được trở thành "Thí sinh dự thi đại học".

Trong vòng mấy tháng cuối, Cỗ Minh Tịch học tập với cường độ rất cao. Lần này anh không cần phải thi được trên 600 điểm mà thực ra chỉ cần

trên 400 là đủ, nhưng Cố Minh Tịch nghĩ mình là người tàn tật, thi điểm cao một chút có lẽ sẽ chắc chắn hơn, vì vậy mục tiêu Cố Minh Tịch tự đặt ra cho mình là trên 500 điểm.

Bàng Sánh đi học cùng anh, làm bài cùng anh, thi cùng anh, ăn cơm, uống nước, đi vệ sinh cùng anh. Các học sinh trong lớp ít trao đổi, Bàng Sánh và Cố Minh Tịch an vị tại dãy bàn cuối lớp, không gây bất cứ phiền phức nào cho mọi người.

Thời tiết nóng dần lên, nơi họ ngồi quạt trần không thổi tới nên Bàng Sánh phải đi mượn một chiếc quạt, quạt cho Cố Minh Tịch từ đầu đến cuối giờ học.

Thời gian nghỉ giải lao Cố Minh Tịch bị Bàng Sánh cưỡng ép dừng lại, cô đặt chân anh lên đùi mình rồi xoa bóp, nếu không thì đứng đằng sau giúp anh thư giãn vai gáy.

Thỉnh thoảng cô còn mang đồ ăn tới lớp: chè đậu xanh, chè mộc nhĩ, cháo bát bảo... Đôi khi mùi thơm tỏa ra từ góc lớp thực sự khiến các học sinh bụng đói meo đang gặm bánh quy khó mà chịu được.

Trường này cũng có giờ tự học buổi tối, nhiều khi Cố Minh Tịch rất xót Bàng Sánh vì phải theo mình cả ngày ở trường, anh khuyên cô về nhà nghỉ ngơi nhưng Bàng Sánh không đồng ý, cô nói: "Em còn muốn kéo dài hơn nữa, anh có biết em nhớ ngày xưa bọn mình ngồi cạnh nhau như thế nào không? Cố Minh Tịch, chỉ còn hơn một tháng nữa, em nhất định phải nỗ lực cùng anh."

Họ là hai học sinh đặc biệt nhất trong ngôi trường này, không chỉ vì hai người yêu nhau, bạn trai tàn tật còn bạn gái lên lớp cùng, mà còn vì ngày nào họ cũng sánh vai tới trường, cả ngày khăng khít như hình với bóng, chín rười tối lại lái xe về nhà trong trạng thái mệt mỏi.

Trong mấy tháng này, Cố Minh Tịch bị vùi dập trong những bộ đề bao la như biển cả. Sau khi bị tra tấn bởi các môn tiếng Anh, Toán, Lý, Hóa đã trở nên xa lạ từ lâu, đối với anh, niềm an ủi lớn nhất là buổi tối được "trả bài" với Bàng Sánh.

Thỉnh thoảng sau khi tắm rửa, anh về phòng trong trạng thái ham muốn tột độ mới biết Bàng Sánh đã ngủ say vì mệt.

Cô cuộn mình ngủ trên giường như một chú mèo, Cố Minh Tịch ngồi xuống bên cạnh, cúi xuống nhìn vào khuôn mặt cô.

Trong thời khắc tĩnh lặng này, trái tim anh không hề xao động hay lo âu mà ngày càng yếu mềm, ngày càng ấm áp hơn. Anh ngược lên nhìn quanh căn phòng, bức tường màu vàng nhạt, trần nhà nâu đỏ, các đồ đạc màu trắng, ánh đèn bàn dịu êm... Tivi vẫn bật, đang phát buổi bình luận trước trận đấu trong khuôn khổ giải bóng đá vô địch châu Âu năm 2012 nào đó, bên cạnh là một vài khung ảnh trưng bày ảnh của anh và Bàng Sánh, gần đó là mấy túi khoai tây chiên, mút hoa quả, là những thứ quà vặt ưa thích của Bàng Sánh.

Trên bàn trang điểm đầy ắp mỹ phẩm và đồ chăm sóc da mặt của Bàng Sánh, như tuyên cáo rõ ràng về sự tồn tại của nữ chủ nhân.

Trong phòng có cửa sổ bệ rộng phủ một tấm thảm lông cừu màu trắng, trên đó là những chiếc gối ôm hình hoa to. Vào mùa đông khi có nắng ấm, Bàng Sánh thường ngồi phơi nắng trên bệ cửa sổ cùng Cố Minh Tịch, họ cùng nghe nhạc, đọc sách, cùng uống một tách cà phê thơm nồng nàn.

Cảm giác sung sướng lấp đầy trái tim, đây là gia đình của cô và anh.

Anh lặng lẽ nằm xuống giường, dùng điều khiển tắt tivi bằng chân và tắt cả đèn bàn. Anh hôn lên má Bàng Sánh và nói: "Chúc Bàng Bàng ngủ ngon."

Tháng sáu, kỳ thi đại học lần thứ hai trong đời Cố Minh Tịch diễn ra. Anh không hồi hộp chút nào. Sáng dậy Bàng Sánh mặc cho anh một chiếc áo sơ mi trắng và quần lửng rộng màu vàng nhạt.

Cô nói: "Mặc màu sáng mát mẻ hơn."

Cô đưa anh tới trường thi, không bất ngờ khi rất được chú ý, thậm chí còn bị một phóng viên châu chực ở cổng trường phát hiện, muốn xin được phỏng vấn. Bàng Sánh từ chối yêu cầu của họ, che chở cho Cố Minh Tịch đi tới tận phòng thi, chuẩn bị cho anh các giấy tờ cần thiết. Lúc Cố Minh Tịch đi vào thì bị Bàng Sánh bất ngờ gọi lại.

Cô lấy trong túi ra một sợi dây đỏ có vật treo lủng lẳng ở giữa. Cố Minh Tịch nhìn kỹ mới nhận ra là hình khắc chữ "100 điểm".

Khóe miệng anh run run, nhìn Bàng Sánh đeo sợi dây đỏ lên cổ anh với thái độ trang trọng sau đó nhét sợi dây vào trong cổ áo. Cô vỗ ngực anh, nói: "Nghe nói đây là sao may mắn phù hộ cho các thí sinh, nó sẽ phù hộ cho anh được thủ khoa."

Cố Minh Tịch: "..."

Bàng Sánh nắm chặt bàn tay lại: "Cố Minh Tịch, cố lên! Cố lên!"

Ánh nắng làm hạt mồ hôi trên trán anh lấp lánh, trên gương mặt là nụ cười rạng rỡ. Anh khó lòng kiềm chế, trao cô một nụ hôn rồi nói: "Anh hứa với em là sẽ gặp nhau ở Thượng Hải vào tháng chín năm nay!"

Trong suốt hai ngày thi đại học dưới thời tiết nắng nóng, Bàng Sánh trải nghiệm được tâm trạng của các bậc phụ huynh có con đi thi, cô chờ trước cổng trường mặc cho mồ hôi đầm đìa, chờ Cố Minh Tịch của cô bước ra.

Tiếng chuông báo hết giờ của môn thi cuối cùng vang lên, Bàn Sảnh thờ phào nhẹ nhõm. Cô đứng đó không bao lâu đã thấy Cố Minh Tịch đeo ba lô đi về phía mình. Anh đi nhanh làm hai tay áo sơ mi phấp phới tung bay. Càng gần cô nụ cười trên môi anh càng rõ nét, đôi mắt anh cong cong, ánh mắt vừa trong trẻo vừa rực sáng, nụ cười tươi tắn như có thể làm trái tim Bàn Sảnh tan chảy.

Cuối cùng cô không kiềm chế được chạy nhanh về phía anh, giang rộng hai tay, ùa vào lồng ngực ấm áp đó.

Hơn nửa tháng sau công bố điểm thi và điểm chuẩn, Cố Minh Tịch đã thuận lợi qua cửa với thành tích các môn văn hóa cao hơn 130 điểm so với điểm sàn của các khối năng khiếu loại một.

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Tấm Lòng Như Biển Cả

Giấy báo trúng tuyển của các khối năng khiếu loại một dần được phát đi vào giữa tháng bảy. Ngày nào Cố Minh Tịch và Bàn Sảnh cũng ở nhà, cuối cùng cũng chờ được anh bưu tá.

Tối hôm nhận được giấy báo trúng tuyển, Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch mời Bàn Thủy Sinh và Kim Ái Hoa tới nhà hàng tổ chức một bữa tiệc linh đình xem như chúc mừng. Ăn được một nửa, Bàn Thủy Sinh nói: “Sảnh Sảnh, Minh Tịch, hai con đều nhận được giấy báo rồi, tháng chín phải tới Thượng Hải nhập học rồi. Vì vậy tính xem có nên tranh thủ thời gian nghỉ hè này đi đăng ký kết hôn không. Còn về đám cưới có thể tổ chức vào dịp Quốc khánh hoặc tết nguyên đán năm sau, tùy ý các con.”

Cố Minh Tịch liếc mắt nhìn Bàn Sảnh, đôi môi anh thầm hé mở, trước đây Bàn Sảnh thường lấy chuyện đăng ký kết hôn ra đùa giỡn song lần nào cũng nói phải đợi thi xong mới được. Bây giờ việc học hành của họ đã được giải quyết, anh nghĩ có lẽ Bàn Sảnh sẽ đồng ý thôi.

Không ngờ Bàn Sảnh vừa gặm chân gà vừa thờ ơ nói: “Dù sao cũng phải đi học, lại không vội sinh con, chuyện đăng ký cứ để tính sau ạ.”

Cố Minh Tịch thoáng sửng sốt, Bàn Thủy Sinh cũng không khỏi ngỡ ngàng. Thực ra ông muốn hai đứa trẻ đi đăng ký để thêm tên Cố Minh Tịch vào giấy chứng nhận quyền sử dụng đất nên thực sự không ngờ Bàn Sảnh lại chận hòng mình như vậy.

Bàn Thủy Sinh thoáng ngượng ngùng, dù sao ông cũng là bố vợ nên chỉ biết nói với Cố Minh Tịch: “Cũng đúng, nếu đi học thì không thể sinh

con. Nếu không gấp gáp thì hai đứa tự tính toán xem thế nào, bố mẹ không giục giã.”

Kim Ái Hoa hỏi Bàng Sảnh: “Học nghiên cứu sinh không được sinh con à? Con 27 rồi, đến lúc tốt nghiệp thì cũng 30.”

“Không được ạ.” Bàng Sảnh nói dối, “Mẹ, có thai mà đi học thì còn ra thể thống gì nữa.”

Kim Ái Hoa nghĩ thấy cũng đúng nên không nói thêm gì nữa.

Buổi tối về nhà, đợi Bàng Sảnh tắm rửa xong xuôi trèo lên giường, Cố Minh Tịch quyết định bàn bạc với cô.

Anh cười nói: “Bàng Bàng, bọn mình sẽ ở bên nhau vào ngày sinh nhật tháng sau nhé?”

“Hả?” Bàng Sảnh cầm điện thoại xem lịch: “Cách nhau tận mười ngày, tại sao lại phải ở bên nhau?”

“Thì ở bên nhau hôm sinh nhật em là được rồi.” Anh cũng ghé sang nhìn lịch trong điện thoại cô, “Ngày 13 là chủ nhật đầu tiên, lại là ngày 26/6 lịch âm, có vẻ được đấy, tụi mình đăng ký nha.”

“...” Bàng Sảnh lặng lẽ vuốt màn hình để xem lịch của các tháng tiếp theo. Xem đến lịch của tháng 8 năm 2013 cô mới chìa màn hình tới trước mặt Cố Minh Tịch: “Nhìn thấy chưa, ngày 13 tháng 8 năm sau là sinh nhật em, rơi đúng vào ngày thất tịch!”

Cố Minh Tịch ngơ ngác nhìn cô.

Bàng Sảnh cười tươi làm đôi mắt cong cong: “Hiếm lắm đấy nhé! Lần gần đây nhất sinh nhật hai bọn mình trùng nhau vào năm em chín tuổi! Cố Minh Tịch, chúng ta sẽ đăng ký vào ngày 13 tháng 8 năm sau nhé?”

Khoé môi Cố Minh Tịch trề xuống, “Chính em nói chỉ cần nhận được giấy báo là đi đăng ký ngay.”

Mắt Bànng Sảnh xoay tròn: “Hả... Em nói vậy á?”

“Ừ.” Anh trả lời rất nghiêm túc.

Bànng Sảnh mím chặt môi lại, cô quỳ xuống giường, bất ngờ chìa tay ôm lấy mặt Cố Minh Tịch, véo phần thịt phúng phính ở má anh lên. Cố Minh Tịch không thể trốn tránh, chỉ đành mở to mắt nhìn Bànng Sảnh. Bànng Sảnh véo má anh, hung hăng nói: “Cố Minh Tịch, sao mà anh ngốc thế chứ!”

Đề tài này đã rơi vào bế tắc như vậy!

Sau khi kết thúc kỳ thi đại học, Cố Minh Tịch bắt đầu chuẩn bị đồ dùng học tập mới. Còn về việc viết lách, anh phải chốt xong với Khương Kỳ về cốt truyện cuối cùng, ngoài ra còn phải tra cứu rất nhiều tài liệu.

Mùa hè ở thành phố E vừa nóng nực vừa khô hanh, Bànng Sảnh cũng lười chẳng muốn ra đường, hai người đã vất vả suốt nửa năm qua, giờ chỉ muốn nghỉ ngơi cho thoải trong hai tháng này. Ngày nào Bànng Sảnh cũng ở nhà cùng Cố Minh Tịch hóng gió điều hoà, anh làm việc thì cô lên mạng, xem phim, chơi game. Sáng hai người đi chợ mua đồ ăn, ăn tối xong thì ra ngoài dạo bộ, chiều anh tập trung vẽ tranh còn cô thì ngủ trưa cho thoải thích, ngày nào cũng qua đi như vậy mà chẳng thấy buồn tẻ chút nào.

Một ngày cuối tháng bảy, Tường Chi Nhã gọi điện cho Bànng Sảnh nói một ca sĩ Đài Loan tổ chức liveshow, đài truyền hình thành phố là đơn vị cộng tác nên cô ấy có một số vé mời, hỏi Bànng Sảnh và Cố Minh Tịch có muốn đi xem không?

Bànng Sảnh hỏi qua ý kiến Cố Minh Tịch, hai người đang rảnh rỗi nên cảm ơn cô bạn rồi cầm vé về.

Chớp mắt đã tới ngày diễn ra liveshow. Thời tiết buổi tối vẫn nóng nực như thường, Bàn Sảnh buộc tóc gọn thành một đuôi ngựa thật cao, mặc áo phông rộng thùng thình, quần lửng jean, đi dép lê định đi cùng Cố Minh Tịch ra sân vận động.

Thế nhưng Cố Minh Tịch lại ăn mặc khác hẳn, anh mặc áo sơmi màu vàng nhạt với quần jean dài chứ không phải một chiếc quần lửng bãi biển hay kiểu dáng thoải mái thường mặc khi đi chợ hoặc dạo phố. Trước khi ra khỏi nhà anh còn ngồi trên ghế cao trong nhà vệ sinh soi gương, cầm lược với lên tận trên đầu chải chuốt rất cẩn thận.

Bàn Sảnh nhìn anh bằng ánh mắt ngạc nhiên, hỏi: “Anh sợ tí nữa gặp Tưởng Chi Nhã à? Sao phải ăn mặc bảnh bao như thế làm gì?”

Cố Minh Tịch nhìn áo quần trên người Bàn Sảnh, không đáp mà hỏi: “Em có định chuyển sang mặc váy không?”

Cô nói: “Thôi khỏi, phiền lắm.”

Người tổ chức liveshow là một ca sĩ không nổi tiếng cho lắm, chuyên hát tình ca. Bàn Sảnh cầm một lon coca lạnh, chụm đầu uống cùng Cố Minh Tịch, tập trung nghe hát. Điểm duy nhất cô không thích là sân vận động quá nóng bức không thua gì một chiếc lồng hấp khổng lồ. Bàn Sảnh mướt mát mồ hôi thậm nghĩ chẳng khác nào bánh bao.

Khi cô ca sĩ quá sung bắt đầu hát một khúc tình ca kinh điển của mình, khán đài chỗ Bàn Sảnh tự dưng xôn xao hẳn lên. Cô tò mò nhìn theo hướng của mọi người mới biết hoá ra một anh chàng ngồi dưới họ ba hàng ghế góc bên trái đang cầu hôn với bạn gái.

Trong thính phòng khá tối, ánh đèn biểu diễn không ngừng chiếu rọi, gần như tất cả mọi người đều đứng dậy rướn cổ về phía đó. Những người ngồi gần đã tự động vây quanh cặp nhân vật chính, chàng trai quỳ một chân xuống, trên tay cầm một hộp trang sức là một chiếc nhẫn lấp lánh ánh sáng.

Bàng Sánh phẫn khích đập nhẹ vào thắt lưng Cố Minh Tịch: “Ôi, cầu hôn kìa!”

Cố Minh Tịch: “...”

Cô gái kia vừa bất ngờ vừa xấu hổ, một tay che miệng trông như đang khóc.

Không biết ai là người khởi xướng, mọi người vây xem bắt đầu hò reo: “Lấy người ta đi! Lấy người ta đi! Lấy người ta đi!”

Bàng Sánh cũng hoà nhịp reo vang, còn huýt sáo một cách rất phẫn khích, sau đó cô còn vỗ tay rào rào làm Cố Minh Tịch chỉ biết nhìn với đôi môi run rẩy, có chút mất bình tĩnh.

Cô gái được cầu hôn mếu máo giây lát, anh chàng quỳ dưới đất nói ra những lời hứa hẹn, ca sĩ trong thính phòng vẫn ngân vang khúc hát, bài tình ca đắm thắm khiến cảnh tượng đó rất đổi tình cảm. Xung quanh ồn ào khiến Bàng Sánh không nghe rõ người con trai nói gì, chỉ thấy cô gái khóc rưng rức rồi gật đầu, những người quanh đó vỗ tay rợp trời. Bàng Sánh vui vẻ lắc lư cây đèn huỳnh quang, Cố Minh Tịch thì im lặng, trông như bị giật mình.

Chàng trai nắm tay cô gái đeo nhẫn vào ngón tay cho cô nàng, cuối cùng anh ta đứng dậy, ôm chầm cô gái vào lòng mình. Màn cầu hôn hoàn mỹ kết thúc, các khán giả hiểu động dần bình tĩnh lại, tiếp tục thưởng thức buổi liveshow.

Cặp đôi kia dính chặt vào nhau, nhìn bóng hình họ, Bàng Sánh thầm than một câu trong lòng: Tất cả những người yêu nhau trên thế giới sẽ về cùng một mái nhà.

Sau khi bình tĩnh lại, Bàng Sánh thì thào nói chuyện với Cố Minh Tịch: “Thực ra em thấy màn cầu hôn như vừa nãy ngộ ơ là ngộ, bị người ta

nhìn như khi trong rạp xiếc ấy. Nếu người con gái đồng ý thì không nói làm gì, chẳng may người ta từ chối thì đúng là quá không nể mặt chàng trai.”

Cố Minh Tịch nhướn mày hỏi: “Em không thấy cảnh tượng đó siêu lãng mạn à?”

“Lãng mạn gì chứ, chỉ bày trò thôi.” Bàn Sảnh nói, “Tuy em không quen họ, cũng thấy cuộc ồn ào ban nãy khá thú vị nhưng cứ thấy chàng trai kia hơi bốc đồng. Nếu em là cô gái yêu chàng trai đó thì em cũng phải suy nghĩ kỹ lại.”

Mồ hôi lạnh rịn trên trán Cố Minh Tịch.

Anh nói: “Bàn Bàn, em lấy điện thoại trong túi quần anh ra đây được không?”

“Để làm gì?”

“Anh... Anh muốn gọi điện thoại.”

Cô vâng lời cầm điện thoại của anh trên tay rồi hỏi: “Anh gọi cho ai để em bấm số?”

Anh lắp bắp nói: “Ông... Tùng.”

“Ông Tùng? Anh tìm Ông Tùng làm gì?” Bàn Sảnh bắt đầu tìm số điện thoại của Ông Tùng. Đúng lúc này, tiếng nhạc dạo của một ca khúc vang lên trong thính phòng.

Sắc mặt Cố Minh Tịch lập tức trở nên rất khó coi.

Đó là bài hát Bàn Sảnh chưa nghe bao giờ, tiếng hát của cô ca sĩ uyển chuyển như dải lụa. Dần dần, Bàn Sảnh bị những ca từ đó thu hút.

“... ”

Hy vọng biết bao em là ánh nến

Toả sáng những khi anh cần

Dẫn đường khi anh lạc lối

Soi sáng khi anh yếu lòng

...”

Cô quên mất chuyện bấm số điện thoại của Ông Tùng vì quá nhập tâm vào ca khúc thì bất ngờ tiếng ồn ào vang lên phía sau. Ngay lập tức, khán giả lại xôn xao lẫn nữa.

Bàng Sánh thờ ơ ngoái lại nhìn, mới liếc mắt một cái đã giật thót tim.

Dưới ánh đèn không mấy sáng tỏ, cô nhìn thấy một số người quen của mình: Ông Tùng, Lê Hiếu Yến, Giản Triết, Lưu Hàn Lâm, họ đang chậm rãi bước xuống bậc cầu thang của thính phòng.

Vị trí của Cố Minh Tịch và Bàng Sánh ngay bên cạnh lối đi, trên gương mặt bốn người kia ngập tràn nụ cười. Lê Hiếu Yến ôm trong lòng một chú gấu bông rất to, trên tay Giản Triết là một bó hồng nhung đỏ rực, Lưu Hàn Lâm thích chụp ảnh nên đeo một chiếc máy ảnh, và người quan trọng nhất là Ông Tùng, anh cầm trên tay một hộp trang sức có vỏ nhung đỏ.

Bàng Sánh đờ người, hoàn toàn không thể khép miệng lại được. Thậm chí cô quên cả liếc mắt nhìn sang người mặt đỏ như gấc là Cố Minh Tịch bên cạnh, chỉ nghe thấy anh giải thích bên tai cô: “Xin lỗi, anh không nghĩ đôi khác cũng cầu hôn ở đây. Anh biết bây giờ chúng ta đang là tâm điểm của mọi người nhưng... anh thực sự không muốn quá ồn ào thế này.”

Cô ca sĩ vẫn đang hát:

“... ”

Tấm lòng như biển cả

Nhưng vừa dịu dàng lại mạnh mẽ

Trong cuộc sống đời thường đầy biến động

Em muốn quấn quýt bên anh mãi mãi

Để không ai có thể ngăn cản

Muốn chia sẻ với anh

Tất cả niềm vui nỗi buồn trong cuộc đời

...”

Khi Ông Tùng, Lệ Hiếu Yến, Giản Triết và Lưu Hàn Lâm vây quanh Bàn Sảnh, Cố Minh Tịch không cho cô thời gian kịp phản ứng mà đã quỳ một chân xuống trước mặt cô.

Ông Tùng nhanh nhẹn mở hộp trang sức ra làm trước mắt Bàn Sảnh xuất hiện thêm một chiếc nhẫn kim cương.

Cố Minh Tịch ngược lên nhìn cô, xung quanh là tiếng ồn ào, tiếng huýt sáo của mọi người còn có cả những ánh đèn phát ra từ cây gậy huỳnh quang điên cuồng nhảy múa. Từ lâu đã có người nhận ra sự khác biệt của chàng trai này, thậm chí anh còn không thể tận tay đưa nhẫn tới trước mặt người yêu mà chỉ nhìn cô chăm chú bằng đôi mắt đen láy đó như nhìn thấu nội tâm Bàn Sảnh.

Anh không nói những câu sướt mướt tình cảm, không biết vì màn cầu hôn vừa này ảnh hưởng hay vốn dĩ không có sự chuẩn bị, anh chỉ nói: “Bàn Sảnh, anh yêu em, hãy lấy anh nhé?”

Lưu Hàn Lâm đứng bên chụp ảnh lia lịa, trái tim Bàn Sảnh đập loạn nhịp. Bỗng nhiên cô thấy cảnh tượng này thật thần kỳ, tuy ngoài miệng chê bai màn cầu hôn của cặp đôi kia thật ngốc nghếch với Cố Minh Tịch, thực ra trong lòng cô cũng hâm mộ người ta lắm.

Có lẽ đây là giấc mộng ẩn chứa trong lòng mỗi người con gái, người bạn thương yêu đã xây nên một viễn cảnh thật lãng mạn vì bạn, khi anh ấy quỳ xuống cầu hôn với bạn, bạn sẽ thực sự có cảm giác mình là công chúa của anh.

Cố Minh Tịch có ngốc không? – Quá ngốc.

Cố Minh Tịch có điên khùng không? – Quá điên khùng.

Cố Minh Tịch có dũng cảm không? – Dĩ nhiên, dĩ nhiên là có! Cô chưa bao giờ nghĩ anh có thể hành động một cách khác người như vậy!

Bàn Sảnh rơi nước mắt, cô biết làm vậy thật đáng xấu hổ, cô không muốn khóc một chút nào nhưng nước mắt lại không thể kiềm chế được. Cô khóc nức nức khóc nở, cuối cùng còn nấc nghẹn thành tiếng. Cô nhìn mặt Cố Minh Tịch, sắc mặt anh không hề thay đổi, vẫn quỳ một chân, lưng rướn căng hết cỡ, bả vai rộng cố bạnh ra, ánh mắt dịu dàng và kiên định. Cô dừng lại trong ánh mắt anh, run rẩy, chầm chậm đưa hai tay ôm lấy má anh.

Những ký ức ngày xưa lướt qua trước mắt, cậu thiếu niên ngây thơ mặc áo sơmi trắng và cô gái khờ khạo ham ăn ham chơi, họ cứ lớn dần và cuối cùng số mệnh cũng đưa họ tới trước cánh cửa hôn nhân.

“... ”

Tình yêu của chúng ta cứ lớn dần

Mãi hy sinh chẳng bao giờ phải giấu giếm

Niềm hy vọng sụp đổ của đôi ta

Như sương mai tưới mát hoa nở.”

Bàng Sánh cúi xuống ôm cặp má anh rồi nhắm mắt dịu dàng trao Cố Minh Tịch một nụ hôn. Cô không tuyên bố đáp án của mình cho mọi người mà chỉ thủ thỉ vào tai anh: “Em cũng yêu anh, Cố Minh Tịch ạ. Em đồng ý lấy anh, trở thành vợ của anh, cho dù giàu sang hay nghèo khó, khoẻ mạnh hay ốm đau, chúng ta sẽ cùng nhau đi tới cuối cuộc đời!”

Cô run rẩy lấy chiếc nhẫn ra khỏi hộp trang sức, tự đeo lên ngón tay áp út của mình trước mặt Cố Minh Tịch. Cố Minh Tịch đứng dậy, nghiêng người về phía cô. Bàng Sánh ôm anh thật chặt, nhắm mắt lại. Cô đã không nghe được bất cứ âm thanh nào khác nữa, vang vọng xung quanh có thể là tiếng vỗ tay, tiếng reo hò hay lời chúc phúc... Trong những âm thanh hỗn loạn đó, cô ôm anh, chỉ nghe thấy đoạn kết của bài hát kia:

“... ”

Chính ánh sáng nhỏ bé đó

Lại có thể dẫn dắt cho con người

Chính tình yêu dịu êm đó

Lại mang tới niềm hy vọng bao la cho ta...”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Cùng Phe

Cố Minh Tịch và Bàn Sánh đăng ký kết hôn vào ngày 3 tháng 8 năm đó.

Đó là một ngày thứ sáu rất đổi bình thường, thành phố E vẫn trong những ngày Tam phục(1), đường cái nóng đến mức đủ nhiệt độ rán chín trứng. Rất hiếm người đăng ký kết hôn, ba giờ chiều Cố Minh Tịch và Bàn Sánh mới tới uỷ ban vậy mà trong cả khu vực đăng ký kết hôn chỉ có mình họ tới làm thủ tục.

(1) Ý chỉ những ngày rất nóng trong năm.

Mọi nhân viên ở đây đều vây quanh họ không khác gì khách hàng VIP bao trọn gói. Thậm chí cả ông chú chụp ảnh cũng kiên nhẫn khác thường, nói: “Chụp xong cô cậu ra xem nếu không thích chúng ta lại chụp tiếp.”

Cố Minh Tịch mặc áo sơmi màu trắng, tóc cắt gọn gàng, Bàn Sánh thì mặc váy liền màu xanh nước biển, tóc dài qua vai, ánh mắt sáng ngời. Cô ghé sát về phía Cố Minh Tịch, hai người cười tươi nhìn thẳng ống kính. Chú thợ vừa chụp vừa nói: “Chú rể đẹp trai lắm, trông rất hào hứng! Cô dâu cũng xinh. Đây là bức ảnh đẹp nhất tôi chụp mấy ngày nay đó.”

Không bao lâu sau, tấm ảnh này đã được dán lên giấy chứng nhận kết hôn vừa được phát hành của họ.

Tối hôm đó, cuối cùng ngài Cố cũng danh chính ngôn thuận có được Cố phu nhân của mình. Trong lần đầu tiên, tình cảm mãnh liệt của họ dâng trào, mạnh mẽ và cuồng dại. Đến lần thứ hai, anh lại quay về với sự dịu

dàng của mình, cô nằm trên người anh, toàn thân bải hoải, hồi lâu sau vẫn chưa lấy lại được sức.

Hai người mồ hôi nhớp nháp, thở hổn hển dính chặt vào nhau cùng nói chuyện băng quơ, họ bàn tính đến một việc sắp diễn ra.

“Em muốn tổ chức lễ cưới vào ngày Quốc khánh.” Bàng Sảnh nói, “Không muốn để sang năm mà mùa đông lại quá lạnh.”

Anh hôn vai cô, gật gù: “Anh nghe lời em.”

Vậy mà cô lại phân vân: “Vậy chúng ta phải đi chụp ảnh cưới từ bây giờ, nhưng... chụp ảnh cưới tháng tám nóng quá.”

“Để tháng chín chụp cũng được.”

“Vậy sẽ không kịp lấy vào Quốc khánh đâu.”

“Thì boa thêm tiền, giục họ làm gấp.”

“Cũng chỉ còn cách đó thôi, haiz... Ý định ban đầu của em là tới Tam Á chụp ảnh cưới cơ.” Bàng Sảnh tỏ vẻ nuối tiếc, “Tiếc là Tam Á sắp đến mùa bão lũ rồi.”

Cố Minh Tịch lại hôn lên vai cô, anh liếm nhẹ bằng đầu lưỡi và khẽ day bằng hàm răng, đôi môi thì không ngừng miết lên đó, cứ lặp đi lặp lại như vậy không thấy chán rồi thuận miệng đáp: “Sau này lại tới Tam Á chụp bộ khác. Chúng ta có thể xin nghỉ phép tới Tam Á vào mùa đông. Cuối năm nay chú nghỉ hưu rồi, bọn mình sẽ đưa chú tới đó chơi luôn.”

“Anh gọi bố em là gì hả?” Bàng Sảnh khẽ bật cười. Cố Minh Tịch ngược lên nhìn cô, khoé miệng anh cũng nhếch lên, nụ cười hiện rõ chỉ trong giây lát: “Tết này anh sẽ đưa bố mẹ tới Tam Á phơi nắng, được chưa?”

“Được rồi ạ.” Bàng Sánh ôm cổ anh, chạm nhẹ trán mình lên trán Cố Minh Tịch: “Như thế có được coi là tuần trăng mật không ạ?”

“Em nói phải là phải, nói không phải thì là không phải.” Anh nói, “Bàng Bàng, em muốn đi đâu? Châu Âu, Maldives, Mỹ, Úc... Em muốn đi đâu anh sẽ theo tới đó.”

“Em nhớ rồi nhé!” Cô cười khúc khích, cắn lại một cái lên mũi anh, “Nghỉ đông đưa bố mẹ tới Tam Á chơi, còn tụi mình thì đi chỗ khác hưởng trăng mật.”

Bị đau anh chau mày nhìn cô. Bàng Sánh xoa mũi cho Cố Minh Tịch rồi bất ngờ ghé sát vào tai anh, dịu dàng nói: “Chồng ời, em yêu anh!”

Cố Minh Tịch thoáng ngỡ ngàng, thú thực là anh vẫn có chút chưa quen với cách xưng hô này nhưng nếu nghiên ngẫm một cách cẩn thận thì lại thấy rất tuyệt vời.

Rất lâu trước đây, khi còn ở tỉnh Z lúc Lý Hàm chưa ngã bệnh, một hôm bà đã tâm sự với Cố Minh Tịch. Hôm đó hai mẹ con tranh luận về một vấn đề, chủ đề của cuộc tranh luận là: Người thân nhất trên đời của một con người là bố mẹ, con cái, anh chị em hay nửa kia của mình?

Cố Minh Tịch cho là bố mẹ nhưng Lý Hàm lại nói đáp án là nửa kia.

“Minh Tịch, vợ con sẽ ở bên cạnh con từ tuổi hai mươi. Nếu các con may mắn thì có thể bên nhau đến tận tám, chín mươi tuổi. Năm mươi năm gần bó quăn quýt, sớm chiều chung sống, sự thân mật giữa hai người sẽ ngày một khăng khít, tâm linh tương thông, mối quan hệ đó bố mẹ hay con cái không thể sánh bằng. Bố mẹ sẽ già đi, con cái sẽ rời xa. Minh Tịch, có lẽ khi còn trẻ, con sẽ cho rằng mẹ là người quan trọng nhất nhưng khi con tới bốn mươi tuổi, trên có bố mẹ già, dưới có con nhỏ, con sẽ nhận ra người cùng mình chung vai sát cánh, san sẻ gánh nặng gia đình là ai.”

Lúc đó Cố Minh Tịch thực sự không hiểu: “Mẹ, con không nghĩ bố là người chung vai sát cánh, cùng mẹ chia sẻ gánh nặng gia đình.”

Lý Hàm không giận, chỉ cười nói: “Cuộc hôn nhân của bố mẹ là một sự thất bại nặng nề, dĩ nhiên không thể lấy ra làm gương cho con. Thực ra bố mẹ Sánh Sánh là một tấm gương sáng. Mẹ chỉ muốn nói với con là sau khi con lấy vợ, con phải đối xử thật tốt với vợ của mình, con hãy nhớ rằng nếu một người chấp nhận làm vợ con, đó không phải một quyết định dễ dàng, bất kể cô gái đó là ai, người ta chắc chắn sẽ phải gánh chịu nhiều thứ áp lực đến từ gia đình, bạn bè, tất cả mọi người xung quanh người đó. Người ta can đảm đồng ý lấy con thì con không bao giờ, không bao giờ được phép phụ lòng người đó.”

Cố Minh Tịch nói: “Chẳng may cô ấy và mẹ nảy sinh mâu thuẫn thì sao? Quan hệ mẹ chồng nàng dâu rất khó hoà thuận, vậy chẳng phải con sẽ trở thành người bị kẹp ở giữa sao?”

“Mẹ sẽ không ở cùng các con.” Lý Hàm cười nói, “Ông bà nội con xưa nay không ưa mẹ, mẹ là người hiểu nỗi đau đó hơn ai hết. Vì vậy mẹ sẽ không làm vợ con sợ hãi. Hơn nữa, mẹ tin vào mắt nhìn người của con!”

...

Không đợi Cố Minh Tịch gọi mình một tiếng “vợ”, Bàn Sánh mệt quá ngủ thiếp đi.

Cố Minh Tịch không thấy buồn ngủ chút nào, anh ngồi dậy, dùng ngón chân kẹp lấy tờ giấy chứng nhận kết hôn trên tủ đầu giường. Tối nay Bàn Sánh cứ cầm mãi tờ giấy đó xem không biết bao nhiêu lần, vừa xem vừa cười, cười đến mức không ngừng lại được.

Nhờ ánh đèn bàn, Cố Minh Tịch dùng ngón chân mở tờ giấy chứng nhận ra, một lần nữa trông thấy ảnh kết hôn của mình và Bàn Sánh.

Chú thợ chụp ảnh đã cố gắng không phô bày sự khuyết thiếu của anh. Vai phải của anh giấu sau người Bàn Sảnh, tay áo trống không bên trái thì được kéo thành mép ảnh nên nếu nhìn vào bức ảnh này không ai biết anh là người không có tay.

Nhìn kỹ hai người đang mỉm cười trên đó, chợt Cố Minh Tịch nhận ra anh và cô đã không còn trẻ nữa. Bỗng dưng anh thấy hơi kích động, lại nghĩ tới những lời mẹ nói trước đây. Sự đời vô thường, sự cố bất ngờ, bệnh tật, thiên tai... ngày nào cũng có biết bao chuyện xảy ra trên thế giới này, ngày nào trong bệnh viện cũng có những người phát hiện mình mắc bệnh nan y. Cố Minh Tịch – người trước đây đã từng dạo một vòng qua quý môn quan nhận thức rõ điều này hơn ai hết, anh quý trọng sinh mệnh hơn bất cứ người nào.

Cố Minh Tịch quay lại nhìn cô vợ đã ngủ say bên cạnh, thâm thê nguyện trong lòng.

Anh sẽ không bao giờ rời bỏ em, cho tới lúc chết.

Sau khi bàn bạc xong việc kết hôn, Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch lập tức bận rộn hẳn lên. Cô, Cố Minh Tịch và Bàn Thủy Sinh đi một vòng qua tất cả các khách sạn ở thành phố E, tính đặt bao nhiêu mâm cỗ, quyết định mở tiệc ở hội trường một khách sạn bốn sao.

Tiếp theo phải mua váy cưới và lễ phục, đặt bánh kẹo cưới, mua quà, thuê công ty tổ chức sự kiện, đặt tứ đại kim cương (2) đầu vào đó và còn phải chụp ảnh cưới nữa... Cố tiên sinh hoàn toàn không đưa ra bất cứ ý kiến nào mà giao hết toàn quyền cho Cố phu nhân. Hàng ngày anh chỉ ở nhà vẽ tranh, thấy Bàn Sảnh tất bật chạy đi chạy lại, thỉnh thoảng lại chạy ra bàn bạc với anh cái này cái kia.

(2) Tứ đại kim cương là tên gọi chung của bốn vị đại tướng của Thiên đế trong các kinh Phật của Ấn Độ, gồm: Đông Thiên vương (Thiên Vương

Trì Quốc), Nam Thiên vương (Thiên Vương Tăng Trưởng), Bắc Thiên vương (Thiên Vương Đa Văn), Tây Thiên Vương (Thiên vương Quảng Mục).

Cuốn sách mới của Cố Minh Tịch đã bước vào giai đoạn vẽ màu, anh vẫn kiên trì vẽ màu bằng chân mặc dù không phải không biết dùng màu trên máy tính. Anh cho rằng những bức tranh được vẽ hoàn toàn bằng chân sẽ lay động trái tim độc giả hơn. Khi cầm bút bằng chân, tô từng nét từng nét anh lại có cảm giác những độc giả cầm sách của mình trên tay sẽ cảm nhận được sự tận tâm của tác giả.

Một ngày trung tuần tháng tám, Khương Kỳ đến thành phố E cùng biên tập viên của một nhà xuất bản ở Đài Loan muốn gặp mặt Cố Minh Tịch, nói là muốn bàn về vấn đề bản quyền. Chẳng may hôm đó lại là ngày mấy thùng đồ cưới Bàn Sánh mua được giao tới, cô phải ở nhà kiểm tra hàng nên không đi cùng anh được.

Buổi sáng hôm đó chuông cửa reo vang, Bàn Sánh tưởng hàng được giao tới nên vội ra mở cửa. Cô thảng thốt ngay tại chỗ vì người đứng ngoài lại là Cố Quốc Tường và Cố Tử Nguyệt.

“Bác Cố.”

Mặc dù trong lòng chưa hết ngỡ ngàng nhưng xuất phát từ phép lịch sự, cô vẫn mời hai bố con vào nhà và lấy dép cho họ.

Cố Quốc Tường xách một túi hoa quả, đánh giá qua ngôi nhà rồi nói: “Nhà đẹp đấy chứ.”

“Dạ, cũng bình thường thôi ạ.” Bàn Sánh vỗ hai tay lên đùi mình, hơi mất tự nhiên. Trái lại trông Cố Tử Nguyệt có vẻ rất nghe lời, đứng im lìm bên cạnh bố, còn ngoan ngoãn chào chị.

Bàng Sảnh mời họ vào phòng khách ngồi. Sau đó cô pha trà cho Cố Quốc Tường và lấy nước ngọt cho Cố Tử Nguyệt, ướm hỏi: “Bác tìm anh Cố Minh Tịch có việc ạ? Anh ấy ra ngoài rồi.”

Cố Quốc Tường nói: “Bác biết. Bác đã gọi cho nó, nó nói có cháu ở nhà.”

“Dạ...” Bàng Sảnh không hiểu ý ông, “Anh Cố Minh Tịch ra ngoài giải quyết công việc, chắc phải ăn xong bữa trưa mới về ạ.”

“Nó nói với bác rồi.” Cố Quốc Tường nói: “Sảnh Sảnh, thực ra lần này bác tới là muốn nhờ hai đứa giúp đỡ.”

Cố Tử Nguyệt ngoan ngoãn uống nước ngọt và tò mò ngó nghiêng hết chỗ này tới chỗ khác. Bàng Sảnh nói: “Có việc gì ạ? Bác đã nói với anh Cố Minh Tịch chưa?”

“Chưa, bác chưa nói với nó.” Cố Quốc Tường cười, “Nó nói nó không có nhà, chỉ có một mình cháu ở nhà, bác nghĩ trước tiên cứ đến nói với cháu một câu chắc tốt hơn.”

Bàng Sảnh nhắc tách trà của mình lên nhấp một ngụm và nói: “Bác nói đi ạ. Việc gì bọn cháu giúp được sẽ giúp, còn nếu không giúp được cũng đành chịu!”

“Chắc chắn hai đứa giúp được!” Cố Quốc Tường chắc nịch: “Chuyện là thế này, hai đứa biết công việc của bác lu bu lắm, bây giờ Tử Nguyệt đang nghỉ hè, ban ngày đều do một tay em bác chăm sóc. Nhưng tuần sau nhà em gái bác đi Hongkong du lịch, bác định nhờ một người hàng xóm cũ trông Tử Nguyệt hộ ban ngày, lúc nào đi làm về bác sẽ trông nhưng hôm trước bác lại được thông báo bất ngờ là hai tuần tới phải đi công tác ở Thái Nguyên (tỉnh lỵ của Sơn Tây, TQ). Vậy nên... bác nghĩ bây giờ cháu với Cố Minh Tịch đều ở nhà, Minh Tịch lại là anh trai Cố Tử Nguyệt, nếu không được thì còn có mẹ cháu đã nghỉ hưu. Ý bác là, tuần sau trong sáu

ngày nhà em bác đi Hongkong, hai đứa... giúp bác trông nom Cố Tử Nguyệt được không, bác muốn đưa nó tới đây ở, nó ngoan lắm, hơn nữa... cũng là cơ hội bồi đắp tình cảm hai anh em.”

Bàng Sánh bình tĩnh lắng nghe ông nói. Đợi Cố Quốc Tường nói xong, cô nhấp một ngụm trà rồi hỏi: “Mẹ Tử Nguyệt đâu ạ? Bà ấy không sống ở đây ạ?”

Mặt Cố Quốc Tường đổi sắc: “Bác không thể để mẹ nó trông được.”

Bàng Sánh chớp chớp mắt: “Tại sao ạ?”

“Người đó không đủ tư cách làm mẹ.”

Gương mặt nhỏ nhắn của Cố Tử Nguyệt đã tối lại. Bàng Sánh liếc mắt nhìn con bé rồi đứng dậy và nói: “Bác, chúng ta ra chỗ khác nói chuyện đi ạ.”

Bàng Sánh bật tivi cho Cố Tử Nguyệt rồi lấy ra vài món đồ ăn vặt và hoa quả để cô bé tự chơi trong phòng khách, sau đó mới đi cùng Cố Quốc Tường ra ban công bên cạnh phòng khách.

Cửa đi ra ban công có hai lớp kính nên cách âm rất tốt. Cố Quốc Tường vừa đi ra đã rút bao thuốc châm lửa, ông nhìn Bàng Sánh và nói: “Mẹ Tử Nguyệt có bạn trai rồi, cô ta sống cùng người đó nên Tử Nguyệt đến không tiện.”

Bàng Sánh vẫn khoanh tay và giữ im lặng, Cố Quốc Tường nói tiếp: “Chỉ sáu ngày thôi, em bác về sẽ đón Tử Nguyệt về ngay. Sánh Sánh, bác biết cháu với Minh Tịch khai giảng tháng chín, bây giờ hai đứa đang rảnh rỗi ở nhà chơi đúng không?”

Cuối cùng Bàng Sánh cũng ngước lên, cô nói rất nhẹ nhưng rõ ràng: “Cháu xin lỗi nhưng việc này bọn cháu không giúp bác được ạ.”

Cố Quốc Tường cân nhắc ngữ điệu và nét mặt cô, thấy Bàn Sảnh có vẻ nghiêm túc, ông ta hơi giận: “Sảnh Sảnh, Tử Nguyệt là em gái Minh Tịch, bác tới gặp cháu là vì muốn nói trước với cháu một tiếng. Còn Minh Tịch, chỉ cần bác gọi điện chắc chắn nó sẽ đồng ý!”

“Vậy bác gọi cho anh ấy xem sao.” Bàn Sảnh cười nói: “Đây là nhà của cháu, phòng của cháu, cho ai vào ở phải cháu quyết định mới được. Cháu không đồng ý cho Tử Nguyệt tới ở đây đâu, xin lỗi bác.”

“Nhà của cháu?” Đôi mắt sau cặp kính của Cố Quốc Tường nheo lại, “Đây là nhà Minh Tịch mua chứ gì! Hai đứa còn chưa kết hôn, cháu không có tư cách quyết định thay Minh Tịch!”

Bàn Sảnh mỉm cười: “Cháu không có tư cách à... Bác có cần cháu lấy đăng ký kết hôn cho bác xem không?”

Cố Quốc Tường hoàn toàn không biết Cố Minh Tịch và Bàn Sảnh đã đăng ký. Là một người cha, đó chẳng khác nào một nỗi sỉ nhục!

Đã nói đến đây, Bàn Sảnh không còn bận tâm gì đến thứ bậc nữa. Cô nhìn chăm chăm vào mắt Cố Quốc Tường: “Thưa bác, Cố Minh Tịch không có tay nên dù có giỏi đến đâu cũng không thể lo liệu cho cuộc sống của mình từ đầu đến cuối, bình thường đều là cháu đỡ đần anh ấy, không làm phiền đến bác đã là tử tế lắm rồi, sao bây giờ bác còn yêu cầu anh ấy phải chăm sóc cho Cố Tử Nguyệt? Bác nghĩ một người không có tay như anh ấy có thể chăm sóc cho một đứa trẻ sao? Lại còn muốn mẹ cháu tới giúp nữa? Bác nói đùa đúng không, vì mẹ cháu là bạn thân của bác Lý Hàm đó!”

Sắc mặt Cố Quốc Tường thay đổi liên tục. Thấy giọng điệu cứng rắn đó của Bàn Sảnh, ông ta nhún nhường: “Sảnh Sảnh, bác biết hai đứa hiểu lầm bác, và cũng hiểu lầm Tử Nguyệt nhưng dù sao nó cũng chỉ là một đứa trẻ, nó vô tội. Thực ra thuê một người giúp việc toàn thời gian cũng chăm

sóc được cho Tử Nguyệt nhưng bác nghĩ Minh Tịch và Tử Nguyệt là anh em ruột, bác mong hai đứa có thể bồi đắp được tình cảm anh em, dầu sao chuyện của người lớn... Bác biết đó là lỗi của bác, bác rất có lỗi với mẹ Minh Tịch nên bác mới mong rằng quan hệ của Minh Tịch và Tử Nguyệt có thể tốt hơn, mọi người về cùng một nhà, sau này bác già rồi anh em nó cũng có thể chăm sóc cho nhau...”

Bàng Sảnh thực sự không kìm nén được nụ cười khẩy: “Tử Nguyệt chỉ là một đứa trẻ, nó vô tội. Bác ơi, ngày xưa lúc bác ngoại tình Cố Minh Tịch vẫn còn là một cậu bé, lại còn tàn tật, chẳng lẽ anh ấy không vô tội sao?”

Cô chỉ tay vào cánh cửa: “Cháu biết bác coi Tử Nguyệt là báu vật, con bé xinh xắn, thông minh, nhất là hoàn toàn khỏe mạnh nên bác coi nó là niềm kiêu hãnh, là hy vọng của mình, bác đã có được bảo bối của mình! Chẳng ai ngăn cản bác yêu thương nó cả! Cháu cũng biết trong mắt bác Cố Minh Tịch chẳng có điểm gì sánh bằng nó, anh ấy vừa tàn tật, bị mọi người chỉ trích, lại chỉ có thể làm việc bằng chân! Anh ấy bỏ dở đại học, không có một công việc đáng kiêu hãnh, cuối cùng còn mồ côi mẹ! Nhưng cháu nói cho bác biết, bác Cố ạ, trong lòng cháu mười Cố Tử Nguyệt, trăm Cố Tử Nguyệt, hàng nghìn hàng vạn Cố Tử Nguyệt cũng chẳng sánh bằng một ngón chân của Cố Minh Tịch nhà cháu!”

Cô căm hận Cố Quốc Tường nên đã to gan lớn mật từ lâu: “Mẹ Cố Tử Nguyệt là kẻ thứ ba chen chân vào cuộc hôn nhân của bác Lý Hàm và bác! Còn bác trong mắt cháu chỉ là một tên nguy quân tử giả bộ đường hoàng! Hai người chính là thủ phạm khiến bác Lý Hàm đau khổ quá độ dẫn đến mắc bệnh nan y! Bác đừng chối! Nếu bác Lý Hàm vui vẻ vô tự lực thì sao lại mắc bệnh gan được? Chẳng phải vì tức quá mà ra sao? Bị hai người làm cho tức chết!! Bác Cố! Bác can đảm thật đấy, sao có thể nghĩ ra chuyện Cố Minh Tịch còn vương vấn một chút máu mủ đó mà vun đắp tình cảm với Cố Tử Nguyệt được nhỉ? Rốt cuộc bác can đảm đến mức nào mới cho rằng

ở trong lòng Cố Minh Tịch, các người vẫn còn là người thân của anh ấy chứ!”

“Bàng Sánh! Cháu đừng có hỗn! Cháu có biết cháu đang nói chuyện với ai không?! Nếu cháu và Cố Minh Tịch đã lấy nhau thì bác chính là bố cháu đấy!” Cố Quốc Tường bất ngờ gào lên, toàn thân ông ta run rẩy rõ ràng vì tức quá nhưng Bàng Sánh không sợ chút nào, cô cười khẩy rồi nói: “Bác Cố, bác đừng nói chuyện với cháu bằng giọng điệu lãnh đạo đó, cháu không phải nhân viên của bác mà phải nịnh nọt bác. Hôm nay cháu nói với bác một câu, không cần biết Cố Minh Tịch đối xử với bác thế nào nhưng đời này cháu sẽ không bao giờ gọi bác là bố bởi vì bác Lý Hàm là mẹ cháu, mẹ cháu đã ly hôn với bác rồi!”

Cố Quốc Tường giận đến nổi suýt bị đầu thuốc lá làm cháy cả tay, Bàng Sánh nói một câu cuối cùng: “Cháu nhắc lại lần nữa, đây là nhà của cháu và Cố Minh Tịch, phòng của cháu và Cố Minh Tịch, chỉ cần cháu còn ở đây, cháu sẽ không bao giờ cho phép Cố Tử Nguyệt tới ở dù chỉ nửa ngày! Bây giờ không đồng ý, sau này cũng vậy! Nếu bác nghĩ có thể thuyết phục Cố Minh Tịch thì bác đi mà gọi cho anh ấy, bác hỏi xem anh ấy cần người bố và em gái này hay cần người vợ này!”

Nói xong cô mở cửa đi vào phòng khách.

Vừa vào tới nơi Bàng Sánh đã phổng cả người vì mới sau một thời gian không dài, phòng khách nhà cô đã thay đổi hoàn toàn.

Chắc là Cố Tử Nguyệt đi vào phòng tranh của Cố Minh Tịch, vợ được bảng pha màu và thuốc màu của anh trên bàn. Tay chân nó dính màu loè loẹt, ấn không biết bao nhiêu dấu tay lên bức tường màu xanh da trời ở phòng khách.

Nền nhà la liệt những bức vẽ, toàn là những bức tranh khổ rộng, chính là bản thảo mới Cố Minh Tịch đang vẽ trong mấy ngày trở lại đây.

Màu vẽ ngang dọc tung hoành trên những bức tranh đó, ngoài ra còn cả dấu tay dấu chân. Bàn Sảnh nhìn về phía Cố Tử Nguyệt, nó đang cầm một khung ảnh trên kệ tivi lên xem, đó là bức ảnh của Lý Hàm và Cố Minh Tịch. Cố Tử Nguyệt quay lại liếc nhìn Bàn Sảnh, một nụ cười quái đản hiện trên môi, nó thả hai tay làm khung ảnh rơi xuống nền nhà, vỡ tan nát.

Cố Quốc Tường lúc này đã đi vào phòng khách liền hét lên: “Tử Nguyệt! Con đang làm gì đó?!”

Ông ta vội vàng đi về phía con gái, vung tay định đánh nó, thế mà Cố Tử Nguyệt không thèm trốn, còn bé xíu đã bướng bỉnh hất cằm thật cao, nhìn ông ta vẻ khiêu khích. Tay Cố Quốc Tường khựng lại trong không trung hồi lâu, không đánh nổi.

“Xin lỗi chị đi!” Ông gằn giọng nói.

Cố Tử Nguyệt nghiêng chặt răng: “Không! Con không thèm ở đây đâu! Con muốn ở với mẹ cơ!”

“Xin lỗi chị ngay!” Cuối cùng Cố Quốc Tường không kiềm chế được, giáng cho Cố Tử Nguyệt một cái tát thật mạnh. Ngay lập tức Cố Tử Nguyệt khóc toáng lên, nằm xuống nền nhà giãy đành đạch.

Trong phòng khách chỉ có tiếng khóc văng trời của Cố Tử Nguyệt, Bàn Sảnh làm thình, cô ngồi xuống nhặt từng bức tranh dưới nền nhà của Cố Minh Tịch lên. Nhìn những bức tranh không thể cứu vãn của anh, cô phải cố gắng lắm mới không để nước mắt trào khỏi khóe mi. Trước mặt Cố Quốc Tường và Cố Tử Nguyệt, cô dằn bản thân tuyệt đối không được khóc. Cô đi về phía Cố Quốc Tường, chìa những bức tranh đó cho ông ta xem.

“Cố Minh Tịch vẽ tranh bằng chân, một bức phải mất tới ba, bốn ngày. Anh ấy mất hơn một tháng để vẽ chỗ này. Vẽ lâu anh ấy sẽ bị chuột rút nhưng vẫn không chịu nghỉ ngơi vì anh ấy là một con người theo chủ nghĩa hoàn hảo, đã làm gì thì phải làm cho tốt nhất!”

Cố Tử Nguyệt vẫn khóc lóc, Bàn Sảnh nghe mà phiền lòng.

Cô đặt những bức tranh đó lên bàn uống nước, chỉ vào bức tường đầy dấu tay và nói: “Tường bị vẽ bậy có thể sơn lại.”

Cô nhặt bức ảnh của Lý Hàm và Cố Minh Tịch dưới đất lên, phủ mảnh vụn thủy tinh trên đó rồi chỉ vào khung ảnh nát bươm dưới đất, nói: “Khung ảnh này bác mang từ nước ngoài về, nói thật là cháu đã không cần đến nó từ lâu rồi. Vỡ rồi bọn cháu mua cái mới.”

Cô nhìn thẳng Cố Quốc Tường bằng ánh mắt kiên định, gằn giọng nói: “Tranh của Cố Minh Tịch hỏng có thể vẽ lại, dù sao tất cả cũng ở trong đầu anh ấy, có hỏng bao nhiêu lần anh ấy vẫn vẽ lại được. Nhưng bác Cố ạ, có những thứ nếu đã hỏng sẽ không bao giờ làm lại được. Bác đừng tưởng huyết thống là vạn năng, về điểm này cháu tin Cố Minh Tịch cũng nghĩ như cháu. Sau này bác già yếu, bọn cháu có thể biểu bác tiền chữa bệnh, thuê người chăm sóc bác để trả công nuôi dưỡng của bác nhưng xin bác đừng mong bọn cháu sẽ tới chăm sóc bác. Bọn cháu không nhòm ngó đến tài sản của bác thì xin bác cũng đừng mong bọn cháu đón nhận Cố Tử Nguyệt!”

Sắc mặt Cố Quốc Tường u ám như tro tàn.

“Cuối cùng cháu mời bác đưa con gái bảo bối của bác ra khỏi nhà cháu!” Bàn Sảnh khoanh tay nhìn ông ta bằng ánh mắt lạnh lùng.

Về tới nhà Cố Minh Tịch thấy Bàn Sảnh đang quỳ dưới nền nhà kiểm tra đồ đạc. Đồ cưới cô mua đã được chuyển tới, có tới mấy thùng gấu bông, to có nhỏ có. Cố Minh Tịch tới gần cô, thấy mấy món đồ đó rất thú vị thì không khỏi cười nói: “Sao như nhà trẻ thế này?”

Bàn Sảnh cứ cúi gằm mặt làm Cố Minh Tịch nhận ra có điểm bất thường, anh cũng quỳ xuống nền nhà, quay sang nhìn mặt Bàn Sảnh. Bàn Sảnh không kịp trốn nên bị Cố Minh Tịch trông thấy đôi mắt sưng mọng như hai trái cà chua, mắt cô vẫn ầng ậ nước.

“Em sao thế Bàng Bàng?” Cố Minh Tịch hoảng hốt vội tiến sát vào Bàng Sảnh, hỏi: “Có chuyện gì vậy? Sao em lại khóc? Bàng Bàng đừng khóc...”

Bàng Sảnh bỏ gấu bông trên tay xuống rồi ôm chầm lấy anh, cô nói trong lồng ngực anh: “Cố Minh Tịch, em xin lỗi, em xin lỗi...”

“Sao thế? Rốt cuộc có chuyện gì?” Anh đã nghĩ ra: “Bố anh gọi điện cho em à?”

“Không, ông ấy tới đây.” Bàng Sảnh gạt nước mắt đứng dậy, “Em cho anh xem mấy thứ này, đừng đánh em nhé!”

Cố Minh Tịch: “...”

Bàng Sảnh cầm mấy bức tranh bị phá tan hoang ra, cô ngồi xuống nền nhà cạnh anh, kể lại câu chuyện ban sáng từ đầu đến cuối, sau đó còn chỉ những dấu tay đầy màu trên tường.

“Xin lỗi vì em không bảo vệ được tranh của anh!” Bàng Sảnh nhếch môi nhưng mắt lại đỏ hoe, cô cầm một con rùa bông trên tay, chọc tay vào mai nó: “Lúc đó em nói rất gay gắt, em nghĩ chắc bố anh sẽ không bao giờ gặp lại em nữa đâu. Nhưng em không hối hận chút nào Cố Minh Tịch ạ. Em không thích Cố Tử Nguyệt nên không đời nào cho nó ở nhà mình!”

Cố Minh Tịch không lên tiếng, Bàng Sảnh ngược lên nhìn anh với tâm trạng thấp thỏm: “Anh giận em à? Em biết đáng lẽ nên bàn bạc với anh. Nhưng chuyện này thực sự không bàn bạc được, Cố Minh Tịch, sao anh lại nhìn em như vậy, anh giận thật à? Vậy anh mắng em vài câu đi.”

Cố Minh Tịch phì cười, anh duỗi chân đá nhẹ vào bắp chân Bàng Sảnh: “Sao lại mắng em chứ, anh đâu có nói em làm sai. Nhưng... Đáng lẽ em nên nói với anh trước để anh từ chối bố anh. Sao bây giờ em vẫn còn bốc đồng thế nhỉ, ít nhất ngoài mặt cũng nên dịu dàng thôi chứ.”

Bàng Sánh ném con rùa lên người anh, bực tức nói: “Dịu dàng ngoài mặt để làm gì, lần đầu từ chối khéo biết đâu lại có lần thứ hai, thứ ba, anh có thể kiếm cơ hết lần này tới lần khác được không? Sau này chúng ta năm nào cũng được nghỉ hè nghỉ đông, biết đâu ông ấy năm nào cũng nhờ vả thì sao? Chi bằng cứ nói luôn từ đầu cho xong.”

Cố Minh Tịch nhận ra mình không nói lại được Bàng Sánh.

Bàng Sánh cúi xuống rầu rĩ một hồi rồi nói: “Cố Minh Tịch, có một số điều em cảm thấy nên nói trước cho anh biết. Bây giờ bọn mình đã kết hôn, đã là vợ chồng, nhà anh có họ hàng, nhà em cũng vậy, em muốn nói là về phía nhà em, dù họ có ý kiến gì với anh, em cũng sẽ đứng về phía anh, em sẽ không bao giờ để người nhà mình bắt nạt anh khiến anh bị ám ức, kể cả là bố mẹ em. Nên em cũng mong là bên phía người nhà anh, anh cũng đứng về phía em. Sở dĩ em nói với anh như vậy là vì... Con người anh quá tốt bụng, em biết anh dễ mềm lòng, thế cứ để em làm người xấu đi. Đôi khi nếu thấy em quá đáng quá, anh hãy nhớ về mẹ anh!”

Cố Minh Tịch ngẫm nghĩ thật kỹ lời cô nói. Lát sau Bàng Sánh dè dặt hỏi: “Anh hiểu ý em không?”

“Hiểu.” Anh trịnh trọng gật đầu: “Bàng Bàng, chuyện hôm nay anh không thể khen em làm đúng hoàn toàn nhưng thực sự quyết định của em cũng là ý của anh. Anh cũng như em, không muốn Cố Tử Nguyệt vào ở nhà này. Nên em cứ yên tâm, ở trước mặt bố anh, anh và em cùng phe!”

Bàng Sánh mỉm cười, không ngờ Cố Minh Tịch còn nói: “Nhưng vợ ơi, em thực sự không chào đón trẻ con đến ở nhà mình à? Chỉ ở một tuần cũng không được sao?”

Bàng Sánh không hiểu: “Sao cơ?”

Cố Minh Tịch mỉm cười nói: “Hôm nay anh mới gọi điện cho mẹ Đậu Đậu để Đậu Đậu tới đây ở mấy hôm. Năm ngoái đã hứa với nó nên năm

nay không nuốt lời được.”

Bàng Sánh thở phào nhẹ nhõm, “Làm em sợ phát khiếp, sao em không chào đón được chứ? Nhiệt liệt chào mừng bạn Đinh Kiến Khang tới thành phố E chơi! Anh yên tâm, nếu anh bận, cứ để em đưa nó đi chơi!!!”

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 109: Thiệp Đò

Bàng Thủy Sinh thuê người quen là thợ sơn tới sơn lại bức tường trong phòng khách cho Bàng Sảnh. Đàng yên đang lành, căn nhà mới còn chưa tới ngày tổ chức hôn lễ đã bị bôi bẩn như vậy khiến Bàng Thủy Sinh vô cùng tức giận.

“Có thật là con gái Cố Quốc Tường gây hoạ không?” Bàng Thủy Sinh không sao tin nổi, “Con bé chín tuổi mà còn chưa hiểu chuyện như vậy à?”

“Không hiểu chuyện gì chứ, nó cố tình đó!” Cứ nghĩ tới là Bàng Sảnh lại nổi trận lôi đình, “Nó làm bẩn tường là một lẽ, còn phá hỏng bảy, tám bức tranh của Cố Minh Tịch nữa, làm hại anh ấy phải vẽ lại. Trước tháng mười hai này anh ấy phải nộp bản thảo để kịp ra sách vào dịp tết âm năm sau. Bây giờ thì hay rồi, hôm nào cũng phải thức trắng đêm làm cho kịp.”

“Con phải khuyên nhủ thằng bé, dù sao sức khoẻ vẫn quan trọng nhất.” Bàng Thủy Sinh ngẫm nghĩ rồi nói, “Sảnh Sảnh, Quốc khánh này con với Minh Tịch làm lễ cưới rồi, không nên hành xử căng thẳng với bác Cố như vậy. Dù sao bác ấy cũng là bố đẻ Minh Tịch, lúc đó chắc chắn sẽ tới dự đám cưới, các con không thể để chuyện đáng tiếc xảy ra vào hôm đó được.”

“Tự bác ấy đến gây chuyện với con kia mà!” Bàng Sảnh giận lắm, “Trước đây chẳng coi Cố Minh Tịch là con trai, chỉ lo anh ấy làm mình mất thể diện! Tăng tị với kẻ khác sau lưng bác Lý Hàm, cuối cùng cũng được thoả mong ước, con gái cũng có rồi thì đừng tới gây sự với tụi con nữa! Bây giờ lại suốt ngày nói người nhà người thân, anh em ruột, bồi đắp tình

cảm, sặc... quá giả tạo! Bây giờ Cố Minh Tịch tự kiếm được tiền lo cho mình, chứ nếu anh ấy khốn khổ sống chật vật thì đời nào bác ấy để ý đến con trai?”

Hiểu tính con gái, ông Bàn Thủy Sinh chỉ đành an ủi: “Thôi được rồi, con cũng đừng có giận quá như thế! Vậy đi, tháng sau phải đi phát thiệp cưới rồi, lại đúng lúc hai đứa tới Thượng Hải. Con cứ bảo Minh Tịch gọi điện mời bố nó một câu, thiệp cưới bố sẽ đích thân mang tới nhà bác Cố, bố sẽ nói là hai đứa đi học ở Thượng Hải không về được, tránh mọi người gặp nhau lại khó nói. Như thế được không?”

Bàn Sảnh cười khúc khích bám lấy tay ông Bàn Thủy Sinh, nũng nịu nói: “Không ai hiểu con gái bằng bố, bố muôn năm!”

Ba ngày sau anh bạn Đinh Kiện Khang vui vẻ hưởng thụ dịch vụ “vận chuyển trẻ em trong kỳ nghỉ hè” của một công ty hàng không bay từ Quảng Châu đến thành phố E. Cố Minh Tịch và Bàn Sảnh cùng ra sân bay đón cậu, chỉ một loáng đã trông thấy cậu bé được nhân viên sân bay hộ tống đưa ra.

“Thầy Cố!” Vừa nhìn thấy Cố Minh Tịch, Đậu Đậu đã nhào tới. Cố Minh Tịch ngồi xổm xuống mặt đất, Đậu Đậu vừa ôm vừa khóc lóc, nước mắt làm ướt hết mặt Cố Minh Tịch.

Cố Minh Tịch cười thật tươi, nhìn Đậu Đậu từ trên xuống dưới một lượt anh nhận ra Đậu Đậu cao lên rất nhiều, bèn nói: “Cao lên rồi đó!”

Đậu Đậu hí hửng nhếch môi nói với Cố Minh Tịch: “Em chín tuổi rồi mà! Thầy Cố thấy em có cao không?” Dứt lời cậu giơ tay sờ lên mặt Cố Minh Tịch, “Hình như thầy Cố trắng ra?”

Bàn Sảnh cười khanh khách. Cố Minh Tịch về thành phố E đã được một năm, anh không phải ra đường nhiều như khi ở Tam Á nên trắng hơn trước là điều dễ hiểu.

Bàng Sánh hỏi: “Đậu Đậu đi máy bay một mình có sợ không?”

“Không sợ ạ!” Đậu Đậu cười rất tươi, “Cô Cua ơi, đây là lần đầu tiên cháu đi máy bay, còn được ăn cơm gà trên đó nữa! Ngon ơi là ngon!”

Ngồi trên xe về nhà, Đậu Đậu và Cố Minh Tịch ngồi ở hàng ghế sau, cậu bé mở ba lô, nhanh nhẹn lấy quà cho Bàng Sánh và Cố Minh Tịch là hai hộp bánh xốp vị sầu riêng và một túi lạp xưởng kiểu Quảng Đông. Cậu còn lấy ba bài kiểm tra đưa cho Cố Minh Tịch: “Thầy Cố nhìn này, môn nào em cũng được 95 điểm đó.”

Ba người cùng về nhà. Nhìn nhà mới của Cố Minh Tịch và Bàng Sánh, Đậu Đậu vừa tò mò vừa hào hứng. Cố Minh Tịch đưa cậu bé vào phòng trẻ em. Họ chưa biết được giới tính con mình nên chọn đồ màu xanh da trời. Để chào mừng Đậu Đậu, Bàng Sánh đã trải chăn đệm mới tinh cho cậu.

“Cố Minh Tịch, đây là phòng em bé của thầy sau này ạ?” Đậu Đậu rụt rè hỏi.

Cố Minh Tịch gật đầu: “Ừ, đúng rồi.”

“Vậy em ngủ phòng này không hay lắm thì phải.” Đậu Đậu vò đầu, “Em ngủ sofa bên ngoài cũng được.”

Cố Minh Tịch cười, “Không sao, thầy muốn em ngủ ở đây.”

Đậu Đậu bằng tuổi Cố Tử Nguyệt nhưng trong mắt Bàng Sánh, hai đứa trẻ hoàn toàn không thể so sánh.

Lúc đi chợ Đậu Đậu chủ động xách túi to. Đi siêu thị, Bàng Sánh nói cậu muốn ăn gì cứ lấy nhưng Đậu Đậu chỉ ngoan ngoãn đi cạnh Cố Minh Tịch, chưa bao giờ đòi hỏi bất cứ thứ gì. Nếu Bàng Sánh lấy cho cậu vài

thứ quà vặt, cậu sẽ xem giá trước rồi nói: “Cháu không thích ăn cái này đâu ạ.”

Thực chất cậu chỉ không muốn thầy Cố tốn kém mà thôi.

Về nhà Đậu Đậu không ngồi trước tivi xem hoạt hình mà lúc nào cũng muốn vào bếp phụ giúp. Sau khi bị Cố Minh Tịch đuổi ra ngoài cậu lại vào nhà vệ sinh lấy khăn lau, chống mông lau nhà trong lúc Bàn Sánh thu quần áo. Bàn Sánh thấy thế nhất quyết không cho cậu làm, nói mãi Đậu Đậu mới ngồi lên ghế sofa.

Cô lấy cho Đậu Đậu một túi vải tươi. Đậu Đậu kiểm bát sạch, bóc vỏ từng quả vải một cách hết sức tỉ mỉ rồi bỏ vào bát. Bàn Sánh lấy làm thắc mắc, bèn hỏi: “Đậu Đậu, cháu muốn bóc hết lượt rồi mới ăn hả?”

Đậu Đậu lắc đầu: “Không ạ, cháu bóc cho thầy Cố.”

Buổi tối, Bàn Sánh tha thiết bảo Cố Minh Tịch ngủ cùng Đậu Đậu làm cậu bé rất vui. Cố Minh Tịch dựa lưng vào thành giường nói chuyện với cậu nhóc.

Cố Minh Tịch rất lo Đậu Đậu sẽ phải chịu ấm ức khi tới nhà mới của mẹ nhưng Đậu Đậu nói là bố dượng rất tốt với mình.

“Bố dượng rất ít nói, không đánh ai bao giờ, nấu cơm cũng ngon nữa.” Đậu Đậu ngồi lên giường rung chân, kể chuyện cho Cố Minh Tịch nghe: “Mẹ em quý em trai nhưng bố dượng thích em gái hơn. Họ nói không sinh thêm nữa, chỉ nuôi ba đứa con có nếp có tẻ là vừa đẹp rồi.”

Cố Minh Tịch cười hỏi: “Thế em thích em trai hay em gái hơn?”

Đậu Đậu ngẫm nghĩ rồi đáp: “Em thích em gái vì nó ngoan hơn còn em trai thì nghịch quá, suốt ngày đánh nhau với em.”

Cố Minh Tịch chau mày, “Em là anh, kể cả có đánh thắng em trai thì cũng chẳng có gì vinh dự cả.”

“Nó xé vở bài tập của em!” Đậ Đậ tức tối nói, “Nhưng em học giỏi hơn nó, lần nào cũng nằm trong top 3 của lớp nên bố sẽ mắng em trai thay em, hehe.”

Cố Minh Tịch cũng thấy được an ủi, may mà Đậ Đậ gặp được một người bố dượng tốt.

Đậ Đậ chớp mắt hỏi Cố Minh Tịch: “Thầy Cố, cô Cua có tốt với thầy không ạ?”

Cố Minh Tịch mỉm cười: “Cô ấy tốt với thầy lắm. Yên tâm, vừa rồi em cũng thấy mà, thầy cô ở với nhau rất vui.”

Đậ Đậ gật đầu, cất giọng cụt non: “Thầy Cố, lần này em tới chỉ muốn xem thầy sống có tốt không thôi. Nếu thầy sống không tốt thì thầy trò mình trở lại Tam Á, em sẽ ở cùng thầy như trước. Bây giờ em đã biết rửa rau, thái rau, em có thể chăm sóc cho thầy.”

Cố Minh Tịch: “...”

Đậ Đậ nắm lên người anh, cuộn người nhắm mắt lại: “Thầy Cố ơi, em thường mơ về lúc thầy trò mình ở Tam Á. Có lần em mơ rồi khóc, cuối cùng mẹ gọi mới tỉnh.”

“...”

“Thầy Cố, em nhớ thầy lắm, nhớ thầy lắm!”

Cố Minh Tịch cúi xuống dùng bả vai chạm vào gáy Đậ Đậ rồi cất giọng dịu dàng: “Ngủ thôi Đậ Đậ, có thầy ở bên em mà.”

Đậu Đậu ở lại thành phố E mười ngày, đến tận ngày Thất tịch, cậu trải qua sinh nhật 28 tuổi của Cố Minh Tịch cùng anh rồi mới bay về Quảng Đông.

Trong mười ngày đó, Cố Minh Tịch và Bàn Sảnh thường xuyên đưa cậu bé ra ngoài chơi: công viên thiếu nhi, Thủy cung, bảo tàng, thư viện,... Họ còn đưa cậu bé đi ăn món Tây, xem phim hoạt hình và đọc sách thiếu nhi, tối nào cũng đi hóng mát ở siêu thị.

Bàn Sảnh còn đưa Đậu Đậu tới nhà bố mẹ mình ở gần đó ăn cơm. Đậu Đậu rất ngoan, gọi ông bà rất ngọt, ăn xong còn thu dọn bát đĩa giúp Kim Ái Hoa, nhanh nhẹn lém lỉnh, Kim Ái Hoa thấy mà thương nên cho cậu bé một phong bao đỏ.

Lúc chia tay ở sân bay, Đậu Đậu cố kìm nước mắt, cậu đeo ba lô chứa quần áo, đồ dùng học tập mới Cố Minh Tịch mua cho ba anh em, mạnh mẽ giơ tay chào tạm biệt Cố Minh Tịch.

“Em chào thầy Cố! Em nhất định sẽ chăm chỉ học hành để sau này tới học đại học ở thành phố E!”

Sau khi tiễn chân Đậu Đậu, Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch bắt đầu chuẩn bị cho chuyến đi tới Thượng Hải.

Họ tới trước một tuần, tự lái xe chở đồ đạc, dự định thuê một căn nhà ở gần trường của Cố Minh Tịch.

Mặc dù trước đó đã tìm hiểu nhưng cả Bàn Sảnh lẫn Cố Minh Tịch đều không nghĩ là hai ngôi trường lại cách xa nhau đến vậy. Đại học Phúc Đán nằm ở khu Dương Phố còn trường của Cố Minh Tịch lại nằm trong khu tổ hợp các trường đại học ở Tùng Giang. Bàn Sảnh thử chạy xe từ đại học Phúc Đán tới đại học Tùng Giang mới biết khoảng cách là hơn 50km, mất khoảng hai giờ lái xe.

Cô gọi điện cho Ngô Phi Nhuận hỏi nếu đi tàu điện ngầm mất bao lâu thì nhận được câu trả lời là phải đi xe bus rồi chuyển sang tàu điện rồi lại chuyển sang một tuyến tàu điện khác, sau đó lại đi xe bus... gần như cũng mất đến hai giờ.

Bàng Sảnh tuyệt vọng.

“Phải làm thế nào bây giờ?” Cô hết sức nản lòng, úp mặt vào vô lăng không muốn nghĩ tiếp.

Cố Minh Tịch ngồi cạnh an ủi: “Không sao đâu. Anh có thể tự chăm sóc cho mình mà bà xã, ở ký túc hay đi thuê nhà đều được.”

Bàng Sảnh nghiêng răng ngặm nghĩ rồi lắc đầu: “Không được! Em đã hạ quyết tâm ở cùng anh rồi. Bọn mình thuê nhà đi, em lái xe vào trung tâm hàng ngày là được!”

Hai người tất bật tìm môi giới nhà đất suốt hai ngày mới tìm được một căn nhà vừa ý. Ba phòng ngủ một phòng khách, nội thất đơn giản, chủ nhà đồng ý để họ cải tạo một phòng thành phòng vẽ tranh. Bàng Sảnh trả luôn tiền thuê nhà một năm.

Trong một tuần ở Thượng Hải, hai người dính nhau như sam, cùng nhau dọn dẹp nhà mới, mua thêm một số đồ dùng cần thiết. Bàng Sảnh hẹn Ngô Phi Nhuận, Tiết Văn và Dương Lộ đi tụ tập. Cuối cùng lần này Dương Lộ cũng xuất hiện.

Dương Lộ không còn là cô gái ngốc nghếch một lòng một dạ yêu Thịnh Phong nữa. Cô ấy rất tuyệt vời, đầy tự tin. Vừa nhìn thấy Cố Minh Tịch liền cười nói: “Em xin lỗi vì lần trước không tới ăn cơm với mọi người được. Ngô Phi Nhuận nói với em bạn trai của Cua bánh bao vô cùng, em còn không tin. Bây giờ gặp anh mới biết đúng là danh bất hư truyền!”

Bàng Sánh duỗi tay trái cho mấy cô bạn xem, chiếc nhẫn lấp lánh trên ngón tay áp út: “Bạn trai gì chứ, bây giờ tớ là người có gia đình rồi!”

Ba người đều lấy làm ngạc nhiên: “Hả? Cậu đăng ký rồi hả Cua?”

Bàng Sánh mở túi xách lấy ra ba tấm thiệp mời, hớn hờ nói: “Thiệp đồ đây! Mừng 2 tháng 10 ở thành phố E, có ai muốn làm phù dâu của tớ không?”

Ba cô gái nhao nhao: “Được! Tớ tớ tớ!”

Dịp cuối tuần cuối cùng trước ngày khai giảng, Bàng Sánh và Cố Minh Tịch quay về thành phố E. Họ đã quyết định sẽ tranh thủ dịp này để chụp ảnh cưới.

Chụp xong trong nhà họ chụp thêm hai bộ ngoại cảnh, điểm dừng chân của cuối cùng của đoàn là – trường Nhất Trung của thành phố E.

Bàng Sánh đã nói trước với nhà trường nên giáo viên trực ban tới mở khoá lớp học cho họ, chính là phòng học của lớp 10A2 năm xưa.

Căn phòng từ lâu đã không còn đáng vẻ như khi họ còn đi học nữa, được lắp thêm điều hoà, máy lọc nước và máy chiếu. Bàn học đã hoàn toàn thay mới. Mới khai giảng nên báo tường cuối lớp thể hiện nội dung chào mừng năm học mới.

Cố Minh Tịch mặc áo trắng sơmi và quần jean xanh thẫm, đi giày thể thao màu trắng, trông có vẻ giống học sinh hơn bộ vest vừa chụp lúc trước.

Anh đứng trước cửa sổ ở dãy bàn cuối cùng phóng tầm mắt ra sân thể dục, trước đã chuyển sang đường chạy bằng đất nện, đường chạy màu đỏ phản chiếu sân bóng xanh ngắt, thoạt nhìn bắt mắt vô cùng. Khu vườn nhỏ bên sân thể dục vẫn như trước đây nhưng cây cối cao hơn nhiều, Cố Minh Tịch nhoẻn miệng cười, anh nhớ lại ngày đầu tiên đi học, họ lần lượt tự

giới thiệu bản thân ở khu vườn đó. Hồi ấy Bàn Sảnh nói tiếng Anh rất tệ nhưng bây giờ cô đã có thể nói chuyện lưu loát với người nước ngoài.

Phía sau có tiếng động, anh quay lại thì thấy Bàn Sảnh đã thay đồ xong, cô mặc áo sơmi trắng giống anh phối với váy jean xanh thẫm, cũng đi giày thể thao trắng không khác nào một cô học sinh dào dạt sức sống, cười rạng rỡ như hoa nở, chỉ có cái lúp bằng voan trắng phủ trên tóc mới nói cho mọi người biết cô là cô dâu.

Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch đứng ở hai bên của bảng đen, mỉm cười chăm chú nhìn đối phương, trên bảng là năm chữ thợ chụp ảnh vừa viết: Chúng tôi không yêu sớm!

Hai người chụp chòm ảnh cuối cùng trên sân bóng. Cuối mùa hè, bầu trời sáng trong, dưới trời xanh mây trắng, Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch ngồi sánh vai trên khán đài, nhắm mắt hôn nhau dịu dàng, gió nhẹ thổi bay tấm voan mỏng sau đầu Bàn Sảnh và cả tay áo trắng của Cố Minh Tịch. Anh nghe thấy cô thủ thỉ vào tai mình: “Cố Minh Tịch, anh biết không? Mười năm trước em đã yêu anh chính tại đây.”

Mười năm trước, trong một mùa hè nóng nực, trên sân bóng dưới ánh hoàng hôn, anh và cô sánh vai ngồi bên nhau.

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Đám Cưới

Càng gần đến ngày khai giảng trường đại học Tùng Giang càng trở nên sôi động. Trên con đường vốn thưa thớt và sân trường rợp bóng cây ngày càng đông người qua lại.

Bàng Sảnh và Cố Minh Tịch đăng ký thủ tục nhập học và nhiều thủ tục khác và cùng đi đăng ký số điện thoại ở Thượng Hải. Bạn ông Từ Song Hoa là giáo viên ở trường Tùng Giang tới giúp Cố Minh Tịch sắp xếp nơi ở theo sự nhờ cậy của bạn.

Tình trạng của Cố Minh Tịch khiến anh không tiện ở phòng bốn người như bình thường. Để tạo điều kiện cho anh, nhà trường giành một căn phòng hai người ở khu ký túc xá cho anh ở. Người bạn cùng phòng Cố Minh Tịch tên là Phó Cần Phong, 22 tuổi.

Phó Cần Phong là một người đàn ông khá hướng nội, sau khi gặp gỡ Cố Minh Tịch, cậu chàng không nói nhiều, xăm xắn cùng Bàng Sảnh dọn dẹp phòng và trải giường chiếu cho Cố Minh Tịch.

Bàng Sảnh nhờ cậu quan tâm Cố Minh Tịch một chút lúc ở trên lớp, chủ yếu trong lúc lấy cơm ở căn tin, đi vệ sinh, xách dụng cụ vẽ tranh hay căng ô... Phó Cần Phong gật đầu đồng ý: “Ok, em sẽ chú ý.”

Sau khi dự lễ khai giảng, Cố Minh Tịch trở về căn nhà thuê vào buổi tối. Trong bữa cơm, anh kể cho Bàng Sảnh nghe những chuyện xảy ra ban ngày.

“Anh vào lớp, thấy anh không có tay đưa nào đưa nãy mắt tròn mắt dẹt. Có mấy đứa còn tưởng anh là giáo viên hay phụ huynh, còn chào anh là thầy!” Nghĩ đến cảnh tượng lúc sáng Cố Minh Tịch hơi buồn cười: “Anh đành nói là anh cũng như tụi nó, chỉ là sinh viên đại học bình thường.”

Bàng Sánh chăm chú lắng nghe: “Rồi sao nữa?”

“Thế rồi những đứa vừa nãy không mắt tròn mắt dẹt thì há hốc mồm!” Cố Minh Tịch và côm rồi nói: “Sau đó thầy giáo lên lớp, mọi người tự giới thiệu về mình. Và không bao lâu sau anh đã có một cái tên mới.”

“Là gì?”

“Lão Cố.” Anh nghiêm túc đáp.

“Phì!” Bàng Sánh cười rũ rượi suýt phì cả côm ra ngoài: “Sao lại gọi anh là lão Cố chứ!”

“Toàn lũ trẻ con 18, 19 tuổi, không gọi anh là lão Cố thì gọi là gì?” Cố Minh Tịch cũng cười, “Phó Cần Phong nói cậu ấy thi ba năm mới đỗ, còn tưởng mình là người lớn tuổi nhất trong lớp khi 22 tuổi mới học đại học, ai ngờ trong lớp còn có sinh viên 28 tuổi.”

Bàng Sánh mừng hóm: “28 tuổi đâu có già lắm. Trước đây trường em lúc nào cũng có những người 30 tuổi đến học nghiên cứu sinh.”

“Người ta học nghiên cứu sinh, sao mà so sánh được?” Cố Minh Tịch hơi chau mày: “Bàng Bàng, thực ra anh không thấy mình cao tuổi, có lẽ vì xưa nay anh vẫn luôn sống trong môi trường này. Lúc ở tỉnh S anh thường đi học ké ở trường mỹ thuật, sau đó thì làm giáo viên tiểu học nên anh vẫn nghĩ mình còn trẻ chán. Thế mà hôm nay thấy lũ trẻ trong lớp mới biết mình cũng hơi ‘dù’ rồi. Em xem này, trên khoé mắt anh còn có cả nếp nhăn rồi kia!”

Anh cầm đũa bằng ngón chân, liền dùng đũa chỉ vào khoé mắt cho cô xem.

“Xin anh!” Bàn Sảnh gấp một miếng mướp xào nhét vào miệng anh: “Đó là vì anh dãi nắng ở Tam Á thôi. Anh nhìn Tạ Ích mà xem, đúng là lão hoá ngược trong truyền thuyết. Chỉ cần khoác đồng phục đi tới trường thôi, chắc chắn vẫn lừa được đám con gái ngon ơ. Thôi được, hôm nào em sẽ mua cho anh mấy món đồ chăm sóc da. Thật không ngờ Cố Minh Tịch ạ, anh cũng biết bày trò nhỉ?”

“Anh đâu có bày trò gì?” Anh hơi nhướn mày, “À mà hôm nay còn có cô bé trong lớp chạy ra xin số điện thoại của anh, mấy đứa hỏi anh đã có bạn gái chưa?”

Bàn Sảnh hào hứng hỏi: “Anh trả lời sao?”

“Anh nói chưa có bạn gái nhưng nhà có một con sư tử Hà Đông!”

“Cố Minh Tịch, anh không muốn sống nữa hả?” Bàn Sảnh đập đũa xuống bàn, đánh anh bồm bộp: “Anh nói thật đi Cố Minh Tịch, khi anh thu hút được đám con gái xinh xắn đáng yêu trẻ trung 18, 19 tuổi kia, có phải anh thấy hả hê lắm không?”

“Ăn cơm nào!” Anh tránh khỏi tay cô. Đến khi Bàn Sảnh kiểm chuyện chán rồi mới ngừng lại cười với cô: “Trong mắt anh chỉ có một cô bé thôi, cô bé đó mãi mà chưa trưởng thành, thích ăn đồ nướng, thích ngủ nướng, thích khóc thích cười, đom đàng và hay càu nhàu nữa.”

“Ai đom đàng, ai càu nhàu hả?” Ngoài miệng nói thế nhưng trong lòng Bàn Sảnh ngọt như đường: “Bây giờ em còn giả bộ trẻ trung được. Sau này ba mươi bốn mươi tuổi thì phải làm sao? Biến thành bà mẹ sề, bụng to, mông to như mẹ em mà xem, anh sẽ không nói vậy đâu.”

“Bà mẹ sề, bụng to, mông to cũng là cô bé của anh.” Ý cười trong mắt Cố Minh Tịch không sao che giấu được, “Anh còn mong em mập mạp hơn chút nữa. Trước đây em ham ăn thế mà bây giờ mới ăn một chút đã kêu no, người gầy nhom còn đòi giảm cân, không tốt cho sức khỏe!”

Bàng Sánh bĩu môi: “Anh không hiểu đâu. Em làm thế để mặc áo cưới cho đẹp.”

Vài ngày sau Bàng Sánh cũng khai giảng. Phòng ký túc dành cho nghiên cứu sinh là phòng hai người, cô ở cùng một cô gái họ Văn. Bàng Sánh nói với cô gái kia là mình đã có chồng nên rất ít khi ở ký túc, đa số sẽ về nhà.

Tiểu Văn hỏi: “Chị sống ở đâu ạ?”

“Bên chỗ đại học Tùng Giang.”

“Ôi trời!” Tiểu Văn giật nảy mình.

Sự ngạc nhiên của Tiểu Văn không phải không có lý do, cô nàng ngạc nhiên vì như thế con đường đi học của Bàng Sánh sẽ rất xa xôi.

Sau thời gian lúng túng hồi mới đi học, quỹ đạo cuộc sống của Bàng Sánh và Cố Minh Tịch dần đi vào nề nếp. Hai người ở nhà gần trường Cố Minh Tịch. Sáng nào Bàng Sánh cũng dậy từ 6h sáng, ra khỏi nhà lúc 6h30, lái xe tới trường tranh thủ lúc còn chưa đến giờ cao điểm buổi sáng nên miễn cưỡng vẫn kịp tiết học lúc 8h. Buổi tối khi về tới nhà thì trời đã tối om.

Cố Minh Tịch thương Bàng Sánh đi lại vất vả nhưng cô lại thấy thế là bình thường. Đối với Bàng Sánh, điều kỳ diệu nhất trên đời là mỗi tối lái xe từ trường về, ăn bữa cơm nóng sốt cùng Cố Minh Tịch rồi đi dạo trong sân trường, sau đó cô làm bài còn anh vẽ tranh, trước khi đi ngủ chia sẻ mọi chuyện với nhau từ những điều nhỏ nhặt nhất như học môn gì, ăn món gì,

có câu chuyện buồn cười nào không... Mỗi đêm được bước vào mộng đẹp cùng Cố Minh Tịch, Bàn Sảnh liền cảm thấy mọi mệt mỏi về thể xác đều hoàn toàn tan biến.

Thình thoảng không phải đi học Bàn Sảnh còn tới trường cùng Cố Minh Tịch, cùng anh ăn trưa ở nhà ăn, hoặc tới thư viện đọc sách. Thấy mấy người bạn trong lớp Cố Minh Tịch tham gia câu lạc bộ, Bàn Sảnh cũng đi học ké. Các bạn trong lớp Cố Minh Tịch rất thú vị, họ gọi Cố Minh Tịch là “lão Cố” thật, hễ nhìn thấy Bàn Sảnh là gọi cô hai tiếng “chị dâu” thật thân thiết.

Mấy cậu nam sinh rất nghịch, đòi đến nhà Cố Minh Tịch ăn chực, đòi ném thử tay nghề nấu nướng của chị dâu. Bàn Sảnh xấu hổ đỏ bừng mặt, Cố Minh Tịch cười nói: “Ok thế thì đi hết nhé, ăn lẩu được không?”

Cuối tuần mười mấy sinh viên đổ bộ tới nhà họ thật, đúng là một bữa hồ đói, Cố Minh Tịch và Bàn Sảnh chuẩn bị rất nhiều đồ nhúng lẩu mà bị đám kia tiêu diệt hết. Cuối cùng không đủ ăn, Cố Minh Tịch đành tự xuống bếp rang một chảo cơm thật to mới khiến lũ người kia no nê.

Cô gái tên Tiểu Vương nói giọng hâm mộ: “Sau này kiếm bạn trai em nhất định cũng phải tìm người như lão Cố, vừa dịu dàng chu đáo, người lại cao ráo đẹp trai, còn biết nấu ăn!”

Cậu sinh viên Tiểu Lưu chế giễu: “Sao cậu biết lão Cố dịu dàng chu đáo?”

Tiểu Vương đỏ mặt: “Ai mà chẳng nhận ra?”

Tiểu Lưu bĩu môi: “Sao tớ lại không nhận ra nhỉ?”

“Đồ đáng ghét!” Tiểu Vương và Tiểu Lưu thường cãi nhau chí chóe như vậy. Bấy giờ mới chuyển chủ đề sang Bàn Sảnh: “Chị dâu quen lão Cố như thế nào ạ?”

Bàng Sánh cười hỏi lại: “Anh ấy không nói cho các em biết à?”

“Không ạ!” Mọi người đồng thanh reo lên. Một cô gái nói: “Chị dâu kể tụi em nghe lịch sử tình yêu của hai anh chị đi ạ?”

“E hèm...” Bàng Sánh hăng giọng nhìn sang Cố Minh Tịch đang mỉm cười bên cạnh, nghiêm nghị nói: “Chị và anh ấy lấy nhau từ khi còn bé!”

“Không thể nào!” Một cô gái trẻ giật mình, “Bây giờ đã là thời đại nào rồi, chị lừa tụi em!”

Bàng Sánh trừng mắt: “Lừa chúng mày chị là cún!”

Trường Cố Minh Tịch mới thành lập chưa bao lâu không như ngôi trường dày truyền thống tên Phục Đán của Bàng Sánh. Mỗi toà giảng đường, mỗi khu nhà, mỗi con đường, thậm chí mỗi vật điêu khắc, từng cái cây trong trường Phục Đán dường như đều ẩn chứa một điển cố nhỏ. Nơi đó có bề dày lịch sử, tình cảm văn chương đằm huề. Còn trường của Cố Minh Tịch còn rất trẻ, mới mẻ, tiến bộ và hăng hái.

Khi đi cùng Phó Cần Phong trong sân trường, đôi khi anh hơi giật mình thất thần. Cậu sinh viên đi cùng có gương mặt non nớt, mặc quần áo hợp thời trang, họ đều là những thanh niên trẻ thuộc tầng lớp 9x, có người đi ván trượt, có người đeo giá ba chân để máy ảnh, có người nhuộm tóc vàng dựng đứng như bõm sư tử, cũng có những người ôm hôn nhau trên đường như đang ở chỗ không người.

Cố Minh Tịch nhớ lại cuộc sống đại học gần gũi trước đây của mình. Ở tỉnh Z xa xôi, trong trường đại học B nổi tiếng về các chuyên ngành kỹ thuật – nơi anh đã từng ở một năm.

Một năm mơ hồ, một năm hoang mang, một năm u ám, một năm cô độc.

Nhưng giờ đây anh không muốn nhớ lại cảm giác đau khổ lúc đó nữa. Mặc dù thỉnh thoảng vẫn nhớ lại một số chuyện nhưng anh chỉ có một cảm giác duy nhất, là khi đó mình đại khờ đến nực cười.

Phó Cần Phong quay lại nhìn anh. Thấy Cố Minh Tịch đứng im không nhúc nhích bèn hỏi: “Lão Cố, anh sao vậy?”

Cố Minh Tịch định thần lại: “À, anh không sao.”

“Đi thôi, bọn mình muộn tiết về thực thể mất.”

“Ừ.” Anh đáp rồi đi cùng Phó Cần Phong về phía giảng đường.

Mất chín năm, chuyến tàu của anh mới đi đúng quỹ đạo.

May mà vẫn chưa quá muộn màng.

May mà cô vẫn luôn đợi anh.

Ngày 2/10 trời trong nắng ấm, là ngày tốt cho hôn lễ của Cố Minh Tịch và Bàn Sảnh được diễn ra.

Cố Quốc Tường do dự rất lâu, cuối cùng vẫn quyết định tới dự hôn lễ của hai người.

Cụ ông Cố không khoẻ, nói không chịu được âm thanh ồn ào nhộn nháo ở hội trường nên không tới. Cụ bà Cố thường nói muốn tới uống rượu mừng của cháu trai nên sau khi cân nhắc, coi như đáp ứng nguyện vọng của bà cụ, Cố Quốc Tường quyết định đưa mẹ đi cùng, ngoài ra còn có hai vợ chồng Đồng Nguyên và Tiểu Lương.

Cố Quốc Tường vẫn chưa hết giận Bàn Sảnh sau mâu thuẫn xảy ra mùa hè. Ông cho rằng mình đã nhún nhường nhỏ nhẹ lắm rồi. Ở tuổi ngoài năm mươi, sự áy náy của ông với sự ra đi của người vợ cả ngày càng nặng nề, đồng thời ông cũng dần nhớ nhung đứa con Cố Minh Tịch mất liên lạc.

Đúng là ông chưa bao giờ tới đại học B hỏi han tin tức của Cố Minh Tịch nên không biết con trai mình đã bỏ học. Ông ta cứ tưởng cuộc sống của Cố Minh Tịch vẫn thuận buồm xuôi gió. Anh có ông bà ngoại và cậu mợ bên cạnh, họ sẽ giúp đỡ anh dù ít dù nhiều. Cố Quốc Tường cho rằng nếu một ngày nào đó thực sự gặp trở ngại, Cố Minh Tịch nhất định sẽ tới tìm mình nên có lẽ không có tin tức gì nghĩa là mọi điều vẫn ổn.

Sau khi biết Cố Minh Tịch đã trở về thành phố E và thành đôi với Bàn Sảnh, ngoài cảm giác ngạc nhiên tột cùng, sự thắc mắc chiếm đa phần trong lòng ông ta. Ông không hiểu tại sao Cố Minh Tịch về lại không liên lạc với mình. Ông biết mình có lỗi với Lý Hàm nhưng ông không cảm thấy mình có lỗi với con trai. Ông ta nuôi nấng Cố Minh Tịch gần hai mươi năm, chẳng phải đã làm tròn trách nhiệm của một người cha rồi sao?

Cố Quốc Tường thừa nhận trước đây mình có phần hà khắc và xa cách với Cố Minh Tịch nhưng giờ đây ông đang cố gắng bù đắp hết sức có thể. Ông đã ly hôn, trước mắt không có ý định tái hôn lần nữa, vì vậy khối tài sản đó sau này chẳng phải đều thuộc về Cố Minh Tịch và Cố Tử Nguyệt sao?

Ông nghĩ mãi vẫn không hiểu tại sao ánh mắt Cố Minh Tịch nhìn mình không khác gì nhìn một người lạ. Còn Bàn Sảnh, vừa nghe thấy ông nhờ chăm sóc cho Cố Tử Nguyệt sáu ngày đã từ chối thẳng thừng và trở mặt.

Vậy mà hôm đó Cố Tử Nguyệt nghịch ngợm gây hoạ khiến Cố Quốc Tường mất mặt. Khi nhận được thiệp mời Bàn Thủy Sinh đưa tới, ông thực lòng không muốn dự đám cưới. Ông nghĩ mình thân là bố chú rể, nếu bố chú rể không có mặt ở đám cưới sẽ khiến hai đứa trẻ mất mặt lắm, thậm chí còn bị xì xèo sau lưng. Quan niệm gia đình ở Trung Quốc rất nặng nề, đúng là Cố Quốc Tường đã từng nghĩ sẽ mượn cơ hội này trừng trị Cố Minh Tịch và Bàn Sảnh nhưng cuối cùng ông vẫn không thể kim lòng mà tới dự.

Đó đâu sao cũng là con ông, là đứa con trai ông dứt ruột đẻ ra. Ông không muốn Cố Minh Tịch bị người đời cười chê.

Cố Quốc Tường đỡ mẹ mình đứng ngoài đại sảnh hôn lễ. Rất nhiều ảnh cưới của Cố Minh Tịch và Bànng Sảnh được trưng bày trên hành lang rộng rãi. Cứ cách vài mét lại có một bảng chỉ dẫn viền hoa, trên đó viết: Xin chào mừng quý khách tới tham dự hôn lễ của anh Cố Minh Tịch và chị Bànng Sảnh.

Cố Quốc Tường đứng nhìn một tấm ảnh cưới...

Bànng Sảnh đứng bên hồ, tấm vải voan trên đỉnh đầu tung bay, chiếc áo cưới trắng tinh khôi dài lướt thướt xoè rộng dưới đất. Cố Minh Tịch thì mặc âu phục trắng đứng bên cạnh cô, đang quay sang nhìn Bànng Sảnh bằng nét mặt dịu dàng.

Bànng Sảnh mặc bộ áo cưới truyền thống đỏ tươi, búi tóc, tay cầm quạt tròn, Cố Minh Tịch mặc bộ đồ tân lang đen đỏ ngồi bên cạnh, quay sang mỉm cười với vợ.

Trên sân thể dục, Cố Minh Tịch mặc áo sơmi quần jean ngồi trên bậc tam cấp, chau mày tỏ vẻ bất đắc dĩ còn Bànng Sảnh mặc bộ đồ thoải mái đứng sau anh, mỉm cười véo tai chồng.

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 110+2: Đám Cưới 2

Cố Quốc Tường giật mình khi nhìn ra sự ngọt ngào và ăn ý được thể hiện trong từng bức ảnh của Cố Minh Tịch và Bàn Sánh. Điều làm ông còn ngạc nhiên hơn là trong những bức ảnh cưới này hoàn toàn không có ý che đi sự khiếm khuyết của Cố Minh Tịch.

Ông những tưởng thợ chụp ảnh sẽ giúp chỉnh sửa đôi chút nhưng trong tấm nào ống tay áo của Cố Minh Tịch cũng để lộ rõ hoàn toàn, mặc dù phần tay áo thẳng thớm của bộ vest, cổ tay áo không có bất cứ vật thể nào nằm dưới đều khiến Cố Quốc Tường thấy chói mắt. Nhất là trong bức ảnh vui tươi kia, Cố Minh Tịch thậm chí còn mặc áo sơmi ngắn tay, hai tay áo trống không của anh được gió thổi nhẹ bay, Cố Quốc Tường nhìn chăm chăm vào bức ảnh đó, cảm giác hồ thẹn không muốn gặp mặt mọi người đã lâu không xuất hiện lại tràn ngập trong tim.

Đó rõ ràng là con đẻ của ông, nhưng ông vẫn không thể bước qua chướng ngại vật đó trong lòng.

Cố Quốc Tường và cụ bà Cố đi vào cửa sảnh tiệc, nơi cô dâu chú rể đang đón khách. Hôm nay Bàn Sánh xinh đẹp tuyệt trần, cô trang điểm tinh tế, mặc áo cưới trắng tinh, tóc búi hờ sau đầu, hai mắt sáng như sao, nở nụ cười tươi tắn đón khách.

Còn Cố Minh Tịch... Cố Quốc Tường có cảm giác mình sắp không nhận ra con trai nữa. Anh cao ráo với mái tóc bồng bênh nhẹ nhàng, dưới đôi lông mày rậm là hai mắt sâu thẳm.

Ánh mắt dịu dàng và nụ cười mỉm trên môi vừa vặn hoà với cơ thể khoẻ khoắn và các nét rất ưa nhìn trên mặt anh. Anh mặc bộ vest tối màu vừa vặn hoàn hảo, áo sơ mi hồng nhạt bên trong, đeo cà vạt hoa văn chéo đan xen hai màu nâu và đỏ, chân đi giày da bóng loáng, lộ rõ vẻ điển trai thư sinh, khí chất phi phàm.

Nhưng hai ống tay áo rũ xuống bên người quá chói mắt rồi khẽ lay động theo chuyển động cơ thể anh. Cố Quốc Tường đứng nhìn rất lâu vẫn không rời bước, bởi vì ông nhận ra Cố Minh Tịch đã không còn là cậu thiếu niên ít nói với ánh mắt bừng bình trong trí nhớ của mình nữa. Anh trưởng thành hơn nhiều, trầm tĩnh hơn nhiều, đẹp trai hơn nhiều và cũng... xa lạ hơn nhiều.

Quay lại nhìn thấy bố mình, Cố Minh Tịch mỉm cười, một nụ cười không giả tạo nhưng không mấy vui vẻ, anh nói: “Bố, bà nội, con mời bà và bố tới chụp bức ảnh ạ.”

Bàng Sánh cũng quay sang, sắc mặt hơi cứng lại khi nhìn thấy Cố Quốc Tường. Sau khi hướng tầm mắt lên cụ bà Cố, cô lại hé miệng cười, cất tiếng gọi thật ngọt: “Bà.”

Đổng Nguyên và Tiểu Lương bước tới đưa phong bì. Đổng Nguyên nói: “Hôm nay bố mẹ em có việc không tới được, em xin lỗi anh chị. Chúc anh chị hạnh phúc!”

“Cảm ơn.” Bàng Sánh đón lấy phong bì rồi đứng gần hơn về phía Cố Minh Tịch, nhiệt tình gọi: “Bà và Đổng Nguyên, chụp với tụi cháu bức ảnh đi ạ!”

Đổng Nguyên và Tiểu Lương đứng cạnh Bàng Sánh, cụ Cố đứng cạnh Cố Minh Tịch còn Cố Quốc Tường đứng cạnh mẹ với khuôn mặt cứng nhắc. Thợ chụp ảnh chụp ngay được khoảnh khắc này.

Chụp xong Cố Minh Tịch khẽ hỏi: “Bố, Tử Nguyệt không tới ạ?”

Cố Quốc Tường đáp: “À, hôm nay cô con phải đưa con bé đi học đàn.”

Cố Minh Tịch mỉm cười: “Dạ.”

Bàng Sảnh nhờ phù dâu Trịnh Xảo Xảo dẫn khách vào trong, Trịnh Xảo Xảo cầm sơ đồ vị trí trong tay, hỏi Cố Quốc Tường: “Cho cháu hỏi bác là khách nhà trai hay nhà gái ạ?”

Cố Quốc Tường hạ giọng nói: “Bác là bố của chú rể.”

“...”Trịnh Xảo Xảo nhìn ông bằng ánh mắt lạ lùng rồi nói: “Mời bác đi theo cháu ạ.”

Khách lục tục tới dự, Ông Tùng và Lê Hiếu Yến tay trong tay xuất hiện, Chu Nam Trung – một trong số các phù rể vừa nhìn thấy họ liền reo lên: “Bảo là tới giúp mà đến muộn thế?! Lát nữa phạt ba chén rượu!”

“Ba chén thì ba chén, ai sợ ai?” Ông Tùng cười khì, đưa phong bì rồi vỗ vai Cố Minh Tịch: “Chúc mừng người anh em nhé. Không ngờ lớp 10A2 bọn mình lại có hai đôi tu thành chính quả, đúng là tỷ lệ quá cao luôn!”

“Cảm ơn.” Cố Minh Tịch nói, “May mà có các cậu giúp trong buổi hoà nhạc hôm nọ, còn chưa mời mọi người ăn cơm.”

“Giúp gì thế?” Lúc đó Chu Nam Trung vẫn chưa về nước nên không biết gì, tò mò hỏi.

Bàng Sảnh lờm anh ta: “Nông dân đừng hỏi chuyện của người thành phố bọn tôi!”

Chu Nam Trung giả vờ giận dữ: “Mẹ kiếp, bà có trái tim không hả con Cua kia? Tôi vội về nước làm phù rể cho vợ chồng bà mà đối xử với tôi thế

hả?”

Đang nói thì cô Đới xuất hiện cùng Tường Chi Nhã. Cô Đới vui vẻ nói với Cố Minh Tịch: “Tiểu Cố, tiểu Bằng, chúc mừng hai em, chúc hai em trăm năm hoà hợp, sớm sinh quý tử!”

Tường Chi Nhã cười nói: “Không biết Ông Tùng với Cố Minh Tịch ai làm bố trước nhỉ?”

Chu Nam Trung cười xấu xa: “Tớ cược là Cố Minh Tịch! Người ta cứu biệt trùng phùng còn A Ông là vợ chồng già, chắc chắn, người chết khát trên sa mạc với người uống no nước hàng ngày làm sao mà so sánh được với nhau?”

Cố Minh Tịch và Ông Tùng: “...”

Tường Chi Nhã nhìn Chu Nam Trung bằng ánh mắt ghét bỏ: “Biến đi! Chu Nam Trung, cậu có thể xấu xa hơn nữa được không?”

Ông Tùng cất giọng không nhanh không chậm: “Nông dân, cậu cược Cố Minh Tịch hả? Cược gì? Thua thì sao?”

“Cược một bữa đi, tiệc buffet ở nhà hàng xoay, được không?”

Ông Tùng cười giòn: “Có cô Đới làm chứng nhé. Nông dân cậu đặt bàn đi là vừa!”

Chu Nam Trung: “...”

Bằng Sảnh kéo Lệ Hiếu Yến sang một góc, hỏi: “Cậu có bầu rồi à?”

“Ừ, mới hai tháng.” Lệ Hiếu Yến e thẹn gật đầu.

Mọi người reo hò: “Wow, chúc mừng nhé!”

Lúc Tạ Ích xuất hiện, khí chất ngời ngời khiến đám phù dâu mắt sáng như sao, phù rể thì ai nấy đều nghiêng răng nghiêng lợi.

Tạ Ích đưa ba chiếc phong bì cho Cố Minh Tịch và Bàn Sảnh. Bàn Sảnh giật mình: “Cao phú soái không hồ là cao phú soái, có hẳn ba phong bì kia à!”

Tạ Ích hết nói nổi: “Một cái của tớ, một cái của Ngô Mân, một cái của Tiêu Úc Tĩnh. Hai người kia đang ở Mỹ không về được, chắc họ đã nói với các cậu rồi, tớ chỉ là người vận chuyển thôi.”

Bàn Sảnh cười khúc khích: “Đùa cậu thôi, cảm ơn cậu đã lặn lội từ Bắc Kinh về đây!”

Tạ Ích chống cằm: “Người khác kết hôn tớ không dám hứa nhưng chắc chắn phải tới dự hôn lễ của Cua với Cố Minh Tịch chứ, tớ cũng được xem như ông tơ của hai người mà...”

Ông... tớ?

Cố Minh Tịch nhìn Tạ Ích bằng ánh mắt oán thán, Tạ Ích chưa phát hiện ra liền nói: “Cố Minh Tịch, nói ra mới biết cậu thật không nể mặt tớ. Quan hệ của tớ với cậu thế nào mà cậu không bán cho bên tớ bản quyền một cuốn sách nào là sao? Cậu nói lý do xem nào.”

Cố Minh Tịch bình thản đáp: “Giá của công ty các cậu thấp quá.”

Tạ Ích giận dữ đi vào hội trường.

Bàn Thủy Sinh và Kim Ái Hoa đón khách trong hội trường rợp sắc đỏ. Hai người mặc quần áo mới tinh, đeo hoa hồng trên ngực, thấy ai cũng cười rạng rỡ. Rất nhiều khách là công nhân cũ của công ty Kim khí, đều là những người bạn thân thiết vài chục năm của Bàn Thủy Sinh, Kim Ái Hoa

và Lý Hàm, cũng được xem là những người chứng kiến Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch khôn lớn nên ai đến tham dự hôn lễ này cũng đều rất vui.

Ngoài những công nhân vẫn đang làm việc tại công ty tới chào hỏi Cố Quốc Tường, những bậc lão thành đã nghỉ hưu thấy ông cùng lắm chỉ chào một tiếng "kỹ sư Cố", không ít người coi như không nhìn thấy, thậm chí còn tới hỏi ông một câu: "Kỹ sư Cố, sao nhị công chúa không tới thế?"

Sao Cố Quốc Tường có thể không nhận ra ý mỉa mai châm chọc trong giọng điệu đó?

Mặt ông sa sầm lại. Cố Quốc Tường còn trông thấy người thân duy nhất lặn lội từ nơi xa xôi tới đây là Lý Thuần, Lý Thuần chẳng buồn nhìn ông lấy một lần, chỉ giữ vai trò là người thân của Cố Minh Tịch để trò chuyện với Kim Ái Hoa.

Nhìn hội trường ngập tràn không khí hòa thuận vui vầy, Cố Quốc Tường nhận ra mọi thứ khác xa với tưởng tượng của mình.

Cố Quốc Tường từng nghĩ đến cảnh tham gia đám cưới của Cố Minh Tịch từ rất lâu về trước. Khi đó trong công ty ông đã là người có chút quyền lực, bạn bè, khách hàng trải khắp mọi miền đất nước, kể cả ở thành phố E cũng có vô số bạn hợp tác trong cơ quan nhà nước và giới doanh nhân. Trước mặt người khác, Cố Quốc Tường nho nhã lịch thiệp, hiểu biết rộng chuyên môn vững vàng, xử sự khéo léo, ai cũng nói ông là người có tương lai rộng mở. Nhưng họ không hề biết rằng, đằng sau dáng vẻ đạo mạo đó, ông có một người con trai tàn tật nghiêm trọng.

Xưa nay Cố Minh Tịch luôn là cái dằm, một khối ung nhọt, một vết sẹo trong tim Cố Quốc Tường, mặc dù ông không muốn nhắc tới nhưng lại không thể buông bỏ.

Trước đây Cố Quốc Tường đã từng rất đau đầu về đám cưới của Cố Minh Tịch. Ông đã tham dự rất nhiều hôn lễ long trọng của con cái các vị

quan to chức trọng, bỏ ra không ít tiền mừng. Làm sao để thu hồi lại khoản tiền đã bỏ ra này cũng là một câu hỏi lớn, bởi vì thực lòng ông không muốn bạn bè biết rằng mình có một đứa con đặc biệt như vậy.

Lúc Bàn Thủy Sinh tới đưa thiệp cưới cho Cố Quốc Tường, ông đã hỏi thông gia của mình tiệc cưới đặt bao nhiêu mâm. Bàn Thủy Sinh trả lời không nhiều, đặt 20 mâm và dự phòng 2 mâm. Cố Quốc Tường ngập ngừng lên tiếng: "Thực ra bạn bè tôi cần thêm khoảng 10 mâm nữa."

Bàn Thủy Sinh nghe xong liền bật cười giòn tan, đáp: "Phòng cưới đó chỉ sắp xếp được 24 mâm là tối đa rồi. Số bạn bè đó ông để khi nào Tử Nguyệt cưới rồi mời cũng được."

Đây là lời khuyên thật lòng của Bàn Thủy Sinh, nhưng không hiểu sao câu nói đó lại khiến trái tim Cố Quốc Tường thật nhức nhối.

Cố Quốc Tường cứ nghĩ mình chắc hẳn phải áp lực lắm khi tới dự lễ cưới của Cố Minh Tịch, ngoài ra còn có cảm giác thờ ơ, thậm chí còn phải chịu đựng ánh mắt khinh thường của người đời. Ngoài những công nhân ở công ty Kim khí, ông không quen nhiều người ở đây nhưng sẽ bất giác nhìn vào ánh mắt của những vị khách mời này, đoán xem họ có giấu cợt Cố Minh Tịch gì không.

Ông còn nghĩ chắc hẳn đa phần đều là khách khứa nhà Bàn Sảnh, có lẽ Cố Minh Tịch sẽ không mời nhiều khách. Sau đó ông nhận ra mình đã lầm tưởng.

Bàn Thủy Sinh đưa điếu thuốc cho Cố Quốc Tường, nói với ông người đàn ông đôn hậu bận rộn cả ngày, xử lý mọi việc trong hội trường một cách ổn thỏa tên là Cá Mập, là một người anh Cố Minh Tịch quen. Hai chàng trai trẻ tất bật bên cạnh Cố Minh Tịch là anh em tốt của chú rể; người đàn ông trung niên với nét mặt điềm đạm và tướng mạo bình thường kia là một họa sĩ nổi tiếng, ông và những người ngồi cạnh ông đều là thầy

giáo của Cố Minh Tịch; người phụ nữ xinh xắn khoảng ngoài 30 tuổi kia là "Bá Nhạc" của Cố Minh Tịch, hiện giờ là đối tác của anh trong công việc; mâm thanh niên có một cậu bé kia là đồng nghiệp của Cố Minh Tịch hồi anh dạy học ở Tam Á; còn hai mâm toàn thanh niên kia là bạn học hiện tại của Cố Minh Tịch, vừa nghe nói anh lấy vợ liền nằng nặc đòi tới ăn cỗ bằng được, chiếm hết bàn...

Trong số những người bạn của Cố Minh Tịch, ngoài Giản Triết và Lưu Hàn Lâm, Cố Quốc Tường không quen biết bất cứ ai khác.

Bên ngoài hội trường, chuyên viên trang điểm dặm lại phấn son cho Bàn Sảnh lần cuối cùng, nói: "Giờ lành tới rồi, vào hội trường thôi!"

Bàn Sảnh quay sang nhìn Cố Minh Tịch, nụ cười rạng rỡ nở trên môi cô, nói: "Cố tiên sinh, anh đã sẵn sàng chưa?"

Cố Minh Tịch mỉm cười gật đầu: "Anh xong rồi. Cố phu nhân sẵn sàng chưa?"

Bàn Sảnh đón lấy bó hoa được Ngô Phi Nhạn đưa tới, đứng bên cạnh Cố Minh Tịch và nói: "Anh phải nghĩ cho kỹ đó. Con đường chúng ta đi không chỉ là thăm đò mà là cả cuộc đời."

Anh gật đầu: "Nếu kiếp này chưa đủ, anh còn muốn đi tiếp kiếp sau, kiếp sau nữa."

"Hai ta mãi mãi không chia lìa."

"Ừ, hai ta mãi mãi không chia lìa."

Cánh cửa lớn trước mặt từ từ hé mở, ánh sáng trong hội trường dần tối đi. Trong mắt Bàn Sảnh giờ đây chỉ có ánh đèn biểu diễn không ngừng di chuyển, và cả sân khấu rực sáng nơi cuối thăm đò.

Tiếng nhạc dành riêng cho hôn lễ vang lên bên tai họ. Bàn Sảnh một lần nữa quay sang nhìn Cố Minh Tịch, anh cũng đang ngoái sang nhìn cô, hai người không hề cảm thấy căng thẳng chút nào, trong mắt chỉ có hình bóng đối phương.

Đây không phải một buổi biểu diễn, đây là hôn lễ của họ, không cần quá xa hoa, không cần đầu tư quá nhiều tiền bạc, không cần hoàn hảo vô khuyết, thậm chí không cần quá trình nắm tay bước đi trên thảm đỏ.

Chỉ cần đối xử với nhau thật lòng thì vô khuyết sẽ không còn là vô khuyết, tiệc cưới cũng chẳng còn là tiệc cưới nữa.

Hôn lễ của họ rất giản dị, vui vẻ và thoải mái. Theo yêu cầu của họ, MC chuyển sang phong cách dẫn chương trình dí dỏm hài hước chứ không theo kiểu sướt mướt sến sẩm.

Bàn Sảnh nói: "Hôm nay là ngày lành, tôi không muốn ai phải rơi nước mắt cả."

Từ Song Hoa là chủ hôn của họ. Làm xong thủ tục, ông ôm lấy Cố Minh Tịch, nói với micro: "Minh Tịch, thầy tặng em một câu: lửa thử vàng, gian nan thử sức. Thầy biết em không bao giờ coi thường bản thân nhưng vẫn muốn cổ vũ em một câu tại đây: Chắc chắn em sẽ trở thành một con người vĩ đại. Thầy chúc em và Bàn Sảnh tân hôn vui vẻ, rảnh thì dẫn con bé tới thành phố S, đã lâu rồi thầy trò mình không uống rượu tâm sự."

Cố Minh Tịch cười gật đầu: "Vâng chắc chắn rồi ạ! Em cảm ơn thầy!"

Sự thân thiết toát lên từ cách nói chuyện của hai người khiến nhiều người dưới sân khấu không khỏi đưa mắt nhìn Cố Quốc Tường. Cố Quốc Tường đứng ngồi không yên, đành ưỡn thẳng lưng ngồi im thin thít.

Lúc trao nhau nhẫn cưới, Bàn Sảnh tự đeo nhẫn cho mình một cách vui vẻ rồi luồn chiếc nhẫn kiểu nam vào sợi dây chuyền đeo lên cổ Cố

Minh Tịch. Đeo xong, không đợi MC nói câu: bây giờ chú rể có thể hôn cô dâu, Bằng Sảnh đã nhón chân vòng tay ôm quanh cổ Cố Minh Tịch và hôn thật mạnh lên môi anh. Cô dùng sức rất lớn, thậm chí còn khiến Cố Minh Tịch phải lùi lại mới đứng vững được.

MC tỏ vẻ ngỡ ngàng: "Ái chà, đây là lần đầu tiên tôi trông thấy cô dâu nhanh nhẹn lanh lợi như cô gái này đó!"

Người dưới sân khấu cười ồ lên, Cố Minh Tịch đỏ bừng mặt, Bằng Sảnh giật lấy micro như một kẻ dở hơi, hô thật to: "Cuối cùng chúng tôi cũng kết hôn rồi! Tình yêu suốt 27 năm! Chúng tôi có dễ dàng không mọi người?"

"Không - dễ - dàng!" Đáp lại là tiếng reo hò của các bạn học cũ, tiểu học, cấp hai, cấp ba, đại học, thêm cả tiếng của các bạn học lứa tuổi 9X hiện tại của Cố Minh Tịch, đúng là long trời lở đất, âm ỉ đến mức khiến các công nhân về hưu của công ty kim khí phải trợn tròn mắt.

Chung Tiểu Liên hậm hực: "Đám nhóc này muốn đấu với chúng ta đây mà! Lúc tôi nói Sảnh Sảnh là vợ tí hon của Minh Tịch, chúng nó còn nằm trong nôi quấn tã!"

Những người khác ngồi trong bàn tiệc cười khúc khích, họ nhớ lại những chuyện cũ trong khu tập thể. Cố Quốc Tường ngồi bàn bên cạnh sa sầm mặt mũi. Từng câu chuyện được giọng nói sang sảng của những người lớn tuổi đưa vào lỗ tai ông ta. Cố Quốc Tường lặng lẽ lấy thuốc ra hút, không động đũa bát nữa.

Lúc đi tới từng bàn mời rượu, Cố Minh Tịch và Bằng Sảnh bị các giáo viên đồng nghiệp ở Tam Á quán lấy. Họ nghĩ ra rất nhiều trò xấu xa hành hạ cô dâu chú rể, nếu cô dâu chú rể không làm được thì phù dâu phù rể sẽ phải uống rượu, Đậ Đậ ở bên vừa chạy vừa nhảy, chạy tới giúp đỡ thầy Cố. Phù rể là Sò và Phó Cần Phong uống nhiều đến say mèm, chỉ còn Chu

Nam Trung một mình chống chọi. Ba phù dâu là Dương Lộ, Ngô Phi Nhạn và Trịnh Xảo Xảo sợ quá chạy mất.

Trong lúc Cố Quốc Tường chờ được kính rượu thì có điện thoại của Cố Quốc Anh gọi tới, nói là Cố Tử Nguyệt ở nhà nổi cơn lôi đình đập phá đồ đạc, làm ồn lên đòi đến chỗ mẹ. Cố Quốc Tường chán nản quát vào điện thoại: "Em cứ để nó gọi điện cho mẹ nó! Nếu mẹ nó chịu đón đi sáng mai nhà mình đưa đi luôn!"

Cúp máy ông bình tĩnh lại một chút nhưng vẫn lo lắng liền vợ chìa khóa xe đứng dậy, nói với Đông Nguyên: "Bác có việc phải về trước, lát nữa cháu đưa bà về nhé!"

Đông Nguyên dạ rồi nói thêm: "Nhưng cô dâu chú rể vẫn chưa kính rượu tới bàn của chúng ta mà?"

"Thôi, để bác nói với hai đứa một câu."

Cố Quốc Tường đi tới bàn tiệc đang ồn ào náo nhiệt kia, ngay cả Tạ Ích và Tưởng Chi Nhã cũng hòa vào bắt nạt đôi vợ chồng trẻ, đám thanh niên đùa giỡn vui như hội. Cố Minh Tịch bị chuốc không ít nên mặt đỏ bừng bừng, đang mặc cả với thầy Trần phải uống bao nhiêu cốc?

Cố Quốc Tường chen tới đứng bên cạnh con trai, vỗ nhẹ vai anh. Cố Minh Tịch quay lại, có lẽ anh uống rượu nên nói năng không được tròn vành rõ chữ nên không trả lời được ngay. Cố Quốc Tường nói: "Minh Tịch, bố có việc phải đi bây giờ!"

"Dạ, vâng ạ." Cố Minh Tịch vừa nói vừa định tiến thì bị Kỷ Tú Nhân huých vào người: "Đừng hòng chạy!"

Cố Minh Tịch lại liếc mắt nhìn Cố Quốc Tường rồi nói: "Bố, vậy con không tiễn, bố lái xe cẩn thận ạ."

Cố Quốc Tường gật đầu, trước khi đi ông nhét vào túi áo Cố Minh Tịch một tấm thẻ ngân hàng, thì thào vào tai anh: "Mật khẩu là sinh nhật con, bố tặng con, giữ lại mà dùng."

Nói xong ông rẽ đám đông, vừa hút thuốc vừa đi ra ngoài hội trường.

Tiếng nói nhao nhao truyền tới: "Thầy Cố, bố thầy à?"

"Bố đẻ?"

"Ồ? Bố thầy vẫn còn à?"

"Sao chưa bao giờ nghe thầy nhắc đến nhỉ?"

...

Rời khỏi hội trường hôn lễ, ông gặp rất nhiều đồng nghiệp cũ trên đường, ai nấy cũng cười với ông một cách khách sáo rồi tiếp tục quay đi xì xào nói chuyện.

Ồn ào, náo nhiệt, vui vẻ, phấn khởi đều bị ngăn cách bởi cánh cửa đóng chặt kia, Cố Quốc Tường đang định đi vào bãi đỗ xe thì bất ngờ giọng Bàn Sánh vang lên sau lưng.

"Bác Cố!"

Cố Quốc Tường quay lại thì thấy Bàn Sánh với bộ lễ phục đỏ tươi đang chạy về phía mình. Cô trả lại cho ông tấm thẻ kia: "Bác cầm lại cái này đi ạ, bọn cháu không thiếu tiền!"

Cố Quốc Tường những tưởng mình sẽ nổi giận nhưng không, ông chỉ khẽ nói: "Minh Tịch mua nhà lấy vợ, bác không cho các cháu được gì, trong tấm thẻ này không có nhiều tiền, chỉ khoảng ba trăm triệu thôi. Các cháu nhận lấy, coi như dùng để trả tiền nhà."

"Cảm ơn bác, nhưng bọn cháu thực sự không cần." Giọng điệu Bàn Sảnh rất bình tĩnh, "Nếu bác không nhận cháu sẽ gửi chuyển phát trả bác."

Cố Quốc Tường nhìn cô chăm chăm: "Bàn Sảnh, cháu không có quyền quyết định thay Cố Minh Tịch một cách tùy tiện như vậy."

"Cháu không quyết định thay anh ấy, anh ấy nhờ cháu đuổi theo bác, anh ấy không có tay nên không trả cho bác được." Bàn Sảnh không màng, cô bước tới nhét tấm thẻ vào túi áo Cố Quốc Tường, tay kia cô cầm một điều thuốc và bật lửa, Bàn Sảnh đưa thuốc cho Cố Quốc Tường, ông chậm chạp đón lấy, Bàn Sảnh ra hiệu cho ông hơi cúi xuống, cô bật lửa châm thuốc cho ông và nói: "Cố Minh Tịch nói anh ấy xin lỗi vì chưa kịp kính rượu bác nên điều thuốc hỷ này nhất định phải được cô dâu tận tay châm lửa ạ."

Cố Quốc Tường: "..."

Bàn Sảnh liếc nhìn ông: "Cháu phải quay lại kính rượu tiếp đây ạ. Cháu chào bác!"

Cô chạy đi với chiếc váy đỏ trên người, xinh xắn như một ngọn lửa, để lại một mình Cố Quốc Tường ngoài cửa khách sạn với tấm thẻ ngân hàng trong túi, hồi lâu sau vẫn chưa định thần lại được.

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Tôi Là Cậu

Cố Minh Tịch như quay trở lại Tam Á.

Vào một buổi tối.

Ánh trăng nhô trên mặt biển, sao sáng phủ kín bầu trời đêm, bên bờ biển bao la các loài cây nhiệt đới, những làn gió phả tới đều mang nặng hơi thở của biển cả. Cố Minh Tịch đi chân trần trên bờ cát mịn màng. Bờ cát ban ngày nóng bỏng vì bị phơi nắng, đi chân trần hơi rất nhưng vào buổi đêm anh lại thấy dưới chân âm ẩm, rất thoải mái.

Trên bờ biển không một bóng người nhưng anh không lấy làm lạ. Anh để trần, trên người chỉ có độc một chiếc quần lửng bãi biển. Khi nước biển chồm lên bấp chân Cố Minh Tịch, anh như cảm nhận được sự sáng khoái thấm vào tận ruột gan, anh thấy hơi nóng bức nên rất cần tới làn nước biển mát mẻ này hạ nhiệt cho mình.

Đang định xuống nước thì bất ngờ một giọng đàn ông vang lên sau lưng, chất giọng trong trẻo, hơi thấp và trầm, nghe rất quen.

"Cố Minh Tịch."

Cố Minh Tịch quay lại thì thấy một chàng trai trẻ chậm rãi đi về phía mình.

Dáng người tầm thước, tóc bị gió thổi hơi rối, các nét trên khuôn mặt rõ ràng, ánh mắt sâu thẳm như bóng đêm. Chiếc răng nanh thoắt ẩn thoắt hiện mỗi khi nở nụ cười.

Cậu ta cũng dễ trần nửa người bên trên nhưng lại có một đôi tay rắn chắc khỏe khoắn, đi tới trước mặt Cố Minh Tịch, lấy thuốc lá và bật lửa từ túi quần, châm thuốc một cách thuần thục rồi nheo mắt rít một hơi.

Nhìn ngón tay đẹp dễ thon thả của cậu ta, điếu thuốc đang cháy giữa các ngón tay cậu ta, Cố Minh Tịch giữ im lặng.

Hai người đàn ông giống hệt nhau lại đứng lặng im trên bờ biển nơi gió thổi rất mạnh. Hồi lâu sau chàng trai kia mới hỏi: "Cậu không muốn biết tôi là ai sao?"

Cố Minh Tịch lắc đầu.

Tay phải của người đàn ông chỉ vào vị trí trái tim mình: "Tôi chính là cậu."

"Tôi biết." Cố Minh Tịch đáp.

"Cậu đã gặp tôi bao giờ chưa?"

"Chắc là có." Cố Minh Tịch mỉm cười, "Ngày xưa khi không thể viết chữ đẹp, không thể ăn cơm tử tế bằng chân, tôi sẽ gặp cậu vào mỗi tối. Khi bị trẻ con giễu cợt, đi đứng chẳng may bị té ngã cũng sẽ trông thấy cậu. Khi bị nhiều ngôi trường từ chối hay bị người đời cười chê, tôi vẫn trông thấy cậu."

"Đúng vậy, tôi và cậu vẫn luôn trưởng thành bên cạnh nhau." Người đàn ông vẫn cười, bàn tay mân mê chiếc bật lửa với tư thế rất phóng khoáng: "Tôi luôn nhắc cậu không cần phải khắc khổ như vậy, cậu không như mọi người, đừng đưa ra những yêu cầu quá đỗi khắt khe như thế với bản thân."

Cố Minh Tịch nói: "Tuy nói vậy nhưng thực ra tôi không hề muốn nhìn thấy cậu. Có những năm tôi rất ít khi nghĩ về cậu."

Người đàn ông cười: "Nhưng lúc cậu tốt nghiệp cấp ba chúng ta lại gặp nhau, cậu quên rồi sao? Dưới tán cây ngô đồng trong công viên đó, trời mưa như trút nước, lúc cậu khóc, tôi biết là cậu lại nhớ đến mình."

Cậu ta nói không sai, ánh mắt Cố Minh Tịch âm đạm.

Người đàn ông kia nói tiếp: "Những năm sau đó chẳng phải chúng ta lại thường xuyên gặp gỡ sao? Ở tỉnh Z, thành phố S, ở Tam Á... Thậm chí là năm đó ở Thượng Hải."

"Phải." Giọng Cố Minh Tịch nhỏ đi rất nhiều nhưng chỉ một lát sau anh đã cất giọng quả quyết: "Nhưng đã là quá khứ rồi, những chuyện đó đều đã qua, bây giờ tôi rất ổn."

"Ý cậu là từ giờ trở đi chúng ta không cần phải gặp nhau nữa, đúng không?" Nét cười hiện lên trong mắt người đàn ông: "Cố Minh Tịch, cậu đừng nghĩ mình là người mạnh mẽ. Con người ai chẳng có lúc yếu đuối, ai chẳng khao khát một vài thứ mà mãi mãi không bao giờ có được. Trong lòng cậu, tôi mới là hình tượng hoàn hảo nhất của cậu, là lý tưởng cả đời này của cậu. Mặc dù cậu chưa bao giờ kể cho ai biết điều này nhưng tôi là cậu nên cậu không thể lừa dối tôi được đâu. Tôi biết cậu thường nghĩ, giá mà cậu như tôi thì tốt biết mấy."

Người đàn ông thực sự rất điển trai với bả vai rộng, vòm ngực nở nang, trên phần bụng thon thả là những múi cơ rõ ràng. Lúc nói chuyện, cậu ta tùy ý khoanh tay lại, tỏa ra thứ khí chất thông thả khoan thai, ánh mắt sắc sảo.

Cố Minh Tịch mỉm cười nói: "Tôi không phủ nhận mình từng có suy nghĩ đó, nhưng cậu cũng không thể chối bỏ rằng mấy năm trở lại đây, tôi không còn nghĩ như vậy nữa."

Người đàn ông suy nghĩ: "Đúng vậy. Nhưng... Cố Minh Tịch, cậu thực sự không muốn gặp lại tôi nữa sao?"

"Cậu nói sai một vài điểm, xưa nay cậu chưa bao giờ là lý tưởng cả đời của tôi." Cố Minh Tịch bình thản nói: "Cậu chỉ là suy nghĩ viễn vông của tôi những lúc tôi bất lực. Bây giờ tôi đã biết được ý tưởng của mình là gì. Vậy nên tôi không muốn gặp lại cậu nữa."

"Cậu gọi tôi ra đây là muốn nói lời tạm biệt tôi sao?" Người đàn ông hỏi.

Ánh mắt Cố Minh Tịch trầm lặng như mặt biển dưới chân anh: "Đúng, tôi muốn tạm biệt cậu. Cảm ơn cậu đã bầu bạn bên tôi trong suốt 22 năm qua nhưng từ giờ trở đi, tôi không cần đến cậu nữa."

Anh hít một hơi thật sâu, nhắc lại lần nữa thật rõ ràng: "Thật đó, tôi không cần đến cậu nữa."

Vừa dứt lời thì người đàn ông kia cũng hút xong liều thuốc. Theo đốm lửa tàn lụi, toàn thân anh ta dần trở nên trong suốt, gương mặt lộ rõ vẻ thoải mái. Sóng biển lại vỗ ì oạp lên bờ cát, nước biển chồm vào chân anh, những bọt khí như bị phá vỡ nhưng chỉ trong một chớp mắt đã không còn thấy người đàn ông kia đâu nữa.

Bờ biển chỉ còn lại một mình Cố Minh Tịch, anh cúi xuống nhìn hai vai mình, ngoài vết sẹo mờ trên nách, nơi đó không còn bất cứ thứ gì khác.

Anh đứng một mình ở đó thật lâu rồi lại bước về phía biển. Khi đi tới chỗ nước sâu đến thắt lưng, anh đạp chân một cái khiến toàn thân chìm trong nước. Cố Minh Tịch nín thở một hồi, lật người trong nước, bắt đầu bơi chậm rãi bằng tư thế bơi ngửa.

Thủy triều lên giúp đỡ anh rất nhiều, từng cơn sóng cứ thế vỗ vào. Anh đá chân theo quy luật, để cơ thể nhẹ trôi trên làn nước, chậm chậm mở to mắt xem sao trên trời. Trước mặt dải ngân hà bao la mênh mông, con người trở nên hết sức bé nhỏ. Cố Minh Tịch nhìn dải ngân hà rõ mồn một

đó chẳng khác nào một sợi bạc, kết nối cả bầu trời đêm. Theo trí nhớ của mình, anh chỉ ra từng ngôi sao một.

Anh sinh ra trong ngày thất tịch nên từ nhỏ đã có tình cảm đặc biệt với dải ngân hà.

Lúc nhỏ Lý Hàm dạy Cố Minh Tịch nhận biết các chòm sao, ở hai bên rìa của dải ngân hà có một ngôi sao tên Chức Nữ và một ngôi sao tên Ngưu Lang. Bên cạnh sao Ngưu Lang có hai sao nhỏ, chính là hai con của Ngưu Lang và Chức Nữ, Ngưu Lang đặt tên cho con mình là Biển Đam Thiêu, mỗi năm chỉ được lên cầu Hỷ Thước gặp Chức Nữ một lần nên hai chòm sao này còn được gọi là Biển Đam Tinh(1).

(1) Là tên tiếng Trung của sao Aquila Alpha và Beta, mình không tìm thấy tên Hán Việt là gì nên để như trong nguyên tác. Biển Đam trong tiếng Trung nghĩa là đòn gánh.

Học xong Cố Minh Tịch liền chạy đến chỗ bố khoe công. Nghe xong con trai nói, Cố Quốc Tường chữa lại là sao Ngưu Lang có tên khoa học là Altair, còn hai ngôi sao đòn gánh kia lần lượt tên là Aquila Alpha và Alquila Beta. (2)

(2) Theo nguyên tác của tác giả, sao Ngưu Lang tên là Hà Cỗ Nhị, hai ngôi sao nhỏ tên là Hà Cỗ Nhất và Hà Cỗ Tam. Có thể do cách gọi của người Trung Quốc phiên âm từ tiếng Anh là như vậy.

"Sự tích Ngưu Lang Chức Nữ chỉ là truyền thuyết thôi." Cố Quốc Tường xoa đầu Cố Minh Tịch: "Minh Tịch, là con trai, con phải biết phân định rõ ràng giữa giả tưởng và thực tế."

Cố Minh Tịch mới năm tuổi đầu, làm sao mà biết phân định rõ ràng giữa giả tưởng và thực tế cho nổi. Mãi đến khi cậu bé không còn tay mới cảm nhận được sâu sắc thực tế tàn khốc đến mức nào.

Nước biển ấm áp bao quanh cơ thể Cố Minh Tịch, làm anh có cảm giác như trở lại trong lòng mẹ.

Trong lòng vừa nghĩ đến mẹ, bên tai đã nghe thấy tiếng nói của bà.

Bà gọi anh: "Minh Tịch ơi, Minh Tịch ơi..."

Cố Minh Tịch nhắm mắt lại, cười đáp: "Mẹ."

"Minh Tịch, bây giờ con sống tốt không?" Lý Hàm hỏi, "Mẹ nhớ con trai rất nhiều!"

"Con sống rất tốt, mẹ cứ yên tâm ạ." Anh nói, "Con và Bằng Bằng ở bên nhau rồi, bọn con kết hôn rồi, mẹ có nhìn thấy không ạ?"

"Mẹ nhìn thấy." Lý Hàm mỉm cười, "Con trai mẹ rất bảnh, Sảnh Sảnh còn xinh xắn hơn."

Bà ngừng lại một chốc, giọng càng dịu dàng hơn, "Minh Tịch, con đã kết hôn, đã thành người nhà của Sảnh Sảnh. Con phải nhớ cho kỹ lời mẹ dặn, phải đối xử với con bé thật tử tế. Nó là người tốt, mẹ tin hai đứa ở bên nhau nhất định sẽ hạnh phúc!"

Cố Minh Tịch muốn mở to mắt nhìn mẹ nhưng lại sợ mở mắt ra rồi những thứ xung quanh sẽ hoàn toàn tan biến. Anh chỉ biết gắng gượng gạt đầu, vẫn nhắm nghiền mắt: "Mẹ, con sẽ không phụ lòng cô ấy."

"Con mẹ lớn rồi." Lý Hàm cười khẽ, "Minh Tịch, mẹ phải đi đây."

Anh không nỡ: "Mẹ ở lại với con thêm lúc nữa đi mà?"

Lý Hàm thở dài: "Ngốc quá."

Chỉ một giây sau Cố Minh Tịch đã cảm thấy mình nằm gọn trong lòng ngực ấm áp, một đôi tay vòng quanh người anh, dịu dàng vỗ nhẹ lưng anh.

Anh cố hết sức áp mình ngày càng sát vào người mẹ như một đứa trẻ tham lam cố gắng giành lấy nhiệt độ cơ thể của mẹ.

"Cố Minh Tịch, Cố Minh Tịch."

Bên tai vang lên giọng quen thuộc của một cô gái.

Ban đầu là tiếng gọi đầy hơi sữa của một đứa bé, sau đó là tiếng kêu non nớt của một cô gái, dần trở thành giọng trong trẻo của một nàng thiếu nữ, cuối cùng giọng cô mềm mại dịu dàng như đường mật tan chảy bên tai anh.

"Cố Minh Tịch, Cố Minh Tịch, Cố Minh Tịch."

Anh thoáng hoảng hốt rồi ngay sau đó lại cảm thấy an tâm vô cùng. Nằm gọn trong lòng cô, anh lầm bầm: "Họ đi cả rồi."

"Ai đi?"

"Mẹ anh, và cả người đó nữa..."

"Ừm, đi hết rồi." Bàng Sảnh đáp lời, hôn lên trán anh: "Anh say rồi, ngủ sớm đi."

Cố Minh Tịch như ngủ trên đệm cỏ, đêm mùa hè bốn xung quanh trống trải, gió nhẹ thổi làm lá cỏ xào xạc, đủ loại côn trùng không biết tên reo vang trong đó. Trong hơi thở của anh có mùi hương quen thuộc, như mang theo công dụng an thần cực mạnh, anh vui vẻ nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 111+2: Tôi Là Cậu 2

Lúc Cố Minh Tịch thức dậy mặt trời đã lên cao. Ánh nắng xuyên qua khe hở của bức rèm hắt vào phòng, anh mơ màng mở to đôi mắt, trở mình một cái, tì bả vai vào tường từ từ ngồi dậy.

Bàng Sánh rúc vào người anh vẫn ngủ say như chết. Cố Minh Tịch xuống giường mới nhận ra ký ức của mình như bị đình trệ. Vào lễ cưới ngày hôm qua anh đã uống quá chén, trong trí nhớ chỉ còn đám thanh niên xấu xa hòa vào trêu chọc cô dâu chú rể, cứ bắt anh uống bao nhiêu rượu. Lúc anh mất ý thức hình như vẫn còn mặc vest và đeo cà vạt nhưng bây giờ anh đã được đổi sang một bộ đồ ngủ rộng rãi, cơ thể như cũng được tắm rửa sạch sẽ.

Cố Minh Tịch đi về phía cửa sổ, dùng bả vai và má kéo rèm ra để ánh nắng chói chang lùa ngay vào phòng, thậm chí ánh sáng ảm áp còn bao phủ cả chiếc giường lớn. Bàng Sánh trở mình rồi cũng thức giấc, thấy Cố Minh Tịch đang đứng bên cửa sổ, cô bước xuống đi chân trần ôm lấy anh từ phía sau.

"Chào buổi sáng chồng em!" Cô áp má lên lưng anh, lời nói rất đổi dịu dàng.

"Chào buổi sáng." Cố Minh Tịch vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ: "Vợ, hôm nay trời đẹp ghê!"

Anh để mặc cô ôm một lát rồi tự nhiên thấy sau gáy ngứa ngứa. Cố Minh Tịch quay người lại, nhìn thấy Bàng Sánh cầm trên tay một chiếc lông chim.

Lông chim không phải loại nhỏ, ở giữa có một đường gân cứng cáp. Bàn Sảnh cười khúc khích giữ chặt trong tay thối nhẹ để phần lông bay bay, trông rất đẹp.

Cố Minh Tịch hỏi: "Gì vậy?"

Bàn Sảnh chải phần lông lên má anh, nói: "Không biết nữa, Tiêu Úc Tĩnh kẹp trong phong bì đó."

Cố Minh Tịch quan sát thật kỹ chiếc lông chim này, lòng anh đã hiểu ra mọi chuyện.

Anh nhớ lại một bức email được Tiêu Úc Tĩnh gửi tới trước ngày diễn ra hôn lễ, trong đó có kể lại một câu chuyện của cô ấy. Kể chuyện xong, Tiêu Úc Tĩnh nói: "Mr Đà Điểu, chúc cậu tân hôn vui vẻ."

Anh bỗng mỉm cười, Bàn Sảnh lấy làm thắc mắc: "Sao anh lại cười?"

"Không có gì." Anh cúi xuống ngậm lấy cánh môi cô, Bàn Sảnh đẩy anh ra: "Còn chưa đánh răng mà."

"Anh muốn làm nốt bài tập còn thiếu hôm qua." Anh cắn tai cô, nói: "Đêm động phòng cả đời chỉ có một lần, anh lại uống say khướt, thực sự xin lỗi em!"

"..." Bàn Sảnh nhìn anh bằng ánh mắt lạ lùng, "Anh không còn nhớ gì sao?"

Cố Minh Tịch tỏ vẻ vô tội: "Có gì anh cần nhớ à?"

Bàn Sảnh lặng lẽ cởi áo ngủ cho anh xem những dấu hôn đo đỏ trên vai cô, then thùng nói: "Thực ra... Bài tập đã làm từ hôm qua rồi."

Cố Minh Tịch thoáng ngẩn ra, ngọn lửa trong mắt lại thiêu đốt. Anh đặt lên vai cô một nụ hôn, dùng lưỡi liếm nhẹ dấu vết hồng hồng trên đó,

hạ giọng nói: "Thầy dặn bài tập làm xong phải kiểm tra lại lần nữa."

"..."

Sau dịp nghỉ lễ ngày Quốc khánh, Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch quay lại Thượng Hải. Chương trình nghiên cứu sinh của Bàn Sảnh rất nặng, các tiết học dày kín lịch. May mà Trâu Lập Văn đã cảnh cáo từ trước nên cô vẫn có thể miễn cưỡng đối phó với cuộc sống học hành bận bịu đó.

Cố Minh Tịch cũng không được thanh thoi, ngoài bài vở, anh còn phải lo cho các bức tranh trong tác phẩm của mình. Đây là nguồn kinh tế suốt mấy năm nay của anh và Bàn Sảnh. Anh vẽ rất tỉ mỉ, xưa nay Khương Kỳ vẫn tiếp tục hợp tác nên mấy ngày nghỉ hoàn toàn không có thời gian ra đường.

Biết anh bận vẽ nên Bàn Sảnh cũng không có gì dị nghị. Cả một buổi chiều cuối tuần gần như Cố Minh Tịch chỉ cắm đầu trong phòng vẽ tranh. Bàn Sảnh thấy chán, liền hẹn Ngô Phi Nhạn và Dương Lộ đi chơi.

Đề tài nói chuyện của phụ nữ có hạn. Trong lúc ba cô gái ngồi uống cà phê trong quán, Ngô Phi Nhạn hỏi Bàn Sảnh bao giờ định có em bé.

Bàn Sảnh buồn rầu nói: "Sếp tớ còn bảo tranh thủ thời gian học nghiên cứu sinh sinh em bé luôn, như vậy mà được à?"

"Được chứ!" Dương Lộ nói: "Các cậu còn nhớ hồi tụi mình học năm thứ ba, có một chị có bầu trong lúc học nghiên cứu sinh đó, học đến khi thai được chín tháng mới ở nhà tĩnh dưỡng chuẩn bị sinh. Sinh con xong ở nhà nghỉ ngơi nửa năm, sau đó nghe nói chị ấy xin hoãn tốt nghiệp một năm. Đến khi tốt nghiệp thì con đã biết đi biết nói rồi, chị ấy tìm việc được luôn."

"Hình như đúng là có chuyện như vậy nhưng tớ vẫn muốn hưởng thụ thế giới hai người thêm nữa." Bàn Sảnh dẫu môi, "Bọn tớ vừa mới cưới

thôi mà."

Dương Lộ cười nói: "Chẳng phải trước đó hai vợ chồng cậu đã sống chung cả năm rồi sao? Vẫn chưa hưởng thụ đủ thế giới hai người à?"

"Cho tớ xin, đâu có được một năm, sáu tháng đầu bận thi, sáu tháng sau bận kết hôn, còn chưa có thời gian đi tuần trăng mật kìa!"

Nhắc đến tuần trăng mật, đề tài được chuyển ngay tức thì, Ngô Phi Nhạn hỏi: "Định đi tuần trăng mật ở đâu thế?"

Bàng Sánh hào hứng đếm trên đầu ngón tay: "Này, các cậu bảo trong bốn nơi là Hy Lạp, Maldives, Fiji và Australia nơi nào đẹp nhất?"

"Tớ thích Maldives." Dương Lộ nói: "Sau này chắc chắn tớ phải đi hưởng tuần trăng mật ở Madives."

"Tớ đi rồi, tớ đi đảo Vaadhoo, cũng khá đẹp nhưng tớ nghe nói đảo Fiji cũng hay, nơi thánh địa của bộ môn lặn." Ngô Phi Nhạn hỏi Bàng Sánh: "Cậu muốn đi Hy Lạp à?"

"Ừ, muốn đi Hy Lạp nhất. Lần trước công ty tớ tổ chức đi du lịch châu Âu nhưng chỉ tới Anh, Ý, Pháp chứ không đi Hy Lạp." Bàng Sánh tỏ vẻ tiếc nuối, "Cố Minh Tịch nói bọn tớ sẽ ra nước ngoài hưởng trăng mật vào tết nguyên đán và cho tớ chọn địa điểm trong thời gian mấy tháng này, haiz, chỉ nghĩ thôi đã thèm lăm rồi."

Dương Lộ bĩu môi: "Đáng ghét, cậu nói làm người ta cũng muốn lấy chồng."

Ngô Phi Nhạn hỏi: "Đúng rồi đúng rồi, bây giờ cậu với bạn trai thế nào?"

Cuối cùng đề tài lại chuyển sang đàn ông.

Cố Minh Tịch giao bản thảo của cuốn sách mới vào trung tuần tháng một năm sau. Sau khi kết thúc một công việc vất vả, anh phải ở nhà ngủ bù gần hai ngày mới tỉnh táo được. Sau đó vào thời điểm Bằng Sánh kết thúc học kỳ đầu tiên của mình, hai người đã quyết định được địa điểm của tuần trăng mật - đảo Fiji.

Bằng Sánh là người thuộc trường phái hành động, cô nhanh chóng đặt được vé máy bay, một bao la quần áo giày dép mới cho cả mình và Cố Minh Tịch, thậm chí trong số đó còn có mấy bộ đồ đôi xinh xắn và mũ rơm rất đẹp. Cô mua cả một chiếc camera có tính chống nước và một bộ đồ lặn biển thật xịn. Sau đó Bằng Sánh đặt vé máy cho cho bố mẹ tới Tam Á, để hai ông bà tới đó hưởng thụ một mùa đông ấm áp.

Ngày nào Bằng Sánh cũng vui vẻ chìm đắm trong các diễn đàn chia sẻ kinh nghiệm du lịch xem mọi người chia sẻ kinh nghiệm đi chơi, ăn uống ở đảo Fiji thế nào cho trọn vẹn.

Cố Minh Tịch nghe thấy cô gọi điện cho mấy cô bạn thân, vui vẻ nói: "Ừ, tết am tranh thủ đi tuần trăng mật, ở đảo Fiji. Lúc về sẽ mua quà cho các cậu."

Mọi việc đã đâu vào đó, chỉ chờ ngày đi mà thôi.

Tết âm lịch năm 2013 là tết âm lịch đầu tiên sau đám cưới của Bằng Sánh và Cố Minh Tịch. Từ đêm ba mươi tết đến tận mừng ba, cả gia đình tham gia tiệc tùng ở khắp nơi. Đến mừng bốn, Bằng Sánh tiễn cha mẹ lên máy bay đi tới quần đảo ấm áp kia nghỉ ngơi nửa tháng.

Cô và Cố Minh Tịch sẽ xuất phát vào mừng sáu. Sáng mừng năm, trong lúc Bằng Sánh ở nhà thu dọn hành lý, tự nhiên cô thấy bụng hơi khó chịu liền vào nhà vệ sinh. Lúc đi ra mặt mày khác lạ.

"Sao thế?" Thấy sắc mặt cô hơi bất thường, Cố Minh Tịch vội hỏi: "Không khỏe ở đâu à?"

"Không phải..." Bàn Sảnh há miệng nói, "Anh có biết kỳ kinh tháng trước của em rơi vào ngày hôm nào không?"

Cố Minh Tịch ngẫm nghĩ rồi nói: "Ngày 7 tháng 1."

Bàn Sảnh trợn mắt, "Sao anh nhớ rõ vậy?"

"Anh nộp bản thảo đúng hôm em vừa hết nên..." Anh dịu dàng cười, "Sao vậy? Đến kỳ à? Vậy thì mấy ngày đầu sẽ không lận được rồi, nhưng mấy hôm sau vẫn có thể xuống chơi bình thường."

Bàn Sảnh chớp mắt: "Cố Minh Tịch, hôm nay ngày bao nhiêu nhỉ?"

Anh đáp: "Hôm nay là Valentine, ngày 14. Chẳng phải hôm qua em còn nói tối nay anh phải nấu cho em một bữa thật hoành tráng là gì?"

"Ngày 14?" Bàn Sảnh ôm má gào lên: "Chẳng phải hôm nay là ngày 5 sao? Tại sao lại là ngày 14 được?"

"Hôm nay là mùng 5 âm, 14 dương." Cố Minh Tịch biết cô cứ được nghỉ tết là đầu óc lại mụ mẫm, "Bàn Bàn, em sao thế?"

"Em... Em... Em..." Mặt cô trắng bệch, lắp bắp nói: "Cố Minh Tịch, có lẽ... Nhưng chỉ là có khả năng thôi, em không chắc chắn 100%... Em... Em đoán là em có bầu rồi."

Cố Minh Tịch: ⊙ o ⊙

Sở dĩ Bàn Sảnh nói mình có bầu là vì trên đũng quần lót của cô có một vết máu nhỏ, phụ nữ hiểu rất rõ cơ thể mình. Kỳ kinh nguyệt bình thường rất đều đặn của cô tính đến nay đã chậm bảy ngày vẫn chưa thấy tới nên cô có cảm giác là mình đã trúng thưởng.

Lúc cùng Bàn Sảnh tới bệnh viện, mặt Cố Minh Tịch vẫn cứng ngắt, Bàn Sảnh lo chuyển du lịch ngày mai có khả năng tan thành mây khói,

thực ra vé máy bay trả được nhưng khách sạn thì không, mất rất nhiều tiền, tính theo tiền đô la mỹ đó!

Đang trong thời gian nghỉ tết nên bệnh viện không mấy đông đúc, khoa sản vẫn có bác sĩ trực ban, Bàng Sánh đăng ký thử máu, một tiếng sau bác sĩ thông báo cô đã có bầu nhưng vị trí thai nhi hơi thấp nên trong thời gian này phải chú ý nghỉ ngơi.

Câu hỏi đầu tiên của Bàng Sánh là: "Bác sĩ ơi, ngày mai tôi phải đi hưởng tuần trăng mật, còn phải chuyển máy bay, tính ra cũng phải mất khoảng hơn 13 tiếng, tôi có đi được không ạ?"

Bác sĩ nhướn mày với cô: "Chị thấy sao?"

"..." Bàng Sánh quay ngoắt đầu lại lờm nguýt người đàn ông đang trong trạng thái ngơ ngác bên cạnh: "Tại anh hết! Cố Minh Tịch, em hận anh, em hận anh, em hận anh!"

Về nhà nhìn đám hành lý đã sắp xếp ổn thỏa ở phòng khách và va ly du lịch to bằng nửa người trong phòng ngủ, Bàng Sánh bật khóc.

Cô vừa khóc vừa gọi điện trả vé máy bay, rồi tiếp tục vừa khóc vừa lên mạng thương lượng với bên môi giới xem có thể trả phòng khách sạn được không. Sau khi biết cùng lắm chỉ có thể nhận lại một nửa số tiền, cô càng khóc dữ hơn.

Cuối cùng cô khóc lóc gọi điện cho bố mẹ. Vừa nghe thấy tiếng khóc thút thít của Bàng Sánh, Kim Ái Hoa đã giật nảy mình, liền thoảng hỏi: "Sánh Sánh, có chuyện gì vậy? Minh Tịch bắt nạt con sao? Hai đứa cãi nhau à? Chẳng phải ngày mai hai đứa đi tuần trăng mật sao, đừng khóc đừng khóc nữa, mau nói cho mẹ biết ai bắt nạt con gái?"

Bàng Sánh liền khóc nức khóc nở: "Mẹ ơi! Con có thai rồi... Hu hu hu..."

Kim Ái Hoa: "..."

Cố Minh Tịch vẫn luôn kề cận bên Bàn Sảnh, hễ cô đi đâu là anh theo đấy, cô ngồi thì anh đứng bên cạnh. Cuối cùng Bàn Sảnh gào lên: "Anh đi theo em làm gì? Đồ đáng ghét! Em ghét anh!"

Cô lau nước mắt. Dù sao trong nhà cũng không có người nào khác, vừa hay có thể lớn tiếng tố cáo tội trạng của anh: "Tại anh hết! Chính vào lần đó! Mới tắm được một nửa đã đòi hỏi rồi! Anh vội vàng đến thế kia à? Anh vội bắt tàu hỏa hay sao? Chỉ một lát thôi cũng không kiểm chế được? Bây giờ hay rồi! Em còn chưa được đi tuần trăng mật! Đảo Fiji của em... Huhuhu..."

Cố Minh Tịch ướm giọng an ủi cô: "Bàng Bàng, đều tại anh không tốt, em đừng khóc nữa kẻo ảnh hưởng sức khỏe!"

Bàng Sảnh la lên: "Anh thì biết gì! Bây giờ em là thai phụ rồi! Anh không biết phụ nữ có thai là đối tượng dễ mất kiểm soát nhất à?!"

M.R ĐÀ ĐIỀU CỦA TÔI

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 112: Mãi Mãi Bên Nhau (Hết)

Bàng Sánh khóc rất lâu mới nín nhưng vẫn bĩu môi không thèm để ý đến Cố Minh Tịch. Cố Minh Tịch vẫn sán lại bên cạnh nói chuyện với cô nhưng cô chẳng buồn đáp lời.

Bàng Sánh đành phải lôi hết hành lý đã thu dọn ra xếp lại vào vị trí cũ rồi bỏ thùng giấy vào phòng chứa đồ. Cố Minh Tịch đâu thể để cô phải dọn dẹp, thấy cô khom lưng lấy quần áo trong va ly ra, anh vội vàng khuyên nhủ nhưng Bàng Sánh không nghe, thế là Cố Minh Tịch không khỏi nghiêm giọng.

"Bàng Bàng, em quên lời dặn của bác sĩ rồi hả? Chị ấy nói em phải tĩnh dưỡng, nằm nghỉ ngơi nhiều hơn, em có biết ngồi xổm rồi đứng dậy là rất nguy hiểm không? Chẳng may xảy ra chuyện bất trắc gì sẽ tổn hại đến sức khỏe của em đầu tiên. Sảy thai gây ảnh hưởng rất đáng sợ đến sức khỏe phụ nữ, hồi xưa mẹ anh sảy thai chảy biết bao nhiêu máu rồi cuối cùng còn bị bệnh phụ khoa nên không có con được nữa. Những việc này em đều được chứng kiến, bây giờ còn dỗi hờn với anh là thế nào?"

Thấy Bàng Sánh mếu máo chuẩn bị khóc, Cố Minh Tịch lại vội vàng dỗ dành: "Ngoan nào, anh biết không phải em không muốn có con mà chỉ là để lỡ mất tuần trăng mật nên không vui thôi. Nhưng vợ ơi, sau này chúng ta vẫn còn cơ hội đi chơi xa, còn có thể dẫn con mình đi cùng, đảo Fuji, Hy Lạp, Maldives, Ai Cập, Brasil,... Anh sẽ cùng em đi hết những nơi em muốn."

Bàng Sánh không phục: "Nhưng bây giờ em vẫn còn trẻ, dáng đẹp dễ mặc váy. Sinh rồi mới đi không khéo lúc đó em đã béo quay rồi! Nhiều khả năng sẽ không mặc được mấy bộ váy vừa mua nữa!"

"Thì mua bộ mới là xong. Anh đã nói là thích em mập mập chút mà." Cổ Minh Tịch biết cô đã chuẩn bị rất lâu cho tuần trăng mật này vậy mà lại phải hủy bỏ giữa chừng chắc chắn sẽ rất khó chịu nên chỉ biết dịu giọng an ủi: "Em nghe anh lên giường nghỉ ngơi đi, đừng giày vò bản thân nữa, có muốn ăn gì không? Hay là anh nấu cho em mấy món ăn nhẹ nhé?"

Bàng Sánh chỉ vào mấy thùng đồ dưới đất: "Còn chưa thu xếp xong mấy cái này, em thấy chướng mắt lắm!"

Cổ Minh Tịch lập tức tỏ thái độ: "Em đi nghỉ đi, để đó anh lo."

"Anh làm được không vậy?"

"Được chứ." Anh khom người dùng bả vai đẩy cô, "Mau lên giường, ngoan nào."

Bấy giờ Bàng Sánh mới miễn cưỡng đi lên giường.

Cổ Minh Tịch thực sự bắt tay thu dọn đồ đạc trong thùng. Để thuận tiện, anh từng bước đá mấy chiếc thùng vào phòng ngủ, ngồi bệt dưới đất lấy từng bịch trong đó ra. Sau khi cất quần áo và đồ bơi ngăn nắp vào từng túi, anh ngồi lên giường dùng chân nhét những túi này vào tủ quần áo.

Anh sắp xếp rất cẩn thận nhưng vẫn không thể như người bình thường. Cất đồ đạc đối với anh có chút phiền phức, lúc thì dùng miệng cắn, lúc thì phải kẹp bằng má và bả vai. Mỗi lần chỉ lấy được một, hai túi, cứ thế kiên nhẫn mang từng túi vào phòng, cuối cùng cũng lấy hết được đồ trong thùng ra. Cuối cùng anh kéo khóa lại, nhìn khắp lượt xung quanh rồi đứng dậy dùng chân kéo tay nắm, cất thùng vào một góc cạnh tủ quần áo.

Trán Cố Minh Tịch rịn một lớp mồ hôi mỏng, quay lại thì thấy Bàn Sảnh đang nằm trên giường nhìn mình. Vừa nãy lúc anh thu dọn đồ, ánh mắt cô cứ mãi miết đi theo không rời. Cố Minh Tịch mỉm cười với cô rồi hỏi: "Đói chưa? Có muốn ăn gì không?"

Cô lắc đầu rồi bất ngờ đưa tay về phía anh, bảo: "Cố Minh Tịch, anh tới đây."

Cố Minh Tịch đi tới bên giường và ngồi xuống một bên, Bàn Sảnh nói: "Anh cho chân lên đây đi."

"Hả?" Anh ngồi vững lên giường rồi để chân lên đó và hỏi: "Làm gì?"

Cô xoa xoa mu bàn chân anh, ý bảo anh chạm chân lên bụng mình: "Ờ con đi."

Cố Minh Tịch sửng sốt, vội vàng lắc đầu: "Lực chân mạnh quá anh sợ làm em đau."

"Không đâu." Cô cầm chân anh lên. Cố Minh Tịch thoáng chần chừ rồi nhẹ nhàng đặt chân phải lên phần bụng vẫn còn phẳng phiu của Bàn Sảnh, anh phải kiềm chế lực thật nhẹ, chỉ dùng ngón chân chạm vào cô.

"Cố Minh Tịch, anh sắp làm bố rồi đó!" Tay Bàn Sảnh vẫn đặt trên mu bàn chân anh, ngón tay xoa nhẹ những vết sẹo năm nào, khẽ nói: "Thật là kỳ diệu!"

Trong lòng Cố Minh Tịch lại đang lo lắng về một vấn đề khác: "Bàn Bàn, em mang bầu thế nào liệu có đi học được không?"

"Được chứ." Bàn Sảnh nói: "Bác sĩ nói dự sinh vào tháng mười, vừa vặn em sẽ kết thúc năm học nghiên cứu sinh đầu tiên vào tháng sáu, nghỉ hè ở nhà, tháng chín không đi nữa, sau khi sinh em bé thì ở nhà chuyên tâm

làm một bà mẹ bím sữa. Tháng chín năm sau mới quay lại học tiếp năm thứ hai, thế là có thể tốt nghiệp cùng đợt với anh."

Trong thời gian nghỉ ngơi không dài, cô đã sắp xếp mọi chuyện đâu ra đó nhưng Cố Minh Tịch vẫn chưa hết lo lắng: "Nhưng nơi bọn mình ở cách trường em xa quá, anh không yên tâm để em lái xe đi học. Với lại phải dậy sớm em cũng không ngủ đủ được."

Đây đúng là một vấn đề khó khăn. Bàn Sảnh ngẫm nghĩ một lúc vẫn chưa nghĩ ra cách gì, bèn nói: "Lúc nào trở lại Thượng Hải tính tiếp vậy. Mà cứ thử đi xem thế nào, lần trước em có một khách hàng người Anh, đang bụng mang dạ chửa mà còn suốt ngày phải đi Thượng Hải công tác. Em thấy chị ấy có sao đâu?"

"Sức khỏe của phụ nữ châu Á sao so được với phương Tây? Hơn nữa chuyện này còn tùy từng người, 100 người không sao không có nghĩa là em cũng không sao, anh không muốn khiến em phải chịu bất cứ mạo hiểm nào!" Sau lần Lý Hàm sảy thai, Cố Minh Tịch vẫn chưa hết sợ hãi, anh không muốn Bàn Sảnh phải chịu sự cố tương tự. Anh thực sự có chút bất lực với việc chăm sóc phụ nữ có thai. Suy nghĩ hồi lâu, thậm chí anh còn đưa ra ý kiến thuê nhà gần đại học Phục Đán, anh sẽ đi học bằng tàu điện ngầm mỗi ngày nhưng lập tức bị Bàn Sảnh bác bỏ.

"Anh lo cho em nhưng em cũng không yên tâm về anh." Bàn Sảnh nói: "Anh có biết tàu điện ngầm và xe bus ở Thượng Hải trong giờ cao điểm đông đúc thế nào không? Cố Minh Tịch, em biết anh có thể đi xe một mình nhưng nếu chỉ cần ngồi một xe từ đầu đến cuối em cũng để anh đi, nhưng đây phải chuyển xe tận 4 lần, anh muốn em lo đến chết à?"

Khi Bàn Thủy Sinh và Kim Ái Hoa hối hả vội vàng đi từ Tam Á về thì tâm trạng của Bàn Sảnh đã hoàn toàn bình thường. Cô vui vẻ khoác lên mình chiếc áo len cỡ rộng, nhét hết những chiếc quần jean bó sát xuống đáy tủ, thay vào đó, cô mua mấy bộ đồ thể thao rộng rãi mặc thay đổi. Rõ ràng

bụng cô còn chưa có bất cứ hình bóng nào giống có thai nhưng đi đường chân vẫn cứ khệnh khạng ra, thật đúng là hơi có dáng vẻ của một bà "ông".

Nỗi buồn vì không thể đi hưởng tuần trăng mật biến mất rất nhanh, thay vào đó là niềm vui sướng của người sắp lên chức mẹ. Sau vài ngày rỗi rảnh, cuối cùng Cố Minh Tịch và Bàn Sảnh đã hoàn toàn chuẩn bị sẵn sàng để nghênh đón một thành viên mới.

Trước khi kỳ nghỉ tết khép lại, cuốn sách mới của Cố Minh Tịch được xuất bản, tên là "Cậu bé Tiểu Xuyên."

Cốc Tiểu Xuyên là một cậu bé bảy tuổi, nội dung câu chuyện là để đi tìm người mẹ bỏ nhà ra đi của mình, cậu đi nhằm vào một thị trấn Tám Góc thần bí, quen với rất nhiều người kỳ lạ và phải đối mặt với rất nhiều nguy hiểm. Tiểu Xuyên từng bị nghi ngờ và bị đối xử bất công nhưng cậu cũng nhận được sự thấu hiểu và tình bạn. Những người bạn tên Đậu Đậu, Hương Hương mà cậu quen trên đường đi cùng lớn lên bên Tiểu Xuyên, cuối cùng mặc dù không tìm thấy mẹ nhưng cậu giúp được người dân trong thị trấn Tám Góc vượt qua nguy hiểm.

Kết thúc câu chuyện là lời gợi mở bắt đầu cho cuốn sách "Tiểu Xuyên 2", nhà xuất bản đã đưa ra lời quảng cáo như sau: Đây là một cuốn sách rất phù hợp cho cả các bậc phụ huynh lẫn các bạn nhỏ cùng đọc, là một món quà thích hợp tặng cho con cái nhân dịp khai giảng, là một câu chuyện có thể gợi mở cho những cư dân thành phố biết về chuyến du lịch đặc biệt... Sau "Ms Cua của tôi" và "Cá Voi cô độc", Mr Đà Điểu đã dùng hai năm để mang đến câu chuyện ấm áp này cho độc giả. Anh nói, trong lòng mỗi người đều có một Cốc Tiểu Xuyên.

Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch đứng trước kệ sách bán chạy ở cửa hàng sách Tân Hoa, thỉnh thoảng lại có người tới cầm cuốn sách lên xem: người lớn có, trẻ con có, thậm chí còn có cả người cao tuổi, rất nhiều người đã mang cuốn sách tới quầy thu ngân.

Bàng Sánh cầm cuốn sách lên, sau khi mở vào tờ, cô hỏi Cố Minh Tịch: "Tại sao anh lại đặt tên cho cậu bé đó là Tiểu Xuyên?"

Cố Minh Tịch nhìn cuốn sách trên tay cô, Tiểu Xuyên trong trang sách đang tháo chạy, anh cười nói: "Bàng Bàng, nếu có con trai, anh muốn đặt tên là Cố Hải Xuyên."

Bàng Sánh nhắc đi nhắc lại: "Hải Xuyên, Cố Hải Xuyên... Hay lắm, cái tên này có ý nghĩa gì không?"

"Trăm sông đổ về một biển(1)." Anh trả lời, "Anh mong nó sẽ có một ý chí rộng lớn mênh mông. Ngoài ra còn có một nguyên nhân rất quan trọng khác, chính là từ tên của mẹ anh, chữ "Hàm" nghĩa là bao dung. Anh hy vọng con mình có thể kế thừa đức tính tốt này của bà nội, là một con người bao dung, lương thiện và chính trực."

(1) Nguyên văn: Hải nạp bách xuyên. Xuyên nghĩa là sông, Hải là biển. Tức là biển được dung nạp từ hàng trăm con sông.

Vừa nghe anh giải thích Bàng Sánh vừa giở sách. Tiểu Xuyên là một cậu bé hiếu động, có một mái tóc xù và đôi mắt đen láy trong sáng, khiến cô nghĩ đến Cố Minh Tịch ngày xưa.

"Vậy nếu là con gái thì sao?" Bàng Sánh nói: "Hải nạp bách xuyên, hữu dung nãi đại(2), chẳng lẽ đặt tên là Cố Hữu Dung? Hay là ... Cố Nãi Đại(3)?"

(2) Ý chỉ biển cả có thể dung chứa nước của hàng trăm hàng ngàn con sông, có thể dung chứa được trăm ngàn sông nên mới thành ra to lớn. Ý muốn nói rằng, khoan dung, rộng lượng, ý chí phóng khoáng là biểu hiện của một người có tu dưỡng.

(3) Ý là Cố Nhiều Sữa.

Cố Minh Tịch dở khóc dở cười còn Bàn Sảnh thì cũng tự bật cười vì chính mình. Cố Minh Tịch nói: "Nếu con gái thì đặt tên là Cố Lan Chi."

"Tại sao?" Bàn Sảnh tỏ vẻ ngỡ ngác thì được Cố Minh Tịch giải thích: "Có một câu là Lan Chi Thường Sinh, nghĩa là phẩm chất tốt đẹp luôn tồn tại, em đã nghe thấy bao giờ chưa?"

"Chưa." Bàn Sảnh hỏi lại: " Chẳng lẽ anh chưa từng nghe ai nói Lan Chi(4) là một nhãn hiệu mỹ phẩm của Hàn Quốc sao?"

(4) Lan Chi là tên Hán Việt của hãng Laneige

Cố Minh Tịch trả lời rất nghiêm túc: "Anh chỉ biết Lan Khẩu(5) thôi."

(5) Lan Khẩu là hãng Lancome.

Bàn Sảnh: "Hay là... đặt tên là Cố Lan Khẩu?"

"..."

Sau khi khai giảng và thông qua cuộc họp gia đình, phiền não của Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch cuối cùng cũng được giải quyết một cách tốt đẹp.

Hai vợ chồng Bàn Thủy Sinh và Kim Ái Hoa sẽ cùng tới Thượng Hải, thuê một căn nhà nhỏ gần trường Phục Đán, từ thứ hai đến thứ sáu, Kim Ái Hoa sẽ ở cùng Bàn Sảnh trong căn nhà đó, còn Bàn Thủy Sinh thì ở cùng Cố Minh Tịch ở nhà khu Tùng Giang. Cuối tuần Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch sẽ cùng nhau tận hưởng thế giới hai người còn Kim Ái Hoa và Bàn Thủy Sinh sẽ vui vẻ đi chơi khắp nơi ở Thượng Hải.

Kể từ đó hôm nào thai phụ Bàn Sảnh cũng được ngủ một giấc ngon lành, sáng dậy không cần vội vàng. Dưới sự giúp đỡ nhiệt tình của Bàn

Thủy Sinh, Cố Minh Tịch cũng được hưởng thụ một cuộc sống thoải mái và thuận tiện.

Doanh thu của "Tiểu Xuyên" cao hơn kế hoạch đề ra, các đánh giá trên mạng cũng tương đối tích cực. Thậm chí còn có rất nhiều nhãn hiệu dành cho trẻ em làm việc với Cố Minh Tịch, họ muốn sử dụng hình ảnh Tiểu Xuyên trên quần áo của mình. Cố Minh Tịch bắt tay chuẩn bị cho "Tiểu Xuyên 2", chốt với Khương Kỳ là sẽ nộp bài vào cuối năm.

Lúc không thể gặp nhau, Bàn Sảnh liền gọi điện cho Cố Minh Tịch, thỉnh thoảng còn gọi video.

Cố Minh Tịch hỏi kỹ việc ăn ngủ của cô, dĩ nhiên anh rất yên tâm với sự chăm sóc của Kim Ái Hoa nhưng thân là chồng mà lại không thể ở bên bà xã đang bụng mang dạ chửa, anh vẫn không khỏi áy náy.

Ba tháng đầu, phản ứng nôn nghén của Bàn Sảnh hơi trầm trọng nên cô rất kén ăn lại hay bị nôn. Lúc gọi video với Cố Minh Tịch, cô bắt đầu than thở: "Chồng ơi, em muốn ăn canh thịt bò cà chua của anh."

"Cuối tuần về anh nấu." Cố Minh Tịch nhìn Bàn Sảnh trên điện thoại, cô không béo lên chút nào mà còn gầy đi, thấy mà đau lòng: "Vợ còn muốn ăn gì để anh nấu?"

"Muốn ăn chân gà kho."

Cố Minh Tịch hơi đau đầu: "Vợ ơi, bây giờ dịch cúm gà đang hoành hành, đừng ăn chân gà."

"Không không, em chỉ muốn ăn chân gà kho thôi!" Bàn Sảnh làm nũng trên màn hình.

"Hay là bọn mình ăn tôm rang muối?"

Bàng Sánh chớp mắt ngẫm nghĩ rồi nuốt nước bọt: "Em lo cho anh lắm. Lần trước anh nấu món này lúc thái tôm còn cắt vào chân ấy."

"Chỉ có một lần đó thôi, về sau anh cẩn thận không bị sao nữa. Em có muốn ăn không?"

"..." Cô rất phân vân.

Cố Minh Tịch nói: "Vậy thứ bảy anh đi mua tôm."

"Em còn muốn ăn cua bể nữa."

"Không được, bác sĩ dặn có thai không được ăn cua."

"Huhuhu..."

Dưới sự cố gắng đồng tâm hiệp lực của cả gia đình, Bàng Sánh mang thai sáu tháng thuận lợi hoàn thành năm học nghiên cứu sinh đầu tiên. Bốn người dọn dẹp đồ đạc về thành phố E nghỉ hè. Theo cuộc hẹn trước đó, Bàng Sánh đi siêu âm màu bốn chiều thai nhi.

Trước đây mỗi lần đi khám thai hay nghe giảng Cố Minh Tịch đều đi cùng Bàng Sánh, nhìn đứa nhỏ trên ảnh siêu âm từ một chấm nhỏ ngày một lớn hơn, nghe thấy nhịp tim vững vàng của đứa bé, biết nó phát triển rất ổn định, tâm trạng của Cố Minh Tịch khó có thể miêu tả bằng lời.

Như một điều đã từng tha thiết mong mỏi bất ngờ trở thành sự thật. Sự kích động, vui sướng, cảm kích xen lẫn đôi phần lo lắng thấp thỏm đó, ai chưa trải qua thì có lẽ sẽ không thể hiểu được.

Bàng Sánh lúc này bụng đã to, người cũng hơi mập lên một chút, cô nằm trên giường khám thai còn Cố Minh Tịch thì ngồi bên cạnh.

Khi hình ảnh đứa bé xuất hiện trên màn ảnh, Bàng Sánh và Cố Minh Tịch vui đến quên cả thở. Đứa bé đang cựa quậy, trên mặt còn mím cười,

Bàng Sánh nắm chặt lấy vai Cố Minh Tịch, cảm giác hạnh phúc và thỏa mãn chiếm cứ hoàn toàn hai người. Bác sĩ nói: "Em bé rất khỏe, hai người xem, nó đang tự gặm tay mình kìa... Nhìn chân nó vòng lên kìa, xương mềm quá nên đưa được cả chân vào miệng..."

Bàng Sánh và Cố Minh Tịch ngơ ngác nhìn màn hình. Đây là con của họ, là người tiếp nối sinh mệnh của họ, là kết tinh tình yêu. Có nó, cuộc sống sau này của họ sẽ vui vẻ hơn, cũng sẽ có nhiều trách nhiệm cần phải đảm đương hơn.

Lúc đi từ bệnh viện ra Cố Minh Tịch hơi buồn. Bàng Sánh khoác tay lên lưng anh, hỏi: "Sao vậy?"

"Vừa được nhìn thấy em bé, bây giờ lại không được xem nữa rồi." Anh cười nói: "Anh đang nghĩ con mình đáng yêu thế mà sau khi ra đời, người bố này lại không thể bế nó một cái, liệu nó lớn lên có trách anh không nhỉ?"

"Anh coi thường con mình quá đấy! Nó sẽ không như vậy đâu." Bàng Sánh dừng bước nghiêng người ôm Cố Minh Tịch: "Em bé rất thông minh, anh yên tâm, nó sẽ cảm nhận được bố mẹ yêu mình thế nào. Anh sẽ là niềm kiêu hãnh của con, giống như em vậy."

Cố Minh Tịch mỉm cười cúi xuống hôn lên trán Bàng Sánh: "Cảm ơn vợ."

Ngày 13 tháng 8 năm 2013 là ngày thất tịch, là sinh nhật 29 tuổi của Cố Minh Tịch và cũng trùng vào sinh nhật 28 tuổi của Bàng Sánh. Trong ngày hôm đó còn có một việc khác cũng rất đặc biệt với họ, chính là bộ phim điện ảnh "Ms Cua của tôi" lần đầu được công chiếu trên toàn quốc.

Cố Minh Tịch và Bàng Sánh đi tới rạp chiếu phim. Vì đây là ngày công chiếu đầu tiên ở thành phố E nên rạp chiếu phim cũng có một vài hoạt

động, nếu các cặp đôi mua vé xem phim và hôn môi ở trên sân khấu sẽ được nhận một miếng dán tủ lạnh hình cua hoặc đà điểu.

Bàng Sảnh với bụng bầu to vượt mặt kéo Cố Minh Tịch hôn công khai trước mặt mọi người, Cố Minh Tịch đỡ mặt còn Bàng Sảnh thì vui vẻ nhận một miếng dán tủ lạnh, sau đó cô hỏi nhân viên: "Trong bụng tôi còn một người nữa, cho tôi thêm một hình cua được không?"

Nhân viên cười xòa rồi cho cô thật.

Lúc đi vào phòng chiếu phim, Cố Minh Tịch cười cô: "Nếu em muốn mấy miếng dán này em cứ nói để anh đi mua, cả thùng cũng được."

Bàng Sảnh nói: "Anh không hiểu, phải tự giành lấy mới ý nghĩa!"

Hai người mua đồ uống và bỏng ngô vào rạp, người trong rạp chiếm khoảng 80% ghế. Đối với một bộ phim điện ảnh hoạt hình, con số này đã là không tệ rồi.

Bàng Sảnh và Cố Minh Tịch ngồi ở hàng sau vì "thể tích" của Bàng Sảnh quá lớn lên không thể ngồi hàng ghế cho các cặp đôi được. Họ cũng như những khán giả xung quanh khác, khẽ thì thầm nói chuyện, ăn bỏng ngô, đợi bộ phim bắt đầu.

Đèn tắt, sau vài màn quảng cáo, bộ phim chính thức bắt đầu.

[Trên con đường của thập niên 80, nhà xưởng, ký túc xá, mặc áo khoác vải nhung, quần ống loe màu trắng, nam nữ thanh niên để tóc dài hơi xù. Phương Tiểu Đà và Bàng Thanh Thanh sáu tuổi tay trong tay đi trong khu tập thể, hai đứa trẻ là bạn nối khố, suốt ngày chí chóc cãi nhau nhưng lại làm lành rất nhanh.

Phương Tiểu Đà là một cậu bé sáng sủa thông minh, sở hữu một đôi mắt to đặc biệt trong sáng, dưới mắt hiện lên hai vết hằn lúc cười, còn đẹp

hơn con gái. Bàn Thanh Thanh chỉ có một người bạn duy nhất là Phương Tiểu Đà nhưng Phương Tiểu Đà thì có vô số bạn bè. Lúc đứng trong góc nhìn trộm Phương Tiểu Đà chơi với các bạn khác, ánh mắt Bàn Thanh Thanh thoáng hụt hẫng.]

Bàn Sảnh nói với Cố Minh Tịch: "Nam diễn viên nhí họ chọn xinh trai ghê cơ!"

Cố Minh Tịch khẽ nói: "Anh thấy cô bé này rất giống em."

"Giống chỗ nào?"

"Mập."

"..."

[Một vụ tai nạn đã thay đổi số phận Phương Tiểu Đà và Bàn Thanh Thanh. Bàn Thanh Thanh muốn nhặt trái bóng nên chạy ra đường đúng lúc một chiếc xe tải trở tới, trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc, Phương Tiểu Đà đã đẩy Bàn Thanh Thanh ra, còn mình thì nằm dưới lốp xe.]

Những người trong rạp ồ lên một tiếng, đây là điểm các độc giả đã đọc nguyên tác không ngờ tới. Vì Cố Minh Tịch trong truyện chỉ nói Mr Đà Điều mắc bệnh nặng vào năm lên sáu, rồi khi vẽ tranh, anh chỉ dùng hình ảnh Đà Điều và Cua để diễn tả, mặc dù cũng có lúc vẽ một cậu bé và một cô bé thì vẫn là hình ảnh đầy đủ tay chân, anh chưa từng nhắc tới Mr Đà Điều bị tàn tật.

[Dây thần kinh ở hai tay của Phương Tiểu Đà bị chấn thương trầm trọng, tuy vẫn giữ được cánh tay nhưng không thể hoạt động như trước được nữa, từ đó về sau cậu bé phải bắt đầu cuộc sống bằng hai chân một cách khó nhọc.]

Lúc mẹ Phương Tiểu Đà quỳ xuống khóc lóc, trong rạp đã có tiếng thút thít của một cô gái nào đó.

Bàng Sảnh quay đầu sát về phía Cố Minh Tịch hơn nữa, cho anh ăn một miếng bỏng ngô, khẽ nói: "Đổi sang thế này vì cắt tay khó đóng há anh?"

"Chắc chắn rồi." Anh khẽ đáp: "Đối với một diễn viên bình thường thì giấu đi hai tay là một việc rất khó. Biên kịch xử lý như vậy là ok rồi."

"Vậy diễn viên đó có thể dùng chân làm việc không?"

"Trong phim không phải diễn nhiều, chỉ cần cơ thể dẻo dai linh hoạt là có thể diễn xuất một cách đơn giản được rồi."

"Cũng phải."

[Câu chuyện vẫn tiếp tục.]

Phương Tiểu Đà và Bàng Thanh Thanh bước vào trường tiểu học. Phương Tiểu Đà bị một tên con trai nghịch ngợm bắt nạt, Bàng Thanh Thanh liền chống nạnh đánh lại tên kia như một bà mẹ bảo vệ con trai mình. Cô ngày nào cũng đi học cùng Phương Tiểu Đà, lấy cơm, thắt dây giày, che dù cho cậu. Cứ thế hai đứa trẻ lớn dần, sau khi lên cấp hai, Phương Tiểu Đà trở thành một cậu thiếu niên điển trai và Bàng Thanh Thanh cũng biến thành một thiếu nữ xinh xắn. Cùng lúc đó, cô thích một hot boy ở trường tên Âu Dương Thừa Nghiệp.]

"Phì." Ngụm nước ngọt trong miệng Bàng Sảnh phun hết ra ngoài, "Âu Dương Thừa Nghiệp! Sặc, ai đặt tên vậy?"

Cố Minh Tịch cười đến rung cả vai, "Anh rất tò mò không biết khi xem phim người nào đó sẽ có phản ứng thế nào?"

"Hahahaha, chắc cậu ấy thổ huyết mất."

[Âu Dương Thừa Nghiệp là cậu con trai nhà giàu đời thứ hai rất đẹp trai và siêu giàu, người thích cậu vô số. Bàn Thanh Thanh dẫn thân vào cơn lốc yêu thầm, trước giờ không hề để mắt tới người bạn lớn lên bên mình từ nhỏ là Phương Tiểu Đà.

Phương Tiểu Đà bổ túc kiến thức cho Bàn Thanh Thanh, cuối cùng giúp cô thi đỗ trường cấp ba trọng điểm. Vào đúng lúc này, cha đẻ Phương Tiểu Đà ngoại tình...]

Có rất nhiều tình tiết Cố Minh Tịch không hề đưa vào cuốn sách của mình nhưng trí tưởng tượng vô cùng phong phú của đội ngũ biên tập đã xây dựng được mạch truyện hợp lý, ví dụ như việc ngoại tình của cha Phương Tiểu Đà khiến bà Phương đau lòng như cắt, để kích động cô gái mình đem lòng yêu mến, Âu Dương Thừa Nghiệp giả bộ thích Bàn Thanh Thanh, bắt đầu theo đuổi cô một cách râm rộ.

[Cô bé Thanh Thanh nào có thể chống lại sức hấp dẫn của chàng công tử nhà giàu, cuối cùng cô bé đồng ý qua lại với người đó. Phương Tiểu Đà đau khổ rời khỏi cuộc đời cô nhưng qua một lần tình cờ, cậu nhận ra Âu Dương chỉ coi Thanh Thanh là kẻ thế thân và đã nổi trận lôi đình.

Chẳng màng đến cơ thể tàn tật của mình, cậu và Âu Dương nhào vào đánh nhau. Trong một ngày mưa gió, hai người lăn lộn dưới bùn đất, phối hợp với âm nhạc đầy kịch tính nên hiệu quả hình ảnh có tác động rất lớn. Cao trào là lúc Phương Tiểu Đà không thể dùng tay đánh Âu Dương mà chỉ biết dùng chân đạp đối thủ, nên bị Âu Dương hạ đo ván, Âu Dương định giơ tay đấm cậu nhưng Phương Tiểu Đà không hề lẩn tránh, chỉ lườm nguýt đối thủ trong màn mưa một cách dữ dội.]

Bàn Sảnh áp sát về phía Cố Minh Tịch: "Khai thật đi, lúc đó anh có muốn đánh Tạ Ích chút nào không?"

"Không."

"Không thật sao?"

"Thật."

"Xem ra anh vẫn không thích em nhiều đến mức đó."

"Tạ Ích đâu có làm gì em." Cố Minh Tịch nói, "Nếu cậu ấy lừa gạt em, anh sẽ không để yên đâu."

[Sau kỳ thi vào đại học, tình tiết bắt đầu lên đến cao trào.

Trong khu rừng nhỏ dưới tán cây nơi Phương Tiểu Đà và Bằng Thanh Thanh thường nô đùa, trong buổi đêm tối mịt, mưa như trút nước, Phương Tiểu Đà đứng cô độc một mình, chờ mãi vẫn không thấy Cua nhỏ của mình.]

Tiếng nước nở khe khẽ trong khán phòng đã biến thành tiếng khóc không thể kìm nén. Trong những tiếng nấc nghẹn đó, một âm thanh khác vang lên cực kỳ bất ngờ, chính là tiếng cười của Bằng Sánh.

"Hahahahahaha..." Cô thực sự cảm thấy rất buồn cười, nhìn cậu bé Phương Tiểu Đà ngốc nghếch kia, khóc nước nở trong màn mưa mới đáng thương biết mấy. Vậy mà Bằng Sánh lại cười điên đảo.

"Đừng cười nữa, mọi người đang nhìn em kìa." Cố Minh Tịch gọi cô.

Bằng Sánh cười đến chảy nước mắt, cô xoa bụng bầu, liếc mắt nhìn nữ khán giả đang lườm mình bằng đôi mắt lấp lánh nước bên cạnh, cất giọng áy náy: "Xin lỗi xin lỗi, tôi hơi bị mất kiểm chế."

Cô ghé vào tai Cố Minh Tịch, hỏi: "Hôm đó lúc chờ em anh khóc thật à?"

"..." Anh có thể không thừa nhận được không?

"Cố Minh Tịch... Haiz." Bàng Sảnh lại xoa bụng, "Con ơi, sau này con đừng học bố con nhé, thích ai thì cứ nói thẳng, bày trò ngoãn ngoèo như vậy hại bố mẹ lỡ mất nhau mấy năm."

Cố Minh Tịch: "..."

[Trong những năm tháng Phương Tiểu Đà và Bàng Thanh Thanh xa nhau, cậu phải hứng chịu rất nhiều đau khổ nhưng chưa bao giờ rơi một giọt nước mắt. Cậu chỉ khóc đúng một lần lúc bà Phương qua đời.]

Để đạt được mục đích gây sự xúc động cho khán giả, bộ phim đã dựng cái chết của bà Phương là một sự cố ngoài ý muốn.

[Vì Phương Tiểu Đà mất cả hai tay nên bà Phương phải gánh vác một số công việc nặng nhọc trong gia đình. Bà Phương bị ngã trong lúc trèo thang sửa bóng đèn vì đứng không vững.

Từ đầu đến cuối Phương Tiểu Đà đều đứng bên mẹ nhưng cậu vừa không thể giữ thang lại không đỡ được mẹ, chỉ biết trơ mắt đứng nhìn bà Phương ngã xuống.]

"Em không thích sửa thành như vậy." Bàng Sảnh nói.

Cố Minh Tịch gật đầu: "Anh cũng không thích!"

Anh thở dài rồi quay sang hôn lên trán cô: "Anh không thể tưởng tượng ra cảnh trơ mắt nhìn em bị thương vì anh thiếu mất hai tay như thế nào. Anh nghĩ có lẽ anh sẽ không bao giờ tha thứ cho chính mình."

"Sao bọn mình có thể xui xẻo đến thế được?" Bàng Sảnh cười nói, "Em sẽ cố gắng chăm sóc cho bản thân, nhưng con người mà, cả đời sao

tránh được vấp vấp, kể cả em có ngã thế nào anh cũng đỡ đỡ. Em cho rằng những điều này không cần phải nói ra thành lời, hẳn là anh cũng hiểu."

"Ừ, anh hiểu chứ."

Hai người thì thầm nói chuyện trong khi những khán giả khác vẫn khóc thút thít không ngừng, không khí đau buồn bao trùm rạp chiếu phim, Bàn Sảnh sắp không xem tiếp được nữa.

"Có gì mà phải khóc nhỉ?" Cô khẽ nói, "Chẳng phải chỉ là một bộ phim thôi sao?"

Cố Minh Tịch nói: "Bản thân em xem phim hoạt hình còn sụt sịt khóc lóc mà dám lên tiếng chê bai người khác à?"

"Em đâu có!"

Cô gái bên cạnh lại quay sang với đôi mắt đẫm nước: "Nói nhỏ một chút được không? Hu hu hu hu..."

Bàn Sảnh: "Xin lỗi! Xin lỗi!"

[Nụ hôn trên phim đẹp đến say lòng.

Bàn Thanh Thanh đứng đợi ở cổng trường cả ngày mà không gặp được Phương Tiểu Đà.

Từ sáng đến trưa, từ trưa đến xế chiều, từ xế chiều đến đêm muộn, người qua đường và xe cộ không ngừng băng qua cô nhưng cô vẫn cố chấp đứng đó, nắm chặt móc chìa khóa hình cua là món quà định tặng cho Phương Tiểu Đà trong tay. Cuối cùng trên con đường vắng vẻ chỉ còn độc nhất bóng dáng nhỏ thó của cô.]

Cô gái ngồi cạnh Bàn Sảnh vừa rút khăn mùi xoa vừa nói: "Sao Đà Diệu lại tuyệt tình như vậy chứ! Có chuyện gì mà không thể thương lượng

được kia chứ? Cua cũng vậy, thích người ta thì nói ra đi, không nói thì sao người ta biết được!"

Bàng Sảnh và Cố Minh Tịch: "..."

[Cuộc chia lìa kéo dài đằng đẵng, khổ tận cam lai, một cảnh tượng thần kỳ xuất hiện trên màn ảnh.]

Nhìn màn ảnh khổ rộng Cố Minh Tịch ngạc nhiên nhận ra bối cảnh chính là tiệm cà phê ngoài trời nơi anh và Bàng Sảnh gặp lại. Anh biết, đây chắc chắn là ý kiến của Khương Kỳ.

[Bàng Thanh Thanh bước lên bậc thang, đứng một bên phóng tầm mắt nhìn ra ban công.]

Bên bàn uống cà phê bằng gỗ, chỉ có một bóng hình.

Anh đưa lưng về phía cô, mặc áo sơ mi trắng với mái tóc đen bóng.

Gió nhẹ thổi làm tung bay tà áo sơ mi, mái tóc cũng bồng bềnh.

Anh cúi xuống, bả vai run nhẹ nhẹ, Bàng Thanh Thanh mỉm cười bước về phía anh.

Một bước, hai bước, ba bước, bốn bước.

Cô tới đứng đằng sau anh, nhìn đôi tay khuyết tật của anh - đôi tay đã mất tất cả chức năng vì một lần xả thân cứu cô.

Cô cúi xuống, vươn hai tay nhẹ nhàng ôm lấy anh.]

Bộ phim lúc này bước vào giai đoạn cao trào mới, tâm trạng của các khán giả đã lên tới đỉnh điểm, cả hội trường chỉ có tiếng khóc nức nở.

Chỉ có mình Bàn Sảnh và Cố Minh Tịch ngồi im lặng trên ghế, không uống nước ngọt cũng chẳng ăn bỏng ngô, tay cô đặt lên đùi anh, hai người chúc mừng khoảnh khắc trùng phùng này bằng thái độ gần như thành kính.

[Câu chuyện của Phương Tiểu Đà và Bàn Thanh Thanh hạ màn trong lễ cưới trên thảm cỏ của họ, nơi vô số bóng bay đủ màu sắc được thả lên bầu trời. Bộ phim đưa hình ảnh họ vào hôn lễ, Phương Tiểu Đà khoác lên mình bộ vest trắng tinh, cao lớn điển trai như một chàng hoàng tử hoàn mỹ, Bàn Thanh Thanh xinh đẹp khoác tay anh, kiễng chân tặng anh một nụ hôn thật dịu dàng.

Màn hình cuộn lên cao theo đôi má kè sát quyến luyến của họ, chạy theo một quả khinh khí cầu màu đỏ.

Một hàng chữ cuối cùng hiện lên màn hình.

- Dành cho tất cả những người yêu thương cuộc đời này, chúc các bạn tìm được Ms Cua hoặc Mr Đà Điểu của riêng mình.]

Lúc này không còn bất cứ tiếng nức nở nào nữa. Khi mọi nỗi đau đã qua đi, mọi người lại quay về với cảm giác ngọt ngào ban đầu. Trong rạp chiếu phim chỉ còn duy nhất một cô gái vẫn khóc nức nở. Cô không hề đè nén âm thanh của mình, mặc cho bị mọi người nhìn bằng ánh mắt kỳ quặc, cô không ngừng lấy hết tấm khăn giấy này đến tấm khăn giấy khác.

Ánh đèn bật sáng, Cố Minh Tịch và Bàn Sảnh chuẩn bị rời khỏi rạp chiếu phim theo dòng người.

Lúc chống tay vịn đứng dậy, Bàn Sảnh thấy rất đau lưng, cô vịn lên vai Cố Minh Tịch và nói: "Em vịn vào người anh nhé. Ngồi lâu đau lưng lắm!"

"Hay là ra ngoài tìm chỗ nào ngồi nghỉ một lát?" Cố Minh Tịch lo lắng hỏi.

"Không, chỉ tại ngồi lâu thôi, đi lại một lát là ổn."

Mắt cô vẫn đỏ, vịn tay lên vai Cố Minh Tịch chậm rãi đi ra ngoài. Đi sau họ là một cặp đôi trẻ tuổi, cô gái đang lau nước mắt còn bạn trai thì không ngừng an ủi: "Thôi mà, đừng khóc nữa, chỉ là một bộ phim thôi, chẳng phải cuối cùng họ vẫn lấy nhau đó sao, đâu phải bị kịch gì."

"Anh thì biết gì chứ?" Cô gái nói đoạn liền nhìn chăm chăm vào bóng dáng Cố Minh Tịch đi trước. Cô lau mắt nhìn thật kỹ mới nhận ra người đàn ông mặc áo sơ mi caro xanh này không có tay thật.

Cô gái nhất thời không biết phải nói gì. Thấy Cố Minh Tịch và Bàn Sánh đi xa mới nói chuyện với bạn trai: "Vừa nãy anh có nhìn thấy đôi đi trước mình không? Cô gái đang có bầu còn người đàn ông cũng bị tàn tật hết như Mr Đà Điểu trong phim vậy."

"Tàn tật thế nào?"

"Còn nghiêm trọng hơn cả Phương Tiểu Đà, anh ấy hoàn toàn không có tay." Cô gái chỉ lên bả vai mình: "Từ đây trở xuống không có gì cả, mất hẳn hai tay."

Chàng trai lắc đầu: "Anh không để ý."

Cô gái ngẫm nghĩ rồi nói: "Anh nói đây chỉ là một bộ phim nhưng vừa nãy nhìn thấy cặp đôi kia, em tin rằng ngoài đời thật cũng tồn tại câu chuyện tương tự. Hai người có vẻ rất tình cảm, hy vọng chàng trai đó cũng được như Mr Đà Điểu, có được một cuộc sống vui vẻ hạnh phúc."

Bàn Sánh và Cố Minh Tịch đi ra ngoài, Bàn Sánh vẫn vịn vào vai Cố Minh Tịch, một tay chống lưng, lắc mông đi thật chậm, đi tới một loạt

cửa hàng chuyên doanh, không biết tiếng nhạc vọng ra từ quầy hàng nào, cô cười nói: "Cố Minh Tịch, anh nghe đi, là bài hát đó.

"Tấm lòng như biển cả

Nhưng vừa dịu dàng lại mạnh mẽ

Trong cuộc sống vô thường đầy biến động

Em muốn quấn quýt bên anh mãi mãi

Để không ai có thể ngăn cản

Muốn chia sẻ với anh

Tất cả buồn vui trong cuộc đời.

..."

- HẾT -

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Thanh Mai Trúc Mã

Chương 2: Cô Nàng Bốn Chân Rưỡi

Chương 3: Tai Vách Mạch Rừng

Chương 4: Không Tồn Tại “Giá Như”

Chương 5: Bạn Cùng Bàn

Chương 6: Lời Hứa Của Cậu Ấy

Chương 7: Trường Trung Học Nguyễn Phi

Chương 8: Cậu Thiếu Niên Tạ Ích

Chương 9: Qua Nhà Anh Đi

Chương 10: Cậu Đang Trưởng Thành

Chương 11: Món Quà Ngày Giáng Sinh

Chương 12: Kỳ Thi Cuối Học Kỳ

Chương 13: Lời Đồn Vô Căn Cứ

Chương 14: Sự Thay Đổi Của Cậu Ấy

Chương 15: Nụ Cười Ấm Áp

Chương 16: Giao Ước Của Bố Và Con Gái

Chương 17: Điều Khó Tin

Chương 18: Quá Sức Chịu Đựng

Chương 19: Triển Lãm Truyện Tranh Ở Thượng Hải

Chương 20: Anh Đi Cùng Em

Chương 21: Nàng Cua Thỏ Đẽ

Chương 22: Quay Mặt Vào Tường

Chương 23: Đêm Ở Thượng Hải

Chương 24: Cậu Nhóc Ghen Tuông

Chương 25: Quà Sinh Nhật

Chương 26: Gió Đêm Mùa Hạ

Chương 27: Tương Lai Của Cậu

Chương 28: Hai Đứa Trẻ Vô Tư

[Chương 29: Cuộc Trò Chuyện Giữa Hai Bố Con](#)
[Chương 30: Mừng Bảy Tháng Bảy](#)
[Chương 31: Lớp 10A2](#)
[Chương 32: Cuộc Thi Bóng Bàn](#)
[Chương 33: Cuộc Chia Xa Nho Nhỏ](#)
[Chương 34: Ngày Tết Thế](#)
[Chương 35: Mưa Đông Giăng Mắc](#)
[Chương 36: Anh Không Phải Người Khác Thường](#)
[Chương 37: Tâm Sự Đêm Khuya](#)
[Chương 38: Năm Tháng Bi Thương](#)
[Chương 39: Có Nếp Có Tẻ](#)
[Chương 40: Kẻ Ngốc Đố](#)
[Chương 41: Có Để Ý Không?](#)
[Chương 42: Người Phù Hợp](#)
[Chương 43: Sự Cố Trên Đường Đi](#)
[Chương 44: Bèo Nước Gặp Nhau](#)
[Chương 45: Đáng Xấu Hồ](#)
[Chương 46: Hồn Xiêu Phách Lạc](#)
[Chương 47: Thật Khó Hiểu!](#)
[Chương 48: Trái Tim Chống Đối](#)
[Chương 49: Liên Quan Hay Không](#)
[Chương 50: Mùa Hạ Năm Đó](#)
[Chương 51: Trống Châu Phi](#)
[Chương 52: Tâm Trạng Khó Hiểu](#)
[Chương 53: Anh Bạn Hàng Xóm](#)
[Chương 54: Thời Gian Quay Ngược](#)
[Chương 55: Hội Diễn Văn Nghệ](#)
[Chương 56: Khúc Nhạc Hoang Dã](#)
[Chương 57: Gia Đình Hải Sản](#)
[Chương 58: Một Bức Thư Tình](#)
[Chương 59: Hai Kiểu “Thích”](#)
[Chương 60: Mr Đà Điều Của Tôi](#)

[Chương 61: Hiệu Ứng Cánh Bướm](#)
[Chương 62: Đường Thăng Hay Vòng Tròn](#)
[Chương 63: Công Viên Thiếu Nhi](#)
[Chương 64: Năm Cuối](#)
[Chương 65: Thế Nào Là Mãi Mãi?](#)
[Chương 66: Trưởng Thành](#)
[Chương 67: Đề Thi Chồng Chất](#)
[Chương 68: Mọi Chuyện Được Định Đoạt](#)
[Chương 69: Biến Người Mênh Mông](#)
[Chương 69+2: Biến Người Mênh Mông \(Tiếp\)](#)
[Chương 70: Tình Yêu Được Ông Trời Sắp Đặt](#)
[Chương 71: Thay Da Đổi Thịt](#)
[Chương 72: Trước Kia Mất Đi, Giờ Có Được](#)
[Chương 73: Bắc Nam Cách Trở](#)
[Chương 74: Cuộc Sống Ở Hai Thành Phố \(1\)](#)
[Chương 75: Cuộc Sống Ở Hai Thành Phố \(2\)](#)
[Chương 76: Cuộc Sống Ở Hai Thành Phố \(3\)](#)
[Chương 77: Cuộc Sống Ở Hai Thành Phố \(2\)](#)
[Chương 78: Trở Về Chốn Xưa](#)
[Chương 79: Không Gặp Không Về](#)
[Chương 80: Rất Đỗi Dè Dặt](#)
[Chương 81: Hai Đoàn Tàu Hoả](#)
[Chương 82: Giáng Sinh Điên Cuồng](#)
[Chương 83: Một Người Khác](#)
[Chương 84: Từ Biệt Khu Tập Thể](#)
[Chương 85: Ngõ Cụt](#)
[Chương 86: Chuyển Biến](#)
[Chương 87: Ánh Sáng Phía Trước](#)
[Chương 88: Bắt Đầu Đi Làm](#)
[Chương 89: Thời Khắc Chuyển Mình](#)
[Chương 90: Kết Thúc Hoàn Mỹ](#)
[Chương 91: Chân Trời Góc Bể](#)

[Chương 92: Thầy Giáo Tiểu Cổ](#)
[Chương 93: Tâm Đầu Ý Hợp](#)
[Chương 94: Lời Nhờ Vả Của Đậu Đậu](#)
[Chương 95: Trở Lại Quê Hương Với Tâm Trạng Khác Thường](#)
[Chương 96: Niềm Vui Bất Ngờ](#)
[Chương 97: Chúc Mừng Năm Mới](#)
[Chương 98: Liên Hoan Ngày Tết](#)
[Chương 99](#)
[Chương 100: Giấc Mơ Trở Thành Sự Thực](#)
[Chương 101: Ba Ngày Hai Đêm](#)
[Chương 102: Chí Ở Bốn Phương](#)
[Chương 103: Thí Sinh Lớn Tuổi](#)
[Chương 104: Tin Thẳng Trận Đầu](#)
[Chương 105: Gia Đình Nhà Họ Cổ](#)
[Chương 106: Cuộc Chiến Thi Đại Học Lần Thứ Hai](#)
[Chương 107: Tấm Lòng Như Biển Cả](#)
[Chương 108: Cùng Phe](#)
[Chương 109: Thiệp Đỏ](#)
[Chương 110: Đám Cưới](#)
[Chương 110+2: Đám Cưới 2](#)
[Chương 111: Tôi Là Cậu](#)
[Chương 111+2: Tôi Là Cậu 2](#)
[Chương 112: Mãi Mãi Bên Nhau \(Hết\)](#)